

Giới thiệu Bạch Nhật Sam Y Tận

Bạch Nhật Sam Y Tận của tác giả Cẩm Trúc là câu chuyện tình trái ngang giữa hai người bạn họ. Anh đã có nàng nhưng không biết giữ, bây giờ mất thì đừng tìm..

Nàng - Bạch Chi đã yêu thương hắn - Đồ Tô nhưng đối với hắn nàng chỉ là một kẻ thay thế. Hắn đã có người trong mộng, nàng chỉ là đồ bỏ đi, uất ức nàng đã tự giận mà chết đi... Ý trời chưa bắt chết, nàng đã sống lại và mang một tính cách hoàn toàn khác xưa...

Bây giờ thì có thể nào ta vẫn thế sẽ không yêu hắn một lần nữa ..!!

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Sam Y Tận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Sau cơn mưa ngày đông, ánh sáng mát lạnh chiếu lên song cửa sổ giấy, trong nhà gỗ tràn ngập hàn ý. Trong phòng, tất cả dường như đều lạnh lẽo, nhìn không có một chút sức sống.

“Tạch ! Tạch ...” Bọt nước rơi xuống đất, quanh quẩn trong căn phòng yên tĩnh, như tiếng nước rơi khi cánh cửa địa ngục mở ra.

Hắn không đến, từ đầu đến cuối hắn không chịu tới gặp nàng. Cho dù nàng khẩn cầu như thế nào, cho dù nàng đã nghèo túng như vậy. Đúng thế, hắn không đến là đúng, hắn chưa bao giờ yêu nàng. Hắn đã từng nói rõ ràng, hắn chỉ yêu một cô gái, vì cô gái kia, hắn có thể vứt bỏ tất cả những cô gái yêu hắn, quyết tuyệt như vậy, không lưu một đường lui.

Nàng không phải cô gái mà hắn yêu, nàng chẳng qua là một trong số ngàn vạn cô gái yêu hắn, một cô gái ngốc nghếch hồn nhiên cho rằng có được hắn là khi hạnh phúc bắt đầu. Phụ thân nàng từng nói, một người đàn ông như Mộ Đồ Tô, dù hao hết tâm tư đi tranh thủ cũng chỉ uống công, một khi đạt được, lấy được trái tim của hắn, như vậy muốn bỏ hắn ra cũng là điều không thể. Hắn chính là một người đàn ông quyết tuyệt như vậy, làm cho nàng điên cuồng theo đuổi lại bị hắn hung hăng ném vào vực sâu vạn kiếp.

Nàng thua, hoàn toàn triệt để, không có đường lui, đi lên tuyệt lộ.

Nàng không còn gì cả. Nhà mẹ đẻ bị người trong lòng nàng – Đồ Tô, sao trảm cả nhà; mà người trong lòng nàng – Đồ Tô, rốt cục cưới được người con gái trong tim hắn, Nam Chiêu tiểu công chúa; còn nàng, tiểu thiếp mà hắn bỗng nhiên quay đầu vẫn như trước khinh thường liếc nhìn một cái, được ban cho mỹ kỳ danh – “Phóng sinh”.

Nàng còn có hy vọng “sinh” hay sao?

Bạch Chi ngửa mặt lên trời khóc lớn, khuôn mặt tuyệt mỹ vẫn luôn kiều ngạo giờ phút này cuộn cuộn lệ nóng, cặp mắt to bình thường luôn tràn ngập tin chỉ còn lại có tuyệt vọng, tuyệt vọng, tuyệt vọng không có chừng mực.

Hôm nay, là ngày mà người trong lòng nàng – Mộ Đồ Tô khai hoàn trở về. Hắn vẫn là Mộ Đồ Tô năm đó, không có ai thích hợp mặc bạch y hơn hắn, không nhiễm một chút bụi trần, nhẹ như gió, đậm như mây, có phong thái bề ngễ thiên hạ, cười khuynh thành khuynh quốc, dung nhan tuyệt đại tao nhã.

Lông mi hơi rung động, nước mắt đã im lặng ngừng chảy, đột nhiên nàng đứng dậy, váy dài uốn lượn, rồi đi nhà gỗ.

Mười lăm, kèn trong kinh thành vang lên, chung quanh đều tràn đầy vui sướng thắng lợi. Toàn thể dân chúng tập trung tại “Vọng Tô đài” vùng ngoại ô mười dặm phía tây nam, mỗi dịp mười lăm, nơi này sẽ được mở ra. “Vọng Tô đài” ở kinh thành truyền vì giai thoại, nó chứng kiến một đoạn tình yêu khác cốt ghi tâm. Hàng năm tướng quân rong ruổi sa trường, kiêu thế tư quân sát ruột, dùng hết đồ cưới xây dựng “Vọng Tô đài”, nhớ kỹ phu quân đang ở sa trường rằm mưa rằm nắng.

Bạch Chi đứng dưới “Vọng Tô đài”, ngửa đầu ngóng nhìn cô gái Mộ Đồ Tô coi như trân bảo. Chưa hẳn đã đẹp bằng nàng, nhưng lại có vô cùng có phúc khí. Trong ngàn vạn cô gái, nàng chiếm được tình yêu của Mộ Đồ Tô, sẽ hạnh phúc cả đời.

Phía sau từ từ vang lên tiếng vó ngựa, leng keng hữu lực. Đây là con ngựa Mộ Đồ Tô yêu nhất, Tật Phong. Bạch Chi nghĩ rằng, có lẽ, ngay cả con ngựa kia nàng cũng không bằng.

Tro mắt, Mộ Đồ Tô đi qua sát bên người nàng, chưa bao giờ ở trên người nàng lưu lại một giây, giống như chưa từng quen biết. Bạch Chi không giống trước kia, đôi mắt đôi mắt, mà lạnh lùng cười, buông mí mắt, nhìn xuống mũi chân. Đôi giày trắng thêu hoa kim lan kéo dài vẫn chưa thay đổi, đã nhuộm thanh màu xám. Từ khi nào, nàng trở thành một người lười thôi như thế?

Lại ngược mắt nhìn về phía “Vọng Tô đài”, cô gái đứng đó khoe miệng nở rộ tươi cười như tắm gió xuân, ánh mắt cũng từ bất an trở nên sáng ngời, nàng kích động xoay người chạy xuống lầu, đi nghênh đón phu quân của nàng.

Bạch Chi nhìn không được lại liếc nhìn Mộ Đồ Tô một cái, hần sớm dừng Tật Phong lại, trong đôi mắt chớp động chút ánh sáng mà nàng không hiểu, sùng nịch, yếu say đắm cùng với “không phải nàng không thể”.

Bạch Chi ngửa đầu, chân trời đã nhuộm màu da cam, ánh sáng này, thực làm cho người ta buồn ngủ. Nàng nhắc chân đi về hướng Vọng Tô đài. Đối diện, là bóng hình xinh đẹp của nàng kia chạy về phía Mộ Đồ Tô.

Các nàng sát qua bên người nhau, như không nhận thức. Bạch Chi đi lên Vọng Tô đài.

“Nhìn xem, người đàn bà tóc tai bù xù trên Vọng Tô đài là ai? Nàng muốn làm gì?”

Dưới ánh chiều tà, nàng giống như một mảnh lá rụng nhẹ bâng từ Vọng Tô đài bay xuống. Cuối cùng Bạch Chi liếc mắt một người đang kinh ngạc nhìn nàng, Mộ Đồ Tô, hần rốt cục nhìn nàng, rốt cục. Hần có còn nhớ rõ năm kia dưới ánh hoa đăng, có một vị thiếu nữ ngượng ngùng đưa cho hần một trăn hoa đăng đỏ tươi? Thiếu nữ ngại ngùng nói: “Giai sơn giai thủy giai phong giai nguyệt, thiên thu cảnh đẹp, đôi một câu đối.” Có lẽ trong lòng hần vĩnh viễn không có vị trí của nàng, hần chưa bao giờ từng đối nàng dễ bụng.

Nàng đã từng hỏi thăm Phật Tổ nơi quy túc cả đời, nàng biết, không phải Mộ Đồ Tô. Nếu quả thật có đời sau, nàng, Bạch Chi, tuyệt đối không yêu Mộ Đồ Tô, tuyệt đối không cần. Từ vong, là hận ý sâu nhất của nàng dành cho hần, cũng là sự quyết tuyệt sám hối nhất đối với bản thân.

Lá rụng rốt cục rơi trên mặt đất...

Tất cả đều kết thúc. Vọng Tô đài, Vọng Tô đài.

[Vọng Tô đài: Vọng – nhìn, mong ngóng; Vọng Tô đài: Vong – quên]

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Sam Y Tận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Lư hương khói trắng lượn lờ dâng lên, có một đôi tay cuống quýt cầm lấy ly trà bên cạnh lư hương, bước nhanh tới bên giường, nâng dậy tiểu nữ hài cho nàng uống nước.

Bạch Chi cảm giác đôi môi khô ráp được một dòng nước trà ấm áp làm dễ chịu, thoải mái không thôi. Nàng hơi mở mắt, thứ đầu tiên đập vào thị giác của nàng là một bộ tranh thủy mặc, trông rất sống động.

Tại sao nhìn bức họa này, lại quen thuộc như thế?

“Tiểu thư, cuối cùng người cũng tỉnh.”

Lại là một thanh âm quen thuộc. Bạch Chi liếc nhìn cô nương trước mắt đầu có hai búi tóc nho nhỏ, kinh ngạc, “Thanh Hà?” Chẳng phải Thanh Hà đã lập gia đình hay sao? Trước mắt Thanh Hà dường như là một bản sao thu nhỏ, tuổi chỉ mới mười hai mười ba.

“Tiểu thư.” Thanh Hà gục trong lòng Bạch Chi, khóc không ngừng.

Sao lại thế này? Chẳng lẽ nàng nhảy lầu tự sát không thành công?

“Chi nha” một tiếng, cửa bị mở ra, một người phụ nữ có bộ dạng từ ái, quần áo màu xám, cầm một chuỗi Phật châu trong tay nhẹ nhàng bước vào, nàng đi tới bên người Bạch Chi, bình yên cười, “Chi Nhi, rốt cục con cũng tỉnh, ông trời phù hộ.”

Khi Bạch Chi nhìn thấy mẹ ruột của bản thân thời khắc đó, đã không có cách nào dùng hai từ “kinh ngạc” để hình dung, sớm bị tình cảnh lần này làm cho sợ tới mức tam hồn xuất khiếu. Mẹ ruột của nàng đã chết bệnh trong một lần ôn dịch từ khi nàng mới mười lăm tuổi.

[tam hồn xuất khiếu: người ta hay nói là người có ba hồn bảy phách, BC sợ tới mức bay đi mất ba hồn, chỉ còn lại bảy phách mà thôi]

Người phụ nữ thấy sắc mặt Bạch Chi trắng bệch, tưởng bệnh nặng chưa khỏi, phân phó cho nữ hầu: “Nhanh chóng đi thỉnh đại phu qua đây nhìn xem.”

“Vâng.”

Chân tướng sự việc một cách đầy đủ làm cho Bạch Chi phải dùng ba ngày để tiêu hóa. Nàng sống lại, trở về một năm kia khi bản thân nàng mười ba tuổi.

Hiện tại là năm thứ bảy Khang Thuận, trước khi nàng tự sát năm năm, là năm tiên hoàng còn tại vị. Lúc đó, nàng vẫn là một thiếu nữ vừa cập kê không lâu, mẫu thân còn sống, phụ thân cũng chỉ là Tri châu ngũ phẩm vùng Giang Nam sông nước, có một nhị nương.

Bạch Chi bỗng nhiên cảm giác hạnh phúc của bản thân lại một lần nữa dần đo nơi tay, thật sự, trong lòng vô cùng thỏa mãn. Thật sự là tới đường cùng lại thông.

Nếu như đây là ông trời an bài, nàng nhất định nỗ lực đi bảo vệ, nàng sẽ không tùy hứng nữa, sẽ không hồ đồ nữa, càng sẽ không yêu Mộ Đồ Tô.

“Tiểu thư, thân mình người đã gần khang phục hoàn toàn, ra phía sau viện đi dạo một chút đi? Hoa đào đang vào mùa nở rộ, cực kỳ xinh đẹp.” Bạch Chi mới rời giường, Thanh Hà vừa giúp Bạch Chi chải đầu, vừa đưa ra đề nghị.

“Được, xương cốt của ta cũng đã lâu không hoạt động.” Bạch Chi vươn thắt lưng, liên tục hít thở.

Thanh Hà che miệng cười trộm, “Tiểu thư chẳng lẽ còn muốn nhảy xuống nước lần nữa?”

“Đều bị em phát hiện.” Bạch Chi trêu ghẹo nói.

Sắc mặt Thanh Hà trắng bệch, cuống quýt nói: “Phi phi, lời này không phải thật. Phu nhân nói, hồ nước kia sớm muộn gì cũng bị lấp, miễn cho tiểu thư một khi không vui vẻ, lại nhảy hồ tự sát.”

Bạch Chi bật cười. Đây là nàng trước kia, lúc nào không vui vẻ, sẽ thích một khóc hai nháo ba thất cô, tùy hứng làm người ta giận sôi. Nàng cũng không phủ nhận lời nói của Thanh Hà, thành thành thật thật cúi đầu nhận sai, “Về sau không dám nữa, chết một lần, đủ để thỏa mãn lòng hiếu kỳ của ta.”

Thanh Hà buông tóc, vô cùng bất mãn câu nói đùa này của nàng, “Lòng hiếu kỳ này của người hại chết em, làm hại em bị lão gia giáo huấn.”

“Ừm, lấy cao đường trắng làm bồi thường.”

“Vậy còn được.” Thanh Hà thỏa mãn ngượng ngùng cười.

Bạch Chi cũng mỉm cười. Thanh Hà như vậy, thật tốt. Nàng cỡ nào hi vọng, nàng ấy sẽ luôn luôn như hiện tại, một khối cao đường trắng đã thỏa mãn.

Hậu viện Bạch phủ trồng đủ loại hoa đào. Mỗi năm đến tháng ba, hoa đào phấn nộn, nở rộ khắp vườn, hoa rụng rục rịch, đẹp không thể tưởng tượng được. Bạch Chi nâng làn váy, đi trên con đường đá nhỏ, nhìn một mảnh hoa đào, tâm tình thư sướng cực kỳ.

“Tỷ tỷ.” Phía sau bỗng nhiên có người gọi nàng.

Bạch Chi dừng lại, hiển nhiên biết người gọi nàng là ai. Đó là muội muội thứ xuất tầm tuổi nàng, cùng cha khác mẹ. Bạch Chi quay đầu, mặt mang mỉm cười, “Muội muội cũng đến ngắm hoa?”

“Đúng vậy, cảnh đẹp như thế, không ngắm một phen quả thực lãng phí.” Bạch Thục đi lên phía trước, nâng tay vì Bạch Chi lấy xuống một đóa hoa rơi trên tóc.

Thật sự là muội muội tốt! Bạch Chi cười lạnh trong lòng, đã từng, nàng quả nhiên bị vẻ ngoài của nàng này làm mê hoặc, xem Bạch Thục như muội muội ruột, nhưng Bạch Thục lại ở sau lưng đâm nàng hai đao.

Lòng có khúc mắc, Bạch Chi đã không thể nào có được phần tinh thần như trước kia, nàng nói: “Thân thể nhị nương gần đây có khỏe không?”

“Nhờ Phật Tổ phù hộ, hết thấy an khang. Đại nương vừa rồi còn nói muốn đi Bạch Mã tự làm lễ tạ thần, đã truyền lời nhắn tới chỗ tỷ tỷ hay chưa?”

“Chưa.”

Mẫu thân Bạch Chi là Liễu thị hàng năm ăn chay niệm Phật, ngày nào cũng đi Bạch Mã tự. Thân làm trưởng nữ, lẽ ra nàng phải quan tâm, nhưng trước kia đối với việc bái Phật cầu thần nàng thực sự không có hứng thú, liền để Bạch Thục ngoan ngoãn thay thế.

Bây giờ không như ngày xưa, Bạch Chi nói với Bạch Thục: “Muội muội, về sau chuyện đi Bạch Mã tự cùng mẫu thân giao cho ta là được, trước kia thật sự làm phiền muội.”

Sắc mặt Bạch Thục trắng bệch, hơi xấu hổ cười nói: “Tỷ tỷ nói chỉ vậy, phụng dưỡng đại nương, muội vui mừng còn không kịp.”

“Muội có tâm tư này, là đủ rồi.” Trong mắt Bạch Chi tràn ngập xa cách.

Thông minh như Bạch Thục, hiển nhiên nhìn ra được ý của Bạch Chi. Nàng cảm thấy kỳ quái, Bạch Chi bây giờ cùng với Bạch Chi mà nàng biết dường như không phải là một người, lại giống như cùng một người.

Biết được Bạch Chi muốn cùng Liễu thị đi Bạch Mã tự làm lễ tạ thần, Liễu thị không ngờ lại có chút giật mình. Dù sao cũng là con ruột, con gái mình là người như thế nào, bà hiểu rõ nhất, việc dâng hương ăn chay, Bạch Chi không có khả năng hứng thú.

Trên xe ngựa đi hướng Bạch Mã tự, Liễu thị cuối cùng không chịu nổi hỏi: “Chỉ Nhi, hôm nay con gió nào thổi tới làm con cùng mẫu thân đi dâng hương ăn chay?”

Bạch Chi đang rót một ly trà bích loa xuân, đặt ở bên miệng, thổi một hơi, đưa cho Liễu thị. Chờ Liễu thị cảm lấy, Bạch Chi mới nói: “Trước kia là Chỉ Nhi không hiểu chuyện. Theo quý môn quan đi một vòng, bỗng nhiên ngộ ra đạo lý.”

Liễu thị cảm thấy vui mừng vuốt ve sợi tóc Bạch Chi, “Chỉ Nhi, nếu phụ thân biết con thay đổi, nhất định rất vui mừng.”

Nàng sẽ nỗ lực thật tốt để bảo vệ gia đình này, không có nội loạn, không gặp ngoại xâm. Nếu như nàng nhớ không lầm, năm nay, phụ thân sẽ gặp bước ngặt trên con đường làm kẻ sĩ, thái phó của thái tử. Nguyên nhân từ chuyện muối muối đi cùng mẫu thân đến Bạch Mã tự dựng lên.

Nếu không phải muối muối đến sau am ngấm hoa đào, tùy tiện ngấm một bài về làm cho thái phó nghe thấy, gây nên tò mò, tự giới thiệu, phụ thân nàng cũng sẽ không bị thái phó mời, từ đó nhất kiến như cô, tiến cử trước mặt thái tử, lên kinh làm quan, gia đình bắt đầu giải thể, từng tác từng tác vỡ tan.

Hôm nay nàng thay thế muối muối đến đây, chính là đem ngòi nổ này bóp chết.

Bạch Mã tự là chùa miếu hương khói thịnh vượng nhất Tô thành. Quan to hiển quý trong Tô thành đều thích tới đây dâng hương bái Phật.

Dừng xe ngựa, nhũ mẫu dẫn hai tùy tùng vòng ra cửa sau đi an bày sương phòng. Bạch Chi dè dặt cẩn trọng đỡ Liễu thị, đi đến cửa chính. Hôm nay người dâng hương nói liên không dứt, Bạch Chi coi như được tận mắt nhìn thấy.

Đi cùng Liễu thị dâng hương xong, Liễu thị muốn cùng phương trượng nói đôi lời, mệnh Bạch Chi ở ngoài chờ. Bạch Chi nhàn rỗi không thú vị, đợi hồi lâu không thấy mẫu thân đi ra, chân có chút tê, bèn tìm một ghế đá ngồi xuống, đem chân nâng lên, đặt ở bên cạnh, vừa đấm vừa xoa, khai thông gân cốt.

“Tiểu cô nương, tại hạ cảm thấy cô là một kỳ tài luyện võ!” Bỗng nhiên một tiếng nói không đứng đắn truyền đến bên tai, nàng giật mình lui thân, nhìn thấy một khuôn mặt phóng to hiện ra trước mắt, Bạch Chi gần như phản xạ có điều kiện một quyền lao tới, chính giữa ánh mắt hấn.

Người nọ bị đánh, một tay che mắt, một tay chống thân mình, “Ta quả nhiên không nhìn lầm, tiểu cô nương, cô thật sự là kỳ tài luyện võ!” Người nọ buông tay ra, vành mắt đen tím, cực kỳ tương tự với gấu trúc nơi Tây Thục.

“Ông là ai?”

“Hùng Phong.”

“Không biết.” Bạch Chi vừa định đứng lên chạy lấy người, lại bị Hùng Phong ngăn cản.

“Tiểu cô nương không muốn tập võ sao? Thúc thúc dạy cô.”

“Không cần.” Bạch Chi nhấc chân chạy lấy người. Hùng Phong đang nằm trên mặt đất ôm lấy đùi Bạch Chi, ngao ngao kêu: “Van cầu cô để cho ta dạy võ công đi.”

“...” Bạch Chi không thể nói được gì, suy nghĩ một lát hỏi: “Trước cho ta một lý do.”

“Lão thân đã sáu mươi tuổi, bởi vì một lòng học võ, không vợ không con. Vừa mới biết được bản thân mắc bệnh bất trị, còn sống không lâu, sợ hãi ta một thân võ học, lại không người nối nghiệp, thật thảm thương a!”

Bạch Chi thấy ông ta cực kỳ bi ai, sinh lòng trắc ẩn. Kiếp trước nàng là một tiểu thư khuê các không rành thể tục, yếu yếu đuối đuối, chỉ trông vào tính cách phở trương để bảo vệ bản thân. Nếu như kiếp này học võ công, cũng tốt.

“Xin hỏi ta bắt đầu học ở đâu?”

“Rừng trúc phía sau Bạch Mã tự, về sau mỗi sáng sớm chờ ta ở lối vào.”

“Có thể.”

Hùng Phong một bộ trẻ nhỏ dễ dạy côi lòng đầy kỳ vọng nhìn Bạch Chi, “Lão thân cảm thấy thật vui mừng.” Một cơn gió phát qua, Hùng Phong biến mất. Bạch Chi không khỏi thờ dãi, thân thủ mạnh mẽ như thế, thật sự là có bệnh không trị được?

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Sam Y Tận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Liễu thị hàng năm ăn chay niệm phật, cùng phương trượng của Bạch Mã tự có chút thân quen, thời gian tán gẫu cũng hơi dài. Hùng Phong đến vội vàng đi cũng vội vàng, Bạch Chi lại ngồi lên ghế đá, thưởng thức chiếc khăn màu trắng trong tay.

Bông hoa thêu trên chiếc khăn tay này là thứ mà nàng vừa lòng nhất từ khi học nữ hồng, một đóa hoa mẫu đơn đỏ bùng. Kiếp trước nàng cực kỳ thích màu đỏ thâm điểm lệ, bây giờ xem ra, đã mất đi chút ưa thích đó, ngược lại cảm thấy thật tọc tắng.

Ngày khác lại thêu một đóa hoa sen mới nở là được. Bạch Chi nghĩ vậy, tay không khỏi buông lỏng, vừa vịn một trận gió thổi qua, khăn tay theo gió, bay xa. Bạch Chi kinh hãi, nhìn theo phương hướng khăn tay bay đi, thấy một đám người mặc cẩm y hoa phục từ trong góc đi tới, mà khăn tay kia vừa vịn dừng ở dưới chân vị phu nhân đi đầu.

Phu nhân kia hơi cúi đầu nhìn thoáng qua, ánh mắt ý bảo, nha đầu bên cạnh nàng liền khom người nhặt lên, đưa cho phu nhân.

Bạch Chi trong lòng thầm kêu không ổn, tính toán ba mươi sáu kế chạy là thượng sách, định rời đi, phu nhân lại gọi ở sau lưng: “Cô nương đừng bước, khăn tay của cô.”

Bạch Chi đành phải nhận mệnh, ngoái đầu nhìn lại cười, bộ dạng phục tùng tiện tay đi qua, hướng nàng hạ thấp người, “Đa tạ vương phi.”

“Ồ? Tại sao cô biết ta là vương phi?”

Câu hỏi vừa hỏi ra, làm cho Bạch Chi kinh ngạc. Mà sau nghĩ lại, thật đúng là nói không kịp nghĩ. Nhất thời bối rối, nàng đã đem những điều biết từ kiếp trước dùng trong kiếp này.

Bạch Chi chỉ có thể kiên trì nói: “Nghe nói Cung Thân Vương phi thích mặc trang phục màu hồng, Cung Thân Vương yêu vợ, đã cho may chín chín tám mươi một bộ trang phục màu hồng kiểu dáng khác nhau, đều lấy tơ vàng mà thêu, trên tay áo đều đánh dấu một đóa mẫu đơn thêu bằng kim tuyến, thiên hạ vô song, độc nhất vô nhị.”

Vương phi chăm chú nhìn đóa mẫu đơn trên cổ tay áo, cười thầm, “Thật là một cô nương lanh lợi.”

Kiếp trước Bạch Chi thích nhất nịnh bợ Cung Thân Vương phi, bởi vì bà là mẫu thân của Mộ Đồ Tô. Chuyện tới bây giờ, nàng lại muốn tránh xa.

“Nữ hồng của cô khá tốt, luyện bao lâu?”

“Dân nữ ngu dốt, năm năm.” Nàng cố ý nói dối. Nếu như nói hai năm gần đây, vương phi hẳn sẽ nhìn nàng với cặp mắt khác xưa. Đây chẳng phải điều mà nàng mong muốn.

“Ồ, khó trách.” Vương phi mỉm cười.

Vừa vịn, Liễu thị cùng phương trượng đi đến, Liễu thị thấy Bạch Chi, nói: “Chi Nhi, để con đợi lâu.” Bên kia phương trượng thấy vương phi, chấp tay trước ngực, hướng nàng cúi đầu, “Vương phi.”

Liễu thị sừng sốt, vội vàng hạ thấp người, “Dân phụ bái kiến vương phi.”

“Đứng lên đi, ta chỉ đi bái phật, cầu bình an mà thôi. Các người có việc gì, cứ tự tiện.” Sau đó Vương phi không tiếp tục nhìn hai người, cùng phương trượng nói chuyện.

Bạch Chi cùng Liễu thị yên lặng hạ thấp người bái biệt.

Chờ ra Bạch Mã tự, ngồi xe ngựa trở về Bạch phủ, Liễu thị mới cùng Bạch Chi nói. Nàng nói: “Chi Nhi, mới vừa rồi nương cầu quẻ cho con cùng cha con, của con là nhân duyên, cha con là sĩ đồ. Haiz!”

Bạch Chi sát ngôn quan sắc, phát giác vẻ mặt Liễu thị không ổn.

Quả nhiên, Liễu thị thở dài nói: “Quẻ viết nhân duyên của con không như ý nguyện, chứa nhiều nhấp nhô, phải trải qua một phen mưa gió mới có thể hóa ra một chút màu hồng.”

“Vậy sĩ đồ của cha thì sao?”

“Nếu như sai một nước cờ, tất cả đều sai, vĩnh viễn không thể quay đầu.”

Kiếp trước, cha nàng sai lập trường, ủng hộ thái tử, cuối cùng bị tam hoàng tử coi là cái đinh trong mắt, không lâu sau bị Mộ Đồ Tô thi kế diệt cỏ tận gốc. Quả thật là một nước cờ sai, tất cả sai, vĩnh viễn không thể quay đầu.

Bây giờ, mặc dù nàng không thể cam đoan có thể ngăn cản phụ thân đứng sai lập trường, nhưng nàng có thể ngăn cản vận làm quan của phụ thân. Chi cần không gặp thái phó, phụ thân sẽ không lên kinh làm quan, sẽ không có lập trường mà đứng.

Bạch Chi lấy mu bàn tay vỗ nhẹ mu bàn tay Liễu thị, an ủi nói: “Nurong, người đừng lo lắng nhiều quá. Có một số việc vẫn có thể đảo nghịch lại.”

Liễu thị nhắm mắt, không nói gì.

Bạch Chi có lòng học võ, từ sau khi ngẫu ngộ Hùng Phong, quả thật sáng sớm mỗi ngày một mình đi rừng trúc sau Bạch Mã tự. Hùng Phong cũng mỗi ngày đến đúng giờ, đốc lòng giảng dạy. Một ngày nào đó, Bạch Chi tới sớm, không thấy Hùng Phong, liền đặt mông ngồi trên tảng đá, bẻ gãy một cành trúc, viết chữ trên đất bùn.

Chợt nghe một tiếng địch du dương quanh quẩn trong rừng trúc, trăm chú chim bay lên, dường như bắt đầu xiêu vẹo mùa.

Bạch Chi ngừng tay, sững sốt. Nàng bước chân đi theo tiếng nhạc, tới gần nơi phát ra tiếng địch. Thẳng đến một chỗ u sâu trong rừng trúc, một bóng dáng áo trắng ngồi trên tảng đá, tóc dài đen như mực, trút xuống như thác nước, ngón tay thon dài đặt trên ống sáo, nhẹ nhàng mà phô trương.

Bóng lưng quen thuộc cỡ nào! Cả người Bạch Chi phát run, đôi mắt chớp cũng không dám chớp, bất đắc dĩ không ngừng lui về phía sau. Dường như thân thể đang nói cho nàng, không cần tới gần hắn! Bạch Chi không cẩn thận đụng tới gãy trúc phía sau, phát ra một trận xôn xao, người mặc áo trắng kia ngoái đầu nhìn lại.

Dung nhan tuyệt thế đã như cách một đời người, trong mắt hắn lưu chuyển chút lạnh nhạt ngàn năm không thay đổi. Khuôn mặt này ở kiếp trước, nàng muốn nhìn thật nhiều. Nhưng hôm nay, nàng hoảng sợ. Nàng gần như chạy trời chết, liều mạng bỏ chạy, dường như chỉ như vậy, nàng mới có hi vọng sống.

Mộ Đồ Tô dùng đôi mắt gọn sóng không sợ hãi hơi kinh ngạc nhìn cô gái liều mạng thoát khỏi hắn. Đáng vẻ hắn dọa người như vậy sao? Nhưng hắn nhìn thấy trong mắt nàng không chỉ có hoảng sợ, còn có hận ý.

Hắn không hiểu.

Bạch Chi càng không ngừng chạy, cũng không biết chạy bao lâu, mãi đến khi lỗ mông đụng phải một bức tường thịt, bởi vì quá mạnh, thân mình bị bắn ra ngồi trên đất.

“Đồ nhi ngoan, ngươi thấy quý sao?” Hùng Phong cười tủm tỉm.

Bạch Chi nhanh chóng đứng lên, lắc đầu như trống bỏi.

“Đồ nhi ngoan, hôm nay đến đây, là cáo biệt với ngươi.”

Bạch Chi không hiểu, “Võ học của ông còn chưa đốc lòng dạy hết.”

“Đủ rồi, làm người không thể quá tham lam.”

Khóe miệng Bạch Chi rút gân, nàng tham như thế nào? Máy ngày nay, trí nhớ của nàng chính là mỗi ngày cảm theo giò trúc đựng điểm tâm cho hắn, cùng với phí khách sạn. Về phần võ học, cũng chỉ là mấy chiêu phòng thân.

“Ngày khác chúng ta chắc chắn sẽ gặp lại, đồ nhi ngoan, sư phụ đi đây.” Hùng Phong đặt tay lên miệng huýt sáo, một con ngựa thoát ra từ trong rừng, hắn cấp tốc nhảy lên, vẫy tay với Bạch Chi, liền cuốn bụi mà đi.

Bạch Chi nghĩ, có lẽ nàng bị lừa. Cái gọi là sư phụ, kỳ thực là bọn bịp bợm giang hồ hết ăn lại uống.

Cũng thế, thêm màu mè cho một cuộc sống không thú vị.

Hùng Phong xuất hiện, ít nhiều làm cho Bạch Chi thay đổi, ít nhất, làm cho nàng hạ quyết tâm trở thành người biết võ. Bạch Chi có tính nôn nóng, ngày thứ hai đã mời nữ sư phụ ở võ quán đến Bạch phủ dạy học.

Nữ sư phụ ở võ quán tên Thu Thiên, lớn hơn Bạch Chi ba tuổi, hoạt bát hiểu động, dốt đặc cán mai, làm người rất hiền lành. Nhưng qua mấy ngày, không ngờ thành bạn tốt. Bởi vì Bạch phủ gia giáo nghiêm cẩn, con gái chưa chồng ru rú trong nhà, những việc bên ngoài chỉ biết tin qua nghe ngóng, còn lại một mực không biết.

Có Thu Thiên tại đây, tức là có một người tinh thông tin tức.

“Chỉ Nhi, ta nói cho ngươi biết, cô bé bán bánh bao ở đường cái phía bắc làm tiểu thiếp của Trần viên ngoại, bây giờ ăn mặc toàn vàng bạc châu báu, quang cảnh tốt khỏi phải bàn.” Thu Thiên khát khao ngưỡng vọng.

“Nếu là ta, tình nguyện làm thê của kẻ nghèo hèn, cũng không làm thiếp cho nhà quyền quý.” Bạch Chi ngưng ngưng nói. Nàng so với người khác càng hiểu biết nỗi đau khổ của người làm thiếp, nếu phụ quân yêu, cũng khổ, nếu không yêu, ngay cả một nhánh cây ngọn cỏ trong phủ cũng không bằng.

“Chỉ Nhi, mệnh của ngươi khẳng định làm thê, là đích nữ lại là hờn ngọc quý trên tay Tri châu đại nhân.”

Bạch Chi cười mà không đáp. Xứng đáng với vận mệnh đau khổ kiếp trước. Phụ thân nàng vì nàng chuẩn bị một cửa hôn nhân, môn đăng hộ đối, công tử kia cũng khá được khen ngợi. Vì gả cho Mộ Đồ Tô, nàng từ chối, tự mình chấp nhận coi thường làm tiểu thiếp của hắn, còn bị người khinh miệt nói là “trèo cao”.

Thật sự là khổ thân.

“Ta còn chưa nghĩ đến việc đó, tuổi còn nhỏ.”

“Không nhỏ. Tiểu thư nhà quan như các người qua tuổi cập kê, có thể bắt đầu thu xếp hôn sự. Không giống bình dân như chúng ta, có thể gả thì gả, không gả được thì làm thiếp.”

“Đừng tự coi nhẹ mình, số mệnh nắm giữ ở trong tay.”

“Hắc hắc, khó trách hiện tại có thật nhiều cô nương chưa lấy chồng định nắm giữ vận mệnh của bản thân.”

Bạch Chi không hiểu.

“Người có từng nghe nói đến Mộ Đồ Tô con trai độc nhất của Cung Thân Vương chưa?”

“Chưa từng.” Bạch Chi trấn định nói.

“Ồ kinh thành, Mộ Đồ Tô được mệnh danh là đệ nhất mỹ nam tử, không người sánh kịp. Nghe nói hắn theo Cung Thân Vương phi đến Bạch Mã tự ở Tô thành chúng ta bái phật. Các cô nương Tô thành đều chạy đến Bạch Mã tự dâng hương, kỳ này hương khói trong Bạch Mã tự có thể nói là chưa bao giờ thịnh vượng như bây giờ.”

Bạch Chi chỉ nói một tiếng “Ồ” liền không lên tiếng.

“Nhìn người hứng thú âm đậm, nhất định chưa thấy qua mỹ mạo của Mộ Đồ Tô.”

“Vậy người thấy rồi sao?” Bạch Chi trêu ghẹo.

“Chọn ngày không bằng bất ngờ, hiện tại chúng ta đi nhìn một cái?” Đôi mắt Thu Thiên lóe sáng lấp lánh, có vẻ rất hưng phấn.

“Người tìm người khác đi.”

“Thực mắt mặt, vậy chúng ta đi ăn bánh bao ở phố Bắc thì thế nào?”

“Chuyện này tạm thời còn thương lượng được.”

Có thể không có đàn ông, nhưng đồ ăn ngon thì không thể không có.

Quán bánh bao ở phố Bắc được vang danh mỹ thực ở Tô thành, bánh mềm, thịt ngậy, mỗi ngày cung không đủ cầu. Trước kia Bạch Chi chưa bao giờ ăn đồ ăn ở ngoài, bánh bao này là do Thu Thiên mang vào phủ cho nàng nếm thử, kết quả không thể văn hồi. Nàng luôn luôn nhờ Thu Thiên mua mấy chiếc bánh bao mang đến.

Sau này dứt khoát cùng Thu Thiên đi phố Bắc, giống như nàng, không để ý ánh mắt người khác, ăn bánh bao bên đường. Cho dù Thanh Hà bên cạnh luôn nói lảm nhảm, nàng cũng ngoảnh mặt làm ngơ.

Cái gì mà tiểu thư khuê các, gặp quý đi. Kiếp này, nàng nên vì bản thân mà sống.

Bạch Chi cùng Thu Thiên vụng trộm chuồn ra cửa, cho nên đi cửa sau. Hai con mèo tham ăn vừa đến quán bánh bao, đã gặp một đồng người trước lồng hấp. Hai người nhìn nhau, cứ như đã hẹn trước, vọt vào trong đám người...

Đội khi hai người thoát ra, trong tay mỗi người đều cầm một chiếc bánh bao nóng hổi hấp. Bánh bao nắm nơi tay, Bạch Chi liền khẩn cấp cắn một miếng, giống như bình thường, trước khi trở về Bạch phủ, phải giải quyết xong ở trên đường.

“Cẩn thận.” Thu Thiên bỗng nhiên cao giọng hô phía sau nàng.

Bạch Chi lúc này mới nâng đầu lên, kinh ngạc phát hiện bản thân đã ở dưới ngựa, sắp bị ngựa giẫm chết. Nàng còn không kịp kinh hô, từ trong xe ngựa thoát ra một bóng trắng, thất lưng nàng bị người nắm chặt, nàng cảm giác bản thân thân mình nhẹ bẫng, sau khi tỉnh thần lại, bản thân đã đứng cách xe ngựa một trượng. Xe ngựa cũng ngừng lại.

Bạch Chi ngẩng đầu nhìn ân nhân cứu mạng, khi nàng nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, nàng gần như giấy dựa thoát ly ôm ấp của hắn, không nói một lời rời đi.

“Cô nương, tại hạ đã từng đắc tội cô nương sao?” Mộ Đồ Tô hỏi.

Bạch Chi thoáng ngừng lại, hít sâu một hơi, “Không.” Không đợi hắn tiếp tục hỏi, lời kéo Thu Thiên còn đang sừng sờ, kích động rời đi.

“Chỉ Nhi, bộ dạng vị công tử kia cũng thật tuấn mỹ!”

“Hắn chính là Mộ Đồ Tô.”

“Sao ngươi biết?”

“...” Nàng không thể nói gì mà chống đỡ.

Đúng vậy, nàng đã thê, không yêu Mộ Đồ Tô, nhưng trí nhớ kiếp trước còn tại, đó là người yêu mà nàng từng khát vọng!

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Sam Y Tận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Bạch Chi không để ý hình tượng tiểu thư khuê các, ăn bánh bao bên đường, ngẫu nhiên đâm vào xe ngựa, may mắn được thế tử cứu giúp, lại dùng lời lẽ lạnh lùng đáp lại. Phiên bản này nhanh chóng lan truyền ở Tô thành, tự nhiên truyền vào tai Tri châu Bạch lão gia cực yêu mặt mũi.

Bạch lão gia giận dữ, sáng sớm đã mệnh nha hoàn đến Lâm Thủy Hiên gọi Bạch Chi tới thư phòng. Thanh Hà đứng bên cạnh Bạch Chi thấy tư thế của nha hoàn, biết sự tình nghiêm trọng, vỗ ngực liên tục nói: “Đều do Thanh Hà không tốt, nếu như em coi chừng tiểu thư, tiểu thư sẽ không theo Thu Thiên đi ăn bánh bao.”

Không ngờ Bạch Chi không căng thẳng chút nào, tính tình cha nàng, nàng là người hiểu rõ. Lần này giận dữ tuyệt đối không phải vì nàng hao tổn hình tượng tiểu thư khuê các, chắc chắn vì nàng không biết đúng mực, lãnh ngôn đối đãi với thế tử đến từ trong kinh thành, Mộ Đồ Tô!

Kiếp trước, nàng mười lăm tuổi mới gặp Mộ Đồ Tô, nàng còn nhớ rõ trung thu hôm ấy, bầu trời đêm sạch sẽ như được gột rửa, đèn vừa lên, đốt sáng những năm tháng khuê phòng của nàng. Nàng là cô thiếu nữ chưa từng trải việc đời, lỗ mẫn liễu lĩnh chen vào đám người, nhìn ngắm chút vật đối với nàng mà nói cũng không hẳn là mới mẻ.

Nàng không phải kỳ tài, nhưng có biết một chút văn chương. Rốt cuộc tuổi trẻ, đổ đèn đứng dịp đoán trúng mấy câu, đặc chí, cho rằng không làm khó được nàng. Thẳng đến một câu đối” Giai sơn giai thủy giai phong giai nguyệt, thiên thu cảnh đẹp”, làm cho nàng bối rối.

Nàng ngẹn đỏ mặt, nhìn trang giấy trong tay, chậm chạp không thể mở miệng. Nhưng mà, bên người nàng đứng một gã nam tử áo trắng, hắn có một đôi mắt hẹp dài bay xéo, cặp mắt tối đen kia lờ lờ tỏa sáng, chiếc mũi anh tuấn, đôi môi mỏng manh giống như đang nhàn nhàn ca hát, mỗi câu đối đèn đều đoán được, hơn nữa không hề lệch lạc.

Lần đầu tiên nàng nói chuyện cùng một người đàn ông ngoài cha nàng, nàng ngượng ngùng hỏi: “Công tử, giai sơn giai thủy giai phong giai nguyệt, thiên thu cảnh đẹp, làm một về đối.”

Hắn ngoái đầu lại nhìn nàng, cười khê: “Si thanh si sắc si mộng si tình, bách bối si tình.” Hắn không vì tuyệt mỹ dung nhan của nàng mà khuynh đảo, dường như nàng cùng với những người kia là một loại, để hắn lưu lại một giây cũng cảm thấy lãng phí. Hắn nói xong liền đi. Nhưng đối với Bạch Chi mà nói, đó là rẽ tình thâm sâu bên trong, cho dù hắn thật sự biến mất từ đây, mãi cho đến khi nẫu thân qua đời, nàng tới kinh thành tìm phụ thân, mới biết hắn là con của Cung Thân Vương. Khi ấy, đã là hai năm sau.

Mà lần này sống lại, là hai năm trước khi cùng hắn quen biết, rốt cuộc sai lầm ở chỗ nào?

Bạch Chi đi đến thư phòng, thấy Bạch lão gia đang luyện thư pháp, nàng hạ thấp người nói: “Cha.”

Bạch lão gia lúc này mới buông bút, ngồi nghiêm chỉnh, trên mặt nhìn không ra vui buồn yêu giận, “Chỉ Nhi, con và Thục nhi sinh cùng năm cùng tháng, nhưng con lại thành hòn ngọc quý trên tay cha, con có biết vì sao?”

“Do con là đích nữ.”

[đích nữ: con vợ cả; thứ nữ: con vợ lẽ]

“Biết thì tốt. Nhưng so với Thục nhi, con thiếu tâm nhãn. Phàm là thích hay ghét đều hiện lên mặt, không biết cách che giấu. Ngược lại, Thục nhi hiểu được nên che giấu.”

“Cha giáo huấn phải.” Bạch Chi bộ dạng phục tùng, xem như cam chịu. Kỳ thực trong lòng cũng không sáng khoái, nàng ghét Bạch Thục nhi như thế, sao có thể noi theo nàng?

“Thế từ từ kinh thành đến Tô thành nho nhỏ của chúng ta, đã là vạn hạnh cho dân chúng, con bày sắc mặt cho thế từ xem, có nên hay không?”

Bạch Chi nhận sai, “Không nên.”

“Rất tốt.” Bạch lão gia vừa lòng gật đầu, “Cung Thân Vương viết thư đến, kinh thành nóng bức, thân thể vương phi ốm yếu, Tô thành đông ẩm hạ mát, thích hợp dưỡng sinh, làm cho Tri châu ta quan tâm một chút. Vương gia từ mấy năm trước đã lệnh cho nhân công ở dưới chân núi Củng Kỳ xây dựng son trang. Công trình nay sắp hoàn thành. Thời kỳ kết thúc, vương phi cùng thế từ sẽ ở phủ của chúng ta, Chi Nhi, con đã hiểu nên làm như thế nào hay chưa?” Bạch lão gia trịnh trọng nhìn nàng.

Bạch Chi làm sao có thể không hiểu? Có tài hoa lại mai một ở trong Tô thành nho nhỏ. Khát vọng rộng lớn lại cách kinh thành một vạn tám ngàn dặm. Cung Thân Vương phi cùng thế từ đến nghiêm nhiên trở thành cơ hội ngàn năm một thuở. Có biện pháp nào để nắm chắc cơ hội lần này?

Đương nhiên là hôn sự. Lại nghĩ biện pháp. Nếu như nói Tô thành này, sánh về mỹ mạo, Bạch Chi là thứ hai, ai dám nói thứ nhất? Hơn nữa nàng lại là đích nữ, gả cho thế từ, là một nhân vật tốt để tuyển chọn.

Bạch Chi vẫn chưa phủ quyết cha nàng, ngoan ngoãn hạ thấp người, “Chi Nhi tận lực.”

Ánh mắt thế từ mọc trên trời, nàng không đủ sức trèo cao. Cho Bạch lão gia một đáp án chưa tính là đồng ý, có lẽ là sự lựa chọn tốt nhất. Nàng không thể cự tuyệt cha nàng. Địa vị của nàng cùng mẫu thân ở Bạch phủ, là chính thể đích nữ. Quyền tài chính nắm giữ trong tay nhị nương, con trai duy nhất của Bạch phủ cũng do nhị nương sinh, được sủng ái nhất vẫn là nhị nương. Mà mặc dù Bạch Thục không phải con ruột của nhị nương, về ngoài thì đứng về phía Liễu thị, nhưng sau khi sống lại Bạch Chi biết, Bạch Thục đối với cái chết của mẫu thân nàng luôn luôn quy tội cho Liễu thị. Như vậy, Bạch Chi cùng Liễu thị vô cùng yếu thế, nếu như lại bị cha nàng trách tội, hai mẹ con nàng ở Bạch phủ không thể sống yên ổn.

Bạch lão gia nói: “Đi chỗ nhị nương lĩnh chút bạc, tới cửa hàng mua chút trang sức quần áo chuẩn bị cho bản thân.”

“Vâng, nữ nhi cáo lui.” Bạch Chi rời khỏi thư phòng, ngẩng đầu nhìn sắc trời hôm nay, vô cùng cảm khái thờ dài. Bây giờ, thật phiền toái. Để nàng đi quyến rũ Mộ Đồ Tô? Kiếp trước nàng tranh đấu, đối lại là cái gì?

Nàng thâm nghĩ cách Mộ Đồ Tô càng xa càng tốt, hẳn đi yêu đi sủng Nam Chiếu tiểu công chúa của hắn, mà nàng sẽ tìm được người tốt thuộc về nàng, mỹ mãn hoàn thành nơi cả đời quy túc.

Nhưng vì sao vận mệnh lại trở trêu như vậy, không theo ý nguyện như vậy?

Bạch Chi phụng mệnh đi trên đường mua son bột nước chuẩn bị cho bản thân. Bạch lão gia sợ Bạch Chi làm ra chuyện gì nhiều loạn, để Thanh Hà đi theo. Bạch Chi cũng không làm gì, cùng Thu Thiên học cưỡi ngựa xong, liền lôi kéo Thu Thiên ra đường.

Không khéo, trời đang nắng gắt như lửa đốt đột nhiên mưa to, rơi xuống tầm tã, nếu không phải ba người bọn họ vừa lúc ở cửa hàng mua trà cài, khẳng định hôm nay ướt như chó rơi xuống nước.

Thu Thiên cũng không bôi phấn hay ăn vận đẹp đẽ, cả ngày mặc võ trang, cho nên đối với mấy thứ đồ của con gái, cảm thấy không cần thiết.

Bạch Chi cũng không để bụng, tùy tiện nhìn nhìn, thấy thuận mắt thì mua. Đợi trận mưa ngừng lại, bọn họ mới đi cửa hàng khác nhìn một cái.

Mấy người đi đến một cửa hàng vải dệt, Bạch Chi tùy ý nhìn vài cái, sờ sờ xem xúc cảm thế nào, liền chọn một khối tơ lụa màu thủy lam, thanh toán bạc, chuẩn bị chạy lấy người. Vừa ra cửa hàng, một chiếc xe ngựa nghênh diện mà đến tự dừng lại trước mặt nàng. Chiếc xe ngựa này, Bạch Chi biết, nhà mình.

Mành xe ngựa nhấc lên, đúng là Bạch Thục? Nàng hôm nay mặc một chiếc quần lụa mỏng màu xanh ngọc bích, lúc này đang cúi đầu, dè dặt cẩn trọng xuống xe ngựa. Nàng vừa ngẩng đầu, liền thấy Bạch Chi nhìn nàng mỉm cười, “Muội muội đây là từ chỗ nào đến?”

Thần sắc Bạch Thục có chút là lạ nói: “Hiển nhiên đi từ phủ.”

“Ồ?” Bạch Chi bất động thanh sắc nhìn nhìn bánh xe ngựa, phía trên có dính đất đỏ. Đây là tính chất đặc biệt của đất đai ở núi Củng Kỳ. Đi núi Củng Kỳ làm gì? Ngoài Bạch Mã tự phía trên sườn núi, núi Củng Kỳ còn có gì nữa?

“Tỷ tỷ, muội rất ít khi nhìn thấy tỷ ra ngoài mua vải, tỷ định làm bộ đồ mới?” Bạch Thục vội vàng chuyển đề tài.

Bạch Chi cũng không muốn nói chuyện này nữa, đành nói theo lời của nàng: “Đúng vậy, gần đây hơi gầy, thật buồn.”

Bạch Thục sững sờ, che miệng cười khẽ, “Chớ không phải là tỷ tỷ ăn nhiều bánh bao quá?”

Đánh giá bộ dạng vui sướng khi người gặp họa của nàng, Bạch Chi cũng không giận, mà là che bụng, ồm ồm nhử mày. Thanh Hà thấy nàng như vậy, vội đỡ, “Tiểu thư, người làm sao?”

“Ăn nhiều bánh bao, muốn đi xí.”

Lời này vừa nói ra, mấy người ở đây đều kinh ngạc. Bạch Chi cắn môi, đáng thương hề hề nhìn Bạch Thược, “Muội muội, mượn xe ngựa dùng một chút.”

“Nhưng mà...”

Bạch Chi không chờ nàng nói xong, như con thỏ, nhanh chóng lên xe, trước khi vào xe, vội vã nói với Thu Thiên cùng Thanh Hà: “Lên xe.” Lại mệnh xa phu nhanh chóng đánh ngựa. Đi từ Bạch Mã tự mà đến, vốn đã mệt mỏi không chịu nổi, nàng lại để cho Bạch Thược đi bộ trở về. Đây cũng coi như trừng phạt nho nhỏ dành cho nàng.

Hai vị sững sờ vội vàng lên xe.

“Tỷ tỷ.” Bạch Thược muốn ngăn cản nhưng đã chậm, xanh cả mặt, trong ánh mắt như có như không chút bất an cùng sợ hãi.

Trên xe ngựa, Bạch Chi vừa vén rèm, lại chống lại một đôi mắt phượng hẹp dài, hần đang tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng. Bạch Chi hiển nhiên không thể may mắn thoát khỏi việc quát to một tiếng. Xa phu lập tức dừng ngay, hai người phía sau Bạch Chi trọng tâm không ổn định, trực tiếp lao vào trong xe ngựa. Bạch Chi nhận được lực đẩy mạnh phía sau lưng, thân mình không chịu nổi chế trực tiếp lao vào trong lòng người nọ. Người nọ vốn định đỡ Bạch Chi, nhưng Bạch Chi tình nguyện ngã xuống sàn xe cứng rắn, lấy tay đẩy hần ra. Không nghĩ con ngựa đột nhiên lên con, xe ngựa chấn động, thân mình nàng lại đụng ngược trở về.

Vì thế, sự tình vừa thảm thiết vừa bi tráng đã phát sinh...

Đó là đôi môi có chút mềm mại, ẩm ướt ôn nhuận, mang theo ấm áp.

Ở cửa xe ngựa Thu Thiên cùng Thanh Hà triệt để trọn tròn mắt. Trong xe ngựa saolại lời ra một người đàn ông? Hơn nữa bộ dạng phải nói một chữ “mỹ”? Khó trách đích nữ Bạch gia lại khẩn cấp gục hần hiến hôn?

Bạch Chi sững sờ một lát, lập tức bắn lên từ trên người hần, sắc mặt trắng bệch. Vì sao nàng không có nét mặt ngượng ngùng như những cô gái khác, ngược lại sắc mặt trắng bệch, cực kì khủng hoảng?

Chỉ vì nàng gục không phải người khác, mà đúng là người nàng tìm mọi cách để chạy trốn, Mộ Đồ Tô.

Mộ Đồ Tô thấy nàng ngồi dậy, cũng ngồi dậy theo, hần còn cười nói: “Bạch gia tiểu thư thật sự là mãnh.”

Nàng biết Mộ Đồ Tô không cười. Hần đối với ai đều là khuôn mặt tươi cười trong suốt, nhưng ngoại trừ với Nam Chiêu tiểu công chúa, đối với ai cũng không cười từ nội tâm. Nàng vô cùng, đúng thế, vô cùng chán ghét nụ cười của hần. Nàng mân miệng trả lời lại một cách mỉa mai, “Thứ lỗi ta mạo muội, không biết thế tử ở trong xe. Lại càng không biết thế tử cùng muội muội ta có quan hệ như vậy.”

“Bạch gia tiểu thư hiểu lầm, ta tản bộ ở trong rừng trúc, đột nhiên mưa to, vừa vặn Bạch gia nhị tiểu thư đi ngang qua, cho ta đi nhờ đoạn đường mà thôi.”

Bạch Chi không cần biết, cực kỳ xung khắc nói: “Nam nữ không thể ở chung một phòng, tiểu muội không hiểu, chẳng lẽ thế tử cũng không hiểu? Hay là thế tử có ý với tiểu muội?” Nói ra sau, trong đầu Bạch Chi lúc này lờ ra một ý niệm.

Nàng nhìn ra được Bạch Thược đi Bạch Mã tự, nhất định cùng loại với những cô gái kia, nhìn thế tử trong truyền thuyết, không để ý cấp bậc lễ nghĩa, đưa hần vào trong xe ngựa trốn mưa, có thể thấy được tâm ý của nàng ta. Nếu cha đã muốn kết thông gia với Cung Thân Vương, sao không tác hợp Bạch Thược cùng Mộ Đồ Tô? Nàng có thể lấy lòng cả hai bên, lại giải quyết xong chuyện phiền phức này, có sao mà không làm?

Nói làm thì làm.

Bạch Chi vừa nhấc mắt, dẫn nhập vào trong đôi mắt sâu sắc của hần. Hần đang nghiêng ngả nhìn nàng, “Yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu. Sao cô không nghĩ, là ta có ý với cô?”

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Sam Y Tận* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Nghe lời nói của Mộ Đồ Tô, Bạch Chi dường như đang nghe chuyện cười lớn nhất trong thiên hạ, “Thế tử tài mạo, ta không trào cao nổi.” Bạch Chi không muốn ở cùng hần trong một chiếc xe ngựa, hô lên với xa phu: “Dừng xe.”

Xe dừng lại, Bạch Chi đang muốn xuống xe. Trên mặt Mộ Đồ Tô mang theo nghi hoặc hỏi: “Bạch cô nương, từ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau trong rừng, cô đối với ta đã tràn ngập địch ý, Đồ Tô thật sự không biết, giữa chúng ta có ân oán gì?”

Bạch Chi dừng một chút, không biết nên trả lời hần như thế nào. Ân oán giữa bọn họ không tồn tại trong kiếp này. Đã một lần nữa trở lại khởi điểm, tất nhiên là không liên quan. Nàng kháng cự, là chính hần. Hần là người yêu mà kiếp trước nàng làm thế nào cũng không có được. Nàng không muốn bản thân lại thống khổ một lần nữa, cho nên nàng phải nghiêm cẩn không chế bản thân.

“Ta cùng thế tử cũng không quen biết, làm sao có ân oán? Thế tử quá lo lắng.” Bạch Chi dứt lời, liền rời xe ngựa. Thu Thiên cùng Thanh Hà gần như phải chạy mới có thể đuổi kịp Bạch Chi.

Mộ Đồ Tô ngồi trên xe hơi hơi nhíu mày, ánh mắt ngẫu nhiên nhìn vào góc xe ngựa, phát hiện một thất tư lụa màu thủy lam. Chắc là Bạch Chi quên, để ở nơi này. Bỗng nhiên, Mộ Đồ Tô lại đối với thất tư kia, cười ôn hòa. Tươi cười trong sáng trộn lẫn với một chút ý vị sâu xa.

Thu Thiên cùng Thanh Hà thật vất vả mới đuổi kịp Bạch Chi, Thanh Hà nói, “Tiểu thư, chớ khổ sở, việc này em nhất định báo cáo với lão gia, cho tiểu thư một cái trong sạch.”

Thanh Hà cho rằng Bạch Chi đi dón dập như vậy, là do phần nộ dựng lên. Hoàng hoa khuê nữ ở trên xe ngựa hôn môi người đàn ông xa lạ, ở trong mắt Thanh Hà, là mất thể thống.

Bởi vì lời này của Thanh Hà, Bạch Chi dừng lại, xoay người đối với Thanh Hà cùng Thu Thiên gần từng tiếng nói: “Về tất cả mà ta cùng thế tử phát sinh ở trên xe, các người quên đi, nửa chữ cũng không được nói, hiểu không?”

Khí thế của Bạch Chi quá dọa người, hai người bị dọa tới mức linh hồn suýt rời khỏi cơ thể, liên tục gật đầu. Bạch Chi rất hiểu cha nàng, nếu cha nàng biết, khẳng định khua chiêng gõ trống đưa nàng lên giường Mộ Đồ Tô. Nàng không cần giẫm lên vết xe đổ, tuyệt đối không cần.

Vừa trở lại Bạch phủ không lâu, nha hoàn tùy thân của Liễu tiến đến Thủy Hiên gọi Bạch Chi đi phật đường một chuyến. Liễu thị hàng năm ăn chay niệm phật, ít ra phật đường Bạch phủ. Bạch Chi theo nha hoàn đi trong đường nhỏ tại một biệt viện, thấy mấy gã sai vặt vội vội đến vội đi, liền thuận miệng hỏi nha hoàn, “Đây là sao?”

“Đại tiểu thư không biết sao? Vương phi mấy ngày nữa sẽ đến Bạch phủ ở tạm.”

“Ồ, thật nhanh.” Bạch Chi kêu khổ trong lòng. Xem ra cha nàng nhất định tính toán mọi biện pháp gả nàng cho Mộ Đồ Tô. Nàng ra khỏi Lâm Thủy Hiên, sẽ qua biệt viện này, như vậy cơ hội ngẫu nhiên gặp gỡ cùng Mộ Đồ Tô sẽ tăng lên nhiều.

Bạch Chi không khỏi than thở. Xem ra mấy ngày nay, nàng không ăn được bánh bao nóng hổi hấp.

Bạch Chi đi đến phật đường, thấy Bạch Thục đang giúp Liễu thị khâu bắc đèn. Bạch Chi dừng một chút, dịu dàng cười với Bạch Thục: “Muội muội, muội đã trở lại?”

“Vâng.” Bạch Thục không nói nhiều, đốt đèn xong liền đi tới bên cạnh Liễu thị, ngoan ngoãn ngồi.

Có đôi khi Bạch Chi thật sự rất bội phục sự chịu đựng của Bạch Thục, theo Liễu thị làm bạn với thanh đăng, cũng không cảm thấy buồn chán? Nàng là con gái ruột cũng không bằng một nửa dưỡng nữ như nàng.

“Chi Nhi.” Liễu thị khẽ nhắm mắt, quỳ gối trước mặt Phật Tổ, phật châu trên tay không ngừng quay cuồng.

“Nương.”

Liễu thị lúc này mới mở mắt ra, muốn đứng lên. Bạch Thục rất săn sóc đỡ lấy Liễu thị, nâng nàng ngồi lên ghế tựa. Liễu thị nói: “Thục nhi nói, hôm nay con đi ngoài, hiện tại khỏe chưa?”

Bạch Chi giương mắt nhìn Bạch Thục, Bạch Thục hướng nàng mỉm cười, xem như đáp lại. Bạch Chi cười lạnh trong lòng, tốc độ đâm thọc thật là nhanh. Bạch Chi hạ thấp người nói: “Tốt hơn nhiều.”

“Vậy ở trên xe con gặp ai?” Ánh mắt Liễu thị bỗng nhiên sáng quắc, mang theo chút lạnh thấu xương.

Bạch Chi ngăn người, vạn lần không thể tưởng được Bạch Thục lại đem sự tình Mộ Đồ Tô ở trong xe nói ra, chẳng lẽ không sợ làm thanh danh bản thân bị liên lụy? Muốn cùng nàng đồng quy vu tận? Sự thật không thể thua hùng biện, Bạch Chi không còn lời nào để nói.

Liễu thị thấy Bạch Chi cam chịu, nói lời thăm thía: “Chi Nhi, may mắn nơi này không có người ngoài. Ta hiểu rõ tâm tư thiếu nữ các con, cái gọi là quân tử dịu dàng, động lòng thiếu nữ là không thể tránh được. Có điều con như vậy...” Liễu thị dừng một chút, như không đành lòng nói ra lời nói khó nghe, tự động loại bỏ, “Làm con gái, nên biết đúng mực.”

Bạch Chi không biết Bạch Thục nói với Liễu thị cái gì, đại để chỉ hiểu rõ, Bạch Thục bôi đen nàng, nói nàng háo sắc, không để ý nam nữ khác biệt, tự tổn hại trong sạch, cùng Mộ Đồ Tô ở chung một chỗ.

Bạch Chi cũng không giận, chút tổn hại nho nhỏ như vậy, căn bản không thể tổn hại được nàng. Nhưng mà, Bạch Thục coi nàng là tình địch trong giả tưởng, đây thật sự là một việc khó giải quyết. Trước khi xong chuyện Mộ Đồ Tô, thêm một bằng hữu tốt hơn nhiều so với thêm một kẻ địch.

Bạch Chi quỳ xuống, nói với Liễu thị, kỳ thực là nói cho Bạch Thược nghe, “Chi Nhi có người trong lòng, nhưng không phải thế tử.”

Liễu thị cùng Bạch Thược đều sững sốt. Liễu thị hỏi: “Đó là...”

Bạch Chi cũng dừng lại một chút, nàng thật đúng đắn chưa nghĩ ra “người trong lòng” của bản thân là ai? Thời gian dài bị vây trong thư phòng, làm sao quen biết được đàn ông? Chẳng lẽ tùy ý nói đại một người đàn ông hoặc lời một gia đình ra cho xong việc? Việc này kỳ thực xem như chuyện lớn, truyền đến tai cha nàng, “Ý trung nhân” của nàng khẳng định bị điều tra. Đến lúc đó nói dối bị vạch trần, nàng về sau sẽ không có ngày lành mà sống.

Trong đầu Bạch Chi bỗng nhiên lóe lên ánh sáng, nghĩ đến một cửa hôn nhân kiếp trước của bản thân.

Bạch Chi vô cùng nghiêm cẩn trả lời: “Đưa con thứ chín của Bùi nguyên tướng quân, Bùi Cửu.”

Kiếp trước, Bạch Chi vẫn chưa gặp qua vị kém chút nữa trở thành phu quân của nàng. Chi biết Bùi Cửu là một kẻ phá hoại thích đạo thanh lâu, ngực không vết mực (ý nói không đèn sách). Thanh danh Bùi Cửu ở kinh thành cực thối, cái gọi là tiếng xấu lan xa, đó là tại một Tô thành nhỏ cách kinh thành một vạn tám ngàn dặm, chi cần là quan gia hơi có cấp bậc một chút cũng biết tục danh của hắn. Kiếp trước nhân duyên của nàng cùng Bùi Cửu là sau khi cha nàng Bạch Uyên lên kinh làm quan, khi đó nàng một khóc hai nháo ba thất cổ không đồng ý gả cho loại đàn ông này, Bạch Uyên không có cách, bèn tính kế đưa nàng lên giường Mộ Đồ Tô, làm tiểu thiếp của hắn.

Hiện tại ngẫm lại, Bạch Chi cảm thấy, cùng với việc làm một tiểu thiếp si tình không được yêu thương, còn không bằng làm chính thê lãng tử dù phải chia sẻ tình yêu của phu quân. Ít nhất như vậy, bản thân sẽ không cảm thấy quá mức trống trải, quá mức bị ai.

Bạch Chi không biết Bùi Cửu hiện tại là người thế nào, mọi người có biết hay không cũng mặc kệ, dù sao chi cần có một người như vậy, sẽ không thể phản nàng đang nói dối.

Liễu thị nhũn mảy, “Chưa nghe nói qua vị công tử này, con cùng vị công tử này đi cửa sau, quen biết như thế nào?”

Bạch Chi bắt đầu nói, “Chi Nhi thích ăn bánh bao, ngày ấy quán bánh bao làm ăn tốt, Chi Nhi xếp hàng nửa ngày, cũng không mua được một cái bánh bao. Chi Nhi khổ sở trong lòng, Bùi Cửu công tử đúng lúc này đi đến trước mặt con, đưa cho con một cái bánh bao trắng nõn nóng hổi hấp.”

“Con liền động tâm như vậy?” Liễu thị không tin nhìn Bạch Chi.

Bạch Chi cố tình ngượng ngùng, “Vâng.”

“Nói vậy Bùi Cửu công tử cũng là một người thích ăn. Trời nắng to như vậy vẫn xếp hàng mua bánh bao. Rốt cuộc con coi trọng hắn ở điểm gì?” Liễu thị có chút cảm khái.

Bạch Chi không cần suy nghĩ nói: “Huynh ấy có một đôi tay rất tròn, da dẻ trắng nõn, thân thể rất giống bánh bao. Làm cho Chi Nhi nhìn không được thêm nhỏ dãi ba thước.”

“...” Liễu thị cứng họng, thật lâu mới nói tiếp: “Quả thật là bánh bao kỳ duyên. Giống bánh bao cũng... cũng tốt.”

Bạch Thược vụng trộm che miệng cười. Bạch Chi ở trong lòng thở hắt hắt. Nàng cố ý bẻ cong thâm mỹ của bản thân, là muốn cho Bạch Thược hiểu rõ, nàng sẽ không tranh cướp Mộ Đồ Tô cùng nàng, hắn không phải bàn đồ ăn của nàng.

Nàng không thích bông hoa xinh đẹp, nàng thích bánh bao.

Hôm nay là ngày quan trọng, Cung Thân Vương phi quang lâm hàn xá, Bạch phủ về vang cho kẻ hèn này. Hơn ba mươi nhân khẩu từ bé đến lớn trong Bạch phủ đứng ở cửa lớn, chờ đợi đã lâu. Vốn Bạch Chi muốn mượn lý do đau bụng, không đến tham gia. Nhưng thân công trùng mắt của cha nàng rất cao thâm, làm nàng sợ tới mức kinh nguyệt đến trước thời hạn, thật sự đau bụng.

Chuyện kinh nguyệt đến, không có nhiều người biết. Nhưng nàng đau bụng, người sáng suốt đều nhìn ra được. Bạch Uyên thấy từ khi Bạch Chi bắt đầu đứng ở cửa, thỉnh thoảng bất chợt ôm bụng, cảm thấy mắt hững hờ: “Con lại muốn tìm cơ gì?”

Bạch Chi lắc đầu, không thể nhận được nữa, lại nhin.

Bạch Chi đến kỳ có thói quen đau bụng. Nhưng chưa bao giờ giống như hôm nay, đứng cũng đứng không thẳng. Hiện tại là ngày xuân, hơi lạnh, nàng đau tới mức ra mồ hôi. Bạch Thược đứng ở một bên hình như cũng nhận thấy được sự đau đớn của Bạch Chi, đi qua hỏi: “Tỷ tỷ, tỷ... như thế nào?”

“Không có việc gì.” Nàng cảm thấy ngay cả sức lực để nói chuyện cũng không có, chỉ có thể vát và cắn môi, miễn cưỡng nói hai chữ.

Bạch Chi không ngừng tự mình an ủi, lại chờ một chút thì tốt rồi...

Rốt cục, Cung Thân Vương phi cùng Mộ Đồ Tô khoan thai đến chậm. Bạch phủ từ trên xuống dưới đều hoan nghênh, thấy cổ kiệu liên vôi vàng cúi đầu. Mộ Đồ Tô xuống ngựa trước tiên đưa vương phi đến bên cạnh đám người Bạch gia, hắn rất lễ phép chào Bạch Uyên, nói một vài lời nói khách sáo. Đôi mắt phượng hẹp dài của Mộ Đồ Tô bắn khoát trong đám người, cuối cùng ánh mắt dừng ở một người đang cúi đầu là Bạch Chi, ngừng một chút, “Bạch

cô nương, tấm vải lần trước cô mua, còn tại chỗ ta, đợi lát nữa ta bảo Nghiên Mộc đưa đến biệt viện của cô.”

Bạch Chi chịu đựng cơn đau, hơi hạ thấp người, “Làm phiền thể tử.” Ánh mắt nàng tùy ý đảo qua, Bạch Uyên đang hướng nàng vừa lòng gật đầu mỉm cười. Thiên địa chứng giám, thất vãi kia là nàng vô tâm quên ở chỗ Mộ Đồ Tô, nhưng ánh mắt Bạch Uyên lại truyền cho nàng biết ...

Nàng đang thả dây dài, câu cá lớn!

Thông minh như Mộ Đồ Tô, hẳn khẳng định nhận thức giống như cha nàng, rằng nàng tuyệt đối cố ý. Bạch Chi vụng trộm nâng đôi mắt lên nhìn Mộ Đồ Tô một cái, rất đúng dịp, hẳn đang mang theo ý cười bốn cột nhìn nàng.

Giống như đang nói, rốt cuộc cô có ý với ta?

Bạch Chi khí huyết không thông, môi càng trở nên trắng. Hiểu lầm quá lớn, nàng cần làm sáng tỏ. Thân mình nàng bắt đầu lung lay đứng không vững, Bạch Thục bên cạnh vốn định đỡ lấy, lại bị Mộ Đồ Tô nhanh tay lẹ mắt đến trước.

Vào thời khắc Bạch Chi nhắm mắt, thân mình bị Mộ Đồ Tô ôm, nghe thấy Mộ Đồ Tô đang nói: “Thương hương tiếc ngọc? Hay.”

Bạch Chi run run dựng thẳng ngón tay, oán giận muốn chỉ trích hẳn nói hư nói vượn, tay treo ở không trung bỏ dở nửa chừng, bản thân tức đến hôn mê...

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Sam Y Tận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Bạch nhật y sam tận – 6

Khi Bạch Chi tỉnh lại, ánh nến lay động lắc lư bốn phía. Nàng giãy dựa ngồi dậy, kịp thời bị Thanh Hà ngăn chặn, “Bà cô nhỏ của em, người an tâm nằm đừng nhúc nhích.”

Bạch Chi cười nói: “Không có việc gì.”

“Sao lại không có việc gì? Đại phu nói người khí huyết không đủ, hơn nữa con gái vào thời kỳ đặc thù thân mình sẽ không khỏe, hôm nay nắng to, có chút cảm nắng.” Thanh Hà nói xong, đồng thời lấy một chén sứ men xanh nhỏ tại bàn trà bên cạnh, đưa tới bên miệng Bạch Chi. Bạch Chi ngửi ngửi, là vị thuốc bắc, vội vàng quay đầu, “Đáng lắm, ta không muốn uống.”

“Tiểu thư, thuốc đáng đã tạt.”

“Vậy trước tiên người lấy chút mứt hoa quả đến, nếu không ta không uống.” Bạch Chi cực kỳ ghét vị đắng của thuốc bắc, trừ phi bắt buộc, nàng nhất định không uống.

Thanh Hà bắt đắc dĩ, buông chén sứ, đi phòng bếp lấy mứt hoa quả. Phòng trong, chỉ còn lại Bạch Chi, nàng nằm không được, từ trên giường đứng lên, khoác kiện áo khoác, một mình ra toà viện đi dạo. Lâm Thủy Hiên ban đầu là tân hôn biệt viện của Liễu thị cùng Bạch Uyên, sau này Bạch Uyên cưới nhị nương, độc sủng nhị nương, Liễu thị nản lòng thoái chí đi Phật đường. Lâm Thủy Hiên để lại cho Bạch Chi. Bạch Chi thích hồ nước trong Lâm Thủy Hiên do nhân công xây dựng, tiện lợi cho nàng dùng để nhảy hồ tự sát.

Nàng trước kia, không vui vè lại lấy tự sát để áp chế. Hiện tại Bạch Chi ngẫm lại, cũng nhin không được vì bản thân lau mồ hôi một phen. Người đã từng chết một lần, hiểu được sự đáng giá của sinh mệnh.

Ánh trăng bao phủ xuống, mặt hồ trong vắt, khắp hồ là hoa sen kết ra nụ hoa, đợi đến lúc hoa nở, đã là vào hạ. Một trận gió nhẹ phát qua, Bạch Chi hít sâu một hơi, chuẩn bị xoay người trở về, đôi mắt tùy ý phiêu phiêu, ở bên kia bờ hồ nàng nhìn thấy một bóng dáng màu nguyệt bạch, bóng dáng thon dài kia đứng đối diện nàng, nàng khinh thường, lại biết là người phương nào.

Bạch Chi vốn định khẽ cắn môi rồi đi, người nọ ở bờ bên kia ngược lại lại mở miệng trước, “Bạch cô nương đã khỏe chưa?”

Nàng đành phải đứng lạng bất động, nói với Mộ Đồ Tô ở bờ bên kia: “Khỏe. Đa tạ thể tử.”

“Cái gì? Ta không nghe thấy.”

Bạch Chi tự nhận thanh âm của bản thân đủ vang dội, không có lý nào lại không nghe thấy. Ngại cho lễ phép, Bạch Chi lại gia tăng thanh âm một chút, “Đa tạ thể từ quan tâm, thân mình ta vững chắc, khỏe re.” Độ mạnh yếu của thanh âm nàng không kiểm soát được, truyền ra ngân nga quanh quẩn.

Bạch Chi còn chưa kịp tự mình ảo não, Thanh Hà đã sớm nghe tiếng tìm đến, vội vàng ngăn cản, “Trời ạ, bà cô ơi, người đây là muốn thông báo với mọi người trong phủ, nửa đêm người cùng thể từ ở ngoài nói chuyện yêu đương sao?”

Tuy rằng Bạch Chi khinh thường nét mặt của Mộ Đồ Tô bờ bên kia ra sao, nhưng trực giác nàng luôn luôn chuẩn, có thể cảm ứng được ý cười bốn cột của hắn.

Nàng lại bị hắn đùa giỡn ?

Sự thật chứng minh, như lời Thanh Hà, nàng nửa đêm ở ngoài “lớn tiếng ồn ào” bị toàn phủ xuyên tạc thành “công khai nói chuyện yêu đương”. Bạch Chi đi lại trong phủ, chuẩn bị tới đại đường bá kiến vương phi, gia tộc đều dùng ánh mắt quái dị nhìn nàng.

“Tỷ tỷ, thân mình khỏe lên chưa?” Bạch Thược hôm nay ăn mặc vô cùng long trọng, váy lụa mỏng màu xanh lưu ly, tay áo thêu hoa sen trắng, búi tóc phi yến, cầm một cây thùy hoa trầm giản dị. Nhìn lại Bạch Chi mà nói, rất thanh lịch.

Ngày đầu tiên bá kiến vương phi, trang phục của Bạch Thược có thể nói là rất lễ nghi quy củ. Bạch Chi nghĩ, nàng đối lập như vậy, khẳng định sẽ bị phụ thân mắng. Như vậy sao có thể xưng là “tận lực lấy lòng”?

Bạch Chi ra về bưng tỉnh đại ngộ, “Ai nha, ta mặc như vậy đi bá kiến, có chút mất thể thống, may mà gặp muội muội. Đi, Thanh Hà, trở về Lâm Thủy Hiên.” Lúc Bạch Chi đi qua Bạch Thược, rõ ràng cảm giác được trong mắt Bạch Thược toát ra khinh bỉ. Nàng không giận, ngược lại rất vui.

Trở về Lâm Thủy Hiên, Bạch Chi đi chậm, còn đong đưa đong đưa ném thức ăn cho cá. Thanh Hà ở một bên vô cùng sốt ruột, thời gian càng ngày càng cấp bách, nhưng tiểu thư nhà mình chẳng những không nắm chặt thời gian rửa mặt chải đầu, ngược lại đi cho cá ăn? Thật sự là hoàng đế không vội thái giám gấp.

Bạch Chi nhìn mặt trời từ từ chạy về phía đông, lúc này mới buông thức ăn trong tay, thanh thoi nói: “Thanh Hà, mau mau rửa mặt chải đầu, tốc độ nhanh một chút.”

“...” Thanh Hà thật sự không hiểu, tiểu thư bị cảm nắng hồng đầu rồi sao ?

Kỹ thuật trang điểm của Thanh Hà rất tốt, có điều luôn luôn bị Bạch Chi không ngừng thúc giục, nàng càng căng thẳng, luống cuống tay chân, tạo nên hiệu quả cực kém. Đầu tóc loạn, quần áo mặc không sạch sẽ. Không nghĩ tới, Bạch Chi nhìn vào gương, lại rất vừa lòng, tươi cười đầy mặt khen nàng một phen.

Thanh Hà nghĩ, di chứng của việc bị cảm nắng—— đầu tiểu thư thật sự bị hồng rồi.

Bạch Chi vừa ra Lâm Thủy Hiên, giống như thay đổi thành một người khác, bước chân thanh thoi bỗng chốc dồn dập lên, khi tới gần đại đường, bước chân đã không phải là đi, mà là chạy. Thanh Hà theo sát phía sau, kêu to, “Tiểu thư, chậm một chút.”

Khi Bạch Chi giống như mũi tên vọt vào đại đường, thấy người nhà đã cùng vương phi tán gẫu thật vui. Bạch Chi thở hổn hển hạ thấp người, “Vương phi, mạnh khỏe.” Nàng bỗng chốc trở thành hồng tâm chú ý của toàn bộ đại đường.

Nàng nhìn thấy Bạch Uyên phần nộ cùng xấu hổ, Liễu thị giật mình cùng bất đắc dĩ, nhị nương trào phúng cùng đáng tiếc, Bạch Thược đắc ý cùng khinh thường, và Mộ Đồ Tô trầm tư cùng khó hiểu.

Vương phi cau mày, nhìn Bạch Chi quần áo không chỉnh, búi tóc hỗn độn, giống một dã nha đầu không hề gia giáo. Trong lòng Bạch Chi biết vương phi đã bắt đầu bất mãn với nàng, rốt cuộc là vương phi, trên mặt vẫn như trước là bộ dạng rộng lượng hiền lương mà danh môn vọng tộc nên có, “Bạch gia đại cô nương, đây là từ đâu mà đến?”

Bạch Chi giả bộ tủi thân, “Dân nữ biết sáng nay bá kiến vương phi, cố ý rửa mặt chải đầu một phen, yêu cầu của dân nữ rất cao, bỏ lỡ canh giờ, làm cho vương phi chê cười. Mong rằng vương phi bao dung.” Bạch Chi lập tức quỳ xuống.

“Lấy diện mạo bình thường là tốt rồi, đứng lên đi.” Vương phi như trước bảo trì khuôn mặt rộng lượng, nhưng ấn tượng đã giảm đi một phần lớn.

Trước khi Bạch Chi đứng dậy, vụng trộm chăm chú nhìn Bạch Uyên, hắn vẫn tức giận như trước, nhưng trong đó còn có ý tứ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. Bạch Chi lại vụng trộm trở nên vui vẻ, nàng muốn là hiệu quả này.

Nàng ngồi xuống bên cạnh Bạch Thược, Bạch Thược giả mù sa mưa an ủi nói: “Tỷ tỷ, đừng thương tâm, lần sau còn có cơ hội.”

Bạch Chi cũng giả mù sa mưa thở dài, “Tỷ tỷ thực không phải.” Khóe mắt tùy ý thoáng nhìn, lại phát hiện Mộ Đồ Tô luôn luôn nhìn nàng, hắn cau mày, dường như nhìn thấu một chút tiểu thống minh của nàng.

Thông minh như Mộ Đồ Tô, hắn nhìn ra được cũng thế. Dù sao, mục đích của nàng là cùng Mộ Đồ Tô phân rõ giới hạn.

Hậu quả của việc dùng trí thông minh để đùa giỡn, cực kì nghiêm trọng. Bối kiến sau, Bạch Chi không thể may mắn thoát khỏi việc bị Bạch Uyên gọi vào thư phòng, hung hăng phê bình một chút, từ ngữ trào dâng oán giận, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Bạch Chi cúi đầu, giống như nai con hoảng sợ. Nàng rất hiểu cha nàng, tính tình được phát tiết xong sẽ bình thường, không nên cứng rắn chống lại.

Bạch Uyên nói: “Con nhìn xem hôm nay dọa người như thế nào, một đứa con gái quần áo không chỉnh, đầu tóc hỗn độn, còn thể thống gì? Đừng nói thể tử không vừa lòng con, vương phi càng chướng mắt con.”

Bạch Chi rút đầu ủy khuất nói: “Con cũng vì muốn sự việc tốt hơn, trở nên hấp dẫn một chút, hoàn mỹ xuất hiện trước mặt vương phi cùng thể tử.” Kỳ thực, Bạch Chi đang cười trộm ở trong lòng.

Tốt nhất ấn tượng của cả hai mẹ con họ về nàng đều kém tới cực điểm.

Bạch Chi nói như thế làm cho Bạch Uyên không còn lời nào để nói. Không thể nói nàng không tận tâm, chỉ trách quá tận tâm, biến khéo thành vụng! Bạch Uyên chỉ tiếc rèn sắt không thành thép than thở, “Chi Nhi, ta mặc kệ con dùng biện pháp gì, tóm lại cần phải lấy được thể tử!”

“Vâng.” Bạch Chi miệng thì đồng ý, trong lòng lại tính toán làm thế nào để tác hợp Bạch Thục cùng Mộ Đồ Tô, cho nàng sớm thoát ly bề khổ.

Bị Bạch Uyên giáo huấn xong, Bạch Chi trở về Lâm Thủy Hiên, đường sá đi qua biệt viện, không thể không gặp Mộ Đồ Tô. Bạch Chi lễ phép đứng trước mặt Mộ Đồ Tô hạ thấp người, “Thể tử.”

Mộ Đồ Tô lạnh lùng thốt: “Sáng nay cô xuất hiện, thật đúng là làm ta kinh diễm.”

Bạch Chi hiển nhiên biết lời này là nói ngược, nàng tự trách nói: “Vi ta rất coi trọng lần bối kiến này, ngược lại biến khéo thành vụng, làm cho vương phi cùng thể tử chế giễu.”

“Ồ? Vì sao lại coi trọng lần bối kiến này như thế? Đến nỗi phải ‘hao hết tâm tư’ ép buộc bản thân như vậy?” Mộ Đồ Tô tới gần Bạch Chi, Bạch Chi lui vài bước, cho đến khi không còn đường rút lui, thân mình ấn lên cây cột trên hành lang dài. Bạch Chi quát bảo ngưng lại, “Thể tử, tự trọng!”

Mộ Đồ Tô kéo kéo môi mỏng, vẫn đi lên như trước, ngón tay thon dài nâng cằm Bạch Chi, bức bách nàng nhìn thẳng hấn. Bạch Chi căng thẳng nhìn Mộ Đồ Tô gần trong gang tấc, nàng không ngừng ám chỉ bản thân, tuyệt đối không thể lùi bước. Nàng nhìn lại hấn, chẳng kiêng dè hai tròng mắt hấn sâu sắc như bầu trời đêm. Mộ Đồ Tô đem ánh mắt liếc đến đôi môi khê run của nàng, nhớ tới một màn trên xe ngựa.

Hấn cười cười, buông nàng ra.

Bạch Chi lại không cho hấn sắc mặt tốt, trợn trừng mắt. Mộ Đồ Tô bỗng nhiên nói: “Bạch cô nương, mấy ngày nữa ta muốn hưởng phụ thân cô cầu hôn.”

“Cái gì?” Bạch Chi phát hoảng. Chẳng lẽ không cần nàng xây cầu, hấn đã cùng Bạch Thục ngầm se tơ kết tóc? Nhưng cẩn thận ngẫm lại, cũng cảm thấy hợp lý. Dung mạo Bạch Thục cùng Nam Chiêu tiểu công chúa có bảy phần tương tự. Kiếp trước, nàng và Bạch Thục đồng thời bị hấn hấp dẫn, bản thân nàng ý vào thân phận đích nữ, cưỡng chế Bạch Thục chặt đứt ý niệm. Nếu như không phải bản thân lúc trước quá vô lý, nàng chắc chắn, Mộ Đồ Tô sẽ không chọn nàng, tiểu thiếp của hấn sẽ là Bạch Thục.

Đây là tự lấy tảng đá đập vào chân mình, tự làm tự chịu.

Kiếp này, nàng tuyệt đối sẽ gior hai tay tán thành cho bọn họ.

“Có gì không thể? Hay là Bạch cô nương có ý kiến gì với ta?”

Bạch Chi mặt lộ vẻ mỉm cười, hết sức chúc phúc, “Không thể tốt hơn, ta thật vui mừng được cùng thể tử kết làm thông gia.”

Mộ Đồ Tô hí mắt lại, “Xác định?”

“Hiển nhiên.” Bạch Chi thật là nghiêm chỉnh gật đầu, tăng thêm tính khẳng định.

“Ta cho rằng giống như cá tính của Bạch cô nương, tình nguyện làm nhà nghèo chính thê, cũng không cần làm hầu môn tiểu thiếp.”

Bạch Chi thật muốn trừng hấn hai mắt. Bạch Thục nguyên ý là được, nàng lười quản Bạch Thục. Lại nói, nàng cùng Bạch Thục thân ở mặt ngoài, sau lưng đều cầm dao nhỏ chuẩn bị đâm đối phương hai đao. Mặc kệ nàng ta là nhà nghèo chính thê hay hầu môn tiểu thiếp, một đồng bạc quan hệ cũng không có.

Bạch Chi bận tâm hình tượng của tiểu thư khuê các, ra vẻ nho nhã, “Hai bên nếu là thật lòng, thiếp hay thê đều không quan trọng.” Cuối cùng, nàng ở trong lòng thêm một câu, thú lắm!

Mộ Đồ Tô hơi sững sốt, lập tức xì cười, lóe đôi mắt sáng nghiêm cẩn nhìn Bạch Chi, “Như vậy, ta không khách khí.”

“Không cần khách khí, cứ việc vui lòng.” Bạch Chi đáp lại hấn một nụ cười chân thành. Nàng thật sự không nghĩ tới, nàng không cần tốn nhiều trí óc, không đánh mà thắng. Vừa nghĩ đến hai kẻ làm nàng đau đầu - Mộ Đồ Tô cùng Bạch Thục đều song song rời đi tầm mắt, Bạch Chi thở phào nhẹ nhõm.

Những ngày về sau, nàng lại thư sướng vượt qua . Một khi vui vẻ, nàng lại muốn ăn bánh bao phở Bắc!

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Sam Y Tận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Bạch Chi ngóng trông Mộ Đồ Tô cầu hôn Bạch Thược, nhưng qua mấy ngày, hắn vẫn không có chút hành động, cả ngày ở trong biệt viện phẩm trà luận kiếm, hoặc là cùng vương phi đi Bạch Mã tự dâng hương. Đương nhiên, này đó đều là Bạch Chi nghe Thanh Hà nói . Từ khi vương phi cùng thể tử vào ở trong Bạch phủ, Bạch Chi hông bao giờ ra khỏi Lâm Thủy Hiên. Bái kiến Vương phi diễn ra nửa tháng một lần, mấy ngày rồi, Bạch Chi không thấy Mộ Đồ Tô, cũng không biết rốt cuộc hắn suy nghĩ cái gì.

Sự thật xác minh lời nói mà Thanh Hà thường xuyên bắt tại bên miệng, hoàng đế chưa vội thái giám đã vội. Nàng thực sự là tên thái giám đáng buồn kia, sắp vỡ ngực liên tục, muốn dắt Mộ Đồ Tô đi hạ sính cầu hôn.

Thanh Hà thấy Bạch Chi đã nhiều ngày mặt ủ mày chau, trà không uống cơm không ăn, chế nhạo nói: “Bà cô nhỏ, mùa xuân vừa qua khỏi, lại tư xuân?”

Bạch Chi than thở, “Ta không giải quyết việc này, sẽ chẳng nhìn thấy mùa xuân sang năm.”

“Phi phi, tiểu thư, sao người lại nói điều xúi quẩy như thế?”

“Tâm tư đàn ông so với phụ nữ chúng ta còn sâu hơn đáy biển, ta thật không hiểu hắn nghĩ gì.” Bạch Chi đi tới cửa hiên, ngẩng đầu nhìn mái hiên, nước mưa tầm tã rơi xuống, như tâm tình của Bạch Chi giờ phút này. Kiếp trước cho tới bây giờ, nàng chưa từng nhìn thấu hắn. Hắn là đại tướng quân phụ trợ tam hoàng tử đoạt đế vị, cưới Nam Chiêu công chúa, là người đàn ông si tình từng nói sẽ “trọn đời trọn kiếp một đời”.

Nàng đã không trở thành “một đời” cùng hắn, như vậy nàng đành phải dứt thật xa, từ đây không liên quan.

“Haiz, như thế rất tốt, tiểu thư tương tư thành tật, nữ nam đúng là tác quái.” Thanh Hà buồn bực ngồi một bên, tha thiết nhìn Bạch Chi. Bạch Chi nghe xong muốn cười, đang chuẩn bị trêu chọc làm nàng ta cười một phen, một nha hoàn đi tới, hướng Bạch Chi hạ thấp người, “Tiểu thư, thể tử đến.”

“Không gặp.” Bạch Chi thốt ra.

“Tính tình Bạch cô nương hôm nay thật lớn.” Nhoáng lên một cái trong nháy mắt, Mộ Đồ Tô đã xuất hiện trước mặt Bạch Chi, hôm nay hắn mặc một bộ trường bào đen tuyền, không giống kiểu cách ngày xưa không nhiễm bụi trần, mang theo chút thành thạo ôn trọng của tuổi trẻ.

Người đã đến Lâm Thủy Hiên, Bạch Chi hiển nhiên không dám trực tiếp đuổi hắn đi. Nàng hạ thấp người trước Mộ Đồ Tô: “Đàn nữ có chút không thoải mái, mong rằng thể tử bao dung.”

“Ta hiển nhiên biết cô không khỏe. Ta có ý đến đây, là đến thăm cô ‘không khỏe’.”

Bạch Chi cũng không ngốc, vươn tay về phía ghế dựa, “Thể tử mời ngồi.” Nàng lại quay lại nói với Thanh Hà: “Pha cho thể tử một ly trà.”

Hai người ngồi xuống, Bạch Chi mỉm cười, “Không biết lần này thể tử đến đây, có gì phải làm?”

“Đợi ta uống ly trà sẽ nói cho cô, được không?”

Bạch Chi ngăn người, gần như muốn nghiêng răng nghiêng lợi, “Được.”

Thanh Hà đưa tới bích loa xuân mà Bạch Uyên tặng cho Bạch Chi. Khi Mộ Đồ Tô cầm lên chén cái, Bạch Chi đã biết là bích loa xuân mà nàng yêu thích, đau lòng thôi quét toàn thân, giận Thanh Hà, cho kẻ cận kề này uống trà ngon như vậy làm chi?

Càng làm cho Bạch Chi buồn bực là, Thanh Hà còn nháy mắt với nàng, như đang nói, xem, em đây là giúp người lấy lòng hắn nha.

Nàng không cần phải lấy lòng!

Oán khí chặn trước ngực Bạch Chi, lại không thể làm gì cho hết giận, nàng chờ đợi Mộ Đồ Tô uống trà xong, tiếp tục mỉm cười, “Thể tử, hiện tại có thể nói chưa?”

Mộ Đồ Tô nhận nhặt buồng ly trà trong tay, cặp mắt sâu không thấy đáy nghiêm cẩn chăm chú nhìn nàng, dường như muốn hút nàng vào trong đó. Hắn nói: “Ta muốn cùng Bạch cô nương nói chuyện cầu hôn.”

Bạch Chi ngẩn người. Chuyện mà nàng tâm tâm niệm rất cực có chuyển biến. Nhưng nghĩ lại, việc cầu hôn, sao lại nói cùng nàng?

Bạch Chi khiêm tốn nói: “Thế tử, về việc cầu hôn, người cần phải nói cùng phụ thân ta, Bạch Chi không nên nhúng tay.” Bây giờ, đúng là không có việc gì mà thiên hạ không tồn tại, muội phụ cầu hôn, còn muốn hỏi ý kiến tỷ tỷ. Chẳng lẽ đây là thói quen khi hầu môn nạp thiếp?

“Ta mấy ngày nay, chưa nói nửa câu về việc cầu hôn, Bạch cô nương có ý kiến gì không?”

“Cho tới bây giờ, cái nhìn của ta nhiều như hạt mưa rơi ngoài kia chỉ có hơn chứ không kém.” Bạch Chi gần như bắt mắt nhìn Mộ Đồ Tô, giọng điệu tức giận bất bình. Ánh mắt Mộ Đồ Tô chợt lóe sáng, khóe miệng mỉm cười, “Nói nghe một chút.”

“Thế tử ở kinh thành, thanh danh vang dội. Bây giờ thế tử nói cầu hôn, lại chậm chạp không đề cập tới, chẳng phải là đùa giỡn dân nữ đang hoàng chúng ta sao? May mà thế tử nói với ta, nếu là nói với cô nương nhà khác, không chừng đã có án mạng phát sinh, đến lúc đó, lương tâm thế tử có thể không áy náy sao?” Bạch Chi nói ôn hòa, nhưng ánh mắt lại thay đổi. Mộ Đồ Tô nghe lời của nàng, nhìn người nàng, cuối cùng không nín được nở nụ cười, “Là ta sai, không nên chậm chạp. Cô phụ một mảnh tâm ý của Bạch cô nương.”

“Thời gian vẫn còn kịp, hiện tại cầu hôn cũng không muộn.” Bạch Chi cảm thấy khát nước, tùy tay nắm lấy ly trà trước mặt, giả bộ lạnh nhạt nhấp hai ngụm.

Ánh mắt Mộ Đồ Tô chuyển đến ly trà trong tay nàng, lại nhìn vị trí cái cốc mà mình uống dĩ nhiên rỗng tuếch, cười thầm, “Ta nhất định sẽ không cô phụ kỳ vọng của Bạch cô nương.”

Bạch Chi buông ly trà, thật là vừa lòng gặt đầu.

Mộ Đồ Tô mỉm môi, “Kỳ thực Bạch cô nương không biết, ta mấy ngày nay thương thảo với mẫu phi, ta muốn là thế tử, mà không phải thiếp.”

Bạch Chi sửng sốt. Nàng vạn vạn không ngờ đến, Mộ Đồ Tô đối với Bạch Thục tình thâm như thế. Chẳng lẽ, không phải bộ dạng Bạch Thục bây giờ giống Nam Chiêu công chúa, mà là bộ dạng Nam Chiêu công chúa bây giờ giống Bạch Thục? Bởi vì nàng gây chuyện, Mộ Đồ Tô không cưới được Bạch Thục, tâm sinh tiếc nuối mới cưới Nam Chiêu công chúa? Bạch Chi theo logic của bản thân, càng nghĩ càng hoảng sợ.

“Bạch cô nương, cô làm sao vậy?” Mộ Đồ Tô thấy sắc mặt Bạch Chi bỗng nhiên trắng bệch, có chút lo lắng.

Bạch Chi cười cười, xấu hổ nói: “Thật không nghĩ tới thế tử có lòng như thế, ta đây là vui mừng. Thế hay thiếp, kỳ thực đều không sao, chỉ cần yêu là được.” Nàng thật sự hối hận, lúc trước không thức thời làm chi, chia rẽ một đôi ân ái “nam nữ si tình” này, thật sự rất tội lỗi.

Mộ Đồ Tô cười nhưng không nói.

Tiến bước Mộ Đồ Tô, tâm tình Bạch Chi miễn bàn sáng khoái thế nào. Việc cầu hôn này, đã được tám chín phần, nàng cũng coi như làm một chuyện tốt, từ nay về sau Bạch Thục sẽ không thành uy hiếp của nàng, giải quyết xong mối lo trong lòng. Mà sau khi Mộ Đồ Tô cưới Bạch Thục, cùng nàng cũng không liên quan gì, từng đạo kiếp số cũng sẽ tại đây đánh xuống một dấu chấm tròn.

Com trưa, Thanh Hà bụng đồ ăn tới, khẩu vị Bạch Chi cực tốt, ăn hai chén com lớn, Thanh Hà gắt giọng: “Ai nha, thế tử vừa tới, chỉ cùng tiểu thư nói vài câu, tâm tình tiểu thư đã tốt như vậy, thật đúng là ai buộc chuông thì người đó đi cời chuông.”

Bạch Chi ăn xong com trưa, lấy chén nước súc miệng, tùy ý nói: “Hắn giải khai một bế tắc trong lòng ta.”

Thanh Hà nghe không hiểu, bèn gán cho tiểu thư nhà mình đang khát khao cuộc sống tốt đẹp phú quý về sau.

Tâm tình tốt, người này tất nhiên thích đi lại. Bạch Chi biết Mộ Đồ Tô sắp sửa cầu hôn với Bạch Thục, không quan hệ đến nàng, nàng liền không cần trốn tránh ở Lâm Thủy Hiên. Ngẫu nhiên gặp gỡ một lần, cũng không làm biến đổi điều gì.

Bạch Chi vô tình đi đến biệt viện, thấy Bạch Thục đang cùng vương phi ngồi trong đình. Bạch Chi nghĩ, nàng có nên đi qua ân cần thăm hỏi một phen hay không? Về tình về lý, đây là việc phải làm. Bạch Chi đi tới, vào trong đình, hạ thấp người nói: “Vương phi, bái kiến.”

Hôm nay vương phi tâm tình tốt, đã nhiều ngày qua, chỉ luôn nói nửa vời, trên mặt lộ ra vẻ đoan trang tài chí. Bây giờ, mặt bà mang tươi cười, khóe mắt híp lại, nhìn như rất vui mừng.

“Bạch gia đại cô nương đến, nào, ngồi đi.”

Bạch Chi ngoan ngoãn ngồi bên cạnh bọn họ. Cung Thân Vương phi hỏi Bạch Chi, “Bạch gia đại cô nương và nhị cô nương cùng tuổi?”

“Vâng.” Bạch Chi trả lời.

Cung Thân Vương phi nắm cánh tay Bạch Thục, an ủi nói: “Bản cung luôn có chút uể oải, năm vừa rồi thế tử hai mươi, bên cạnh không có một người phụ nữ, cho dù có một nha đầu thông phòng cũng tốt. Lần này đến Tô thành, xem như đến đúng nơi, không nghĩ tới thế tử rốt cuộc muốn một cô gái bên người.” Ánh mắt Cung Thân Vương phi sáng ngời nhìn Bạch Thục, trong mắt tràn ngập niềm vui. Bạch Thục ngượng ngùng cúi đầu, khóe miệng ý cười, đúng là thiếu nữ ngượng ngùng.

“Nhị cô nương, mặc dù vào vương phủ ta làm thiếp, nhưng thế tử chưa cưới vợ, cô vẫn là lớn nhất.”

“Vâng.” Bạch Thược chỉ sợ muốn đuối đầu vào phía dưới cái bàn.

Hai người này quan hệ khá tốt, thêm vào “lòng thành” của Mộ Đồ Tô, cửa hôn nhân này, coi như đã định.

Cung Thân Vương phi quay lại nhìn Bạch Chi, lời nói thâm thúy: “Con cái có thứ tự, theo đạo lý là đại cô nương lập gia đình trước, nhưng nhị cô nương được thế tử nhìn trúng, bản cung biết cô chịu ủy khuất, qua mấy ngày, bản cung trở về kinh, xem xét người tốt cho đại cô nương.”

“Đa tạ vương phi quan tâm” Bạch Chi lễ phép cảm tạ, giương mắt thấy Bạch Thược đắc ý tươi cười, tâm tình Bạch Chi cực kì bình thản. Cứ việc đắc ý đi, không phải mong muốn của bản thân, dù là đồ tốt, ở trong mắt nàng cũng chỉ là nhất thời, khinh thường liếc mắt một cái.

Ba người nói nói cười cười ở trong đình uống trà, ăn điểm tâm, nói chuyện nhà, cho đến khi một gã sai vặt chạy tới, nói với vương phi: “Vương phi, thế tử đã đặt sính lễ, mệnh tiểu nhân mời vương phi đi qua.”

“Thằng bé này, khẩn cấp như vậy.” Vương phi cười giận dữ, Bạch Chi cùng Bạch Thược lần này vô cùng ăn ý, cười cười.

Ba người cùng nhau đi vào đại sảnh. Mộ Đồ Tô như trước mặc trường bào đen tuyền tóc thúc lên cao, ăn mặc gọn gàng sạch sẽ, thoát nhìn tinh thần sáng lạn. Trong đại sảnh đặt hai cái thùng, mặc dù đóng lại, Bạch Chi cũng biết, sính lễ không thiếu. Ngấn ngùn nửa ngày, đã ở trong phạm vi không phải thế lực của mình lấy đến nhiều sính lễ như vậy, Bạch Chi không muốn tán thưởng cũng không được. Tương lai hán quả nhiên là đại tướng quân bắt bại thống lĩnh ba quân.

Bạch Uyên thoát nhìn cực kì cao hứng, tiếp đón Bạch Chi, “Chi Nhi, thế tử thật là có lòng.”

Bạch Chi mỉm cười đáp lại, “Có thể cùng thế tử kết làm thông gia, là phúc phận của Bạch gia.” Làm trưởng bối, nàng nên nói như vậy.

Mộ Đồ Tô đi về phía Bạch Chi, nắm lấy tay nàng, con mắt hấn sáng ngời, ánh mắt giống như Bạch Chi đã từng quen biết. Là ánh mắt hấn nhìn Nam Chiếu công chúa. Nhưng kiếp này, vì sao hấn lại nhìn nàng?

“Thế tử, người...” Một màn này, đối với ba người trong đình mà nói, đều có chút khó hiểu. Cung Thân Vương phi thử hỏi: “Con nói với bản cung người trong lòng là Bạch gia tiểu thư, không phải nhị tiểu thư Bạch Thược mà là đại tiểu thư Bạch Chi?”

“Hiển nhiên.”

“...” Mọi người trầm mặc.

Chỉ có Bạch Uyên cười như tàn hoa bại liễu.

Bạch Chi run run hỏi: “Người hạ sính là ta?”

“Vui mừng muốn điên rồi đi?” Mộ Đồ Tô phát nhẹ cái mũi nhỏ thanh tú của nàng, rất sủng ái.

Vì thế, Bạch Chi té xỉu.

“Haiz, cư nhiên vui mừng đến té xỉu. Thật là.” Bạch Uyên cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Sam Y Tận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Bạch Chi cảm thấy sau khi bản thân sống lại, thường xuyên té xỉu. Lúc nàng tỉnh lại, còn tròng trên cây còn đang kêu, trời còn ánh sáng. May quá, bản thân không ngủ quá lâu. Bạch Chi ngồi dậy. Thanh Hà đang trông nom một bên thấy tiểu thư nhà mình tỉnh lại, vội vàng chạy tới, đỡ lấy Bạch Chi, thăm dò cái trán nàng. “Tiểu thư, người vừa choáng váng, làm cô gia lo lắng hóng rồi.”

“Cô gia?” Bạch Chi thoáng sững sốt, trí nhớ trở lại trước khi bản thân té xỉu. . .

Nàng vội vã rời giường, lại bị Thanh Hà ngăn cản. Thanh Hà dậm chân không thuận theo, “Tiểu thư, cô gia đã là của người, sẽ không bị ai khác đoạt đi, người phải nghỉ ngơi, ngày mai gặp lại cũng không muộn.”

Bạch Chi che ngực, kém chút nữa phun ra máu. Sự tình sao lại biến thành như vậy? Tại sao Mộ Đồ Tô hạ sính là nàng? Kiếp trước nàng nóng mặt dán

lãnh mông cũng không được một chút ưu ái của hân, bây giờ nàng biết cút ra xa, gió lại thổi ngược chiều ?

Vào lúc sự tình còn đường sống có thể cứu vãn, nàng tất phải ngăn con sóng dữ. Tình yêu của Mộ Đồ Tô là Nam Chiêu tiểu công chúa, nàng sẽ không bao giờ quấy nhiễu nữa, sẽ không bao giờ si tâm vọng tưởng nữa.

Thanh Hà làm thế nào cũng không ngăn cản được Bạch Chi bạo động, khí lực vừa nói lỏng ra, Bạch Chi giống như con cá chạch thoát đi. Thanh Hà chỉ có thể ở sau lưng buồn nản dậm chân. Tiểu thư vui mừng sắp diễn rồi, tựa như... nóng lòng, giống con chó nhỏ!

Bạch Chi chạy đến thư phòng Bạch Uyên, tóc hỗn độn, quần áo không chỉnh, ngay cả giấy thêu cũng chỉ đi một cái, bộ dáng thoát nhìn vô cùng chật vật. Bạch Uyên thấy Bạch Chi như thế, có chút bất mãn, “Đường đường là con gái Tri châu, sao lại có dáng vẻ như vậy?”

Bạch Chi không để ý, trực tiếp quỳ xuống, “Cha, nữ nhi chỉ cầu người một việc.”

“Nói.”

“Nữ nhi không gả.” Bạch Chi vì làm cho chân thật, nước mắt tràn mi mà ra, kếm chút nữa chảy cả nước mũi để thể hiện thật tình.

Bạch Uyên sừng sốt, chân mày cau lại, “Đùa giỡn cái gì? Sinh lễ cũng đã nhận. Lại nói, lúc trước chẳng phải chúng ta đã bàn bạc tốt rồi sao?”

Nàng chỉ nói ngoài miệng, hành động gì cũng chưa làm. Đương nhiên, lời này nàng không có khả năng nói cho cha nàng. Nàng không có lý lẽ phản bác, chỉ có thể cố tình gây sự, “Nữ nhi chính là không gả, cầu cha thành toàn.”

“Làm cản. Đường đường thế tử còn không xứng với người?”

“Không.” Bạch Chi cúi đầu, kiềm chế cảm xúc.

“Trở về, không được ở trong này tùy hứng, đều là ta làm hư người.” Bạch Uyên phất tay áo, tức giận.

Bạch Chi khề cần môi, lúc này mới hơi tỉnh táo lại. Mới vừa rồi dưới tình thế cấp bách, rối rắm. Cha nàng ngóng trông thông gia với Cung Thân Vương thành tựu sĩ đồ của bản thân. Nàng mạo muội thỉnh cầu như vậy, khẳng định sẽ bị bác bỏ.

Bạch Chi lễ bái, “Nữ nhi đường đột, đa tạ cha mấy năm nay dưỡng dục, bái biệt.” Nàng dập đầu một cái thật vang.

Bạch Uyên thấy lời này có chút không đúng, nhíu mày nói: “Lời này có ý gì?”

“Không. Nữ nhi có chút không khỏe, về phòng trước.” Bạch Chi không đợi Bạch Uyên hỏi phục, trực tiếp lui ra ngoài. Bên phía Bạch Uyên không thể thực hiện được, đành phải tìm Mộ Đồ Tô nói rõ ràng. Trên đường nàng đi biệt viện, ngẫu ngộ Bạch Thục.

Bạch Thục thấy trên mặt Bạch Chi mang theo nước mắt từ thư phòng của cha đi ra, đùa cợt cười nói: “Tỷ tỷ, còn chưa lấy chồng, đã khẩn cấp bái biệt cha như vậy? Bây giờ lại đi bái biệt đại nương, nhị nương?”

Lời này tràn ngập vị chua, Bạch Chi không muốn nói chuyện cùng nàng, thờ dãi, “Cũng không phải, vốn đây là việc muội muội nên làm, vạn vạn không thể tưởng được thế tử tình mất, kịp thời quay đầu lại là bờ. Haiz, còn muốn hầu hạ mấy người già bọn họ nhiều một chút. Thế tử thật sự quá nóng vội.” Bạch Chi chau mày nhìn Bạch Thục đã giận sôi lên.

“Tỷ tỷ nhanh chóng đi thôi, chớ để đại nương nhị nương sốt ruột chờ.”

Bạch Chi bỗng nhiên sầm nã mạnh mẽ ôm lấy Bạch Thục. Bạch Thục tay trời gả không chặt gãy dựa không ra. Trên mặt Bạch Chi mất đi vẻ không đứng đắn, nghiêm túc nói bên tai nàng: “Muội muội yên tâm, ta sẽ không cướp người trong lòng của muội, dù ta chết, cũng sẽ không gả cho thế tử.”

Bạch Thục không gãy dựa, vẻ giận trên mặt cũng bỗng chốc bình tĩnh trở lại, không hiểu hỏi: “Tỷ không thích thế tử?”

Bạch Chi nói lỏng Bạch Thục, cười cười với nàng, “Hắn không phải duyên kiếp của ta. Kiếp này, ta không muốn hò hẹn nữa.”

Bạch Thục không hiểu.

“Nếu như ta chết, cầu muội chăm sóc tốt cha mẹ ta.” Bạch Chi trầm trọng vỗ vỗ bả vai nàng, cô đơn rời đi. Bạch Thục nhìn bóng lưng Bạch Chi, ánh mắt bất định, mang theo không hiểu nhìn theo Bạch Chi, đến khi nàng biến mất trong bóng đêm.

Lời nói này, kỳ thực Bạch Chi nói nửa thật nửa giả. Nàng không gả cho Mộ Đồ Tô là thật, đi tìm chết là giả. Nàng thật vất vả sống lại một lần, tại sao lại lãng phí bản thân lần nữa? Nàng chỉ không muốn bị rập khuôn, yêu thế thâm không còn tồn nghiêm như vậy mà thôi.

Nàng nói lời này với Bạch Thục, kỳ thực đều có mục đích. Lần này hạ sính, làm cho Bạch Thục mất mặt mũi, đích ý đối với nàng tăng cao, nếu về sau nàng còn trong nhà này, hai người tất nhiên sẽ thủy hỏa bất dung. Nếu như nàng “bởi vì là người trong lòng của muội muội mà không gả”, đích ý của nàng ta có nhẹ hơn một chút hay không? Đây là nàng tự cho mình thông minh, hiệu quả cũng chỉ về sau mới biết.

Nàng phái nha hoàn đi thông tri Mộ Đồ Tô, không ngờ đáp án lại là Mộ Đồ Tô đến chân núi Cùng Kỳ xem sơn trang tiến độ như thế nào. Vốn không được gì định trở về, lại bị Cung Thân Vương phi gọi lại.

Bạch Chi bắt đầu đi, đi theo yên lặng xem xét.

Cung Thân Vương phi bảo Bạch Chi ngồi trong đình, đẩy đẩy điểm tâm phía trước, “Bạch đại cô nương ăn đi, đây là do vương gia phái người từ kinh thành mang tới.”

Bạch Chi gật đầu, ăn một miếng nhỏ, khen, “Hương vị ngọt mà không ngấy, mềm mại, vào miệng liền tan, vô cùng ngon.”

“Cô hao hết tâm tư tiến vào vương phủ ta như vậy, về sau có thể có lộc ăn.”

Bạch Chi dừng một chút, đảo mắt một cái, lại như vừa rồi bình an vô sự thưởng thức điểm tâm. Trong lòng phấn khởi, tốt lắm, rất tốt, vương phi không đồng ý, tốt nhất “bỏ đánh uyên ương”, lui cửa hôn nhân này.

Cung Thân Vương phi thở dài, “Nhưng mà cũng vậy, thế tử thích, ta không có cách nào, từ nhỏ đã quật cường.”

Bạch Chi kếm chút nữa quỳ xuống cầu Cung Thân Vương phi cầm cây gậy vung nắm tay, chia rẽ nàng cùng Mộ Đồ Tô, nàng chắc chắn mang ơn, thay bà ấy tích phúc.

Cung Thân Vương phi phủ tay lên mu bàn tay Bạch Chi, buông tư thái vương phi thường ngày, lấy tư thái của một bà bà nói: “Bản cung cùng vương gia phu thê nhiều năm, chỉ có một đứa con, mặc dù cô lấy thân phận thiếp gả vào vương phủ, nhưng ta nhìn ra được, thế tử rất thích cô. Mấy năm trước, bản cung vốn định an bày cho thế tử một nha đầu thông phòng, nhưng thẳng nhóc này thê sống chết không cần, nha đầu kia coi sạch đặt trên giường nó cũng bị nó nguyên tem đuổi về. Lúc đó bản cung cùng vương gia kinh ngạc một thân mồ hôi, sợ thế tử có bệnh không tiện nói ra, tìm rất nhiều đại phu. Sau này thế tử không thể nhìn được nữa mới nói chân tướng, nói là muốn cùng người yêu cộng phò mây mưa. Phốc, đứa trẻ này thật ngốc! Nếu bị người khác biết, không chừng cũng bị cười nhạo chết!” Vương phi nở nụ cười, từ trong ánh mắt nhìn thấy được, bà cực kỳ yêu thích thế tử.

Bạch Chi lại cười không nổi. Kiếp này Mộ Đồ Tô cùng kiếp trước Mộ Đồ Tô giống nhau, vẫn như trước giữ nguyên ý niệm chỉ cùng người yêu cộng phò mây mưa. Kiếp trước mặc dù nàng làm tiểu thiếp của hắn, hắn lại chưa bao giờ chạm vào nàng. Hai năm, nàng sống trong dày vỏ hai năm.

Cung Thân Vương phi nắm tay Bạch Chi, sờ soạng, “Mong cô có thể sinh một trường tử cho bản cung ôm.”

Bạch Chi xấu hổ cười cười.

Nàng không phải người yêu của hắn, không có khả năng sinh ra đứa nhỏ.

Ở cùng Cung Thân Vương phi đến khi sắc trời dần tối, Bạch Chi mới trở lại Lâm Thủy Hiên. Tắm rửa thay quần áo sau, chuẩn bị đi ngủ. Bỗng nhiên nha hoàn trong biệt viện đi đến Lâm Thủy Hiên truyền lời, nói Mộ Đồ Tô mời nàng, sáng sớm ngày mai đi ven hồ Tấn Dương chơi thuyền du ngoạn.

Môi Bạch Chi run lấy bầy, vừa vặn, từ chối việc hôn nhân này.

Ngày hôm sau. Gần sáng.

Bạch Chi rửa mặt chải đầu xong, không ăn vận tí mĩ, chỉ cầm một cây kim bộ điều. Thanh Hà không hiểu, “Tiểu thư, hôm nay du ngoạn cùng cô gia, như vậy có phải đơn giản quá không? Lại nói, tiểu thư bình thường thích thúy trâm, tại sao hôm nay lại mang kim bộ điều?”

“Nói nhiều, và miệng.” Bạch Chi giống như bình thường, vui đùa âm ỉ vươn tay, muốn và miệng Thanh Hà. Thanh Hà lập tức chạy đi, le lưỡi.

Lúc này, nha hoàn tới đón Bạch Chi. Bạch Chi như tiểu thư khuê các theo sát rời đi.

Ở cửa Bạch phủ, nàng gặp Mộ Đồ Tô. Đây là sau khi nàng “vui mừng” té xỉu, lần đầu tiên gặp lại hắn. Mộ Đồ Tô thấy Bạch Chi đi tới, mắt phượng dài nhỏ mỉm cười, nắm lấy tay ngọc của Bạch Chi trong tay áo.

Bạch Chi hơi giãy dụa, Mộ Đồ Tô không buông.

Bạch Chi cả giận nói: “Thế tử, nam nữ thụ thụ bất thân.”

Mộ Đồ Tô không để ý tới, “Bản thế tử tạm thời cho nàng chiếm tiện nghi đi.”

Bạch Chi: “...”

Ven hồ, một con thuyền chậm rãi chạy xuôi. Bạch Chi ngồi trên đuôi thuyền, Mộ Đồ Tô ngồi ở đầu thuyền, bốn mắt nhìn nhau. Mộ Đồ Tô hỏi: “Nàng có biết, vì sao ta mang nàng đi chơi thuyền?”

“Vương gia cùng vương phi đính ước trên một con thuyền nhỏ.”

“Ồ? Sao nàng biết?”

Bạch Chi chỉ có thể tự giấu mà cười. Chẳng bao lâu sau, nàng đứng ở bờ bên kia, nhìn người trong lòng kể với một cô gái khác về cha mẹ hắn kiêm điệp tình thâm, hi vọng về sau cũng có một thê tử trải qua cuộc đời như thế.

“Thế tử...” Bạch Chi trầm ngâm một lát, bỗng nhiên ngừng đầu, yên lặng nhìn chăm chú vào hắn, “Ta nghĩ thế tử tìm làm người rồi.”

Mộ Đồ Tô hơi nhú mày, vẫn chưa ngăn cản nàng nói tiếp. Bạch Chi nói: “Mong thế tử từ hôn.”

Mộ Đồ Tô sững sốt, “Vì sao?”

Bạch Chi hít sâu một hơi, lạnh nhạt nói: “Bạch Chi có người trong lòng, người này không phải thế tử.”

Ngắn ngủn hơn mười chữ, lại như kim đâm vào nơi yếu hại nhất trong lòng Mộ Đồ Tô. Đã từng, Bạch Chi quá yêu Mộ Đồ Tô, cho nên nàng biết rõ, Mộ Đồ Tô tuyệt đối sẽ buông tay. Hắn sẽ không miễn cưỡng một cô gái không yêu hắn ở lại bên mình. Hắn là một người đàn ông kiêu ngạo tuyệt thế như vậy, sao có thể cho phép?

“Hắn ta là ai?” Khuôn mặt vốn hăng hái của Mộ Đồ Tô mất đi sáng rực, lông mi khẽ run, thấp giọng nói.

Bạch Chi khép chặt đôi môi, không nói.

Khóe miệng Mộ Đồ Tô mỉm cười, “Ta đã cho rằng hai chúng ta...” Hắn không tiếp tục nói tiếp, mà cho nàng một đáp án quả quyết, “Nàng chắc chắn ta sẽ buông tay sao? Nếu ta nói ta không buông?”

Bạch Chi gạt mình, điều này không ở trong phạm vi đánh giá của nàng. Bạch Chi hé miệng, “Thế tử sẽ...”

Nàng làm sao có thể đánh giá sai lầm? Nàng hiểu Mộ Đồ Tô như vậy.

“Sẽ không.” Mộ Đồ Tô đáp lại nàng.

Bạch Chi nhìn mặt hồ nổi lên gợn sóng, cắn răng bức bách, “Thế tử, cuộc đời này Bạch Chi chỉ yêu một mình người đó, nếu thế tử bức ép, Bạch Chi chỉ có thể nhảy hồ tự sát.”

Mộ Đồ Tô lại đột nhiên nở nụ cười, “Sở trường của Bạch cô nương chính là nhảy hồ tự sát.”

Đâm đúng vào kỹ xảo của Bạch Chi, Bạch Chi có chút không nhịn được, “Sao người biết ta thích nhảy hồ tự sát?”

“Ta có miệng, có tai, sẽ hỏi sẽ nghe. Nàng là người của ta, tất nhiên ta cảm thấy hứng thú.”

“Người cảm thấy ta không dám?”

“Nàng luôn nhảy vào hồ nhân tạo trong Lâm Thủy Hiên, hơn nữa nhất định trước mặt gia đình biết bơi mới nhảy hồ. Bây giờ, bốn bề vắng lặng, chỉ có ta. Nhưng mà thật đáng tiếc, ta không biết bơi, không cứu được nàng. Nàng nghĩ cho kỹ.”

Bạch Chi không nói hai lời, trực tiếp nhảy vào trong hồ, quyết đoán, quyết tuyệt.

“Chi Nhi!” Mộ Đồ Tô theo sát sau đó, nhảy vào trong hồ.

Nhưng cuối cùng, là Bạch Chi cứu lên không biết bơi Mộ Đồ Tô.

Kiếp trước nàng sớm học bơi, nhưng không ai biết. Mộ Đồ Tô không biết bơi, nàng biết. Hắn không biết bơi lại không cần suy nghĩ đã nhảy xuống nước cứu nàng, nàng không biết vì sao?

Bạch Chi chụp tinh uống một bụng nước Mộ Đồ Tô. Mộ Đồ Tô mở mắt ra, trong cặp mắt tối đen kia chỉ có Bạch Chi, hắn nỗ lực vươn tay, muốn vuốt ve khuôn mặt tròn bóng của Bạch Chi, lạnh nhạt cười, “Chi Nhi, không việc gì là tốt rồi.”

Ngay sau đó, hắn lại hôn mê, tay mất đi sức lực, hạ xuống.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Sam Y Tận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Lần này đến phiên thế tử té xỉu, nhưng Bạch Chi không dám mang hắn về phủ. Nhiều lần kinh nghiệm nhảy hồ làm cho Bạch Chi hiểu được, hắn té xỉu cũng không lo ngại, hô hấp không thoải mái, để hắn nằm choáng váng một lát là được.

Bạch Chi ngồi bên bờ, nhắm mắt hồ ba quang trong vắt, nhìn nhìn lại Mộ Đồ Tô, than thở. Hết thầy từ khi nàng thay thế muội muội đi Bạch Mã tự dâng hương liền thay đổi, không phải nàng biết trước mọi việc. Mộ Đồ Tô vào Bạch phủ, Mộ Đồ Tô gặp mặt nàng, Mộ Đồ Tô cầu hôn nạp thiếp, đều là những việc trước kia chưa từng có.

Nhưng nàng biết rõ ràng, có một chuyện sẽ không thay đổi, hần sẽ gặp Nam Chiêu tiểu công chúa, hơn nữa không cách nào tự kềm chế yêu nàng ta, cưới nàng ta làm vợ, từ đây trọn đời trọn kiếp một đôi, trong mắt không bao giờ có người khác.

“Khụ khụ.” Mộ Đồ Tô ho khan hai tiếng tỉnh lại.

Bạch Chi vốn định thân thiết hỏi thăm hần, nhưng nhìn xuống. Nàng mặt không biểu cảm xoay người hỏi: “Thế từ, tỉnh?”

Mộ Đồ Tô mở to hai mắt mê ly, ngóng nhìn nàng. Bạch Chi mặt không đổi sắc quay xuống, khí thế bức người, “Cầu thế tử từ hôn.”

Mộ Đồ Tô vẫn chưa trả lời, chỉ nghiêm cẩn thực sự chăm chú nhìn nàng, giống như chỉ cần như vậy, hần có thể nhìn ra suy nghĩ trong lòng nàng. Bạch Chi từ đầu tới cuối không nâng mắt, chỉ cúi đầu, nét mặt nghiêm túc.

“Người trong lòng nàng là ai?” Hần hỏi.

Bạch Chi không trả lời.

Mộ Đồ Tô cười cười, chưa sót, tự giễu. Hần ngồi dậy, trên mặt cũng nghiêm túc như Bạch Chi, “Chuẩn bị tốt đi, mấy ngày nữa cùng ta đi kinh thành.”

Bạch Chi kinh hãi. Hần vẫn không đáp ứng?

Bạch Chi cắn chặt răng, từ búi tóc rút ra kim bộ điều, để ở ngực, “Cầu thế tử thành toàn.”

Mộ Đồ Tô trở mắt ở tại chỗ, giận dữ, “Bạch Chi!”

“Cầu thế tử thành toàn.” Bạch Chi như trước tín niệm kiên định.

Mộ Đồ Tô oán hận nhìn nàng, “Mơ tưởng.”

Bạch Chi không lưu tình chút nào đâm xuống trước ngực mình, máu đỏ sẫm thấm ra quần áo bằng lụa mỏng, hóa thành một đóa hoa màu đỏ yêu diễm chói mắt. Mộ Đồ Tô trừng mắt to, kinh ngạc nhìn Bạch Chi.

Môi Bạch Chi trở nên trắng, mí mắt buông xuống, sắp không được, “Cầu thế tử thành toàn.”

“Nàng còn ngoan độc hơn ta.” Mộ Đồ Tô đau lòng nhắm mắt lại, lại mở mắt ra, lẳng lặng chăm chú nhìn nàng, “Ta ở trong mắt nàng không bằng nửa phần của hần sao?”

Bạch Chi thoải mái mỉm cười, cứ như vậy té xỉu trong lòng Mộ Đồ Tô.

Bạch Chi nghĩ, sống lại mới bao nhiêu ngày, nàng đã té xỉu bao nhiêu lần? Xem ra cường thân kiện thể là chuyện tất yếu. Việc này nếu được giải quyết, nàng nhất định tìm Thu Thiên học võ cho tốt. Nàng mở mắt ra, lại là ánh nền lay động, đã tới ban đêm.

Không cần nghĩ, cũng biết Thanh Hà canh giữ bên người. Cũng không nghĩ đến, cầm tay nàng đúng là Liễu thị, mẫu thân nàng.

“Chi Nhi.” Liễu thị lau nước mắt, đỡ Bạch Chi ngồi dậy.

Bạch Chi thật có lỗi nói: “Thực xin lỗi, làm cho nương lo lắng.”

“Chi Nhi, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Con đi ra ngoài, nằm trở về, thế tử đột nhiên muốn từ hôn, cha con giận dữ, này...” Liễu thị ai oán không nói được nữa, chỉ cảm thấy hồng bét.

Bạch Chi không dám nói là bản thân cầu thế tử, chỉ có thể cầm điếu, không nói chuyện.

Liễu thị thấy Bạch Chi trầm mặc, sinh lòng thương tiếc, nắm tay nàng, vỗ vỗ, trấn an nói, “Chi Nhi, thế tử đột nhiên thay đổi cũng chớ luẩn quẩn trong lòng, lấy tánh mạng của bản thân ra đùa giỡn. Nương chỉ có một con gái là con thôi, ô ô.”

Thân mình Bạch Chi không khỏi run lẩy bẩy, mọi người cho rằng nàng tự sát là vì thế tử đổi ý từ hôn, nàng không cam lòng, tự sát cho hả giận? Bạch Chi chỉ cảm thấy một trận choáng váng, đầu lắc lư.

Liễu thị thấy Bạch Chi muốn té xỉu, vội đỡ lấy, sốt ruột hỏi: “Sao thế? Chỗ nào không thoải mái?”

“Đầu đau.” Hiện tại nàng cực kỳ sợ chuyện sẽ xảy ra ngày mai. Không nói việc mẫu thân còn tương nguyên nhân nàng tự sát là như thế, những người

khắc càng không cần nói. Trong lòng ai cũng biết rõ ràng, đám hỏi của nàng cùng thế tử, là nàng trèo cao, nay thế tử đột nhiên từ hôn, nàng lại dùng kim bộ điều tự đâm ngực, khó tránh khỏi làm người ta nghĩ như vậy. Hết đường chối cãi, đành phải không giải thích.

“Chi Nhi, con nghỉ ngơi trước đi. Có chuyện gì, ngày mai lại nói.”

“Vâng.”

Liễu thị rời đi sau, Bạch Chi trằm chằm muốn đi ngủ, Thu Thiên lại hề hề chạy tới. Bạch Chi nhìn bộ dáng Thu Thiên, liền biết trong lòng nàng nghĩ gì, muốn hỏi cái gì.

Thu Thiên như gió vọt đến trước mặt Bạch Chi, cầm kim sang được trong tay, “Nào, ta rịt thuốc cho ngươi.”

Bạch Chi ngoan ngoãn cởi bỏ quần áo.

Thu Thiên bình thường thô lỗ cục cằn, lúc này không ngờ lại nhẹ tay nhẹ chân, đây là ưu đãi đặc biệt dành cho người bị thương. Bạch Chi tự biết nàng ta sẽ không đơn thuần mang thuốc đến cho nàng, nhưng nàng cũng không đặt câu hỏi, sợ lời vừa ra nàng ta có cơ hội, sẽ hỏi, hỏi nàng đau đâu.

Rịt thuốc xong, Thu Thiên nhìn nàng muốn nói lại thôi.

Bạch Chi coi như không phát hiện, khép quần áo lại, chuẩn bị nằm xuống ngủ.

Rốt cục, Thu Thiên không chịu nổi, “Chi Nhi, thế tử từ hôn, Tô thành đều biết.”

Bạch Chi sững sốt, “Toàn bộ Tô thành?”

“Đương nhiên, Tô thành là thành nhỏ hẻo lánh, chuyện có cô nương phải gả đến kinh thành, sao có thể không oanh động? Bây giờ thế tử đột nhiên từ hôn, lại càng oanh động, pho lớn ngõ nhỏ đều truyền rớt cuộc người cùng thế tử phát sinh chuyện gì, người đi ra ngoài, nằm trở về, thế tử hôm đó lại từ hôn, cũng không nói lý do.”

Trong lòng Bạch Chi nảy lên dự cảm không tốt, sức tưởng tượng của con người quá mức dũng mãnh, không biết cuối cùng bọn họ nói thành phiên bản gì, nàng chỉ hi vọng là hướng về nàng, Liễu thị cũng được, chỉ sợ...

Thu Thiên thấy Bạch Chi tâm thần không yên, do dự hỏi: “Lại nói, Chi Nhi, thế tử vì sao từ hôn?”

Bạch Chi cúi đầu, không nhìn thấy biến hóa trong ánh mắt, “Ta cầu thế tử từ hôn, vết thương này, cũng là vì bức bách thế tử từ hôn.”

“Cái gì?” Thu Thiên thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Bạch Chi vội vàng lôi kéo nàng, cho nàng an tâm một chút, lực mạnh, khẽ động miệng vết thương, nàng ăn đau che ngực. Thu Thiên lập tức không táo bạo, ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh Bạch Chi, vội hỏi: “Vì sao? Thế tử vẫn vô song toàn, danh tiếng vô cùng tốt, nơi quy túc như vậy, ai cũng mong muốn.”

Bạch Chi cười thâm, “Ta thầm nghĩ tìm một người đàn ông yêu ta, không cần chàng ưu tú ra sao, chỉ cần toàn tâm toàn ý đối đãi, suy nghĩ cho ta, đồng thời có thể vì ta mà vứt bỏ những cô gái khác...” Tựa như Mộ Đồ Tô đối đãi với Nam Chiêu tiểu công chúa.

Đúng vậy, nàng cực kỳ hâm mộ cô gái kia.

“Thế tử không yêu người sao?”

Bạch Chi lắc đầu, “Ta là dung chi tục phấn, sao có thể làm hán thuận mắt? Người trong lòng hán sẽ là một vị công chúa xinh đẹp chúng tinh phùng nguyệt.”

[chúng tinh phùng nguyệt: như vàng trắng được các vì sao vây quanh]

Thu Thiên cảm thấy lời này của Bạch Chi rất kỳ quái, “Làm sao người biết là công chúa? Thế tử đã không yêu người, vì sao phải cầu hôn người?”

“Ta...” Bạch Chi không đáp được. Một là, nàng không thể nói cho Thu Thiên, nàng sống lại, hai là nàng thật sự không biết. Vì sao hán cầu hôn nàng? Chính nàng cũng không biết. Trước kia nàng làm tiểu thiếp của hán chỉ do bản thân chế tạo “bất gian tại giường”, vương phi bức bách, hán không thể không theo.

Bây giờ, cũng có người bức bách hán? Nàng thật không biết.

Thu Thiên thấy Bạch Chi không trả lời được, oán trách, “Nhìn xem, đây là người một tay hủy diệt nhân duyên tốt đẹp của bản thân. Về sau đốt đèn lồng cũng không tìm thấy tướng công ưu tú như thế tử, haiz.”

“Xem ra, người cực thích thế tử?” Bạch Chi nói sang chuyện khác, cố ý chế nhạo nàng.

Thu Thiên thẳng tính, vô cùng gọn gàng dứt khoát, “Đương nhiên, người đàn ông như vậy ai không muốn? Đáng tiếc ta không khuynh quốc khuynh thành

như người, thể tử chương mất ta.”

Bạch Chi thích Thu Thiên thẳng tính, nhìn người thông thấu, tâm nhãn sáng như gương. Không giống Bạch Thược...

Bây giờ nàng bị từ hôn, trong lòng Bạch Thược nghĩ như thế nào? Hi vọng lời nói lần trước sẽ có tác dụng, biến chiến tranh thành tơ lụa, những ngày về sau của nàng sẽ thoải mái rất nhiều.

“Không còn sớm, ta buồn ngủ, Chi Nhi, ngày mai ta lại đến.” Thu Thiên ngáp một cái, đứng dậy phải rời đi.

Bạch Chi lúc này mới thấy trên mông nàng có bùn, che miệng mà cười, “Trèo tường đi vào? Ngã chồng vó?”

Thu Thiên le lưỡi. Như con chuột giống nhau. Chạy. Bạch Chi ngã xuống giường liền ngủ, hôm nay thể lực tiêu hao quá lớn.

Bạch Chi thế nào cũng không nghĩ đến nàng sắp sửa đổi mặt là một trận mưa rền gió dữ. Nàng mới tỉnh không lâu, đang ăn bữa sáng Thanh Hà bụng tới, liền bị gia đình đón đi thư phòng Bạch Uyên. Nàng còn chưa đem chân rào bước tiến lên cửa thư phòng, đã thấy Bạch Uyên quét ngang bút chương nghiên mực trên bàn rơi xuống đất, dường như tính đứng giờ, tức giận cho nàng xem.

“Thế tử từ hôn, người còn có thể nuốt trôi cơm?”

Bạch Chi cho rằng Mộ Đồ Tô đem nguyên do việc từ hôn nói rõ với Bạch Uyên, nàng thầm kêu không tốt, cái này thật đúng là sẽ bị Bạch Uyên đánh.

“Tuy rằng người lấy chết uy hiếp thế tử cưới người, ta thật thương thức. Nhưng hiện nay người sao có thể nuốt trôi cơm! Người nên giống trước kia, một khóc hai nháo ba thất cô! Kiên trì chính là thắng lợi!” Bạch Uyên vành mặt hất hàm sai khiến, nói thật là đúng lý hợp tình.

Bạch Chi rốt cục cảm nhận được trước kia vì sao nàng nhảy hồ tự sát không biết mệt.

“Còn thất thần làm chi? Thừa dịp thế tử còn tại phủ, chạy nhanh đi!”

Bạch Chi run run xác nhận, “Đi đâu?”

“Nhảy hồ chứ còn gì! Sở trường của người!” Bạch Uyên trừng to mắt, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Bạch Chi khó xử, “Miệng vết thương sẽ nhiễm trùng.”

“Nhiễm trùng cũng phải đi.”

Bạch Chi hạ thấp người, “Vâng.”

Chỉ chớp lát, có nha hoàn kêu to, “Người đâu, tiểu thư lại nhảy hồ!”

Bạch Chi ở trong nước thở dài, làm gì thêm chữ “lại”? Lần này nàng không phải thiệt tình muốn nhảy hồ, là nàng bị bức bắt đắc dĩ!

Lúc gia đình cứu Bạch Chi lên, trên bờ đã đứng đầy người. Liễu thị lo lắng trùng trùng, Bạch Uyên vui mừng, Bạch Thược xem diễn, Cung Thân Vương phi nhíu mày không vui cùng Mộ Đồ Tô đôi mắt thâm trầm.

Bạch Chi ới ra mấy ngụm nước, hai tay chống thân mình, mãnh liệt ho khan.

Liễu thị lau nước mắt, đi lên phía trước, vuốt vuốt tóc cho Bạch Chi, bi thương nói: “Đứa bé ngốc, tội gì đâu?”

Bạch Chi không muốn một khóc hai nháo ba thất cô, biện pháp tốt nhất, đó là giả bộ bất tỉnh, lừa dối qua cửa này.

Vì thế, nàng ôm ngực, nằm xuống không dậy nổi.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Sam Y Tận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Bạch Chi nằm trên giường thở dài, giả bộ bất tỉnh nhằm chán, không bằng ngủ một giấc đi. Vì thế toàn thân thả lỏng, ngủ trưa.

Ngủ trưa tỉnh lại, người đầu tiên Bạch Chi nhìn thấy dĩ nhiên là Bạch Thược.

“Muội muội?” Bạch Chi kinh ngạc hỏi.

Bạch Thược ngồi bên giường, ti mỉ nhìn nàng, “Hôm nay tỷ nhảy hồ là ý gì?”

“Ồ, muội muội hiểu lầm, hôm nay không phải ta nhảy hồ, mà là có vật rơi xuống nước, không ngờ lòng bàn chân vừa trượt, suýt nữa thành bi kịch, may mà kịp thời cứu lên, hiện tại đã không có việc gì, cảm ơn muội muội quan tâm.”

Hiển nhiên, Bạch Thược không hề quan tâm sức khỏe nàng, mà là mục đích của nàng.

Bạch Thược nghe Bạch Chi nói như vậy, biết không hỏi ra nguyên do, liền tự giác rời đi, “Tỷ tỷ đã không có gì trở ngại, muội muội cũng an tâm, tỷ nghỉ ngơi cho tốt.”

“Muội muội đi, không tiễn.” Bạch Chi mỉm cười.

Chờ Bạch Thược rời đi, Bạch Chi cảm thán, Bạch Thược quả nhiên là cô gái thông minh, mặc dù đối nàng ta có lòng nghi ngờ, nhưng nàng sẽ dùng hành động của bản thân để nàng ta đổi mới. Nàng phân rõ giới hạn cùng Mộ Đồ Tô, một chút quan hệ cũng không có.

Bạch Thược chân trước vừa rời đi, Thanh Hà chân sau liền vào nhà, bưng tới cho Bạch Chi một chén canh. Bạch Chi tiếp nhận canh, nhìn phía trên nhân sâm trôi nổi, không khỏi ngẩn ngơ. Bạch gia ở Tô thành xem như nhà giàu, nhưng nhân sâm ở Tô thành hẻo lánh là vật vô cùng hiếm có, mặc dù Bạch gia có tiền, Bạch Chi tin tưởng Bạch Uyên cũng luyến tiếc cho nàng ăn.

Thanh Hà thấy Bạch Chi sững sờ nhìn bát súp men xanh, bĩu môi, “Là thế tử cho phòng bếp làm. Một chén canh nhân sâm đã muốn bỏ rơi chúng ta, tính cái gì chứ!” Hiển nhiên, Thanh Hà đối với việc thế tử từ hôn, cực kỳ bất mãn, bởi vậy cũng chán ghét thế tử.

Bạch Chi biết được là thế tử sai người làm, lại càng không muốn uống.

Nàng đem bát súp men xanh trả lại Thanh Hà, “Ai đưa cho người, người đưa lại cho người đó, nói ta uống canh nhân sâm sẽ mắc bệnh sỏi, nói lời xin lỗi.”

Thanh Hà cũng không từ chối, coi như vô cùng ủng hộ Bạch Chi làm như vậy, tiếp nhận bát súp men xanh liền rời đi. Bạch Chi vốn định đứng dậy rửa mặt chải đầu một chút, cửa đã truyền đến tiếng Thanh Hà hô to gọi nhỏ, “Ai nha, thực xin lỗi... A, thế tử.”

Mộ Đồ Tô đến? Bạch Chi ngẩn ngơ, đối với việc hấn đến, hiển nhiên không có chuẩn bị.

Nàng nghe được ở cửa truyền đến thanh âm trầm thấp của Mộ Đồ Tô “Không sao, người đi xuống trước đi.” Lập tức truyền đến tiếng bước chân.

Bạch Chi lập tức lùi về giường, thấy Mộ Đồ Tô ở trong tầm nhìn của bản thân, mới giả vờ gian nan đứng lên, “Thế tử...” Nàng cho rằng thế tử khẳng định sẽ ngăn lại “động tác gian nan” của nàng, không ngờ, hấn chỉ lẳng lặng đứng bên giường, yên lặng nhìn nàng hoàn thành một loạt động tác.

Bạch Chi thăm mắng trong lòng, người bị chọc lông có phải đều không biết thương hương tiếc ngọc hay không.

Bạch Chi thuận lợi hoàn thành động tác, ngồi dậy, nhưng không định rời giường, nàng nhìn Mộ Đồ Tô giải thích, “Quần áo Bạch Chi không chỉnh, chỉ sợ không thể đứng dậy.”

Mộ Đồ Tô hỏi: “Hôm nay xuống nước, làm gì?”

“Ồ, có vật rơi vào trong nước, xuống nước nhặt lên.”

“Thật không?” Mộ Đồ Tô cười cười, ngồi ở bên giường, ánh mắt sáng quắc nhìn nàng chăm chăm, “Mới vừa rồi Bạch đại nhân tới tìm ta.”

Bạch Chi rùng mình.

“Ông ấy bảo ta suy nghĩ thêm một chút, nói là Bạch gia đại tiểu thư không có ta không được, ba phiên bốn lần luẩn quẩn trong lòng tự tìm ý tưởng nông cạn, Bạch đại nhân thương con gái sốt ruột, có thể nói là một phen nước mũi một phen nước mắt cầu ta, làm cho ta rất khó xử.”

Bạch Chi gất gao môi miệng, sau một lúc lâu dùng thanh âm khàn khàn nói: “Cha ta lòng có kế hoạch lớn, luôn luôn muốn tận trung đền nợ nước, ở nơi sơn cùng ngõ hẻm này, không có cơ hội.”

Lời này nói rõ ràng, Bạch Uyên sở dĩ không buông tha Mộ Đồ Tô, không phải vì suy nghĩ cho con gái, mà là lo lắng cho sĩ đồ của bản thân. Hành động của nàng, đều là cử chỉ bắt buộc đi bị bắt buộc. Ở trong mắt Bạch Uyên, làm anh em đồng hao với Cung Thân Vương, sẽ có hy vọng lên kinh làm quan.

Ý của nàng là báo cho Mộ Đồ Tô, không cần suy nghĩ nhiều.

“Như thế sao...” Đáy mắt Mộ Đồ Tô chợt lóe mà qua thất vọng.

“Bạch Chi muốn cầu thế tử một việc.”

“Cô có lợi thế gì cam đoan, ta hữu cầu tất ứng?” Khóe miệng Mộ Đồ Tô có ý cười châm chọc.

[hữu cầu tất ứng: chỉ cần cầu là ắt sẽ đc đáp lại]

Bạch Chi không lời nào để nói. Nàng không hề có lợi thế.

Mộ Đồ Tô đứng dậy đang muốn rời đi.

Bạch Chi nóng nảy, dất cổ họng kêu lên, “Thế tử, cha ta luôn luôn thanh cao, không cầu của ăn xin, thế tử không cần thương hại cha ta, cho ông ấy lên kinh làm quan, cha ta có thể bằng thực lực bản thân đạt được thứ ông ấy mong muốn.”

Mộ Đồ Tô không quay đầu, chỉ nói: “Bạch cô nương suy nghĩ nhiều, ta không phải người lương thiện, sẽ không tùy ý giúp người khác, nhất là người cùng ta không hề có quan hệ.”

Dứt lời, không quay đầu lại rồi đi.

Bạch Chi hiểu Mộ Đồ Tô, hẳn đã nói như vậy, hẳn sẽ không làm. Tất cả đều thuận lợi, hi vọng có thể bình an vượt qua.

Dường như ông trời nghe được Bạch Chi cầu nguyện, nguyên bản Cung Thân Vương phi dự định ở Tô thành nửa năm, thu được tin tức Cung Thân Vương nhiễm bệnh, không nói hai lời, lập tức thu thập hành lý về kinh.

Toàn Bạch gia, đều đến tiễn.

Trước cửa Bạch phủ, có một chiếc xe ngựa.

Cung Thân Vương phi lễ phép nói với Bạch Uyên: “Mấy ngày nay, ít nhiều nhờ Bạch đại nhân chăm sóc, thật sự phiền toái.”

“Vương phi khách khí.” Bạch Uyên khom người.

Cung Thân Vương phi đem ánh mắt chuyển tới trên người Bạch Chi, thờ dài, muốn nói lại thôi, lên xe ngựa. Ở một bên, Mộ Đồ Tô trước khi lên ngựa không nhịn được quay đầu nhìn Bạch Chi, trong mắt sâu thẳm lại mê ly, Bạch Chi không nhìn ra suy nghĩ trong lòng hắn.

Vốn tưởng rằng hắn sẽ bất động thanh sắc rời đi, không ngờ cuối cùng hắn nói một câu, “Ta không trách cô.”

“...” Lời này có ý gì?

Toàn Bạch phủ đều kinh ngạc, quần chúng vây xem bắt đầu nghị luận ào ào.

Sắc mặt Bạch Chi trắng bệch, tro mắt nhìn Mộ Đồ Tô mang theo ý cười khó lường lên xe ngựa. Thời khắc đó, Bạch Chi nghĩ muốn cùng lên xe ngựa, chém Mộ Đồ Tô thành tám khối. Trước khi đi nhiều lời vô nghĩa không nói làm gì, vì sao chỉ để lại một câu thắc thớm đến cực điểm như thế.

Không trách nàng cái gì? Không trách nàng ruồng bỏ hắn? Không trách nàng cầu hắn từ hôn? Những thứ này đều là một mình nàng phỏng đoán, những người khác biết là: thế tử cầu hôn, lại đột nhiên từ hôn, không có duyên cớ.

Bây giờ một câu không trách nàng, trách nhiệm toàn bộ đặt lên trên người nàng. Quần chúng sẽ tưởng tượng tới trình độ nào, Bạch Chi không khỏi lau một phen mồ hôi trong lòng.

Mộ Đồ Tô rời đi sau, Bạch Chi bị Bạch Uyên thỉnh đến đại sảnh. Trong đại sảnh Liễu thị đứng lo lắng trùng trùng, nhị nương lộ ra biểu tình thật là đáng tiếc, Bạch Thược không hiểu, còn có Thanh Hà sắp khóc, cùng với vài vị ma ma gia đình có địa vị trong Bạch phủ.

Bạch Chi nghĩ rằng, xong rồi. Toàn thể hiểu sai.

Thanh Hà quỳ trên mặt đất, không ngừng nức nở. Bạch Uyên vỗ một chương lên bàn, Thanh Hà sợ tới mức cả người rùng mình, ngừng nức nở. Bạch Uyên giận dữ, “Nói, gian phu của tiểu thư là ai?”

Bạch Chi nghe được, ngực đau, quả nhiên không ngoài dự liệu của nàng.

“Thanh Hà không biết, Thanh Hà không biết gì cả. Tiểu thư đều cùng Thu Thiện tỷ tỷ đi ra ngoài, rất ít mang theo Thanh Hà.” Thanh Hà lui thân mình, cả người phát run, hiển nhiên là sợ hãi.

Bạch Chi kêu rên ở trong lòng, nói như vậy làm chi, nói như vậy để cho người khác mơ màng? Tuy rằng đây là lời thật.

Bạch Uyên chuyển ánh mắt sắc bén qua người Bạch Chi, “Nói.”

Bạch Chi ngẩng đầu, “Cây ngay không sợ chết đứng.”

“Vậy vì sao thế tử đột nhiên từ hôn? Lại vì sao nói không trách người?”

Bạch Chi đã sớm nghĩ đến Bạch Uyên sẽ hỏi như thế, đã sớm nghĩ ra đối sách tốt. Nàng run rẩy khăn tay trong ống tay áo, âm thầm véo đùi, đau ra

nước mắt, liền cầm khăn tay đi lau, nghẹn ngào nói: “Thế tử muốn cùng con đi chơi thuyền trong hồ, con vui vẻ đồng ý. Không ngờ, ngẫu ngộ Tiểu Hoa Hồng.”

“Tiểu Hoa Hồng? Đầu bài Lệ Xuân viện?” Một gã sai vặt kích động không để ý trường hợp nói. Sau thấy Bạch Uyên trừng hấn, biết tự mình nói sai, tự giác cầm miệng.

Bạch Chi tiếp tục nói: “Tiểu Hoa Hồng tư sắc hơn người, thế tử mất mạo hoa đào, không để ý con, đi thẳng đến chỗ nàng ta. Tiểu Hoa Hồng biết người đó là thế tử, cố ý che giấu nàng ta là con gái thanh lâu, cố tình thẹn thùng, hai người ăn nhịp với nhau, khanh khanh ta ta, trong con giận dữ, con không thể nhìn được nữa, trực tiếp cho nàng ta một bạt tai, đẩy nàng ta vào trong hồ, thế tử vốn định giữ chặt nàng ta, không ngờ lại cùng nhau rơi vào trong nước. Thế tử không biết bơi, suýt chết đuối.”

Mọi người ồ lên. Bạch Uyên nhú mày, “Tiếp tục.”

“May mắn được người qua đường cứu giúp, hai người thoát nạn. Thế tử thấy con thô lỗ, tính cách mạnh mẽ, lại cố tình gây sự, nói muốn từ hôn. Con chống đối hấn vài câu, nói chút lời nói khó nghe. Trước công chúng, làm thế tử mất hết mặt mũi.” Bạch Chi lộ ra dáng vẻ hối hận, “Con rất hối hận, cần phải đợi đến sau đại hôn mới lộ bản tính mới đúng, thật sự là vạn lần không nên.”

Mọi người đều tiếc cho Bạch Chi. Sao lại biểu lộ bản tính như vậy?

Bạch Uyên không còn lời nào để nói, tính tình con gái của mình, ông sớm thành thói quen. Nhưng người ta đến từ kinh thành, có tri thức hiểu lễ nghĩa, tính tình Bạch Chi như vậy khẳng định không được, từ hôn là chuyện đương nhiên.

Thì ra, thế tử “không trách cô” là không trách nàng không hiểu tôn ti, làm cho ông mất mặt.

Bạch Uyên thở dài, giọng điệu cũng không tức giận như vừa rồi, “Thôi thôi, có duyên nhưng không có phận, xem ra đời này ta không có đất diễn.”

Nhị nương dịu dàng an ủi, “Lão gia, việc là do người, dựa vào quan hệ cũng không xong, tự nỗ lực, hoàng ân chao liêng, sẽ có lúc nhìn thấy.”

Nhìn xem, miệng nhị nương chính là lanh lợi, còn Liễu thị cảm phật châu, miệng nói làm nhảm, không biết là niệm Kim Cương kinh hay là Dịch Cân kinh!

“Giải tán đi.” Bạch Uyên tập tễnh rời đi.

Một khắc kia, Bạch Chi cảm giác được Bạch Uyên già đi. Làm con gái, cần phải vì cha dặt hoa trên gối, mà không phải trở ngại cha. Nhưng vừa nghĩ đến kiếp trước, Bạch Uyên lên kinh làm quan, chỉ mang nhị nương cùng tiểu đệ đi kinh thành, để lại nàng cùng nương còn có Bạch Thục trông giữ nhà cũ, nương buồn bức không vui, thân mình càng ngày càng yếu, cuối cùng bị ôn dịch đoạt đi tánh mạng, trong lòng nàng sẽ không yên.

Nàng không cho phép việc này xảy ra, cho nên, nàng không thể không xin lỗi cha.

Trở lại phòng, Bạch Chi sinh hờn dỗi. Nàng không biết Mộ Đồ Tô để lại câu nói cuối cùng có dụng ý gì? Là trả thù nàng, hay là trêu đùa nàng? Thanh Hà thấy Bạch Chi nổi giận đùng đùng, đứng xa xa, không dám tới gần, sợ bị giận chó đánh mèo.

Bạch Chi quét nàng liếc mắt một cái, oán trách, “Về sau cầm điếu là được, làm người thành thật, chịu thiệt.”

Thanh Hà cúi đầu nói vâng, muốn nói lại thôi.

“Người có điều gì nói muốn thì nói đi.”

Thanh Hà do dự một lát, từ trong tay áo lấy ra một phong thư, đưa cho Bạch Chi, “Đây là thế tử mệnh em đợi sau khi người đi, đưa cho tiểu thư.”

Bạch Chi quét mắt phong thư, hai chữ “Bạch Chi” cứng cáp hữu lực. Nàng biết chữ của hấn, đúng là bút tích này.

Nàng cầm thư, nhìn một lát, che ngực, hai mắt tròn lên, kém chút té xỉu. May mà Thanh Hà kịp thời đỡ lấy, “Tiểu thư, sao vậy?”

Bạch Chi run run nắm thư.

Thư viết: Đồ Tô không biết Bạch tiểu thư thích người nào, từng hỏi mọi người trong Bạch phủ, không ai biết, Đồ Tô liền nghĩ, người mà Bạch tiểu thư thích, nhất định không được Bạch đại nhân đồng ý, Đồ Tô lại nghĩ, nếu Bạch Chi không có người hỏi thăm, chỉ còn hấn ta, thời gian lâu dài, Bạch đại nhân nhất định sẽ chấp nhận. Cô không cần cảm tạ, xem như lễ vật cáo biệt.

Hấn cố ý nói “không trách cô”, là muốn báo cho mọi người ở đây, nàng đội nón xanh cho hấn, cho nên hấn mới từ hôn. Tựa như cha, điều đầu tiên nghĩ đến chính là nàng có gian phu.

Ý của Mộ Đồ Tô là để nàng không có ai hỏi thăm, thành gái lơ đãng, như vậy khi người trong lòng của nàng lao tới muốn nàng, Bạch Uyên nhất định sẽ tràn ngập phần khoái gả nàng đi, không quan tâm người này cụt tay hay gãy chân, đàn độn hay ngu ngốc!

Biện pháp này quả nhiên tốt. Nhưng người trong lòng của nàng... ảo thuật cũng biến không ra.

Đây thật sự là vẽ rắn thêm chân, lại thêm phiền.

Từ đây, Bạch Chi ở Tô thành bị mang tiếng lăng lơ, con gái không trinh, ban đầu người cầu hôn đông như trảy hội, bỗng chốc không ai hỏi thăm.

Nhoáng lên một cái đã là hai năm.

Bạch Uyên vỗ ngực liên tục, muốn gả Bạch Chi đi, lại không người đàn ông nào muốn.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Sam Y Tận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Trời sáng trong, vạn dặm không mây, cảnh trúc sum xuê, chim hót vang rộn, hôm nay thời tiết tốt.

Bạch Chi xắn tay áo, cầm cung tên trong tay, ánh mắt mở lớn như chuông đồng, mục tiêu tập trung là hồng tâm phía trước, ‘huru’ một tiếng, tên rời cung, đâm vào hồng tâm, chuẩn xác lại hữu lực. Thu Thiên ở bên cạnh vỗ tay trầm trồ khen ngợi, “Kỹ thuật lại tăng lên, có thể nói là trăm phát trăm trúng.”

Bạch Chi vô cùng đắc ý, “Thuật cưỡi ngựa cũng vượt qua vị lão sư như ngươi.”

Thu Thiên quyết miệng, “Được, cho ngươi chút nhan sắc đã chuẩn bị mở phùng nhuộm, biết ngươi lợi hại.”

Lúc này, Thanh Hà run rẩy khăn tay, đầy mồ hôi rơi chạy tới, “Tiểu thư, con gái không được tập võ đâu, càng không gả được.”

Bạch Chi le lưỡi với Thu Thiên. Từ khi nàng có tiếng xấu không gả được, Bạch Uyên gấp đồ mắt, không cho nàng tập võ, cảm thấy tiểu thư khuê các nên cầm kim mà không phải cầm đao. Bạch Chi ở mặt ngoài đồng ý, nhưng trong lòng không phục, tự bỏ tiền túi mời Thu Thiên “rời núi”, vụng trộm học. Tuy có Thanh Hà kiên cường khuyên can nàng, nhưng hai năm qua hiệu quả rõ rệt, Bạch Chi vào tai trái ra tai phải.

Thanh Hà cũng quen Bạch Chi không nghe lời, không khuyên can nhiều hơn nữa, nói chuyện đứng đắn, “Lão gia mệnh em gọi tiểu thư trở về.”

Bạch Chi nhìn trời trợn trắng mắt, ô hô ai tai, lại muốn mang nàng gặp bà mối. Bạch Uyên bị lợi ích công tâm. Mộ Đồ Tô đi rồi, thái độ Bạch Uyên đối với Bạch Chi kịch liệt xuống dốc, hòn ngọc quý trên tay do Bạch Thục lên ngôi. Bạch Chi biết không phải Mộ Đồ Tô từ hôn làm nàng mất sủng, mà là do danh dự bản thân quét rác, khiến ông ấy mất mặt, tự mình lại gả không ra, không hề có giá trị lợi dụng, không có danh hiệu Tô thành đệ nhất mỹ nhân. Hơn nữa Bạch Thục không chịu thua kém, thông đồng một vị phú thương vào Nam ra Bắc, tiền biếu thậm chí so với sinh lễ năm đó Mộ Đồ Tô hạ xuống còn nhiều hơn, Bạch Uyên thấy có lợi, hiển nhiên dời đi mục tiêu, thương yêu cây rụng tiền trong tương lai là Bạch Thục. Có điều Bạch Chi không biết, nếu nàng đã không có giá trị lợi dụng, vì sao còn muốn trăm phương nghìn kế gả nàng ra ngoài? Chuyện thâm hụt tiền bạc như thế, Bạch Uyên cũng nguyện ý? Là thật lòng muốn tốt cho nàng hay là có tính toán khác? Chẳng lẽ tiếc tiền com? Bạch Chi không hiểu.

Cùng Thu Thiên nói lời từ biệt, Bạch Chi lên đường về nhà.

Đi ngang qua dòng suối nhỏ, thấy một con ngựa sáng bóng đang uống nước. Đôi mắt Bạch Chi sáng lượng, lòng cảm thán, hãn huyết bảo mã? Nhưng nhìn kỹ, tìm lộp bộp một chút. Đây... Đây không phải Tật Phong sao? Tật Phong của Mộ Đồ Tô!

Nàng nhìn mọi nơi, vẫn không nhìn thấy bóng dáng bất luận kẻ nào. Nàng thầm nghĩ, chẳng lẽ nàng nhận lầm?

Thanh Hà thúc giục Bạch Chi, “Tiểu thư, lão gia còn đang đợi ở phủ.”

“Ngươi nói, con ngựa này từ đâu mà đến?” Bạch Chi chỉ vào hãn huyết bảo mã uống nước bên dòng suối.

Thanh Hà thấy nhưng không thể trách: “Đường núi này thông với biên phòng trọng địa, tướng sĩ chết trận, ngựa không có chủ nhân, chạy lung tung là chuyện bình thường.”

“Như vậy sao!” Bạch Chi nhíu mày, nghĩ rằng có lẽ bản thân nhìn lầm rồi, đây chẳng phải Tật Phong, nhưng đây đích xác là một con hãn huyết bảo mã giá trị ngàn vàng. Nếu cứ như vậy rồi đi có chút đáng tiếc, không bằng để nàng sử dụng? Nàng vừa vận thiếu tọa kỵ.

Bạch Chi liền xách váy, đến bên dòng suối.

Thanh Hà hiển nhiên biết tiểu thư nhà mình nghĩ gì, cũng hiểu rõ bản thân nhiều lời vô ích, cho nên đứng tại chỗ, chờ tiểu thư dắt ngựa đến.

Bạch Chi tới gần con ngựa kia, nó chỉ tùy ý liếc nàng một cái, lại làm như không phát hiện, run rẩy cái đuôi xum xuê lông, tiếp tục dương dương tự đắc uống nước. Bạch Chi học qua thuật cưỡi ngựa, thuận tiện cũng hiểu biết tập tính của ngựa, biểu hiện của con hãn huyết bảo mã này, là điềm báo tốt.

Nàng tiến lên vuốt ve bờm nó, dùng lời nói nhỏ nhẹ nói: “Con ngựa, uống hết nước theo ta về nhà được không?”

Hắn huyết bảo mã ngoảnh mặt làm ngo, tiếp tục vui đầu uống nước.

Bạch Chi vỗ vỗ phía dưới cổ nó ba tấc, hắn huyết bảo mã hưởng thụ từ từ nhắm hai mắt, thờ phào một hơi. Bạch Chi cầm dây cương, ý đồ dắt nó. Bỗng nhiên một vật đánh lên từ trên trời giáng xuống, đập nằng nổ đom đóm mắt.

“Tiểu tặc, muốn ngựa của ông sao?” Thanh âm từ trên cây vang lên. Bạch Chi ngẩng đầu, thấy trên thân cây ngồi một vị nam tử. Cẩm y hoa phục, tóc thúc chỉnh tề, đôi mắt hoa đào, môi mông mím cười, giống như đang cười nhạo nàng không biết tự lượng sức mình. Tô thành có bức này mỹ nam tử, nàng nên nghe nói qua, chắc hẳn là người bên ngoài.

Bạch Chi vội vàng giảng hòa, “Ta thấy con ngựa này đáng yêu, đùa một chút.”

Mỹ nam mắt hoa đào linh hoạt từ trên cây nhảy xuống, hướng nàng đi tới.

“Vậy chúng ta đến nha môn đùa con ngựa này?” Mỹ nam mắt hoa đào hiển nhiên không nề mặt, khinh bỉ nhìn nàng.

Bạch Chi không quan tâm hắn, chuẩn bị rời đi.

Mỹ nam mắt hoa đào một tay bắt lấy cánh tay nàng, chính nghĩa nói, “Tiểu tặc, muốn chạy?”

Bạch Chi cắn môi, nam tử này quả nhiên tuần tú, nhưng rất không thương hương tiếc ngọc, tốt xấu nàng cũng là Tô thành đệ nhất mỹ nữ chứ! Có thể thấy được hắn không gần nữ sắc, là Liễu Hạ Huệ? Bạch Chi lạnh mặt nhìn hắn, “Vậy ngươi muốn thế nào?”

“Đơn giản, gặp quan.”

Thật là trực tiếp.

Thanh Hà kích động chạy tới, “Dâm tặc, buông tiểu thư nhà ta ra.”

“Còn có đồng lõa? Cùng nhau gặp quan.” Không nói hai lời, cũng túm lấy Thanh Hà, Thanh Hà kém Bạch Chi, sao có thể chịu được sức mạnh như vậy, đau đến oa oa kêu, “Đau đau...”

Bạch Chi thừa dịp hai tay hắn không rảnh rồi, dùng chân quét ngang, định gạt hắn, nhưng hắn vững như núi, vẫn không nhúc nhích. Bạch Chi nghĩ, lần này thảm.

“Được, còn đánh ông, nhìn ta đây... tê.” Bạch Chi hung hăng cắn cánh tay hắn một ngụm, hắn nhất thời sơ sẩy nói ra, Bạch Chi nhân cơ hội đem chân đá, trúng gốc rễ bên trong của hắn, mỹ nam mắt hoa đào đau hai tay che đũng quần, giương miệng, xem ra hắn thật sự rất đau.

Bạch Chi làm sao quản nhiều như vậy, trực tiếp lên ngựa, cánh tay kéo một cái, đem Thanh Hà cũng túm lên, giục ngựa chạy như điên rời đi.

Mỹ nam mắt hoa đào bị thống kêu không ra tiếng, chờ các nàng không thấy bóng dáng, mới từ đau đớn bên trong gian nan phun ra, “Tật Phong!”

Bạch Chi lớn như vậy, lần đầu lỗ mãng. Kỳ thực trong lòng nàng vẫn có chút sợ hãi, dù sao trước kia nàng đủ tư cách là tiểu thư khuê các. Đến cửa thành, Bạch Chi quay đầu lại, không thấy có người đuổi theo, mới xuống ngựa.

Ở phía sau nàng, Thanh Hà lần đầu tiên cười ngựa sớm hỗn độn trong gió, nước mắt đầy mặt. Mặc dù xuống ngựa, vẫn khóc. Bạch Chi an ủi, “Chẳng phải an toàn rồi sao?”

“Tiểu thư quá lỗ mãng, quá mất thể thống, cư nhiên cắn đàn ông, còn đá đàn ông ... Ô ô.”

Cảm tình Thanh Hà là khóc vì việc này?

Bạch Chi dứt khoát không để ý đến nàng ta, lôi kéo con ngựa vào thành. Tô thành là chỗ hẻo lánh, bình thường cực ít có người lui tới, một năm cũng không thấy một hai người bên ngoài. Bạch Uyên cảm thấy không cần binh lính gác cửa thành, lãng phí lương thực, cho nên hàng năm không có binh lính gác, thoát nhìn cực kỳ giống thành hoang.

Bạch Chi trở lại Bạch phủ cảm thấy hôm nay không giống ngày xưa, có chút kỳ quái.

Còn chưa tới đại sảnh, đã nghe được một tiếng cười hùng hậu. Bạch Chi bỗng nhiên cảm thấy quen tai, nhất thời không nhớ ra, đến khi thấy Hùng Phong mặc áo giáp đứng trong đại sảnh, nàng mới ngáy giấc tại chỗ.

“Hắc! Đồ nhi ngoan.” Hùng Phong thấy Bạch Chi, vội vàng tiếp đón.

Bạch Chi do dự đi qua, thấy Bạch Uyên bình thường đều mặt lạnh đối nàng giờ phút này nói đùa nhìn nàng, “Chỉ Nhi, sao cha chưa bao giờ nghe nói con báai Hùng Tiên Phong làm sư phó?”

Hùng Tiên Phong? Bạch Chi kinh ngạc không thôi, lúc đó nàng báai Hùng Phong làm thầy, chỉ do ông ta như một lão già điên, có thể học thì học, học

không xong thì tự học, chưa bao giờ nghĩ tới lão già điên là người cầm binh đánh giặc.

“Có thể thấy được đồ nhi của ta thật tình mắt.” Hùng Phong vỗ một cái, đánh thẳng lên tấm lưng mỏng manh của Bạch Chi.

Bạch Chi kém chút nữa ngã sấp. Mặt Bạch Uyên cứng ngắc một chút, Hùng Phong quá không phân biệt được nam nữ ! Liễu thị ngồi ở một bên rất đau lòng con gái.

“Sur phụ lần này đến đây thăm đồ nhi ?” Dự cảm của Bạch Chi nói cho nàng, khẳng định không phải.

“Đúng vậy, thuận tiện đến thăm người, có người gọi thì đi.” Hùng Phong hồn nhiên nói.

Dự cảm sai lầm

” Sur phụ mặc hành trang thế này là muốn đi đâu?”

Hùng Phong chỉ trời chấp tay, “Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, thăng tiến Nam Chiếu, phiên giáp bắt lưu.”

[phiên giáp bắt lưu: giết cho quân địch tan tác, dù một mảnh áo giáp cũng không để lại]

Chiến tranh Nam Chiếu? Bạch Chi kinh ngạc. Kịp trước chiến tranh Nam Chiếu là ở Khang Thuận năm thứ mười, lúc này mới Khang Thuận năm thứ chín, tại sao lại trước một năm? Bạch Chi tò mò hỏi, “Vì sao dựng lên chiến tranh?”

“Hoàng thượng muốn cùng Nam Chiếu vương hòa thân, muốn cùng mỹ nữ đệ nhất Nam Chiếu tiểu công chúa hòa thân, Nam Chiếu vương không đồng ý, hoàng thượng mặt rồng giận dữ, cho rằng Nam Chiếu vương không đem Quang Huy vương triều chúng ta để vào mắt, mệnh chúng ta cho Nam Chiếu vương chút nhan sắc.”

Bạch Chi không nói. Nam Chiếu tiểu công chúa mới mười tám tuổi hoa, mà thánh thượng đã qua tuổi ngũ tuần, lấy hiểu biết của Bạch Chi đối với cá tính của Nam Chiếu tiểu công chúa mà nói, nàng ta khẳng định thà chết không theo. Hơn nữa...

Nam Chiếu tiểu công chúa tương lai muốn gả cho Mộ Đồ Tô .

Nhưng nhìn từ nguyên nhân chiến tranh, chẳng phải cuộc chiến tranh thanh thế to lớn ở kiếp trước. Lúc trước chiến tranh Nam Chiếu là do Nam Chiếu phái người ám sát thái tử, may mắn được Bạch Uyên cứu, lấy thân che chắn.

Bây giờ phụ thân đang ở trước mắt, sao có thể đi kinh thành cứu giúp?

” Nam Chiếu không đem chúng ta để vào mắt, nên giáo huấn một phen.” Bạch Uyên giận nói.

“Bạch Tri châu anh minh.” Hùng Phong trào dâng khen ngợi.

“Hùng Tiên Phong khách khí.” Ngừ khí Bạch Uyên mạnh mẽ, coi như thật sự gan dạ khơi trong.

Bạch Chi hiểu cha nàng, cổ hủ không tiến hóa, sao có thể tán thành trận chiến này, bởi vì hoàng thượng háo sắc mà hao tài tổn của, còn đâu là cử chỉ của mình quân.

“Lão gia lão gia...” Gia đình hô to gọi nhỏ chạy vào, “Có vị xưng là bằng hữu của Hùng Tiên Phong cầu kiến.”

“Ồ, A Cửu đến .” Hùng Phong vui mừng cười, nháy mắt mấy cái với Bạch Chi, “A Cửu là sư đệ người, vốn ta gọi hắn cùng nhau đi qua, hắn chết cũng không chịu tới, ngại mất mặt, đúng là đứa bé kỳ quái.”

Bạch Chi nghĩ, còn có sư đệ?

“Mời khách quý.” Bạch Uyên cười vui.

Vừa thấy mỹ nam mất hoa đào, Bạch Chi cứng ngắc ở tại chỗ. Mỹ nam mất hoa đào thấy Bạch Chi liền kêu to, “Người...”

Hùng Phong giới thiệu, “Chỉ Nhi, đây là sư đệ người, đứa con trai xinh đẹp nhất của Bùi tướng quân, Bùi Cửu.”

Bạch Chi không ngờ hít sâu một hơi.

Liễu thị luôn luôn trầm mặc đột nhiên thốt ra, “Đó là Bùi Cửu người trong lòng của Chỉ Nhi? Không uống công Chỉ Nhi áp lực chờ lâu như vậy.” Liễu thị vui mừng.

“...” Mọi người hoảng sợ.

Bạch Uyên hỏi Liễu thị, “Bùi Cửu là người Chỉ Nhi tự định chung thân?”

Này này, cho tới bây giờ nàng cũng chưa từng nói như vậy.

“Đúng vậy, lão gia.” Liễu thị lạnh nhạt trả lời.

Bạch Uyên mừng rỡ như điên, “Cuối cùng chờ đến.” Lại hỏi Bùi Cửu bên cạnh, “Lần này đến đây, là cầu hôn?”

Bùi Cửu vốn định cầu nhau triệt để ngốc ở đương trường.

Bạch Chi tại một khắc kia, thật muốn té xỉu một lần nữa...

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Sam Y Tận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Bạch Chi chết sống cũng không choáng váng được. Hai năm nay “cường thân kiện thể” quả thực hiệu quả tốt làm cho nàng khóc không ra nước mắt. Bây giờ cảnh tượng cực kì xấu hổ, Bạch Uyên cùng Liễu thị toét miệng cười, Hùng Phong cứng ngắc. Chỉ có nét mặt Bùi Cửu cực kì kỳ lạ, mỗi đang run, mũi thở đang run, ngay cả mí mắt cũng đang run, giống như bệnh não liệt sắp phát tác.

Lúc này Bạch Chi cỡ nào ngóng trông hắn có thể té xỉu.

Nhưng mà không có. Hắn khôi phục thái độ bình thường, hèn mọn nhìn Bạch Chi, chấp tay thở dài, cao giọng nói: “Bạch đại nhân, lần này ta đến đây...”

“Cửu lang!” Bạch Chi thâm tình gọi Bùi Cửu một tiếng.

Cả người Bùi Cửu run lẩy bẩy, kinh ngạc nhìn về phía Bạch Chi.

Bạch Chi nhuần nhuần yết hầu, sự tình khẩn cấp, chỉ có hạ sách này. Nàng ở kiếp trước nghe qua tin đồn về hắn, lưu luyến bụi hoa, phong lưu thành tánh, nếu nàng tự động đưa lên cửa, hắn khẳng định sẽ không biết một vui lòng chào đón, cùng nàng diễn xong trận này. Về phần cuối cùng có cưới nàng hay không, Bạch Chi có tự tin, một người phong lưu, “chịu trách nhiệm” ở trong mắt hắn chỉ là nhất thời, nói miệng là có thể. Cùng lắm thì nàng chờ hắn một hai năm, hắn ở kinh thành, không đến, nàng liền gả cho người khác! Bạch Chi tiến lên vài bước, đi đến trước mặt hắn, thực nữ hơi ngẩng đầu, cười yếu ớt trong suốt, ánh mắt này mang theo ba phần thâm tình, ba phần ngượng ngùng, ba phần vui sướng, còn tụ tập một phần oán giận. Bạch Chi nói: “Cửu lang, ta rất nhớ chàng.”

Bùi Cửu lại choáng váng.

Bạch Chi thừa thắng xông lên, nắm tay áo hắn, khóc lên, “Mấy năm nay, chàng cũng biết ta bị bao nhiêu khổ sở?”

Bùi Cửu vội vàng run rẩy tay áo, run rẩy bỏ tay nàng ra, cả giận nói: “Dâm- phụ! Đừng nói linh tinh.”

Lúc này làm cho Bạch Chi choáng váng. Chẳng lẽ những nghe đồn về hắn, đều là giả sao? Gió thổi ngược chiều, không trong phạm vi dự tính của Bạch Chi, Bạch Uyên cùng Liễu thị nguyên bản mặt cười nháy mắt cứng ngắc, Hùng Phong dờ khóc dờ cười, chờ xem kịch vui.

Bạch Chi âm thầm kêu khổ, về sau không bao giờ tin tưởng cái gọi là tin đồn nữa, đều gạt người.

Coi như nàng giật mình, lập tức che mặt khóc rống, “Cửu lang, chàng hiểu lầm ta, trong lòng ta chỉ có chàng, về những tin đồn của ta, đều là giả, ta một lòng đợi chàng đó! Chàng có thể nào ghét bỏ ta. Ô ô...” Bạch Chi nói xong, liền vội vàng rời đi, tựa như chạy trốn chết cấp tốc.

Phía sau mặc kệ Bùi Cửu vì bản thân biện bạch thế nào, Bạch Chi tin tưởng, Bạch Uyên không nghe lọt tai, chỉ biết Bùi Cửu ghét bỏ con gái nhà mình, vì “không chịu trách nhiệm” mà đưa ra các loại lý do từ chối.

Bạch Chi chạy về phòng, lau nước mắt, vỗ vỗ gò má, thư giãn cơ mặt. Nàng mệnh Thanh Hà pha một ấm bích loa xuân thượng hạng. Hiện tại việc nàng cần làm là ngồi chờ Bùi Cửu nổi giận dùng đũa tới đây khởi binh vấn tội.

Quả nhiên, một khắc sau, Bùi Cửu như một con gió mạnh thổi quét mà đến, trên mặt trừ bỏ phần nộ vẫn là phần nộ.

Hắn đứng ở cửa, cấm tức nàng.

Bạch Chi vội vàng đứng lên, mỉm cười nói, “Cửu lang, đi vào ngồi một lát?”

“Dâm- phụ!” Bùi Cửu vron ngón tay run run, như chết không nhắm mắt ôm nỗi hận nói.

Bạch Chi mặc kệ hắn nằng như thế nào. Hắn chửi rủa một loạt thậm chí muốn đánh nàng, nàng đều sẽ không đánh trả không mắng lại. Bạch Chi lạnh nhạt rót trà cho hắn, “Muốn đánh muốn mắng, muốn làm gì cũng được, trước tiên uống ly trà nhuần nhuần yết hầu đi.”

Nàng không nóng không lạnh như vậy, làm cho Bùi Cửu tất hỏa. Hắn cực kỳ khó chịu sai bước vào cửa, ngồi xuống, mạnh mẽ uống một ngụm trà, “Dâm-phụ, cô xuất phát từ mục đích gì mà nói những lời này? Ta cùng cô hôm nay mới quen biết, vì sao cha mẹ cô một mực chắc chắn chúng ta đã sớm tư định chung thân ? Ta thật sự hết đường chối cãi.”

“Mục đích sao? Mục đích chính là muốn chàng cưới ta . Dâm- phụ ấy mà, thấy tuần tú tiểu hỏa nhi, đã muốn ăn.” Bạch Chi chế nhạo nói, cúi đầu rót một ly trà cho hắn, không nhìn thấy khuôn mặt tuần tú của Bùi Cửu loát cái hồng thấu.

“Ta... ta mới không cưới dâm-phụ như cô đâu.” Làm Bạch Chi đem trà rót đầy, hắn lập tức đoạt cái cốc, mãnh liệt uống, không hề có phẩm trà tao nhã, thô lỗ như uống rượu.

Bạch Chi cười không nói, linh hoạt bảo: “Thật sự là đáng tiếc .” Nàng mắt quang lưu chuyển, hỏi: “Cha ta nói như thế nào?”

“Ta không cưới cô, ông ấy có thể làm gì ta?”

Quả nhiên. Trái tim Bạch Chi cũng buông lỏng .

Lúc này, Hùng Phong đi vào, thấy Bạch Chi, câu nói đầu tiên liền hỏi: “Ai nha nha, thật sự là làm ta cao hứng hổng rồi, thì ra Chi Nhi thích A Cửu nhiều lắm như vậy!”

“Lão già, đủ rồi đó!” Bùi Cửu như bị đâm phải đuôi, kêu ngao ngao.

“A Cửu, giống đàn bà như vậy làm gì, Bạch đại nhân nói với ta, Chi Nhi vì chờ người, từ chối bao nhiêu hôn sự? Đáng thương Chi Nhi một mảnh tâm ý, người liền đi theo nàng đi.”

“Ta căn bản không biết nàng.”

Bạch Chi ghen không cười, nhìn bộ dáng Bùi Cửu sắp bị bức điên, thật là một chuyện vui. Nàng vội vàng vì hắn hoà giải, “Sur phụ, Cửu lang quả thật không biết ta.”

Hùng Phong sùng sốt, “A? Đây là sự thật? Vậy Chi Nhi sao lại thích A Cửu nhanh như vậy?”

Nàng không thể nói Bùi Cửu là vị hôn phu kiếp trước của nàng chứ?

Nàng đành phải qua loa tắc trách, “Lời này nói ra thì dài.”

“Vậy người từ từ nói là được.” Hùng Phong lóe sáng lóe sáng ánh mắt, thoạt nhìn cực kì hứng thú.

“...” Bạch Chi kiên trì, “Nghe đồn Bùi Cửu công tử bộ dạng tuấn lãng, xinh đẹp nhất trong chín người con của Bùi tướng quân. Cửu lang cũng nói, ta là dâm- phụ, hiển nhiên thích nữ nam nhất.”

Bùi Cửu hèn mọn, “Vậy cô có nghe nói ta lưu luyến phố hoa, phong lưu thành tính, coi đàn bà như đồ chơi? mê muội mất cả ý chí.”

“Ta đây thật muốn bị Cửu lang chơi một chút a.” Bạch Chi che miệng cười.

Bùi Cửu ghen đỏ mặt, không đáp lại được nàng. Hắn gặp nhiều cô gái, chưa bao giờ gặp cô gái không biết xấu hổ như thế!

Bạch Chi cũng không biết vì sao, muốn chứng thực lời đồn một chút. Nhưng Bùi Cửu chứa nhiều biểu hiện, làm sao giống lãng tử lưu luyến bụi hoa? Rõ ràng là tiểu tử ngốc cái gì cũng không biết.

Hùng Phong cười nói, “Chi Nhi, có xấu hổ hay không xấu hổ? Đừng đùa A Cửu , hắn vẫn là tiểu hỏa nhi đơn thuần chưa khai bao đấy.”

“Lão già chết tiệt!” Bùi Cửu cảm thấy việc này dường như thật mất mặt, “Tin hay không ta nói cho toàn bộ người trong thiên hạ, ông ôm đùi của ta, cầu ta làm đồ đệ ông?”

Bạch Chi kinh hi, “Sur phụ, phương thức ông thu đồ đệ đều là một chiêu số sao?”

Bạch Chi cùng Bùi Cửu nhìn nhau liếc mắt một cái, Bùi Cửu kỳ quái quay đầu nhìn nàng. Tuy rằng nàng không hiểu vì sao nghe đồn cùng sự thật không giống, nhưng đã chứng thực hắn là một nam tử đơn thuần, không thể lại đùa giỡn trai nhà lành.

Nàng nhẹ nhàng nói: “Sur đệ, vừa rồi sư tỷ có chỗ thất lễ, mong sư đệ lượng giải. Về phần cha ta bức hôn, sư đệ chỉ cần thề sống chết không theo, cha ta không làm gì được người .”

Bạch Chi trước sau tương phản, làm cho Bùi Cửu có chút không thích ứng, hắn khô khan trả lời một câu, “Ồ.”

“Đương nhiên, cưới ta, ta cũng rất thích ý.”

“...”

Hùng Phong lần này đến đây là muốn đi biên phòng cùng hội hợp với tướng lĩnh của ông, cùng nhau tiến về Nam Chiếu. Về phần Bùi Cửu, theo như lời ông nói, nhớ ca ca, cho nên đi theo nhìn xem. Nhận thức của Bạch Chi đối với Tô thành rất hạn hẹp, chỉ là chỗ hẻo lánh, ít người lui tới, gần Nam Chiếu.

Kỳ thực còn thông với biên phòng trọng địa. Đây cũng là chuyện Hùng Phong tới đây, nói cho nàng, nàng mới biết.

Vốn tưởng rằng bọn họ sẽ ở Tô thành ngủ lại một đêm, nhưng Hùng Phong từ chối, kiên trì đi một bao lương khô liền lên đường. Bạch Chi lúc này mới hiểu rõ, tiện đường thăm nàng là giả, lấy đồ ăn mới là thật. Nàng nhìn bản thân, dễ lừa như vậy sao?

Bạch Chi vẫn không tiến xa, đưa đến cửa thành, nhìn bọn họ rời đi, liền cho xa phu lái xe trở về.

Một đường ngồi chung xe ngựa đi cùng Hùng Phong Bùi Cửu, Thanh Hà khanh khách ngây ngô cười không ngừng.

Bạch Chi hỏi: “Người cười cái gì?”

Thanh Hà đáp: “Người trong lòng của tiểu thư thật là thú vị, dọc theo đường đi luôn nhìn lên tiểu thư, lại không dám nhìn quá lâu, nhìn một chút trốn một chút, ghen chết em” Nàng không nhịn được lại nở nụ cười.

Bạch Chi ngẩn người, thật sự có chuyện này? Nàng không hề chú ý, dọc theo đường đi nàng đều ngắm phong cảnh bên ngoài.

“Tiểu thư, khi nào cô gia tới cầu hôn? Là sau trận đánh này sao?”

“Cô gia? Cái miệng nhỏ nhắn này của người, ai cũng gọi là cô gia!”

“Chẳng lẽ không phải sao?” Thanh Hà tò mò hỏi.

Bạch Chi suy nghĩ một lát, cảm thấy Bùi Cửu quả thật thú vị, nếu như có thể tiếp tục nhân duyên kiếp trước, sẽ là một chuyện tốt. Nàng nói: “Tùy duyên đi.” Không bài xích cũng không theo đuổi.

“Tiểu thư thật sự là mất hứng.”

Bạch Chi cười không nói.

Trở lại Bạch phủ, Bạch Chi ở chuồng ngựa thấy con hãn huyết bảo mã kia đang thành thói ăn cỏ khô, bộ dáng rất thích ý. Bạch Chi thầm kêu hồng bút, quên không đưa ngựa cho người ta. Thanh Hà thấy Bạch Chi thất thần nhìn con ngựa, buồn cười nói: “Được, mượn ngựa nhớ người, còn nói tùy duyên chứ.”

Bạch Chi thờ dãi, “Thật muốn đi theo Cửu lang, một đường đi thẳng trở lại kinh thành.”

“...” Thanh Hà choáng váng.

Bạch Chi tiêu dao vui tươi hơn hờ trở về Lâm Thủy Hiên. Chẳng qua còn chưa bước vào Lâm Thủy Hiên, Bạch Uyên đã sai người gọi nàng đi thư phòng. Hai năm này nàng rất ít khi đi thư phòng “điện thánh”, bây giờ nàng cũng không biết giờ thổi chiều nào. Nếu biết, nàng nhất định sẽ đổ về hướng đó.

Vừa vào phòng, Bạch Uyên đã đi thẳng vào vấn đề, “Bùi Cửu cũng coi như người tốt, con và hãn bàn bạc thế nào? Hòa thuận chưa?”

Bạch Chi nói: “Quần làm bàn thạch, thiếp làm bò vi. Bò vi dai như tơ, bàn thạch không chuyển rời.”

Bạch Uyên vừa lòng gật đầu, “Rất tốt.”

Bùi Cửu ở kinh thành, cho dù bò vi là nàng sinh trưởng như thế nào, cũng không đến được bàn thạch tận kinh thành kia. Nàng nói một câu “Hồng nhan đã già, không đợi” là được. Nàng hết lòng quan tâm giúp đỡ, tin tưởng Bạch Uyên cũng không trách nàng.

Tàng đá trong lòng Bạch Uyên rơi xuống, nhắc tới Bạch Thược, “Thược nhi cùng Tiền lang tính toán định cư ở kinh thành, hôm qua gửi thư, đã mua một nơi ở cũ.”

Bạch Chi kinh hãi, dự cảm không tốt thổi quạt mà đến.

Kinh thành, một từ đáng sợ cỡ nào.

Chương 13

Bạch Chi luôn cảm thấy bản thân lo lắng là dư thừa. Hùng Phong, Bồi Cửu đi rồi, ngày lại giống như những ngày đã qua, duy nhất không giống là, Bạch Chi không đi bộ trên đồi lội suối tìm Thu Thiên nữa, mà thuận tiện dắt ngựa đi rong, đem hãn huyết bảo mã buộc không trên xe ngựa, như một tiểu thư quyền quý, rêu rao khắp nơi.

Vì thế, thanh danh Bạch Chi ở Tô thành lại thêm một từ cực thối —— nuông chiều từ bé!

Bạch Chi thì sao cũng được, có điều Thanh Hà cực kì coi trọng mấy thứ này, luôn lái nhai một hồi lâu, “Tiểu thư, chớ vì một con ngựa mà mất càn nhiều đồ” Bạch Chi như trước làm theo ý mình, hai môi đánh nhau, “Nếu ta không giữ con ngựa này, đang yên đang lành một con thiên lý mã sẽ trở nên vô dụng, người nói xem có tổn thất hay không? Mấy lời đồn đại, có thể giá trị bao nhiêu tiền?”

Thanh Hà không có cách nào trả lời, nhưng trong lòng cảm thấy lời đồn đại so với con ngựa này càng đáng giá! Tiểu thư nhất định bị Bồi Cửu kia biến thành bị ma quỷ ám ảnh, mới không đúng mực như vậy.

Bạch Chi tự biết nàng ở Tô thành là không gả được, cho nên đối với người này người kia, nàng không băn khoăn nhiều lắm, thậm chí trước khi Bạch Uyên còn chưa “chỗ cùng rứt giậu” đem nàng gả ra bên ngoài, được trải qua cuộc sống mà bản thân luôn nghĩ tới. Kiếp trước, nàng băn khoăn quá nhiều, mất đi rất nhiều niềm vui vốn có. Hàng năm ru rú trong nhà, không học nữ hồng thì lại cầm kỳ thư họa, những thứ đó cũng không phải nàng yêu thích, ngại bản thân là “tiểu thư khuê các”, mới ép buộc bản thân, tự cho là tài trí hơn người. Nhưng đến kinh thành, mới biết son ngoại hữu son nhân ngoại hữu nhân, bản thân chỉ là ếch ngồi đáy giếng, một cô nương thôn dã không thấy được thế diện, lại còn tự cho rằng mình thấy được trời, đến nỗi không biết tự lượng sức mình, yêu Mộ Đồ Tô, làm cho cuộc sống của mình về sau thêm một sắc thái gọi là bi kịch. Nàng hâm mộ Thu Thiên, mặc dù sinh ra lỗ mãng, lại có thể sống cuộc sống mà bản thân mong muốn, thích tập võ thì tập võ, muốn gả cho người khác thì tràn ngập phấn khởi đem bản thân gả đi ra ngoài. Tướng công Thu Thiên là một gã được phu vùng núi, hái thuốc sinh sống, hàng năm ở lại trong núi. Thu Thiên lấy chồng theo chồng gả cầu tùy cầu, mặc dù ngày qua ngày tuy đơn độc, lại có thể an hưởng thái bình, vững vàng an ổn, im lặng qua ngày. Làm sao giống nàng, lo lắng kiếp trước nháp nhò, kháng cự vận mệnh kiếp trước, liều mạng muốn nắm chắc những gì mà bản thân đang có.

[son ngoại hữu son, nhân ngoại hữu nhân: núi cao còn có núi cao hơn nữa, người tài vẫn còn có người tài hơn]

Nhưng Bạch Uyên rốt cuộc là Bạch Uyên, một Bạch Uyên luôn muốn đi lên kinh thành thi triển kế hoạch lớn, một Bạch Uyên mà mặc dù cơ hội có nhỏ cũng không để lỡ mất. Bạch Uyên thường gửi thư cho mọi người Bạch Thước ở kinh thành, rốt cuộc là người thông minh, không nói thẳng những gì bản thân muốn, nhưng mỗi phong thư đều biểu đạt ra nỗi sốt ruột nhớ thương con gái, ngóng trông sớm ngày đoàn tụ, lại ca thán việc làm quan trong người, không có cách nào dứt ra, nếu có thể ở kinh thành cầu một chức quan, thì vô cùng tốt.

Bạch Chi không làm cho những lá thư “nhớ thương con gái” truyền đến kinh thành, nàng phái người cướp nửa đường, đem tất cả những lá thư đối trá thiêu hủy từng phong từng phong. Nàng tin tưởng Bạch Thước cũng sẽ thấy chuyện không có thư nhà không có gì kỳ quái. Bởi vì từ lúc Bạch Thước gả ra, thư của Bạch Uyên đều bị Bạch Chi cướp đi thiêu hủy.

Nàng vì bảo trụ gia đình này, không thể không làm việc “bất nhân bất nghĩa”, cho dù thiên lôi đánh xuống, nàng cũng đón nhận.

Ngày xuân tươi đẹp, rất thích hợp đi bái Phật. Liễu thị mệnh nha hoàn đến Lạc Thủy Hiên hỏi Bạch Chi có cùng đi Bạch Mã tự hay không. Hôm nay Bạch Chi không hẹn gặp Thu Thiên, dù sao ở nhà cũng nhàn rồi, liền đi theo.

Thiên lý mã kéo xe ngựa, dường như không quen nghề. Liễu thị bị xe ngựa rung động khiến cho đau đầu, muốn đỡ thái dương, tay lại bởi vì run rẩy mà đâm vào mắt, lệnh xa phu vội vã dừng xe.

[thiên lý mã: ngựa tốt chạy ngàn dặm]

Bạch Chi thậm chí không tốt, thiên lý mã lúc có cô ăn, cũng không vui vẻ được như vậy. Làm nương mù mắt, hậu quả cực nghiêm trọng.

“Nương, có việc gì không?”

“Hôm nay xe ngựa làm sao vậy? Chẳng lẽ còn vừa chạy vừa nhảy, xóc nảy như vậy.”

“Có lẽ là do son đạo gặp ghềnh.” Bạch Chi chột dạ. Hãn huyết bảo mã theo ý chủ nhân, khi có nàng, vẫn vừa chạy vừa nhảy như thế... Nàng đã quen, nhưng nương của nàng phải thời gian dài mới thích ứng.

Khi mọi người đến Bạch Mã tự, cũng không gặp khách hành hương như bình thường, cửa chùa quanh quẩn, không biết do nguyên nhân gì. Bạch Chi để Liễu thị tạm thời chờ ở cửa, nàng cùng Thanh Hà vào trong chùa xem xét, vừa rời đi xe ngựa, con hãn huyết bảo mã kia bỗng nhiên nhấc lên hai chân trước, hí một tiếng cao vút. Bạch Chi ngăn người, con ngựa này hôm nay có phải hưng phấn quá độ hay không? Nàng còn nhớ, vài ngày trước nàng đã dắt ngựa đi rong rồi mà?

Chờ nàng chuẩn bị tiến vào đại đường chùa miếu, lại thấy ở cửa có binh gác, thấy Bạch Chi đi tới, binh khí giờ lên, ngăn trở đường đi của nàng, “Mời phu nhân trở về, tướng quân đang ở Phật đường hành lễ.”

“Phu nhân?” Bạch Chi run rẩy lông mày.

Thanh Hà ở bên cạnh hắng giọng, “Quá vô lễ, tiểu thư nhà ta chưa lấy chồng, có thể nào nói xấu thanh danh tiểu thư nhà ta như vậy.”

Binh lính hai mặt nhìn nhau, nhìn lại một thân hành trang của Bạch Chi. Bạch Chi mặc không phải trang phục thiếu nữ, là quần áo cũ của Liễu thị đã được sửa lại. Mả tóc, bởi vì ra ngoài vội vàng, nàng chỉ tùy ý để Thanh Hà vấn búi. Không phải Bạch phủ bản cùng đến mức ngay cả một bộ quần áo cũng không mua nổi, mà là Bạch Chi chán mặc cẩm y, ngẫu nhiên có lần tập võ mồ hôi đầy người, thay quần áo bằng vải bố của Thu Thiên cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, liền nghĩ đến chuyện mua một bộ. Quyền lực về tài chính luôn nắm trong tay nhị nương, nàng cảm thấy đường đường con gái tri châu mặc áo vải, có mất thể thống, nên không cho nàng. Liễu thị đau lòng thay con gái, vừa vận có một bộ áo vải màu trắng, liền tặng cho Bạch Chi, Bạch Chi đến cửa hàng quần áo sửa lại, nàng thường xuyên mặc bộ quần áo này, chưa bao giờ bị chê trách. Bây giờ bọn lính nhắc tới, nàng mới biết vì sao không bị chê trách. Ở bên ngoài nàng đã sớm ô danh, mang tiếng không trinh, mặc trang phục thiếu nữ ngược lại có vẻ giá vở.

Bạch Chi không muốn vì việc này tốn vô mồm, mẩu thân còn chờ bên ngoài, nàng liền hỏi binh lính, “Tướng quân ở bên trong khi nào thì hành lễ xong?”

“Hôm nay cấm toàn diện, ngày mai cô nương lại đến đi.”

Bạch Chi nhủ mảy, không cam lòng, đến đây một chuyến không dễ dàng, lại vô công trở về? Nàng chưa từ bỏ ý định, “Bên trong là vị tướng quân nào, có danh giá như vậy.”

Binh lính về mặt vênh vào quyết miệng, “Bùi lão tướng quân quyền uy nhất đương triều, còn có đại tướng quân trẻ tuổi nhất, Mộ tướng quân.”

Vừa nghe Mộ tướng quân, trong lòng Bạch Chi lộp bộp một chút, “Mộ tướng quân là... Mộ Đồ Tô?”

“Lớn mật, ai cho phép gọi tục danh của đại tướng quân?”

“Được rồi được rồi, chúng ta đi.” Bạch Chi không nói nhiều, trực tiếp lôi kéo Thanh Hà, chạy trốn chết như điên rồi đi. Thanh Hà theo không kịp, nàng kêu, “Tiểu thư, đợi em với.”

Hành lễ vừa mới kết thúc, Bùi lão tướng quân Bùi Giang cùng Mộ Đồ Tô thần sắc hoà nhã bước ra, xuống bậc thang, đi về phía cửa. Ánh mắt Mộ Đồ Tô ngẫu nhiên thoáng nhìn, thấy một bóng dáng càng chạy càng xa. Mắt sắc thâm sâu, lẳng lặng ngắm nhìn.

Bùi Giang nhìn lại theo ánh mắt hần, vui cười, “Ồ? Sao người nhìn phụ nhân kia mê mẩn như vậy? Nhìn sắc mặt người xem ra, dường như người bị cái gì làm kinh hách? Chớ không phải là ban ngày thấy ma?”

Mộ Đồ Tô bật cười, cười đến vô cùng chua xót, “Nếu là gặp quý thì tốt rồi. Ít nhất... ta còn có thể vọng tưởng, nàng chưa lập gia đình.”

Bùi Giang nghe đến mức hồ đồ, “Đồ Tô, A Cửu nói từ khi người cùng mẫu phi người đi Bạch Mã tự một chuyến trở về, trở nên trầm mặc rất nhiều, khi đó ta cảm thấy thằng bé A Cửu này lại phát bệnh, bây giờ nhìn đủ loại biểu hiện của người khi đến Bạch Mã tự, ta cũng cảm thấy có chút vấn đề, thế nào? Thích tiểu ni cô trong am ni cô gần Bạch Mã tự? Người ta không chịu hoàn tục vì người?”

Mộ Đồ Tô cười đáp: “Không, so với điều này còn thảm hại hơn. Tiểu ni cô tình nguyện thích hòa thượng cũng không thích ta.”

“A, vậy lấy tính cách Đồ Tô, chắc phải đem hòa thượng kia mang đến Long An tự ở kinh thành làm phương trượng.”

Mộ Đồ Tô quay đầu đáp lại, “Thì ra Bùi thúc thúc thực không hiểu ta, ta sẽ làm cho hòa thượng kia hoàn tục, còn giúp hần cưới vợ.”

“Vậy tiểu ni cô làm sao bây giờ?”

“Nàng tiếp tục ở trong am ni cô làm ni cô, cho nàng chết tâm đi.”

Bùi Giang sững sốt, “Vậy người làm sao bây giờ?”

“Hiển nhiên cùng nàng làm bạn thanh đăng.”

“Có cái rắm.” Bùi Giang nhện không được thối một ngụm.

Mộ Đồ Tô không phản bác, chỉ cười không nói, cuối cùng, bổ sung một câu, “Ni cô am chỗ này hẻo lánh hoang sơ, ngẫu nhiên xảy ra việc cảm thú, cũng không ai biết.”

Bùi Giang lại thối hần một ngụm, “Cảm thú!”

Hần cười, ánh mắt lại nhìn rất xa.

Bạch Chi thấy xe ngựa nhà mình, liền lập tức chạy vội lên xe, lệnh xa phu hoà tốc đánh ngựa rồi đi. Liễu thị thấy bộ dáng Bạch Chi thế này, không khỏi hỏi: “Chi Nhi, làm sao vậy?”

Bạch Chi chỉ nói không có việc gì. Thanh Hà không nín được, “Tiểu thư vừa nghe thế tử ở trong chùa, đã như thế này rồi.”

Liễu thị ngẩn người, dịu dàng nói: “Chỉ Nhi, chuyện con cùng người trong lòng vẫn còn trong sạch, không giải thích cùng thế tử sao?”

“Nương, việc này người cũng đừng quan tâm.”

“Sao có thể không quan tâm? Ta chỉ có một đứa con gái là con.” Đáy mắt Liễu thị xẹt qua một tia bi thương, “Con cùng phụ thân con là vương bản duy nhất của ta trên đời này.”

Bạch Chi vừa nghe thấy Liễu thị còn để ý Bạch Uyên như vậy, trong lòng ghen tở, “Lúc ông ấy sùng nhị nương, có đem nương để ở trong lòng dù chỉ một tác hay không?”

Liễu thị không nói chuyện, nhưng đáy mắt ẩn dấu nước mắt. Bạch Chi nhìn ở trong mắt, khổ sở trong lòng, nàng trấn an Liễu thị, vuốt ve mu bàn tay bà, im hơi lặng tiếng. Nếu gia đình luôn như vậy thì tốt rồi, cho dù phụ thân không sùng nương, ít nhất cũng ở nơi mà nương có thể nhìn thấy được, làm cho bà an tâm. Nương an tâm, đó là việc vui lớn nhất của Bạch Chi. Nàng không cầu cái gì, chỉ cầu ông trời cứ như vậy để Bạch gia nàng chết tại Tô thành nho nhỏ này.

Nhưng nàng vừa về nhà, nha hoàn đã gọi nàng đi đại sảnh, còn mệnh Liễu thị cùng tiến đến, dự cảm không tốt trong lòng Bạch Chi quán triệt toàn thân, tất cả mọi người cùng đi đại sảnh, còn gọi nương cùng tiến đến, như vậy đó là —— nàng phạm tội.

Chuyện nàng có thể phạm, trừ bỏ cướp thư đốt thư còn có thể là chuyện gì?

Quả nhiên, nàng chân trước vừa bước tới cửa đại sảnh, một chương của Bạch Uyên đã vỗ qua, tát trên mặt nàng, thực sự rất đau. Vốn Bạch Uyên còn muốn tát thêm vài cái, nhưng bởi vì Bạch Chi bị Liễu thị gắt gao ôm ở trong ngực, may mắn thoát nạn.

Người luôn luôn lạnh nhạt như Liễu thị, cũng khóc rống lên, “Lão gia tha mạng, Chỉ Nhi phạm vào tội gì, vì sao phải đánh nó như vậy?”

“Bà nuôi được đứa con gái ngoan!” Bạch Uyên tức giận thối râu trừng mắt, “Nó cư nhiên thuê Lai Phúc cướp thư ta viết cho Thục nhi! Bà hỏi nó một chút, đây là ý gì?”

Liễu thị sùng sốt, nhìn Bạch Chi trầm mặc không nói trong lòng nàng, “Chỉ Nhi, mau giải thích cho cha con vì sao con phải làm như vậy, mau!”

Muốn nàng giải thích thế nào? Muốn nàng giải thích, nàng biết Bạch Uyên lên kinh làm quan, sẽ vứt bỏ nàng cùng mẫu thân, mang theo nhị nương cùng con trai bảo bối của ông ấy đi kinh thành? Từ đây mặc kệ bọn họ sống chết? Nếu nàng có thể giải thích như vậy, nàng nhất định sẽ lớn tiếng mà giải thích!

Liễu thị thấy Bạch Chi trầm mặc, vừa sốt ruột vừa tức vừa giận.

Bạch Uyên ở một bên cười lạnh, “Muội muội người gả cho người tốt, trong lòng người bất bình chỉ nên trách chính người không tốt. Việc hôn nhân tốt đẹp năm đó là chính người tự hủy, chẳng trách được ai. Ta sùng muội muội người, là vì nó hiểu chuyện hơn so với người! Người đừng tưởng rằng người cướp thư, ta sẽ sùng người, đối với đứa con gái như người, ta đã thất vọng triệt để rồi.” Bạch Uyên oán hận nhìn nàng, lại muốn đánh nàng.

Liễu thị vừa khóc vừa che chở Bạch Chi, miệng hô, “Lão gia, tha mạng!”

Nhị nương ở bên cạnh giả mù sa mưa giả hòa, “Lão gia, chớ nên tức giận. Ta nghĩ Chỉ Nhi ở trong nhà cảm thấy buồn, không bằng để Chỉ Nhi tới nhà cậu ở một tháng.”

Liễu lão gia vừa lúc ở biên phòng, rất gần chiến trường, bây giờ sắp sửa chiến sự, thế cục rung chuyển, để Bạch Chi đi chỗ đó, có thể còn sống trở về hay không cũng là vấn đề.

Nhưng Bạch Uyên đang phần nộ lại tiếp nhận đề nghị của nhị nương, phát tay áo nói: “Người đến chỗ cậu người suy nghĩ một tháng rồi trở về! Đến lúc đó người sẽ biết làm con gái của ta là chuyện hạnh phúc cỡ nào!”

Bạch Chi cười lạnh, đây thật sự là thiên đại châm chọc. Nàng không khóc không nói: “Cảm ơn cha giờ cao đánh khê!”

Liễu thị ở bên cạnh khóc lê hoa mang vũ, thật là thê thảm.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Sam Y Tận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Liễu thị là người Đồng thành, Đồng thành ở khu vực biên giới của Quang Huy vương triều cùng Nam Chiếu. Địa thế gấp ghe, nhiều núi bao quanh, là nơi trọng trấn biên giới của Quang Huy vương triều. Đồng thành làm nông nghiệp là chính, cũng là nơi giao dịch nô lệ phổ biến. Giao dịch nô lệ ở Đồng thành tụ hội các loại nô lệ khác nhau, vũ nữ Ba Tư mắt xanh xinh đẹp, tráng sĩ đáng vẻ ngậy thơ, tài tử tinh thông cầm kỳ thư họa, hoặc là thể ngoại cao nhân võ nghệ cao cường? Tóm lại, người muốn loại nào, đều có đầy đủ, tự do cho khách hàng chọn lựa. Người có thể đi vào nơi tụ hội giao dịch nô lệ, đầu tiên phải có được mười hai lượng hoàng kim mới có vé vào cửa. Cho nên những chủ nhân đi vào nơi bán đấu giá nô lệ, không phú cũng quý.

Bạch Chi luôn tò mò về nơi giao dịch nô lệ, từng rất muốn đi, nhưng mười hai lượng hoàng kim đối với nàng mà nói, rất quý, nàng không đủ sức. Lần này tiến đến, hiển nhiên cũng không dám nghĩ đến giao dịch nô lệ, không phải nàng đi du ngoạn, là đi kiểm điểm suy nghĩ.

Cửa lớn Bạch phủ.

Ngừng một chiếc xe ngựa cắm bó màu chàm, gỗ khắc hoa.

Từ khi Bạch Chi bị Bạch Uyên hạ lệnh đi nhà cậu, Liễu thị khóc rất nhiều. Liễu thị chỉ có một vị ca ca, là một nông dân có được vài ngàn mẫu ruộng, ở Đồng thành cũng vang danh nhà giàu. Khi còn nhỏ Bạch Chi từng ở nhà cậu một thời gian, bởi vì lúc đó tính cách kiêu căng, nặng tính tình đại tiểu thư, thường chọc tiểu biểu muội khóc, biểu ca yêu thương biểu muội vô cùng không muốn gặp nàng, thường thường nói lời hung dữ, trên vẻ mặt tràn ngập chán ghét. Sau này ngày nàng trở về Tô thành, biểu ca bắt vài con cóc vụng trộm đặt trên xe ngựa, dọa nàng bị bệnh gần nửa năm. Từ đó Liễu thị không bao giờ mang Bạch Chi đi nhà cậu thăm viếng, sợ lại “bệnh nửa năm” lần nữa.

Bây giờ Bạch Chi phải đi, Liễu thị vừa lo lắng cháu nàng Liễu Kế bắt nạt Bạch Chi, lại vừa lo lắng chiến sự sắp tới, sợ lửa đạn làm Bạch Chi bị thương. Người làm mẹ, luôn luôn suy nghĩ nhiều hơn so với những người khác.

Bạch Chi trấn an Liễu thị đang ngập nước mắt, “Nương, lần này tiến đến, chỉ có một tháng, nháy mắt sẽ qua.”

“Phải tránh, đừng tiếp tục phát cáu chọc biểu ca con.”

“Con biết.”

Hiện tại biểu ca nàng đã trưởng thành, chương quản mấy ngàn mẫu của Liễu gia, có thể nói là lương thực chi vương.

Bạch Chi chân trước vừa tiến xe ngựa, Thanh Hà từ sau lưng theo vào. Nàng nhếch mi, bĩu môi, một bộ không vui. Bạch Chi hiển nhiên biết vì sao nàng ta như thế. Tiểu thư bị phạt, nha hoàn cũng bị phạt, tự dưng bị tội.

“Thanh Hà, năm nay ngươi bao nhiêu tuổi?”

“Mười bốn, tiểu thư.”

“Ồ. Cũng đã đến tuổi kết hôn.” Bạch Chi nhớ lại, kiếp trước nàng đem Thanh Hà chỉ hôn cho thị vệ trong phủ Cung Thân Vương, nhưng cuối cùng nàng ta lại tư thông với tổng quản, bị trượng phu tức giận một đao đâm chết.

“Tiểu thư, Thanh Hà còn chưa nghĩ đến việc đó.” Thanh Hà ngượng ngùng cúi đầu, khóe miệng lại dương ý cười nhợt nhạt.

Một cô nương thanh thuần như vậy, sao lại làm ra loại chuyện này? Bạch Chi cảm khái, có lẽ là nàng đã kết duyên sai lầm.

Đường sá đi hướng Đồng thành, nửa đường xem như gió êm sóng lặng, thuận buồm xuôi gió. Trước khi đi nàng lo lắng hóa ra chỉ là tự mình dọa mình. Nhưng có một số việc, người cho là đã qua, càng yên tâm, cố tình nó lại cho người một đòn cảnh cáo.

Chưa được một lúc, xe ngựa đột nhiên ngừng, Bạch Chi lao đảo, suýt nữa lăn xuống xe ngựa. Mành bị xốc lên, xa phu nói: “Tiểu thư, phía trước có đánh nhau.”

Bạch Chi ngẩn người, ló đầu nhìn ra phía trước.

Xa phu coi như là người thông minh, đem xe ngựa đánh vào trong bụi cỏ, lại có đại thụ che lấp, không thể nói là hoàn toàn ẩn hình, cũng làm cho người ta liếc mắt một cái không nhìn ra. Phía trước cách quá xa, không thấy rõ là loại người nào, chỉ nghe thấy tiếng phụ nữ hét chói tai, thanh thanh thê thảm, trong lòng Bạch Chi rét lạnh.

Chẳng lẽ thừa dịp chiến loạn, sơn tặc tùy ý làm bậy? Bọn họ đang cướp đàn bà lên núi? Nhưng nàng chưa từng nghe qua vùng lân cận có sơn tặc.

Xa phu cũng không chịu được tiếng hét chói tai từ tiền phương truyền đến, cau mày, lui ở một bên không dám nghe.

Thanh Hà bị dọa ngồi trên xe khóc lớn, “Tiểu thư, chúng ta dẹp đường hồi phủ đi.”

Bạch Chi ở bên cạnh trấn định, “Những người đó sẽ không đi tới bên này, người không nghe thấy thanh âm càng ngày càng xa hay sao?”

“Thật đáng sợ, nếu là Tô thành chúng ta, nào có phát sinh chuyện bức này.” Thanh Hà không ngừng khóc, dường như chỉ có khóc, nàng mới có thể còn

sống.

Bạch Chi không đáp, tâm sự chông chênh. Nàng thật không biết hiện tại Đồng thành là tình trạng gì. Chẳng lẽ là tường đổ, tiếng kêu than dậy khắp trời đất? Nàng không dám tưởng tượng. Bọn họ đợi thật lâu, cho dù không còn tiếng chém giết, tiếng thét chói tai, bọn họ vẫn yên lặng bất động, cho đến ngày thứ hai khi ánh nắng lên, Bạch Chi mới mệnh xa phu tiếp tục đi tới.

Khi bọn họ đi đến nơi ngập tràn thi thể, tốc độ rõ ràng chậm lại. Bạch Chi biết xa phu sợ xe nghiền qua những thi thể này. Bọn họ không có khả năng cứu giúp, ít nhất cũng cho người ta lưu được toàn thây.

“Cứu mạng...” Bỗng nhiên, một thanh âm mỏng manh truyền tới, làm cho xe ngựa ngừng lại.

Xa phu vén rèm, “Tiểu thư, có tiếng nói.”

Thanh Hà bị kinh hách, lui ở bên trong xe, không dám nhúc nhích. Bạch Chi mím môi, nhanh chóng xuống xe ngựa, nhưng lại phát hiện một người đàn ông cả mình là máu nằm ở chỗ kia. Bạch Chi đi qua, không thể không kinh thán người đàn ông này có sức sống cường đại. Một buổi tối, thể nhưng còn chưa chết!

Bạch Chi mệnh Thanh Hà lấy ấm trà đến, cho người đàn ông kia nhuận nhuận yết hầu, nàng chỉ mang đến một chút kim sang dược, không đủ cho hắn dùng. Nếu không cầm máu, sẽ chết thật. Bạch Chi liền kéo váy, đến vũng lầy cận tìm xem có dược thảo cầm máu hay không.

May mắn hàng năm nàng cùng Thu Thiên ở cạnh nhau, Thu Thiên gả cho một dược phu vùng núi, nàng ta mưa dầm thấm lâu, cũng biết chút dược liệu cơ bản. Dược cầm máu cũng không khó tìm, trước khi người đàn ông kia té xỉu, nàng đã trở về.

Cứu người là quan trọng, nàng đem thuốc trực tiếp nhét vào miệng nhai lên. Không thể không nói một chút, lúc đó nàng ghê tởm sắp ói ra. Khi nàng đem dược liệu đắp trên miệng vết thương của hắn, người đàn ông kia hơi mở mắt, nhìn thấy một cô gái áo trắng, dung nhan xinh đẹp không nhiễm bụi trần, tóc đen mềm mại buông xuống cọ vào mặt hắn. Hắn tưởng rằng tiên nữ hạ phàm, gian nan nói: “Cảm ơn.” Sau đó hôn mê.

Bạch Chi suy nghĩ, người đàn ông này nên xử trí thế nào? Đi theo xe ngựa đến nhà cậu? Hay là trực tiếp ném hắn ở đây, cho hắn tự sinh tự diệt? Trải qua đấu tranh kịch liệt, nàng vẫn quyết định đem người đàn ông này lên xe ngựa.

Thanh Hà thấy tiểu thư nhà mình cũng một đại tráng sĩ, từng mắt nhìn, thì thảo tự nói, “Tiểu thư...”

Bạch Chi liếc mạng thở, “Mau chóng tắm rửa rửa sang cho hắn, bộ dáng máu me, quá dọa người.”

“Vâng.” Thanh Hà run rẩy đem bồn nước mang đến, tẩy rửa cho hắn một phen. Chờ nàng rửa xong khuôn mặt người đàn ông, Thanh Hà ngẩn người, “Bộ dạng công tử này cũng thật tuấn tú.”

Bạch Chi quét một vòng trên mặt người đàn ông kia, cảm thán, quả thật bộ dạng không tồi.

Thật vất vả xe ngựa mới tới Đồng thành, trong đầu Bạch Chi nghĩ trước rất nhiều. Đến lúc đó nói với biểu ca về người đàn ông này thế nào? Trên đường cứu giúp, sinh lòng thương hại, nếu có thể cứu sống xem như chuyện tốt, cứu không sống coi như tích đức. Từ cách ăn mặc quần áo của người đàn ông này mà nói, có vẻ là người giàu có, sau khi cứu sống hiển nhiên không ít lợi ích, tốt nhất được mười hai lượng hoàng kim, cho nàng có thể tới chứng kiến giao dịch nô lệ tự hội.

Cửa Đồng thành cực kì đồ sộ. Vào thành ra thành cực kì nghiêm cẩn, có trọng binh gác. Có điều Bạch Chi hơi khó hiểu, lính gác dường như không phải phòng ngừa ngoại tộc tiến vào, càng giống như phòng ngừa binh lính tiến vào. Sau này nghĩ lại, cũng khó trách, thị trường giao dịch nô lệ khổng lồ ở bên trong, nếu ngăn chặn ngoại tộc, chuyện làm ăn sẽ không có cách nào tiến hành.

Bạch Chi thuận lợi vào thành, đi đến nhà cậu mà nhiều năm qua nàng chưa từng tới. Bậc thềm từng tầng mà lên, cửa son nguy nga trước mắt, bên cạnh đứng hai con sư tử uy vũ bằng đá lộ ra răng nanh.

Bạch Chi nghĩ, thì ra nông dân cũng có thể làm giàu!

Thanh Hà tiến lên gõ cửa, chỉ chốc lát sau một người đàn ông trung niên lưng hơi còng mở cửa. Thanh Hà đem thư của Bạch Uyên giao cho hắn, người đàn ông trung niên kia đóng cửa rồi đi vào truyền tin. Chỉ chốc lát sau, người đàn ông trung niên kia vui cười hớn hở cho nàng đi vào. Bạch Chi sải bước tới cửa, như nghĩ đến cái gì, nàng nói với người đàn ông trung niên: “Ừm, trên xe ngựa còn một người, phiền toái ông công một chút.”

“Được được...”

Bạch Chi nhìn người đàn ông trung niên đi tới xe ngựa. Nàng an tâm bĩu môi, chuẩn bị sải bước tới cửa, lại nghe thấy người đàn ông trung niên kia thất thanh thét chói tai. Bạch Chi nghĩ, vị quân gia này cũng quá không có thể diện, chẳng phải là một người sắp chết sao?

Chỉ nghe thấy người đàn ông trung niên thét lớn, “Thiếu gia! Người làm sao vậy?”

Lúc này Bạch Chi sợ tới mức không nhẹ. Nàng... nàng cứu người, dĩ nhiên là vị biểu ca vĩnh viễn dùng nét mặt chán ghét chỉ vào mũi nàng mắng nàng lớn lên không có ai lấy?

Thật sự là khéo...

Chương 15

Hành lang gấp khúc, tường xanh ngói đỏ, mùa xuân tháng ba hoa đào rực rỡ, ngẫu nhiên có tiếng nước chảy róc rách, nhìn kỹ, hóa ra có một dòng suối nhỏ. Nơi giống như thần tiên này là nhà cậu nàng? Bạch Chi nỗ lực nhớ lại lúc nhỏ, sao cũng không thể đem ngôi nhà chất đồng hạt thóc, nhìn như kho hàng ngày xưa cùng sân vườn thanh lịch trước mắt so sánh.

Bạch Chi nghe cậu nói, thì ra mấy năm trước, Đồng thành khô hạn, đại bộ phận nông dân vì thế không có cơm ăn, càng đừng nói đến chuyện kiếm tiền. Liễu gia cũng không ngoại lệ, gia tộc phân phát, phòng ốc bán đi. Mẫu thân Bạch Chi là Liễu thị thương hại người nhà mẹ đẻ, xin Bạch Uyên chút ngân lượng đi giúp đỡ bọn họ. Nhưng cũng chỉ như muối bỏ biển. Không nghĩ tới Liễu Kế luôn học hành ở bên ngoài trở về, đem số tiền Liễu thị tài trợ cho bọn họ mua lại những nông dân sắp đói chết, không trồng thóc mà chuyển sang trồng lương thảo, chuyên môn bán cho quân đội các quốc gia. Đầu tiên chỉ lên lút, sau này làm ăn lớn, ỷ vào thanh thế, bắt đầu đang hoàng mở cửa làm ăn buôn bán.

Bạch Chi không thể không thừa nhận, vị biểu ca này to gan lại biết đầu cơ trục lợi. Hẳn hiểu được vị trí địa lý Đồng thành có ưu thế, chỗ biên giới. Hẳn lại hiểu được thế cục mấy năm nay của các quốc gia, giở lửa không ngừng, chinh chiến xảy ra liên tục. Hẳn càng biết “nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của”, vào lúc người khác không có gì ăn, thu mua đất đai bằng giá rẻ!

Người có tiền lại duy lợi như vậy, không có vài kẻ thù thì nàng thành con kiến! Khó trách bị đuổi giết.

Nhưng đề liên lụy đến người kia, là hẳn không đứng rồi. Cậu nói, lần này Liễu Kế xuất hành đi đón muội muội Liễu Như, không nghĩ tới trên đường trở về lại gặp bất trắc. Cũng chính là đang nói, lúc đó Liễu Như còn ở, mà bây giờ không biết tung tích.

Chẳng lẽ bị cướp đi làm áp trại phu nhân? Rất có khả năng này, từ nhỏ Liễu Như đã là mỹ nhân, thậm chí đẹp hơn so với Bạch Chi. Bạch Chi còn được cho là đại mỹ nhân, Liễu Như lại càng không cần nói.

Bạch Chi đem phán đoán nói cho cậu, cậu khóc ruột gan đứt từng khúc, “Con gái số khổ của ta a!”

Bạch Chi cũng vì việc này mà thờ dài.

Liễu Kế tỉnh lại, đã là ba ngày về sau. Ngày ấy, Bạch Chi đang ở sương phòng ngủ rất ngon, Thanh Hà giống như đi đầu thai tích cực chạy tới, đánh thức Bạch Chi, “Tiểu thư, Liễu công tử tỉnh.”

Bạch Chi lúc ấy còn mơ mơ màng màng, “Liễu công tử là ai?”

“Tiểu thư, biểu ca người đó!” Thanh Hà vẫn hưng phấn như trước.

Bạch Chi nhủ mảy, tỉnh lại cô quái nhìn Thanh Hà phản khởi dị thường, “Hắn tỉnh, liên quan gì đến ta?”

Thanh Hà sừng sốt, “Không nên đi thăm sao?”

“Nên đi thăm.”

Đôi mắt Thanh Hà sáng lượng.

Bạch Chi tiếp tục nằm trên giường, “Vừa rồi ta chẳng nghe thấy gì cả, tỉnh ngủ rồi nói tiếp.” Biểu ca cùng giấc ngủ, nàng cảm thấy giấc ngủ quan trọng hơn. Biểu ca tỉnh, nàng nên đi xem, nhưng nếu nàng đang ngủ, không biết hắn đã tỉnh, đi trễ một chút cũng được.

Đồng thành chỉ cách Tô thành một ngày lộ trình, nhưng Bạch Chi vẫn cảm thấy bản thân không hợp khí hậu, thật sự thích ngủ. Cho đến khi mặt trời cao ba sào, nàng mới từ từ mở mắt ra. Nàng gọi Thanh Hà, gọi vài lần, cũng không có ai lên tiếng. Nàng dặt cồ hòng lại gọi vài lần, như trước không có ai đáp lời. Bạch Chi đành phải tự rời giường rửa mặt chải đầu, xuất môn. Nàng tùy ý tóm một nha hoàn hỏi nơi ở của Liễu Kế, cuối cùng nha hoàn ngoan ngoãn dẫn nàng đi.

Nơi ở của Liễu Kế cực kì đặc biệt, là một nhà thủy tạ nằm ở giữa hồ. Bạch Chi mặc dù biết bơi, nhưng muốn nàng ngủ ở chỗ kia, nàng khẳng định không dám, nếu có một ngày quát gió đổ mưa, ngủ một nửa lại rơi vào trong hồ, cũng thật là thảm kịch nhân gian.

Nàng vén váy đi lên cầu trúc, liền thấy Thanh Hà đang cùng một tiểu được đồng tán gẫu. Bảo sao gọi Thanh Hà không thấy người đâu, hóa ra chạy đến nơi này. Bạch Chi cũng không giận, trực tiếp không nhìn Thanh Hà, bước vào phòng.

Trong phòng tràn ngập vị thuốc bắc, Bạch Chi ngửi ngửi, chỉ có thể nhận ra mấy vị dược liệu.

Liều Kế ngồi cạnh án thư, thân khoác quần áo, cầm bút viết trong tay đang viết gì đó. Chắc là nghe thấy tiếng bước chân, ngẩng đầu lên, nhìn thấy Bạch Chi, hấn ngẩn người.

Bạch Chi chào trước, “Biểu ca, thân thể thế nào rồi?”

Liều Kế buông bút, đi tới, ý bảo Bạch Chi ngồi xuống. Bạch Chi thuận ý ngồi, chờ đợi Liều Kế lên tiếng. Liều Kế ngồi xuống bên cạnh nàng, sắc mặt hấn trắng bệch, môi khô nứt, duy nhất thể hiện hấn vẫn là người sống, chỉ có cặp mắt kia, sẽ chớp, sẽ động.

Bộ dáng thể này hấn còn đứng lên, hiển nhiên, viết thứ gì đó cực kì quan trọng.

“Cô là biểu muội Bạch Chi?”

Chưa từng dự đoán được, câu đầu tiên của hấn cư nhiên là câu này?

“Chẳng lẽ huynh tưởng Thục nhi?” Bạch Chi chế nhạo.

Liều Kế cười gượng hai tiếng, “Nhiều năm không gặp, không nhận ra. Muội thay đổi rất nhiều.”

“Biểu ca cũng vậy, nhớ được trước kia huynh thường đuổi ta đi, đến ngày ta đi, biểu ca hưng phấn kém chút nữa đốt pháo chúc mừng.”

Liều Kế nói: “Còn trẻ không hiểu chuyện.”

Bạch Chi nói: “Bây giờ tuổi trẻ đầy hứa hẹn, lại nhiều kẻ thù. Chớ nên trách biểu muội nhiều chuyện, lần này huynh...”

Nguyên bản sắc mặt Liều Kế đã trắng, bây giờ lại càng trắng hơn, “Ta nghĩ có liên quan đến chiến tranh lần này. Biểu muội chắc cũng biết ta mua quân dụng lương thảo, không phân biệt biên giới. Vua Nam Chiếu hiếu chiến, tấn công các tiểu quốc xung quanh, mở rộng quốc thổ. Cho nên ông ta là đại cố chủ của ta. Trận chiến này, ông ta muốn lương thảo, đáng tiếc đã muộn một bước, lương thảo của ta sớm bị Bùi tướng quân định trước. Vua Nam Chiếu nói ta không tuân thủ quy củ thương nhân, lấy quốc gia làm trọng.”

“Cho nên thẹn quá thành giận, phái người giết huynh?”

“Biểu muội cứu ta, sao không biết nơi ta bị gây thương tích?” Hấn hí hóp mắt, nghiêm cẩn chăm chú nhìn nàng.

Bạch Chi bị hấn nhìn mặt có chút hồng, “Miệng vết thương tuy nhiều, nhưng cũng không thương đến chỗ quan trọng.”

“Để cho ta một con đường sống, lại bắt đi muội muội của ta.”

“Hiếp bức con tin, bắt huynh đi vào khuôn khổ?” Bạch Chi tiếp lời.

Liều Kế thấy bộ dáng Bạch Chi nghiêm cẩn, khuôn mặt trắng nõn, trông mất chuyên chú, còn có làn tóc đen thui như mực... Trong ba ngày này, dung nhan đó luôn luôn bước vào trong mộng của hấn, bảo hấn tỉnh lại.

Hấn gặp nhiều mỹ nữ đẹp hơn so với Bạch Chi, nhưng vì sao cố tình dung nhan của nàng lại rõ ràng bắt diệt như vậy!

“Biểu ca.” Bạch Chi thấy Liều Kế không nói chuyện, vội vàng gọi hấn một lần.

Liều Kế hoàn hồn, “Ta nghĩ chắc là vậy.”

Bạch Chi trầm tư gật đầu, ánh mắt Liều Kế lại nhìn Bạch Chi sững sờ hồi lâu. Thanh Hà tránh ở ngoài cửa vụng trộm nhìn cảnh tượng bên trong, ánh mắt u ám, đồng thời dừng lại rất lâu trên người Liều Kế.

Tiểu dược đồng vỗ vai nàng, nàng mới hồi phục tinh thần lại.

Tiểu dược đồng nói: “Kỳ thực lão gia cố ý cho thiếu gia nạp thiếp, người bảo chủ từ nhà người giúp đỡ một chút.”

Mặt Thanh Hà đỏ bừng, biết rõ còn cố hỏi, “Giúp cái gì chứ!”

“Mỗi ngày đến thăm ta là già, thăm thiếu gia mới là thật! Thích thiếu gia... Ô.” Thanh Hà vội che miệng tiểu dược đồng, vẻ mặt khấn cầu nhỏ giọng nói: “Nhỏ giọng một chút.”

Tiểu dược đồng búng tay Thanh Hà ra, thờ to hai hơi, “Người mới gặp thiếu gia vài lần, đã thích? Thật không thể tin được.”

Thanh Hà không phục bữu môi, “Chưa từng nghe nói nhất kiến chung tình sao?”

“Mà ta thấy, thiếu gia đối với tiểu thư nhà người nhất kiến chung tình.”

“...” Thanh Hà buồn không nói chuyện, quay đầu nhìn vào trong phòng, chỉ thấy Bạch Chi và Liễu Kế đang nói gì đó.

Bạch Chi định rời đi, nàng đứng lên nói với Liễu Kế: “Biểu ca, huynh nghỉ ngơi cho tốt, ta đi trước.”

Liễu Kế định đưa tiễn, Bạch Chi vội từ chối, “Không cần, ta biết đường.”

“Này...” Đang vào lúc hần do dự, cậu nắm chặt một lá thư trong tay, lo lắng trùng trùng bước vào, “Kế nhi, có thư cho con.”

Liễu Kế vội vàng tiếp nhận, nghiêm cẩn nhìn một lát, bỗng nhiên nói: “Cha, nhanh chóng chuẩn bị hoàng kim, có bao nhiêu chuẩn bị bấy nhiêu.” Bạch Chi ngẩn người, chẳng lẽ bắt cóc Liễu Như, là vì tiền?

Cậu vội gật đầu, đi kim khô lấy hoàng kim.

Bạch Chi tiếp nhận lá thư trong tay Liễu Kế, phía trên chỉ có một câu nói —— đến Đồng thành nô lệ giao dịch tụ hội.

Bạch Chi rung động một chút. Liễu Kế tức giận mắng, “Nam Chiêu vương thật sự quá bi ối, ta đã đồng ý đem lương thảo bán cho ông ấy, còn muốn chiếm tiện nghi của ta.”

Nam Chiêu vương quả nhiên là cáo già. Đem Liễu Như công khai bán đấu giá, có thể cứu muội muội hay không, vậy xem tiền ra nhiều hay ít. Nói vậy Nam Chiêu vương sẽ phái người cố ý nâng giá lên. Sau đó dùng tiền “bán Liễu Như” đi mua lương thảo của Liễu Kế...

Vừa đáp ứng yêu cầu của Liễu Kế thả Liễu Như, vừa lấy không lương thảo của Liễu Kế, có thể nói là một hòn đá ném hai con chim!

Đương nhiên, tất cả đều không liên quan đến Bạch Chi. Đây là chuyện của Liễu gia, nàng chỉ là một khách nhân! Nhưng mà, nàng đối với giao dịch nô lệ tụ hội cảm thấy rất hứng thú.

“Biểu ca...”

“Cái gì?”

Bạch Chi ho nhẹ hai tiếng, “Cái kia... ta cứu huynh một mạng, ta muốn chút thù lao.”

Liễu Kế khiếp sợ nhìn nàng.

Bạch Chi ngưng ngưng xấu hổ cười cười, “Đừng căng thẳng, sẽ không muốn huynh lấy thân báo đáp, chỉ cần mười hai lượng hoàng kim!”

“...”

“...”

“Vậy thì cùng ta đi giao dịch nô lệ tụ hội đi.”

“Được.”

Nàng định nhân lúc cháy nhà mà đi hỏi của sao?

Giao dịch nô lệ tụ hội không phải mỗi ngày đều mở, chỉ mở vào mừng 5 mỗi tháng. Nô lệ thương phẩm ở nơi này hoặc là chủ nhân không cần, hoặc là bị bọn buôn người bắt đến. Cho dù võ công cao cường thế nào, thể lực như trâu, vào giao dịch nô lệ tụ hội, có chạy đằng trời, chỉ có chờ bị bán đấu giá. Về phần bán đấu giá sau, trốn hay không trốn, không phải chuyện của giao dịch nô lệ tụ hội. Hoàng kim được đựng trong một chiếc túi cổ định, người trông giữ sẽ vì khách hàng kiểm tra kim ngạch, viết một tấm ngân phiếu định mức tổng giá trị tài sản cho khách hàng. Cũng là nói, vào tụ hội, mang theo bao nhiêu tiền chỉ có thể mua những thứ giá trị dưới đó, không cho phép vượt mức.

Trong tụ hội, có người đến từ các quốc gia khác nhau, bọn họ đang chọn nô lệ mình thích. Bởi vì “Liễu Như” được bán đấu giá công khai, vì thế không ở trên chợ, cho nên Liễu Kế không có tâm tư đi dạo, tiến thẳng đến hội trường bán đấu giá.

Bạch Chi sờ ngân phiếu định mức của bản thân, toàn bộ gia sản của nàng đều lấy ra, tổng giá trị, năm trăm lượng bạc trắng. Trước kia nàng cảm thấy rất nhiều, bây giờ cười ngửa xem hoa nhìn xuống, nô lệ nàng có thể mua ít ỏi không có mấy. Mặc dù nàng không định mua nô lệ, nhưng vẫn lấy ra chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.

Bạch Uyên mua Thanh Hà chỉ năm mươi hai lượng, số tiền này nàng có thể mua mười Thanh Hà, nhưng ở đây ngay cả mua một tiểu hài tử cũng không đủ. Bạch Chi thật sự không nghĩ ra, những nô lệ này được nạm vàng hay sao?

Liễu Kế nhìn ra nghi vấn của Bạch Chi, nói cho nàng, “Nô lệ nơi này có thể là hoàng tử bị cướp bị bắt cóc cũng không thể biết được, con đường bắt đồng, hiển nhiên giá cũng phải khác nhau.”

“Nếu ta đây mua một hoàng tử, huynh nói xem ta có nên thả hắn đi hay không? Chờ hắn trả ơn? Hay là đem hoàng tử làm nô lệ, thỏa mãn hư vinh?”

Bạch Chi cảm thấy nơi này có hoàng tử quả thực là nói nhảm mà thôi, cho dù có, mua một hoàng tử cũng có ý nghĩa gì? Nàng lấy giọng điệu đùa cợt vui đùa cùng Liễu Kế.

“Muội có thể bức bách hoàng tử sinh một đứa trẻ cùng muội, mẫu bằng tử quý, dùng tiền đổi lấy vị trí hoàng phi, chẳng phải hay?”

“...” Được rồi, Bạch Chi bái phục!

Lúc này, hội trường bán đấu giá đã người người tấp nập. Trên bục bán đấu giá, Liễu Như bị trói gô trên cột hình chữ thập, nàng có vẻ rất vô lực, nhưng dung nhan vẫn sạch sẽ như trước. Liễu Kế luôn luôn yêu thương Liễu Như, hẳn thấy Liễu Như giống như thương phẩm bày ra trước mặt mọi người, tim như bị đao cắt, kềm chút không khống chế được xông lên cứu người.

May mắn Bạch Chi kịp thời ngăn cản, “Biểu ca.”

Bán đấu giá sớm bắt đầu, báo giá cao lên lại cao lên. Cô gái quá mức xinh đẹp, người muốn đều là đàn ông...

Liễu Kế không muốn Liễu Như tiếp tục đứng ở chỗ kia, lười kêu giá, trực tiếp đem toàn bộ kim ngạch báo lên. Ba ngàn lượng hoàng kim, so với năm trăm lượng lúc này nhiều hơn bao nhiêu bội số?

Hội trường bán đấu giá bỗng chốc lặng ngắt như tờ.

Bạch Chi nghĩ rằng, đã nắm chắc. Một cô gái trị giá ba ngàn lượng hoàng kim, nếu như còn có người ra giá cao hơn, như vậy người kia hoặc là háo sắc đến cực điểm, hoặc là coi trọng cô gái này, hoặc là...

Có tiền không có chỗ tiêu.

“Ba ngàn năm trăm lượng hoàng kim!” Có người vươn tay, thanh âm lạnh lạnh ở hội trường bán đấu giá yên tĩnh, có vẻ đột ngột lại hữu lực.

Bạch Chi tò mò nhìn lại, một bóng trắng tiến vào tầm mắt, mi dài bay xéo, mắt phượng dài nhỏ lạnh lùng, mũi anh tuấn, môi mỏng vĩnh viễn mang cười kì thực không phải cười.

Hắn đứng ở chỗ kia, nhìn người trên đài, cẩn thận chăm chú.

Mộ Đồ Tô! Mộ Đồ Tô ra giá so với Liễu Kế cao hơn năm trăm lượng hoàng kim, mua Liễu Như!

Mà lúc này, không ai theo kịp!

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Sam Y Tận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Toàn trường đang chờ đợi, dường như đã nhận định mỹ nhân trên cột chữ thập thuộc về sở hữu của Mộ Đồ Tô. Liễu Kế gấp đồ mắt, sợ Liễu Như bị người khác mua đi, không tuân thủ quy củ kêu lên, “Ba ngàn sáu trăm lượng hoàng kim.”

Sáu trăm lượng ở đâu mà có?

“Huynh điên rồi, biểu ca.” Bạch Chi nhìn không được tức giận mắng, ở giao dịch nô lệ tụ hội, nếu như kêu giá vượt mức sẽ bị chém hai tay, mặc kệ là ai! Trước kia từng có, không một ai may mắn thoát khỏi.

Nếu Mộ Đồ Tô không nâng giá...

Tình cảnh lại một phen yên tĩnh. Liễu Kế thờ hồn hèn, cũng có chút căng thẳng, hẳn hối hận vừa rồi lỗ mắng. Nhưng đã nói ra miệng, hối hận cũng chẳng có tác dụng. Bạch Chi nhìn không được chuyển ánh mắt về hướng Mộ Đồ Tô, cứ như vậy trực tiếp chằng vào bên trong đôi đồng tử của hắn, hắn đang tựa tiểu phi tiểu nhàn, dường như đang chờ đợi một trò hay.

Bạch Chi nhìn thời gian trên đài không ngừng trôi qua, đã sắp thấy đầy, Liễu Kế cũng sắp toi rồi. Bạch Chi khề cần môi, rẽ đám người, vọt tới trước mặt Mộ Đồ Tô. Mộ Đồ Tô dường như đang chờ nàng đến, đôi mắt phượng dài nhỏ nheo nheo, “Chỉ Nhi, lại gặp mặt.”

“Chỉ Nhi không phải cho người gọi.” Bạch Chi ghét bỏ nói.

Mộ Đồ Tô không giận ngược lại cười, “Nếu ta cứ muốn gọi như vậy?” Trong giọng nói tràn ngập cường bức.

Bạch Chi cắn môi, nhìn đồng hồ cát trên đài, “Vậy người cứ gọi đi. Người mau kêu giới, nhiều một văn tiền cũng được.”

“Vì sao ta phải kêu giới?”

“Người đã bỏ ra ba ngàn năm trăm lượng muốn mua mỹ nữ kia, còn để ý thêm một trăm lượng cộng một văn tiền sao?” Bạch Chi cố nén tức giận, hấp tấp nói.

“Nhưng cô gái trên đài kia nhiều nhất chỉ giá trị ba ngàn năm trăm lượng, thêm một văn tiền, ta cũng cảm thấy không đáng giá. Không định kêu giới.” Mộ Đồ Tô nghiêm cẩn, không giống đùa.

Bạch Chi nhìn đồng hồ, thời gian cấp bách, “Người muốn như thế nào mới tiếp tục kêu giới!” Nàng gần như rống lên cùng hấn nói chuyện.

Tùy tùng Nghiên Mộc của Mộ Đồ Tô vô cùng bất mãn thì thầm, “Lớn mật, dám cùng tướng quân nói như vậy.”

Bạch Chi hung hăng trừng mắt hấn, Nghiên Mộc ngăn người, đường đường đại tiểu thư, thế nhưng giữa ban ngày ban mặt làm ra động tác đó, quá mất thể thống! Hấn tội nghiệp nhìn chủ tử nhà mình, không ngờ không thấy vẻ mặt chủ tử mình ghét bỏ nàng, ngược lại nhìn thấy ý cười?

“Chi Nhi đã nói như vậy, ta đây sẽ không khách khí. Muốn ta kêu giới cũng được, theo cạnh ta một buổi tối!”

“Người cho ta là cái gì?” Bạch Chi bỗng nhiên xoay người muốn rời đi. Mộ Đồ Tô nói: “Toàn bộ hội trường giao dịch, ngoài ta ra, không có ai mang vượt qua ba ngàn năm trăm lượng hoàng kim!”

Bạch Chi dừng một chút, hít sâu một hơi, tiếp tục rời đi.

Bạch Chi xa xa nhìn lại, Liễu Kế đang gắt gao nắm chặt nắm tay, cái trán sớm phủ kín mồ hôi, hấn nhìn chăm chăm vào đồng hồ cát ngăn người, dường như đang chờ đợi bị kịch bùng nổ. Nếu bị kịch xảy ra, hấn có năng lực gánh vác sao? Còn có Liễu Như trên đài, hôm nay là mừng 5, nếu như hôm nay không bán được, nàng ta phải chờ một tháng, một tháng này đối với cô gái nhu nhược như nàng ta không khỏi quá mức tàn nhẫn.

Nhưng dựa vào cái gì muốn nàng tới cứu? Nàng chỉ là một khách nhân! Có điều khách nhân là nàng thật sự không đành lòng nhà cậu gặp biến cố. Từ nhỏ cậu đối với nàng so Bạch Uyên đối với nàng còn tốt hơn vài lần, chẳng phải chỉ là một buổi tối thôi sao? Có thể bắt nàng làm gì? Nàng tin tưởng, Mộ Đồ Tô sẽ không xằng bậy, bởi vì hấn muốn cùng cô gái hấn yêu ái ân.

Bạch Chi xoay người, hé miệng, “Thành giao. Thỉnh kêu giới.”

Mộ Đồ Tô lại vươn tay, nghiêm cẩn nhìn Bạch Chi, trong mắt mang theo trào phúng, “Ba ngàn sáu trăm năm mươi lượng hoàng kim.”

Hấn kêu giới, rung động toàn trường, ngay cả Liễu Như bị trời gô trên đài cũng cố hết sức nâng đầu, nhìn hấn. Giờ phút này, hạt cát vừa lúc hết! Thật sự là chỉ mảnh treo chuông.

“Nàng ở chỗ này chờ ta.” Mộ Đồ Tô mỉm cười với Bạch Chi, liền bước lên đài, cùng người bán “một tay giao tiền, một tay giao người”.

Mộ Đồ Tô nói ra dây thừng cho Liễu Như, người nàng ta mềm nhũn nằm sấp xuống, hấn đỡ nàng ta lên, dịu dàng hỏi: “Liễu cô nương, cô có sao không?”

Liễu Như mở mắt ra, “Huynh biết ta?”

“Chờ giao dịch hoàn thành, lấy được giải được sẽ nói rõ cho cô. Ta đỡ cô đi xuống trước đã.”

“Được.”

Liễu Như được Mộ Đồ Tô cẩn thận đỡ nâng xuống dưới.

Bạch Chi nhìn ở trong mắt, có phán đoán riêng của bản thân. Sở dĩ Mộ Đồ Tô mua Liễu Như, kỳ thực là... hấn háo sắc đến cực điểm. Nhìn mà xem, bộ dáng ân cần kia! Liễu Như được đỡ xuống dưới, Bạch Chi vốn định đỡ nàng, lại bị Liễu Kế nhanh chân đến trước, cho tới bây giờ tay Liễu Kế vẫn còn phát run, thanh âm hấn khàn khàn nói: “Muội muội, không có việc gì.”

“Ca!” Liễu Như nghẹn ngào dúc trong lòng hấn, hiển nhiên, nàng cực kỳ ủy khuất.

Bạch Chi nhìn hai người “huynh muội tình thâm”, không khỏi thổn thức khổ sở. Nếu nàng cùng Bạch Thục có thể tỷ muội tình thâm như thế, không nghi kỵ lẫn nhau, thật là tốt biết bao. Nhưng không phải một mẹ sinh ra, cảm tình xa lạ là không thể tránh khỏi. Hơn nữa cái chết của mẹ đẻ Bạch Thục...

Bạch Chi không suy nghĩ nữa.

“Nghiên Mộc, đỡ Liễu tiểu thư hồi phủ.” Mộ Đồ Tô bỗng nhiên nói.

Bạch Chi nói: “Không cần phiền thế tử, chúng ta có thể tự đi.”

“Chỉ Nhi chớ quên ước hẹn buổi tối, ta sẽ phái người đến Liễu phủ đón nàng.” Mộ Đồ Tô mỉm cười với nàng, lại không giấu được đôi mắt hân nóng rực. Bạch Chi gạt mình, mỉm môi gật đầu.

Liễu Kế nhìn bọn họ, không hiểu nhiều lắm.

“Biểu ca, chúng ta đi.” Bạch Chi ngoái đầu nhìn Liễu Kế, muốn nhanh chóng rời đi.

Khi ba người chuẩn bị bước đi...

“Chậm đã.” Mộ Đồ Tô bỗng nhiên kêu.

Bạch Chi không hiểu nhìn về phía hắn. Mộ Đồ Tô nói: “Ta chỉ đồng ý kêu giới, những thứ khác vẫn chưa hứa hẹn, Liễu cô nương là ta dùng vàng thật bạc trắng mua đến, cũng không thể cứ mang đi như vậy.”

Liễu Kế giận dữ, “Người muốn muối muối ta thế nào?”

“Không gì cả, tiêu tiền cần phải đúng giá trị, mất trắng ba ngàn sáu trăm năm mươi hai, khó mà làm được.” Rõ ràng là Liễu Kế hỏi hắn, từ đầu đến cuối, hắn lại chỉ nhìn chăm chú vào Bạch Chi.

Bạch Chi đoán không ra ý nghĩ của Mộ Đồ Tô, luôn luôn đoán không ra. Nhưng có một điều thì nàng sáng tỏ, lần này hắn đến giao dịch nô lệ tự hội, mục đích chính là cạnh giá mua Liễu Như. Nhiều lời vô ích, nàng cũng không muốn lãng phí vô mồm.

“Biểu ca, đưa biểu muối cho thế tử đi, tất nhiên thế tử sẽ không bạc đãi biểu muối.”

“Biểu muối!” Liễu Kế không chịu, Mộ Đồ Tô cũng không sốt ruột, đứng ở chỗ kia bất động, nhưng ánh mắt mang cười kia vô cùng minh xác biểu hiện ra: người – là không thể mang đi.

Liễu Kế khế cắn môi, đem Liễu Như giao cho Nghiên Mộc, còn không quên uy hiếp nói: “Chăm sóc muối muối ta cho tốt, nếu có chuyện gì không hay xảy ra, cho dù ta hủy Liễu gia, cũng muốn cùng các người dây dưa đến chết.”

Mộ Đồ Tô không hứa hẹn với hắn, lấy được người, liền rời đi trước. Khi bước qua Bạch Chi, Mộ Đồ Tô dừng lại một chút, “Buổi tối, không gặp không về.”

Gặp cái quý! Bạch Chi ở trong lòng hung hăng mắng, nhưng trên mặt lại biểu hiện ra dáng vẻ tiểu thư khuê các biết thời biết thế, mỉm cười nhếch cằm.

Trở lại Liễu phủ, đem tất cả sự việc trải qua nói rõ cho cậu, ngược lại cậu không vội, trấn định nói: “Như nhi sẽ không xảy ra chuyện gì.”

“Cha! Thế tử là đàn ông. Người không phải không biết, đàn ông mỗi khi thấy muối muối, trông mắt đều tái, giống như muốn ăn tươi nuốt sống. Không được, con càng nghĩ càng sợ hãi, mau chóng nghĩ ra biện pháp cứu người.” Liễu Kế cau mày, phiền chán không thôi. Trên người hắn có thương tích, cho dù sắc mặt tái nhợt, vẫn chịu đựng không gục ngã.

Từ nhỏ đến lớn, Liễu Kế rất yêu thương Liễu Như, yêu thương đến mức Bạch Chi muốn hại chết Liễu Như. Khi còn nhỏ, nàng bắt nạt Liễu Như khắp nơi, bởi vì không quen nhìn Liễu Kế yêu thương Liễu Như như vậy, cậu cũng đối với nàng ta như trân như bảo. Tất cả những thứ đó nàng đều chưa từng có, phụ thân Bạch Uyên của nàng là người duy lợi, nhị nương ước gì nàng cùng nương chết sớm, Bạch Thục ở mặt ngoài ngoan ngoãn, sau lưng tính kế khắp nơi. Nhà nàng cùng nhà Liễu Như tương phản to lớn như thế, nàng điên cuồng ghen tị Liễu Như. Không biết rằng, nàng càng tra tấn Liễu Như, thực ra là tra tấn bản thân. Bởi vì điều đó làm cho nàng càng thấy rõ, Liễu Như được bao nhiêu người sủng ái.

Đó cũng là nguyên nhân nàng không bao giờ đến nhà cậu nữa. Loại sủng ái này, nàng không đành lòng nhìn.

“Kế nhi, thế tử là ngoại lệ. Hai năm qua, thế tử hành quân ở ngoài, công lao như núi, hoàng thượng ban thưởng vô số mỹ nhân, toàn bộ đều bị hắn phân phát. Nếu hắn là người ham sắc, sao lại như thế?”

Bạch Chi ồ ồ: “Bộ dạng biểu muối giống như thiên tiên, khó tránh khỏi thế tử bỗng nhiên động sắc dục.” Đương nhiên, công phu trọn mắt nói dối của nàng rất cao, “Hắn còn ước hẹn Chỉ Nhi đêm nay không gặp không về. Ta thấy chính là một tên háo sắc.”

Bị Bạch Chi châm ngòi thổi gió như vậy, Liễu Kế càng thêm căng thẳng, “Không được, con muốn tìm thế tử.”

Không chờ cậu lên tiếng, Liễu Kế đã vội vã đi rồi. Cậu đối với lời nói của Bạch Chi có ba phần hoài nghi, “Chỉ Nhi, chỉ sợ người hiểu lầm thế tử.”

Hiểu lầm là thật, bởi vì nàng rất hiểu Mộ Đồ Tô không gần nữ sắc, cho nên càng không hiểu, hắn mua Liễu Như mục đích là gì!

Chạng vạng, Bạch Chi ăn bát cháo, liền mệnh Thanh Hà trang điểm cho nàng. Thanh Hà vừa sơ búi tóc cho Bạch Chi, vừa hỏi: “Tiểu thư, buổi trưa người cùng Liễu công tử đi đâu? Khi trở về sắc mặt hai người rất ngưng trọng.”

“Không có chuyện gì.”

Thanh Hà thấy tiểu thư nhà mình không nói, hỏi không ra, cũng mất tò mò, chuyên tâm chải đầu cho Bạch Chi.

“Biểu muội.” Ngoài cửa Liễu Kế bỗng nhiên đến, làm cho hai người trong phòng kinh ngạc hoảng sợ.

Thanh Hà kinh ngạc ngay cả lược gỗ trong tay cũng run run rơi xuống đất. Bạch Chi thấy Thanh Hà khăn trương như thế, hơn nữa trên mặt bắt đầu có mây đỏ, Bạch Chi lập tức kinh ngạc. Thanh Hà thích biểu ca? Nàng nhớ kiếp trước từng hỏi Thanh Hà có thích Cao thị vệ hay không, Thanh Hà đáp ứng nói thích, nàng liền đem Thanh Hà gả cho Cao thị vệ. Cao thị vệ cùng biểu ca so ra kém một vạn tám ngàn dặm, nhưng biểu ca lại cùng quân gia mà Thanh Hà yêu đương vụng trộm cực kì tương tự, tính toán tỉ mỉ, vận động não bộ! Lúc này nàng mới hiểu rõ, lúc trước Thanh Hà đáp ứng không phải thẹn thùng mà là ngượng ngùng cự tuyệt nàng!

Nghĩ như thế, trong lòng Bạch Chi thần nhiên sinh ra một cổ áy náy, nàng loạn chí uyên ương, làm Thanh Hà khổ cả đời, bây giờ sống lại, nàng nên bù lại nàng ta một phen.

Thanh Hà đi mở cửa, còn chưa kịp chào Liễu Kế một tiếng, Liễu Kế lại không nhìn nàng, đi đến trước mặt Bạch Chi, “Biểu muội. Thế tử không chịu gặp ta, chỉ nhắc nhở ta truyền lời cho muội, đêm nay không gặp không về.”

Bạch Chi nhíu mày, đây chẳng phải ám chỉ cho Liễu Kế, cứu Liễu Như, dựa vào lần gặp này của nàng?

Quả nhiên, Liễu Kế nói: “Muội cùng thế tử...” Hắn chần chờ, giống như đang tìm từ ngữ, “Trước kia quen biết? Là bằng hữu sao?”

“Hắn từng cầu hôn ta, bị ta từ chối.” Bạch Chi chỉ tiết nói.

Liễu Kế kinh hãi.

“Đêm nay, ta đi xem thế nào, biểu ca đừng vội.”

“Làm phiền biểu muội.”

“Không sao.” Nếu không phải biểu muội bị giữ, nàng sẽ chơi xấu lơ hện, không đi tới cuộc gặp mập mờ kia.

Giờ Tuất, Mộ Đồ Tô phái một cỗ kiệu tới đón nàng. Bạch Chi cố ý ăn vận một phen, bôi một tầng son, lông mày lá liễu, búi tóc lưu vân, phú quý bức người.

Mộ Đồ Tô hẹn gặp tại một tòa đình trong núi. Lúc nàng xuống kiệu, Mộ Đồ Tô dĩ nhiên đang tự rót tự uống. Đường như hắn nhận ra Bạch Chi đã đến, bỗng nhiên quay đầu, bình yên cười với nàng. Tuổi cười kia là thật hay giả nàng không biết được, cũng như mục đích hắn ước hẹn nàng, nàng nghĩ không ra.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Sam Y Tận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Mùi thơm thấm mũi, trăng tròn nhô lên cao, côn trùng kêu vang vờn quanh. Tình cảnh này, Bạch Chi không khỏi cảm thán, nơi này thật đẹp. Nàng bước đi tới giữa đình, hướng Mộ Đồ Tô hạ thấp người, “Thế tử.”

“Ngồi đi.” Mộ Đồ Tô đưa tay ý bảo.

Bạch Chi ngồi xuống đối diện hắn, đi thẳng vào vấn đề, “Lần này thế tử muốn ta đến đây, có chuyện gì?”

Mộ Đồ Tô hỏi lại: “Không có chuyện gì không thể mời nàng tới ôn chuyện sao?”

Bạch Chi đáp lại: “Thế tử trăm công nghìn việc, không lãng phí thời gian đến mức này.”

“Ta cảm thấy thời gian này không lãng phí.” Mộ Đồ Tô rót một ly rượu cho Bạch Chi, hương rượu tỏa ra bốn phía, Bạch Chi chợt thấy thư sướng. Mộ Đồ Tô nói: “Đây là rượu trái cây ở Tây Vực, thuần mà ngọt, nàng thử xem.”

Nội tâm Bạch Chi muốn nếm thử, nhưng ngoài miệng lại khẩu thị tâm phi, “Ta không uống rượu.”

Mộ Đồ Tô cười mỉm, không miễn cưỡng nàng, một mình tự uống. Bạch Chi nhìn hắn giống như đang uống rượu giải sầu, tự rót tự uống liên tục mấy

chén. Nàng càng không hiểu, đây là muốn nàng nhìn hấn uống rượu cả đêm sao?

Rốt cục, hấn buông chén xuống, đôi mắt hơi say ngóng nhìn nàng, hấn nói: “Ta luôn luôn không hiểu rõ, vì sao ánh mắt nàng nhìn ta không chỉ mang theo xa cách còn có chán ghét?”

Bạch Chi không đáp.

“Từ nhỏ đến lớn, ta luôn muốn gió được gió, muốn mưa được mưa! Những thứ mà ta muốn, chưa bao giờ có một chữ ‘không’! Bạch Chi, xem như nàng lợi hại.” Mộ Đồ Tô kính nàng một ly.

Bạch Chi trả lời: “Nếu như thế từ bức ta đến đây, là vì việc này. Bạch Chi thậm nghĩ nói cho thế tử, chẳng phải tất cả cô gái đều sẽ ái mộ người, người ái mộ người cũng không chắc nguyện ý làm thiếp thất của người. Mỗi người có ý tưởng riêng, thế tử không cần làm khó mình.”

Mộ Đồ Tô là người kiêu ngạo thanh cao như thế, nàng từ chối hấn cầu hôn, giẫm lên tự tôn của hấn, cho nên lần này hấn tìm nàng khởi binh vẫn tội? Nhưng vẫn tội cũng quá chậm đi? Điều đã là chuyện từ hai năm trước .

“Sao Chi Nhi không nghĩ, là ta ái mộ nàng, thiết tình muốn cùng nàng đồng giường cộng chăn?” Khóe miệng hấn mỉm cười, đôi mắt thâm trầm, nhìn không ra là vui hay là thật.

“Bạch Chi có đức hạnh gì? Tuyệt sẽ không tự phụ, thế tử yên tâm.” Nàng có bài bản hấn hỏi, nói cực kì cũ kỹ.

Phút chốc Mộ Đồ Tô nở nụ cười, mắt phượng dài nhỏ híp lại, “Thật là thú vị, không uống công ta từng muốn lấy nàng về nhà, nghiên cứu một phen.”

“...” Bạch Chi ngấm hấn liếc mắt một cái, đây là tiếng người sao? Cười nàng về nghiên cứu? Bạch Chi phụng phịu nói: “Thế tử, lời nói trên ghẹo dừng lại ở đây, dùng điều kiện gì thế tử mới bằng lòng thả Liễu Như?”

Mộ Đồ Tô thu lại tươi cười, “Theo ta được biết, Liễu Kế chưa cưới vợ, nàng quan tâm Liễu gia như vậy, là cùng Liễu Kế có liên quan? Hấn chính là người trong lòng của nàng?”

Bạch Chi hơi kinh ngạc, “Huynh ấy là biểu ca của ta.”

Lúc này đến phiên Mộ Đồ Tô kinh ngạc, hấn biết mình luống cuống, cầm lấy ly rượu, lại uống một ngụm, “Nếu hấn đã là biểu ca của nàng, chuyện này, nàng không cần xen vào nữa, ta sẽ khoản đãi Liễu tiểu thư, nếu như Liễu Kế muốn mang Liễu tiểu thư đi, ta nghĩ, nhất định hấn sẽ đăng môn bá phò.”

“Biểu ca đã đến, chính là người đóng cửa không gấp.”

“Nếu như hấn mang Liễu gia tiểu thư đi, nàng còn có thể tới buổi ước hẹn này sao?” Trong mắt Mộ Đồ Tô mang theo đùa cợt nhìn nàng, giống như nhìn thấu nàng “không giữ chữ tín”. Bạch Chi không nói gì, hấn nói quá thật đúng, nàng nhất định sẽ không đến.

Thấy Bạch Chi cam chịu, Mộ Đồ Tô bỗng nhiên đưa tay nắm lấy tay Bạch Chi. Bạch Chi khiếp sợ giẫy dụa hai cái, giẫy không ra. Bạch Chi giận dữ, “Thế tử, nam...”

“Nam nữ thụ thụ bất thân?” Mộ Đồ Tô tiếp lời nàng, trào phúng cười cười, “Đêm hôm nàng tới nơi ước hẹn của ta, không cảm thấy lời này có chút không hợp sao?”

Bạch Chi không đáp, tiếp tục giẫy dụa, nhưng trước mặt Mộ Đồ Tô, chút sức lực ấy chỉ như muối bỏ biển. Bạch Chi nín thở, không tiếp tục giẫy dụa nữa, ngăn chặn lửa giận nói: “Rốt cuộc thế tử muốn làm gì?”

Hấn gất gao nhìn nàng chằm chằm, “Ta uống say.”

“Uống say có tật xấu nắm tay người khác?”

“Có tật xấu nắm tay phụ nữ.” Hấn bỗng nhiên cúi đầu, đem mặt gối lên mu bàn tay nõn nà của nàng, không nói một lời, chỉ từ từ nhắm hai mắt lại. Bạch Chi sửng sốt ở chỗ kia một cử động cũng không dám, chỉ cảm thấy kỳ quái. Coi như nàng bị người khác sàm sỡ đi?

Cũng không biết đợi bao lâu, rốt cục hấn lên tiếng, “Người trong lòng nàng rốt cuộc là ai? Thật muốn gặp một lần.”

Bỗng nhiên Bạch Chi cảm thấy bàn tay nắm lấy tay nàng buông lỏng, nàng lập tức rút tay, đứng lên nói: “Canh giờ không còn sớm, Bạch Chi cáo lui trước, ngày mai biểu ca sẽ đăng môn bá phò thế tử, mong rằng thế tử cho một cơ hội. Tạm biệt.” Bạch Chi muốn nhanh chóng rời đi, may mà Mộ Đồ Tô vẫn chưa ngán trở.

Nhưng đi tới một nửa, giữa rừng núi hoang dã, Bạch Chi liền hối hận không nên ngồi cỗ kiệu của Mộ Đồ Tô, lẽ ra nên tự ngồi xe ngựa của mình, như vậy trở về cũng tiện. Bây giờ phải tự xuống núi đi bộ trở về, khó đi thì không khó, chủ yếu là đường đêm khó dò, sợ ra ngoài ý muốn.

Bỗng nhiên, phía sau vang lên tiếng vó ngựa, càng ngày càng gần, Bạch Chi nghĩ, chẳng lẽ sợ cái gì thì đến cái đó? Nàng bước nhanh hơn, suýt nữa thì chạy như điên. Nàng còn chưa kịp động, một con tuần mã đã hoành ngang trước người.

Mộ Đồ Tô ngồi trên tuần mã mặt không biểu cảm nói: “Lên ngựa.”

Bạch Chi hạ thấp người, “Đa tạ ý tốt của thế tử, Bạch Chi muốn đi bộ.”

“Nếu nàng lại cự tuyệt ta, tin hay không sáng mai ta lại sập cửa vào mặt Liễu Kế?” Mộ Đồ Tô uy hiếp Bạch Chi dường như uy hiếp tới mức nghiệm .

Nhưng lần này Bạch Chi thông minh ra, nàng biết rõ Mộ Đồ Tô không thả Liễu Như vì dẫn Liễu Kế tới, mục đích không rõ, nhưng ít ra sẽ không bởi vì nàng, mà sự tình có biến! Vì thế, nàng lạnh nhạt nói: “Đây chuyện giữa thế tử cùng biểu ca, Bạch Chi không quản nổi.”

Nàng vốn định tiếp tục đi trước, ai biết Mộ Đồ Tô đem cánh tay dài chụp tới, kéo nàng lên lưng ngựa, thân mình Bạch Chi không ổn, vòng lấy cổ Mộ Đồ Tô kinh hô, “Ngươi...”

“Nói thật nhiều, cảm miệng.”

“...” Bạch Chi bị Mộ Đồ Tô quát, thật sự ngoan ngoãn cảm miệng .

Vì bảo trì “nam nữ có khác”, lại muốn bảo trì cân bằng của bản thân, nàng không có chỗ dựa vào, đành phải nắm chặt bõm cổ con ngựa, bộ dáng vô cùng đáng thương. Mộ Đồ Tô lại giống như cố ý làm khó nàng, thường đột nhiên chuyển hướng, vì thế nàng đành phải túm lông mao cổ định bản thân.

Con ngựa tốt tình luôn luôn chịu đựng, cho đến khi không thể nhịn được nữa, nó vùng thân, muốn đem hai người trên lưng nó hất xuống. Bạch Chi không có chỗ túm, trực tiếp rời khỏi yên ngựa, ngã ra ngoài. Mộ Đồ Tô tay mất lạnh lẽ, kịp thời kéo lấy xiêm y của nàng, mặc dù xiêm y bị xé rách, nhưng cũng tóm được eo nàng. Bởi vì hai tay Mộ Đồ Tô buông dây cương, hân cũng bị con ngựa phản nộ quăng xuống.

Bạch Chi bị Mộ Đồ Tô ôm chặt trong ngực, hai người lăn vài vòng trên mặt đất, bởi vì một tảng đá cản trở lưng Mộ Đồ Tô mới ngừng lại được. Nhưng mà, Bạch Chi nghe thấy hân rầu rĩ ần đau hừ một tiếng cùng với tiếng vật gì gây “phách” một cái vang lên.

Bạch Chi thoát ra từ trong lòng hân, vội hỏi: “Thế tử, ngươi không sao chứ?”

Mộ Đồ Tô định ngồi dậy, nhưng thắt lưng vô cùng đau đớn, nhất thời không ngồi được.

Bạch Chi thấy thế, “Ta đi gọi người.”

“Không có gì, để ta nằm một lát là được.”

Bạch Chi liền bất động.

Mộ Đồ Tô ngửa đầu, nằm trên mặt đất, nhìn bầu trời đêm đầy sao, “Lần này đánh giấc trở về, mẫu phi nên bắt ta thành thân.”

Bạch Chi ngồi bên cạnh hân, “Chúc mừng.”

“Cho nên, ta muốn chết trận sa trường.”

Bạch Chi sững sốt.

Mộ Đồ Tô lại thử ngồi dậy, thắt lưng đau khiến hân căn bản không cách nào làm được. Hân đành phải thôi. Bạch Chi nói: “Ta đi gọi người, trước tiên người đừng hành động thiếu suy nghĩ, có lẽ đã bị gãy xương.”

Bạch Chi ngồi lên con ngựa đã bình tĩnh trở lại, trước khi đi, Mộ Đồ Tô nói: “Nàng sẽ quay lại sao?”

“Sẽ.”

Hân mỉm cười.

Bạch Chi gấp rút tiến đến quân doanh, nàng xuống ngựa, nói với binh lính canh gác: “Các người nhanh chóng tới sườn núi cách đây trăm dặm. Mộ tướng quân bị thương.”

Hai gã binh lính trông coi hai mặt nhìn nhau, nhìn cô gái quần áo không chỉnh trước mắt, trên tóc còn cắm mấy cọng cỏ dại, vẻ mặt căng thẳng. Bạch Chi vội dắt ngựa đến trước mặt bọn hân, “Ngựa của Mộ tướng quân, các người nhận ra đi?”

Hai binh lính rút cục từ trong mê mang tỉnh lại, một vị binh lính hoá tốc chạy tới doanh trướng, một vị khác hỏi Bạch Chi, “Tướng quân bị thương ở đâu? Nghiêm trọng không?”

“Thắt lưng, hình như gãy xương.”

Tên binh lính kia nhìn Bạch Chi quần áo không chỉnh, lại biết được tướng quân bị thương thắt lưng, thần sắc trở nên khác lạ.

Từ trong quân doanh đi ra một vị thiếu tướng, hỏi Bạch Chi một chút, liền dẫn vài binh lính tiến đến tìm cách cứu viện. Bạch Chi vốn định đi cùng, đi được một nửa lại thay đổi phương hướng, trực tiếp trở về Liễu phủ.

Không ngờ, đã đến canh ba, đường sá người rất thưa thớt, lại ở ngõ vào Liễu phủ thấy một mình Liễu Kế cầm đèn lồng chờ đợi. Bạch Chi kéo ngựa đi về hướng hẻm, Liễu Kế thấy Bạch Chi chột vật mà về, giặt mình.

Bạch Chi nghĩ nên giải thích như thế nào, Liễu Kế cũng không hỏi, đưa tay dắt ngựa cho nàng, đi ở đằng trước vì nàng dò đường.

Liễu Kế không hỏi không nói, làm cho trong lòng Bạch Chi càng không dễ chịu. Đây cũng không phải biểu hiện nên có của người biểu ca tính toán chi li nhà nàng.

Bạch Chi dừng một chút, “Biểu ca, thế tử nói ngày mai huynh tới phủ.”

“Ừm. Cảm ơn biểu muội.” Liễu Kế không quay đầu lại, thấp giọng nói.

Hai người một con ngựa lẳng lặng đi tới, yên lặng hơn đêm. Liễu phủ sớm tắt đèn, đều đã ngủ. Bạch Chi cảm thấy bản thân về hơi trễ. Thật vất vả mới thấy ở Liễu phủ có một nơi thấp đèn chò, cũng là sương phòng của nàng.

Đẩy cửa đi vào, trong phòng Thanh Hà nằm sắp ngủ bị bừng tỉnh, thấy là Bạch Chi cùng Liễu Kế, an tâm. Nhưng thấy được quần áo Bạch Chi xé rách, búi tóc lộn xộn, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, vội vàng tìm quần áo phủ thêm cho Bạch Chi, “Tiểu thư, người đây là...”

“Thanh Hà, tiểu thư liền giao cho người, chăm sóc cho cẩn thận.” Liễu Kế phân phó nói.

“Vâng.”

Liễu Kế chuyển ánh mắt về hướng Bạch Chi, “Hôm nay cũng mệt mỏi, biểu muội nghỉ ngơi cho tốt.”

“Cảm ơn biểu ca.”

Liễu Kế gật đầu, đóng cửa rồi đi. Thanh Hà cuối cùng không nín được, “Tiểu thư, thế tử làm gì người vậy?” Mắt Thanh Hà đầy lệ, thoạt nhìn còn ủy khuất hơn so với nàng.

“Ngã ngựa, đừng lo lắng.”

Thanh Hà vén lên cánh tay Bạch Chi, làn da trắng nõn như ngọc có vài miệng vết thương nhỏ, Thanh Hà dè dặt cẩn trọng xử lý xong, hơi lo lắng nói: “Tiểu thư, em cảm thấy hình như Liễu công tử hiểu lầm cái gì? Sáng mai người nhớ giải thích.”

“Được rồi, trời sáng nói sau, ta có chút mệt mỏi.”

Thanh Hà trải giường cho Bạch Chi, Bạch Chi cởi quần áo, lên giường. Thanh Hà nhẹ nhàng tắt đèn, đóng cửa rồi đi.

Trong bóng đêm, Bạch Chi mở to mắt, trong lòng lo sợ bất an.

Ngày mai, chắc sẽ có nhiều việc muốn phát sinh!

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Sam Y Tận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Có lẽ do tối hôm qua mệt nhọc, Bạch Chi hôm nay dậy trễ, tỉnh lại mặt trời đã cao ba sào. Nàng gọi Thanh Hà vài tiếng, không có ai đáp lại. Lần này nàng không gọi nữa, nói vậy nha đầu kia lại đi nhìn người trong lòng của nàng. Bạch Chi tự rửa mặt trang điểm, định ra sương phòng, ở cửa thấy cảnh tượng Thanh Hà đang vội vàng.

“Tiểu thư, người tỉnh?” đôi mắt Thanh Hà cụp xuống, thần sắc không tốt, hốc mắt biến thành màu đen, giống như một đêm không ngủ.

Bạch Chi hỏi: “Hôm qua làm gì? Tinh thần hoảng hốt như thế?”

“Có sao? Em vừa tỉnh ngủ, liền đến xem tiểu thư, không ngờ, tiểu thư còn dậy sớm hơn em.”

Nàng dậy cũng không sớm. Bạch Chi thấy rõ ánh mắt Thanh Hà trốn tránh, hình như có chuyện giấu diếm, nhưng thấy nàng ta không định nói, cũng liền không truy cứu, mệnh nàng ta đi bưng bát cháo lại đây. Bạch Chi ăn rất nhiều cháo, nhàn nhàn hỏi Thanh Hà, “Cũng không biết biểu ca đi tìm thế tử chưa, Thanh Hà, người đi xem thử đi.”

“A... được.” Thanh Hà cắn môi, không tình nguyện rời đi cho lắm.

Bạch Chi cảm thấy Thanh Hà cổ quái, lại nhìn không ra cổ quái ở chỗ nào? Thanh Hà trở về bẩm báo nói, Liễu Kế đi đã lâu. Bạch Chi gật đầu, nghĩ rằng, chắc Liễu Kế đang cùng Mộ Đồ Tô đàm điều kiện. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, qua mấy canh giờ, nàng sẽ thấy Liễu Như trở về.

Ấn tượng của Bạch Chi đối với Liễu Như dừng lại ở ghen tị khi tuổi nhỏ. Nàng rất ghen tị Liễu Như được ngàn vạn sủng ái, tự mình cảm thấy bị ai, cảm thấy vận mệnh vận phần bất công. Bây giờ, nàng cũng đã phai nhạt, sủng hay không sủng cũng thế, không có người yêu thương, vậy thì tự yêu thương bản thân mình nhiều một chút, không cần hối hận, làm cho bản thân không vui.

Ăn cháo xong, Bạch Chi muốn tìm cậu chơi cờ, còn chưa đi đến biệt viện của cậu, đã thấy Liễu Kế cùng cậu phong trần mệt mỏi đi về hướng nàng, cước bộ dồn dập, cảnh tượng kịch động. Liễu Kế thấy Bạch Chi, muốn nói lại thôi, giống như đang do dự.

Cậu không chịu nổi Liễu Kế lè mề, nói với Bạch Chi: “Chi Nhi, hôm qua ngươi có đi gặp thế tử hay không?”

“Con có gặp.”

“Ngươi cũng biết thất lung thế tử...” Thần sắc cậu hơi khác lạ chăm chú nhìn Bạch Chi, không nói hết câu.

Dường như Bạch Chi hiểu rõ hàm nghĩa cậu ám chỉ, mặt không khỏi đỏ lên, “Thế tử bởi vì cứu Chi Nhi ngã ngựa mới bị thương thất lung.”

“...” Liễu Kế còn khiếp sợ hơn cậu, hần si ngốc nhìn Bạch Chi, trong lòng như có trăm bàn tay đang gãi ngứa, gắt gao nhăn mày. Bạch Chi không chú ý, Thanh Hà đứng phía sau nàng cúi thấp đầu xuống đủ để suýt nữa chui vào trong đất.

“Khó trách thế tử giận ngươi.” Cậu oán trách, “Chúng ta đã bàn bạc tốt cùng thế tử, thế tử cũng đồng ý thả Như nhi, có điều việc đón Như nhi, thế tử chỉ đích danh muốn ngươi tiến đến.”

Bạch Chi không hiểu lắm.

Cậu nói: “Tuy rằng cậu không biết ngươi cùng thế tử có ước định gì, thế tử oán ngươi không tuân thủ hứa hẹn, giận chó đánh mèo lên chúng ta. Ngươi đừng môn nói lời xin lỗi, được không?”

Không tuân thủ hứa hẹn là chỉ nàng không quay lại? Lúc đó canh giờ đã trễ, nghe tiếng mõ canh ba vang lên, số lượng người đi cứu hần cũng đã đủ, thêm nàng một người không nhiều, thiếu nàng một người không ít. Đã không có chỗ dùng, không bằng nàng trở về sớm, mất công đi chỗ đó làm gì? Nhưng mà, nàng thất tín với hần xác thực không đúng. Nhưng nàng thật không muốn đi bồi tội. Nàng cảm thấy không tất yếu phải gặp mặt hần.

Nhưng nhìn nét mặt cậu, hiển nhiên Mộ Đồ Tô khó xử bọn họ.

Cũng thế.

Nàng không muốn nhìn cậu khó xử, cũng không muốn giống như trước kia, bị người ta nói mình “bất nạt” biểu muội.

“Vậy Chi Nhi sẽ tiến đến nhận lỗi. Thanh Hà, chúng ta đi.” Bạch Chi nhìn Liễu Kế, không ngờ, hần luôn luôn chăm chú nhìn nàng, dường như ngay sau đó nàng sẽ biến mất, sợ không nhớ được dung nhan của nàng.

Hôm nay Liễu Kế thật sự cổ quái.

Mộ Đồ Tô ở tạm trong nhà Bùi lão tướng quân. Lần này chiến tranh, Bùi Thất, người con thứ bảy của Bùi lão tướng quân đóng quân tại biên phòng trọng địa. Mà đồng dạng là tướng quân, Mộ Đồ Tô lại ở trước giai đoạn tác chiến vào ở nhà Bùi lão tướng quân, còn nhân hạ thoải mái yêu đương với mỹ nhân trong “đêm đẹp”, bị thương thất lung, xứng đáng!

Bạch Chi ngồi trong đại sảnh, nhìn nội thất giản dị, không có danh gia bảo khí, ngay cả cái bàn, ghế dựa cũng cực kì bình thường. Bên ngoài truyền, Bùi lão tướng quân cần kiệm giản dị, xem ra cũng là thật.

Thì ra, tin đồn cũng có lúc là sự thật.

Gã sai vật dẫn Bạch Chi vào phòng trong, nói là thất lung Mộ tướng quân bị thương nghiêm trọng, không đứng dậy được, đại phu phân phó phải nằm trên giường mấy ngày. Kỳ thực Bạch Chi cũng không muốn cứ như vậy đi qua, dù sao nàng cũng là một cô nương, nhìn đàn ông “quần áo không chỉnh” nằm ở trên giường, thật là không ổn. Ngại cho tình huống đặc thù với Mộ Đồ Tô, Bạch Chi cũng chỉ phải kiên trì đi qua.

Vừa vào phòng, đã ngửi thấy vị thuốc bắc nồng nặc, Bạch Chi theo thói quen ngửi ngửi một phen, y thuật nông cạn, không xác nhận được mấy vị được thảo. Nàng đi tới giường, màn giường buông xuống, không thấy bên trong.

“Chi Nhi đến?” Bên trong vang lên thanh âm hơi mệt mỏi của Mộ Đồ Tô.

“Vâng. Tình trạng của thế tử hình như hơi nghiêm trọng?”

“Bệnh trên thân thể có thể trị, tâm bệnh trị không được.”

“Vậy thì thật sự khó .” Bạch Chi gọn sóng không sợ hãi nói: “Bạch Chi chắc chắn sẽ vì thế tử cầu Phật Tổ, phù hộ cho thế tử sớm ngày an khang.”

Bên trong màn trướng Mộ Đồ Tô thất thanh cười cười.

Bạch Chi nói: “Nghe thế tử nói hình như có bất mãn. Chắc vì việc thất tín đêm qua, kỳ thực Bạch Chi là có nguyên nhân.”

“Ồ? Mời nói!”

“Ta bị thương.” Nàng vì bản thân mà nói dối.

Phút chốc, màn trướng bị xốc lên, Mộ Đồ Tô cau mày, cố sức ngồi dậy. Bạch Chi kinh hãi, bước lên phía trước ngăn lại, “Thế tử, người làm gì?”

Mộ Đồ Tô toát mồ hôi, cắn răng ẩn nhẫn thống khổ, bỗng nhiên cầm lấy tay nàng, “Bị thương chỗ nào? Cho ta nhìn xem.” Trong mắt hần lóe lên lo lắng cùng lo âu làm cho người ta không cách nào hiểu được. Bạch Chi giặt mình, “Không có gì đáng ngại, thế tử yên tâm.”

“Thực xin lỗi.”

“...” Bạch Chi không hiểu, “Thế tử vì sao xin lỗi?”

Mộ Đồ Tô chưa sót cười, “Bởi vì nàng không quay lại, ta tức giận, cứng rắn buộc nàng tới xin lỗi.” Bây giờ ngẫm lại, hần cũng cảm thấy bản thân tính trẻ con, từ khi nào thì trở nên tùy hứng như vậy ?

Bạch Chi nói: “Vốn là ta không đúng, đáng lẽ ta nên xin lỗi.”

“Khụ khụ.” Nghiên Mực ho khan hai tiếng.

Bạch Chi nhìn lại, ở cửa đứng hai người, Nghiên Mực thần sắc căng thẳng, cùng với Liễu Như đang bung thuốc, sắc mặt không hiểu.

Đường đường là Liễu gia tiểu thư chúng tinh phủng nguyệt , lại làm công việc của hạ nhân, bung thuốc hầu hạ người khác? Đây là bị ép hay tự nguyện? Trong lòng Bạch Chi rất tò mò, sao thấy Liễu Như nhìn chăm chăm một nơi, ánh mắt tựa như muốn đem chỗ kia đâm ra một lỗ thủng?

Bạch Chi theo ánh mắt Liễu Như nhìn lại, thấy một đôi tay đang giao nắm rất chặt, mà trong đó một cái tay là của chính mình.

Quá làm cản! Bạch Chi vội bỏ tay Mộ Đồ Tô ra.

Cho dù Bạch Chi kịp thời buông ra, nhưng Liễu Như vẫn khinh miệt cười cười, trong ánh mắt tràn ngập đùa cợt. Nhiều năm không gặp, từng là mỹ nhân gặp cảnh khốn cùng, bây giờ lại trở nên cao ngạo như thế? Bạch Chi không khỏi thở dài, tuyệt sắc mỹ nhân bị làm hư không coi ai ra gì.

Vì thế, Bạch Chi không để ý ánh mắt không có thiện ý của Liễu Như, nàng mỉm cười tự giới thiệu: “Biểu muội? Ta là biểu tỷ của muội, Bạch Chi.”

Hiển nhiên Liễu Như nhận ra nàng, đôi mắt trầm trầm, “Tỷ tới nơi này làm gì?” Trong giọng nói mang theo không vui.

Chủ nhân còn chưa biểu hiện thái độ không chào đón, “con tin” không ngờ lại ghét bỏ nàng. Nàng này thật sự là không biết lấy lòng, chạy tới mang nàng ta đi, nàng ta còn thái độ. Bạch Chi cũng cao ngạo, có chút tức giận, nhưng ngại không phải địa bàn của mình, nhịn.

“Liễu cô nương, Chi Nhi là tới đón cô trở về .”

Mộ Đồ Tô lại càng thêm phiền! Gọi Liễu Như là Liễu cô nương, gọi Bạch Chi lại là Chi Nhi, chênh lệch rõ ràng, chẳng phải đang chiều cạo quan hệ giữa hần cùng Bạch Chi... mập mờ không rõ. Bạch Chi trở mặt nhìn đôi đồng tử của Liễu Như thất lại, trên mặt mang theo giận dữ nói: “Biểu tỷ quá lo lắng .”

Xem ra lại là một cô gái đáng thương bị sắc đẹp của Mộ Đồ Tô dụ hoặc! Ở trên người Liễu Như, Bạch Chi nhìn thấy bóng dáng của bản thân, cố chấp, không thể nói lý, gian ngoan, càng nhiều hơn là mất đi tự chủ.

Bạch Chi muốn khuyên nhủ Liễu Như quay đầu là bờ, nhưng không có lập trường, cuối cùng từ bỏ. Nàng chỉ có thể làm một người xem diễn, xem Liễu Như giẫm lên vết xe đổ, đi lên con đường mà bản thân đã từng đi. Bạch Chi hướng Mộ Đồ Tô chào tạm biệt, đi tới bên cạnh Liễu Như, nàng hỏi, “Cậu cùng biểu ca rất nhớ muội, khi nào muội cùng ta trở về?”

“Không cần tỷ lo.” Liễu Như không kiên nhẫn nhìn nàng liếc mắt một cái, đi tới bên giường Mộ Đồ Tô, đem thuốc còn nóng trên tay đưa đến trước mặt hần, giống như biến sắc mặt, tươi cười nhìn Mộ Đồ Tô nói: “Mộ tướng quân, thuốc này là tự tay ta sắc , người uống đi cho nóng.”

Mặt Mộ Đồ Tô có thừa lo lắng quét mắt nhìn Bạch Chi, Bạch Chi nhìn về nơi khác, không đối mặt với hần. Nếu nàng cùng Mộ Đồ Tô bốn mắt nhìn nhau, nàng tin tưởng ánh mắt Liễu Như sẽ giống như cây dao trực tiếp đâm nàng.

Chi nghe Mộ Đồ Tô hơi xin lỗi cự tuyệt, “Thật có lỗi, Liễu cô nương, thuốc của ta cần phải do Nghiên Mực tự mình sắc...”

Liễu Như giành trước nói, “Nghiên Mực tận mắt thấy ta sắc thuốc .” Nàng đáng thương hể hể nhìn Nghiên Mực đang đứng trước cửa, “Phải không?”

Nghiên Mực thấy thần sắc Mộ Đồ Tô không tốt, lời nói sắp ra cổ họng lại nuốt trở về, thay đổi cách khác nói, “Giữa chừng ta có đi ngoài một lần...”

Sắc mặt Liễu Như lập tức tái nhợt, lại nhìn Mộ Đồ Tô, trên mặt Mộ Đồ Tô dĩ nhiên là cự tuyệt. Liễu Như tủi thân đến cực điểm, thanh âm như mưa phùn, “Mộ tướng quân lo lắng là phải, vậy Liễu Như đem thuốc đồ đi.”

Bạch Chi có thể thấy được khuôn mặt Liễu Như khi chạy như điên ra ngoài, ủy khuất lại khổ sở, nước mắt tràn đầy khuôn mặt. Quả thật, một phen tâm ý lọt vào sự cự tuyệt quả quyết không hề có cảm tình, khó chịu là điều khó tránh khỏi.

“Chi Nhi.” Mộ Đồ Tô gọi nàng.

Bạch Chi hoàn hồn, nhìn Mộ Đồ Tô hạ thấp người, “Thế tử, hai ngày qua biểu muội đã quấy rầy, ta tại đây tạ ơn. Bạch Chi cáo từ.” Khi nàng lại giương mắt nhìn hân, thấy cặp mắt như sao kia của Mộ Đồ Tô đang lẳng lẳng ngóng nhìn nàng.

Bạch Chi giật mình, không có thói quen bị nhìn như vậy, định rời đi, sau lưng lại nghe thấy thanh âm Mộ Đồ Tô, “Chúng ta còn có thể gặp lại.”

“Tốt nhất không bao giờ gặp nữa.” Bạch Chi ngoái đầu nhìn lại cười, “Gặp hay không gặp có thể làm được gì? Bạch Chi có người trong lòng, thế tử sắp sửa cưới người mới, về phần bằng hữu, người ta đều không có lòng. Như vậy, còn cần thiết phải gặp mặt sao?”

Mộ Đồ Tô yên lặng nhìn nàng.

“Cáo từ.” Bạch Chi lại hạ thấp người rồi đi, Mộ Đồ Tô không gọi nàng lại.

Có lẽ, nàng nói cực kỳ đúng.

Khi Bạch Chi tìm được Liễu Như, Liễu Như đang ngồi dưới tàng cây khóc, mắt đỏ hồng, thoát nhìn có vẻ khóc rất lợi hại. Mà bên người nàng ta là những mảnh chén sứ nát vỡ, thuốc bắc tẩm vào trong bùn đất.

Nàng ta đang bón cây? Bạch Chi thăm than, bước đi lên phía trước, “Biểu muội. Chúng ta về nhà đi.”

Liễu Như nâng lên đôi mắt sưng đỏ, tức giận nói: “Không quay về, ta cũng không đi.”

Thực sự là y như nàng năm đó! Mặt dày mày dạn chơi xấu, thích làm gì thì làm. Bạch Chi lạnh nhạt nhìn nàng, đùa cợt nói: “Ở lại đây thì có thể nắm lấy trái tim thế tử sao? Còn không bằng đi hiệu thuốc mua một bao đoàn tụ tán, cưỡng gian thế tử.”

Liễu Như sùng sốt, hiển nhiên bị lời nói đùa của Bạch Chi hù dọa. Bạch Chi thấy bộ dáng này của nàng ta, xì nở nụ cười, “Không dám? Nếu không dám, theo ta về nhà đi. Chờ ở trong này lãng phí thời gian.”

“Chú ý này của biểu tỷ quả thực là diệu.” Không ngờ đôi mắt Liễu Như sáng rực, khóe miệng cười quý dī, bộ dáng như sắp đạt được.

Lúc này đến phiên Bạch Chi sùng sốt. Cô gái bình thường không thể làm ra việc bức này, ngay cả nàng năm đó cũng cảm thấy quá mức mãnh liệt, ý tưởng chết non từ trong bụng, không dám thực thi... Nhưng trước mắt Liễu Như lại nắm chặt tay, bộ dáng nóng lòng muốn thử.

“Cân nhắc rồi hãy làm.” Bạch Chi lau mồ hôi trong lòng, nàng vốn muốn nói một chuyện “không có khả năng hoàn thành” để hù nàng ta, để nàng ta biết khó mà lui, cùng nàng ngoan ngoãn về nhà. Cũng không nghĩ đến biểu muội này của nàng so với nàng còn mãnh mẽ lần, lại thấy chủ ý vớ vẩn “không có khả năng hoàn thành” này là diệu? Muốn làm?

“Ta phải đi mua đoàn tụ tán ngay...” Liễu Như như trận gió, nhanh nhẹn rồi đi, để lại Bạch Chi đứng hốt hốt trong gió không biết làm thế nào.

Lúc đó Bạch Chi thật muốn hô to, việc này quả thật không được, có tính phiêu lưu đó! Liễu Như đã đi xa, Bạch Chi chỉ phải đem lời này nuốt vào trong bụng tiêu hóa. Nàng cho rằng kiếp trước bản thân đã điên mười phần, nhưng biểu muội Liễu Như có thể nói là trò giỏi hơn thầy!

Cũng không biết, việc này, biểu muội Liễu Như có thể thành công hay không?

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhặt Sam Y Tận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Bạch Chi cảm thấy bản thân có nghĩa vụ đi ngăn cản hành vi “mãnh liệt” này của Liễu Như. Nàng vội vàng đi theo, đáng tiếc đánh mất dấu vết, không tìm thấy Liễu Như. Điều này làm Bạch Chi có chút kích động, thăm mắng bản thân nhiều chuyện. Tìm không thấy Liễu Như, đành phải tìm một nhân vật chính khác, Mộ Đồ Tô.

Nàng trở lại phủ, cầu kiến Mộ Đồ Tô. Nghiên Mặc lại đáp lời: “Bạch cô nương, thế tử nói hôm nay không thoải mái, không muốn tiếp khách, mời Bạch cô nương trở về.”

“...” Bạch Chi ảo não .

Bỗng nhiên đôi mắt Nghiên Mặc vòng vo, giả hoạt cười nói: “Nếu Bạch cô nương muốn gặp thế tử, ta sẽ vì Bạch cô nương nhấn dùm tâm ý của cô, không chừng thế tử sẽ...”

Chỉ thấy Bạch Chi xoay người đi luôn.

Nghiên Mặc ủy khuất một trận, nghĩ đến mới vừa rồi bầm báo thế tử, Bạch Chi cầu kiến, trên mặt thế tử dào dạt vui mừng, nhưng giây lát lướt qua lại trắng bệch, rồi cứng ngắc, trong mắt ba phần thất lạc ba phần bất an bốn phần khô sở, giống như hạ thật lớn quyết tâm, gian nan phun ra hai chữ, “Không gặp.” Nghiên Mặc ở bên thế tử nhiều năm, thế tử làm người đậm mực, chuyện gì cũng không thể làm người động dung một phần, nhưng vừa nói về Bạch Chi, khuôn mặt vạm vỡ năm đó bỗng hóa ra các loại cảm xúc.

Nghiên Mặc nghĩ, chắc là thế tử thích Bạch Chi .

Chẳng qua, hoa rơi có ý nước chảy vô tình, tâm tình “không gặp” của thế tử, hẳn vạ phần thấu hiểu.

Bạch Chi thấy bản thân cách phòng Mộ Đồ Tô càng ngày càng xa, trong lòng rất rối rắm. Việc này, nàng không quan tâm nữa? Mặc kệ việc thành hay không thành, Liễu Như chắc chắn không có kết cục tốt. Nếu như việc thành, Liễu Như có thể như ý gả cho Mộ Đồ Tô, nhất định sẽ bị vắng vẻ, buồn tủi qua cả đời, cùng loại như nàng kiếp trước, tro mắt nhìn người mình yêu yêu người khác, cùng người khác “nguyện làm uyên ương không làm tiên”. Nếu như việc không thành, không chỉ bị Mộ Đồ Tô chán ghét, còn tự hủy danh dự, rơi vào hoàn cảnh hiện tại như nàng, ai cũng có thể làm chồng.

Vừa nghĩ đến Liễu Như cho dù thành công hay không thành công, kết cục hoặc là giống nàng kiếp trước, hoặc là giống nàng bây giờ, nàng không khỏi cảm thán, kết cục của việc yêu Mộ Đồ Tô thật là thảm, đương nhiên trừ bỏ Nam Chiêu tiêu công chúa.

Dù sao cũng là thân thích, lại là hờn ngọc quý trên tay người cậu đối với nàng vô cùng tốt, làm biểu tỷ , có thể khuyên một phen thì khuyên một phen, không khuyên được nàng ta quay đầu là bờ, cũng có thể không thẹn với lương tâm, mình đã tận lực .

Nếu Mộ Đồ Tô không muốn gặp nàng, nàng đành phải canh giữ ở cửa ô cửa cây đợi thỏ, chờ Liễu Như xuất hiện .

Quay đầu trở lại trước cửa phòng Mộ Đồ Tô, không gõ cửa nữa, trực tiếp ngồi dưới đất. Từ buổi trưa đến khi mặt trời lặn, lại đến đêm dài yên tĩnh, chờ đợi trong thời gian dài, nàng không chịu được buồn ngủ, là Nghiên Mặc gọi nàng tỉnh lại.

Khi nàng tỉnh lại mở mắt ra, đã thấy Nghiên Mặc cảm động nhìn nàng, ánh mắt toát ra kính nể, hẳn kích động túm ống tay áo Bạch Chi, suýt nữa rơi lệ, muốn dùng ống tay áo của nàng chà lau, “Bạch cô nương, tâm ý của cô đối với thế tử nhà ta ta nhìn thấy . Thế tử nhà ta chỉ mạnh miệng, kỷ thực trong lòng miễn bàn muốn gặp cô đến nhường nào. Không có việc gì, cô muốn đi vào thì đi vào, nếu thế tử muốn trách tội, cô cứ nói tự mình đi vào, chớ nhắc đến ta là được.”

Hắn đang vì bản thân trốn tránh trách nhiệm? Bạch Chi nhìn sắc trời, đã sớm tối, chẳng lẽ Liễu Như định đêm trăng mờ giết người, ngày gió to phóng hỏa, nửa đêm treo lên giường Mộ Đồ Tô? Nghĩ thì chu đáo, nhưng sao không nghĩ tới hậu quả? Thật sự là kẻ ngốc vì yêu mà điên cuồng.

“Đừng thẹn thùng, vào đi.” Nghiên Mặc túm tay áo nàng, vụng trộm mở cửa, đem nàng nhét vào, cười gian khép cửa lại, cuối cùng, còn nháy mắt với Bạch Chi.

Nàng cũng không cho rằng đây là hành vi hoạt bát. Trong phòng ngọn đèn chiếu sáng, nhưng phía trước lại u ám không rõ. Bạch Chi nghĩ, nàng cứ đi vào như vậy có phải không được tốt hay không?

“Ừm~” bên trong sa mạn bỗng nhiên phát ra một tiếng rên rỉ, kích bộ lông cả người nàng dựng thẳng lên. Nội tâm Bạch Chi cả kinh, dính chương rồi? Nhưng tại sao thanh âm lại là Mộ Đồ Tô vọng lại? Kiếp trước Bạch Chi có xem qua đồng cung đồ, cũng biết việc kia, bởi vì chưa tự mình trải qua, luôn luôn tò mò .

Nàng nuốt nước miếng một cái, nhắc chân đi đến lại nhìn không được rút trở về. Phi lễ chứ nhìn, có điều không chịu nổi tò mò! Đạo đức cùng lòng hiếu kỳ đấu tranh kịch liệt, cuối cùng đạo đức bị đánh bại, nàng dũng cảm nâng lên bước chân, lui ở góc tường, ánh mắt lặng lẽ thăm dò nhìn lại.

Trên giường chỉ có một mình Mộ Đồ Tô, mới vừa rồi rên rỉ chẳng qua là đau thắt lưng. Hắn vẫn chưa ngủ, mà ngồi dựa vào giường, trong tay nắm chặt một chiếc khăn tay, góc khăn tay có một chữ “Bạch” thêu bằng tơ hồng. Bạch Chi sững sờ, khăn tay kia là của nàng ? Hình như là chiếc khăn tay hai năm trước đi Bạch Mã tự rơi ở dưới chân vương phi?

Hắn nhìn khăn xuất thần, sau đó thở dài thu hồi ánh mắt, gian nan đỡ thắt lưng, chậm rãi nằm xuống. Bạch Chi trầm tư, theo nàng hiểu biết, việc nam nữ, nam tử phải động thắt lưng, thắt lưng hẳn bị thương thành như vậy, có động được không?

Kế hoạch của Liễu Như xác nhận không có cách nào thực thi thành công mới phải? Bạch Chi lại nhìn Mộ Đồ Tô, hắn đang nhú mày, cái trán phủ kín mồ hôi, cổ gồng nằm xuống.

Đúng thế, căn bản không có biện pháp thành công, cho dù có đoàn tụ tán, hẳn cũng là lòng có thừa mà lực không đủ.

Như thế, Bạch Chi yên lòng, chuẩn bị rời đi. Có điều nàng còn chưa ra ngoài, đã có người gõ cửa, dất cổ họng kêu, “Đồ Tô, ngủ rồi sao?”

Thanh âm to rõ, thô cuồng.

Bạch Chi sợ tới mức thụt lùi ba bước, đụng vào bàn trà, phát ra tiếng vang.

“Ai?” Mộ Đồ Tô gọi.

Không biết là hỏi người ở cửa, hay là người làm ra tiếng vang?

“Là ta, Bùi thúc thúc.”

Vừa nghe là Bùi đại tướng quân, Bạch Chi suýt nữa nhảy lên. Nàng ở trong căn phòng gián dị bản khoả một vòng, không thấy chỗ nào có thể ẩn thân. Bùi tướng quân làm người thanh liêm cũng bảo thủ, nếu đi vào thấy nàng ở trong phòng, không biết sẽ nghĩ như thế nào. Hơn nữa Mộ Đồ Tô cũng không biết nàng ở trong phòng, đến lúc đó có lý cũng nói không rõ, khẳng định sẽ nghĩ lầm nàng thành tiểu tặc, mưu đồ gây rối Mộ Đồ Tô. Bạch Chi lập tức chạy vội tới trước mặt Mộ Đồ Tô tự thú.

Lúc Mộ Đồ Tô nhìn thấy Bạch Chi, sững sốt. Hai tay Bạch Chi tạo thành hình chữ thập, cầu khẩn không cần mở miệng.

“Đồ Tô à, ta vào đây...” Cửa “chỉ” một tiếng bị mở ra.

Bạch Chi sợ tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, nàng biết nàng toi rồi.

Chỉ thấy Mộ Đồ Tô nhanh chóng xóc lên cái chần trên người hần, chỉ vào chỗ trống phía trước, ý bảo nàng trốn ở chỗ này. Bạch Chi do dự một cái chớp mắt, quyết đoán chui vào. Mộ Đồ Tô đem chân đạp lại cẩn thận, kéo màn giường xuống, nhìn như đang ngủ.

Bùi tướng quân đi vào phòng, thấy vậy nói, “Đồ Tô, hôm nay ngủ sớm như vậy?”

“Thất lưng vô cùng đau đớn, nằm xuống thoải mái hơn chút.”

“Haiz, thất lưng đau sao. Vừa vặn, uống rượu sẽ không đau. Ta thấy phòng bếp có một bầu ‘Tam thiên túy’, đang muốn cùng ngươi say rượu.”

“Đó là ta phân phó Nghiên Mộc chuẩn bị, đau quá không ngủ được, uống chút rượu mạnh giảm đau, đi vào giấc ngủ sẽ nhanh hơn.”

“Ai nha, chút rượu mạnh ấy nếu chia cho ta một nửa chẳng phải là không công? Được, không uống, nào nào, ngươi uống đi!” Bùi lão tướng quân đi về phía giường. Bạch Chi trốn ở trong chần cả người cứng ngắt, nắm chặt lấy đệm giường.

Mộ Đồ Tô hơi xóc lên màn, vờn một tay tiếp nhận bầu rượu Bùi lão tướng quân đưa tới. Hần rất thích uống “Tam thiên túy”, nó là loại rượu mạnh nhất, uống một hai chén, đã làm cho hần buồn ngủ.

Mộ Đồ Tô uống cạn, đem bầu rượu trả lại cho Bùi lão tướng quân.

Bùi lão tướng quân lại trở về bàn trà đối diện, đem bầu rượu rỗng buông xuống, thấy trên án thư có bản binh pháp, liền nhặt lên xem, ngoài miệng khen: “Lão Thất nhà ta nếu được một nửa như ngươi thì tốt rồi, sinh bệnh còn đọc sách.”

“Không có việc gì làm nên dùng tiêu khiển.” Mộ Đồ Tô đỡ trán, đầu có chút choáng váng, thân mình bắt đầu nóng lên. Rượu này hiệu quả thần kỳ, nhanh như vậy đã say rượu?

Bạch Chi chỉ cảm thấy ỏ chần càng ngày càng nóng...

Bùi lão tướng quân thích xem binh thư, vừa dính vào binh thư liền không bước đi nổi, ngồi xuống bắt đầu đọc.

Bạch Chi nóng sắp không chịu được, mồ hôi làm cả người nàng ướt sũng, nàng rất muốn xóc chần lên thở một cái! Nhịn hồi lâu, cuối cùng không chịu nổi, hơi hơi lộ ra cái đầu, vừa lộ đầu ra, liền đối diện với đôi mắt hơi mê ly của Mộ Đồ Tô, trong mắt hần mê mang lộ ra ngọn lửa, nóng rất.

Bạch Chi sững sốt. Hần uống say có biểu hiện này?

Còn chưa kịp kinh ngạc một phen, Mộ Đồ Tô đã đưa tay qua, vén lên sợi tóc đen hỗn độn trước trán nàng. Bạch Chi trừng mắt nhìn hần, ý bảo hần không được động tay động chân, nhưng Mộ Đồ Tô lại ngoảnh mặt làm ngơ, cánh tay chụp tới, ôm nàng vào trong lòng.

Bạch Chi tròn to mắt, không thể tin được nhìn hần. Mộ Đồ Tô đang làm gì? Ở trong lòng hần, nàng rõ ràng cảm giác được hô hấp của Mộ Đồ Tô càng ngày càng dồn dập, thân mình nóng bỏng, nhìn nàng như miếng thịt béo để bên miệng, tràn ngập khát vọng.

Nếu là bình thường, Bạch Chi sẽ không để ý đánh hần một quyền. Nhưng hôm nay... đối diện giường Bùi lão tướng quân ngồi xem binh thư. Nàng không dám hành động thiếu suy nghĩ!

Nàng không thể động, Mộ Đồ Tô ngược lại càng làm càn, hướng nàng cúi người, hôn nàng. Bạch Chi nháy mắt cứng ngắt, tại thời khắc kia nàng không có cách nào nhúc nhích, tùy ý Mộ Đồ Tô không ngừng xâm sở nàng, cho đến khi ngón tay không an phận của Mộ Đồ Tô chuyển qua đai lưng nàng, nhe

nhàng lôi kéo, đai lưng buông xuống ...

Bạch Chi đột nhiên trợn to mắt, muốn giãy dụa, cắn lên môi Mộ Đồ Tô, mùi máu tươi tràn ngập răng miệng. Mộ Đồ Tô ăn đau rồi môi nàng ra, nguyên bản ánh mắt mê ly tình dục nháy mắt có chút thanh tỉnh, hần kinh ngạc nhìn Bạch Chi trong lòng đang gắt gao trừng hấn.

Mộ Đồ Tô thở hổn hển, không để ý tới “mất cá chết” của Bạch Chi, ôm lấy nàng, đè thấp tiếng nói ở bên tai nàng nói: “Thực xin lỗi.”

Bạch Chi không dám dùng sức tránh ra, chỉ phải há mồm cắn bả vai Mộ Đồ Tô, thật dùng sức, thật dùng sức.

“Bùi thúc, ta muốn ngủ, nếu thúc hứng thú với binh thư, cầm về xem đi.” Mộ Đồ Tô chịu đựng đau đớn trên vai, ngăn chặn dục hỏa bất an, nỗ lực bảo trì một phần lý trí.

“A, tốt. Vậy ngươi nghỉ ngơi đi. Đêm nay ta cũng không ngủ trong phủ, đi quân doanh.” Bùi lão tướng quân khép lại binh thư, giấu vào trong ngực, làm như bảo bối.

“Vâng.”

Tới khi truyền đến tiếng đóng cửa, Bạch Chi mới dám dùng sức, hung hăng đẩy Mộ Đồ Tô đang bệnh nặng không có sức lực lên cạnh tường.

“Nàng...” Bạch Chi vừa tức vừa giận, vừa rồi bị vô lễ, một bụng chửi rủa dĩ nhiên một câu cũng nói không nên lời.

Mộ Đồ Tô đau đến mồ hôi ướt đầm, gắt gao cắn răng, tay vịn ở thắt lưng, gian nan nói: “Đi ra ngoài.”

Rốt cục Bạch Chi phát hiện Mộ Đồ Tô dị thường. Hai gò má hần hồng quý dị, hơi thở không ổn, quanh thân bị nhiệt độ không ngừng tăng lên của cơ thể hần làm nóng lên. Đây không phải là biểu hiện khi uống say!

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Sam Y Tận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Trong lòng Bạch Chi có chút không yên, loại tình huống này nàng chưa bao giờ tiếp xúc qua, không biết nên xử lý như thế nào. Nàng hỏi Mộ Đồ Tô, “Ngươi khỏe không?”

Mộ Đồ Tô không đáp, lấy tay chống thân mình, cái trán che kín mồ hôi, thờ dốc lợi hại. Hần cái dạng này, Bạch Chi nhìn ở trong mắt, căng thẳng ở trong lòng. Mộ Đồ Tô thoáng động, Bạch Chi liền cứng ngắc.

“Nàng đi ra ngoài.” Mộ Đồ Tô thấp cổ họng, giọng nói có chứa mệnh lệnh.

Bạch Chi gật đầu, nhưng chân lại không nghe sai sử, lao đảo một cái, kém chút ngã xuống giường, may mà Mộ Đồ Tô tay mát lạnh, đỡ lấy nàng, đem nàng ôm ở trong ngực. Bạch Chi cảm giác được độ ẩm từ trên người hần truyền đến, nóng rực dường như muốn làm phỏng nàng. Chắc hẳn phải chịu đựng cực kì thống khổ.

Lúc này, cửa lại ‘chi nha’ một tiếng, mở ra. Bạch Chi cả kinh, ngẩng đầu nhìn Mộ Đồ Tô, giống như đang hỏi, là ai? Mộ Đồ Tô còn sót lại lý trí, nhưng cũng không nghĩ ra ai sẽ vô lễ như vậy, không gõ cửa đã tiến vào. Thẳng đến khi Bạch Chi ngửi được một cỗ hương khí như lan, mới hoàn toàn kinh hãi.

Liễu Như?

Nàng ngoái đầu nhìn lại, một bóng dáng màu thủy lam đang hướng bên này đi tới.

Nếu nhìn thấy nàng ở trong này, còn tại trên giường Mộ Đồ Tô, lấy tính tình Liễu Như, nàng ta nhất định sẽ nghĩ nhiều, sẽ cho rằng nàng là chim hoàng oanh ở phía sau, ngư ông đắc lợi. Bạch Chi nhắm chặt hai mắt, cảm thán, việc này thực không biết giải thích như thế nào. Xuống giường cũng không còn kịp rồi.

Mộ Đồ Tô đem chân đạp trên người nàng, lấy tay đè nặng đầu nàng, vùi vào ngực hần, toàn bộ thân mình bị hần ấn ngã trên giường, hần thấp giọng nói: “Ta sẽ bảo vệ nàng chu toàn.”

Bạch Chi kinh ngạc không nói nên lời.

Liễu Như lén lút đi vào, nghĩ rằng, nàng hạ đoàn tụ tán lúc này nên có hiệu quả. Nàng ở trong phủ hai ngày, biết Mộ Đồ Tô bởi vì thắt lưng bị thương, mỗi đêm đều lấy rượu giảm đau đi vào giấc ngủ. Mộ Đồ Tô làm người cẩn thận, chỉ ăn những thứ do Nghiên Mục đưa tới. ‘Tam thiên túy’ cũng không

phải rượu bình thường, cực mạnh, từ hằm rượu lấy ra phải để ba canh giờ mới có thể mang lên. Lúc này, vật có thể hạ được, chỉ có rượu này. Nàng tính bây giờ chắc được đã có tác dụng, liền vụng trộm đi vào. Thấy trên bàn một bầu rượu không, nàng mừng thầm, quay đầu nhìn trên giường Mộ Đồ Tô, nhất thời ngẩn ra. Hắn đang dùng một đôi ánh mắt sắc bén rét lạnh thấu xương nhìn nàng.

Hắn nói: “Cô tới làm gì?”

Ánh mắt hắn quá mức bình tĩnh, như một hồ nước không hề gợn sóng, một vòng gợn sóng cũng chưa từng có. Mà dưới thân hắn có một cô gái, bởi vì nghiêng đầu vào bên trong, tóc dài phân tán, Liễu Như không nhìn ra là ai.

Liễu Như lập tức kích động nói: “Ta đến xem thế tử... thế tử có mạnh khỏe hay không?”

“Thấy, có mạnh khỏe hay không?” Mộ Đồ Tô híp mắt, ngăn chặn tình dục đang phun ra, hơi thở bất ổn nói.

Liễu Như cho rằng hơi thở hắn bất ổn vì tức giận, lập tức cúi thấp người, “Thế tử, Liễu Như cáo lui.”

“Cút.” Mộ Đồ Tô lạnh lùng nói.

Liễu Như sắp không giữ được bình tĩnh, nước mắt tràn ra, đứng dậy ôm nỗi hận nhìn “cô gái chiếm tiện nghi của nàng” trên giường. Nếu như để nàng biết là con hồ ly nào, nàng nhất định không buông tha. Lại thấy hai tròng mắt đờ đờ sát khí của Mộ Đồ Tô, tự biết làm hỏng việc tốt của hắn, nàng che mặt chạy như điên ra ngoài.

Nghe thấy cửa phòng lại ‘chi nha’ một tiếng, trái tim đang treo trong cổ họng của Bạch Chi rốt cục an tâm. Nàng nghĩ chỉ có tình cảnh “dâm – mị” cực hạn này mới có thể khiến cho Liễu Như biết khó mà lui. Nếu giống Bù lão tướng quân, Liễu Như không chừng sẽ không quan tâm, phải đạt được mục đích mới bằng lòng rời đi.

Một giọt mồ hôi nóng rục rơi trên chiếc cổ trơn bóng của Bạch Chi. Nàng nghiêng đầu nhìn qua, chỉ thấy Mộ Đồ Tô lấy thần sắc bất an luống cuống ngóng nhìn nàng. Nàng nao nao, trơ mắt nhìn Mộ Đồ Tô cúi đầu, càng ngày càng tới gần.

Hắn muốn dịu dàng với nàng.

Trước khi môi cùng môi sắp đụng chạm, Bạch Chi lấy tay che ở trên môi, nàng nói: “Thế tử, cảm ơn.”

Mộ Đồ Tô gắt gao nắm chặt nắm tay, gian nan xoay người, nằm ở một bên, không cách nào bình tĩnh nhưng lại giả bộ bình tĩnh nói: “Nàng đi ra ngoài đi.”

Bạch Chi đứng dậy, “Có muốn ta tìm cho thế tử... một cô nương hay không?”

Mộ Đồ Tô bốc hỏa nhìn nàng, “Lại là nhãi, ta trực tiếp muốn nàng.”

“Bạch Chi cáo từ.” Bạch Chi nhanh chóng sửa sang lại tóc, cũng không quay đầu lại rời đi. Đang chuẩn bị mở cửa rời đi, nghĩ tới cái gì, lại lộn trở lại. Chẳng qua không phải lên giường Mộ Đồ Tô, mà là đến chỗ ghé dựa.

Xem tính tình có thù tất báo của nàng ta kiếp trước, nhất định sẽ ở sau cửa. Nàng sợ bị tóm, quyết định đi bằng cửa sổ. Chuyển cái ghế dựa đến bên cửa sổ, luồn trèo lên, thả người nhảy một cái, hoàn mỹ, nàng mỉm cười rời đi.

Mà ở một góc ngoài cửa phòng Mộ Đồ Tô, Liễu Như mắt sáng như đuốc nhìn chăm chú vào cánh cửa.

Đêm càng ngày càng sâu, gió lạnh từng đợt, Liễu Như canh giữ một đêm, cũng không thấy có người đi ra ngoài. Chớ không phải là, bọn họ tham hoan tới bình minh?

Liễu Như bị ánh mặt trời ngày hôm sau thức tỉnh, một khuôn mặt tỉnh táo đang mỉm cười ngồi trước mặt nàng. Bạch Chi cười nói: “Biểu muội, về nhà không?”

Lúc đó nước mắt Liễu Như cũng không dùng được, “Về.”

Trước khi đi, lưu luyến không rời ngoái đầu nhìn lại cửa phòng khép chặt của Mộ Đồ Tô. Còn chưa tham hoan xong sao?

“Biểu tỷ.”

“Gi?”

“Tỷ còn chiều nào không?”

Nàng ta chưa từ bỏ ý định.

Bạch Chi liếc liếc, trải qua việc này, nàng cũng không dám trêu ghẹo nữa, vội vàng đáp lại, “Không.”

Liễu Như nói: “Không chiếm được huynh ấy, thế không bỏ qua.” Trong mắt nàng ta lóe ra ngọn lửa, thiêu đốt rừng rực, Bạch Chi ngỡ ngàng nhìn nàng ta, dường như thấy được bản thân đã từng trải qua, phía trước không sợ sỏi phía sau không sợ hổ, nguyện vì yêu mà tan xương nát thịt.

Nàng như vậy, đã chết.

Bạch Chi mỉm cười, “Đừng quá mạnh mẽ theo đuổi.”

Đây là lời khuyên nàng dành cho Liễu Như. Đây là bài học tâm đắc mà nàng dùng mạng đổi lấy.

Liễu Như trở về Liễu phủ, cậu là người vui vẻ nhất. Ông lão lệ tung hoành ôm Liễu Như khóc, Liễu Như nhin không được, “Cha, con còn sống.”

“Ừ, Như nhi của ta còn sống.”

Nàng đứng ở một bên nhìn bộ dáng cậu luống cuống như vậy, trong lòng phỉếm chua. Khi nào Bạch Uyên có thể yêu nàng như thế? Không cần tâm lực mệt nhọc hết sức, chỉ cần hơi hơi để ý. Nhưng kinh nghiệm kiếp trước nói cho nàng một chuyện thực. Ở trong mắt Bạch Uyên, trừ bỏ quyền lợi, hết thảy đều là đá kê chân. Có ích lợi – dùng, vô dụng – bỏ đi. Ông ấy sẽ không giống cậu, nhi nữ tình trường như vậy.

Liễu Kế thấy sắc mặt Bạch Chi giống như mất hứng, thân thiết hỏi: “Biểu muội, không thoải mái sao?”

“Không.” Bạch Chi hồi đáp.

Đang vui sướng trong tình cảnh ly biệt sau gặp lại, quân gia chạy tới, sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt sốt ruột, “Không tốt, lão gia thiếu gia.”

“Chuyện gì?” Trên mặt Liễu Kế cũng không kích động.

“Lương thảo đưa đi Nam Chiếu đều bị cướp.”

Liễu Kế bình tĩnh nói: “Không có chuyện gì. Đoàn xe vận chuyển là người Nam Chiếu, xảy ra chuyện, cũng là trách nhiệm của bọn họ.”

Liễu Như tò mò hỏi: “Ca, bình thường không phải chúng ta đều có đoàn xe chuyên môn vận chuyển lương thảo cho khách sao? Lần này tại sao lại để Nam Chiếu tự vận chuyển?”

“Tiền quá ít, tất nhiên là không bao chi phí chuyên chở.”

“Ồ.” Liễu Như cảm thấy cổ quái, nhưng vẫn không hỏi lại.

Bạch Chi nhìn ở trong mắt, trong lòng lại rõ ràng rất nhiều. Nói vậy đây là điều kiện “đổi Liễu Như”. Vận chuyển lương thảo là việc cực kì cẩn thận. Canh giờ, tuyến đường có rất nhiều lựa chọn, nếu như không có người thông báo, làm sao mà khéo, bị người ta cướp đi? Càng khéo là, lựa chọn vào lần Nam Chiếu phái người vận chuyển, Liễu gia sẽ không phải chịu trách nhiệm. Cho dù không có trách nhiệm, thương nhân quý trọng nhất là hàng hóa bản thân, nhưng trên mặt Liễu Kế và cậu lại rất bình tĩnh, giống như đã sớm dự đoán được.

Hiển nhiên, đây là một hồi cướp bóc có dự mưu. Mộ Đồ Tô mua Liễu Như, nói vậy cũng là vì số lương thực đó. Lấy ba ngàn năm trăm lượng mua lương thực, mà không phải Liễu Như!

Học Nam Chiếu vương uy hiếp người khác. Chẳng qua Nam Chiếu vương dùng bạo lực phục tùng con người, còn hẳn lấy “nhuyễn bạo lực” phục tùng con người. Ghê tởm hơn!

Liễu Như phải về phòng nghỉ ngơi, cậu theo đuôi, hỏi xem gần đây có sự tình gì phát sinh hay không. Trong đại sảnh, chỉ còn lại Bạch Chi cùng Liễu Kế.

“Biểu muội, lần này ít nhiều nhờ muội, biểu ca không biết phải cảm ơn như thế nào.” Liễu Kế khách khí đối diện Bạch Chi, mang theo vài phần xa cách. Bạch Chi không hiểu chút khách khí này của hắn, cũng không muốn tốn nhiều trí óc miệt mài theo đuổi, nàng trả lời: “Nếu như biểu ca muốn báo ân, viết phong thư cho phụ thân ta, nói ta biểu hiện tốt, mong muốn trở về là được.”

“Biểu muội mới đến mấy ngày, đã muốn trở về?” Liễu Kế có chút kích động.

Bạch Chi nói: “Mẫu thân ở nhà, không yên tâm cho lắm.”

“Ta làm cho cô cô đến Đồng thành ở?”

“Chiến loạn ở phía trước, không nên.”

“Vậy...”

“Biểu ca, nếu huynh muốn giữ ta lại, nói thẳng là được.”

“Biểu muội, ta...”

“Hay là, huynh luyện tiếu Thanh Hà nhà ta?” Bạch Chi che miệng cười. Nàng phát hiện lần trước Thanh Hà cùng Liễu Kế không dám đối diện, ánh mắt né tránh, nàng cho rằng hai người tâm linh tương thông?

Mà trên thực tế, mặt Liễu Kế không đỏ, sắc mặt tái nhợt nói: “Làm cần.” Lời nói nghiêm túc, hơi tức giận. Bạch Chi thấy hắn phản ứng kịch liệt, thoáng giật mình, ngay sau đó, tiếng chén sứ rơi thanh thúy làm Bạch Chi sợ tới mức tim nhảy ra ngoài.

Thanh Hà đứng ở ngoài cửa vội vàng ngồi xổm xuống thu thập tàn cục, mắt hồng mắt vía bị mảnh sứ đâm vào tay, máu đỏ sẫm chảy ra cũng mờ mịt không biết. Bạch Chi nhìn không được, vội ngồi xổm xuống, nắm tay nàng ta, khi nàng nhìn thấy Thanh Hà rơi lệ đầy mặt, Bạch Chi kinh ngạc nói: “Người khóc?”

Là điều gì làm cho Thanh Hà thương tâm muốn khóc như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Sam Y Tận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

“Tiểu thư, em không sao.” Thanh Hà rút tay về, đem ngón tay ngậm trong miệng, thu dọn mảnh nhỏ trên đất xong, đứng dậy rời đi. Thanh Hà cùng Bạch Chi ở chung nhiều năm, Bạch Chi sao có thể không biết, sự thật là nàng ta có việc muốn giấu diếm?

Mà việc này, cùng biểu ca có liên quan đi? Bạch Chi quay đầu nhìn về phía Liễu Kế, phát hiện sắc mặt hắn cũng không tốt, tâm sự chùng chất.

Xem ra là đúng rồi.

Nàng không hỏi, có điều trong lòng hơn một chút suy nghĩ.

Bạch Chi cho rằng từ nay về sau hoặc là nàng an tâm đóng cửa kiếm điểm, hoặc là Bạch Uyên nảy lòng từ bi muốn nàng trở về. Những ngày tiếp theo trong cuộc sống, nàng quả thật bình an vô sự, sáng ra rồi giường ăn cơm thêu thùa may vá, buổi trưa ngủ, buổi chiều uống trà đọc sách, buổi tối tắt đèn ngủ. Vòng đi vòng lại, mặc dù chán nản đơn điệu, cũng coi như thái bình.

Cho đến khi...

Liễu Như bị người ta đánh.

Việc này nói đến thì dài.

Liễu Như chưa từ bỏ ý định với Mộ Đồ Tô, vào Bùi phủ làm công theo ngày, nữ phần nam trang lừa gạt đi vào. Tuy có lòng làm công, nhưng lại có một thân thể được nuông chiều từ bé. Việc gì cũng làm không xong, còn liên lụy những người làm tạp vụ khác, khó tránh khỏi bị bài xích. Bài xích thì bài xích đi, nàng ta ý không ở trong lời, nàng ta chỉ muốn tiếp cận Mộ Đồ Tô. Ai biết, phòng của Mộ Đồ Tô, người làm công nhật không được tới gần. Không tiếp cận được? Liễu Như giật mình, xuống tay từ nha hoàn bên người hầu hạ Mộ Đồ Tô. Dung mạo của nàng xinh đẹp, nam trang lại cực kì thanh tú, tiểu nha hoàn sao có thể chịu được “sắc đẹp” của nàng, mỗi lần đều khiến nha hoàn như mở cờ trong bụng, miệng cười toe toét.

Nha hoàn mà Liễu Như đùa giỡn có người yêu, tên đó hận Liễu Như nghiêng răng nghiêng lợi, thừa dịp Liễu Như chưa chuẩn bị, chụp bao tải lên đầu nàng, đánh cho giải hận. Một lần đánh này, Liễu Như bị thương không nhẹ. Cả người bị giam đạp không nói làm gì, ngay cả khuôn mặt kiêu ngạo khuynh thành cũng xanh một đám tím một đám, nhìn rất là buồn cười.

Mà vào lúc nàng ta chữa thương, Mộ Đồ Tô bởi vì thất lung bị thương nghiêm trọng, không thể ra trận, vương phi đau lòng con trai không để ý sự phản đối của Mộ Đồ Tô, suốt đêm vận chuyển hắn ra Đồng thành, trở về kinh thành an dưỡng. Liễu Như vì không thể nhìn thấy Mộ Đồ Tô một lần cuối cùng, kém chút nữa khóc đến mức mắt bị mù.

Khi Bạch Chi nhìn nàng ta, nàng nở một nụ cười âm hiểm. Biểu muội này thật sự là tự tìm khổ ăn.

Nằm ở trên giường không giải được tức giận, Liễu Như tố khổ với Bạch Chi, “Đời này sự nhục nhã nhất của ta không phải bị thế tử từ chối, mà là bị người ta chụp bao tải đánh một trận.”

Bạch Chi hé miệng ghen cười nói: “Hận thì thế nào? Nguyên do bị đánh lại không thể nói cho biểu ca cùng cậu, không có người báo thù cho muội.”

“Ta sẽ tự báo thù.” Liễu Như nghiêng răng nghiêng lợi, đôi mi xinh đẹp nhăn thành một đoàn.

Bạch Chi giật mình, khuyên nàng, “Cần nhắc một chút, đừng giống lần trước như vậy...” Nàng hơi chột dạ, “Để người khác chiếm tiện nghi, có hết sức cũng không thể lấy lòng người khác.” Nàng còn nhớ rõ ánh mắt oán giận lúc đó của Liễu Như, nhắc tới cô gái leo lên giường Mộ Đồ Tô, hai mắt nàng ta phun lửa, suýt nữa đốt cháy bản thân.

“Ta chết cũng không quên thanh âm người nợ, thù này không báo, thề không làm người.”

“Đánh muội chắc là người tình của nha hoàn kia, phải người điều tra một chút là biết.”

“Ta đã điều tra xong. Người này tên Trần Thạch Sùng, đầu bếp trong phủ, thích đi phố Hoa uống rượu đến canh ba. Yêu mỹ nữ!” Lúc Liễu Như nói đến “mỹ nữ”, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười.

Bạch Chi lập tức ngắt lời nàng, vội vàng ngăn cản, “Chớ dùng mỹ nhân kế.”

“Ta muốn làm hấn đoạn tử tuyệt tôn.”

“Muội định làm gì?” Bạch Chi cảm thấy có dự cảm không tốt.

Liễu Như hí mắt, trong mắt nảy sinh ác độc, “Thiến.”

“...”

Quá mãnh, Liễu Như hoàn toàn xứng đáng cầm đầu.

“Vậy muội tự giải quyết cho tốt, đừng làm bản thân chịu thiệt.” Bạch Chi đành phải khuyên bảo nàng ta. Dù sao mỹ nhân kế tốt thì tốt, tính nguy hiểm cũng lớn, nếu sơ xuất, bị người khác ăn, chính là không trộm được gà còn mất nắm gạo, mất nhiều hơn được.

“Cho nên việc này, cần biểu tỷ giúp đỡ.” Liễu Như mỉm cười với Bạch Chi.

Bạch Chi không bị lung lạc, quả quyết sẽ không giao du với kẻ xấu, lúc này, rất quyết đoán cự tuyệt, “Biểu tỷ tới đây để kiểm điểm, cũng không phải để gây rắc rối. Về việc này, biểu tỷ lực bất tòng tâm.”

“Chẳng lẽ tỷ nhẫn tâm thấy ta chịu thiệt sao?” Liễu Như lộ ra đáng thương.

Bạch Chi vô cùng lạnh nhạt hỏi lại: “Chẳng lẽ không quên được sao?”

Liễu Như nảy sinh ác độc, “Nếu như tỷ không giúp ta, ta sẽ viết thư cho dượng, nói tỷ ở chỗ này câu tam đáp tứ, quyến rũ ca ca ta.”

“Tốt nhất nói ta không quyến rũ được ca ca muội, sửa thành quyến rũ cha muội.” Bạch Chi vuốt sọc tóc trước trán, không để ý tới nàng ta càn quấy, đứng dậy chuẩn bị rời đi. Dù sao thanh danh của nàng đã không tốt, không ngại thêm một chữ “bất luân”.

Liễu Như thấy uy hiếp không có tác dụng, tức giận vỗ giường bành bạch.

Bạch Chi nghỉ ngơi như thường, ngủ trưa đến giờ Thân. Thanh Hà ngồi đợi bên giường. Bạch Chi mệnh Thanh Hà chải tóc, tóc mới chải được một nửa, tùy tùng của Liễu Kế đi tới, nói cho Bạch Chi, Liễu Kế chờ nàng ở Phụng Tiên lâu.

Đột nhiên mời nàng đi Phụng Tiên lâu? Phụng Tiên lâu là tử lâu vang danh ở Đồng thành, trước đó vài ngày Bạch Chi còn cùng Thanh Hà suy nghĩ đi ném thứ thức ăn ở đó, không ngờ hôm nay Liễu Kế làm ông chủ mời nàng tiến đến?

Như vậy nàng cung kính không bằng tuân mệnh.

Có điều lúc đi ra ngoài, Thanh Hà nói bụng đau, không thể đi cùng. Bạch Chi cảm thấy Thanh Hà đột nhiên bị đau bụng, mới vừa rồi còn khỏe mạnh, sao lại khéo như vậy, nói đau là đau? Lòng còn nghi hoặc, nhưng Bạch Chi cũng đành phải đi một mình.

Chiến sự tới gần, Đồng thành không bằng trước kia, dòng người bên ngoài không nhiều lắm, Phụng Tiên lâu lúc trước ngẫu nhiên đi qua thấy chật ních người, lúc này lượng khách thưa thớt, tương phản thật lớn. Tiểu nhị giống như nhận ra Bạch Chi, cúi đầu khom lưng hỏi: “Là Bạch cô nương?”

“Đúng vậy.”

“Mời đi bên này.” Bạch Chi đi theo tiểu nhị lên lầu hai ngồi xuống vị trí bên cửa sổ.

Chỉ chốc lát sau tiểu nhị mang lên chút điểm tâm, bánh mì, lòng đỏ trứng, đường trắng cao. Xem như phong phú. Bạch Chi vừa thưởng thức điểm tâm vừa nhìn nài chờ Liễu Kế. Ai có thể tưởng được, có một người bỗng nhiên ngồi đối diện nàng, hướng nàng cười ngây ngô. Người nợ mặt như quan ngọc, dáng người châu tròn ngọc sáng, trên người tản ra như có như không ... mùi thức ăn.

“Hoa rơi không phải vật vô tình.” Người đàn ông ngồi đối diện hướng Bạch Chi đọc một nửa câu thơ đầu.

Bạch Chi giật mình, “Hóa thành xuân nê càn hộ hoa.” Người đàn ông này đang kiểm tra thơ văn nàng sao?

Nhất thời đôi mắt người đàn ông kia sáng quắc. Bạch Chi bị ánh mắt quá mức tỏa sáng của hắn làm cho sợ hãi. Nàng đã nói gì, khiến cho hắn sung sướng như vậy? Sung sướng có chút không bình thường.

“Cô để ý tới ta lúc nào?” Người đàn ông đối diện ngược lưng cúi đầu, nhưng miệng lại mở to, không giấu được ý cười.

“Mới vừa rồi.”

Người đàn ông đối diện giật mình, lập tức cười ngây ngô, “Thật là một cô nương thú vị.”

Bạch Chi cảm thấy người đàn ông luôn luôn cười ngây ngô này chắc là người điên, lúc người nhà không chú ý, vụng trộm chạy đến. Nàng cũng không có thời gian rảnh rỗi nói chuyện với hắn, nàng đem điểm tâm đẩy đến trước mặt hắn, “Tất cả đều cho ngươi, ngươi đến bàn kia ngồi ăn đi.”

Người đàn ông đối diện không hiểu, “Vì sao?”

Lúc này, sau lưng Bạch Chi có người nói, “Thạch Sùng, ta đến chậm.”

Bạch Chi nghe thanh âm này, sao thấy có vài phần quen thuộc? Ngoái đầu nhìn lại, Bùi Cửu một thân quần áo thanh lịch, tóc tai chỉnh tề đứng ở đầu cầu thang, thấy Bạch Chi cũng sững sốt. Thì ra người đàn ông ngồi đối diện nàng là Trần Thạch Sùng đã chụp bao tải đánh Liễu Như.

Trần Thạch Sùng nhìn Bạch Chi cười nói: “Đó là huynh đệ của ta.”

Bùi Cửu đi tới, nhú mày nhìn Bạch Chi, trong ánh mắt mang theo thất vọng cùng không tin. Bạch Chi cảm thấy quái lạ, chỉ cảm thấy ánh mắt này thật sự cổ quái. Nàng chỉ nghe Bùi Cửu nói với Trần Thạch Sùng: “Đây là Hoa Lạc gần đây hay viết thư tình cho huynh?”

Trần Thạch Sùng vui mừng há to miệng, nhìn trộm Bạch Chi mấy lần, vui cười gật đầu lại gật đầu.

Bạch Chi sững sờ ở chỗ kia, không rõ ý tưởng. Thư tình nào?

Bùi Cửu khinh bỉ nhìn Bạch Chi, “Bạch cô nương không hồ là Hoa Lạc, thấy đàn ông hơi có tư sắc đã đập dòn tầng tầng cảnh hoa! Người trong lòng không ít nhì!” Có điều không biết tại sao nghe giọng điệu của hắn có chút vị chua cùng tức giận?

Trần Thạch Sùng giống như cũng nghe ra manh mối, “A Cửu, huynh biết Hoa Lạc?”

“Không biết.” Bùi Cửu đặt mông đẩy Trần Thạch Sùng đến một cái ghế khác, tự mình ngồi đối diện Bạch Chi, đang dùng đôi mắt giết người hung hăng đâm nàng.

Cuối cùng Bạch Chi cũng hiểu rõ chuyện gì. Trần Thạch Sùng mấy ngày gần đây nhận được thư tình nặc danh, hôm nay là ngày cùng cô gái viết thư tình kia gặp mặt ở lầu hai Phụng Tiên lâu, vừa vặn lầu hai chỉ có một cô gái là nàng. Lấy một câu thơ làm ám hiệu. Có điều câu thơ này cũng quá mức bình thường, là bài thơ danh truyền trăm năm, người hơi có học thức đều có thể đối được.

Mà Bùi Cửu dường như là đến tham khảo cho Trần Thạch Sùng, cũng là đến giúp vui. Ai biết, người quen gặp mặt, hết sức đỏ mặt. Hắn hiểu lầm nàng là Hoa Lạc viết thư tình, mà “Hoa Lạc” nàng đây trước đó không lâu còn khóc lóc nức nở cầu hắn cưới nàng, nháy mắt công phu đã “hóa thành xuân nê” hộ một “mỹ nam hoa” khác.

Đây thật là hiểu lầm. Nàng bởi vì nhất thời tham ăn, mới đến Phụng Tiên lâu.

Ngờ khi Bùi Cửu cứng ngắt nói: “Vì sao cô thích Thạch Sùng?”

Trần Thạch Sùng ngồi bên cạnh há to miệng, mắt đầy chờ mong nhìn nàng.

“Ta căn bản không biết hắn.” Bạch Chi hung hăng hướng Trần Thạch Sùng hắt một chậu nước lạnh.

Khuôn mặt tươi cười của Trần Thạch Sùng nháy mắt cứng ngắt như đá. Bùi Cửu hừ một tiếng, “Đừng bắn khoản tới ta, nói đối đối với ta không có ý nghĩa gì. Ta đã nhận rõ bộ mặt thật của cô.”

Ai bắn khoản hắn? Nàng nói là thật!

Bỗng nhiên nghe thấy một trận thanh âm bước nhanh dẫm nát tấm ván gỗ, một cô gái không hề dự đoán xông vào giữa đối thoại của bọn họ. Nàng ta nắm tay Bùi Cửu, xấu hổ cúi đầu, khoe miệng khẽ nhếch cười, “Ta là Hoa Lạc. Ta đến chậm, Trần công tử chớ trách.”

Bạch Chi run rẩy run rẩy lông mày. Thì ra Hoa Lạc là Liễu Như. Có điều dường như nàng ta nhầm đối tượng? Trần Thạch Sùng bị vắng vẻ ngồi một bên vô cùng khô sở nhìn mỹ nhân Liễu Như, hắn bị phản nói: “Tại hạ là... Trần Thạch Sùng.”

Liễu Như giật mình, ánh mắt trung cầu liếc đến Bạch Chi. Bạch Chi trầm trọng gật đầu.

Nét mặt Liễu Như cứng ngắt cười cười với Bùi Cửu, “Huynh là?”

“Bùi Cửu.”

Liễu Như hít sâu một hơi, lại hướng Trần Thạch Sùng đang sắp khóc hắt một chậu nước lạnh, “Ngược lưng, làm đối tượng.”

Bạch Chi có thể nghe được tiếng Trần Thạch Sùng tan nát cõi lòng.

Liễu Như rũ xuống rèm mắt, như kiểu thiếu nữ động tình, “Bùi công tử, Hoa Lạc luôn luôn ái mộ huynh.”

Bạch Chi nghe được tiếng bản thân tan nát cõi lòng.

Mộ Đồ Tô mới đi mấy ngày, Liễu Như đã đứng núi này trông núi nọ, đổi mục tiêu ?

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Sam Y Tận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Bùi Cửu dùng lực đạo thật lớn, hung hăng bỏ ra tay ngọc mềm mại của Liễu Như, “Làm càn, giữa ban ngày ban mặt, nam nữ có khác, lại tùy tiện lôi kéo, còn thể thống gì.” Bùi Cửu có thể nói là tàn khốc, hết sức cương trực công chính.

Liễu Như ngẩn ra, hiển nhiên là bất ngờ. Những năm gần đây, bộ dạng nàng hơn người, đàn ông thích nàng nhiều như ong bướm, nàng muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, một ánh mắt vừa lòng, có thể làm cho đàn ông điên cuồng vì nàng.

Nhiều năm như vậy, nàng kiên cố đầu dễ dàng rung động, Mộ Đồ Tô lại coi như giày cũ, căn bản chưa để vào mắt. Bây giờ, nàng buông bỏ thẹn, cũng lọt vào chửi rủa, bảo tâm hồn yếu ớt của nàng làm sao chịu được?

Liễu Như ngăn chặn tức giận đang phun trào, vẻ mặt ôn hoà nói: “Hoa Lạc tư quân thành tậ, nhất thời vui mừng quá mức, mong Bùi công tử tha thứ.”

“Hừ.” Bùi Cửu hoàn toàn không để ý tới Liễu Như đứng bên cạnh hấn cố tình ớt mảnh mai. Liễu Như khẽ cắn môi, nhất quyết, tay đỡ thái dương, ngẩng đầu mê mang nhìn trời, “Sao đột nhiên trời lại chuyển động, chuyển động?”

Thân mình nghiêng một cái, lão đảo hướng Bùi Cửu. Bùi Cửu mau lẹ, từ trên ghế ngồi nhảy dựng lên. Vì thế, Liễu Như ngã vào trên người Trần Thạch Sùng luôn luôn bị dội nước lạnh mà mất đi ý chí chiến đấu trong cuộc sống.

Bạch Chi ngồi đối diện, tha thiết mong chờ nhìn trò khôi hài.

Bùi Cửu nhìn Bạch Chi liếc mắt một cái, không dám nhìn thẳng, cũng không biết vì chột dạ mới vừa rồi hiểu lầm nàng hay là sao, hấn phát tay áo nói: “Dâm – phụ!”

Bùi Cửu dường như cực thích nói hai chữ này? Bạch Chi bất mãn hấn há mồm ngâm miệng là một câu “Dâm – phụ”. Nàng nhân tiện nói: “Thế gian này dâm – phụ chiếm đa số, ta khuyên người ra nước bùn mà không bị nhiễm như Bùi công tử vẫn nên ít ra ngoài thì tốt hơn, ngoan ngoãn ở kinh thành làm thiếu gia phong lưu đi.”

Trên mặt Bùi Cửu vừa xanh vừa trắng, nghiêng răng nghiêng lợi, “Bạch Chi!”

“Làm chi? Bùi công tử?” Bạch Chi cười quyền rũ với hấn, trừng mắt nhìn, vô cùng “dâm – phụ”. Bùi Cửu ngẩn ra, giống như bị người đánh lén, có chút thất thần.

“Khụ khụ.” Liễu Như ngồi đối diện Bạch Chi lấy ho khan để ra hiệu nàng kiềm hãm một chút.

Bùi Cửu chậm rãi phun ra hai chữ, “Dâm- phụ!” Liền phát tay áo rời đi như chạy trốn.

Trần Thạch Sùng bị phần chưa tan thâm tình nhìn Liễu Như một cái, vui vẻ cùng Bùi Cửu rời đi.

Hai người như gió thổi qua, để lại tàn cục hỗn độn như bị càn quét. Liễu Như như hồ rình mồi liếc Bạch Chi, “Tỷ quen biết Bùi Cửu? Sao hấn biết tỷ tên Bạch Chi?” Bạch Chi không để ý tới, mặt lạnh nói: “Muội nhanh chóng đi đi, nếu ca ca muội đến, muội tìm không ra lý do ở đây.”

“Gần đây ca ca ta không rảnh đến Phượng Tiên lâu.”

Bạch Chi nhú mày, vậy người gọi nàng đến không phải Liễu Kế, chứ không phải là người trước mắt? Liễu Như? Bạch Chi nhú mày hỏi: “Nói đi, muội bảo ta đến có mục đích gì?”

“Phụ trợ ta đó!” Liễu Như thật là đúng lý hợp tình, “Bộ dạng của ta đẹp hơn tỷ, Trần Thạch Sùng nhìn thấy tỷ đôi mắt đã sáng lên, nếu nhìn thấy ta, biết ta mới thật là Hoa Lạc, hấn sẽ như mò cò trong bưng, mới biết hai chữ ‘kinh diễm’ là như thế nào!”

“...” Bạch Chi bình tĩnh tức giận, miễn cưỡng tươi cười, “Muội học được chiêu này ở chỗ nào?”

“Thanh lâu!” Liễu Như cười nói: “Trước kia ta nữ phần nam trang dạo thanh lâu, tú bà phái một đồng mỹ nữ hơi có tư sắc tiến đến. Lúc đó ta cảm thấy tư sắc của con gái thanh lâu thật đẹp, xem ra là một thanh lâu khá được. Cho đến khi tú bà chậm rãi mời hoa khôi đến, thời khắc đó, ta chỉ cảm thấy kinh diễm, dường như cô gái này đã trở nên đứng đầu.”

Bạch Chi không nói.

Liễu Như tiếp tục nói: “Sau này ngẫm lại, hoa khôi kia cũng chỉ thường thôi, có điều bị cô gái khác phụ trợ trở nên xuất chúng.”

Bạch Chi gật nhẹ môi, “Muội vì làm cho bản thân kinh diễm, để ta tới phụ trợ muội, đúng không?”

Liễu Như mỉm cười gật đầu.

“Ta thấy kinh diễm thì không có, ngược lại là kinh hách.”

Sắc mặt Liễu Như trắng nhợt.

“Muội làm tất cả đơn giản là muốn trả thù người ấu dâm muội, vì sao đột nhiên phản chiến, đòi mục tiêu?” Bạch Chi nâng cốc, nhàn nhàn nhấp ngụm trà, chờ đợi nguyên do “kinh hách”. Liễu Như điên giống như nàng kiếp trước, nàng không tin Liễu Như không chung tình, nói thay đổi liên thay đổi.

“Ta nhận ra được thanh âm kẻ đã đánh ta, không phải Trần Thạch Sùng, là Bùi Cửu.”

“...”

Đôi mắt Liễu Như nảy sinh ác độc, “Xuong tay nặng như thế, kiểu gì cũng phải thiên hấn, làm cho hấn đoạn tử tuyệt tôn.”

“Cân nhắc...” Lời còn chưa dứt, Liễu Như không kiên nhẫn nói: “Không cần khuyên ta, Liễu Như ta có thù tất báo, tuyệt không hàm hồ bỏ qua.”

Sắc mặt Bạch Chi trắng bệch, nói gì thì nói Bùi Cửu cũng là vị hôn phu kiếp trước của nàng, nếu như kiếp này bất hạnh, tiếp tục tiền duyên, Bùi Cửu bị thiên, chịu khổ chẳng phải là nàng? Việc này nàng suy nghĩ nhiều lắm, có thể tránh thì tránh.

“Ăn đủ chưa? Chúng ta hồi phủ.” Liễu Như không kiên nhẫn nhìn Bạch Chi tâm sự chồng chất.

“Chúng ta hồi phủ đi.” Bạch Chi đứng dậy.

Liễu Như buông một thỏi bạc. Bạch Chi nói: “Không cần nhiều như vậy.”

“Thường cho tiểu nhị bị giật mình.”

“...”

Liễu Như “phụ trợ” thật đúng là tỉ mỉ. Cố ý làm cho lầu hai chỉ có một cô gái là nàng. Tiểu nhị này bị giật mình, nên thương.

Thương cái bạt tai!

Qua mấy ngày, Bạch Chi mệnh Thanh Hà chú ý hành động của Liễu Như nhiều hơn. Mới đầu Thanh Hà không hiểu Bạch Chi tại sao đột nhiên lại hứng thú với Liễu Như như vậy. Bạch Chi giải thích nói: “Nàng sẽ hạ thủ với người trong lòng ta, người nói ta có thể không ngăn cản sao?”

Thanh Hà liền giống như bị ác quỷ nhập thân, tràn ngập ý chí chiến đấu.

Thanh Hà báo lại, Liễu Như đặt một gian phòng ở Phụng Tiên lâu. Bạch Chi hiểu, Liễu Như muốn hành động. Ngày thứ hai, Liễu Như phái người mời Bùi Cửu, Bùi Cửu lại đáp ứng lời mời.

Bạch Chi âm thầm phi nhô Bùi Cửu giả đứng đắn ở trong lòng, còn không phải bị mỹ nhân mê tâm trí. Bạch Chi vì “tiền duyên” bất hạnh trong tương lai, chỉ phải kiên trì vì Bùi Cửu “vượt quá lửa sông”.

Nàng âm thầm tới phòng mà Liễu Như đặt trước, thấy có giường, lòng lập tức trầm xuống. Liễu Như thật đúng là hạ vốn gốc. Nàng đem một bao thuốc mê thiêu đốt trong lư hương, tự ăn giải dược trước.

Chỉ cần Liễu Như hôn mê, sẽ không có sức lực đi hoạn Bùi Cửu. Bùi Cửu sẽ không làm gì Liễu Như bị mê choáng váng chứ? Nàng có thể yên tâm vô tư chờ đợi “tiền duyên” đến.

Nàng định ra ngoài, trước cửa đột nhiên có tiếng bước chân. Bạch Chi thầm kêu không hay ho, lập tức trốn vào bình phong.

Đến là Bùi Cửu, hẳn còn đến sớm hơn so với Liễu Như.

Hắn được tiểu nhị mang vào phòng, thấy giường, đôi mắt trầm trầm, mặt có vẻ giận ngồi ở bên bàn, nhẫn nại chờ đợi.

Bạch Chi buồn bực, tên háo sắc bị sắc đẹp mê hoặc, đến sớm như vậy làm chi? kế hoạch tốt đẹp của nàng, đều bị hắn quấy rầy.

Mê được có tác dụng, Bùi Cửu “đông” một tiếng ngã gục trên bàn.

Bạch Chi định đi ra dứt giải dược cho hắn, cửa “chỉ nha” một tiếng mở ra. Liễu Như đi đến.

Xong rồi...

Bùi Cửu sẽ bị thiên!

Hiển nhiên Liễu Như không ngờ Bùi Cửu lại đến trước nàng, nàng thấy Bùi Cửu gục xuống bàn, đẩy hai cái, phát hiện hắn không thể tỉnh lại trong chốc lát, khóe miệng nổi lên ý cười, khiêng hắn lên giường, trực tiếp rút đao ra, chuẩn bị xuống tay.

Một đao kia vùng xuống thì toi!

Bạch Chi không để ý hậu quả liền xông ra ngoài.

“Biểu muội! Không cần.”

Liễu Như giờ đao lên cao mắt lạnh bắn về phía Bạch Chi, cả người Bạch Chi run run, độ ngoan tuyệt kia nàng không thể theo kịp. Nàng cả gan đi lên định ngăn cản.

“Biểu muội, có thể muội không biết hắn là người phương nào. Hắn là con của Bùi đại tướng quân, một đao của muội vùng xuống, hậu quả rất nghiêm trọng.”

Liễu Như nhíu mi, nhìn Bùi Cửu đang ngã trên giường.

Bạch Chi định yên lòng, Liễu Như lại lạnh lùng cười rộ lên: “Thì tính sao? Ai biết là ta thiên hắn?” Thanh đao trên đỉnh đầu hung hăng đâm xuống.

Khi đó đầu óc Bạch Chi trống rỗng, phần đầu quên mình vọt qua, bắt lấy tay nàng, “Biểu muội, xin nghĩ lại!”

“Buông ra, kẻ sĩ thà chết chứ không thể nhục, ta có giận thì phải xả giận, có thù phải báo thù, tuyệt không mềm lòng.” Sức lực của Liễu Như khá lớn, nếu không phải lúc trước Bạch Chi rèn luyện cường thân kiện thể, sức lực như thế này nàng không ngăn chặn được.

“Vậy biểu tỷ đối đãi với muội như thế nào?” Bạch Chi quát bảo ngưng nàng ta lại, buồn giận lẫn lộn ngăm nhìn Liễu Như.

Liễu Như ngẩn ra, “Cũng tạm.”

“Ta yêu chàng, ta không có chàng không được, vì biểu tỷ, xin hãy thả chàng.” Bạch Chi nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, giống như thề non hẹn biển, ánh mắt chân thành, giọng điệu trịnh trọng, khí thế mạnh mẽ, làm cho Liễu Như mềm nhũn.

Liễu Như mím môi, nghẹn khuất buông đao, đứng nghiêm một lúc rồi che mặt khóc chạy ra khỏi phòng.

Thật sự là khiến nàng ta rất khó xử.

Bạch Chi thấy Liễu Như rời đi, thờ dài một hơi, đột nhiên nghĩ đến Bùi Cửu hôn mê chưa tỉnh, vội vàng xoay người lấy ra giải dược từ bên hông cho hắn ăn vào, lại nhìn cẩn thận, hai gò má Bùi Cửu đỏ ửng, hơi thở không đều, có triệu chứng xung huyết.

Bạch Chi kinh hãi, lắm bầm: “Chẳng lẽ hít vào quá nhiều mê dược, dẫn đến bệnh trạng khác? Không được, cần tìm đại phu.”

Nàng vừa đứng lên chuẩn bị rời đi, cổ tay bị người khác túm lấy. Bạch Chi kinh ngạc xoay người, chỉ thấy Bùi Cửu đỏ từ mặt đến cổ, giọng điệu hơi có vẻ không được tự nhiên, đôi mắt không dám nhìn thẳng nàng, hắn nói: “Ta vẫn chưa té xỉu.”

Sắc mặt Bạch Chi trắng bệch...

Nàng không tin tưởng lắm hỏi: “Sao có thể? Rõ ràng có mê dược.”

“Từ nhỏ đã lớn lên cùng với thuốc, rất nhiều loại dược đã miễn dịch. Chính là mê dược, không đủ liều.”

“Vậy sao người lại giả bộ bất tỉnh?” Bạch Chi tức giận quả muốn dậm chân.

Bùi Cửu lại sung huyết, mắt tự nhiên không nhìn Bạch Chi, chậm rãi nói: “Ta chỉ muốn xem rốt cục có âm mưu gì, ai lại nghĩ tới...” Hắn nhìn Bạch Chi, buông mi mắt xuống, không nói gì nữa.

Ai lại nghĩ tới nghe được một câu thơ lộ kinh thiên động địa, cảm động trời đất! Bạch Chi âm thầm giúp Bùi Cửu bỏ sung một câu trong lòng. Lần này, nàng không nghĩ tới chuyện giải thích thêm nữa, mà đứng thẳng sống lưng, quyết đoán nói: “Vậy có phủ nhận hay không?”

Kỳ thực Bạch Chi đang nửa giả nửa thật. Hoàn thành duyên phận chưa xong kiếp trước, không phải là chuyện không tốt. Nếu hắn có ý với nàng, nàng sẽ biết thời biết thế. Nếu vô tình với nàng, nàng sẽ mỉm cười từ bỏ. Tuổi Bạch Chi không còn nhỏ nữa, Bạch Uyên thúc giục, cùng việc sống lo lắng hải hùng ở Bạch phủ, không bằng sớm mang Liễu thị đi xa.

Bùi Cửu thấy Bạch Chi cười như không cười, thẹn quá thành giận, dằn vẻ què mùa mắng lại: “Dâm phụ!”

Bạch Chi thờ dãi dưới đáy lòng, chưa đủ lửa, đành phải mỉm cười từ bỏ. Bạch Chi hạ thấp người với hắn: “Dâm phụ thất lễ, hẹn gặp lại Bùi công tử.”

Rời đi không hề quyến luyến, làm cho Bùi Cửu không rõ tình cảm của nàng, là thật hay giả...

Trước khi rời Liễu phủ, Bạch Chi tới sân của Liễu Như thăm một chuyến. Chưa từng nghĩ tới, nửa đường lại bị nha hoàn của Liễu Như cản lại, nói là thân mình Liễu Như không khỏe, không thể gặp khách. Bạch Chi đành phải thôi, bị sập cửa vào mặt đành phải trở lại sân của mình.

Thanh Hà ở trong phòng chờ đã lâu, trong tay nàng ta cầm một phong thư đưa cho Bạch Chi, “Lão gia gửi thư nhà tới.”

Bạch Chi đón nhận không tình nguyện cho lắm. Thư của Bạch Uyên, nàng sợ cực kỳ. Trong thư viết: ‘Vô tình gặp một thư sinh, gia thế giàu có, không chê thanh danh con gái bị tổn hại. Mong con gái mau về thăm hỏi.’ Bạch Chi cười lạnh trong lòng, vội vàng mong nàng xuất giá như vậy, ngay cả phụ thân mất cao hơn đình cũng chấp nhận cả thư sinh, chắc chắn có vấn đề.

Kỳ thật Bạch Chi cũng đoán ra một phần, tất nhiên có nhị nương châm ngòi thổi gió gây khó dễ. Bạch Uyên trông cậy nàng gả cho Bùi Cửu, qua loa gả nàng cho một tên thư sinh như vậy, có lẽ trong nhà đã xảy ra chuyện gì. Cũng thế, đằng nào cũng phải lấy chồng, thư sinh thì thư sinh, chỉ cần ráp tâm không bất chính, thái độ làm người ngay thẳng, làm thế so với về sau bị Bạch Uyên làm đá kê chân bán đi làm thiếp còn tốt hơn. Tình cảm của nàng đối với Bạch gia vốn mỏng, có chuyện gì hay không, nàng chưa từng để bụng, chỉ là trong nhà còn có Liễu thị, nàng còn băn khoăn.

Bạch Chi nói với Thanh Hà, “Dọn dẹp hành trang, chuẩn bị hồi phủ.”

Thanh Hà ngần ra, “Nhanh như vậy?”

“Sao? Người muốn ở đây định cư?” Bạch Chi nhếch mi, chỉ cảm thấy Thanh Hà càng thêm cổ quái. Lúc ấy sống chết không chịu theo tới, hiện giờ lại lưu luyến không rời.

“Không.” Thanh Hà phục tùng lui ra.

Bạch Chi nghĩ, nên cùng cậu và biểu ca nói lời từ biệt.

Bạch Chi rời đi quá đột nhiên, Liễu Kế biết được Bạch Chi phải trở về đêm, có chút kinh ngạc, “Xảy ra chuyện gì?”

“Vội vã lập gia đình.” Bạch Chi nói đùa, “Đã lớn rồi, thật vất vả mới có người muốn lấy gái lỡ thì như ta, tất nhiên phải khẩn cấp lập gia đình.”

Liễu Kế nhíu mi, bình tĩnh nói: “Không tin.”

“Mấy ngày nữa tin vui truyền đến, biểu ca sẽ biết.” Khóe miệng Bạch Chi giờ lên, con ngươi sáng ngời lấp lánh động lòng người, Liễu Kế nhìn ngần người, muốn nói lại ngại trong cổ họng, chậm chạp nói không nên lời.

“Liễu Như nói, muội rất yêu Bùi Cửu.” Liễu Kế gian nan nói.

Đúng là Liễu Như lắm miệng. Bạch Chi thăm trợn trắng mắt, trên miệng lại mỉm cười, “Nhưng người ta lại không thích mình đâu.”

“Chỉ vì Bùi Cửu không thích muội, muội lại cam chịu, tùy tiện gả đi sao?” Liễu Kế có chút kích động.

Bạch Chi tinh tế nghĩ nghĩ, biểu hiện có vẻ rất thật, sau đó trịnh trọng gật đầu. “Đúng vậy, đau nát lòng...”

“...” Liễu Kế không nói một lời.

Bạch Chi ghen cười, “Được rồi được rồi, những lời nói nặng nề nói ra cũng vô nghĩa. Biểu ca, lần sau đến Tô thành uống rượu mừng của ta.”

“...” Liễu Kế tiếp tục trầm mặc. Bạch Chi thấy Liễu Kế không nói lời nào, hạ thấp người nói, “Vậy biểu muội đi thu dọn đồ đạc, cáo từ trước.”

“...” Liễu Kế vẫn trầm mặc như trước.

Bạch Chi mới vừa bước ra cánh cửa định đi về sương phòng, phía sau bỗng nhiên vang lên tiếng hô của Liễu Như: “Tỷ yêu Bùi Cửu như sinh mệnh, sao lại dễ dàng buông tha như thế? Cái này gọi là yêu sao?”

Bạch Chi thú vị cười nói. “Vậy như thế nào mới gọi là yêu?”

“Phi quân không lấy chồng, nguyện vì quân tử.”

Thật giống nàng trước kia! Bạch Chi cảm khái tự đáy lòng. Trước kia nàng cũng từng như vậy? Trừ bỏ Mộ Đồ Tô ai cũng không lấy, mắt tự tôn đi làm thiếp của hắn, yêu đến tuyệt vọng, yêu đến chết. Một Bạch Chi như vậy đã sớm chết hòa vào bụi đất, lại một lần nữa lấy được sinh mệnh, nàng sợ yêu, sợ hãi mình từng như vậy.

Bạch Chi cười: “Quân chết sống cũng không yêu ta? Có thể cưỡng cầu điều gì? Không cưỡng cầu được, chẳng bằng hào phóng buông tay.”

“Có thể buông tay cũng là yêu hay sao?” Liễu Như cười nhạt, “Ta xem thường tỷ, biểu tỷ, tỷ là một cô gái yếu đuối không có năng lực.”

“Muội muốn nói như vậy cũng chẳng sao. Có điều, muội tự giải quyết cho tốt.” Bạch Chi xoay người đi hướng sương phòng mình.

Nàng nên thu dọn hành lý, về nhà lập gia đình.

Về phần yêu, nàng đã sớm mắc cạn trong cái chết thâm đậm vô tận từ kiếp trước.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Sam Y Tận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Trên đường trở về nhà, Bạch Chi dần dần ngủ. Con ngựa đột nhiên ngừng lại, thân mình nàng suýt nữa văng ra ngoài. Đầu gối Bạch Chi đánh vào vòng bảo hộ, đau nhe răng trợn mắt. Đang định phát hỏa, Thanh Hà từ bên ngoài vén màn lên, khó xử nói: “Tiểu thư...”

“Chuyện gì?” Bạch Chi dụi dụi đầu gối bị thương, nhú mày hỏi.

Thanh Hà đáp lại: “Bùi công tử cầu kiến.”

Bạch Chi kinh ngạc, sao hắn biết nàng rời đi Đồng thành? Hắn đến tiễn? Bạch Chi mang theo nghi hoặc xuống xe ngựa, chỉ thấy Bùi Cửu thở hổn hển, muốn nói lại thôi nhìn nàng. Bạch Chi hỏi: “Bùi công tử có ý đến tiễn?”

Bùi Cửu dắt ngựa đi tới, “Suốt đêm trở về Tô thành làm chi?”

Bạch Chi cười đáp: “Nhận được thư nhà, sợ hãi trong nhà xảy ra chuyện, trở về xem thế nào.”

“Không cho phép.” Ngực khí Bùi Cửu mang theo tức giận cùng mệnh lệnh.

Bạch Chi kiềm hãm tươi cười, một bộ nghiêm trang.

Bùi Cửu rầu rĩ mắng nàng một câu, “Gỗ mục không thể dẻo!”

“Bạch Chi làm theo lời Bùi công tử, sao lại mắng ta?”

“Ta muốn mắng cô.” Bùi Cửu tức giận nói.

Bạch Chi cảm thấy quái lạ, hắn vội vàng vàng chạy tới, là đến mắng nàng? Nàng tự nhận là bản thân không hề sai lầm, không khoan khoái cho lắm nói: “Bùi công tử mắng xong chưa? Bạch Chi còn sốt ruột muốn đi.”

Bùi Cửu gắt gao nhìn chăm chăm nàng, ngóng trông nàng còn lời khác muốn nói cùng hắn. Nhưng bộ dáng “không lời nào để nói” của Bạch Chi thật sâu đau đớn hắn, dừng khí bành trướng mà ra nháy mắt bụi tan khói diệt.

“Tái kiến, gỗ mục.” Hắn nói xong bốn chữ này, hơi có chút hối hận.

Bạch Chi cười khẽ, “Không biết sao, ta cảm thấy đâm— phụ tương đối dễ nghe hơn một chút.”

Bùi Cửu nhìn nàng, miệng kín như bưng. Nàng tươi cười luôn thanh nhạt như vậy, không biết là thật hay giả, cũng như những huynh đệ tỷ muội bên cạnh hắn. Bởi vì làm người như thế quá mệt, hắn cố ý làm xấu thanh danh bản thân, lưu luyến phổ hoa, bắt cần đòi ăn chơi trác táng. Hắn giả bộ ốm yếu, không tranh với đời như khách qua đường. Hắn không theo phụ thân tòng quân, không theo huynh trưởng học văn võ, rồi xa quan trường, đi thăm thú nhân gian, nhìn hoa ngắm cỏ.

Bùi Cửu vươn tay niết mặt Bạch Chi, “Không cần cười như vậy, rất xấu.”

Bạch Chi giật mình, lại tùy ý để hấn vô lễ, không trốn tránh.

Bùi Cửu ý thức được mình luống cuống, buông tay.

Lần này nàng cười thật tươi đẹp, trong suốt như nước suối.

Bùi Cửu giật mình, cũng nở nụ cười, “Dâm- phụ! Hẹn gặp lại.” Một lát sau, hấn cuối cùng nói ra mục đích lần này đến đây, “Không cần tùy tiện lập gia đình.”

Tươi cười trên mặt Bạch Chi hơi cứng đờ, lập tức lại cười toe, “Công tử quân thật nhiều.”

Bạch Chi lên ngựa rồi đi là lúc, Bùi Cửu đứng ở tại chỗ, nhìn theo nàng.

Kỳ thực là Bạch Chi chạy trốn chết.

Bạch Chi dựa vào cửa sổ bên cạnh xe ngựa, nhìn bầu trời xanh. Thanh Hà từ ngoài xe thò đầu vào, che miệng cười hỏi Bạch Chi, “Tiểu thư cùng Bùi công tử lại tự định chung thân?”

Bạch Chi bật cười, “Ta muốn cùng hấn tự định chung thân, có điều hoa rơi cỏ ý nước chảy vô tình.”

“Làm trò. Em thấy Bùi công tử có tình với tiểu thư, nếu không tại sao lại chạy tới khuyên tiểu thư không cần tùy tiện lập gia đình?”

Bạch Chi thấy lời này có chút đạo lý, “Nếu không thì quay xe ngựa lại, ta cầu thân với Bùi Cửu? Rèn sắt khi còn nóng?”

“Tiểu thư, dè dặt!” Thanh Hà vô cùng bất mãn nhũu mày. Bạch Chi nhếch miệng cười! Nếu như Bùi Cửu có ý với nàng, không ngại thử một lần. Chi tiếc hấn chưa rõ thái độ, nàng cũng không dám tự coi nhẹ mình, hoặc là... không dám mơ tưởng hảo huyền. Kiếp trước, bản thân miễn man suy nghĩ quá nhiều, cho rằng nỗ lực sẽ thành công, lại không biết, trên phương diện cảm tình, một cây làm chẳng nên non.

Bị rấn cắn một lần sợ dây thừng ba năm, nàng thật sự rất sợ “cảm tình”.

Không bằng chấp nhận cùng “tên thư sinh” trong thư nhà nhắc tới, một đời an ổn, năm tháng yên lành.

Nhưng khi Bạch Chi trở lại Tô thành, không thấy “tên thư sinh” một lòng muốn gả, lại thấy toàn phủ gia đình ôm tay áo lau nước mắt, vác gói đồ rời đi Bạch phủ.

Trong nhà có người mất? Trong lòng Bạch Chi run lên, chạy vội tới chính đường, đã thấy nhị nương ngồi ở một bên nhàn nhã ăn điểm tâm, quân gia ngồi ở một bên phát bạc cho gia đình.

Bạch Chi không hiểu, đi lên hỏi, “Đây là làm gì?”

Nhị nương thấy Bạch Chi đã trở lại, châm chọc nói: “Ta đã nói, ngàn vạn lý do cũng không có tác dụng bằng cho người một người đàn ông. Nhìn xem tốc độ của người, thật đúng là ra roi thúc ngựa trở về?”

“Thư sinh” chỉ là ngụy trang, nói vậy cũng là nhị nương nghĩ ra.

Bạch Chi nín thở, điều chỉnh tâm trạng, miễn cưỡng mỉm cười hỏi: “Nhị nương, không biết trong nhà có biến cố gì? Phái gia đình rời đi, chớ không phải là cha bị mất chức?” Nàng không hiểu sao lại hưng phấn, nếu bị mất chức, thật đúng là việc vui lớn.

“Vừa vặn ngược lại, quan thăng ngũ phẩm, Binh bộ lang trung, lên kinh làm quan.” Nhị nương kiêu ngạo, nhướn mày cười.

Nhất thời sắc mặt Bạch Chi tái nhợt.

Nhị nương lái nhai nói: “Ít nhiều nhờ Bạch Thục không chịu thua kém, mua lại gia trạch cũ của thái phó thái tử, quan trọng nhất cũng là tài hoa của cha người, làm cho thái phó bị thuyết phục.”

Lại là muối mèi giật dây, lại là thái phó thái tử tiến cử, lại là Binh bộ lang trung! Cùng kết quả kiếp trước giống nhau như đúc, nàng chỉ thay đổi được quá trình, kết quả lại không thay đổi.

Bạch Chi cảm thấy thân mình vô lực, suýt nữa ngã xuống, vẫn là Thanh Hà kịp thời đỡ lấy.

Nhị nương khinh miệt cười, “Đừng kích động, nông dân lên kinh, có rất nhiều việc cần chuẩn bị, lão gia vội cho chức quan mới, nhà này cần có người quản lý. Đại tỷ ở trong nhà là lớn nhất, tự nhiên làm chủ.”

Ý tứ sáng tỏ, Liễu thị ở lại Tô thành quản lý nhà cũ, còn ba ta tràn ngập phấn khởi theo Bạch Uyên lên kinh thành nhận chức.

Trong lòng Bạch Chi cười lạnh, hiện tại mới nghĩ đến mẹ nàng là lớn nhất?

Nếu không phải trong lòng Liễu thị có Bạch Uyên, sợ Liễu thị lo lắng Bạch Uyên, Bạch Chi nhất định sẽ mặt mày hớn hở đón nhận việc này.

Bạch Chi không cùng nhị nương nhiều lời vô nghĩa, không nhìn bà ta, hỏi quản gia đang đứng một bên, “Lão gia ở đâu?”

“Lão gia ở thư phòng sửa sang lại văn kiện.”

“Được rồi.” Bạch Chi cảm thấy nên nói chuyện cùng Bạch Uyên.

Nhị nương thấy Bạch Chi không để ý đến mình, có chút khó chịu, ở sau lưng Bạch Chi xem thường, “Nhãi ranh, về sau cho người khóc.”

Bạch Chi đi thư phòng tìm Bạch Uyên, Bạch Uyên đang cùng một vị ma ma nói chuyện. Vị ma ma này hơn nửa đời sống trong Bạch phủ, Bạch phủ có thể nói là ngôi nhà thứ hai của bà. Bà đang than thở khóc lóc thỉnh cầu Bạch Uyên không cần đuổi bà rồi đi, trên mặt Bạch Uyên lại lạnh nhạt, “Ta đã thăng tới kinh quan, còn cần tòa nhà ở Tô thành làm chi? Giữ lại các người ở trong nhà, cung làm tổ tông hay sao?”

“Lão gia, tuổi tác ta lớn như vậy, con tàn tật, còn phải dựa vào ta nuôi sống. Xin lão gia thương xót, nuôi sống hai mẹ con chúng ta đi.”

“Nếu như người không đi, ta gọi gia đình cưỡng chế đuổi người đi?” Bạch Uyên nhướn mày, trên mặt lộ ra ác độc.

Qua cầu rút ván, chỉ lo bản thân, là tác phong nhiều năm qua của Bạch Uyên. Bạch Chi luôn nhìn ở trong mắt, cho nên hành vi lần này, nàng thấy thật đạm. Lão ma ma rung rung rồi đi, nhìn thấy Bạch Chi, lão lệ tung hoành khóc kè: “Tiểu thư...”

Bạch Chi an ủi nói: “Tiếp tục cuộc sống của bà, việc này, ta làm chủ.”

Lão ma ma kinh hãi một chút, đang chuẩn bị nói cảm tạ, bị Bạch Chi ngăn lại, “Bà đi xuống trước, ta có việc thương lượng cùng lão gia.”

“Vâng.” Lão ma ma thức thời rồi đi.

Bạch Chi bước vào cửa, Bạch Uyên đang sửa sang lại văn thư, thấy Bạch Chi đến, cũng không ngừng tay, hần nói: “Nhị nương con nói không sai, vừa nghe có đàn ông muốn lấy, trên người đã mọc bánh xe chạy như bay về nhà.”

Bạch Chi đi thẳng vào vấn đề, “Chúc mừng cha sẽ được toại nguyện lên kinh làm quan. Khi nào nhận chức?”

“Nhanh thì nửa tháng, chậm thì một tháng.”

“Nghe nhị nương nói, cha không mang theo nương đi kinh thành, để nương ở lại trông sân nhà quạnh quẽ?”

Bạch Uyên tạm dừng việc trong tay, “Mẹ con thân thể không tốt, sợ không hợp đất đai. Và lại chức quan mới, có nhiều sự tình cần chuẩn bị, chờ hết thấy dần xếp tốt, ta sẽ cho mẹ con cùng con đi kinh thành đoàn tụ.”

“Cha nghĩ thật chu đáo. Khắp nơi suy nghĩ cho mẹ.”

Bạch Uyên thấy lời này của Bạch Chi có gai, đâm ông rất không thoải mái. Ông nhúu mày, mặt mang vẻ giận hờn: “Chỉ Nhi tìm cha có chuyện gì?”

“Cũng không có việc gì. Thầm muốn nói cho phụ thân, tiểu đệ ở ngoài đọc sách, chúng ta mới viết thư nhà báo tin cho đệ ấy, qua mấy ngày nữa có lẽ đệ ấy sẽ trở về.”

Sắc mặt Bạch Uyên trắng nhợt, “Thật không? Rất tốt.”

“Vậy cha tiếp tục, Chỉ Nhi cáo lui.”

Bạch Chi rời đi, trong lòng cười lạnh ba phần. Thân mình tiểu đệ cũng không khỏe, sợ là đi kinh thành cũng sẽ không hợp khí hậu, hơn nữa rất thân cận với Liễu thị, để hần cùng Liễu thị, không thể tốt hơn. Đến lúc đó Bạch Uyên trọng nam khinh nữ có thể bỏ được dòng tộc đình ở lại nhà cũ sao?

Tiểu đệ Bạch Chi là Bạch Thuật, con nhị nương. Bởi vì từ nhỏ yếu đuối nhiều bệnh, ở ngoài cần y, thuận tiện ra ngoài học tập. Một năm cũng chỉ trở về một lần. Quan hệ của Bạch Chi cùng Bạch Thuật không coi là rất tốt nhưng cũng không kém. Còn quan hệ của Bạch Thuật cùng Liễu thị lại rất thân, thậm chí còn hơn với mẹ đẻ của hần. Điều này làm cho Bạch Chi rất ngạc nhiên, sau này ngẫm lại, cũng thấy hợp lý.

Nhị nương vào Bạch phủ một năm liền sinh Bạch Thuật, có điều Bạch Uyên làm người có nguyên tắc “Tử làm vợ quân”, không để ý nhị nương đau khổ cầu xin, đem Bạch Thuật giao cho Liễu thị, một lần chính là năm năm. Trong năm năm này địa vị của nhị nương tại đây rất ổn định, được Bạch Uyên sủng ái, ngay sau đó chương quản quyền tài chính trong Bạch phủ, cuối cùng ngay cả quyền nuôi con cũng về tay bà, có thể nói là vui vẻ bắt đầu. Chẳng qua đứa bé không thân cận cùng bà, đây là sự tiếc nuối duy nhất.

Bạch Thuật là điểm công phá duy nhất giữa Bạch Uyên cùng nhị nương.

Bạch Chi lợi dụng Bạch Thuật, bức Bạch Uyên đi vào khuôn khổ, mang nàng cùng mẫu thân lên kinh!

Bạch Thuật nhận được thư nhà, phong trần mệt mỏi trở lại. Vui mừng nhất không phải Bạch Uyên cùng nhị nương, mà là Liễu thị. Sáng sớm Liễu thị đã mệnh nha đầu trang điểm ăn vận cho bà, mệnh đầu bếp hôm nay làm nước đậu xanh Bạch Thuật thích nhất.

Liễu thị luôn luôn thanh tâm quả dục rất ít khi dao động như vậy, thân là con gái ruột của Liễu thị, Bạch Chi rất ghen tị, trêu ghẹo Liễu thị, “Nương, người cần phải nhớ con mới là con gái ruột của người đấy!”

Liễu thị giả bộ tức giận, “Vớ vẩn. Thuật Nhi là mầm mống duy nhất của cha con, người một nhà, làm sao lại khách khí?”

Lại là Bạch Uyên! Nhất thời Bạch Chi không có hứng thú. Có khi nàng rất không hiểu nương của nàng, Bạch Uyên đối xử với bà như thế, bà vẫn suy nghĩ mọi điều cho ông ấy, lúc nào cũng vương bận, nàng không cho rằng đây hiền lành, mà là si ngốc.

Đàn bà si ngốc, sẽ chỉ làm đàn ông coi thường, không quý trọng.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Sam Y Tận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Hôm nay ngày rất đẹp, trời trong nắng ấm. Bạch Chi nhận được thư Bạch Thuật, nói hôm nay hắn trở về nhà. Cả nhà đều kiểng chân trông ngóng, từ khi mặt trời mọc phía đông đến khi ngả về phía tây, cũng không nhìn thấy Bạch Thuật.

Liễu thị là người thất vọng nhất. Sắc trời tối xuống, hi vọng cũng tan, Liễu thị không chống đỡ được, sắc mặt tái nhợt, không chịu nổi, té xỉu. May mà Bạch Chi tay mắt lanh lẹ, kịp thời đỡ lấy.

Nhị nương ở bên cạnh trào phúng nói: “Đại tỷ, thân mình không khỏe, chớ cố gắng, Thuật Nhi là con ta, tấm lòng của tỷ ta xin nhận.”

Liễu thị mỉm cười, từ chối cho ý kiến. Trong lòng Bạch Chi cực kì khó chịu, trả lời lại một cách mỉa mai, “Nhị nương khách khí, Thuật Nhi là con của Bạch gia, nòi giống duy nhất, không thương Thuật Nhi thì thương ai? Hơn nữa Thuật Nhi còn thân nương hơn so với người...” Bạch Chi mỉm cười, không tiếp tục, thuận lợi thấy sắc mặt nhị nương trắng bệch, hơi thở không ổn.

Bạch Uyên ở bên cạnh nhủu mày không kiên nhẫn, “Được rồi, đều giải tán, nên làm gì thì làm đi. Hình nhi, nàng đi theo ta, ta có việc nói với nàng.”

Liễu thị gật đầu.

Bạch Chi nhìn không được nhủu mày, trong lòng vọt ra dự cảm không tốt. Nàng thiết tình sợ Liễu thị một mình nói chuyện với Bạch Uyên. Liễu thị cho tới bây giờ chưa từng cự tuyệt Bạch Uyên, Bạch Uyên bảo bà đi tây bà sẽ không đi hướng đông. Bà chết lặng yêu Bạch Uyên, “hiền lương thực đức”, cho dù lọt vào bất công, cũng chỉ âm thầm rơi lệ. Liễu thị mấy năm nay bái phật cung phật, không phải thành kính hướng phật, mà là cảm thấy bản thân không thể giúp Bạch Uyên làm chuyện gì, nhị nương thay thế bà toàn bộ, bà thành “nhân thế”, như vậy chỉ có thể thành kính hướng phật, khẩn cầu trời xanh phù hộ Bạch phủ bình an, Bạch Uyên được như mong muốn.

Bạch Chi cho rằng đây là “ngu yêu” Nàng muốn kéo Liễu thị trở lại con đường chân chính, nhưng bên trong Liễu thị bị Bạch Uyên độc hại quá sâu. Bạch Chi bất đắc dĩ, chỉ có thể tận lực bảo vệ bà. Trước khi Liễu thị vào thư phòng Bạch Uyên, Bạch Chi lôi kéo Liễu thị nói: “Nương.”

“Chuyện gì?”

Bạch Chi nói: “Có một số việc, chớ một mặt nương nhen, cha mấy năm nay, người tất nhiên hiểu rõ. Chi Nhi mặc dù biết nương thương Thuật Nhi, nhưng Thuật Nhi là lợi thế duy nhất của nương, nương đừng bỏ qua.” Tất nhiên nàng biết Bạch Uyên tính toán gì, nhất định là lời ngon tiếng ngọt, dỗ Liễu thị, làm cho Liễu thị nương bộ từng bước, giành càng nhiều lợi ích cho nhị nương.

Bạch Uyên sớm không còn cảm tình với Liễu thị. Nếu không phải Liễu thị ngoan ngoãn không gây chuyện, thêm năm đó thư sinh Bạch Uyên nhờ thế lực nhà mẹ đẻ Liễu thị từng bước một thành Tri châu Tô thành, Bạch Uyên đã sớm phủ chính nhị nương vứt bỏ Liễu thị.

Nhị nương thấy Liễu thị “mềm lòng”, mọi chuyện được một tác lại muốn tiến một bước, Bạch Uyên cũng mở một con mắt nhắm một con mắt.

Liễu thị dễ bắt nạt, Bạch Chi mặc dù không phản kích, nhưng cũng tận lực bo bo giữ mình, không cho bản thân phải ngâm bồ hòn.

Liễu thị mấp máy môi, muốn nói gì đó, cuối cùng hết than lại thở, lấy tay trấn an Bạch Chi, thăm thía nói: “Chi Nhi, nương tự có chừng mực, chớ lo lắng.”

Ngược lại Bạch Chi càng lo lắng hơn.

Bạch Chi không yên trở lại biệt viện, thấy Thanh Hà ngồi xồm trên tảng đá nôn khan, bộ dạng rất khó coi. Bạch Chi tiến lên hỏi: “Thanh Hà, ngươi làm sao vậy?”

Thanh Hà kích động đứng lên, lắc đầu như trống bỏi, “Không có việc gì, chắc là ăn phải thứ không sạch sẽ, có chút buồn nôn.”

“Phòng ta có mứt hoa quả, người cầm ăn đi.” Bạch Chi cũng không để chuyện này trong lòng, thuận miệng nói, liền tâm sự chồng chất trở về khuê phòng. Thanh Hà đi theo phía sau nàng trái lại với thần sắc bất định của Bạch Chi, thân thiết hỏi: “Tiểu thư, em nghe nói lão gia để phu nhân ở lại giữ nhà, mang nhị nương đi kinh thành.”

“Người thấy việc này tốt hay không tốt?” Bạch Chi hỏi lại.

Thanh Hà nhủ mảy may nghiêm cẩn nói: “Đối với phu nhân, em cảm thấy tốt. Ngược lại đối với tiểu thư, vô cùng không tốt. Tiểu thư khuynh quốc khuynh thành, phàm phu tục tử ở Tô thành sao có thể xứng đôi? Chi có công từ kinh thành tài trí hơn người mới có thể vào mắt tiểu thư.”

Bạch Chi thật là trầm tư, “Nhưng ta đã có A Cửu...”

“...” Thanh Hà nhất thời cứng lưỡi.

Bạch Chi che miệng cười trộm, trên mặt lại ra vẻ trấn định, “Thiếp làm bỏ vì dai như tơ. Chi đợi quân làm bàn thạch. Thanh Hà, về sau chớ nghĩ đến việc đó.”

Thanh Hà gật đầu, thì thầm trong miệng, “Bùi công tử thật là ngu dốt, không nhìn ra tâm tư của tiểu thư.”

Bạch Chi phụ họa gật đầu, “Đây gọi là gỗ mục không thể đeo!” Nói xong, Bạch Chi ngẩn người, trong đầu xoay quanh lời mắng của Bùi Cửu. Hẳn bảo nàng là gỗ mục, có phải cũng ý tứ này hay không?

Lập tức, nàng bật cười. Cái tật hay miên man suy nghĩ của nàng còn chưa trị tận gốc. Nên tiếp tục kiểm điểm mới được.

Bạch Chi đang đợi Liễu thị đến, đèn cháy hết dầu, Liễu thị cũng không tới. Bạch Chi lo lắng, mệnh Thanh Hà đi xem thử, Thanh Hà còn chưa bước ra cửa, tùy tùng của Bạch Uyên vội vàng vàng chạy tới, “Tiểu thư, Thuật Nhi thiếu gia đã trở lại?”

“A?” Đã gần đến giờ tỵ, nửa đêm mới về? Nói vậy giữa đường xảy ra chuyện.

Bạch Chi lập tức bỏ xuống nữ hồng trong tay, theo tùy tùng đi đại sảnh gặp Bạch Thuật.

Kiếp trước, quan hệ của Bạch Chi cùng Bạch Thuật không mặn không nhạt, rất ít ở cùng nhau, tự khi Liễu thị gặp ôn dịch qua đời, số lần nói chuyện có thể đếm trên đầu ngón tay. Sau này cả nhà Bạch phủ bị xử trảm, Mộ Đồ Tô chỉ buông tha hai người, một người là nàng, một người khác còn lại là Bạch Thuật.

Nguyên nhân trong đó, nàng đến nay không hiểu. Nàng chỉ biết, năm đó Bạch Thuật gọi Nam Chiếu tiểu công chúa là “tỷ”, vẻ mặt tràn đầy hạnh phúc. Đối với nàng, chưa bao giờ có nửa phần nhiệt tình, nhưng vào thời khắc cuối cùng cả nhà bị trảm, hắt lại cầu Mộ Đồ Tô, cho nàng một con đường sống.

Thật đáng giận, Nam Chiếu tiểu công chúa chiếm lấy người trong lòng nàng, cũng chiếm lấy chí thân của nàng.

Ghê tởm hơn là chính nàng, nàng mù quáng theo đuổi tình yêu, phai nhạt tình thân.

Cuộc đời này, nàng sẽ hết sức bảo vệ mẫu thân, cùng Bạch Thuật mà mẫu thân dùng sinh mệnh để yêu thương.

Bạch Chi đi tới đại đường, Bạch Thuật đang đứng trước mặt Liễu thị cười ngây ngô, Liễu thị một hồi oán trách lại một hồi đau lòng dùng khăn tay giúp hắt lau bùn đất. Nhị nương ngồi ở bên cạnh quắc mắt trừng mị, tức giận sắp sôi lên.

Bạch Uyên thấy Bạch Chi đến, lấy tư thái tộc trưởng nói: “Thuật Nhi trở về gặp sơn tặc, may mà xe ngựa chạy mau, chạy thoát một kiếp, ai biết lại cực kỳ nguy hiểm, gặp quân địch Nam Chiếu, thiếu chút nữa mất mạng.”

Bạch Thuật dùng giọng điệu trẻ con trào dâng nói tiếp, “Nhưng may mắn có một vị ca ca mặc áo giáp rút đao tương trợ, thoát nạn.”

“Sao có thể nói là may mắn thoát nạn? Nhìn mà xem, bàn tay cũng chảy máu, vết thương còn sâu như vậy.” Liễu thị dè dặt cẩn trọng mở ra khăn tay cầm máu cột trên miệng vết thương của Bạch Thuật. Bạch Chi bỗng chốc chú ý đến chiếc khăn tay này, tuy rằng trên vải trắng có bùn cùng vết máu, nhưng đó mẫu đơn từ tay mình thêu nàng liếc mắt một cái đã nhận ra. Chiếc khăn này trước đó không lâu còn ở trong tay ai đó.

Ca ca mặc áo giáp cứu Bạch Thuật chắc là Mộ Đồ Tô đi. Thất lung hẳn đã khỏi?

“Nương, một chút thương ấy không tính là gì, Thuật Nhi đã trưởng thành, Thuật Nhi là nam tử hán.” Bạch Thuật cho dù đau đến nhe răng trợn mắt, cũng bảo trì mỉm cười, không để Liễu thị lo lắng. Liễu thị vui mừng gật đầu.

Nhị nương bên cạnh sắp phun ra máu ngum máu tươi. Đứa con đẻ lại không thân nàng...

Toàn gia ngồi trong đại đường, nghe Bạch Thuật chậm rãi kể lại chuyện kinh tâm động phách trên đường. Bởi vì chiến sự của Quang Huy vương triều cùng Nam Chiếu sắp tới, biên phòng hỗn loạn không chịu nổi, nông dân vào rừng làm cướp là việc nghiêm trọng nhất, đã nghe chuyện nhiều thương nhân gặp nạn trên đường. Bạch Thuật tự thấy bản thân may mắn, gặp một quân đội ra tiền tuyến, trùng hợp được cứu giúp, lại thấy Mộ Đồ Tô võ nghệ rất cao, lấy một địch mười, thoải mái ứng đối. Bản thân tương lai cũng muốn tòng quân, làm một người đàn ông thực thụ.

Tán gẫu đến đêm, nhị nương muốn mang Bạch Thuật ngủ cùng. Bạch Thuật ngại ngủ không đi, quần quít lấy Liễu thị, nhị nương chán nản bị Bạch Uyên mang đi. Liễu thị mệnh nha hoàn nấu nước cho Bạch Thuật tắm rửa, trước khi đi, Bạch Thuật bỗng nhiên đi vòng vèo, lấy chiếc khăn tay bẩn bị ném ở trên bàn.

Liễu thị nói: “Chiếc khăn bẩn này có vết máu, ném đi.”

Bạch Thuật quyết đoán lắc đầu, “Không được, con đồng ý với ca ca mặc áo giáp, giặt sạch sẽ trả lại cho ca ca áo giáp, đây là người trong lòng của ca ca áo giáp đưa cho huynh ấy.”

Nàng cũng không nhớ đã tặng khăn tay, đây rõ ràng là chiếc khăn tay nàng vứt bỏ mà thôi. Bạch Chi nhìn không được nói thầm ở sau lưng, “Trẻ ranh, người trong lòng là gì cũng không biết.”

Bạch Thuật nghe thấy, cực kì nghiêm túc quay đầu nhìn nàng, giống như tiên sinh dạy học, nghiền ngẫm từng chữ một nói: “Người trong lòng là người muốn cùng nhau sống cả đời.”

“...” Bạch Chi ngẩn người.

Liễu thị dở khóc dở cười, “Đây là nghe ai nói?”

“Ca ca áo giáp nói với con.”

Bạch Chi run lấy bả vai khỏe miệng, chỉ cảm thấy việc này không đáng tin.

Bạch Thuật trở về sau, Liễu thị tươi cười nhiều hơn, nhị nương xỉ mặt, Bạch Uyên bởi vì tiếp nhận chức vụ, rất ít lộ mặt, hiển nhiên cũng ít khi ra mặt vì nhị nương. Liễu thị vui vẻ là Bạch Chi vui vẻ, cả ngày Bạch Chi tới chỗ Liễu thị chơi cùng Bạch Thuật, nói chuyện với trẻ con, cực kì đơn giản, chỉ mới mấy ngày, nàng và Bạch Thuật đã trở nên rất quen thuộc.

Bạch Thuật vẽ rất đẹp, thiên phú cực cao, hình như đã nhìn thấy là không quên được, hiển nhiên, chỉ giới hạn trong việc miêu tả hình ảnh. Hắn có thể đem vật nhìn lướt qua, tinh tế miêu tả, nhìn rất sống động, giống như đúc, làm cho Bạch Chi rất tán thưởng.

Vào một ngày mưa dầm, Bạch Thuật vẽ một bức họa, là một bộ thiếu nữ tiên được đồ, thiếu nữ này vẽ mặt căng thẳng, mặt mày bất định, hình như có chút lén lút. Bạch Chi thấy thiếu nữ này nhìn rất quen mắt, nhìn kỹ mấy lần, phát hiện đúng là Thanh Hà?

“Thuật Nhi, thiếu nữ trong tranh này là Thanh Hà?”

Bạch Thuật gật đầu như gà con mổ thóc. Bạch Chi nhú mày, nhất định đây không phải Bạch Thuật tưởng tượng, mà là một hình ảnh trong óc hắn, hắn tinh tế vẽ ra. Gần đây, nàng xương cốt chắc khỏe, không uống thuốc. Vậy thuốc này cho ai uống? Vì sao đáng vẽ lại giống như tên trộm vậy?

Bạch Chi hỏi Bạch Thuật, “Thuật Nhi, đệ nhìn thấy lúc nào?”

“Hôm qua. Đệ thấy một tỷ tỷ ngồi trong góc sắc thuốc, liền nhìn vài lần, ai biết tỷ tỷ này thật là thú vị, sắc xong lại đồ rồi lại sắc, vài lần đặt ở bên miệng nhìn nước thuốc ngăn người, xem ra vị tỷ tỷ này rất sợ đắng.”

“Có lẽ.” Trong lòng Bạch Chi hơn một tầng bóng mờ.

Thuốc này là thuốc gì? cho ai uống?

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhặt Sam Y Tận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Về việc Thanh Hà lén lút sắc thuốc, Bạch Chi còn chưa kịp truy tra, đã phát sinh một việc làm cho Bạch Chi cực kì tối tăm.

Thu Thiên nghe nói Bạch Chi trở về từ Đồng thành, liền nói sẽ đưa đến cho nàng thảo dược dưỡng nhan. Ngày đó Bạch Chi còn cố ý trang điểm từ sáng sớm chờ Thu Thiên nhiều ngày không gặp. Thu Thiên được cho là bằng hữu duy nhất của Bạch Chi, nàng gả làm vợ người khác, không giống trước kia như vậy không kiêng nể gì. Thu Thiên mỗi lần xuống núi bán dược liệu trở về, luôn đi Bạch phủ một chuyến, thuận đường mang cho Bạch Chi một ít thuốc bổ khỏe mạnh hữu ích cho thân thể. Bạch Chi bởi vì “thanh danh” không tốt, từ lúc Mộ Đồ Tô từ hôn về sau, rất ít ra ngoài, ru rú trong nhà, ngẫu

nhien ra ngoài, cũng là lên núi tìm Thu Thiên.

Không ngờ, buổi trưa buông xuống Thu Thiên mới hùng hùng hổ hổ đi tới, hơn nữa người cũng thần thần bí bí, vừa thấy Bạch Chi, đã lôi kéo Bạch Chi đi tới chỗ không người, tựa đầu vào bên tai nàng, nhỏ giọng hỏi: “Ài?”

“Gi?” Bạch Chi không hiểu cho lắm.

Thu Thiên vuốt bụng Bạch Chi, vờn hai ngón tay, liếc mắt hỏi.

Bạch Chi như trước không hiểu, “Rốt cuộc ngươi muốn nói cái gì?”

Thu Thiên thấy lời này khó có thể mở miệng, tận lực uyển chuyển hỏi: “Ngươi ở Đồng thành cùng ai ngủ trên một cái giường?”

Bạch Chi ngần ra, trí nhớ lưu chuyển, nghĩ đến hình ảnh mặt đỏ tai hồng cùng Mộ Đồ Tô trên giường, mặt lại đỏ một lần nữa. Thu Thiên thấy Bạch Chi đỏ mặt, bộ dáng muốn nói lại thôi, thầm kêu hồng bét. Thu Thiên hít sâu một hơi, dùng sức nắm tay Bạch Chi, giống như cổ vũ cho nàng, “Chi Nhi, là ai?”

Bạch Chi hơi không được tự nhiên, “Mộ Đồ Tô...” Nghĩ lại, dường như nàng chưa cùng bất luận kẻ nào nói qua việc này, vội hỏi: “Sao ngươi biết việc này?”

“Hôm nay ta xuống núi bán thuốc, ở trong tiệm thuốc cùng ông chủ bàn giá, gặp Thanh Hà vừa mua thuốc xong, nghe ông chủ nói là mua thuốc dưỡng thai...”

Bạch Chi kinh ngạc, nhiều ngày nay Thanh Hà sắc thuốc dĩ nhiên là thuốc dưỡng thai?

Thu Thiên thấy sắc mặt Bạch Chi trắng xanh, hiển nhiên là kinh hách mà ra. Thu Thiên thở dài, “Ngươi cũng biết thanh danh ngươi ở Tô thành, tuy rằng ta đưa chút bạc cho ông chủ tiệm thuốc chặn miệng của ông ta, nhưng giấy không thể gói được lửa, việc này nếu truyền mở ở Tô thành, danh tiếng xấu xa của ngươi sẽ rõ ràng, chuyển biến xấu một cách nghiêm trọng. Ta thấy ngươi vẫn nên thừa dịp hiện tại, thương lượng với cha đứa nhỏ, sớm cưới ngươi vào cửa cho kịp.”

Bạch Chi chỉ cảm thấy đau đầu, việc bức này, tại sao lại phát sinh với người bên cạnh nàng? Thanh Hà mua thuốc dưỡng thai, là cho bản thân hay là mua hộ người khác? Hiện tại nàng chỉ muốn biết việc này.

Thu Thiên thấy bộ dáng Bạch Chi kinh hoảng không không chế được, thật là thương tiếc, tức giận mắng, “Chẳng lẽ Mộ Đồ Tô muốn ăn xong chùi mép chạy lấy người? Buồn cười, ta muốn làm thịt hắn.”

Nếu như là trước kia, Bạch Chi khẳng định sẽ cùng Thu Thiên trêu ghẹo, đem hiểu lầm này tận lực vui đùa hóa. Mà lúc này, nàng đã mất tâm tư, nàng thậm chí nhanh chóng biết Thanh Hà mua thuốc dưỡng thai là cho mình uống hay vì người khác mà mua.

Bạch Chi đành phải có lệ với Thu Thiên, “Ta vẫn chưa có thai, việc này có hiểu lầm, có điều bây giờ không thể nói rõ. Thu Thiên, hôm nay không thể chiều dài ngươi, ngày khác ta đến cửa tìm ngươi.”

Thu Thiên tin Bạch Chi, “Ngươi biết rõ tính ta nôn nóng, không nói với ta, ta sẽ luống cuống.”

Bạch Chi không để ý tới Thu Thiên oa oa kêu, đuổi nàng ta đi. Chờ Thu Thiên bắt đắc dĩ rời đi, Bạch Chi liền đi tìm Thanh Hà. Nơi đầu tiên muốn tìm, đó là nơi Bạch Thuật về tranh.

Thanh Hà quả thật ở nơi này sắc thuốc. Có điều nàng ta lúc này, không phải là vẻ mặt lo lắng bất an không yên bên trong bức họa, mà là bộ dạng lơ đãng, ần ần toát ra một bộ dáng mà Bạch Chi đã từng quen biết. Bộ dáng này là khi Liễu thị nhìn Bạch Thuật mới có.

Tình yêu của người mẹ.

Bạch Chi kinh hãi. Lúc này bảo nàng sao có thể bình tĩnh? Đầu óc nàng nóng lên, đi nhanh hướng Thanh Hà, đẩy ngã ảm sắc thuốc, mặt lạnh giận dữ chất vấn nàng ta, “Ta nghĩ ngươi cần phải cho ta một lời giải thích.”

Cả người Thanh Hà phát run quỳ trên mặt đất, cúi đầu nhận sai, “Tiểu thư, thực xin lỗi.”

“Ngươi không nên xin lỗi ta, mà là xin lỗi chính bản thân ngươi! Tại sao ngươi lại không phụ trách đối với bản thân như vậy?” Bạch Chi nhẫn nại tính tình, gần từng tiếng nói.

Thanh Hà quỳ bất động như trước.

“Thế nào? Định im lặng?”

Thanh Hà lắc đầu, nâng hai mắt tuyệt vọng đắm lệ nhìn Bạch Chi, “Em tự nguyện, em không hối hận.”

Bạch Chi quăng một bạt tai đi qua, thịnh nộ nói: “Lặp lại lần nữa.”

Thanh Hà nâng gương mặt sưng đỏ, như trước kiên định nói: “Thanh Hà yêu huynh ấy, tặng bản thân cho huynh ấy, cũng không hối hận. Điều Thanh Hà hối hận là, từng muốn phá thai. May mà kịp thời quay đầu.” Trong ánh mắt nàng ta kiên định, làm cho Bạch Chi hoảng hốt một trận. Đôi mắt tuyệt vọng và kiên định kia giống như đã từng quen biết.

Như nàng kiếp trước lúc mới gả cho Mộ Đồ Tô, Mộ Đồ Tô chỉ vén hỉ khăn, ngay cả liếc nhìn nàng một cái cũng ngại. Đêm động phòng hoa chúc, một mình nàng trông phòng. Nàng ngồi đối diện gương trang điểm, cũng là đôi mắt tuyệt vọng lại kiên định như vậy, âm thầm thề: nhất định phải làm cho Mộ Đồ Tô yêu nàng!

Đó rốt cuộc là không chịu thua hay là kiên trì với tình yêu, cố chấp với tình yêu? Đến nay Bạch Chi vẫn không biết, nàng mím môi, nghiêm cẩn nhìn Thanh Hà, không có tức giận, ngược lại hữu khí vô lực hỏi: “Người lại muốn gây ra chuyện gì?”

Nàng không tức giận, Thanh Hà cũng không có nhuệ khí, mềm yếu thành một cô gái nhỏ làm người ta triu mến, nàng ta đập đầu ba cái với Bạch Chi, ngay sau đó khóc lên, “Tiểu thư, em cũng không biết, chỉ biết em có đứa nhỏ của huynh ấy, không hiểu sao sẽ vui sướng, cho dù... cho dù huynh ấy vĩnh viễn không biết, cho dù... huynh ấy căn bản không yêu em.”

Yêu say đắm, cho dù chỉ là một phía tình nguyện. Hình ảnh bi tráng kiếp trước hiện lên, không ngờ lưu chuyển trong óc Bạch Chi, nàng nặng nề nhắm mắt lại, cười khê: “Thanh Hà, ta khâm phục dũng khí của người.” Nàng đã đánh mất chút dũng khí này, càng sâu là năng lực yêu người khác.

Bạch Chi nói: “Việc này của người, ta không can thiệp. Có điều... ta không thể giữ người lại.”

Thanh Hà khóc lợi hại hơn, đập đầu ba cái, “Tiểu thư, cảm ơn.”

Bạch Chi cho rằng việc này cứ như vậy mà dừng lại, dù sao cùng Thanh Hà lớn lên, tuy là chủ tớ, Thanh Hà rời đi nàng vẫn có chút không nỡ. Nhưng Tô thành có một tập tục mãi mãi bất diệt, con gái chưa kết hôn có thai, sẽ bị nhốt vào lồng heo thả xuống sông hoặc thiêu sống trước công chúng.

Nếu như Thanh Hà ở lại Bạch phủ, bụng càng lúc càng lớn, đến lúc đó không thể gạt được, tánh mạng trở nên nguy hiểm.

Có điều nàng chưa từng dự đoán được, “giấy không thể gói được lửa” cháy quá nhanh, nàng còn chưa kịp đưa Thanh Hà rời đi, Tô thành đã phái người cầm gậy đến Bạch phủ bắt người. Có điều không phải bắt Thanh Hà, mà là Bạch Chi.

Không còn cách nào khác, “xú danh” ở ngoài cửa nàng đã không thể cứu chữa được.

Gia đình ở Bạch phủ đã sớm phân phát gần hết, nào có nhân lực chống cự, người ta gần như thông suốt đi đến biệt viện của Bạch Chi, ngại cấp bậc lễ nghĩa, ở trước khuê phòng của Bạch Chi là to, lần sauto hơn lần trước: “Dâm phụ! dâm phụ!”

Trong phòng, Thanh Hà gấp đến độ khóc lên, “Sao ông chủ tiệm thuốc không giúp em giữ bí mật. Em đã cho ba lượng bạc chặn miệng ông ta.”

Bạch Chi ở bên cạnh, lạnh nhạt rất nhiều. Kỳ thực nàng rất thích làm “dâm phụ”, nhưng chỉ cực hạn xuất phát từ miệng Bùi Cửu. Những người đó, nàng không thích cho lắm. Nhưng nàng còn có tâm tư trên ghẹo Thanh Hà lòng đang nóng như lửa đốt, “Thu Thiên cũng cầm bạc chặn miệng ông ta, nói vậy ông ta là con tì hưu, chỉ ăn vâng bạc châu báu.”

Nước mắt Thanh Hà xoạch xoạch chảy ra, “Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?”

“Quá đơn giản, người lao ra đi, xưng bản thân chính là dâm phụ kia, chẳng phải là được.” Bạch Chi cảm thấy đề nghị này vô cùng tốt, cười xấu xa với Thanh Hà.

Thanh Hà đỏ vành mắt, khê cắn môi, suy tư rồi rầm được một lúc, bộ dáng như bất chấp giá nào, định lao ra. Bạch Chi kịp thời giữ chặt nàng ta, bật cười nói: “Người ngốc sao? Chưa đánh đã khai?”

“Nếu Thanh Hà không ra. Tiểu thư sẽ bị mang đi thiêu sống.” Hiển nhiên Thanh Hà bị dọa đến.

Bạch Chi bắt đắc dĩ nở nụ cười, “Cây ngay không sợ chết đứng. Trong bụng ta lại không có đứa nhỏ, bọn họ có thể làm gì ta? Nhưng người, người là hàng thật giá thật.” Bạch Chi còn không có ý tốt chọc chọc bụng Thanh Hà.

Thanh Hà hiểu ra, lập tức lau khô nước mắt, không căng thẳng nữa.

Bạch Chi nói: “Việc này hiển nhiên không phải ông chủ tiệm thuốc lộ ra. Sao ông chủ tiệm thuốc không vạch trần ngay lúc đó, mà qua mười ngày mới mở miệng? Việc này hoặc là ông chủ tiệm thuốc uống say tiết lộ, hoặc là có người thông qua con đường khác mà biết. Tóm lại, tất cả nguyên nhân...” Bạch Chi chỉ hướng Thanh Hà, “Đều bởi vì người!”

Thanh Hà cúi đầu không nói.

Bạch Chi thờ dãi, “Hoặc là lúc mua thuốc bị phát hiện, hoặc là lúc sắc thuốc bị phát hiện. Nếu có người hỏi người vì sao phải mua thuốc dưỡng thai, người cứ nói mua giúp Thu Thiên. Ta nghĩ nàng ấy sẽ giúp chúng ta. Nếu có người hỏi người vì sao phải sắc thuốc ở phủ, người cứ nói gần đây thân mình ta không khỏe, muốn tắm bổ. Nhớ kỹ!”

Thanh Hà rùng mình, tập trung tinh thần nghe Bạch Chi “giáo huấn”.

“Có ba đạo lý thành công, thứ nhất, kiên trì. Thứ hai, không biết xấu hổ. Thứ ba, kiên trì không biết xấu hổ. Cứ việc không biết xấu hổ đi nói dối, không cần cảm thấy không ổn.” Thanh Hà không biết nói dối, mỗi lần nói dối, nàng luôn nhìn ra. Cho nên, nàng vẫn có chút lo lắng.

Thanh Hà trịnh trọng gật đầu.

Vì tiểu thư, vì đứa bé, nàng quyết định thực hiện thành công đạo lý kiên trì, không biết xấu hổ, kiên trì không biết xấu hổ!

Ngoài cửa truyền đến tiếng mắng tức giận của Bạch Uyên, “Làm càn, các người còn đem Tri châu ta để vào mắt hay không?”

“Con gái của Tri châu sẽ không phải tuân thủ nữ tắc sao?” Mọi người nhanh chóng trả lời lại một cách mỉa mai.

“Các người chớ nói con gái của ta như vậy.” Thanh âm Liễu thị luôn luôn mềm nhẹ, giờ phút này vô cùng tức giận, thanh âm đề cao vài phần.

Bạch Chi thờ dãi trong lòng. Haiz, vốn đã ở trong lòng Bạch Uyên không đáng một đồng, bây giờ ấn tượng lại giảm, đến lúc đó Bạch Uyên không mang theo nàng cùng Liễu thị đi kinh thành, thì thật đúng là bỏ gổc lấy ngọn.

Bạch Chi hung hăng nheo đôi mắt, đau đến mức nước mắt bay tứ tung, cuộn cuộn chảy xuống.

Thanh Hà thấy mới vừa rồi tiểu thư còn nghịch ngợm bỗng chốc bộ dáng đáng thương, sùng sốt một lúc. Bạch Chi đi thẳng ra ngoài, khóc như mưa vọt vào trong lòng Liễu thị, “Nương, Chi Nhi oan uổng.”

“Nương tin con.”

“Hừ, tiếp tục giả vờ đi, Bạch gia đại tiểu thư.”

Bạch Chi ngoái đầu nhìn lại, đúng là vị ma ma đã từng khẩn cầu Bạch Uyên ở lại phủ? Trong mắt bà lúc này tràn ngập oán khí cùng tức giận, giống như khăn giấy muốn phát tiết. Bạch Chi trầm trầm đôi mắt, “Ta có gì phải giả vờ? Không tin các người tìm đại phu bắt mạch, ta căn bản không mang thai, vàng thật không sợ lửa.”

Lúc này, Thanh Hà chạy ra, cao giọng nói: “Đúng vậy. Thấy ta mua thuốc dưỡng thai đã phán đoán tiểu thư nhà ta có thai? Chê cười.” Thanh Hà chờ đợi người khác đặt ra câu hỏi. Nhưng lại không nghĩ rằng...

Ma ma cười lạnh, “Ta đương nhiên biết cô đã không có thai.”

Không trong phạm vi đoán trước. Thanh Hà nội tâm sợ hãi. Bạch Chi cũng không tiếp tục lạnh nhạt nữa.

“Thanh Hà cô nương chẳng lẽ đã quên ‘hoa hồng’? Thuốc hay dùng để phá thai.” Ma ma đột nhiên nắm ra một mẫu thuốc, “Trước đó vài ngày sắc thuốc, chẳng lẽ đã quên?”

Sắc mặt Thanh Hà trắng bệch.

Bạch Chi không nói gì. Là nàng sơ sẩy, lúc trước Thanh Hà có đề cập qua muốn phá thai, nhưng chưa từng dự đoán được nàng ta còn từng thực thi...

Dường như năng lực thừa nhận trong lòng Thanh Hà rất thấp, bỗng chốc hoảng hốt, “Thuốc này cũng không phải cho tiểu thư dùng, là cho...”

Bạch Chi gào khóc, “Ta thề sống chết cũng không phục!” Nàng bỗng nhiên kêu to, rốt cục đem lời nói thật của Thanh Hà đổ vào miệng. Thanh Hà sợ tới mức nhìn Bạch Chi, chỉ thấy Bạch Chi lấy mắt trừng nàng, to như chuông đồng.

Bạch Uyên cá giận: “Người muốn mất mặt tới khi nào.” Một cái tát quăng đi qua, khóe miệng Bạch Chi lập tức phồng máu, hiển nhiên xuống tay không nhẹ.

Bạch Chi ôm mặt sưng đỏ, quát cường không chịu khóc rống. Việc liên quan đến sinh tử của con gái, Bạch Uyên không giúp nàng, mà là vì mặt mặt thẹn quá thành giận. Đây là phụ thân của nàng. Trái tim Bạch Chi băng giá, cười lạnh, “Cha không tin con gái sao?”

“Đức hạnh người như thế nào, ta còn không hiểu rõ?” Bạch Uyên nói, “Các người muốn làm gì thì làm, ta xem như không có đứa con gái này.”

Ông ấy không tin nàng.

Liễu thị khóc lớn, “Lão gia! Người đang nói cái gì?”

“Bà dạy được đứa con gái ngoan!” Bạch Uyên lạnh lùng quăng những lời này, liền phẩy tay áo bỏ đi.

Mọi người giống như nhận được tán thành, xông lên trời Bạch Chi lại. Thanh Hà đuổi theo, vài lần muốn nói, đều bị ánh mắt hung tợn của Bạch Chi làm sợ tới mức không dám nói. Thanh Hà hoang mang lo sợ, đành phải đi tìm Thu Thiên, ngã dậm ngã dụi trên núi tìm Thu Thiên, lại bị báo cho biết, Thu Thiên đã rời nhà khoảng bảy tám ngày.

Thu Thiên đi đâu? Ngay khoảnh khắc mấu chốt.

Chương 26

Khắp thành xôn xao, dân chúng hướng tới trung tâm xem náo nhiệt, Bạch Chi bị áp chế phía trên dần thiêu sém được chuẩn bị tốt, làm gương cho dân chúng. Bạch Chi nắn một đường, gãy dựa một đường. Nhưng dù biện bạch như thế nào, bọn họ vào tai này lại ra tai kia. Hiển nhiên, bọn họ mặc kệ nàng có thật sự đòi phong bại tục hay không, thậm chí mong nàng chết! Trước khi lên đài, Bạch Chi tiếp tục tức giận mắng: “Một lũ điều dân, không có căn cứ, ta...” Bạch Chi còn chưa nói xong, miệng đã bị ma ma nhét một mảnh vải. Bạch Chi vốn định kháng án, lúc này lại chỉ có thể “câm điếc”, dù cho bản thân nỗ lực thế nào, phát ra chỉ có thanh âm “ô ô”.

Cái này, thật sự là ngậm bò hòn, đi đòi nhà ma.

Ma ma chỉ vào Bạch Chi, hướng mặt về phía dân chúng, trào dâng oán giận, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, “Bạch Chi con gái Tri châu Tô thành, không thủ nữ tặc, dâm loạn không chịu nổi, chưa cưới đã mang thai, bởi vì sợ việc này phô trương ra ngoài, cho rằng tự phá thai có thể vô tư, may mà lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt, lúc ta rời đi Bạch phủ, ngẫu nhiên thấy được việc này, do đó tố giác làm gương thị chúng. Đàn bà không trinh không đức như thế, nên thiêu sống”

“Tốt, tốt!” Dưới đài một nửa dân chúng giơ nắm tay lên cao, tỏ vẻ ủng hộ. Những người khác khe khẽ nói nhỏ, cũng không biết thảo luận cái gì. Điều làm cho trái tim Bạch Chi băng giá là, không có một ai đứng ra hoài nghi việc này, vì nàng giải tội. Xem ra “xú danh” của nàng đã thâm nhập vào lòng người.

Nàng là người đã từng chết một lần, không sợ lại chết thêm lần nữa. Có điều cứ chết đi như vậy, nàng cảm thấy rất không đáng giá. Nàng bị trói ở cọc gỗ, ma ma giờ cây đuốc lên, hướng tới gần nàng. Bạch Chi nhìn thấy bộ mặt dữ tợn của ma ma, nét mặt hận thù cùng với ánh mắt gần như điên cuồng.

Bạch Chi nhắc chân hung hăng đá ma ma một cước. Ma ma ăn đau che bụng, hung tợn trừng nàng. Bạch Chi cũng trừng mắt nhìn lại. Bà ta thoát thân thể ra xa, tiếp tục giờ cây đuốc lên chuẩn bị quăng vào người nàng.

Bỗng nhiên, dưới đài một trận xôn xao, chỉ thấy một con tuần mã chạy như điên xông vào đoàn người, ở phía trên tuần mã, Mộ Đồ Tô một thân áo giáp màu vàng, tóc dài bay lên, áo choàng sau lưng theo tốc độ nhẹ nhàng. Mà hán đang lạnh lùng nhìn chăm chú vào nàng.

Tại sao hán lại đến? Bạch Chi kinh ngạc.

Chỉ thấy con tuần mã không ngừng nghi trực tiếp tiến lên đài gỗ, trực tiếp đứng ở trước mặt Bạch Chi. Mộ Đồ Tô một câu cũng không nói xuống ngựa, một cái tát hướng về phía ma ma, từng chữ vô cùng rõ ràng, thanh âm leng keng hữu lực, “Người đàn bà của ta ngươi cũng dám thiêu?”

Ma ma bị đánh choáng váng, đứng ở chỗ kia vẫn không nhúc nhích, như tượng điêu khắc.

Mộ Đồ Tô không cởi bỏ dây thừng của nàng, mà trực tiếp đem nàng đang bị trói giống như bánh chưng ôm ngang lên. Bạch Chi phản kháng, “Ô ô” kêu to, thân mình vận vẹo, hán vững như Thái Sơn, lạnh nhạt nhìn nàng “bạo động”, mắt nhướng cao, giống như đang nói “Động tiếp đi? Động tiếp cũng là hình dáng này”.

Bạch Chi liền bất động. Nàng biết, nàng gãy dựa không có kết quả.

Mộ Đồ Tô ôm Bạch Chi lên ngựa, tự mình nhảy lên ngay sau đó. Bạch Chi chỉ cảm thấy sau lưng ấm áp, không được tự nhiên xô dịch lên phía trước. Nàng không muốn dựa vào trong lòng hán.

“Lại dịch nữa, nàng cứ ngồi ở trên cổ ngựa nhé.” Mộ Đồ Tô liếc nàng một cái.

Bạch Chi đành phải dịch trở về...

Mộ Đồ Tô lúc này mới lấy khăn vải trong miệng nàng ra, cúi người ở khóe miệng nàng hôn một ngụm, lại giống như giải hận cắn nàng một ngụm. Bạch Chi trở mắt nhìn Mộ Đồ Tô. Chỉ nghe Mộ Đồ Tô mặt không biểu cảm nói: “Đây là nàng nợ ta.”

Bạch Chi cắn răng, lấy mắt trừng hán. Trước mặt công chúng, không nên phát hỏa. Nàng nghi hoặc, vì sao ở thời khắc chỉ mảnh treo chuông, hán có thể kịp thời đuôi tới? Là vừa vận đi ngang qua hay là...

Mãi đến khi thấy trong đám người dưới đài Thu Thiên thờ hồn hèn ngồi trên lưng ngựa, nàng mới bừng tỉnh đại ngộ. Là Thu Thiên đưa cứu binh tới?

Mộ Đồ Tô giá ngựa rời đi đài gỗ, trước mặt mọi người mang Bạch Chi đi. Quần chúng cũng không nói được lời nào. Tô thành ai không biết Mộ Đồ Tô? Mà Mộ Đồ Tô trước mặt mọi người lại tỏ vẻ Bạch Chi là người phụ nữ của hán, bọn họ còn dám động?

Ma ma đứng ở trên đài gỗ hai chân như nhũn ra, quỳ gối trên tấm ván, cứng ngắc không thôi.

Bạch Chi muốn Mộ Đồ Tô dẫn nàng trở về Bạch phủ, Mộ Đồ Tô lại không nghe theo. Bạch Chi liền kêu, “Thả ta xuống ngựa.”

Mộ Đồ Tô trực tiếp khiêng nàng đến sườn núi cách thành mười dặm ở ngoại ô, ném ngay tại chỗ. Thu Thiên đuổi theo bọn họ vội xuống ngựa, giúp Bạch Chi cởi bỏ dây thừng.

Thu Thiên vừa cởi dây thừng vừa nhắc: “Chỉ Nhi, người như vậy sẽ dễ dàng động thai, đừng tức giận.” Thu Thiên lấy ánh mắt như vậy nhìn Mộ Đồ Tô, “Thế tử, Chỉ Nhi có thai, tại sao người lại thô bạo như vậy ném nàng chứ!”

Đôi mắt Mộ Đồ Tô luôn luôn chưa từng rời Bạch Chi, nhưng hắn lại nói với Thu Thiên: “Thu Thiên, cô đi về trước, ta muốn tâm sự cùng Chỉ Nhi.”

Thế tử ra lệnh, Thu Thiên làm sao dám không tuân lời, mặc dù nàng ta vô cùng tò mò nội dung “tán gẫu”. Nàng hướng Bạch Chi ra hiệu một ánh mắt, liền lên ngựa rời đi. Trong hương thơm của đất cùng hoa cỏ, ngẫu nhiên gió thu xẹt qua, lạnh lùng.

Mộ Đồ Tô đi thẳng vào vấn đề, “Đứa trẻ của ai?”

“Không cần người quản.” Bạch Chi xoay mặt, không muốn giải thích với hắn.

Mộ Đồ Tô tới gần, một tay vịn cằm nàng, cường thế bắt nàng đối mặt bản thân, “Ta hỏi lại một lần, đứa trẻ của ai?”

Bạch Chi cố chấp nhìn hắn, chết không khai.

“Nàng tình nguyện bị lửa thiêu cháy, cũng không chịu nói ra người đàn ông kia sao?”

Mộ Đồ Tô hiển nhiên không biết tình huống, lúc hắn đuổi tới, nàng đã mệnh huyền một đường, cũng không biết những người này muốn nàng chết, chưa bao giờ nghe nàng giải thích, càng chưa hỏi gian phu của nàng là người phương nào.

“Được lắm” Mộ Đồ Tô cắn răng chịu đựng, nhưng bàn tay niết cằm nàng lại tăng một phần sức lực, Bạch Chi đau nhין không được nhú mày.

“Người đàn ông kia đáng giá nàng yêu như vậy sao? Hắn có thể tro mắt nhìn nàng chết, cũng không nguyện ra tay cứu nàng. Nàng còn che chở một người đàn ông như vậy?” Trong mắt Mộ Đồ Tô bốc hỏa, Bạch Chi lo lắng, ngay sau đó, nàng có khả năng sẽ bị Mộ Đồ Tô bóp chết.

Mộ Đồ Tô thấy Bạch Chi không có vẻ gì, hắn nhắm chặt mắt, bàn tay bóp cằm nàng cũng buông xuống. Bỗng nhiên hắn cảm thấy vô lực.

Bạch Chi tự mình cởi bỏ dây thừng trên người, đứng lên phui phui bùn đất cùng cỏ dại, chuẩn bị rời đi. Bước chân nàng mới bước ra một bước, cánh tay dài của Mộ Đồ Tô chụp tới, vững vàng ôm Bạch Chi vào trong ngực. Hắn cúi đầu vào gáy Bạch Chi, thật sâu...

Bạch Chi giả dựa, thậm chí quỳên đâm cước đá, Mộ Đồ Tô lại như trước ôm nàng không nhúc nhích.

“Mộ Đồ Tô!” Bạch Chi tức giận.

“Không buông.” Mộ Đồ Tô ôm càng chặt, trên người hắn mặc áo giáp cứng rắn, làm Bạch Chi cực kỳ không thoải mái.

“Mộ Đồ Tô, nam nữ khác biệt, người tôn trọng một chút.” Bạch Chi dùng sức đẩy hắn, thật vất vả đẩy hắn ra một bên. Dùng sức quá mạnh, Bạch Chi thở hồng hộc, mắt húng lấy mắt tiếp tục trừng Mộ Đồ Tô.

Mộ Đồ Tô nói: “Ta nguyện ý làm phụ thân đứa trẻ.”

“...”

Mộ Đồ Tô tiếp tục nói: “Mặc kệ trong lòng nàng có ai, người đàn ông kia không để ý sinh tử của nàng, không đáng tin. Thêm nữa toàn thành cao thấp đều biết nàng là người phụ nữ của ta, mượn nước đẩy thuyền, không bằng hành văn liền mạch lưu loát.”

“Chẳng lẽ thế tử còn muốn Bạch Chi chết một lần nữa ở trước mặt người sao?” Bạch Chi cực kỳ lạnh nhạt đáp lại.

“Nàng không dám”

“Vì sao?”

“Nàng có thai trong người, bỏ được một thì hai mệnh?”

“Bỏ được.” Bạch Chi cẩn thận tỉ mỉ nhìn chăm chú vào Mộ Đồ Tô, ánh mắt này có kiên định.

Mộ Đồ Tô thấy nét mặt nàng thề sống chết như vậy, ngực hung hăng bị đâm một đao. Nàng ghét bỏ hắn như thế, cho dù chết cũng không nguyện cùng hắn. Ngay cả cùng đường cũng không ngoại lệ.

“Vi sao nàng chán ghét ta như vậy?” Mộ Đồ Tô tâm như tro tàn hỏi.

Bạch Chi đáp lại: “Thế từ nói đùa, Bạch Chi sao dám chán ghét thế từ? Có điều thế từ quá cao quý, Bạch Chi không với tới.”

“Đừng dùng việc này lấy cớ.” Mộ Đồ Tô nhú mày nói.

Bạch Chi bĩu môi, đây là lý do nàng luôn luôn lấy cho bản thân, cái cớ cho bản thân không dám đi đối mặt Mộ Đồ Tô. Hắn bắt nàng đối lý do khác, nàng không phải không tìm ra đến. Nàng như trước không chút để ý đáp: “Ta có người yêu khác, ta không yêu người, điều này đủ để thành cớ sao?”

Mộ Đồ Tô mỉm cười, nâng cằm nàng lên, ánh mắt sáng quắc cùng nàng đối diện, “Không yêu ta ta biết, ta yêu nàng là được. Nàng chỉ cần thừa nhận tình yêu của ta. Thế nào?”

Bạch Chi chợt mở to hai mắt nhìn hắn.

Hắn thế nhưng... thế nhưng nói ra lời nói cùng nàng kiếp trước giống nhau như đúc.

Trong óc xoay quanh một cảnh tượng như vậy ở kiếp trước.

Gả cho hắn mấy ngày, Mộ Đồ Tô liền nhận được thánh chỉ, Nam Chiếu xâm phạm tiểu quốc Tây Thục liên minh với Quang Huy vương triều, đặc phái hắn mang binh đi trợ giúp. Hắn hùng hùng hổ hổ rời đi. Bạch Chi lúc ấy một lòng nghĩ tới Mộ Đồ Tô, tư quân thành tật, không quan tâm mang theo bọc hành lý đi Tây Thục tìm hắn.

Trên đường cực kỳ nguy hiểm, may mà đều bình an, thuận lợi tới doanh trại của Mộ Đồ Tô đóng quân ở Tây Thục Quốc. Nàng còn nhớ rõ bộ dáng giết mình của Mộ Đồ Tô lúc mới gặp nàng, lấy giọng điệu trách cứ quát lớn nàng. Nàng lại nét mặt tươi cười như hoa, “Không yêu thiếp thiếp biết, thiếp yêu chàng là được. Chàng chỉ cần thừa nhận tình yêu của thiếp. Thiếp nhớ chàng, cho nên đến gặp chàng.”

Hắn chỉ nói: “Nữ nhân điên.”

Nàng điên rồi, nàng yêu người đàn ông này điên rồi, người đàn ông làm nàng khuynh đảo cả đời.

Sau khi sống lại, Bạch Chi nghe lời nói giống như đã từng quen biết, thất kinh, hung hăng lướt qua Mộ Đồ Tô, chạy đến tuần mã, ngồi lên chạy vội rời đi. Nàng muốn chạy thật xa, không cần tới gần Mộ Đồ Tô, đó là một người đàn ông đáng sợ cỡ nào?

Một tiếng huýt sáo vang lên, tuần mã bỗng nhiên quay đầu lộn trở về chạy hướng Mộ Đồ Tô. Hắn đang mỉm cười nhìn nàng. Bạch Chi chỉ cảm thấy nàng đang không ngừng tới gần hắn, càng ngày càng gần, càng ngày càng gần...

Nàng rõ ràng muốn rời xa hắn.

Tuần mã chợt dừng lại ở trước mặt Mộ Đồ Tô, móng ngựa nâng lên, Bạch Chi đang yên đang lành bị con ngựa nhảy lên thoát ly lưng ngựa, thân mình lao thẳng tới Mộ Đồ Tô ở tiền phương.

Cứ như vậy...

Mộ Đồ Tô vững vàng đón được nàng, nàng lại trở lại trong lòng Mộ Đồ Tô một lần nữa.

Mộ Đồ Tô thất thanh cười, bên trong ánh mắt ẩn lóe nhiều điểm dịu dàng, “Chỉ Nhi, nàng chạy không thoát.”

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Sam Y Tận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

Bạch Chi không đủ khí huyết, hôn mê bất tỉnh.

Chờ khi Bạch Chi tỉnh lại, đầu tiên đập vào mắt là đôi mắt sưng đỏ của Thanh Hà. Bạch Chi ngẩn ra, đứng dậy định rời giường, bị Thanh Hà cưỡng chế, “Tiểu thư, người nghỉ ngơi thêm một lát đi.”

Bạch Chi xoa bóp thái dương, xua tay, “Không việc gì. Ta trở về như thế nào?”

“Thế từ đưa người trở lại.”

Quả nhiên. Trí nhớ cuối cùng của Bạch Chi dừng lại ở nụ cười dịu dàng của Mộ Đồ Tô. Mộ Đồ Tô là một người ít cười, trừ bỏ Nam Chiếu tiểu công chúa, dường như nàng chưa bao giờ từng thấy hắn cười chân thành. Nhưng mới vừa rồi cười như vậy, lại là tươi cười mà kiếp trước nàng mong cũng không mong đến.

Bạch Chi nhin không được run sợ. Nàng hỏi Thanh Hà, “Thế tử đi rồi sao?”

“Vâng, đưa tiểu thư trở về, nói với lão gia đôi câu rồi rời đi. Nhưng mà...” Thanh Hà do dự, chầm chước không biết nên nói hay không nên nói. Bạch Chi hí hóp mắt, hỏi: “Có việc thì nói, đừng có lè mề.”

Thanh Hà nói: “Thì ra ca ca áo giáp cứu tiểu thiếu gia chính là thế tử.”

“...” Việc này nàng biết từ sớm, không đủ kinh ngạc.

Thanh Hà tiếp tục nói: “Còn nữa...”

“Còn nữa?”

“Lúc thế tử rời đi, bảo em truyền một câu cho tiểu thư.”

“Nói gì?”

“Nguyên gốc là: an tâm dưỡng thai.”

“...” Bạch Chi thật muốn choáng váng một lần nữa.

“Thai” của nàng ở đâu mà dưỡng?

Vào ban đêm, Bạch Chi lại bị Bạch Uyên gọi đến thư phòng, chẳng qua... lần này không phải một mình nói chuyện, gọi cho đẹp là “thương thảo”, có Liễu thị gia nhập. Nàng vốn tưởng rằng về chuyện đi lên kinh thành, ai ngờ, Bạch Uyên lại nói một câu: “Thế tử đã nói chuyện của hai con với ta.”

“Chuyện gì?” Bạch Chi giả ngu, mặc dù nàng đã đoán ra vài phần là chuyện gì.

Bạch Uyên nói: “Thế tử sẽ chịu trách nhiệm, con cũng nên an tâm dưỡng thai.”

“Con vẫn chưa mang thai. Con lừa thế tử, cho nên còn mong cha nói rõ với thế tử, miễn cho đến lúc đó mắc tội lừa gạt, không đảm đương nổi.”

Liễu thị luôn luôn im lặng lại kích động cắm vào một câu, “Ta đã nói Chi Nhi sẽ không làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy.”

Con gái chưa cưới lại mang thai là giả, giữ được trong sạch phải là một việc vui. Ai lại biết, Bạch Uyên nghe thế, ngược lại không vui lòng, mày nhăn lại, “Là thật?”

“Là thật. Nếu cha không tin có thể gọi đại phu bắt mạch, kiểm tra xem có phải con mang thai hay không.”

Bạch Uyên nằng Bạch Chi, “Thật sự là đồ ngu dốt.”

“Lão gia.” Liễu thị lo lắng nhìn Bạch Uyên.

Bạch Chi đã sớm dự đoán được Bạch Uyên sẽ như thế, cũng không ngoài ý muốn. Có điều không ngờ Bạch Uyên lại tương kế tựu kế, “Trước cứ gạt, chớ để thế tử biết, chớ cưới con vào cửa, thì nói đùa nhỏ không cần thận xảy mất.”

Bạch Chi chấn động, “Cha!”

Bạch Uyên không để ý tới Bạch Chi phản kháng, nói với Liễu thị: “Qua hai ngày nữa ta cùng với Như Tô (nhị nương) đi kinh thành trước, chờ an bày chu đáo, bà, Chi Nhi cùng Thuật Nhi lại đến kinh thành. Việc ở nhà cũ, giao cho bà, không có vấn đề gì chứ?”

Liễu thị gật đầu, “Lão gia yên tâm”

“Ừm.” Bạch Uyên lại nhìn Bạch Chi, “Việc hôn nhân này mất mà lại được, nếu như con lại làm hỏng, tự gánh lấy hậu quả!”

Bạch Chi không muốn gả cho Mộ Đồ Tô, tiếp tục lấy cớ, “Người trong lòng con là Bùi Cửu, người con muốn gả cũng là chàng.”

“Từ bỏ, các ngươi có duyên nhưng không có phận.” Bạch Uyên nhìn Liễu thị, “Hình nhi, mang Chi Nhi đi xuống, ta có việc cần xử lý.”

“Vâng.” Liễu thị hạ thấp người, vỗ vai Bạch Chi, kéo nàng đi xuống. Bạch Chi cùng Liễu thị ra thư phòng của Bạch Uyên, Liễu thị kéo Bạch Chi đến trong phòng bà ngồi, muốn cùng nàng tán gẫu.

Hai mẹ con rất ít khi ngồi cùng nhau. Vào nhà, đối diện mà ngồi, nha hoàn pha trà rồi rời đi. Đêm yên tĩnh, trong phòng yên tĩnh, dưới ánh nến lay động, lần đầu tiên Bạch Chi cẩn thận nhìn Liễu thị.

Liễu thị hơn phân nửa là tĩnh, nếu như không cẩn thận chú ý, bà thật dễ dàng bị xem nhẹ, cho dù bà có dung mạo xinh đẹp. Nhị nương chưa hẳn xinh đẹp như Liễu thị, nhị nương có rất nhiều cá tính phô trương, đoán đo lòng người, Liễu thị không có mĩ mạo, tính tình lại yên tĩnh một cách đáng sợ, không oán không vui thích, vĩnh viễn chỉ một tâm tình, lạnh nhạt không sợ hãi. Làm con gái của Liễu thị nhiều năm như vậy, đây cũng là lần đầu tiên mặt đối mặt trao đổi.

“Chỉ Nhi không thích thể tử, thích Bùi Cửu đúng không?”

“Vâng.”

“Nhưng ta nhìn ra được, thể tử thích Chỉ Nhi.”

Bạch Chi ngẩn ra.

“Cảm tình không thể miễn cưỡng, nhưng miễn cưỡng cũng có thể chấp nhận.”

Bạch Chi nói: “Nương, người không hiểu.” Yêu Mộ Đồ Tô, nàng không làm được. Mặc dù là miễn cưỡng, nàng cũng không miễn cưỡng được. Lòng như tro tàn, không thể hồi phục nổi.

Liễu thị thở dài, “Chỉ Nhi, nương chưa từng miễn cưỡng con điều gì, có điều ván đã đóng thuyền, cố gắng một chút, sẽ tốt.”

“Giống như nương sao?” Bạch Chi vô tâm nói những lời này, nói xong thì hối hận, chỉ thấy ánh mắt Liễu thị tối sầm lại, sắc mặt trở nên trắng bệch, chọc vào vết sẹo cũ bên trong. Tuy rằng Liễu thị ngu ngốc yêu Bạch Uyên, tính tình yên tĩnh đáng sợ, rốt cuộc cũng là người, trong lòng khó tránh khỏi có “vết thương”.

Bạch Chi xin lỗi, “Nương, thực xin lỗi.”

“Chỉ Nhi, đợi con cùng thể tử thành hôn sau, sẽ hiểu rõ. Con cùng thể tử là một loại người.”

“Chỉ Nhi không đồng ý gả.”

“Việc này phản kháng cùng cha con không có kết quả, việc này còn phải đợi thể tử tính. Hôn sự của con cùng thể tử lần này cũng không giống lần trước, chỉ là nói miệng. Con nghĩ cho rõ ràng, phụ thân con thắng làm kinh quan không lâu, đừng ở chỗ mấu chốt đối nghịch phụ thân con.”

Bạch Chi cảm thấy Liễu thị kì thực không phải “mù quáng”, chính là “không để bụng”. Nếu để bụng, suy tư kì thực rõ ràng, con đường cũng sẽ không vất vả.

Việc này quả thật gác lại một bên, tất cả chờ mọi người lên kinh sau lại nói.

Như thế, tảng đá trong lòng Bạch Chi thoáng thả lỏng, tuy rằng vẫn có cảm giác nặng trĩu.

Bạch Uyên lên kinh vội vàng, ngày thứ hai nhận chức vụ, đã mang theo nhị nương hưng phấn rời đi. Bạch Chi đứng ở cửa lớn, nhìn nhị nương ngồi không trên xe ngựa, kéo Bạch Uyên, cùng chuyện trò vui vẻ. Liễu thị thì đứng ở chỗ kia, mỉm cười nhìn bọn họ.

Bạch Chi nghĩ, có lẽ trong lòng Liễu thị kì thực đang nhỏ máu. Nhìn người mình yêu ân ái cùng người khác.

Xe ngựa càng lúc càng xa, Liễu thị nhìn theo xe ngựa rời đi, cho đến biến mất.

Bạch Thuật đứng ở bên cạnh Bạch Chi giặt nhẹ góc áo nàng, “Đại tỷ, đệ đã đối bụng.”

Đối với chuyện Bạch Uyên cùng nhị nương rời đi, Bạch Thuật dường như không có việc gì, thậm chí không hề ảnh hưởng, dường như rời đi là người xa lạ. Bạch Chi ngạc nhiên với thái độ của Bạch Thuật, giặt mình, vẫn là Liễu thị đi tới, vuốt ve đầu Bạch Thuật, mỉm cười nói: “Như vậy, nương mang con đi ăn gì đi? Canh gà? Bánh tơ vàng xốp giòn?”

“Vâng.” Bạch Thuật mỉm cười gật đầu, trên mặt tràn đầy hưng phấn.

Bạch Chi mãi mãi nhìn Liễu thị nắm tay Bạch Thuật hồi phủ, ở trong mắt nàng, Liễu thị cùng Bạch Thuật dường như cũng không để ý bị lưu lại ở Tô thành. Có lẽ là tự nàng rất để ý chuyện này? Kỳ thực Bạch Uyên mang ai lên kinh trước, không cần phải so đo như thế.

Sau khi Bạch Uyên cùng nhị nương rời đi, Bạch Chi qua ngày vô cùng thoải mái, không cần lo lắng tâm tình Bạch Uyên, cũng không cần nhìn sắc mặt nhị nương. Ngủ tới lúc nào thích tỉnh, phẩm trà thêu hoa, chơi cá đọc sách, nhàn nhã tự đắc.

Thanh Hà cũng chuẩn bị rời đi Bạch phủ, trong lòng Bạch Chi kỳ thực luyến tiếc, nhưng đây là chuyện liên quan đến tánh mạng, luyến tiếc cũng phải bỏ. Nàng cho Thanh Hà rất nhiều đồ, sợ nàng ta không đủ.

Thanh Hà sợ khiến người khác chú ý, lựa chọn buổi tối rời đi cửa sau, thần không biết quỷ không hay.

Canh ba gõ vang, Bạch Chi ở cửa sau cáo biệt với Thanh Hà.

“Định tới chỗ phụ thân đứa nhỏ sao?” Bạch Chi hỏi.

Thanh Hà lắc đầu.

“Phụ thân đứa nhỏ là... biểu ca sao?” Vấn đề này, Bạch Chi luôn luôn muốn hỏi, ngại trước đây nhiều sự tình, nên gác lại.

Thanh Hà ngẩn ra, cúi đầu không nói chuyện.

Trầm mặc là cam chịu. Bạch Chi mặc dù thấy chuyện này là chắc chắn, nhưng không muốn hỏi nhiều, dù sao cũng là việc riêng của người khác. Nàng chỉ vỗ vỗ vai nàng ta, trầm ngâm một lát, “Đứa trẻ không thể không có cha? Nếu có khả năng thì dựa theo đạo lý thành công của ta, kiên trì không biết xấu hổ.”

Thanh Hà giật mình.

“Hoặc là đi tìm cha ruột của đứa trẻ, hoặc là đi tìm một người đàn ông gả đi.”

Thanh Hà đỏ mặt, nói: “Đây chẳng phải là coi tiền như rác giúp em nuôi đứa trẻ sao?”

“Đúng vậy, thế mới bảo kiên trì không biết xấu hổ chứ! Cùng lắm thì về sau giúp người coi tiền như rác kia sinh thêm vài đứa làm bồi thường.”

Thanh Hà thấy đáng về Bạch Chi như theo lý thường phải làm, lại thấy lời này nói quá khô khan, chia lìa thương cảm bỗng chốc hoãn xuống dưới, nàng xì mũi cười hai tiếng, “Tiểu thư.”

“Ừ?”

“Người vừa lòng Bùi công tử, lại dây dưa cùng thế tử, nếu không thoát ra được, không bằng đổi Bùi công tử bá vương ngành thượng cung, vừa giải quyết bản thân, lại đào thoát thế tử.” Hiển nhiên, gần mực thì đen gần đèn thì sáng, Thanh Hà hiển nhiên đã đen.

Bạch Chi cũng nở nụ cười, đẩy đẩy đầu nàng ta, “Nha đầu kia, có phong phạm của ta đó.”

Thanh Hà ha ha cười hai tiếng, bỗng nhiên trở nên thương cảm, ôm lấy Bạch Chi, thanh âm nghẹn ngào, “Tiểu thư, Thanh Hà luyến tiếc người, nhưng mà Thanh Hà đồng ý với người, nhất định sẽ sống tốt, nhất định nỗ lực làm cho bản thân sống tốt.”

“Thanh Hà, ta còn muốn hỏi người, hỏi hận sao? Có lẽ cuộc đời của người bởi vậy mà hủy.”

Thanh Hà rung rung cười, quyết đoán lắc đầu, “Thanh Hà chưa bao giờ hối hận. Một đêm kia, là thời điểm Thanh Hà vui vẻ nhất.”

“Như thế người liền thỏa mãn?”

“Chưa thỏa mãn, nhưng lúc trước khi em đi bước này, coi như có chừng có mực.” Thanh Hà hít sâu một hơi, “Tiểu thư, em đi.”

Bạch Chi thấy bộ dáng Thanh Hà kiên định, đã không còn như khi “thề sống chết bảo vệ” đứa nhỏ kia, tuy rằng lúc này ánh mắt nàng ta cũng kiên định như vậy.

Thì ra, Thanh Hà không giống nàng. Nàng chưa bao giờ thỏa mãn, thậm chí muốn càng nhiều. Mà Thanh Hà hiểu được có chừng có mực.

Là lòng nàng quá tham, đến nỗi bị kịch sao?

Thanh Hà đi rồi, Bạch Chi cũng trở về phòng cởi áo lên giường ngủ. Ngày còn phải sống tiếp, nàng tin tưởng bị kịch của đàn bà đều bởi vì đàn ông dưng lên, chỉ cần một đời này, lòng nàng không có tạp niệm, không yêu bất luận kẻ nào, nàng có thể hạnh phúc qua cả đời.

Thanh Hà mất tích, Bạch Chi lấy cớ nói là cùng người bỏ trốn, không tìm được. Liễu thị cũng gât đầu, không tiếp tục truy cứu. Chỉ là một nha hoàn, mất tích thì mất tích. Có điều bên cạnh Bạch Chi không có nha hoàn không được, qua ngày thứ hai, Liễu thị mua một nha hoàn trở về, mười ba tuổi, tên Tiểu Nhị. Lúc này Bạch Chi đổi tên cho nàng ta, gọi nàng ta là Hồng Kiều.

Ai từng nghĩ, chỉ qua hai tháng, Tô thành có ôn dịch.

Cũng như kiếp trước, không nhiều không ít, đúng là năm tháng ngày lúc trước. Nàng cho rằng tất cả đều có thể thay đổi, nàng tự biết sai lầm rồi. Chỉ có thể lấy tư thái “làm cho bão táp tới càng mãnh liệt” mà khiêu chiến.

Ôn dịch lan tràn, Bạch Chi sợ nhất đương nhiên là ôn dịch tìm tới Liễu thị.

Liễu thị lại cứ bởi vì ôn dịch, càng trở nên thành kính với Phật Tổ, ba ngày hai dịp muốn đi dâng hương bái Phật. Bạch Chi rất sợ Liễu thị ra ngoài, lại không thể ngờ nghịch Liễu thị, đành phải một tắc cũng không rời, ra ngoài liên tục cũng không buông tha.

Lúc bắt đầu Liễu thị còn không cảm thấy gì, mắt thấy Bạch Chi dính ngực lấy mình, Liễu thị đã cảm thấy cổ quái, một lần đi ra ngoài sau, Liễu thị cuối cùng nhận không được hỏi: “Chi Nhi, con làm sao?”

Bạch Chi lắc đầu, “Không có chuyện gì.”

“Con chắc chắn có việc gạt ta, nói đi.”

Bạch Chi hé miệng, suy nghĩ một lát. Nàng không quên được tràng ôn dịch kiếp trước.

Bạch Uyên mang theo nhị nương rồi đi, lúc trước cũng đã nói tốt, chờ tất cả dân xếp xong xuôi, sẽ đón bọn họ vào kinh. Ai biết được, qua một tháng, Bạch Uyên lại cắt đứt tiền chi tiêu cho cuộc sống, vài lần viết thư lên kinh đều không có kết quả, bọn họ nghiễm nhiên trở thành vợ con bị bỏ. Qua đi một tháng, một hồi ôn dịch, không lưu tình chút nào cướp đi mẫu thân nàng, dân chúng Tô thành cho rằng nàng cũng truyền nhiễm, mang nàng đi cách ly, làm cho nàng cùng những người bệnh hoạn sắp chết ở cùng nhau. May mà nàng chạy mau, thành công thoát đi Tô thành, mang theo chút tiền không nhiều lắm đi tìm Bạch Uyên.

Sống lại, lần này Bạch Uyên vẫn chưa cắt đứt tiền tiêu của bọn họ, mặc dù phí dụng chợt giảm, ít nhất có thể ấm no. Chi cần làm cho Liễu thị tránh thoát kiếp này, nàng liền có thể an tâm.

Bạch Chi nói với Liễu thị: “Nương, lần này ôn dịch tới rào rạt, chúng ta không thể khinh thường. Vì phòng ngừa vạn nhất, chúng ta chờ ôn dịch qua đi lại ra bái phạt, được không?”

Liễu thị trầm ngâm một lát, “Có Phật Tổ phù hộ, thứ dơ bẩn kia có thể nào tiến vào Bạch Mã tự?”

“Nương, việc này...”

Nàng còn chưa nói xong, một tiểu hòa thượng hô to, “Sư huynh, huynh làm sao vậy?”

Tất cả bọn họ đồng loạt nhìn lại, một hòa thượng ở Bạch Mã tự ngã xuống, sắc mặt hắc trắng bệch, môi càng trắng bệch, thái dương đỏ mẫm hời, cả người phát run, cùng với tràng ôn dịch cực kỳ tương tự. Bạch Chi kinh hãi.

Phượng trượng Bạch Mã tự tới rồi, mệnh lệnh hòa thượng cùng khách hành hương lui ra phía sau, chờ tới gần.

Nhưng mà sau mấy khắc, hòa thượng ngã xuống đất run rẩy đã tắt thở. Cũng không lâu sau, người của quan phủ tới.

Tân quan vừa tiền nhiệm đã gặp đại sự này, tân tiền nhiệm Tri châu phát ra mệnh lệnh mạnh mẽ vang dội, phong tỏa toàn bộ Bạch Mã tự, khách hành hương cùng hòa thượng bên trong đều không thể rời đi.

Bạch Chi cả kinh! Tri châu lại muốn làm trò gì?

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Sam Y Tận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Tân nhậm Tri châu họ Trịnh, tự Tử Thành, từng ở biên cương làm quan huyện, bây giờ bị phái đến Tô thành làm Tri châu, nếu như nhiệm kỳ tốt, có khả năng phù chính, quan thăng hai cấp.

Quan viên ở biên cương không thể so với quan viên ở kinh thành, ví dụ như Bạch Uyên, nhậm chức Tri châu ở Tô thành đã mười sáu năm, nếu không phải Bạch Thục tiến cử, cũng không biết đợi đến khi nào.

Bạch Chi cực kỳ lo lắng, Trịnh Tử Thành không chừng muốn khai đao với hòa thượng Bạch Mã tự, khách hành hương cũng nhân tiện liên lụy vào.

Bọn họ cùng khách hành hương và hòa thượng bị giam trong miếu lớn, phụ nữ chiếm đa số khách hành hương, các cô nương tuổi hơi ít người người lấy khăn lau lệ, phụ nữ cùng tuổi Liễu thị thì sợ hãi đọc Kinh Phật cáo Phật Tổ, cầu phù hộ.

Đối diện với bọn họ, Bạch Chi ngược lại có chút lạnh nhạt, ngồi ở vị trí thượng thức ngọn đèn đang thấp, có vẻ nhàm chán. Liễu thị oán trách, “Chi Nhi, đừng động tay động chân.”

Bạch Chi thu tay lại, “Nương, bọn họ thật muốn giam chúng ta?”

“Không biết.” Lòng Liễu thị hơi run run nói.

Rất nhanh, cửa miếu mở ra, Trịnh Từ Thành nhìn quanh bốn phía, ánh mắt khóa hướng phía Liễu thị, ngẩn ra. Liễu thị giống như nhìn thẳng ông ta một lát, nhưng lại buông mắt xuống, không dám đối diện.

Bạch Chi lấp bắp kinh hãi. Mẩu thân có phản ứng thế này, vẫn là lần đầu tiên.

Trịnh Từ Thành mang đại phu đến, muốn mọi người ở đây lần lượt kiểm tra. Trong lòng Bạch Chi thở dài, coi như tân nhiệm Tri châu hiểu lý lẽ. Nếu như đây là chuyện phát sinh trên người cha nàng không chừng sẽ “giết nhầm một trăm, cũng không buông tha một kẻ”.

Hiển nhiên Bạch Chi an toàn vượt qua kiểm tra, lúc đến phiên Liễu thị, đại phu đưa ra kết luận: “Mạch đập hỗn loạn, mặt đỏ, gân xanh hơi hiện, đôi mắt xuất huyết, giống như triệu chứng ôn dịch.”

Liễu thị vội vàng biện bạch, “Ta chỉ mắc phong hàn mà thôi.”

Đại phu gật đầu, “Cũng không ngoại lệ, nếu chỉ là phong hàn. Bà ở lại quan sát vài ngày.”

Bạch Chi còn chưa kịp nói chớ đem Liễu thị cùng những người bệnh xác nhận mắc ôn dịch ở cùng nhau, Trịnh Từ Thành đứng bên cạnh đã nói: “Ở tại đông sương phòng trong Bạch Mã tự quan sát mấy ngày, bên kia ta đã sai người tẩy sạch một lần.”

Liễu thị hơi mắt tự nhiên nói: “Đa tạ đại nhân.”

Trịnh Từ Thành gật đầu, nhưng ánh mắt lúc nhìn Liễu thị, lại rạng rỡ phát sáng.

Trong lòng Bạch Chi hoảng hốt, cũng không biết bản thân có quá nhạy cảm hay không, nàng luôn cảm thấy nương cùng Trịnh Từ Thành nhận thức, còn... rất thân quen.

Bởi vì chưa xác nhận mắc ôn dịch hay không, người “bình thường” như Bạch Chi không được ở cùng Liễu thị. Bạch Chi phải trở về Bạch phủ. Quà nhiên, nàng trở lại Bạch phủ, gia đình nha hoàn trong phủ không thấy Liễu thị, lòng sinh sợ hãi, chỉ một buổi chiều, lại lần lượt từ chức, lưu lại một ít tiểu nha hoàn đã bán thân.

Lúc trước Bạch Uyên phân phát gia đình gần như là thế hệ trước, lưu lại những người tuổi trẻ chính trực, có điều cất xén tiền công, cùng giá tiền công bên ngoài không tương đương. Bọn họ sinh lòng bất mãn, hơn nữa thêm chuyện của Liễu thị, càng là lửa đổ thêm dầu, quyết đoán rời đi.

Bạch Thuật tuy là trẻ con, tâm trí lại thành thực, không khóc không làm loạn, có điều ngẫu nhiên hỏi Bạch Chi, “Tỷ, khi nào thì nương trở về?”

Bạch Chi luôn đáp: “Nhanh thôi.” Kỳ thực tự trong lòng nàng cũng không có đáp án, càng là kiếp trước Liễu thị bởi vì ôn dịch mà chết, nàng càng lo sợ bất an. Mỗi ngày Bạch Chi đều đi Bạch Mã tự, hỏi thăm tình huống, dùng tiền khơi thông, mới biết một ít tin tức của Liễu thị.

Đều là chút việc lòng gà vô tội, có thể nói là không công mà trở về.

Tân nhiệm Trịnh Từ Thành thật đúng là đem tin tức phong tỏa, cũng không biết trong Bạch Mã tự rốt cuộc thành tình huống gì?

Tâm tình lo sợ bất an như vậy giằng co nửa tháng. Một ngày sáng sớm, Hồng Kiều bụng chầu đồng đi vào, Bạch Chi đang nằm trên giường ngủ. Hồng Kiều nhẹ chân nhẹ tay đặt chầu đồng trên giá, dọn xong khăn mặt, đóng cửa lui ra.

Gần đây Bạch Chi ngủ không sâu, bị tiếng đóng cửa đánh thức. Nàng nâng mi mắt, sắc trời đã rạng sáng. Nàng mặc quần áo xong, tự rửa sạch mặt, tùy tiện vấn búi tóc, liền đi tới cửa Bạch Mã tự.

Đây dĩ nhiên trở thành thói quen nàng mỗi ngày phải làm.

Nàng chuẩn bị đưa thị vệ ít bạc hỏi tình huống, lại bị Trịnh Từ Thành đột nhiên đến thăm nhìn thấy, ông ta cũng không lớn tiếng quở trách thị vệ, cũng không lấy ánh mắt khác thường nhìn Bạch Chi, ngược lại mỉm cười nói: “Bạch tiểu thư đến thăm mẫu thân cô?”

“Không được gặp, chỉ có thể tìm hiểu một chút.”

“Cô có thể đi vào.” Trịnh Từ Thành lạnh nhạt nói.

Bạch Chi sững sốt, nhất thời không phản ứng kịp, Trịnh Từ Thành nói: “Mới vừa rồi đại phu đã bắt mạch cho mẹ cô, mẹ cô đã khỏi hẳn, chỉ là phong hàn bình thường.”

Bạch Chi mừng rỡ, vội vàng túm lần váy, chạy nhanh nhắm sương phòng hướng đông đi đến. Nàng mở cửa, phòng trong trào ra một cỗ mùi thường có bên trong chùa miếu, trong phòng ánh mặt trời không rõ lắm, mơ hồ có thể thấy được Liễu thị đang ngồi cạnh bàn trà xâu kim, giống như đang gấp gấp may quần áo.

Liễu thị phát hiện có người, giương mắt nhìn lại, thấy là Bạch Chi, cũng không ngoại lệ, mỉm cười nói: “Chi Nhi, lại đây?”

Bạch Chi đi vào, thấy Liễu thị cầm áo cưới đỏ thắm trong tay, lúc này đang thêu uyên ương hí thủy. Bạch Chi sững sốt, nghe Liễu thị nhàn nhạt nói: “Lúc trước đi vào, cũng không biết bản thân có thể còn sống đi ra ngoài hay không, nương cả đời không thể vì Chi Nhi làm điều gì, nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể

làm cho con một bộ áo cưới .”

Bạch Chi buồn không nói chuyện, ngực lại khó chịu không thôi.

Liễu thị thấy Bạch Chi ngồi ở chỗ kia không nói chuyện, lấy lòng bàn tay phủ lên mu bàn tay Bạch Chi, vỗ vỗ, “Trong phủ có tốt không?”

“Không tốt.” Bạch Chi dừng một chút, “Gia đình nghe nói nương bị giam, giống như bầy chim tan tác, trong phủ lưu lại vài ba nha hoàn bán mình.”

Liễu thị im lặng.

Bạch Chi tiếp tục nói: “Cha... tháng này sao chưa có bạc. Vài lần viết thư, đều không có hồi âm, chỉ sợ không cần mẹ con chúng ta cùng Thuật Nhi.” Kết quả lại giống như kiếp trước, bị Bạch Uyên vứt bỏ. Nàng cho rằng, lưu lại dòng độc đinh của Bạch gia, sẽ có thể vô tư, chưa từng dự đoán được, Bạch Uyên còn muốn làm ra tiết mục “ân oán nghĩa tuyệt”.

Liễu thị buồn mi mắt.

“Nương, người quả thật còn muốn một tướng công như vậy sao?” Bạch Chi thật sự nhịn không được.

Liễu thị vô cùng thống khổ quay đầu không nhìn Bạch Chi, “Có lẽ cha con còn có nỗi khổ riêng.” Bạch Chi tức giận lại bắt đầu đi. Nàng thật sự không hiểu rõ, cho dù yêu một người, cũng phải có chừng có mực, tại sao lại “cô hủ không hóa” như thế, khẳng khái một mực?

Bạch Chi ngăn chặn ngọn lửa trong lòng, tránh cho nó càng thịnh vượng. Nàng hít sâu một hơi nói: “Nương, chúng ta trở về đi.”

“Được”

Bạch Chi đỡ Liễu thị chuẩn bị dẹp đường hồi phủ. Lúc bọn họ ra đại môn Bạch Mã tự, Trịnh Tử Thành đang an ủi những người cùng bị xác nhận không truyền nhiễm ôn dịch, mặt ông ta bình dị gần gũi, tươi cười khiêm tốn, thoát nhìn là một người vô cùng dễ nói chuyện.

Ông ta thấy Bạch Chi cùng Liễu thị đi ra, hướng bọn họ mỉm cười. Bạch Chi cũng cười đáp lại, quay về nhìn Liễu thị, lại phát hiện Liễu thị đang hoảng loạn lấy tay vén tóc trước trán, có vẻ mất tự nhiên. Bạch Chi sững sờ, cảm thấy nương nhìn Trịnh Tử Thành có chút xấu hổ? Nhưng Trịnh Tử Thành thoát nhìn lại rất tùy ý.

Rốt cuộc là Liễu thị nhận biết Trịnh Tử Thành hay là Trịnh Tử Thành làm bộ không biết Liễu thị? Hoặc là chính nàng suy nghĩ nhiều? Bạch Chi tâm còn nghi hoặc, chậm rãi vào trong lòng. Việc của trường bối, nàng không đủ tư cách hỏi đến.

Ôn dịch ở Tô thành lan tràn cực kì nghiêm trọng, chưa đủ một tháng, đã lan tràn tới nửa thành. Bạch Chi lo lắng nhất là Liễu thị, không để ý Liễu thị phản đối kháng nghị, cố ý làm ra hành vi quá khích, đem Liễu thị nhốt tại trong phòng, đại môn không bước, nhị môn không ra, dù ăn cơm, cũng là nàng tự mình đưa đi. Lúc trước, Liễu thị dùng tuyệt thực phản kháng ngộ nghịch Bạch Chi, sau đó Bạch Chi gào khóc, nói một ít nguyên do cảm động lòng người đặt chữ hiếu lên đầu, Liễu thị cũng liền bình ổn bất khoái trong lòng.

Bạch Chi cũng đoán chắc, Liễu thị rất mềm lòng.

Liễu thị luôn phong bế ở trong phòng, Bạch Thuật do Bạch Chi chăm sóc. Kỳ thực Bạch Chi cũng không chăm sóc hẳn cái gì, chính là nàng đi nơi nào thì hẳn đi nơi đó. Ôn dịch đến, những người làm nghề y căng thẳng, tướng công Thu Thiên cũng lên sân khấu.

Thu Thiên không đành lòng để trượng phu một mình xuống núi, cũng liền đi theo, tạm ở trong Bạch phủ.

Thu Thiên đi sớm về muộn, mỗi ngày giấc ngủ cũng chỉ hai canh giờ. Nàng ta còn như thế, càng đừng nói trượng phu nàng ta vội thành bộ dáng gì. Bạch Chi đau lòng Thu Thiên như vậy, lại lực bất tòng tâm, chỉ có thể vì nàng ta nấu ăn lót dạ.

Nàng bưng một chén tổ yến đến phòng Thu Thiên, lại thấy Thu Thiên ghé vào trên bàn nằm ngủ. Bạch Chi đẩy đẩy nàng ta hai cái, Thu Thiên mới chậm rãi mở mắt ra, mông lung nhìn nàng. Bạch Chi đem tổ yến cho nàng, “Uống đi.”

Thu Thiên vừa thấy là tổ yến, lập tức trừng to mắt, “Người điên rồi? Cha người một tháng chưa cho các người tiền sinh sống, người lại cho ta ăn tổ yến?”

“Đây đều là nhị nương để lại, người cũng biết, ta cùng nương không ăn những thứ này, đặt ở kia cũng lãng phí, người không cần xuyên tạc, nhanh ăn đi.”

Thu Thiên dừng một chút, cổ mà ăn mấy miếng. Bạch Chi thấy Thu Thiên như có tâm sự, hỏi: “Người làm sao vậy?”

“Hôm nay lại kiểm tra ra tám bệnh nhân, mặc dù phạm vi thu nhỏ lại, không phải bệnh gà toi thì là dịch chuột. Nhưng... hôm nay vương đại phu cũng nhiễm ôn dịch, ta sợ...” Nàng lo lắng tự nhiên là trượng phu. Thu Thiên luôn luôn kiên cường, lại khóc ra, “Nếu chàng có gì bất trắc, ta cũng không muốn sống.” Lời nói già mồm cái lão như vậy, quyết sẽ không xuất phát từ miệng Thu Thiên, trừ phi là về trượng phu Tổng Kha của nàng.

Tâm Bạch Chi cũng trầm xuống, trở nên lo lắng theo. Lòng thương hại của nàng không nhiều lắm, đối với bất hạnh của Vương đại phu, nàng chỉ có thể nói thoáng tiếc hận, nhưng đối tượng đối thành trượng phu của bạn tốt nàng, đương nhiên khác biệt. Thu Thiên cùng trượng phu Tổng Kha có thể nói là nàng gián tiếp nối duyên, tạo thành lương duyên do trời ban thưởng. Năm đó Thu Thiên thân là võ sư của Bạch Chi đau lòng Bạch Chi cả người là vết thương, cả ngày không rời kim sang dược. “Phí dạy học” đều tiêu vào tiền thuốc. Bạch Chi không đành lòng, muốn khuyên bảo Thu Thiên, Thu Thiên cứng rắn, nghe không theo. Bạch Chi đành phải tìm được nông mua thuốc, hạ thấp phí tổn cho Thu Thiên. Vì thế liền tìm được trượng phu Thu Thiên,

Thu Thiên treo non lộ suốt mỗi ngày đi mua, được nông thôn luôn ở lại thăm sơn chưa từng gặp qua phụ nữ, sau đó, càng không thể vắng hời, cuối đông năm đó Thu Thiên gả làm vợ người ta. Người bên ngoài đều nói Thu Thiên tốt số, cô gái thôn dã giống như Thu Thiên, diện mạo lại xấu xí cư nhiên tìm được một được nông thôn mỹ ngoan ngoan, không phải tốt số thì là gì?

Thu Thiên cũng hào phóng thừa nhận bản thân quả thật tốt số. Tống Kha từ nhỏ cùng phụ thân ở trên núi, chưa bao giờ xuống núi, bán được đều là phụ thân. Phụ thân hắn vừa qua đời, vô làm ăn đầu tiên của bản thân, chính là kim sang được của Bạch Chi, cô gái đầu tiên hắn thấy cũng là Thu Thiên. Cho dù sau này Tống Kha gặp Bạch Chi khuyh quốc khuyh thành, hắn vẫn một mực chắc chắn, đẹp nhất cũng không qua nổi nương tử Thu Thiên nhà mình.

Đây cũng là nguyên nhân Thu Thiên khẳng định một mực đi theo Tống Kha. Chỉ vì, Tống Kha khẳng định một mực yêu Thu Thiên. Thanh Hà từng trêu ghẹo nói, trong mắt Tống Kha chỉ có một người phụ nữ, đó là nương tử hắn, còn lại tất cả đều là đàn ông.

Bây giờ ra việc này, Thu Thiên càng thẳng sợ hãi là tất nhiên .

Bạch Chi nói: “Nếu không, ngươi ngăn Tống Kha lại?”

“Gần đây chàng luôn nghiên cứu loại ôn dịch này, trước đó vài ngày hơi có chuyển biến . Nhưng mà gần đây phạm vi ôn dịch khuếch đại, toàn bộ tỉnh lực chàng đều đặt vào người quần chúng.”

“Haiz.” Bạch Chi biết rõ tâm tình giờ phút này của Thu Thiên. Như nàng vài ngày trước đó sợ hãi mẫu thân mắc ôn dịch. Đối mặt với tử vong, không phải bởi vì sợ hãi, mà là sợ hãi mất đi. Mất đi chí thân, là chuyện thống khổ nhất trong cuộc sống.

Bạch Chi nỗ lực bảo vệ Liễu thị, năng cường thể năng bá đạo thậm chí không tự biết.

Thu Thiên so với nàng sao có thể kém cỏi?

Nhưng mà mấy ngày sau, Tống Kha nhiễm ôn dịch ...

Vốn Tống Kha cũng bị đưa đi trại tập trung những người nhiễm bệnh, lại bị Thu Thiên chết sống ngăn cản. Mang theo bệnh nhân ôn dịch, ai dám nhận? Bạch Chi khê cần môi, nàng nhận . Bạch phủ lớn, nàng đem Tống Kha an trí ở Bắc viện, trừ bỏ Thu Thiên, những người còn lại đều không thể tiếp cận.

Hiển nhiên, Bạch Chi cũng không thể tiếp cận. Kỳ thực ý tứ của Thu Thiên rất rõ ràng.

Phải chết, cùng chết.

Đó là sinh tử tương tùy . Tình yêu khắc sâu, không gì hơn cái này.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Sam Y Tận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

Bạch Chi mấy lần muốn đi Bắc viện thăm Thu Thiên, đều bị Hồng Kiều cực lực ngăn trở. Bạch Chi nói: “Ta chỉ nhìn xa xa mà thôi.” Nàng thật sự lo lắng, cho dù nàng sớm hiểu rõ, Thu Thiên cùng Tống Kha đã đứng ở quý môn quan, nhưng Thu Thiên là bạn tốt duy nhất của nàng, nàng không thể coi như không biết.

Hồng Kiều cầm lấy vạt áo nàng, ngoan cố lắc đầu, “Phu nhân đã căn dặn, không cho phép tiểu thư đi Bắc viện.”

Bạch Chi ngăn ra, Liễu thị cũng không chen chân chuyện của nàng, luôn luôn thờ ơ, không ngờ, lúc này lại vất ngang trước mặt. Bạch Chi nhấp mím môi, “Ít nhất làm cho ta kịp thời đi nhặt xác chứ.” Nói xong, nước mắt mờ hồ. Nàng chưa bao giờ khổ sở như thế, cho dù Bạch Uyên vứt bỏ mẹ con các nàng, nàng cũng chưa từng khó qua như vậy.

Hồng Kiều thấy Bạch Chi khóc giống như lệ nhân, sinh lòng trắc ẩn, “Nếu không, tiểu thư chỉ tại cửa Bắc viện nhìn xem?”

[lệ nhân: người làm bằng nước mắt]

“Được.” Bạch Chi gạt đầu như đảo tỏi. Lúc này, nào có giá của tiểu thư?

Nàng vội vàng đi đến cửa Bắc viện. Hồng Kiều thông minh, hướng bên trong hô to hai tiếng, “Thu Thiên tiểu thư, Thu Thiên tiểu thư có đây không?”

Bên trong lại tĩnh mịch như trước.

Ngực Bạch Chi căng thẳng, tự mình cũng nhấc cổ họng hô lớn, “Thu Thiện, là ta, nghe thấy thì đáp một tiếng.”

Thị vệ ở cửa có lòng tốt khuyên can Bạch Chi, “Bạch tiểu thư, cô đừng hô, hai người bên trong nhất định đã chết.” Trong mắt bọn họ lộ ra lạnh lùng, Bạch Chi không khỏi run lấy bầy, lòng cũng rét lạnh theo. Giữa người với người, thật đúng là bạc như tờ giấy. Chẳng phải nàng cũng giống vậy sao? Nếu như Thu Thiện không phải bạn tốt của nàng, nàng làm sao có thể quan tâm nàng ta chết hay sống?

Cửa hơi khép hờ, từ trong khe cửa lộ ra một dáng người đơn bạc, trường bào màu xám, tóc dài tùy tiện buông lỏng suy sụp buộc sau gáy, vài sợi tóc trước trán che khuất mặt mày, chỉ có cặp mắt sáng rực không tạp niệm kia làm cho Bạch Chi còn nhận được.

Tổng Kha! Một Tổng Kha gầy trơ cả xương? Chỉ một tháng không thấy, lại gầy nhiều như thế.

Tổng Kha nói: “Bạch cô nương.” Hắn vội vàng muốn mở cửa đi ra, cửa chỉ có thể mở ra một khoảng cách nhỏ, bởi vì bên ngoài bị xích sắt khóa lại. Bạch Chi ngăn người, Tổng Kha luôn luôn nhân nhượng, cùng tính cách hùng hù hổ hổ của Thu Thiện có thể nói là nước với lửa, cố tình hai người lại dung hợp vô cùng tốt.

Thị vệ trông cửa thấy thế, trường côn trong tay qua khe cửa đẩy vào đầu hắn, Tổng Kha yếu đuối ngã xuống đất, nhưng tay hắn còn vờn hương Bạch Chi, cầm trong tay một khăn lụa màu trắng.

Hồng Kiều hướng thị vệ đại ca hô một câu, “Thị vệ đại ca, huynh ấy chỉ muốn đưa cho tiểu thư nhà ta chút vật. Huynh giúp đỡ được không?”

“Ôn dịch gì đó, ai dám lấy? Nếu nhiễm ôn dịch làm sao bây giờ?” Thị vệ có vẻ cực kì lạnh lùng, cự tuyệt thỉnh cầu của Hồng Kiều. Bạch Chi hơi tức giận, cảm thấy thị vệ rất sợ chết, không nói hai lời thẳng tiến lên tự lấy.

Hồng Kiều định ngăn cản lại không thể ngăn lại, muốn đi theo, lại có điều có kị, chỉ có thể đứng tại chỗ dậm chân.

Bạch Chi tự tới lấy, thị vệ còn không cho đi, “Bạch tiểu thư, chớ làm khó tiểu nhân, Trịnh đại nhân đã căn dặn, người không phận sự, không cho tới gần.”

“Ta chỉ ở ngoài cửa lấy chút vật, các người không dám, ta tự lấy cũng không được sao?” Bạch Chi mất lạnh nhìn bọn hắn, làm hai thị vệ trông cửa cả kinh nửa câu cũng không dám bắn lại.

Bạch Chi muốn tiến lên, hai vị thị vệ lại lấy thân chống đỡ.

Bạch Chi thăm hô một hơi, biết rõ hai người bọn họ sẽ không nhượng bộ, nàng “mạnh mẽ” thế nào cũng là uống công. Nàng đành phải một phen đoạt trường côn của thị vệ bên cạnh, hai vị thị vệ cả kinh cho rằng nàng muốn đánh, vội vàng bày ra tư thế phòng ngự.

Bạch Chi lại đem trường côn với vào trong khe cửa, nói với Tổng Kha: “Đem khăn để lên cây gậy.”

Tổng Kha gật đầu nghe theo. Bạch Chi lấy được khăn, nhìn Tổng Kha, hiểu rõ chiếc khăn này cần phải xem vào lúc không người, liền trực tiếp cất khăn đi, nói với Tổng Kha: “Huynh nghỉ ngơi cho tốt, gửi lời hỏi thăm của ta tới Thu Thiện. Đa tạ huynh liều chết đưa khăn tay cho ta.”

Tổng Kha như trước dùng ánh mắt sáng quắc ngó nhìn Bạch Chi, coi như Bạch Chi là hi vọng sống của hắn.

Bạch Chi trở lại phòng mình, sai Hồng Kiều đi nấu nước pha trà. Chờ Hồng Kiều rời đi, Bạch Chi liền khấn cấp lấy ra khăn tay từ trong tay áo, mặt trên là chữ viết của Tổng Kha, ít ỏi vài nét bút, chỉ có năm chữ, lại làm cho Bạch Chi hết hồn.

—— cứu Thiện, đình Thanh Phong

Thu Thiện lần trốn đi ra ngoài, đi đình Thanh Phong? Đình Thanh phong là đình núi nơi mà Tổng Kha cùng Thu Thiện sinh sống, có nhiều dược liệu tập hợp. Nhưng Tổng Kha cùng Thu Thiện ít đi đình Thanh Phong, trừ phi một đám dược nông kết bạn đi lên. Bởi vì phía trên không có đường núi, cực kì dễ lạc, trong núi tương truyền có thú dữ, một mình hành động hơn phân nửa sẽ dữ nhiều lành ít.

Thu Thiện một mình đi đình Thanh Phong không thể nghi ngờ là muốn tìm dược liệu, chớ không phải là vì giúp Tổng Kha chữa bệnh? Chẳng lẽ ôn dịch đã có phương pháp chữa khỏi? giờ phút này trong đầu Bạch Chi xoay quanh các loại khả năng, lo lắng cũng càng thêm nặng.

Tổng Kha không dùng khẩu kỹ, mà dùng chữ để thông báo, hiển nhiên là không muốn nói cho người khác, nhưng nói cho nàng lại có tác dụng gì? Thế lực nàng còn không bằng Thu Thiện, công phu lại càng không bằng, nàng có năng lực làm cái gì?

Tinh tế suy nghĩ, Bạch Chi mới hoàn toàn lĩnh ngộ. Tổng Kha chính là muốn thông qua nàng nói cho Trịnh đại nhân! Mấy thị vệ trông coi hiển nhiên sẽ không giúp đỡ, ước gì bọn họ chết sớm. Nàng thì khác, nàng là con gái của Tri châu nhiệm kỳ trước, so với dân chúng bình thường càng dễ dàng tiếp cận Trịnh Tử Thành. Tổng Kha biết rõ nàng không có năng lực một mình đi cứu Thu Thiện, nhưng Trịnh Tử Thành thì có.

Có điều Tổng Kha không khỏi quá coi trọng Bạch Chi, nàng có đức hạnh gì năng lực gì có thể làm cho Trịnh Tử Thành phái người lên núi tìm người? Chi là con gái của Tri châu cũ mà thôi... Trong óc bỗng nhiên hiện ra tình cảnh Mộ Đồ Tô ở trước mắt bao người cứu nàng từ dần hòa thiêu.

Hắn từng nói, nàng là người phụ nữ của hắn...

Nàng là người phụ nữ của thế tử...

Điều này, có lẽ có thể.

Nàng đi cầu kiến Trịnh đại nhân Trịnh Tử Thành. Như nàng mong muốn, vẫn chưa bị sập cửa vào mặt, còn nhận được khoản đãi. Phủ nha của Trịnh Tử Thành so với phủ nha của cha nàng Bạch Uyên đơn giản hơn rất nhiều, xem ra làm quan thanh liêm hơn so với cha nàng.

Nhìn thấy Trịnh Tử Thành, nàng cũng không vòng vo, đi thẳng vào chủ đề, “Cầu Trịnh đại nhân cứu Thu Thiên.”

“Thu Thiên? Thê tử của vị được nông nhiệm ôn dịch kia? Lúc trước là nàng ta tự nguyện muốn cùng trượng phu cùng sống cùng chết.” Trịnh Tử Thành không cho là đúng.

Bạch Chi hé miệng, hoãn khẩu khí nói: “Hình như được nông Tổng Kha nghiên cứu ra phương thuốc chữa khỏi ôn dịch, có điều còn chưa xác định. Phương thuốc này thiếu một vị dược liệu, cần lên đỉnh Thanh Phong ngắt lấy, Thu Thiên vì thử một lần, một mình tiến lên, bây giờ sống chết chưa rõ, còn cầu Trịnh đại nhân cứu giúp.” Bạch Chi quý xuống, một mặt thành khẩn.

Trịnh Tử Thành vội vàng nâng nàng dậy, “Bạch tiểu thư xin đứng lên. Bản quan chỉ không hiểu rõ, vì sao việc này lúc đó Tổng Kha không nói cùng ta, mà chờ việc phát sinh mới nói?”

“Trịnh đại nhân có điều không biết, phụ thân Tổng Kha nguyên là một vị đại phu y thuật cao cường, bởi vì quá mức tự tin, chẩn đoán lầm khiến một bệnh nhân lâm vào chỗ chết, lòng có áy náy, từ đó quy về trong rừng làm được nông. Từ nhỏ hun đúc, do đó Tổng Kha nuôi dưỡng nên tính tình cực kì cẩn thận, không phải trăm phần trăm xác định, nhất định không thử.”

Trịnh Tử Thành hiểu ra gật đầu, “Vậy Bạch tiểu thư muốn bản quan làm gì?”

“Việc có phương thuốc chữa khỏi ôn dịch không cần phô trương ra ngoài. Đương nhiên quan trọng nhất là thỉnh Trịnh đại nhân phái người lên núi cứu người.”

“Ta sẽ làm theo ý tứ của Bạch tiểu thư.”

Bạch Chi mỉm cười xem như đáp tạ .

Sáng khoái như vậy, chắc phải là do mặt mũi Mộ Đồ Tô đi?

Bạch Chi lo cho Thu Thiên, cũng liền đi theo. Đối với đỉnh Thanh Phong, Bạch Chi vẫn tính là quen thuộc , nàng đi trước làm gương, mấy tên bộ khoái đi đằng trước miệng luôn luôn hô tên Thu Thiên.

Nhiều ngày chưa hoạt động gân cốt , Bạch Chi ở trên núi đảo quanh hai canh giờ, đã hơi cảm thấy mỏi mệt. Nàng dừng lại bước chân, lấy tay vịn trên cây, thở hắt ra, nghỉ ngơi một lát. Chờ hồi phục, khẽ cắn môi, lại lần nữa tiếp tục đi hướng lên trên.

“Bạch tiểu thư, cô muốn nghỉ ngơi một lát hay không?” Một bộ khoái đi đến nơi nàng té ngã hỏi nàng.

Bạch Chi xua tay, chợt thấy vài bộ khoái đã vượt qua nàng . Bạch Chi nghĩ, nàng già đi, thể lực không kịp mấy người trẻ tuổi này ! Lại nghĩ, nàng gái lờ thỉ lại không gả, thật đúng là nhảy lầu một lần, uống công sống lại một lần .

Khi Bạch Chi giương mắt nhìn thấy trời xanh vạn dặm không mây, Bạch Chi lo lắng hơi nặng một chút. Nếu như đến vách núi, còn chưa nhìn thấy Thu Thiên, nàng chỉ có thể nhảy xuống vách núi đi âm tào địa phủ tìm nàng ấy.

Bạch Chi mới đi vài bước, lại nghe được sói kêu. Cả người Bạch Chi rung mình, như là bị quỷ thần nhập thân, mà xui quỷ khiến đi về nơi có tiếng sói. Khi nàng đi đến một mảnh đất trống có cây cỏ vòm quanh, có ba bốn con sói vây quanh một thân cây, tè thành kêu. Bạch Chi hường tầm mắt lên trên lưu động, lại phát hiện Thu Thiên mình đây thương tích ôm thân cây, về mặt kinh hoàng nhìn mấy con sói đối phía dưới đang chờ đợi nàng không chịu được.

Cả người Bạch Chi cứng ngắc, không sợ là giả , mặc dù nàng từng tập võ, đáng tiếc chưa bao giờ trải qua thực chiến. Hơn nữa sư phụ Thu Thiên còn bị bức lên cây tránh né, nàng càng không có phần thắng. Càng nghĩ, Bạch Chi đành phải lui vài bước, tìm cứu binh viện trợ. Nàng không có năng lực, vẫn nên làm cô gái nhỏ sau lưng người đàn ông anh dũng đi.

Không ngờ, chân nàng giẫm phải nhánh cây, thanh âm nhánh cây gãy thanh thúy vang lên khiến cho sói đói chú ý, đôi mắt xám ngất hướng nàng hung tợn lao tới, Bạch Chi dừng một chút, liền chạy, sói đói dõng đi mục tiêu, toàn thể hướng Bạch Chi lừa theo.

Thu Thiên thấy Bạch Chi dẫn sói đói rời đi, cảm động đến rơi nước mắt. Bạch Chi thật sự rất anh dũng, lấy thân dụ sói. Miệng Thu Thiên ni non một câu, “Chi Nhi, người thật sự là tỷ muội tốt của ta.” Nói xong, cả người run lên. . .

Bạch Chi còn đang mang thai đứa nhỏ của Mộ Đồ Tô? Mang bụng chạy, chỉ sợ...

Thu Thiên cuồng loạn kêu, “Cứu mạng với!”

Bạch Chi luống cuống rồi loạn ngay đầu trận tuyến, qua lại chạy loạn, chờ bản thân thở phà là lúc, kinh ngạc phát hiện, không biết mình ở nơi nào. Nàng còn chưa kịp kinh hoàng, sói đói phía sau vẫn theo đuổi không bỏ. Bạch Chi ngửa mặt lên trời kêu rên một chút, tiếp tục chạy trốn.

Sớm biết như thế lúc trước làm gì như vậy, nàng sẽ không đến.

Bạch Chi không ngừng bồn chồn, váy dài của nàng bị cành hoa bên cạnh quắc vào, Bạch Chi trực tiếp ngã sấp xuống, sói đói phía sau mãnh liệt đánh tới. Bạch Chi kinh hãi, kinh ngạc quay đầu, thấy đầu lưỡi chảy nước miếng của sói đói ở trước mắt nàng lắc la lắc lư, một cổ tuyệt vọng trôi lên.

Một đời này của nàng không phải nhảy lầu mà chết, mà làm điểm tâm cho sói đói?

Ô hô ai tai, vận mệnh nhiều ngang trái như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Sam Y Tận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30

Bỗng nhiên, “Vèo” vọt tiếng, mũi tên thẳng hướng sói đói, liên tục chết mấy con. Nguy cơ mới vừa rồi dường như ở trong nháy mắt được giải cứu. Ngay sau đó một trận reo hò. Bên kia có người kêu, “Kỹ thuật bắn tên của Trịnh đại nhân thật tốt.”

“Trịnh đại nhân thâm tàng bất lộ đấy!”

Đầu Bạch Chi nghiêng hướng bên kia nhìn lại, chỉ thấy Trịnh Từ Thành đi về hướng nàng, giao cung tên cầm trong tay cho một vị bộ khoái, nói với Bạch Chi: “Bạch tiểu thư không có việc gì chứ?”

Bạch Chi vươn tay, bàn tay của nàng mải ra loang lổ giọt máu, thoát nhìn cực kì dữ tợn. Trịnh Từ Thành nhú nhú mày, lấy ánh mắt nhìn bộ khoái, “Chẳng phải ta mệnh lệnh các người cần phải bảo vệ tốt Bạch tiểu thư sao?”

Tiểu bộ khoái bên cạnh đều cúi đầu. Bạch Chi giải vây nói: “Không liên quan đến bọn họ, là ta tìm người sốt ruột. Đúng rồi, cứu được Thu Thiên chưa?”

“Còn chưa tìm được Thu Thiên cô nương.” Vài bộ khoái trả lời câu hỏi của Bạch Chi.

Bạch Chi cười nói: “Không sao, ta đã tìm được, ta dẫn các người đi.”

Mấy tên bộ khoái vui mừng, cho rằng lúc này có thể xong việc. Chờ Bạch Chi dùng khăn tay bao bọc lại bàn tay bị thương, nhìn bốn phía chung quanh, lập tức sắc mặt không tốt. Nàng ngập ngừng nói: “Ta đã quên bản thân làm thế nào chạy đến nơi này ...”

Mọi người: “...”

Vì thế, đoàn người tiếp tục tìm Thu Thiên.

Nhận được giáo huấn, lần này Bạch Chi đi theo Trịnh Từ Thành. Bạch Chi còn chưa kịp cảm tạ chuyện vừa rồi, “Đa tạ Trịnh đại nhân cứu giúp. Nhưng mới vừa rồi thấy tài bắn cung của Trịnh đại nhân rất cao, trước kia Trịnh đại nhân tập võ sao?”

“Tông quân đã mười năm.”

“À!” Bạch Chi kinh ngạc một chút, “Vậy tại sao Trịnh đại nhân lại làm quan văn? Cần phải tiếp tục chinh chiến sa trường mới đúng!”

Trịnh Từ Thành cười cười, “Năm đó tông quân là bắt đầu đi, làm chiến sĩ mười năm, chán ghét muốn quy ẩn, vừa vận huyện lão gia từ quan quy ẩn thâm son, quan huyện tuy rằng không thiếu, lại bởi vì chỗ lão gia hẻo lánh, triều đình không có quan đến đây, ta đành phải kiên trì, mua chức quan huyện này làm.”

Bạch Chi có nghe nói Trịnh Từ Thành ban đầu làm quan ở một thị trấn chìm không thêm đề trứng, nghe Trịnh Từ Thành nói như vậy, có thể nghĩ, thị trấn kia căn cứ ở đâu, nhất định là không kiếm được bao nhiêu, không có quan nguyện ý đi nhậm chức.

Mặc dù Tô thành cũng là địa khu bên cạnh biên giới, rốt cuộc cũng là thành, cho dù không kiếm được là bao, ít nhất cũng tại thành này làm một “Thỏ hoàng đế”. Trời cao hoàng đế xa, triều đình không quản được. Có điều Bạch Chi tò mò, vị mua chức huyện quan này tại sao lại bị phái đến Tô thành làm quan?

Bạch Chi thấy Trịnh Từ Thành vô cùng dễ nói chuyện, đem nghi hoặc trong lòng hỏi, Trịnh Từ Thành cũng hào phóng nói: “Ngẫu nhiên cứu con Cung Thân Vương, hấn bị thương ở thất lưng, được vương phi gọi trở về kinh chữa thương. Thế tử không theo, trên đường chạy trốn, gần thị trấn chúng ta, liền ở thị trấn chữa thương. Lần này cha cô chuyển đi nơi khác, triều đình nhất thời tìm không thấy người thay thế, ít nhiều nhờ thế tử tiến cử, ta mới đến nơi này tạm nhận lấy trọng trách.”

Lại là Mộ Đồ Tô? Trong lòng Bạch Chi nói thầm. Kịp trước, sau khi cha nàng chuyển đi nơi khác, hồi lâu cũng không có quan viên thay thế bổ sung chức Tri châu Tô thành, đến nỗi khi Tô thành phát sinh ôn dịch, không có quan đứng đầu cầm giữ, Tô thành một mảnh hỗn loạn. Sau này tới một Tri châu hồ đồ giá áo túi cơm, muốn đuổi tận giết tuyệt người nhà mắc bệnh ôn dịch, may mà nàng thoát mau.

Như vậy lần này ôn dịch ở Tô thành lan tràn chậm, toàn thành đề phòng, nói đến cùng vẫn là nhờ Mộ Đồ Tô giới thiệu cho một vị Tri châu coi như có lý trí, là công lao của hắn? Hoặc là do nàng làm bị thương thất lung Mộ Đồ Tô, cho bọn họ gặp nhau, do đó phát sinh thay đổi?

Bạch Chi có chút thắc loạn, nhưng ít nhất có một việc nàng hiểu rõ. Ôn dịch lần này, nàng tin tưởng, có thể hoàn thành một cách hoàn thiện. Không biết vì sao, Bạch Chi đối với Trịnh Tử Thành có một loại cảm giác an toàn khó hiểu.

Loại cảm giác này thật là kỳ diệu, làm cho Bạch Chi không biết làm sao.

Bạch Chi tìm được Thu Thiên, đã là chuyện nửa canh giờ sau. Nàng chẳng phải người thứ nhất tìm được Thu Thiên, lúc nàng đuổi tới, Thu Thiên đang nâng bình nước uống, cả người nàng ta bị trầy da, chân càng sưng lên đáng sợ, nàng ta thở hổn hển, cũng không biết có phải là kinh hồn chưa định hay không?

Thu Thiên thấy Bạch Chi đi tới, không để ý chân sưng cùng đau đớn, hướng Bạch Chi khập khiễng đi, ném xuống bình nước trong tay, đem thứ gì đó đang nắm chặt trong tay giống như cỏ linh chi lại không phải cỏ linh chi đưa cho Bạch Chi, “Chỉ Nhi, nhanh đi cứu tướng công ta, đây là cỏ linh chi đồ thẩm. Giao cho tướng công ta là được.”

Bạch Chi lẳng lẳng tiếp nhận cỏ linh chi từ nàng ta, lo lắng nhìn nàng, “Người thì sao?”

“Không có việc gì.” Thu Thiên ngây ngô nở nụ cười vài tiếng, hai mắt tròn lên, hôn mê bất tỉnh.

May mà phía sau có người đỡ. Bạch Chi cảm khái một trận, thật sự là đại tỷ ngọc.

Lúc cỏ linh chi đồ thẩm thuận lợi đưa đến tay Tống Kha, Tống Kha đã không đứng lên nổi. Cho dù hắn bệnh thành như vậy, hắn vẫn nằm ở cửa, miệng nói “Cứu Thiên, cứu Thiên.” Thị vệ trông coi cho rằng Thu Thiên cách thế trước hắn một bước, ngoảnh mặt làm ngơ, có vẻ cực kỳ máu lạnh.

[cách thế: rời khỏi trần thế, chết]

Bạch Chi vốn định không để ý ôn dịch truyền nhiễm, trực tiếp chăm sóc Tống Kha, lại bị Trịnh Tử Thành ngăn cản, hơn nữa nói: “Việc này ta sẽ phái người chăm sóc, không nhọc phiền Bạch tiểu thư.” Bạch Chi biết Trịnh Tử Thành đang bảo vệ nàng.

Nàng yên lặng lui ra, giao cỏ linh chi cho Trịnh Tử Thành, ai biết được Trịnh Tử Thành phái người, lại chính là bản thân? Bạch Chi kinh hãi, nhất thời không thể nói rõ. Một canh giờ sau, bỗng trong tại Bắc viện vang lên thanh âm vui sướng của Trịnh Tử Thành, “Tốt lắm, thật sự tốt lắm.”

Bạch Chi mừng rỡ, vọt đi vào, chỉ thấy trên mặt Tống Kha hồng nhuận, cười sáng lạn với Trịnh Tử Thành. Tươi cười này cùng Thu Thiên có hiệu quả như nhau, hơi ngu dần lại chân thành. Trận ôn dịch này thật là dịch chuột, vào năm mười năm trước, Tô thành cũng từng phát sinh một lần, lần đó thần y bình ôn dịch chuột là tổ phụ của Tống Kha. Mà ôn dịch lần này, hắn không thể từ trong miệng người bệnh biết được bệnh trạng kỹ càng, chỉ có thể để bản thân tự thể nghiệm, mới có thể đúng bệnh bốc thuốc. Thu Thiên biết được, vừa khóc vừa mừng, lại hoàn toàn ủng hộ hắn, trèo non lội suối vì hắn đi tìm được liệu. Bạch Chi bội phục Tống Kha tự mình hy sinh, càng bội phục Thu Thiên sinh tử tương tùy. Nếu như tất cả việc này phát sinh ở trên người nàng, nàng sẽ cảm thấy Tống Kha rất ngốc, oán hận không để ý đến bản thân.

Loại tình cảm sâu đậm tự mình hy sinh, nàng không làm được.

Ôn dịch cứ như vậy dần dần bình ổn xuống, Tống Kha ở Tô thành được tôn sùng là thần y, dân chúng kính yêu. Mà lần này Trịnh Tử Thành cũng có tự an bày cùng chỉ huy, làm cho Tô thành tồn thất nhỏ nhất, uy vọng của ông ấy nhanh chóng siêu việt hơn Bạch Uyên làm Tri châu mười mấy năm ở Tô thành. Nhân vật ở Tô thành ai cũng truyền bá, không phải Tống Kha đó là Trịnh Tử Thành.

Dân chúng vì Tống Kha quyên tặng một gian tiệm thuốc, bị Tống Kha dùng lời nói dụ dỗ cự tuyệt. Bạch Chi không hiểu Tống Kha, vẫn là Thu Thiên giải thích cho nàng, “Huynh ấy ở trong núi lớn lên từ nhỏ, ki thực không hợp, không quen gặp người xa lạ, hơn nữa trước kia mỗi ngày trôi qua thanh bình, không muốn thay đổi.”

Tống Kha vẫn là được nông sơn dã, Thu Thiên vẫn là vợ được nông, chỉ có thuốc của bọn họ, tăng giá cũng cung không đủ cầu.

Bình an vượt qua ôn dịch, Liễu thị còn khỏe mạnh, một ít ngày này Bạch Chi miễn bàn vui vẻ thế nào. Có điều bởi vì Bạch Uyên cắt đứt ngân lượng, cuộc sống bắt đầu trở nên túng quẫn. Vào buổi chiều một ngày, Bạch Chi vốn định nghĩ cách làm giàu, Liễu thị lại đề nghị, “Chúng ta đi kinh thành tìm cha con đi.”

Bạch Chi ngần ra, lòng không vui. Nàng cảm thấy những ngày không cha vô cùng thoải mái, nàng tình nguyện ở Tô thành cũng không nguyện lên kinh. Bạch Thuật ở bên cạnh tựa vào người Liễu thị, “Nương ở đâu, Thuật Nhi sẽ ở đó.”

Bạch Chi nói: “Con đã viết nhiều phong thư lên kinh, cha chưa đáp lại một phong, rõ ràng không cần ba chúng ta, đi lại có tác dụng gì?”

“Hắn là ôn dịch quỷ phá, thư chưa đến được kinh thành.”

Bạch Chi định cãi lại, Hồng Kiều vội vàng vàng chạy vào, “Phu nhân, tiểu thư, việc lớn không tốt, hậu viện cháy.”

Bạch Chi cùng Liễu thị đều nhảy dựng lên, hoả tốc chạy tới hậu viện. Hậu viện thế lửa to lớn, đã vượt qua tường tượng của Bạch Chi, khói đen lù lù tận trời, thành hình dạng xòe ô, cao mà trải rộng, cực kì vĩ mô.

Bạch phủ cao thấp cộng lại, cũng chỉ mười cá nhân, chút nhân lực ấy căn bản không thể dập tắt đại hỏa hùng hực này. Lửa này nếu như còn không tắt, sẽ lan tràn toàn bộ Bạch phủ, như vậy toàn bộ nhà đều sẽ thiêu hủy. Bạch Chi lao ra Bạch phủ chạy hướng phủ nha, cuồn gỗ lên cửa lớn. Trịnh Từ Thành bị đánh thức, Bạch Chi nói rõ ý đồ, Trịnh Từ Thành lập tức phái người đi Bạch phủ cứu hoả. Trịnh Từ Thành là một người đàn ông mạnh mẽ, có lẽ do tòng quân mười năm, ông ấy chỉ huy binh lính rất tốt, tự mình cũng gia nhập trong hàng ngũ cứu hoả. Bạch Thuật đứng bên cạnh đám lửa khóc lớn hô to khiến cho Bạch Chi chú ý, nàng còn chưa tới gần Bạch Thuật, lúc này Hồng Kiều vội vàng nói cho Bạch Chi, “Tiểu thư, phu nhân còn trong biển lửa không ra.”

“Cái gì?” Bạch Chi kinh ngạc hoảng sợ. Bạch Chi không chút do dự, muốn vọt vào, bị Trịnh Từ Thành kéo lại, ông ta nói: “Ta đi cứu.” Ông ấy đổ một thùng nước lên người, quyết đoán vọt vào.

Tại thời khắc đó Bạch Chi ngẩn ngơ ...

Lửa vẫn chưa có xu thế tắt, nhưng không tiếp tục lan tràn, luôn luôn cháy, lòng Bạch Chi cũng luôn luôn cháy. Nàng hi vọng cỡ nào từ bên trong biển lửa xuất hiện bóng người, nhưng mà luôn luôn không có, luôn luôn không có.

Hồng Kiều vừa tự trách vừa khóc, “Đều do em không tốt, không trông coi phu nhân.”

Bạch Thuật khóc lòi kéo góc áo Bạch Chi, “Nương sẽ có chuyện sao?”

“Sẽ không, Thuật Nhi yên tâm” Lúc Bạch Chi an ủi, thanh âm đang run run. Nàng gắt gao nhìn hùng hực liệt hỏa, luôn luôn ngóng trông bóng đen xuất hiện.

Rốt cục, ra. Trịnh Từ Thành ôm Liễu thị chạy ra. Lúc ông ta đưa Liễu thị đến trước mặt Bạch Chi, Bạch Chi bị dọa. Trên mặt Liễu thị bị bỏng, trên đùi cũng có. Trịnh Từ Thành cũng không tốt hơn chỗ nào, trên cánh tay ông ấy có một khối đen như mực, ả ả còn có thể ngửi thấy mùi thịt khét.

Bạch Thuật vừa khóc vừa đẩy Liễu thị, hi vọng bà mau chút tỉnh lại. Bạch Chi thì quan tâm hỏi Trịnh Từ Thành, “Trịnh đại nhân, ông không sao chứ?”

“Ta không sao. Lúc đó ta đi vào, Liễu phu nhân ôm vật này trong tay...” Trịnh Từ Thành đem gói đồ trong tay đưa cho Bạch Chi, nói tiếp: “Ta nghĩ Bạch phu nhân vì lấy thứ này.”

Gói đồ này chỉ tùy ý bọc một chút, hẳn là lúc khẩn cấp tùy ý bọc lấy nó. Hậu viện luôn luôn là kho hàng gác lại những thứ không cần, dường như không người ra vào, ngoại trừ Liễu thị. Để những thứ không cần đến ở phía sau viện là chuyện rất bình thường.

Khi Bạch Chi mở gói đồ kia ra, bên trong có ba tấm bài vị. Một người tên là Trịnh Đài Minh, một người Trịnh Lã Thị, còn có một người là... Trịnh Từ Thành. Bạch Chi ngẩn ra, gương mặt nhìn về phía Trịnh Từ Thành, ông ấy cũng về mặt kinh ngạc.

Bài vị không nhiễm một hạt bụi, hiển nhiên thường thường được người chà lau. Liễu thị không để ý sinh mệnh đi lấy bài vị, nhất định là đối với bà cực kì quan trọng. Nhưng bài vị trùng tên trùng họ này là đúng dịp hay là có ý nghĩa khác?

Bạch Chi còn chưa kịp chứng thực, Trịnh Từ Thành lại khóc, từng giọt nước mắt rơi trên mặt đất, dưới bầu không khí ngập lửa đỏ tươi, có vẻ nhìn thấy ghê người, run run nóng rục.

Ông ta nói một tiếng, “A Khương.”

A Khương là nữ danh của Liễu thị, Bạch Chi cũng chưa từng nghe thấy phụ thân Bạch Uyên gọi qua mẫu thân như vậy.

Đây... rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Vào lúc này Liễu thị mở mắt ra, mê mẫn lại suy yếu khép hờ mi mắt, khóe mắt rướm nước mắt nhỏ nhất nói từng tiếng, một câu cũng không ai nghe thấy, chỉ có Bạch Chi gần nhất mới có thể nghe thấy lời nói đó, “Thành ca.”

Bạch Chi khiếp sợ cứng ngắc cả người.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Sam Y Tận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 31

Bạch Chi từ trong miệng Trịnh Từ Thành biết được một câu chuyện cũ nàng cũng không nguyên ý thừa nhận. Chuyện xưa của Trịnh Từ Thành cùng Liễu thị có vẻ có tình có lý. Nhà Trịnh Từ Thành bần cùng, từ nhỏ xa xứ, đi đến địa khu phồn hoa nhất nơi biên cương là Đồng thành, làm gia đình trong Liễu trạch. Thuận lý thành chương, ông yêu phải tiểu thư Liễu thị xinh đẹp ở Liễu gia. Nhưng ông cũng biết tự mình hiểu lấy, chỉ có thể xa xăm nhìn xem mà không thể nói ra. Liễu thị ru rú trong nhà hiển nhiên cũng sẽ không thể chú ý tới một gia đình phổ thông trong gia đình.

Cho đến khi Liễu thị ngẫu nhiên rơi vào hồ cá, được Trịnh Từ Thành đi ngang qua cứu giúp, đôi mắt lần nhau. Từ kia về sau, cũng không biết vì sao, hai người dần dần hấp dẫn nhau. Liễu thị dạy ông biết chữ, còn ông nói chút hiểu biết thú vị bên ngoài, mỗi lần luôn làm cho Liễu thị cười không khép miệng được.

Bình yên như thế vượt qua một năm, Liễu lão gia ở bên ngoài bàn chuyện làm ăn bị son tặc sát hại, ca ca Liễu thị tiếp nhận gia nghiệp, Trịnh Từ Thành cũng liền đi theo ca ca Liễu thị chạy tới chạy lui. Mùa đông cùng năm ấy, cha mẹ Trịnh Từ Thành theo Trịnh Từ Thành đầu nhập Liễu gia, ca ca Liễu thị đem cha mẹ ông an bày trong phủ. Liễu thị yêu ai yêu cả đường đi, đối với hai vị lão nhân vô cùng tốt.

Giấy không thể gói được lửa, việc của Liễu thị cùng Trịnh Từ Thành bị ca ca Liễu thị phát hiện, ca ca Liễu thị then quá thành giận, đuổi Trịnh Từ Thành đi. Trịnh Từ Thành liền chết cầu xin, có lẽ là bị Trịnh Từ Thành làm phiền, ca ca Liễu thị liền thuận miệng nói một câu, sinh lễ ba trăm lượng, mới đem tiểu muội gả cho người. Trịnh Từ Thành cùng song thân vì gom góp ba trăm lượng này mà về quê bán đất. Ai biết lại trùng hợp như vậy, quốc gia cường chế đi lính, trong nhà có đàn ông phải ra trận. Trịnh Từ Thành liền bị mệnh mẽ kéo vào chiến trường hơn mười năm, không còn thấy cha mẹ, càng không thể đi thực hiện hứa hẹn lúc trước, mang theo ba trăm lượng sinh lễ đi cưới Liễu thị.

Bọn họ cứ như vậy bỏ lỡ, rõ ràng yêu nhau như vậy.

Cả đời Trịnh Từ Thành lại không có bất cứ người phụ nữ nào, cho dù áo gấm về quê, ông cũng chưa từng nghĩ tới chuyện cưới vợ. Ông đi tìm Liễu thị, biết được bà đã gả cho người kia, bèn chặt đứt ý niệm. Không muốn lại quấy nhiễu cuộc sống bình tĩnh của bà. Ở Tô thành ngẫu ngộ Liễu thị, tránh đề bà xấu hổ, liền giả bộ không quen biết. Trên mặt biểu hiện ra không quen biết, kỳ thực trong lòng lại đau đến khổ sở. Người mà ông yêu, sao có thể không chê được?

Bạch Chi cúi đầu không phát biểu ý kiến nghe xong chuyện cũ của bọn họ, trong lòng đau khổ. Nàng cho rằng người yêu không yêu nàng là chuyện đáng buồn nhất. Thì ra, người yêu nhau không thể ở cùng nhau mới thật đáng buồn. Chẳng qua, Bạch Chi có chút mê hoặc. Vì sao Liễu thị không chờ Trịnh Từ Thành một hai năm? Mà Trịnh Từ Thành vừa đi chiến trường một tháng, đã vội vàng gả cho cha nàng là Bạch Uyên?

Cha nàng Bạch Uyên có biết quá khứ từng đi qua của Liễu thị hay không? Bạch Chi muốn hỏi Trịnh Từ Thành, nhưng lại phát giác, hỏi cũng như không hỏi, Trịnh Từ Thành làm sao mà biết?

Bạch Chi sai người vì Trịnh Từ Thành chữa trị miệng vết thương, lúc Trịnh Từ Thành rời đi, đã qua canh ba. Bạch Chi lo lắng cho Liễu thị, không buồn ngủ, dứt khoát canh giữ ở bên giường qua một buổi tối.

Bình minh, nha hoàn vào nhà đánh thức Bạch Chi, Bạch Chi đứng dậy muốn rửa mặt, phát giác Liễu thị nằm ở trên giường cũng mở mắt. Bạch Chi vội vàng đứng lên, hỏi: “Nương, còn đau sao?”

Liễu thị nhũ mảy, lắc đầu suy yếu nói: “Không việc gì, có điều mặt hơi đau.” Liễu thị định nâng tay sờ nơi đau đớn trên mặt, Bạch Chi vội vàng ngăn lại, “Nương, chớ lộn xộn.”

Nhưng Liễu thị lại cố ý muốn chạm vào. Bạch Chi không có cách nào khác đành phải châm chọc nói: “Nương, nơi đó có thương tích, đừng nhúc nhích.”

“Lấy gương đồng lại đây.”

Bạch Chi bắt động.

Liễu thị không ngu ngốc, hiểu được ý tứ của nàng. Mặt bà bị thương, lại còn cực kì nghiêm trọng. Liễu thị lặng yên không tiếng động, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, “Cũng thế.” Dung mạo đối với Liễu thị mà nói, sớm trở thành râu ria. Bạch Chi thấy Liễu thị như vậy, châm chọc hỏi: “Nương, chuyện người cùng Trịnh đại nhân, Trịnh đại nhân đã nói với con.”

Liễu thị nguyên bản đang khép chặt đôi mắt chợt mở, mạnh nhìn về phía Bạch Chi, Bạch Chi cả kinh, thân mình rụt lui lại. Ánh mắt mới vừa rồi quá khủng bố. Liễu thị hỏi: “Con biết chuyện gì?”

“Tình yêu cảm động của một cô gái nhỏ cùng một người đàn ông cuồng dại.” Bạch Chi ra vẻ thoải mái trình bày. Lúc nói, mắt nhìn về mặt của Liễu thị. Đôi mắt lợi hại của Liễu thị lúc này phai nhạt, lộ rõ thần thương. Bạch Chi tự biết nên câm miệng.

Ai biết, Liễu thị tự mình nói: “Chỉ Nhi, khả năng con không hiểu vì sao mọi chuyện ta đều nghe theo cha con, cho dù lọt vào bất công, ta cũng cắn răng chịu đựng. Chỉ vì ta tự giác mình rất có lỗi với cha con, nợ cha con nhiều lắm. Lúc trước nghe nói Thành ca chết trận sa trường, ta...” Liễu thị im bặt, lời nói ngạnh ở yết hầu, lại nuốt trở về, không ngôn ngữ.

Việc này giống như những người nửa đời không quen ăn thịt, có một số người nuốt trôi, một số người khác ắt cảm thấy không thoải mái, muốn nôn. Bạch Chi chính là loại muốn nôn, lắng nghe được một nửa, thật là khó chịu. Nàng nói: “Nương, Chỉ Nhi là con gái của người. Việc người cùng Trịnh đại nhân vẫn chưa trái ngược luân lý, lúc trước hai người nam chưa kết hôn nữ chưa gả, vốn là chuyện thường tình, có gì khó mở miệng?”

Liễu thị ngượng ngừng cười, “May mà con hiểu rõ, xem ra nương lo lắng là dư thừa.”

Bạch Chi từ chối cho ý kiến, dịch lại chân cho Liễu thị, đứng dậy định rời đi. Sau lưng Liễu thị lại gọi nàng một tiếng, dùng thanh âm cực thấp hỏi nàng: “Trịnh đại nhân bị thương thế nào?”

Bạch Chi báo lại chi tiết, “Vai trái có một miếng thịt thiêu chín. Trên người cũng có vết trầy da lớn lớn nhỏ nhỏ, không tốt lắm.”

Sắc mặt Liễu thị trắng bệch, không nói câu nào.

Bạch Chi hạ thấp người cáo lui. Nàng trở lại khuê phòng, nằm lên giường liền ngủ. Chờ nàng tỉnh lại, đã là buổi trưa. Bạch Chi gọi Hồng Kiều đến, Hồng Kiều bưng bữa trưa tới đặt trên bàn trà, để cho Bạch Chi hưởng dụng. Bạch Chi vừa nhàn nhàn ăn ngon miệng, vừa hỏi: “Phu nhân ăn chưa?”

“Phu nhân...” Hồng Kiều muốn nói lại thôi.

Trong lòng Bạch Chi nảy lên dự cảm không tốt, “Nói.”

Hồng Kiều hơi khó xử, “Phu nhân mệnh lệnh tiểu nhân không được nói.”

“Ai là chủ tử của ngươi? Nha hoàn không nghe lời như vậy giữ lại có tác dụng gì? Vừa vặn trong nhà thiếu bạc, bán ngươi vào trong kỹ viện đi.” Bạch Chi lạnh lùng nhìn Hồng Kiều, Hồng Kiều lập tức sợ tới mức cả người phát run, quỳ trên mặt đất khấn cầu, “Tiểu thư tha mạng, phu nhân đi Bạch Mã tự niệm kinh, sợ tiểu thư lo lắng thân mình, mới bảo Hồng Kiều không nói.”

Nếu như chỉ là đi Bạch Mã tự niệm kinh vì sao không thể nói? Thần bí như thế làm gì? Bạch Chi lo lắng, buông ngọc thiện trong tay, mệnh Hồng Kiều chuẩn bị tốt xe ngựa, tự mình đi Bạch Mã tự nhìn một cái.

Đi tới Bạch Mã tự, Bạch Chi định vào chùa miếu, bị một tiểu ni cô giữ lại.

“Bạch thí chủ, dừng bước.” Trải qua chuyện ôn dịch, hòa thượng trong Bạch Mã tự đều quen biết Bạch Chi.

Bạch Chi nhíu mày, “Vì sao?”

“Liễu phu nhân đang tâm sự cùng Phật Tổ, người ngoài không được nghe lén.”

Tính Bạch Chi trời sanh đã nghĩ nhiều. Dựa theo logic, Liễu thị tâm sự với Phật Tổ phải là chuyện của bà cùng Trịnh Tử Thành, cũng là việc nàng không thể biết. Hay đó là chuyện mà sáng sớm Liễu thị muốn nói lại không nói ra miệng?

Lòng Bạch Chi nhất thời trở nên không yên, nàng mím môi, nói với tiểu ni cô: “Tiểu ni cô, nơi này có nhà xí hay không? Đi vệ sinh một chút.”

Tiểu ni cô ngăn ra, gật gật đầu, ngón tay chỉ bên phải. Bạch Chi hiểu ý cười, hướng tới phương hướng ngón tay tiểu ni cô chỉ đi đến. Đi tới góc, Bạch Chi quay đầu nhìn nhìn, tiểu ni cô đã tự mình vội vã bước đi, Bạch Chi hít sâu một hơi, thay đổi phương hướng rẽ đến mặt sau cột đình, tựa vào trước cửa, nghiêng tai lắng nghe.

“Phật Tổ, tín nữ tự biết có tội. Tín nữ muốn bồi thường, lại luôn lực bất tòng tâm. Mặc dù năm đó ông ấy cưới con, là vì sĩ đồ của ông ấy, nhưng đối đãi với con cũng không bạc. Mà con phụ ông ấy. Lừa gạt ông ấy nhiều năm như vậy, cho dù ngoan ngoãn phục tùng với ông ấy, vẫn như trước không cách nào thoát khỏi áy náy. Mỗi khi thấy Chi Nhi, ngực luôn chua chát. Tín nữ cho rằng chỉ cần thấy Chi Nhi gả cho người tốt, nuôi lớn Thuật Nhi, cuộc đời này sẽ vui vẻ. Vạn vạn không ngờ, người đã chôn sâu dưới đất vàng có thể đứng trước mặt tín nữ. Lòng tín nữ đã chết từ thời khắc truyền ra tin người đó chết trận sa trường, nếu không phải lúc đó có mạng cốt nhục, đã sớm theo ông ấy mà đi. Bây giờ, lòng tín nữ thật đau, không phải tro tàn lại cháy, mà là tuyệt vọng. Con áy náy với Bạch Uyên, càng có lỗi với Thành ca, tín nữ đã không biết làm thế nào cho phải? Cầu Phật Tổ chỉ rõ.”

Bạch Chi nghe lời nói, sắc mặt trắng bệch, môi cũng trắng đáng sợ. Từng chữ đâm vào tim, lòng như đao cắt.

Nàng không phải con gái của Bạch Uyên, mà là con gái của Trịnh Tử Thành? Mấy năm nay, Liễu thị như nhìn rõ cuộc đời, không phải vì tình yêu đối với Bạch Uyên bị giẫm đạp nên tâm chết, mà là người âu yếm chết trận sa trường bị thương nên tâm chết. Liễu thị đối với Bạch Uyên nhân nhượng vô hạn, không phải bà yêu mù quáng, mà là lương tâm khiển trách.

Bạch Chi ngã ngồi dưới đất, hô hấp dồn dập, đầu óc trống rỗng.

“Bạch thí chủ, tại sao cô lại ở trong này?” Tiểu hòa thượng đi qua gặp Bạch Chi ngồi dưới đất, vẻ mặt đại ra, vội vàng tiến lên hỏi thăm.

Cùng lúc đó, song cửa sổ phía trên Bạch Chi bị mở ra, Liễu thị lộ đầu thấy Bạch Chi, sắc mặt thoáng chốc trắng bệch, ngập ngừng nói: “Chi Nhi...” Bà biết, chân tướng đã rõ ràng.

Trên xe ngựa, không khí cực kỳ xấu hổ.

Liễu thị có ý đồ muốn nói chuyện cùng Bạch Chi, Bạch Chi lại vẫn nghiêng đầu, vén rèm cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Hiển nhiên, Bạch Chi đang trốn tránh vấn đề này. Đến Bạch phủ, Bạch Chi bỗng nhiên nói: “Nương, nếu người đã thực có lỗi với cha, vậy triệt để một chút đi. Đối tốt với bản thân một chút.”

Liễu thị ngẩn ra, không hiểu rõ ý tứ của nàng cho lắm.

Thanh âm Bạch Chi lớn hơn một chút, mệnh lệnh xa phu bên ngoài rồi đi trước. Nghe tiếng bước chân xa phu càng ngày càng nhỏ, Bạch Chi mới lớn mật nói: “Bắt đầu từ khi sinh ra, chưa từng thấy nương có chuyện gì vui vẻ. Chi Nhi biết rõ nương sống không vui. Lúc trước cho rằng nương bởi vì yêu mà tâm chết, bây giờ mới biết là vì mất đi mà tâm chết. Tóm lại nương đã có lỗi với cha, làm gì mua dây buộc mình cho bản thân càng khó sống? Người không bỏ được Trịnh Từ Thành, hai người yêu nhau, đã muộn nhiều năm như vậy, theo đuổi một lần đi.”

Hai chữ ‘theo đuổi’ này, là từ cấm kỵ của Bạch Chi. Kiếp trước bản thân quá mức “theo đuổi” đến nỗi sinh ra bi kịch. Nhưng hai chữ ‘theo đuổi’ này cũng có tiền tố. ‘Yêu’ và ‘không yêu’, nếu yêu nhau, theo đuổi lại ngại gì? Ít nhất vấn đề có lợi thế.

Liễu thị nói: “Chi Nhi hiểu được, nương rất vui mừng. Có điều, Chi Nhi, làm người phải biết cảm ơn. Ta cùng Thành ca đã là dĩ vãng, cho dù cha con đối với chúng ta không tốt, con vẫn phải nhớ, năm đó nếu không phải cha con kịp thời cưới ta vào Bạch gia, ta to bụng ắt phải chịu hình phạt đốt người.” Liễu thị dừng một chút, “Tất cả không cần bàn luận, mấy ngày nữa chúng ta lên kinh đi.”

Liễu thị rốt cuộc không còn là tiểu cô nương ...

Bạch Chi vì ý nghĩ kỳ lạ của bản thân mà cảm thấy xấu hổ, nàng nói: “Vâng.”

Bạch Uyên có một kiếp, nàng giúp ông ấy phù chính, tránh đi tai nạn, xem như báo ân? Kinh thành, từng cho rằng là một từ vưng xa xôi tại thời khắc kia, dường như cách bản thân càng ngày càng gần, gần gũi gấp gấp, gần gũi đến mức hít thở không thông. Bạch Chi đột nhiên hỏi: “Nương quả thật không tiếp tục cùng Trịnh Từ Thành có liên quan sao?”

Liễu thị gật đầu.

Khi đó, Bạch Chi hồn nhiên cho rằng tựa như nàng cùng Mộ Đồ Tô, chỉ cần biến mất thật xa sẽ không có liên quan, lại không biết có câu, duyên phận trời đã định trước, là của người, trốn cũng không thoát.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Sam Y Tận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Liễu thị viết thư cho Bạch Uyên đã hơn mười ngày, không hề nhận được hồi đáp. Bạch Chi mắt lạnh nhìn Liễu thị mặt nóng thiếp lãnh mông, cuối cùng không chịu nổi, “Nương, con thấy hay là thôi đi, cha không cần người báo ân.”

Liễu thị lấy mắt trừng nàng, Bạch Chi không tiếp tục nói nữa. Kỳ thực Liễu thị hiểu rõ rằng bản tính Bạch Uyên hơn ai hết. Không đợi được câu trả lời thuyết phục của Bạch Uyên, ngược lại đợi được Trịnh Từ Thành tới chơi. Gió se lạnh, từng nhà bắt đầu đốt sưởi. Bạch phủ bởi vì không có phí chi tiêu, chậm chạp chưa lên lửa. Bây giờ Trịnh Từ Thành đến đây đưa than, có thể nói là “Đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi”?

Bạch Chi lễ phép tiếp đãi Trịnh Từ Thành. Tuy biết Trịnh Từ Thành là thân sinh phụ thân, nhưng Bạch Chi còn để ý đại cục, biểu hiện ra giống như thái độ trước kia đối đãi ông ấy.

“Đa tạ ân huệ của Trịnh đại nhân. Có điều trước đây không biết đại nhân cùng Bạch gia sâu xa, sau này ông và ta trong lòng đều biết rõ ràng, cha ta thăng lên kinh làm quan không ở Tô thành, ta cảm thấy đại nhân...” Bạch Chi cố ý kéo dài lời nói, có thâm ý khác nhìn Trịnh đại nhân. Ngụ ý, đơn giản là muốn làm cho Trịnh Từ Thành biết khó mà lui.

Trịnh Từ Thành chỉ cười, “Bạch tiểu thư không cần nghĩ nhiều, bản quan không có việc khác. Than đã đưa đến, bản quan cũng nên cáo từ.”

“Ta đây cũng không tiễn xa.” Bạch Chi mỉm cười đáp lại.

Trịnh Từ Thành gật đầu, lúc đứng dậy, thân mình quơ quơ, giống như muốn té xỉu. Bạch Chi kinh hãi, định nâng dậy, Trịnh Từ Thành vội xua tay, “Bệnh cũ, không có việc gì.”

Lúc này, Liễu thị đi đến, thấy Trịnh Từ Thành, phản ứng đầu tiên là che khuất gương mặt bị thương. Bạch Chi bắt đầu dĩ cười cười, phụ nữ coi trọng dung mạo nhất, là chuyện mãi mãi không thay đổi. Dù là Liễu thị giống như nhìn rõ cuộc đời, rốt cuộc vẫn bởi vì người trong lòng bà tại chốn hồng trần kia mà bối rối.

Trịnh Từ Thành hiển nhiên thấy được mặt Liễu thị, trên mặt lộ ra vẻ đau lòng. Ông mím môi, hít sâu một hơi, đi tới bên cạnh Liễu thị, thoải mái đối mặt, “Phu nhân, bản quan cáo từ.”

Liễu thị chỉ gật đầu.

Trịnh Từ Thành vượt qua cửa, đi vài bước, không lưu ý một chút, ngã vào mặt đường ướt sũng. Bên ngoài kinh hô một tiếng, phút chốc Liễu thị quay đầu, mắt đi lý trí muốn tiến lên. Bạch Chi đi trước Liễu thị một bước, vọt tới bên người Trịnh Từ Thành, nâng ông dậy, hô: “Trịnh đại nhân! Trịnh đại nhân! Tỉnh tỉnh.”

Chưa tỉnh.

Bạch Chi căn dặn Hồng Kiều bên cạnh, “Tìm đại phu.”

Hồng Kiều che miệng lại, chỉ ngậy ngốc gật đầu, chạy đi ra ngoài. Bạch Chi nhìn bộ dáng Liễu thị rồi rầm khò sở, trong lòng chua chát. Tâm tình muốn tới gần lại không thể tới gần nằng sao có thể không hiểu? Cái loại đau này cắn vào tận xương tủy, nằng cũng từng trải qua, vẫn đang tiếp tục trải qua .

Đại phu cẩn thận bắt mạch cho Trịnh Từ Thành, trán càng nhăn càng thâm, lúc buông tay Trịnh Từ Thành, chồng chất thờ dài một hơi. Bạch Chi rất hiểu rõ một loạt động tác này, hiển nhiên, Trịnh Từ Thành mắc bệnh không thể cứu trị.

“Trịnh đại nhân có tâm tật, trước đó vài ngày ôn dịch, lây dính hơi người chết, tật cũ tái phát tình huống không tốt, ngày không còn nhiều.” Đại phu vừa lắc đầu, vừa cảm khái.

Liễu thị đứng ở một bên thân hình bất ổn, muốn ngất đi, may mà Bạch Chi kịp thời đỡ. Chẳng qua sắc mặt Bạch Chi cũng không tốt lắm. Ông... không còn sống lâu trên nhân thế sao?

Đưa tiễn đại phu, Bạch Chi sai mọi người ra ngoài. Trịnh Từ Thành là người cô đơn, sau khi chết chỉ sợ ngay cả một người thân chăm sóc trước lúc lâm chung cũng không có. Liễu thị đề nén cảm xúc, nhưng nước mắt lại không khống chế được rơi đầy mặt.

Bạch Chi nhìn Liễu thị nội tâm lo âu, chịu đựng lại nhin không được mâu thuẫn trong lòng, nằng cũng trở nên hoảng hốt.

Liễu thị nói: “Tại sao lại như vậy? Một người còn đang khỏe mạnh, ta tình nguyện không được ở bên nhau, cũng không cần trời nam đất bắc.” Lời nói của Liễu thị không kích động, lại nhìn ra bi thương đến cực điểm. Giống Liễu thị một người phụ nữ ít lời như vậy, có thể nói ra đến đây, đúng là không dễ.

Bạch Chi ôm lấy Liễu thị, “Nương, người có năng lực làm gì cho ông ấy? Chẳng phải người nói, muốn báo ân sao?”

Liễu thị ngẩn ra, trong ánh mắt dường như càng đau lòng .

Bạch Chi biết rõ bản thân rất đã thương người, kích tướng như vậy, hiển nhiên là sát muối lên miệng vết thương. Liễu thị ở giữa ân cùng yêu, lựa chọn ân, nhưng lại không bỏ được yêu, không bỏ được như thế, thống khổ chỉ có bản thân.

Đêm đó, Trịnh Từ Thành luôn luôn hôn mê tại Bạch phủ. Sau khi Liễu thị rời đi, Bạch Chi một mình ở lại bên giường Trịnh Từ Thành sưng sở. Nằng đối với người cha này, thời gian quen biết không nhiều lắm, càng chưa nói tới cảm tình. Mà khi nằng biết thời gian của ông ấy không còn nhiều, lòng vẫn vô cùng đau đớn. Kiếp trước, Bạch Uyên bị chém đầu, nằng đứng ở trong quần chúng giường mắt nhìn, lòng như mặt hồ bình tĩnh. Tim không đau, lòng cũng không bi thương. Bạch Uyên có ân dưỡng dục, nằng còn không buồn không vui, nhưng một người cha hữu danh vô thực chỉ quen biết một hồi, sao lại đụng chạm tới tình yêu mềm mại nơi đáy lòng nằng?

Nằng vì dịch lại chẩn cho ông ấy, phát hiện bên trong đầu ngón tay ông có bột than, nói vậy than ông đưa tới là tự mình lựa chọn. Trên mu bàn tay ông còn có vết bóng, loang lổ nhiều chỗ, rất nhiều.

Bạch Chi hồi tưởng bắt đầu từ cảnh tượng ngày ấy ông ta phấn đấu quên mình vọt vào biển lửa cứu Liễu thị...

Có lẽ nằng xúc động là, ông ấy yêu nằng thân nằng, yêu đơn giản, yêu hiểu rõ. Cùng ông ấy cả đời, thăm mong Liễu thị sống tốt.

Bạch Chi yên lặng lui ra.

Đi đến trước cửa phòng Liễu thị, trong buồng còn sáng ngọn đèn. Bạch Chi xuyên thấu qua khe hở trên song cửa sổ, thấy Liễu thị quỳ gối trên bồ đoàn, tay cầm Phật châu, đang niệm kinh cầu nguyện. Về mặt bà không còn kiểu cách bình tĩnh trong dĩ vãng, mang theo lo lắng mang theo yếu ớt.

Liễu thị chỉ nguyện ở lại bên trong hồng trần vì Trịnh Từ Thành than thở khóc lóc, cảm động lấy ân tình.

Bạch Chi trở lại khuê phòng, đề bút, ở trên giấy tuyên thành, sắc mặt ngưng trọng viết gì đó. Thao thao bất tuyệt một đồng, cuối cùng nhét vào phong thư, trên viết “Bạch Uyên” đặt lên bàn, cởi áo nói đại lên giường ngủ.

Thư là ra roi thúc ngựa mang ra ngoài. Phong thư này không giống ngày xưa có đi không có về, mấy ngày đã thu được hồi âm. Thời khắc Bạch Chi nhận được phong thư của Bạch Uyên, đáy lòng cười lạnh. Chi cần có chuyện tổn hại đến ông ta, ông ta sẽ không nể tình nghĩa.

Mở thư, là một phong hưu thư vô cùng oán giận. Phía trên rõ ràng viết đại danh Bạch Uyên. Hai chữ “Không trịnh” cực kì chói mắt, nhưng Bạch Chi lại lạnh nhạt gấp vào, đi hướng phòng Liễu thị.

Nằng viết cho Bạch Uyên một phong thư, một phong thư than thở khóc lóc tố giác. Nằng cáo với Bạch Uyên, nằng tận mắt thấy Liễu thị cầu tha cùng người khác, nằng thay mặt mẹ nằng xin lỗi Bạch Uyên, cầu ông ta tha thứ. Bạch Chi hiểu Bạch Uyên nhất, làm sao có thể dễ dàng tha thứ? Như nằng mong muốn, nằng thu được một phong hưu thư, hưu thư bỏ Liễu thị.

Liễu thị không chịu đối mặt bản thân, nằng sẽ thay bà lựa chọn. Bạch Uyên không đáng giá bà tiếp tục trả giá, người đàn ông trước mặt, chỉ có thể ngộ không thể cầu, cho dù thời gian của ông ấy không nhiều lắm.

Khi Bạch Chi đem phong hưu thư này trình trước mặt Liễu thị, Liễu thị thoạt nhìn cực kì bình tĩnh. Bạch Chi quỳ trên mặt đất, “Nếu như nương trách nữ nhi tự cho là thông minh, muốn đánh cũng được, muốn làm gì cũng được. Chi Nhi chính là không nhìn nổi !”

Liễu thị tiến lên đỡ lấy nàng, “Đã nhiều ngày ta suy nghĩ thật lâu, kỳ thực đã muốn cùng cách với cha con. Có điều ta rất hiểu cha con, ông ấy sẽ không dễ dàng cùng cách, có cậu con ở đó, hơn nữa ông ấy sợ nhất người khác chất vấn mình. Như vậy cũng tốt, trách nhiệm quy tội về ta, còn ông ấy đứng lý hợp tình, thân phận làm kẻ thụ hại.”

Đúng vậy, Bạch Chi cũng nghĩ vậy. Nàng dừng một chút, nhìn Liễu thị, “Nương, chúng ta học Thu Thiện, ở tại trong núi, qua những ngày cùng thế vô tranh, được không?”

Liễu thị chưa sót cười, “Người trong lòng Chi Nhi làm thế nào?”

“Bất cóc đến trên núi không phải là được?”

“Vậy Thuật Nhi...” Liễu thị vẫn lo lắng.

“Thuật Nhi thâm nghĩ đi theo nương, việc này nương không cần lo lắng. Người chỉ cần nói người bị cha hưu là được.” Bạch Thuật đối với Bạch Uyên càng không có cảm tình gì để nói. Từ nhỏ đi theo Liễu thị, rồi Liễu thị liền ra ngoài học y. Mười năm, cùng Bạch Uyên nói cũng không vượt qua một trăm câu.

Cuối cùng Liễu thị cũng nở nụ cười, trong tay gặt gao nắm chặt hưu thư. Bạch Chi hạ giá thấp cho những gia đình bán mình còn lại chuộc thân, Hồng Kiều không muốn, liền tiếp tục ở lại. Bạch Chi đem số tiền tích góp dùng để xây phòng mới, lựa chọn theo Thu Thiện.

Trịnh Tử Thành từ quan, muốn cùng Liễu thị vượt qua tuổi già. Ông ấy quả nhiên không giống Bạch Uyên. Bạch Uyên muốn quyền lực, Trịnh Tử Thành chỉ cần người trong lòng. Ngày vui chỉ có vài người, lại hiếm khi thấy được Liễu thị tươi cười đầy mặt. Bạch Chi vốn định trở về thu thập vật dụng của bản thân, đem Bạch phủ khóa lại. Không ngờ, về nhà lại gặp quản gia đã theo Bạch Uyên lên kinh thành.

Bạch Chi ngăn ra.

Quản gia nói: “Tiểu thư, lão nô tới đón người cùng tiểu thiếu gia lên kinh.”

“...” Bạch Chi không có lời nào để nói.

Đón Bạch Thuật lên kinh còn hiểu được, dù sao cũng là dòng độc đỉnh. Không hiểu là, vì sao Bạch Uyên cũng muốn đem nàng mang tới kinh thành? Mẹ nàng làm ra việc “không thể tha thứ” bậc này, ông ta cư nhiên không liên lụy tới con cá trong chậu như nàng?

Bạch Chi không muốn lên kinh, Thuật Nhi lại càng không muốn đi. Quản gia khôn khéo thật sự, “Nếu như tiểu thư cùng tiểu thiếu gia không cùng lão nô lên kinh, đến lúc đó lão gia tự mình tới đón hai người.” Uy hiếp im hơi lặng tiếng.

Nếu như Bạch Uyên tự mình đến, sự tình sẽ phức tạp rất nhiều. Đến lúc đó không chỉ liên lụy đến Liễu thị cùng Trịnh Tử Thành, càng làm bản thân không có lợi lộc gì. Nàng rất hiểu cách làm người của Bạch Uyên. Nếu tính kế ông ta bị ông ta phát hiện, chỉ có đường chết.

Bạch Uyên để nàng lên kinh, tuyệt đối có tính toán khác. Ngược lại, Bạch Thuật thì an toàn nhiều lắm. Bạch Chi nhân tiện nói: “Quản gia, trước tiên ta theo ông lên kinh, Thuật Nhi mấy ngày nay thân thể không khỏe, không nên mệt nhọc. Nếu ở trên đường có chuyện không hay xảy ra sẽ không tốt lắm.”

Quả nhiên, quản gia sáng khoái đồng ý, “Được rồi, tiểu thiếu gia trước tiên ở tại chỗ này, tiểu thư cùng ta trở về trước.”

Bạch Chi gật đầu. Đây lòng trào ra dự cảm không tốt. Tới gần Bạch Uyên, đó là nhảy vào một hố lửa không biết tên, sống hay chết, tự cầu nhiều phúc.

Bạch Chi đơn giản cùng Liễu thị nói lời từ biệt, Bạch Chi nhìn ra Liễu thị trầm trọng, nàng an ủi Liễu thị: “Nương, Chi Nhi mặc dù không thông minh, nhưng một chút trí khôn vẫn có.”

“Chi Nhi, thiết thòi cho con.”

“Nhớ để lại một phòng cho con, con còn muốn cướp người trong lòng con lên đây nữa.”

Liễu thị rung rung gạt đầu.

Thời khắc xe ngựa rời đi Tô thành, Bạch Chi rốt cuộc không kiên cường được nữa bật khóc. Nàng cực kỳ sợ kinh thành, lại không thể không đi. Kinh thành có hân, kinh thành có thánh chỉ, kinh thành có quá nhiều người cùng việc nàng không muốn đối mặt.

Nàng sợ, nàng thậm chí muốn trốn.

Gần đây, Nam Chiếu cùng Quang Huy vương triều đã khai chiến, gió lửa mấy ngày liền, chiến hỏa nổ vang. Địa khu nơi biên giới quân hạt lơ lửng, phần lớn là người có âm mưu gây rối, vào rừng làm cướp, bắt đầu cuộc sống cường đạo.

Bạch Chi luôn luôn ở Tô thành, căn bản không biết, vẫn là quân gia nhắc nhở nàng, “Tiểu thư, chúng ta chạy vào ban ngày đi, buổi tối không chạy. Hơn nữa chúng ta còn phải đi đường vòng, tương đối an toàn.”

“Quân gia cảm thấy thế nào được thì làm. Ta không có ý kiến.” Tâm tư Bạch Chi không ở đây, thuận miệng phụ họa đồng ý.

Quân gia gật đầu, ra xe ngựa, tán gẫu cùng mã phu. Bạch Chi nhắm mắt, bên tai truyền đến thanh âm quân gia cùng mã phu nói nói cười cười, cùng với loại thanh âm này, Bạch Chi không tự giác bắt đầu ngủ.

Không biết qua bao lâu, bỗng nhiên xe ngựa chấn động một chút. Đầu Bạch Chi mãnh liệt nghiêng sang một bên, kém chút lăn ra xe ngựa. Ý thức Bạch Chi còn chưa thanh tỉnh, đã nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của quân gia. Bạch Chi ngẩn ra, còn chưa lấy lại tinh thần, một tên hung thần ác sát vén mảnh lên, kéo Bạch Chi ra. Bạch Chi bị vứt trên mặt đất, ý thức bị đau tỉnh, bỗng nhiên trợn to mắt thấy đúng là thi thể mã phu cùng quân gia bị cụt tay.

Quân gia quỳ gối bên kia, cánh tay phải không ngừng chảy máu, trên cổ kề một cây đao.

Cầm đầu là một phụ nữ béo diện mạo kiêu ngạo, mặt ta dùng bàn tay to mọng giam cầm Bạch Chi, cưỡng chế Bạch Chi đối diện mặt. Người nọ chặc chặc nhìn Bạch Chi, “Bộ dạng thực con mẹ nó đẹp. Đáng tiếc là người đã có chồng, không phải hoàng hoa khuê nữ. Bán không được giá tốt.”

Bạch Chi luôn luôn không thích trang phục thiếu nữ, trước nay đều giản lược mặc trang phục thiếu phụ. Bởi vì thanh danh ở Tô thành bại hoại, nàng cũng không so đo những thứ này.

Một tên hạ lưu meo meo nhìn Bạch Chi, nói với người phụ nữ mập: “Lão đại, đã bị phá thân, vậy làm cho tiểu nhân sáng khoái một lần đi. Mỹ nhân như vậy, trực tiếp bán, đáng tiếc.”

Mụ béo nhìn hẩn liếc mắt một cái, một cái tát quắc đi qua, sức lực lớn kinh người. Mụ ta nói: “Thủ hạ của A Bích ta chỉ có chút tiền đồ ấy sao? Dọa hay không dọa người? Muốn phang kỹ nữ, chính đại quang minh đến kỹ viện mà phang.”

Bạch Chi mượn cơ hội xem xét tình thế, cảm thấy hiện tại cứng đối cứng, không hề có phần thắng. Chung quanh đều có kẻ địch, hơn nữa chính diện đứng mụ béo, không thể thoát được. Nàng đành phải yên lặng xem xét.

“Đem nàng quăng vào bên trong chiếc xe ngựa to màu đen, đếm thử xem, đã được mười người chưa, làm cho người ta đem hàng đưa qua.” Mụ béo A Bích lấy một viên thuốc nhét vào miệng Bạch Chi, giống như ném thịt lợn, ném Bạch Chi đến dưới chân một tên gầy dơ xương như khi.

“Vâng.” Tên gầy mang theo Bạch Chi quăng vào một chiếc xe ngựa màu đen.

Bạch Chi bị ném cả người đau nhức, định xoa xoa chân, lại phát hiện có chín ánh mắt đang nhìn nàng chăm chú. Bạch Chi ngẩn ra, liền nghe thấy tên gầy đang đếm, cuối cùng đem “Mười” chỉ ở trên mặt nàng, nhếch miệng ngốc ngốc cười cười, hướng tới A Bích ở ngoài xe nói: “Lão đại, vừa khéo mười đứa. Có thể giao hàng.”

“Đi, tiến lên.” A Bích cao giọng hét to một câu, hát nhẹ, miễn bàn có bao nhiêu vui vẻ.

Tương phản với bên ngoài xe ngựa, trong xe ngựa màu đen vang lên tiếng con gái khóc thút thít. Ngoại trừ Bạch Chi còn chưa rõ tình huống, những người khác đều khóc. Bạch Chi hỏi cô nương mặc quần áo xanh lục bên cạnh, “Đây là muốn bán chúng ta vào thanh lâu?”

Thiếu nữ áo xanh phe phẩy lắc đầu như trống bỏi, “Không phải.”

Lòng Bạch Chi bỗng chốc an bình xuống. Bọn họ hiển nhiên là bọn buôn người, bọn buôn người bắt con gái đơn giản có hai nguồn tiêu thụ, một là bán vào thanh lâu, hai là bán cho nhà phú quý làm nha hoàn. Đã không phải bán vào thanh lâu, vậy bán đi làm nha hoàn cơ hội chạy trốn càng lớn hơn nữa.

“Đó là đem chúng ta mang đi chỗ nào?” Bạch Chi đã không căng thẳng lắm hỏi.

“Quân doanh.”

“...” Bạch Chi ngẩn ra, “Đi chỗ đó làm chi?” Nấu cơm?

“Làm quân kỹ!” Thiếu nữ áo xanh oa oa khóc lớn lên.

Việc này so với bán vào thanh lâu còn thảm hơn. . .

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Sam Y Tận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Hai từ “quân kỹ”, Bạch Chi chỉ ngẫu nhiên nghe tam cô lục bà hàng xóm nói qua. Chiến sĩ nhiều năm tòng quân, khó tránh khỏi có xúc động, có phát tiết. Quan quân thượng đẳng vì khao chiến sĩ, liền tìm mấy người phụ nữ đến giải quyết nhu cầu sinh lý. Quân kỹ so với con gái thanh lâu còn thâm hơn, con gái thanh lâu một ngày phụng dưỡng một người, quân kỹ còn lại là bị một người lại một người nữa luân gian, đã không được xem như con người. Bạch Chi quan sát chín cô gái trong xe ngựa, bộ dạng đều tương đối xuất chúng, thiếu nữ thiếu phụ nửa nọ nửa kia. Cũng nói lên trong xe ngựa này không phải dựa theo “phá thân” để phân chia, mà dựa theo bộ dạng để phân? Xe này được cho là “hàng thượng đẳng” đi?

Xe ngựa không biết đã xóc này bao lâu, Bạch Chi nghĩ tới xe ngựa làm bằng gỗ, phát giác thân mình căn bản không thể xuất ra một chút sức lực. Hậu tri hậu giác mới hiểu rõ, lúc trước mụ béo A Bích cho nàng ăn một loại dược, là viên thuốc làm cho người ta cảm thấy vô lực. Không có sức lực hiển nhiên đừng nghĩ tới chạy trốn. Nếu cần phải đi làm quân kỹ, Bạch Chi cũng không làm được. Nàng tuy là dâm – phụ, nhưng mùi vị bị luân gian thật sự là... không thể tưởng tượng.

“A Bích, lại có hàng mới?” Ngoài xe ngựa có người reo hỏi người phụ nữ mập mạp A Bích.

A Bích nói: “Trên xe này đều là hàng thượng đẳng, cũng không phải để cho bọn lính tôm cua các ngươi ăn, chờ lão đại các ngươi chơi xong rồi, các ngươi lại ném thử đi.”

“A, thật muốn nhìn xem.”

Có tiếng tay một người bị vỗ, bên ngoài truyền đến thanh âm A Bích, “Gấp cái gì? Sớm muộn gì truyền đến chỗ ngươi, nhanh chóng mở cửa lớn một chút, lão đại còn chờ đó.”

“Biết rồi biết rồi! Những ngày tiểu binh tòng quân thật sự là tịch mịch.”

“Cái rắm, đồ háo sắc như các ngươi mới cảm thấy tịch mịch, tòng quân mấy vạn người, mỗi lần chinh chiến quân kỹ mới hơn một trăm, sao có thể cung ứng được? Cũng chỉ có mấy người được bữa ăn ngon, nếm thử. Những người khác chẳng phải như thường không có đàn bà vẫn tiếp tục sống sót đó thôi?”

“Cho nên mới nói hưởng phúc là các quân quan, tiểu binh như chúng ta chỉ có thể vỗ giường.”

“Làm trò, một đám quân kỹ, ngươi dám nói các ngươi không vọng tởm? Buổi tối tởm vài đứa đi làm tình, đừng cho là ta mù mắt.”

“Hắc hắc...”

Bạch Chi bị tiếng cười gian kia sợ tới mức cả người run run. Những người này thực không coi quân kỹ làm người, chẳng lẽ đang nghĩ mớ bị người tha đi ra ngoài làm tình? Đáng sợ. Bạch Chi mạnh mẽ nắm chặt tay, muốn thử ra chút sức lực, nhưng đều là uống phí.

Các nàng đều là tay trái gà không chặt, thật sự là người làm dao thót tay làm cá thịt, mặc người xâm lược. Đêm nay, nàng luôn có dự cảm không rõ.

Xe ngựa dừng lại sau đó tiếp tục đi mấy bước lại ngừng. A Bích vén màn, hướng bên trong thét to một câu, “Đến rồi.” Không nói hai lời, giống tùm con gà giống nhau, một đám bị túm xuống dưới, vút trên mặt đất.

Phía sau A Bích đi theo một tên đàn ông cầm bàn tính, hần tỉnh tể nhìn các cô gái tán loạn trên mặt đất, miệng nói, “Xử nữ thêm mười hai, tổng cộng có sáu vị.” Hần cũng là nhìn trang phục mà phân biệt, hiển nhiên đem Bạch Chi loại trừ ở ngoài.

Người đàn ông lại quan sát bộ dạng các cô gái, bắt đầu báo giá, “Ba mươi hai... Bẩy mươi hai... Năm mươi hai.” Đến phiên cô gái áo xanh, hần vừa lòng, “A, mặt hàng này tốt, vẫn là xử nữ, một trăm lượng.”

Khi nhìn về phía Bạch Chi, Bạch Chi cố ý làm ra bộ dáng đưa vẹo táo nứt, mắt chọi gà, lỗ mũi to, nhếch miệng. Người đàn ông sợ tới mức đặt mông ngồi dưới đất, “Đây cũng gọi là hàng hóa?”

A Bích nhú mày, dùng lực lớn xoa mặt Bạch Chi, “Khả năng sợ tới mức mặt rút gân. Mặt hàng này rất được.”

“Vây, năm mươi hai đi.”

Mụ mập vốn định đem Bạch Chi bán giá thật cao, có chút khó chịu, “Hàng này ít nhất một trăm năm mươi hai.”

“Cứ như vậy...” Người đàn ông chỉ vào Bạch Chi đang mắt chọi gà lỗ mũi to nhếch miệng.

“Đã nói, mặt nàng ta rút gân. Qua một đoạn thời gian thì tốt rồi.”

Cách làm người của A Bích, tên đàn ông đó vẫn tín nhiệm, có điều vị trước mắt nhìn thế nào cũng không giống hàng thượng đẳng, lại nhìn bộ dáng A Bích chắc nịch, nếu còn kiên trì, khẳng định to chuyện. Thượng quan nhiều ngày chưa làm hạnh, lại thích sắc đẹp, không phải mỹ nữ không cần. Nếu để bọn họ chạy, đừng nói đến chuyện kiếm bạc, ngay cả tánh mạng hần cũng đều khó giữ. Hần tạm thời tin một lần, “Được rồi, một trăm năm mươi hai thì

một trăm năm mươi hai đi.”

Lần này thì mặt Bạch Chi thực rút gân. Nàng như vậy cũng có thể được một trăm năm mươi hai? Sao không cao nữa đi, đến hai trăm linh năm cho đã?

Bắt đầu đi, Bạch Chi cùng mọi người đi vào. Trên đường, rất nhiều binh lính nhìn các nàng giống như dị thú quý hiếm. Bạch Chi cúi đầu, tận lực đè thấp, sợ bị người ta thấy nàng đã khôi phục thái độ dung mạo bình thường. Vào lều, người đàn ông nói, “Các cô nghỉ ngơi trước đi, đây chính là cơ hội cho các cô bay lên đầu cành làm phượng hoàng, trong lều trại phía bên kia...” Hắn chỉ chỉ một lều trại sau lưng hắn, “Đều là thiếu tướng, chủ nhân có mang phẩm quan, hầu hạ cho tốt, nói không chừng đánh giặc trở về có thể làm tiểu thiếp thị tẩm. Bằng không, hừ hừ, không phải ông đây không nhắc nhở các cô, dù các cô là hàng thượng đẳng cũng sẽ lưu lạc thành hàng hóa cấp thấp, chỉ có thể bị luân.”

Người đàn ông chấp tay sau lưng hát dân ca rồi đi. Trong đó một cô gái mặc áo vàng tức giận đá văng ra cây cỏ linh lăng bên chân, “Ai cần hầu hạ đám hão sắc kia.”

Còn lại mọi người vẫn đang khóc như trước. Bạch Chi ôm gối ngồi ở trong góc, trong tay nắm một nắm đất, bôi ở trên mặt. Tiểu nữ áo xanh ở bên cạnh nàng nghẹn ngào hỏi: “Mặt xù rút gân đã khỏi chưa?”

“A, ừ.” Bạch Chi phát hiện cô gái áo lục kia luôn luôn chú ý nàng, hỏi: “Có chuyện gì?”

Cô gái áo xanh nói: “Cô luôn không khóc.”

“Khóc có thể chạy sao?” Bạch Chi hỏi lại.

Cô gái áo xanh lắc đầu. Bạch Chi nhân tiện nói: “Nếu khóc vô dụng, vậy khóc làm gì? Còn không bằng ngấm lại làm thế nào để chạy đi.”

Cô gái áo vàng đưa cọt cười nói: “Trốn? Nằm mơ sao? Đây là quân doanh ngự lâm quân, chấp cánh cũng khó thoát khỏi. Mặc dù chạy thoát ra ngoài, phía đông là sông lớn, tây có cánh đồng hoang vu, bắc là vách núi, phía nam lại là doanh địa quân địch, chạy trốn cách nào?”

Bạch Chi tò mò hỏi: “Tại sao cô bị bắt?”

“Ta tự động đưa lên cửa. Có ý làm cho mụ béo kia bắt lấy.”

“...” Bạch Chi há to miệng, tỏ vẻ bị kinh hách, vài người còn lại đều như thế.

“Các cô không biết tác chiến lần này, có con trai độc nhất của Cung Thân Vương – Mộ Đồ Tô tham dự sao? Có biết Mộ Đồ Tô không?”

Có vài người gật đầu, lại có chút lắc đầu. Cô gái áo xanh ở bên cạnh Bạch Chi mặc dù lắc đầu, nhưng trong mắt tràn ngập tò mò. Cô gái áo vàng cười nhạt, “Một đám què mùa không có kiến thức, ta thấy cũng chỉ có ta mới có thể hầu hạ Mộ tướng quân.”

Trong đó một người phụ nữ biết Mộ Đồ Tô nói: “Ta thấy là cô nằm mơ giữa ban ngày, ai chả biết, Mộ tướng quân không gần nữ sắc, ta thấy cô không đạt được mục đích, còn vọng tưởng...”

Cô gái áo vàng mặc trang phục thiếu nữ, nhất định là xử nữ.

Chỉ nghe cô gái áo vàng nói: “Lão nương là Hoa Đào tại Di Hồng lâu chốn kinh thành, đến nay chưa từng thấy người đàn ông nào không thích nữ sắc, Mộ tướng quân gặp lão nương cũng không nín được phải tụt quần.” Xem ra nàng ta có chuẩn bị mà đến, vị trí địa lý quen thuộc, khẳng định rất hiểu biết Mộ Đồ Tô.

Nhưng mà dù có hiểu biết cũng không bằng Bạch Chi hiểu hẳn. Mộ Đồ Tô cho tới bây giờ chẳng khi nào không nín được phải tụt quần, mà chỉ cần là người hắn không thích, cởi sạch quần áo ở trước mặt hắn, hắn cũng sẽ mặt không đổi sắc. Mà cô gái áo vàng này hiển nhiên sẽ không là người mà hắn thích.

Hắn chỉ thích một người, không phải nàng ta thì không thể. Nam Chiếu công chúa, có một đôi mắt trong vắt mà sáng ngời, không thua gì tình yêu của nàng đối Mộ Đồ Tô.

Những cô gái khác nghe nói trước kia Hoa Đào làm “ngành nghề đặc thù”, đều xoay mặt không hề để ý. Cô gái áo xanh cũng lui thân mình nói với Bạch Chi: “Chớ để ý đến người như thế, mất phong độ.” Bạch Chi gật đầu, cô gái thanh lâu tên gọi Hoa Đào này, quả thật bệnh không nhẹ.

Đến buổi tối, Bạch Chi không ngủ được, mở to mắt thấy doanh địa đèn đuốc sáng trưng. Nàng nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra làm thế nào thoát đi nơi này. Hoa Đào nói cực kỳ đúng, vị trí địa lý tại đây, trốn phương hướng nào, đều là cứu tử nhất sinh. Chỉ có ai đó có thể mang nàng đi ra ngoài, nhưng nhất định phải là vị quan lớn.

Ngự lâm quân nàng chỉ quen biết Mộ Đồ Tô. Nhưng Bạch Chi không muốn trêu chọc hắn, như vậy sẽ nợ hắn một ân tình, đến lúc đó rất khó trả lại. Như vậy chỉ có thể... quyến rũ một vị quân gia khác? Khó bảo toàn trinh tiết. Đây cũng không phải, kia cũng không phải, Bạch Chi ừ ừ.

Bỗng nhiên, vòng bảo hộ lều bị người mở ra, lều bị khuất bóng. Bạch Chi tạm thời chỉ có thể thấy có người đi vào. Bạch Chi đem thân mình nấp vào trong đồng cỏ linh lăng, trốn ở góc phòng, ngừng thở. Chờ mấy người kia tới gần, ánh sáng bỗng chốc sáng ngời, Bạch Chi mới nhìn rõ, là vài binh lính mặc quân phục. Vài binh lính kia đem vài nhét vào miệng cô gái đang ngủ trong đồng rơm, cường chế cởi đi quần áo bọn họ, lấy ra tiêu đệ đệ của mình, không lưu tình chút nào đâm vào trong thân thể cô gái đáng thương này. Thanh âm “Ồ ồ” còn có thịt cùng thịt ma sát, làm cho Bạch Chi buồn nôn. Nàng

che miệng mình, co rúm lại tránh ở một góc, lại phát hiện một góc khác là cô gái áo xanh kia. Nàng ta dùng một tay gắt gao che quần áo trước ngực, tay kia thì che miệng, nước mắt tự hốc mắt phun ra.

Mà một người khác may mắn là Hoa Đào đang ngủ say vù vù, nàng ta mở ra hai tay hai chân, bên tai thanh tịnh vù vù ngủ. Quả nhiên là lão thủ kinh nghiệm sa trường. . .

Bạch Chi luôn luôn ôm lỗ tai, nhắm chặt hai mắt trốn ở góc phòng, chờ đám người kia ăn no thỏa thích cảm thấy mệt mỏi rồi đi, Bạch Chi rốt cục không chịu được, nôn ra! Cô gái bị xâm phạm có vẻ mặt ngây dại, nằm ở chỗ kia không nhúc nhích, một người khác vừa khóc vừa che quần áo trên người.

Lều bởi vì đám “thỏ phi” kia cản quét, loạn thành một đồng.

Bạch Chi lòng còn sợ hãi, thật sự đáng sợ!

Sớm bình minh ngày thứ hai, người đàn ông kia đi tới, nhận thấy được khác thường, cúi đầu mắng, “Đám khốn kiếp kia, lại làm việc này.” Nhưng chỉ mắng một chút, vẫn không nghĩ tới việc giúp các nàng lấy lại công bằng.

Người đàn ông nói: “Còn xử nữ không?”

Chỉ có Hoa Đào khoan khoái nhảy ra, “Là ta, là ta.”

Người đàn ông cao thấp đánh giá nàng ta, cảm thấy phản ứng của nàng này khác với lẽ thường. Hắn làm mấy năm, lần đầu tiên có cô nương khuôn mặt tươi cười trong suốt như vậy, giống như rất khẩn cấp. Tên đó nói: “Cô.” Chỉ vào cô gái áo xanh, “Còn có cô.” Lại chỉ chỉ người phụ nữ mặc áo hồng, “Cô nữa. Các cô đi theo ta.”

Người đàn ông chọn là ba vị xinh đẹp nhất. Bạch Chi bởi vì bôi một tầng bụi lên mặt, nhìn không ra đẹp hay xấu.

Cô gái áo xanh lo lắng một trận, giống con thỏ nhỏ hỏi người đàn ông, “Đây là muốn dẫn chúng ta đi đâu?”

“Đương nhiên là hoá trang. Buổi tối cùng các đại gia khoái hoạt.” Người đàn ông nháy mắt với nàng ta.

Cô gái áo xanh sợ tới mức ngã ngồi dưới đất, liều mạng lắc đầu, “Ta không đi, ta chết cũng không đi.” Kết quả phản kháng, đó là bị người đánh hôn mê, khiêng đi ra ngoài.

Trước khi đi, người đàn ông mệnh lệnh cho thủ hạ của hắn, “Hôm nay thắng trận, buổi tối mở tiệc chúc mừng, mấy người đàn bà này cũng nhận rồi, bảo bọn họ đi phòng bếp hỗ trợ.”

“Vâng.”

Đoàn người Bạch Chi liền bị bọn thủ hạ sai phái đến phòng bếp .

Đường sá ngang qua một doanh trường, Bạch Chi ngẫu nhiên theo khe hở vải màn cửa doanh trường nhìn thấy một bóng dáng hơi quen thuộc. Nàng ngẩn ra, cho rằng bản thân nhìn lầm rồi. Lại trong nháy mắt cẩn thận nhìn lại, bóng dáng ấy như trước ở đằng kia. Bùi Cửu một thân áo dài màu nguyệt bạch, tóc dài như trước thướt tha chỉnh tề, ngón tay thon dài cầm trong tay một quân cờ màu trắng, chậm chạp chưa hạ.

Bùi Cửu. . . Bùi Cửu. . . Bạch Chi dường như chết đuối trong nước tìm được cọc gỗ.

“Ngây ngốc ở chỗ này làm chi? Đi nhanh chút đi!” Tên thủ hạ đẩy Bạch Chi, hung thần ác sát, nhìn nàng giống như muốn ăn nàng.

Bạch Chi chịu đựng những người này thật lâu ! Biết Bùi Cửu tại đây, lá gan cũng to lên, trực tiếp tập kích ánh mắt tên thủ hạ. Vào lúc tên thủ hạ nổ đom đóm mắt, Bạch Chi nhắm phía lều trại Bùi Cửu, mang theo khóc nức nở hô một tiếng, “Bùi Cửu!”

Bùi Cửu giật mình quay đầu, Bạch Chi trực tiếp vọt vào, ôm chặt lấy Bùi Cửu, đầu nhập vào trong lòng hắn ấm áp. Sợ hãi hôm qua, bất an hôm nay hóa thành nước mắt phun ra, nàng khóc thê lương, nức nở lại từ thân nói: “Cứu ta.”

Bùi Cửu giương mắt nhìn về phía những người theo sau mà đến, đôi mắt thâm thâm.

Thủ hạ thấy con Bùi tướng quân đang ôm quân kỹ, đôi mắt hàn băng đánh úp lại, đương trường sợ tới mức tè ra quần, vội vã quỳ xuống, “Cứu công tử. Quân kỹ này. . .”

“Quân kỹ?” Bùi Cửu lạnh lẽo nhìn thủ hạ.

Mấy tên thủ hạ đập đầu mấy cái, “Cứu công tử, tiểu nhân biết sai rồi.”

“Lui ra.” Bùi Cửu lạnh lùng nói.

Mấy tên thủ hạ rung rung lui xuống. Quân kỹ này nhất định là từ thanh lâu trong kinh thành chạy đến , nhất định là thân mật cũ của Bùi Cửu công tử!

Bùi Cửu nhìn Bạch Chi run run trong lòng, quan tâm hỏi: “Còn khỏe không?”

Bạch Chi lui khỏi ôm ấp của hắn, tui thân lắc đầu, lại gật gật đầu. Bộ dáng nàng ngoan ngoãn vẫn là lần đầu tiên Bùi Cửu nhìn thấy, hắn có chút không quen, tìm đập lợi hại, vội dùng lời nói bợn họ từng dùng để che giấu bản thân chột dạ, “Dâm – phụ, chạy đến quân doanh làm chi?”

Bạch Chi thấy khẩu khí này của Bùi Cửu, thất thanh nở nụ cười. Nàng thật là thích Bùi Cửu gọi nàng “Dâm – phụ”. Nàng mang theo ý cười, trêu ghẹo nói: “Dâm – phụ nhớ người. Xem ta phần đầu quên mình cỡ nào, vì gặp người, lấy thân phận quân kỹ trà trộn vào, ngày hôm qua còn suýt nữa...” Bạch Chi vứt bỏ hình ảnh khủng bố tối hôm qua, “Tóm lại, người không thể phụ ta.”

Mặt Bùi Cửu đỏ lên, không giống trước kia mắng nàng như vậy, mà trầm mặc không nói chuyện.

“A Cửu, bàn cờ này, còn hạ sao?” Thanh âm trầm trầm lại có từ tính vang lên phía sau lưng Bùi Cửu.

Bạch Chi ngẩn ra. Thanh âm này...

Bùi Cửu nghiêng nửa người, nhìn người nọ phía sau vui cười nói: “A, Tô Tô, thật có lỗi, đều là dâm – phụ này làm rồi.”

Bạch Chi cảm giác đây là lần đầu tiên Mộ Đồ Tô nhìn nàng như vậy, mặc dù kiếp trước, cũng chưa từng có ánh mắt thanh lãnh. Lạnh thấu xương như băng, thậm chí mang theo oán hận. Hắn gần từng tiếng hỏi: “Cô ta là ai?”

Hắn giả bộ không biết nàng.

Rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Sam Y Tận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Bùi Cửu vẫn chưa phát hiện Bạch Chi khác thường, khó xử nhìn Mộ Đồ Tô, hắn thật không biết giới thiệu Bạch Chi thế nào. Bằng hữu cũ? Sư tỷ? Hay là dâm – phụ? Mộ Đồ Tô thấy bộ dáng Bùi Cửu khó xử, đôi mắt ám vài phần, “Tình nhân?”

Định nghĩa này hắn chưa bao giờ nghĩ tới. Số lần gặp mặt giữa hắn cùng Bạch Chi có thể đếm được trên đầu ngón tay, nàng dùng mọi cách trêu đùa hắn, nhưng hắn lại không thể chán ghét được nàng, thậm chí có chút...

Bùi Cửu nhìn thoáng qua Bạch Chi, chỉ thấy Bạch Chi mỉm cười với hắn, mặt hắn loát cái đỏ thắm. Bùi Cửu không phủ nhận cũng không thừa nhận, ở trong mắt Mộ Đồ Tô đơn giản là cam chịu. Mộ Đồ Tô cười lạnh một phen, ánh mắt khóa hướng bụng Bạch Chi. Chi đồ thừa ánh mắt Mộ Đồ Tô quá mức lạnh như băng, Bạch Chi thậm chí đã cảm giác được rét lạnh. Nàng có chút sợ Mộ Đồ Tô như vậy, nàng lui nửa thân mình, tránh ở trong lòng Bùi Cửu.

Đối với Bạch Chi ngã vào lòng, Bùi Cửu gật mình, nhưng không cự tuyệt, hắn cúi người hỏi Bạch Chi, “Sao thế?”

Bạch Chi lắc đầu.

Mộ Đồ Tô bỗng nhiên đứng dậy, vỗ nếp nhăn trên quần áo, “Ta thấy bàn cờ này không cần chơi tiếp nữa. A Cửu, ta không quấy rầy các người.” Lúc Mộ Đồ Tô cùng Bạch Chi sát bên người mà qua, quét nàng liếc mắt một cái, lãnh mà hận. Bạch Chi làm như không nhìn thấy.

Bùi Cửu cùng Bạch Chi chưa từng nhìn thấy lúc Mộ Đồ Tô ra doanh trường, trong mắt dần hiện ra đau lòng cùng cô đơn.

Bạch Chi ăn nhiều lắm! Bùi Cửu trở mặt ngồi ở đối diện Bạch Chi, nhìn nàng lang thôn hổ yết ăn bánh bao, nước mắt ghen đào quanh trong hốc mắt. Bùi Cửu nói: “Đói như vậy?”

Bạch Chi gật đầu. Tự hôm qua bị bắt, cho tới bây giờ, nàng chưa ăn một miếng cơm.

“Cô muốn chơi cái gì thì chơi, làm quân kỹ làm gì, may mắn gặp ta, bằng không...” Hắn không nói thêm gì nữa, nhưng ai cũng hiểu rõ hắn muốn nói gì. Bạch Chi nuốt bánh bao vào, vô cùng chán ghét nói tiếp, “Các người thật không coi quân kỹ làm người, các nàng hầu hạ cho bảo bối của các người, chẳng lẽ các người không nên đối xử tử tế với các nàng sao?”

Bùi Cửu lấy tròng trắng liếc mắt nàng, “Ta lại không cần quân kỹ, nói với ta có tác dụng gì?”

“Người cũng có chút quyền lợi đi, tiếp thu một chút.” Kỳ thực dựa theo tính tình Bạch Chi, không thích xen vào việc của người khác, có điều sự tình tối hôm qua rành rành trước mắt, bản thân làm đương sự, nàng thân thiết cảm nhận được bất lực, sống không bằng chết, nếu không phải tối hôm qua không ngủ, nằm ở vị trí xa, bây giờ, nàng chỉ sợ như những cô gái này, sống không còn ý nghĩa, si ngốc nằm ở chỗ kia. Trình tiết đối với con gái mà nói, thật sự rất quan trọng.

Bùi Cửu khó xử, “Ta nào có quyền lợi gì, ta nhàm chán, chạy đến quân doanh thăm các ca ca một cái. Nhưng việc này, có thể nhắc tới với Tô Tô, hẳn là quan chỉ huy lớn nhất ở nơi này ngoại trừ cha ta.”

Bạch Chi giả bộ mới quen Mộ Đồ Tô, “Quan hệ của các người rất tốt?”

“Bằng hữu.”

Xem ra cũng vậy. Bạch Chi cảm thấy thoải mái. Bạch Chi đi đến chỗ bàn cờ, nhìn tàn cục mới vừa rồi mà bọn họ chưa hạ, khoe miệng bắt đầu gọi lên sắc thái khen ngợi, “Hay.” Bàn cờ này hạ cực kì hay. Bùi Cửu ngồi trở lại vị trí, “Nhìn ra ai thắng?”

Bạch Chi bỗng nhiên cúi người tới gần Bùi Cửu, Bùi Cửu vội vàng ngửa ra sau kéo dài khoảng cách, thần sắc kích động nói: “Cô muốn làm gì?”

“Ta đến cùng người đánh xong bàn cờ này, người tiếp tục đánh quân trắng, nếu như ta thắng...” Bạch Chi cười gian, “Người cười ta được không?”

Bùi Cửu giật mình. Hắn không đáp ứng, hỏi lại: “Cô không biết ta xấu danh lan xa, hoa hoa công tử đứng đầu kinh thành, dạo thanh lâu, uống hoa tửu như com thường? Nhưng thân thể ta không tốt, hàng năm ngâm trong thùng được, tùy thời đều có thể đi đời nhà ma?”

Bạch Chi ra vẻ trầm tư, nét mặt bỗng chốc trở nên ngưng trọng. Bùi Cửu ngừng thở, nghiêm túc nhìn nàng, trong lòng sợ hãi lại chờ mong.

“Nếu như người thắng ta, người liền không cần phải cười ta.”

“...” Ý tứ này là ngầm đồng ý hắn tiếp tục lẳng nhăng, tiếp tục ốm yếu? Nhưng điều kiện tiên quyết là nàng phải thắng.

Bạch Chi rõ ràng cảm giác được Bùi Cửu xem xét bàn cờ, trong lòng mừng thầm. Nàng thử chiếm được câu trả lời thuyết phục, hẳn rồi cuộc có thích nàng hay không.

Trong lòng Bạch Chi mừng thầm, ngoài miệng lại nghiêm túc nói: “Bùi Cửu công tử, nếu như người muốn cưới ta, thì nói thẳng, đừng cố ý nhường cho ta thắng, như vậy là người không đúng rồi.” Bạch Chi vừa nói ra lời này, Bùi Cửu da mặt mông, tay nguyên bản muốn hạ xuống quân cờ lại thu trở về, xấu hổ cúi đầu, đem quân cờ dừng ở nơi có thể xoay chuyển căn khôn.

Quả nhiên là kỳ tài cao thủ.

Bạch Chi cảm thấy túi thân nói: “Nếu như Bùi Cửu công tử không muốn cưới ta, cũng không nên đuổi tận giết tuyệt như vậy, giải quyết dứt khoát. Người tâm tình vội vàng, không cần biểu đạt rõ ràng như thế.”

Tay Bùi Cửu run rẩy, lúc này, hắn không biết phải hạ cờ như thế nào.

Đúng lúc này, một quan quân trẻ tuổi mặc nhung trang tay cầm bội đao đi tới, “Cửu đệ.”

Bạch Chi quay lại nhìn kỹ, bị khuôn mặt này, dọa đến...

“Thất ca.” Bùi Cửu đem quân trắng thả lại trong bát gỗ, đứng dậy tiếp đón.

Bùi Thất nhìn lướt qua Bạch Chi, sắc mặt lập tức thay đổi, tức giận mắng Bùi Cửu, “Giờ còn chưa tới buổi tối đâu, đã gọi quân kỹ đến hầu hạ? Đệ gấp như vậy?”

Bùi Cửu bộ dáng thờ ơ, “Ở bên ngoài làm ra nọ phong lưu, nàng kẻ cận ta không bỏ, lại giả làm quân kỹ tới gần ta. Thấy nàng dụng tâm lương khổ như vậy, liền thỏa mãn nàng.”

Bùi Cửu lúc này, giống như thay đổi một người khác, mặc dù vẫn không ai bì nổi như trước, nhưng nét mặt nhìn nàng hơn vài phần hoa hoa công tử chế nhạo lỗ mãng. Đây là Bùi Cửu trong mắt mọi người sao? Vì sao hắn phải làm bộ không chịu nổi như thế? suy sút như thế?

Hắn ở trước mặt nàng, lộ ra là thật tình?

“Lấy tiền đuổi nàng đi.” Bùi Thất không kiên nhẫn nhìn Bạch Chi trên mặt quệt đầy đất, dung mạo xấu xí bản hề hề.

“Này...” Bùi Cửu khó xử nhìn Bạch Chi. Bạch Chi biết ý tứ của hắn, kế tiếp, phải đi hay ở, dựa vào chính mình. Nàng cũng không muốn lẻ loi một mình rồi đi nơi đây, chết ở bên ngoài hoặc lại bị bọn buôn người bán đi, nàng không làm.

Bạch Chi hít sâu một hơi, quỳ trên mặt đất, quỳ đi đến dưới chân Bùi Thất, “Thất công tử, ta sinh là người của Cửu công tử, chết là người của Cửu công tử, ta yêu huynh ấy, chết cũng không ngừng.”

“Người yêu hán nhiều như quân đội, sang bên kia mất mẹ đi.” Bùi Thất một cước đá văng Bạch Chi ra, Bạch Chi bị đá ngã xuống đất. Bùi Cửu định đứng dậy đỡ Bạch Chi, lại bị người phía sau đoạt trước. Mộ Đồ Tô nâng Bạch Chi dậy, mắt chưa nhìn nàng một cái, chỉ nhàn nhạt nhìn về phía Bùi Thất, “Ta nói nơi này tại sao lại tranh cãi âm ỉ như vậy, hóa ra là Thất công tử tức giận.”

“Một cô gái bị thất tâm điên. Để ta mang cô ta đi.” Bùi Thất dứt lời, đứng dậy tới gần Bạch Chi. Hán luôn luôn là phái hành động, không thích nói nhiều lời vô nghĩa, hưởng chân truyền từ Bùi tướng quân. Trong lòng Bạch Chi căng thẳng, không thể nghi ngờ, Bùi Thất sẽ trực tiếp mang nàng ra ngoài, ném tới ngoài cửa, để binh lính đem nàng tha đi.

“Thất ca.” Bùi Cửu kịp thời gọi lại, “Nàng có.”

“...” Mọi người lặng im

Khóe miệng Bạch Chi run lấy lấy, lần trước bởi vì “có”, xém chút hại tánh mạng, lần này bởi vì “có”, qua được cửa ải khó khăn? Quả nhiên, Bùi Thất không tiếp tục tới gần nàng nữa, mà nhìn Bùi Cửu, bộ dáng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, “Đệ...”

“Cùng ta đi gặp cha.” Túm quần áo Bùi Cửu, Bùi Thất dẫn hán đi thẳng ra ngoài cửa. Bùi Cửu ở phía sau lưng nói, “Thất ca, ta tái phát tâm bệnh, tim ta thật đau, đau quá...” Bùi Thất ngoảnh mặt làm ngơ.

Bạch Chi suy nghĩ, bây giờ, còn có chuyện của nàng sao? Sao lại đem nàng quên ở một bên.

Bỗng nhiên, một đôi giày da màu trắng đứng yên trước mặt nàng, Bạch Chi hướng lên trên nhìn, thấy Mộ Đồ Tô tập trung tinh thần nhìn nàng, trong mắt có sự phức tạp nàng không cách nào thấu hiểu. Bỗng nhiên hán ngồi xổm xuống, Bạch Chi kinh ngạc hoảng sợ, thân mình rụt lui, lưng dựa vào góc bàn, lui không thể lui lại được nữa. Bạch Chi khẽ cắn môi, “Thế tử!”

Mộ Đồ Tô lại ngoài cười nhưng trong không cười nhìn nàng một cái, “Nhận ra ta?”

“Là thế tử giả bộ không quen biết ta trước.”

“Không phải như nàng mong muốn sao?”

Quả thật. Bạch Chi cam chịu. Ánh mắt Mộ Đồ Tô âm trầm xuống, cười lạnh, “Bùi Cửu chính là gian phu mà nàng thả chết cũng không nguyên thú nhận? Phụ thân đưa nhỏ trong bụng nàng?”

“...” Nếu không phải Mộ Đồ Tô nhắc nhở như vậy, nàng đã quên có chuyện như thế. Hán còn để bụng “gian phu” của nàng, “nghiệt tử” của nàng hơn nàng?

“Dâm – phu? Nàng ở trên giường hán rồi cuộc dâm – đăng thế nào?” Mộ Đồ Tô phất chốc giam cầm chiếc cầm gảy yếu của nàng, bóp đến nỗi xương ngón tay hán trở nên trắng. Bạch Chi kinh ngạc nhìn một Mộ Đồ Tô luôn luôn lạnh nhạt, trong mắt lại đầy tơ máu, lộ ra hận ý không cam lòng đối với nàng, còn có... đau đớn khổ sở.

Bạch Chi sợ hãi nhìn hán không kiểm soát được như vậy, cảm bị bóp khiến nước mắt nàng mờ hồ ứa ra. Mộ Đồ Tô bỗng nhiên vung ra một nắm đấm, Bạch Chi cho rằng hán muốn đánh nàng, vội vàng nhắm hai mắt, chờ đợi tử hình. Nàng chỉ cảm thấy vèo một tiếng, có gió đao qua bên tai, đánh thẳng vào góc bàn sau lưng nàng.

Bạch Chi mạnh mẽ mở mắt ra, xem góc bàn bên cạnh, trên mặt có vết rách, lại mang theo vết máu. Đem ánh mắt dời tới mu bàn tay hán, phía trên sưng đỏ đầm máu. Hán dùng sức lực rất lớn đi. Ánh sáng trong mắt Bạch Chi phai nhạt, “Trương lai thế tử sẽ gặp được chân tình của mình, nàng sẽ là một công chúa thiện lương xinh đẹp. Ta chỉ là một người khách qua đường trong cuộc đời thế tử, thế tử không cần như vậy.”

Mộ Đồ Tô cười, “Đúng vậy, nàng làm sao xứng đôi với ta? Chẳng qua là một dâm phụ dâm đăng ở trên giường.”

Bạch Chi hít sâu một hơi, bình tĩnh tiếp nhận hán châm chọc khiêu khích. Nàng nhớ tới mình, khuỷu tay vừa chạm đất định đứng dậy, lại bị cánh tay dài của Mộ Đồ Tô chụp tới, vây ở trong ngực. Bạch Chi muốn tránh ra, bởi vì công hiệu thuốc của A Bích, nàng không thể xuất ra khí lực. Nàng nghĩ, cho dù nàng dùng sức lực, hán cũng sẽ không chút sợ hãi.

Mộ Đồ Tô nói: “Nàng yêu ta một chút sẽ chết sao? Một chút cũng không được sao?”

Bạch Chi trang trọng mà lại nghiêm cẩn trả lời: “Đúng vậy, tướng quân. Yêu người một chút sẽ chết.” Nàng nhớ tới thời khắc đó nàng từ Vọng Tô đài rơi xuống, mặt trời lặn tà dương, màu da cam phía chân trời mờ hoặc mất, lần đầu tiên người phong hoa tuyết đại như hán quên Nam Chiếu tiểu công chúa trong lòng, vừa nghiêm cẩn vừa kinh ngạc nhìn nàng.

Nàng yêu hán, lấy cái chết để kết thúc. Tuyệt vọng, thống hận, không cam lòng vượt xa cái chết. Kiếp này, nàng từng phát lời thề, sẽ không tiếp tục yêu hán, sẽ không tiếp tục trả giá vì hán, thậm chí một giọt lệ. Cánh tay Mộ Đồ Tô bỗng nhiên mất đi sức lực, Bạch Chi lặng lẽ rời khỏi ôm ấp của hán, đứng dậy rời đi.

Bạch Chi không ngờ, lại thấy Bùi Cửu, cả người hán ẻo oải. Nàng đón hán từ bên ngoài lều trại của Bùi tướng quân mềm nhũn nằm úp sấp, diu hán trở

về lều trại bôi thuốc. Quá trình bôi thuốc, Bùi Cửu luôn luôn kêu không ngừng, dường như chạm vào hần một chút, hần đều cảm thấy như thiên đao vạn quả.

Bạch Chi trêu ghẹo, “Ngươi tỉnh dưỡng cho tốt, ta cũng không muốn đứa trẻ sinh ra không có cha.”

Bùi Cửu bắt mẫn nói: “Còn không phải vì cô.”

Bạch Chi há miệng cười, “Còn không phải ngươi ra chủ ý?”

“Thời điểm khẩn cấp ta cũng chỉ nghĩ ra một chiêu như vậy. Thập muội của ta thích con thái phó, cha ta chết sống không đồng ý, thập muội liền kéo người trong lòng bỏ trốn năm tháng, năm tháng sau trở về ườn bụng mang thai đối với cha ta, cha ta xót xa đem Thập muội gả đi. Ta vốn định bảo chế phương pháp tương tự, ai tưởng ta còn chưa kịp kiêu ngạo, cha ta đã tức giận văng ra, đánh ta một trận, biến thành ta xót xa bị cô nâng trở lại. Nam nữ khác nhau, sao lại lớn như vậy?” Bùi Cửu vừa cắn răng chịu đựng đau, vừa thương cảm nói.

Bạch Chi nói: ” Lần sau ngươi hỏi con thái phó, hần bị cha hần đánh như thế nào ? Ta nghĩ ngươi sẽ cân bằng một chút.”

“Dâm – phụ...” Bùi Cửu bỗng nhiên trầm cổ họng, hô Bạch Chi một tiếng.

“Tiếp tục chơi cò.”

“...”

“Còn chưa phân ra thắng bại.”

“Được.”

Bạch Chi cho rằng Bùi Cửu sẽ cố ý bại bởi nàng, không ngờ, hần từng bước ép sát, không chút nào thoái nhượng, rốt cục nàng kỹ không bằng nhân, kém một chiêu, bại bởi Bùi Cửu. Bạch Chi có chút uể oải, “Hóa ra Cửu công tử vô tình với Bạch Chi. Bạch Chi nhận thua.”

Bùi Cửu bật cười, “Gỗ mục quả nhiên không thể dẻo.”

Bạch Chi ngẩn ra, giương mắt tò mò nhìn hần.

“Buổi tối có yến hội chúc mừng, cha ta bảo ta mang cô đi. Cô rửa mặt một chút. Nhìn xem... mặt bản muốn chết.” Hần dùng tay định giúp nàng lau lau. Tay treo ở giữa không trung, cũng không tiếp tục hành động. Bạch Chi thấy hần đang suy xét muốn giúp nàng lau mặt hay không, tay vươn ra nắm lấy tay hần, đem tay hần hướng trên mặt nàng sờ.

Mặt Bùi Cửu đỏ thắm.

“A, Cửu công tử lại đỏ mặt? Thẹn thùng như vậy? Chưa từng sờ qua mặt đàn bà?” Bạch Chi cố ý đem tay hần hướng trên mặt bản thân sờ soạng thêm hai phát.

Bùi Cửu nghiêng răng nghiêng lợi toát ra hai chữ, “Dâm – phụ!”

“Gian phu!” Bạch Chi cãi lại.

Bùi Cửu lấy mắt trừng nàng.

Ở bên ngoài lều trại, đứng Bùi Thất cùng sắc mặt không tốt lắm Mộ Đồ Tô. Bọn họ xuyên thấu qua màn trướng bị gió thổi bay nhìn thấy tình cảnh bên trong. Bùi Thất nhìn thấy mu bàn tay Mộ Đồ Tô xanh tím, lại nhìn lại Bùi Cửu ở trong lều liếc mắt đưa tình, cả người bị Bùi tướng quân đánh cho đầy mình thương tích, tức giận nói: “Tiểu tử này, ngươi cố ý đưa kim sang được bí chế cho hần, hần lại làm ra việc bực này, gần đây ta thấy tiểu tử này gây rất nhiều, khẳng định là bị con hồ ly tinh này hút khô rồi.”

Mộ Đồ Tô càng nắm chặt kim sang được trong tay.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Sam Y Tận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35

Bạch Chi không tính là tiểu thư khuê các, cùng lắm là một thiên kim nhà nghèo phô trương... Nàng chưa bao giờ tham dự qua yến hội lớn, lớn nhất là yến hội mừng Bạch Uyên thăng quan, mời hàng xóm đến ăn một bữa cơm, xem như xong việc.

Lúc này dạ yến, tựa hồ rất phô trương, theo Bùi Cửu nói, lớn tới có phụ thân hần Bùi đại tướng quân, nhỏ cũng có thiếu tướng. Đều là quan quân chinh chiến lần này.

“Không đúng, còn có hai vị khách không mời mà đến cợ ăn cợ uống nữa.” Bạch Chi chỉ vào bản thân lại chỉ vào Bùi Cửu.

Bùi Cửu không phục, “Ta là con của vị lớn nhất kia, sao lại là khách không mời mà đến cợ ăn cợ uống? Nhưng còn cô...” Bùi Cửu tà nghệ nhìn nàng, vẻ mặt hèn mọn. Bạch Chi không tức giận, ngược lại cười loan mặt mày, “Chiều theo cách người tính, vậy ta là con dâu vị lớn nhất kia, cũng không phải là cợ ăn cợ uống.”

“Cô...” Bùi Cửu cam chịu, chưa từng thấy cô gái nào cứ như “theo lý thường phải làm” như vậy, nhưng hần lại không phản bác những lời này của nàng.

“Ta như thế nào? Chẳng lẽ không đúng sao?” Bạch Chi thấy Bùi Cửu không biết là tức giận hay xấu hổ mà đỏ thắm mặt, càng thêm trở nên đắc ý.

Bùi Cửu không nói, gọi người đến, kéo Bạch Chi đi...

Bạch Chi bị vài tên tiểu binh đưa tới một doanh trướng, bên trong có ba quân kỹ sáng sớm bị người đàn ông tên Tiểu Hồ Từ mang đi. Cô gái áo xám không tình nguyện cho lắm bị Tiểu Hồ Từ đùa nghịch búi tóc, còn có một cô gái áo vàng đang ở bên cạnh phản kháng thủ hạ của Tiểu Hồ Từ cưỡng chế hoá trang. Chỉ có Hoa Đào tự mình “com no áo ấm” bắt diệp nhạc hồ cầm một gương đồng, soi phải, lại soi trái, sợ bản thân khó coi.

Thật sự là đối lập rõ ràng!

Tiểu binh mang Bạch Chi đến nói với Tiểu Hồ Từ: “Lão Hồ, trang điểm cho Bạch tiểu thư ăn vận xinh đẹp một chút.”

Lão Hồ? Bạch Chi kinh ngạc, người đàn ông trước mắt cầm son trong tay, búi tóc cực có đặc sắc danh gọi lão Hồ? Thật là hữu danh vô thực!

Lão Hồ liếc mắt Bạch Chi một cái, so với Bạch Chi càng kinh ngạc, vội buông son trong tay, đi đến trước mặt Bạch Chi, cột nhà, “Bạch tiểu thư, nào, nào, đến nơi đây ngồi.” Hần đứng yên bên cạnh một ghế dựa, bên cạnh ghế dựa còn có than sưởi. Chắc là tặng vị trí của mình cho nàng. Loại phản ứng này của Lão Hồ, ba vị mỹ nữ “đều là quân kỹ” khác cũng giật mình trùng to mắt há to miệng. Bạch Chi tất nhiên hiểu rõ vì sao các nàng như thế, chuyện buổi sáng các nàng không ở. Lão Hồ sở dĩ ân cần như vậy, chắc là thủ hạ của hần báo cho biết.

Dưới chín cái nhìn chăm chú của các nàng Bạch Chi an ổn ngồi xuống, thủ hạ của lão Hồ mang đến một khối khăn ướt đưa cho lão Hồ, lão Hồ lại đưa cho Bạch Chi, “Bạch tiểu thư, lau mặt.”

Bạch Chi gạt đầu, dùng khăn ướt lau mặt. Nàng có da thịt trong sáng trắng nõn, dung mạo tính xảo đến cực hạn, lúc khôi phục bình thường, nàng là sắc đẹp khuynh thành hại nước hại dân. Lão Hồ thấy diện mạo thật của Bạch Chi, đôi mắt đều trắng băng. Mặt hàng này, có giá trị!

Lão Hồ chuẩn bị bôi son bột nước cho Bạch Chi, bị Bạch Chi kịp thời ngăn lại, “Người giúp các nàng đi, những việc này tự ta làm là được.”

Lão Hồ tiếc hận gạt đầu, lại trở lại chỗ cô gái áo xám, trang điểm ăn vận cho nàng ta. Cô gái áo xám muốn nói lại thôi nhìn Bạch Chi, Bạch Chi tất nhiên hiểu rõ nàng ta muốn nói gì. Vì sao nàng lại ở trong này? Vì sao lại được tôn trọng?

Nhưng giữa các nàng, căn bản không kịp nói một câu. Các nàng hóa trang xong trước Bạch Chi, liền ra bình phong thay quần áo. Các nàng từ bình phong đi ra, mặc đều là loại váy ngực thấp điểm lệ. Không nói hai lời bị lão Hồ cưỡng chế lỗi đi. Kỳ thực Bạch Chi muốn “cáo mượn oai hùm”, làm cho lão Hồ dừng đối với các nàng như vậy. Nhưng trước khi đi, Bùi Cửu nhắc nàng, chớ can thiệp việc quân kỹ. Mua quân kỹ vốn là việc khó nói, nhưng thời gian chiến sự giằng co quá dài, đàn ông huyết khí sôi trào khó tránh khỏi không chịu nổi, thương thân là nhỏ, làm ra chút chuyện không tưởng được mới là lớn. Nghề quân kỹ các cô nương bình thường không có khả năng làm, ngay cả con gái thanh lâu cũng không nguyện ý. Không có nguồn cung cấp, chỉ phải mua từ bọn buôn người, về phần những “quân kỹ” đó đến từ đâu, bọn họ cũng mở một con mắt nhắm một con mắt, mở to mắt mà như mù.

Quan quân đứng đầu đã cam chịu loại hành vi này, nếu Bạch Chi muốn xen vào, sẽ gây chuyện không hay. Bạch Chi chỉ phải giống như hần, mở to mắt mà như mù.

Tự hoá trang tốt, Bạch Chi định đứng dậy rời đi, bị tiểu binh ngăn lại, “Bạch tiểu thư, quần áo còn chưa thay đâu.” Bạch Chi cúi đầu nhìn quần áo bản thân, nguyên bản mặc là một bộ áo trắng, trước mắt đã là áo xám. Nàng hơi có lỗi gạt đầu với tiểu binh, trở lại trong doanh trướng, tìm một bộ quần áo thay.

Mà khi nàng thấy quần áo trong buồng, không khỏi lau một phen mồ hôi lạnh. Tất cả đều là loại quần áo cực kỳ bại lộ. Bạch Chi lại đi trở về, tiểu binh thấy Bạch Chi mặc quần áo bản như trước, “Bạch tiểu thư, sao còn chưa đổi?”

“Quần áo này... không thích hợp ta.”

Tiểu binh đi vào bên trong, lật quần áo trong buồng một chút, bản thân cũng cảm thấy không ổn, đôi mắt chăm chú nhìn quần áo vừa rồi các nàng thay xuống, mặc dù cũng hơi bản, nhưng so với quần áo mặc trên người Bạch Chi thì sạch hơn. Tiểu binh nói: “Nếu không để ý thì cô mặc quần áo các nàng một chút? Cô như vậy, hơi thất lễ.”

Bạch Chi cũng tự biết như thế, gạt gạt đầu.

Tiểu binh liền đem ba bộ quần áo các nàng cời ra đưa cho Bạch Chi, gạt đầu với nàng, tự giác rời đi.

Bạch Chi nhìn quần áo ba người, phúi phúi nhìn xem cái nào sạch sẽ. Ai biết được, lúc nàng phúi quần áo của cô gái áo vàng, có một vật rơi xuống. Bạch Chi nhặt lên xem. Đó là một mảnh lá cây nhỏ bằng bạc dùng để cài thắt lưng, đặt ở trong mắt người Quang Huy vương triều, quá bình thường. Nhưng nếu đặt ở Nam Chiếu, đây chính là bùa bình an. Kiếp trước, mỗi lần Mộ Đồ Tô chinh chiến, Nam Chiếu công chúa luôn đưa hẳn một mảnh để hắt mang trên người phòng thân.

Vậy cô gái áo vàng kia là người Nam Chiếu? Nàng ta là dân lành vô tình lẫn vào đây hay là mật thám dụng tâm kín đáo?

Trong óc Bạch Chi bỗng nhiên nghĩ đến tình cảnh con hát thường diễn, mỹ nhân kẻ. Nghĩ như vậy, Bạch Chi tự rùng mình. Việc này, nàng nên nói hay không? Nếu như là bản thân suy nghĩ nhiều, tự hại một tính mạng vô tội sẽ không tốt lắm.

Nàng hít sâu một hơi, không chút do dự lựa chọn bộ áo vàng. Chỉ có lấy bản thân làm mồi, để vạch trần chân tướng. Nếu như nàng ta thấy Bạch Chi mặc quần áo nàng, mật thám sẽ không hành động thiếu suy nghĩ, để tránh bị bại lộ. Nàng ta chắc chắn sẽ giành trước thời cơ giết người diệt khẩu.

Chút công phu mèo cào của nàng khẳng định không thể tự bảo vệ bản thân, việc này nàng muốn nói cho Bùi Cửu.

Mặc xong quần áo, nàng đi thẳng đến doanh trưởng Bùi Cửu. Có điều, Bạch Chi ở trong doanh trưởng không nhìn thấy Bùi Cửu. Bạch Chi hỏi tiểu binh bên ngoài, tiểu binh báo cho Bạch Chi biết, Bùi Cửu bụng bàn cờ đi tìm Mộ Đồ Tô tướng quân.

Quả nhiên là bàn cờ “tốt”!

Lúc này khẩn cấp, nàng đành phải kiên trì đi tìm Bùi Cửu.

Nàng theo tiểu binh đi đến doanh trưởng Mộ Đồ Tô, tiểu binh đi vào trước bẩm báo, lúc sau, tiểu binh lộn trở lại, chấp tay đối với Bạch Chi, “Bạch tiểu thư có thể đi vào.”

Bạch Chi gạt đầu, vén rèm lên, một cổ khoan khoái tàn ra toàn thân, toàn bộ phòng tràn ngập mùi lan chi hương quen thuộc nàng vĩnh viễn không quên được. Đây là mùi hương hân yêu nhất, chẳng bao lâu sau, vì lấy lòng hân, nàng cố ý trồng lan chi khắp vườn, từng cây từng cây, nàng tự tay đào đất trồng xuống. Nàng không ngại cực khổ, chỉ nguyện làm quân cưỡi.

“Chi... Nhi, tìm ta có chuyện gì?” Nàng nghĩ Bùi Cửu ở trước mặt người ngoài sẽ không dùng “Dâm – phụ” gọi nàng, nhưng lại chưa từng nghĩ sẽ gọi “Chi Nhi”, lần đầu tiên gọi, có vẻ mất tự nhiên lại kỳ quái. Bởi vì tiếng gọi kỳ quái này, Bùi Cửu hơi ngượng ngừng quay đầu, không ngờ, đầu vừa vặn chuyển hướng Mộ Đồ Tô, vừa vặn làm cho Mộ Đồ Tô nhìn thấy hân quần bách. Hân không tự nhiên lắm cười cười với Mộ Đồ Tô.

“A Cửu, ta có việc nói với ngươi.” Bạch Chi đi thẳng vào vấn đề.

“Chuyện gì? Sốt ruột như vậy? Đợi ta cùng Tô Tô chơi xong bàn cờ này, không thể sao?” Bùi Cửu ngăn ra.

“Đừng thế.” Bạch Chi nghiêm túc gạt đầu.

Bùi Cửu lần đầu tiên thấy Bạch Chi nghiêm túc như vậy, buông quân cờ trong tay, nói với Mộ Đồ Tô: “Tô Tô, chờ.”

“Được.” Mộ Đồ Tô từ đầu đến cuối đều yên tĩnh.

Bạch Chi nhìn hân một cái, trên mặt nhàn nhạt, đã mất cảm xúc quá đáng lúc đó. Ánh mắt di chuyển xuống, vết thương trên tay hân đã xử lý, cột băng gạc, trên băng gạc còn thấm vết máu. Bạch Chi nghiêng đầu không tỏ vẻ gì rời đi.

Trong trường, chỉ còn lại một mình Mộ Đồ Tô. Hân buông xuống mi mắt, dưới nòng đậm lông mi tạo ra một mảnh bóng râm, nhìn không ra cảm xúc. Chi có vẻ mặt mỗi mặt che kín.

Bạch Chi đem chân tướng sự tình nói một lần cùng Bùi Cửu. Bùi Cửu cúi đầu trầm tư, “Cô nói có đạo lý, trước mắt chỉ có thể nhìn ra nàng ta là người Nam Chiếu, là tốt hay xấu, còn chờ xem xét. Có điều như vậy cô rất nguy hiểm.”

“Chỉ có thể như vậy, sự tình không dễ lộ ra. Xem cha ngươi cùng Thất ca ngươi diễn xuất như thế nào.” Bùi lão tướng quân có tiếng là phái xúc động, Bùi Thất cũng như thế.

Bùi Cửu nhíu mày không nói, trầm tư một lát, cực kì nghiêm cẩn nói: “Vậy cũng được, làm theo ý tứ của cô, trước khi sự tình chưa được tra rõ ràng, không được rời ta nửa bước.”

“Đi ngoài thì sao?”

“...”

“Tắm rửa thì sao?”

“...”

“Ngủ thì sao?”

“...”

“Được rồi, cô đã là người của ta, cùng đi.”

“...”

Dạ yến sắp tới, Bạch Chi cùng Bùi Cửu tham dự. Bùi lão tướng quân sớm ngồi ở vị trí đầu, cùng Mộ Đồ Tô tán gẫu thật vui. Cũng không biết tán gẫu cái gì, Bùi lão tướng quân mặt mày hớn hơ. Bùi Thất ngồi ở bên trái Bùi lão tướng quân, vừa uống rượu, vừa nghiêng đầu ngẫu nhiên nói hai câu, vị trí khác cũng ngồi đầy quan quân, trong tay trực tiếp bung vò rượu, đoán tửu lệnh, hào sảng cực kỳ.

Vị trí duy nhất để không là phía bên phải Mộ Đồ Tô, trên có hai vò rượu, còn có mấy đĩa thức ăn, một chút cũng chưa động.

Nghĩ đến, đó là vị trí của Bùi Cửu.

“Cửu đệ, nơi này.” Bùi Thất chỉ vào chỗ trống kia.

Bùi Cửu nhìn Bạch Chi liếc mắt một cái, “Đi thôi.”

“Ừ.” Bạch Chi gật đầu.

Hai người đi đến trước mặt Bùi lão tướng quân, Bùi Cửu chấp tay hành lễ, “Cha.”

Bùi lão tướng quân tức giận chưa tan, nguyên bản khuôn mặt vui cười bỗng chốc kéo xuống, quét mắt Bạch Chi, trực tiếp hỏi: “Người là con gái của Tri châu Tô thành Bạch Uyên?”

Bạch Chi hạ thấp người, “Bẩm tướng quân, đúng vậy.”

“Bộ đáng thành tử, có điều tư định chung thân cũng không tốt, nhất là cùng đứa con vô liêm sỉ kia của ta.”

Bạch Chi không biết trả lời như thế nào, chỉ có thể duy trì mỉm cười.

Bùi Cửu cười nói: “Chẳng phải con còn có người cha anh minh thần võ sao?”

“Cút. Ngồi xuống.” Bùi lão tướng quân ném một khối thịt dê vào hần. Bùi Cửu linh hoạt né tránh, “Cha, con có tâm tật.”

Bùi lão tướng quân trông trắng mắt trừng hần. Bùi Cửu dừng tươi cười, lôi kéo Bạch Chi đi lên vị trí ngồi xuống. Trước khi ngồi xuống, Bùi Cửu thấy ghế tựa có phiền lá rụng, cười cười với Bạch Chi, nhặt lá rụng ra. Bạch Chi hé miệng cười, ngồi xuống, đôi mắt bắn khoăn, đã thấy bên phải đúng là Mộ Đồ Tô. Khoảng cách giữa bọn họ chỉ bằng một người. Hần quét nàng liếc mắt một cái, lạnh lùng.

Dạ yến ở chiến trường không thể so với dạ yến trong cung đình. Dạ yến của bọn họ chỉ uống rượu, ăn thịt dê, nói chút lời nói râu ria. Bạch Chi từ đầu đến cuối không ăn cái gì, không nói được lời nào. Ai biết, rốt cuộc thành bìa ngấm, chỉ chốc lát sau, đề tài liền chuyển tới nàng.

“Cửu công tử, lúc này ngã quỵ trên một thân cây *, có cảm tưởng gì?” Một vị thiếu tướng trên ghẹo đem ánh mắt chuyển hướng Bùi Cửu.

Bùi Cửu cười nói: “Ồ, cùng lắm thì đem cây chuyển về nhà, lại ra ngoài hỗn loạn.”

“Ha ha!” Hai người cười cười, cộng ly với nhau, biểu thị kính ý.

“Vậy Bạch cô nương còn không khóc đứt ruột?” Lại có một vị thiếu tướng đem lời xả đến trên người Bạch Chi.

Bạch Chi bị các quan quân nhìn chăm chú ngượng ngùng, mỉm cười đáp lại, “Ta sẽ làm cho hần không còn tinh lực ra ngoài hỗn .”

“...” Quần chúng trầm mặc.

Bùi Cửu nguyên bản cười há miệng, bỗng chốc trở nên cứng ngắc, nhìn nhìn Bạch Chi mặt không đổi sắc, mặt mình nháy mắt sung huyết, xấu hổ uống lên vài ngụm rượu. Tiếp theo mọi người cười ha ha, “Bạch cô nương quả nhiên là lời nói kinh người.”

Không nói kinh người, những người này nhất định sẽ tìm nàng chọc ghẹo, còn không bằng trực tiếp dọa bọn họ, miễn cho họ tiếp tục lời nàng ra tiêu khiển.

Quả nhiên, đề tài vòng vo, thiếu tướng ngồi bên cạnh Bùi Cửu tựa hồ quan hệ cùng Bùi Cửu rất tốt, tán gẫu thật vui, ăn uống linh đình.

Lão Hồ mang theo ba vị “tuyệt sắc mỹ nhân” đi đến, cười cười với Bùi lão tướng quân, “Tướng quân, người tới.”

Nguyên bản yến hội náo nhiệt, nhất thời yên tĩnh. Bạch Chi thấy các thiếu tướng đều nhìn chăm chú ba người bọn họ, không khỏi cười lạnh, đàn ông quả nhiên là đồ háo sắc. Nàng chuyển ánh mắt hướng Bùi Cửu, “hoa hoa công tử” ở trong mắt mọi người ngược lại ngậm rượu trong miệng, chưa phát hiện.

Khi cô gái áo vàng thấy bóng dáng quen thuộc, nhìn về hướng Bạch Chi, nhất thời ngẩn người. Bạch Chi mỉm cười với nàng, nhìn không ra là cảnh cáo hay là mỉm cười gần gũi.

Nàng ta rốt cuộc là địch hay bạn?

Bùi lão tướng quân bỗng nhiên nói với Mộ Đồ Tô: “Đồ Tô, có hứng thú hay không?”

Mộ Đồ Tô nhìn ba cô gái. Điều này đối với Hoa Đào mà nói, chính là cơ hội ngàn năm một thuở, nàng nháy mắt vài lần với Mộ Đồ Tô, nhưng ở trong mắt Mộ Đồ Tô, đây không phải liếc mắt đưa tình, mà là ánh mắt nàng ta không thoải mái, trực tiếp bỏ qua nàng ta. Tại một khắc kia, Hoa Đào, tâm đều nát.

Lại nhìn hai vị khác, cũng không thể lọt vào mắt, hần nói với Bùi lão tướng quân: “Không có hứng thú.”

Dường như cũng ở trong dự kiến của Bùi lão tướng quân, đạm cười, hỏi một đám theo quan giai lớn nhỏ...

Bạch Chi nhìn thấy bộ dáng những người đàn ông này nóng lòng muốn thử, có chút buồn nôn. Lại nhìn cô gái áo vàng, nàng ta đã bình phục giật mình, nhìn Bạch Chi lộ ra thái độ nàng ta chưa từng có.

Sợ hãi...

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Sam Y Tận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

Bạch Chi động động vào Bùi Cửu miệng đang ngậm rượu, “Uống ít rượu một chút.”

Bùi Cửu quay đầu mê mẫn nhìn Bạch Chi. Bạch Chi dài mặt nói: “Đêm nay người nói sẽ bảo vệ ta.”

Bùi Cửu bỗng nhiên tựa bả đầu vào trên vai Bạch Chi, hơi thở ngập mùi rượu, say khướt nói: “Ừm, gian phu có trách nhiệm bảo vệ dâm phụ. Dâm—phụ...” Hần kéo dài âm, ní non, không biết là nói với Bạch Chi, hay là lầm bầm lầu bầu, “Ta sống thật vất vả, ta...” Bạch Chi dự cảm lời nói kế tiếp, là lời nói chôn dấu trong lòng hần, sẽ là sau khi say rượu phun lời nói thực, nàng lấy tay che miệng hần, ngăn lại hần tiếp tục vạch trần bản thân.

Lúc này đang trên dạ yến, nếu như để người khác nghe thấy cũng không tốt.

“Ồ ô...” Bùi Cửu ý đồ giấy dựa.

Bạch Chi trấn an đầu của hần, vuốt nhẹ mái tóc hần vẫn luôn thúc phát chỉnh tề, “Ngoan, buổi tối nói.” Bùi Cửu trừng đôi mắt đầy tơ máu lẳng lẳng nhìn Bạch Chi. Hai người nhìn nhau được một lúc, cho đến khi nghe thấy thanh âm của Mộ Đồ Tô.

“Bỗng nhiên cảm thấy chán nản, Bùi tướng quân, ta thu hồi câu nói vừa rồi, muốn tìm một cô nàng chơi với ta.”

Bạch Chi ngẩn ra, thoáng quay đầu, lại thấy Mộ Đồ Tô đang bắn khoả giữa ba cô gái.

“Ha ha, hiếm khi! Được, cho người chọn trước.” Bùi lão tướng quân dường như rất hứng thú, một bộ xem kịch vui. Mộ Đồ Tô đối với phụ nữ vẫn không có hứng thú, hôm nay sao lại nhắc đến? Chớ không phải là ba cô gái này có chỗ hơn người? Hần quét mắt vài lần, vẫn chưa cảm thấy hơn người chỗ nào, ngược lại cảm thấy Bạch Chi đẹp kinh người.

Những người khác nguyên bản có thái độ nóng lòng muốn thử, bởi vì những lời này của Mộ Đồ Tô, đều hướng ánh mắt tò mò về phía Mộ Đồ Tô, dường như đây là một kỳ quan, đáng giá buông tha cho việc quan sát mỹ nữ. Danh tiếng lớn nhất của Mộ Đồ Tô cơ bản có ba: tuần mỹ phi phạm, không thích nữ sắc, hiền hòa hiếu thuận. Từng cao giọng từ chối phụ thân hần thu xếp thiếp thị cho hần, hần chủ trương, trọn đời trọn kiếp một đôi.

Ai sẽ nghĩ đến, đêm nay hần muốn phá giới? Cùng đàn bà trải qua đêm xuân?

“Tô Tô, hần sao thế?” Bùi Cửu mặc dù có vẻ say rượu, nhưng hần vẫn có một phần thanh tỉnh.

Ít nhất hần nhìn ra Mộ Đồ Tô khác thường. Đúng vậy, Mộ Đồ Tô hôm nay thật sự không giống.

Hoa Đào hưng phấn nhất, căng thẳng lại chờ mong nhìn Mộ Đồ Tô, ánh mắt sáng quắc. Mộ Đồ Tô lại làm cho nàng ta thất vọng, không liếc nhìn nàng một cái, đôi mắt lại thẳng tắp nhìn chăm chú vào cô gái áo xanh, “Cô, đêm nay theo giúp ta.”

Không chỉ cô gái áo xanh kinh ngạc, hai người còn lại cũng kinh ngạc. Cô gái áo xanh so với Hoa Đào, thiếu một phần quyền rũ, lại không xinh đẹp như

cô gái áo vàng. Nàng ta chỉ có một đôi mắt to sợ hãi, cùng một khuôn mặt thanh tú tái nhợt.

“Đi qua.” Bù lão tướng quân mỉm cười nhìn cô gái áo xanh.

Cô gái áo xanh cắn môi, đi đến bên cạnh Mộ Đồ Tô ngồi xuống. Từ đầu đến cuối nàng ta cũng không dám nhìn Mộ Đồ Tô liếc mắt một cái, mà Mộ Đồ Tô cũng không liếc nhìn nàng ta một cái. Cô gái áo xanh không nhìn Mộ Đồ Tô còn có thể giải thích được, nhưng Mộ Đồ Tô chọn người ta, lại không nhìn người ta, thực có chỗ không thể nào nói nổi.

Cô gái áo vàng bị bộ hạ của Bù Thất chọn đi. Hoa Đào bị một bộ hạ khác chọn đi. Hai vị mỹ nữ vừa ngồi xuống, đàn ông đã áp sát vào như thuốc cao bôi trên da chó, cùng đôi của Mộ Đồ Tô hình thành đối lập rõ ràng.

Mộ Đồ Tô chỉ hỏi: “Tên?”

“Ngọc Linh.”

Bạch Chi nhất thời trừng to mắt, quá đáng giật mình nhìn qua. Nàng giật mình quá mức rõ ràng, Mộ Đồ Tô cùng Ngọc Linh đều bị phản ứng quá khích của nàng làm cho kinh ngạc. Bạch Chi vì tránh xấu hổ, cười cười, “Ta có một thân thích phương xa cũng gọi Ngọc Linh, ngưng ngưng, các người tiếp tục đi.”

Nàng thu hồi ánh mắt, ăn mấy trái cây, giảm bớt tâm tư hỗn loạn không chịu nổi.

Ngọc Linh... biệt hiệu của Nam Chiếu công chúa. Tên này như một con côn trùng hút máu, hút đi tất cả máu của Bạch Chi, nàng cảm giác cực lạnh, đầu óc trống rỗng, tay cũng không nhận được phát run. Vốn Ngọc Linh này không phải Ngọc Linh, bộ dạng hoàn toàn không tương tự. Nhưng trong đầu quay lại từng mảng trí nhớ, cùng vị Ngọc Linh trước mắt này không ngừng trùng hợp.

Bộ dạng các nàng không tương tự, nhưng các nàng có một đôi mắt to cực kì tương tự. Cặp mắt vô tội kia có thể hút đi hồn phách người khác, cặp mắt kia thoát nhìn trong suốt kì thực lại sâu không thấy đáy! Nàng vĩnh viễn không quên được ánh mắt khinh miệt của vị công chúa nàng luôn luôn cho rằng thiện lương xinh đẹp lộ ra đối với nàng, nàng ta nói: “Cô vĩnh viễn không chiếm được chàng, vĩnh viễn không chiếm được.”

Nàng không tin, nỗ lực lại nỗ lực, cho dù mình đầy thương tích, thất vọng lại tuyệt vọng, tuyệt vọng lại thất vọng, nàng vẫn đầy người là máu tiếp tục nỗ lực, cuối cùng không chiếm được, cuối cùng thật sự vĩnh viễn không chiếm được.

“Bạch cô nương, cô làm sao vậy?” Mộ Đồ Tô nhận thấy Bạch Chi không thích hợp, quan tâm hỏi.

Bạch Chi nhìn Mộ Đồ Tô, vẫn là kia một gương mặt nàng mong muốn nhưng không thể thỏa, khi chết nàng đã từng thề, hẳn là người nàng sẽ không tiếp tục đụng chạm nữa. Về mặt nàng hoảng hốt, thất thủ làm đổ rượu. Bạch Chi cuống quýt dùng khăn trải bàn xoa xoa, “Không có gì.”

Nàng thế này làm sao giống không có gì? Bù Cửu uống say, hẳn vốn tựa vào trên vai Bạch Chi ngủ, bởi vì thân mình Bạch Chi động, hẳn bất ổn, đầu trực tiếp đập trên đất, đau hẳn oa oa kêu to, “Đau, đau quá.” Bạch Chi vội nâng hẳn dậy.

“Tiểu tử xấu xa này, Bạch cô nương, cô mang A Cửu đi nghỉ ngơi đi.” Bù lão tướng quân ghét bỏ nhìn Bù Cửu.

Bạch Chi gạt đầu, toàn quá trình đem lực chú ý đặt trên người Bù Cửu, không nhìn tới bất luận kẻ nào, đến nỗi nàng lỡ mất ánh mắt lược qua hung ác của cô gái áo vàng. Bạch Chi đặt Bù Cửu lên giường hẳn. Bù Cửu mềm nhũn ngã vào trên giường, cầm lấy chăn, cuộn vào trong giường, ngủ vù vù.

Bạch Chi vừa tức lại bất đắc dĩ, cũng không biết hôm nay hẳn phát điên cái gì mà nghiện rượu, luôn luôn uống rượu, đem chuyện bảo vệ nàng quên đến chín từng mây, bây giờ hẳn bất tỉnh nhân sự như vậy, trước mặt hẳn nàng bị người đâm chết hẳn cũng không biết.

Bạch Chi tức giận đánh hẳn một cái, “Thật không hiểu người là đại trí giả ngu, hay là suy nghĩ đơn giản.”

Bù Cửu bỗng nhiên cười nói: “Cô đoán.”

Bạch Chi ngăn ra, “Người không uống say?”

Bù Cửu chuyển thân mình về hướng nàng, bọc chăn nháy mắt, “Không còn cách nào khác, nếu như ta không giả say, mới vừa rồi ba quân kỵ kia, ta phải tham gia một cuộc.”

Bạch Chi không hiểu.

Bù Cửu hơi không được tự nhiên cười cười, “Trước kia ta đều như vậy, hiện tại nếu không cần, bọn họ sẽ nói năng dài dòng, lấy ta khai đao.”

“Vậy hiện tại người lại tham gia một cuộc cũng được, tội gì khó xử bản thân?” Bạch Chi cười, lại đùa hẳn.

Bù Cửu không nhìn thấu nàng, hẳn căn bản không đoán ra nàng như vậy rốt cuộc là thật hay giả, lấy mắt trừng nàng, “Hôm nay gia không muốn khoái hoạt, được chưa?”

“Được được được.” Bạch Chi đem khăn mặt đặt trong nước, nhúng ngấm nước, ném lên mặt Bù Cửu, “Như vậy mời gia tắm rửa ngủ đi. Nô tì cáo lui trước.” Bạch Chi định rời đi, Bù Cửu nói: “Cô định đi đâu? Còn đi yến hội?”

“Không, ta muốn đi ngủ.”

“Ngủ chỗ nào?”

“...” Bạch Chi bỗng chốc mộng, vấn đề này đáng giá suy nghĩ sâu xa một chút.

“Chẳng phải ta bảo cô một tác cũng không rời ta sao? Lại đây...” Bùi Cửu đỏ nghiêm mặt, ở trên giường dịch ra một vị trí, “Ngủ chỗ này.”

“...” Bạch Chi quả thật thích trêu ghẹo hắn, cũng nghĩ tiếp tục tiền duyên là chuyện tốt, nhưng muốn chung chăn chung gối, Bạch Chi còn không có dũng khí này. Bùi Cửu dường như nhìn ra Bạch Chi do dự, vội vàng giải thích sáng tỏ, “Ta sẽ không chạm vào cô, ý của ta là, cô đến đây ngủ, ta ngủ trên mặt đất.” Hắn lập tức đứng lên, có lẽ là căng thẳng, thế nhưng té lăn xuống giường, chập vật. Bạch Chi thấy thế, che miệng trộm cười vui sướng.

Như thế, Bùi Cửu càng quần.

“Gian phu, người thật sự là thân kinh bách chiến? Thoạt nhìn giống nghe con mới ra đời thôi!” Bạch Chi nhin cười, trèo lên giường, đắp chăn, mỉm cười, nghiêng người ngủ. Hoàn toàn không để ý tới Bùi Cửu cực kì xấu hổ đỏ thắm mặt.

Bạch Chi hôm nay có lẽ thật sự mệt mỏi, nằm ở trên giường sau một lúc lâu liền ngủ. Bùi Cửu ngồi ở mép giường, ánh mắt sáng quắc nhìn Bạch Chi chăm chú, thờ dài, thì thầm tự nói, “Gỗ mục, trong lòng cô thật sự để ý ta sao?”

Bùi Cửu không nhìn thấu nàng. Luôn cảm thấy nàng cách hắn rất gần kì thực lại khá xa. Hắn luôn cảm thấy nàng có chuyện xưa, một câu chuyện xưa mà hắn không biết.

Vào lúc đêm dài nhân tĩnh Bạch Chi đứng lên đi ngoài, thấy Bùi Cửu quả thật ngủ ở dưới giường, cười khổ, đem trên giường dày mấy tầng chăn chia cho hắn một nửa, đắp lên cho hắn, sau đó tự đi ra ngoài. Toàn bộ đại doanh, binh lính đều giải quyết ngay tại chỗ. Vốn từng doanh trưởng đều có cái bỏ, bởi vì sợ đánh thức Bùi Cửu, bản thân lại là nữ con gái, thật không tiện, nàng đành phải ra ngoài giải quyết vấn đề sinh lý. Nàng không dám cách trưởng quá xa, tìm một chỗ ẩn nấp chuẩn bị cởi áo, nàng vừa kéo vạt áo bên hông, chuẩn bị cởi tiết khó, ánh mắt cảm giác được sóng dao phản quang, nàng quay lại vừa thấy, một cây đại đao bổ thẳng hướng nàng, nàng thân thủ nhanh nhẹn tránh ra, kinh ngạc nhìn, mới phát giác đúng là cô gái áo vàng.

“Cô rốt cục xuất hiện.” Bạch Chi giả bộ lạnh nhạt, kì thực trong lòng rất luống cuống. Bùi Cửu không ở bên người, chút thuật phòng thân của nàng, thật sự không dám khen tặng.

Cô gái áo vàng mắt lạnh nhìn chăm chú, “Xem ra cô luôn luôn ngóng trông cái chết.” Đại đao chói mắt, Bạch Chi nheo nheo, trên đại đao có vết máu. Quả thật là trên đầu chữ sắc có cây đao. Nhưng cô gái này có thể trà trộn vào, nói vậy có đồng mưu khác.

“Cô không có khả năng đến đây một mình, cô lớn mật hiện thân như thế, chiêu cáo thân phận bản thân, là muốn đòi đi lực chú ý của chúng ta, bảo vệ một đồng mưu khác?”

“Cô biết quá nhiều.” Cô gái áo vàng vọt về hướng Bạch Chi. Bạch Chi nhanh chân chạy, cao giọng hò hét, “Người đâu. Có thích khách.”

Cô gái áo vàng nóng nảy, muốn giải quyết dứt khoát, trước khi có người đến, phải giải quyết Bạch Chi. Chẳng qua Bạch Chi chạy nhanh như thỏ, nhất thời không đuổi kịp. Bạch Chi vòng qua một doanh trưởng, trong doanh trưởng có người vén rèm ra ngoài, là Mộ Đồ Tô. Hắn ăn mặc chỉnh tề, dường như chưa đi ngủ. Hắn thấy tình thế, trước ngăn người vì Bạch Chi quần áo không chỉnh, nhưng thấy có người tập kích Bạch Chi, vọt ra bảo vệ Bạch Chi. Cùng cô gái áo vàng giằng co.

Bạch Chi thờ phỉ phò, nhìn cô gái áo vàng bị vây vào hoàn cảnh xấu, Bạch Chi cảm thấy yên ổn. Chắc sẽ không có việc gì chứ?

Trong doanh trưởng lại đi ra một người, là Ngọc Linh. Có điều nàng ta không còn là bộ dáng nhát gan sợ hãi nữa, mà là hơi không vui cùng không kiên nhẫn, nàng vén tay áo lên. Bạch Chi nhìn thấy ánh sáng lạnh từ tên bắn lên, cảm thấy cả kinh, nghĩ cũng không nghĩ, trực tiếp vọt qua, hô to, “Cẩn thận.”

Mộ Đồ Tô quay lại nhìn, chỉ thấy tên bắn lên bắn thẳng về hướng hắn, hắn còn không kịp, một bóng dáng đã chặn ngang phía trước, phần đầu quên mình vì hắn ngăn trở một mũi tên lạnh như băng.

“Chi Nhi...” Mộ Đồ Tô thất thanh thét chói tai.

Sớm đã có người vọt qua, đi bắt hai kẻ mặt thám. Chỉ có một người lảng lảng đứng ở ngoài doanh trưởng. Bùi Cửu thấy được trong nháy mắt kia, Bạch Chi phần đầu quên mình vì Mộ Đồ Tô chặn một mũi tên, không chút do dự. Mà Mộ Đồ Tô vì sao gọi nàng “Chi Nhi”?

Là hắn suy nghĩ nhiều sao?

Chương 37

Trước khi Bạch Chi mất đi ý thức, có trong nháy mắt thanh tỉnh. Nàng quên đau đớn, chỉ ảo não bản thân lo lắng, càng hối hận bản thân phần đầu quên mình. Nàng thấy vẻ mặt Mộ Đồ lo lắng khổ sở, khe khẽ môi, dùng hết toàn bộ khí lực nói: “Xin người... xin người, không cần thích ta.”

Mộ Đồ Tô ngẩn ra, ngờ ngác nhìn Bạch Chi, trong mắt đầy bi thương, “Vì sao? Ta ngay cả quyền thích nàng, cũng không có?”

Bạch Chi miễn cưỡng lộ ra tươi cười, trong mắt phiếm nước mắt, cứ như vậy ngắt đi trong lòng Mộ Đồ Tô.

Hôm nay, chỉ sợ là một ngày trầm lắng nhất trong quân doanh. Bọn lính không dám thở mạnh, trong lều trại là Bùi lão tướng quân lớn tiếng quở trách, “Nam Chiếu khinh người quá đáng, dám cài cơ sở ngầm với lão phu. Mối thù ám sát bộ hạ của ta, không báo không thể. Muốn chơi đùa sao, lão phu chơi cùng bọn họ.”

Chúng tướng sĩ đều lặng im không tiếng động. Bởi vì trong đám quân kỹ hôm qua có hai mật thám, Bùi lão tướng quân giận chó đánh mèo, các quân kỹ cùng đưa tới với Bạch Chi đều bị phóng sinh, mai phục trên đường thông hướng Nam Chiếu, cuối cùng cũng không có kết quả, chỉ có hai vị kẻ mật thám hôm qua mà thôi. Có điều bởi vì địa hình quân doanh, mười quân kỹ được phóng sinh có thể không sống nổi.

Đây chính là nguyên do đầu tiên khiến Bùi lão tướng quân tức giận, càng làm cho hắn tức giận là chuyện Bạch Chi bị đâm. Bùi Cửu sau nói cho hắn, kỳ thực Bạch Chi đã sớm phát hiện có người Nam Chiếu lộn vào, chỉ là sợ ngộ thương người vô tội, mới nghĩ đến việc lấy bản thân làm mồi, bức mật thám hiện thân. Bùi lão tướng quân tức giận đôi này tự cho là đúng, gây ra hậu quả, Bạch Chi bị đâm, ngay phía bên trái, cách trái tim rất gần, cũng không biết có thể qua cửa này hay không.

Trong một lều trại khác, than sưởi bùng bùng thiêu đốt, trong trướng ấm áp dễ chịu. Bạch Chi nằm ở trên giường sắc mặt trắng bệch, đôi môi khô nứt, hô hấp mỏng manh chỉ sợ cứ như vậy chặt đứt. Bùi Cửu ngồi ở bên giường nhìn Bạch Chi, bình thường thích đỏ mặt như hắn, lúc này mặt so với Bạch Chi còn tái nhợt vài phần.

Bùi Cửu vẫn nhớ lúc đó Bạch Chi té xỉu trong lòng Mộ Đồ Tô, Tô Tô nổi danh luôn luôn lạnh như băng lại giống như đứa trẻ lạc đường không tìm thấy mẹ, trong mắt toàn là khủng hoảng nôn nóng, hắn cuồng loạn gọi quân y. Quân y tới rồi cứu trị, giọng điệu hắn nặng nề, hắn nói: “Nếu nàng chết, ông nhất định chôn cùng.”

Đó là Tô Tô mà hắn quen biết sao? Hắn cảm thấy thật xa lạ.

Lúc đó quân y xác nhận tên bắn lên cách trái tim Bạch Chi chỉ có một tấc, nếu như cố chấp rút ra, khả năng thương sẽ thêm nặng. Nếu như không rút ra cầm máu, chắc chắn sẽ mất máu quá nhiều mà chết. Nằm ngang cũng là chết, dựng thẳng cũng là chết, khi đó trong lòng Bùi Cửu thật loạn. Từ nhỏ đến lớn, hắn e ngại nhất chính là chết, không có cách nào đi đối mặt, vừa nghĩ đến việc “từ vong”, nhất định hắn sẽ lựa chọn rồi đi. Nhưng ở trong mắt mọi người, Bạch Chi là người phụ nữ của hắn, nàng sống hay chết là do hắn lựa chọn. Mọi người đưa đến ánh mắt, làm cho hắn rối rắm, không ai biết đây là tử huyết của hắn, động vào sẽ chết. Hắn có tâm tật trong người, bình thường dựa vào thuốc để duy trì, mấy năm nay mới có chuyển biến tốt. Bởi vì nhất thời khó thở công tâm, Bùi Cửu ngay tại đó ngắt đi.

Đội hắn tỉnh lại, tên bắn lên trên ngực Bạch Chi đã rút ra, nghe nói là Mộ Đồ Tô tự mình cảm đau. Thời điểm hắn đi gặp Bạch Chi, ở bên ngoài lều trại thấy Mộ Đồ Tô. Bắt đầu mùa đông, thời tiết rét lạnh, gió lạnh ào ào thổi vào bên trong quần áo, thỉnh thoảng nhìn mình. Hắn vừa tới gần, Mộ Đồ Tô liền đứng lên, lời nói khách sáo gì cũng không nói, trực tiếp hỏi: “Nàng... không có thai?”

Đây là hiển nhiên.

Bùi Cửu cũng dự đoán được chuyện này giấu giếm không lâu. Nàng bị thương, quân y bắt mạch cho nàng, sẽ biết chân tướng. Nhưng hắn không muốn nói nguyên do cho Mộ Đồ Tô, không hiểu vì sao đối với Mộ Đồ Tô sinh ra mâu thuẫn. Nếu như hắn ta không hỏi, hắn sẽ không đáp.

Vì thế, hắn lựa chọn trầm mặc.

Mộ Đồ Tô nói: “Người và nàng...”

“Chúng ta là lưỡng tình tương duyệt*, sợ cha ngăn cản mới nói dối. Cha ta biết chân tướng chưa?” Bùi Cửu vội vã tiếp lời nói của Mộ Đồ Tô, sợ Mộ Đồ Tô hỏi ra điều gì, hoặc là... nói cho hắn một chút ẩn tình mà hắn không muốn biết.

Mộ Đồ Tô trầm ngâm nói: “Đã biết rồi, lúc đó cha người cũng có mặt. Nếu không phải cha người nhắc nhở quân y Chi Nhi có thai, quân y cũng sẽ không nhắc đến việc này.”

“Phải không?” Bùi Cửu tưởng tượng ra được cảnh tượng về sau, lại bị ăn roi. Cũng tốt, đầy đủ phát huy hình tượng “ăn chơi” “phá cửa” “vô dụng” của hắn. Mười mấy năm nay, chẳng phải hắn vì chế tạo ra hiệu quả như vậy sao? Lúc này đơn giản là “dệt hoa trên gấm” làm cho cha càng chán ghét hắn mà thôi, chẳng phải hợp ý hắn sao?

“Ngươi không hiểu kỳ, vì sao ta gọi nàng Chi Nhi sao?” Ánh mắt Mộ Đồ Tô bỗng nhiên tối sầm lại, nói.

Bùi Cửu đăm cười, “Ân nhân cứu mạng?”

“Quen biết Chi Nhi, ta sớm hơn ngươi!”

Thì ra, thực không phải hẳn suy nghĩ nhiều. Nhưng hẳn không muốn biết tiền căn hậu quả *, chân tướng của bọn họ, biết thì như thế nào? Tự mình bị thương?

“Thì tính sao? Bùi Cửu ta đã xuất mã, cuối cùng cô gái nào mà không quỳ gối dưới sự phong lưu phóng khoáng của ta?” Bùi Cửu giả bộ không có việc gì, như trước nhẹ cười, tư thái nhẹ như mây. Mộ Đồ Tô lại nghiêm túc, “Ngươi muốn chơi đùa với đàn bà, kinh thành nơi nơi đều có, đừng đùa nàng.”

Bùi Cửu im lặng.

Mộ Đồ Tô rời đi, Bùi Cửu bỗng nhiên hỏi sau lưng hắn: “Vì sao nàng cứu ngươi?” Rốt cuộc vẫn không qua được bản thân.

Mộ Đồ Tô bởi vì những lời này mà nghi chân, trên khuôn mặt thanh lãnh nhìn không ra thái độ, hắn nói: “Nàng muốn để ta cách xa nàng một chút.”

“...”

Khi đó Bùi Cửu suy nghĩ, chuyện xưa của Bạch Chi, nên từ Mộ Đồ Tô nói ra.

Lúc Bạch Chi tỉnh lại, đã là năm ngày sau. Lúc ấy trời vừa sáng lên, phía chân trời vẫn là một mảnh lam nhạt. Nàng cảm thấy khát nước, đứng dậy muốn đổ nước uống. Nàng vừa ngồi dậy, chỉ cảm thấy ngực trái đau xé rách một trận. Nàng nhúu mày, cúi đầu nhìn nơi đó, đã có màu đỏ chảy ra, thấm băng gạc.

Nàng cũng bất chấp nhiều như vậy, tập tễnh đi đến bàn trà bên cạnh, rót mấy chén nước, nhuận nhuận yết hầu. Do dự ngủ năm ngày, Bạch Chi không muốn tiếp tục nằm, liền bọc một chiếc áo khoác không biết của ai, đi ra ngoài hít thở không khí.

Bình minh, quân doanh yên tĩnh. Chỉ có vài tên binh lính ngẫu nhiên qua lại tuần tra. Bạch Chi gắt gao bọc áo khoác đi ra doanh trường, đi không hề có mục đích.

Nàng đi đến cửa quân doanh, nghe được hai binh lính nghị luận.

“Đêm qua Mộ tướng quân dẫn dắt đội quân tinh nhuệ đánh lên quân doanh Nam Chiếu, đốt cháy lương thảo, thật sự làm lòng người vui sướng.”

“Cũng không phải, chẳng qua trên đường trở về, Mộ tướng quân bị bắn vào cánh tay, thật lo lắng.”

“Đúng vậy, nhưng lấy thể trạng của Mộ tướng quân, qua mấy ngày lại như thường có thể dùng tay đánh chết một con trâu.”

Bạch Chi nghe ngóng, cười cười tiếp tục đi. Đốt lương thảo thật đúng là chuyện thiếu đạo đức, đồng thời cũng làm cho bọn họ mờ mắt, nói vậy việc này không phải người tính tình ngay thẳng như Bùi tướng quân có khả năng nghĩ ra, phải là bản thân Mộ Đồ Tô tự tiện hành động đi? Nàng đi tới cạnh bên một doanh trường, ánh mắt ngẫu nhiên liếc nhìn, xuyên thấu qua khoảng cách tám mảnh doanh trường, nhìn thấy Mộ Đồ Tô đang một mình xử lý miệng vết thương. Hắn cúi trần, cánh tay nâng lên, miệng cắn vài miếng vải trắng, thần sắc thống khổ bôi thuốc cho tay kia. Thoạt nhìn cực kì cố sức.

Kiếp trước việc này đều do nàng làm. Nàng thích dính lấy hắn, cho dù hắn xuất chinh, nàng cũng sẽ mặt dày mày dạn đi theo. Lần đầu tiên nàng một mình đến đây tìm nơi nương tựa, lần thứ hai nàng hóa thành tiểu binh lẫn vào bên trong quân doanh, lần thứ ba nàng ẩn trong lương thảo. Hắn thật sự không có cách nào khác, cuối cùng đều mang nàng đi. Nàng là một tiểu thư mảnh mai, sức lực cầm binh khí cũng không có, điều duy nhất nàng có thể làm là mỗi lần hắn bị thương, nàng sẽ vì hắn dè dặt cẩn trọng bôi thuốc, mặc dù mỗi lần đều biến thành hắn đau mồ hôi ướt đầm. Thời điểm ăn chung nôi, nàng tự mình tỉ mỉ nấu nướng, vì hắn làm một phần đồ ăn “tình yêu”, mặc dù mỗi lần hắn đều lớn tiếng quở trách nàng lãng phí lương thực quốc gia, nhưng đều lang thôn hồ yết* ăn sạch sẽ đồ ăn nàng làm. Cho đến khi có Nam Chiếu công chúa, ngay cả tư cách tới gần hắn nàng cũng bị tước đoạt.

Bạch Chi lại kéo kéo áo khoác trên người, tiếp tục đi một chút.

“Này.” Phía sau có người gọi nàng? Bạch Chi quay đầu, thấy Bùi Cửu đuổi theo đi qua, vẻ mặt biểu hiện bất mãn, “Cô không thể an phận một chút sao? Vừa tỉnh lại đã đi ra chạy loạn. Mới vừa rồi không thấy cô, ta còn tưởng rằng cô đã chết bị người ta mang đi bãi tha ma rồi.”

“Chẳng phải hợp ý ngươi sao? Ngươi lại có thể phong lưu dưới ánh trăng, dạo thanh lâu, uống hoa tửu.” Bạch Chi thích thú nói.

Lúc này, Bùi Cửu ngược lại không có tư thái trước kia, vừa không phản bác, lại không tiếp lời của nàng, mà trầm mặc chống đỡ. Bạch Chi thấy hắn có chút không giống, tò mò hỏi: “Ngươi làm sao vậy?”

Bùi Cửu nghiêm cẩn nhìn Bạch Chi, “Cô chưa từng nghe câu con hư biết nghĩ lại quý hơn vàng sao?”

Bạch Chi che miệng nở nụ cười, nhẹ nhàng, “Ngươi cũng xứng là lãng tử?”

“Vậy ta đây là cái gì?”

“Ngựa đực.”

“...”

Bạch Chi kiểm hãm tươi cười, vỗ vỗ vai hắn, “Mới là lạ.”

“...”

Bạch Chi nghĩ lại một phen, “Chỉ nghe thấy gà mái kêu, không biết lại là gà trống choai gáy sáng?”

“...”

Bạch Chi cảm thấy thú vị, lại tự mình nở nụ cười.

Bùi Cửu không nói hai lời, bao nhanh áo khoác trên người Bạch Chi, không chút nào để ý tới Bạch Chi tay trái gà không chặt, trực tiếp ôm lên. Bạch Chi liền phát hoảng, lấy mắt trừng hắn, “Ngươi làm chi?”

“Gà trống choai muốn chứng minh cho gà mái xem, nó biết gáy sáng.”

Bạch Chi quá sợ hãi, “Ngươi dám?”

“Vậy cô nói xem?” Bùi Cửu nhún mày, bộ dáng nghiêm nghị “cô không giải thích, gia nói làm là làm”.

“Không dám, thực xin lỗi...” Bạch Chi đành phải yếu thế.

“Vậy còn kém không nhiều lắm.” Bùi Cửu trấn an nói.

“Vậy ngươi còn không thả ta xuống dưới?”

“Phiền toái, trực tiếp ôm cô về, không cần phải cảm ơn.” Bùi Cửu không kiên nhẫn nói, giống như thật ghét bỏ Bạch Chi nói nhiều.

“...” Đây rốt cuộc là ai ghét bỏ ai? Nàng yêu cầu hắn ôm nàng trở về sao?

Bạch Chi phát giác, Bùi Cửu bắt đầu phát triển theo hướng “vô lại”? Chẳng lẽ bị gì đó kích thích, gà trống choai không muốn gáy sáng rồi cuộc định thanh thanh cổ họng, vận sức chờ phát động? Dưới sự ngầm đồng ý của Bạch Chi, Bùi Cửu há to miệng ôm nàng đi về doanh trướng, trên đường thấy binh lính liếc mắt, Bạch Chi cảm thấy thẹn thùng, che hai mắt, không dám đối mặt.

Trong miệng nàng luôn nói, “Đến chưa?”

“Chưa.” Bùi Cửu thấy Bạch Chi như vậy, cố ý đi đường xa, như vậy vẫn chưa thỏa mãn, đi một vòng lại một vòng...

Bạch Chi phát hiện không đúng, cảm thấy qua thời gian thật dài, nàng hất tay ra, lại phát hiện vẫn ở vị trí mới vừa rồi, “Ngươi giẫm chân tại chỗ?”

“Ta còn đang làm nóng người.”

“...”

Bạch Chi có chút bất đắc dĩ. Con gà trống choai này, rốt cuộc muốn gây sự gì đây? Vì sao nàng lại theo hắn, cùng nhau gây sự.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Sam Y Tận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Bạch Chi không muốn ở lâu trong quân doanh, nhưng lại ngại chiến sự chưa kết thúc, không dám mạo muội đưa ra ý kiến rồi đi, hơn nữa miệng vết thương trên người chưa khỏi hẳn, lấy tính tình của Bùi Cửu, cũng sẽ không thể mang nàng rồi đi... Kéo dài như thế, nàng đến quân doanh cũng gần một tháng.

Nàng cùng Bùi Cửu là người rảnh rỗi trong quân, ngoài việc ăn uống vệ sinh ngủ, còn thật nhiều thời gian rảnh rỗi. Làm thế nào đây? Nếu là trước kia, cười ngửa bần tiện đều có thể, bây giờ Bạch Chi có thương tích trong người, những thứ đó đều không làm được. Không được đành phải tìm chuyện để làm. Bùi Cửu đề nghị câu cá.

Giai đoạn dưỡng thương, chơi cờ vô số lần, đổi mới một chút cũng rất tốt, Bạch Chi lòng tràn đầy vui mừng đáp ứng. Câu cá phải có công cụ, quân doanh nào có sẵn công cụ? Từ không có công cụ sinh ra công cụ, đành phải... tự bản thân chế tác.

May mà ngoài quân doanh có rừng trúc, có nguyên liệu tốt.

Vì thế, hai con người to xác rảnh rỗi cùng ra quân doanh đi chặt gậy trúc. Bùi Cửu cầm đại đao trong tay, Bạch Chi mang bao vải, dự định xuất phát. Người còn chưa ra quân doanh, đã bị binh lính trông coi ngăn cản, “Cửu công tử, chiến cuộc ác liệt, bên ngoài nguy hiểm, không nên xuất hành.”

Vì thế hai người dẹp đường hồi phủ, chán nản trở về tiếp tục chơi cờ.

“Từ từ.” Binh lính bỗng nhiên hô.

Hai người cho rằng có ánh rạng đông, hưng phấn quay đầu.

Chỉ thấy binh lính kinh hoàng chỉ vào Bạch Chi, ngón tay không ngừng run run, “Máu, máu.”

Hai người đều không hiểu lắm, Bùi Cửu xoay người Bạch Chi lại, nhìn binh lính luôn luôn chỉ vào cái mông, thấy trên vải có một vết máu to bằng bàn tay, Bùi Cửu nhảy dựng lên, cầm lấy bả vai Bạch Chi hỏi: “Cô đau chỗ nào?”

“Chỗ nào cũng không đau.” Bạch Chi không hiểu phản ứng căng thẳng của Bùi Cửu.

“Cô không biết là... nơi đó có đau không?”

“Nơi nào?”

“Nơi đó.”

“Nơi nào?”

“Chính là nơi đó, nơi đó...” Bùi Cửu như chó cùng rứt giậu, trực tiếp chỉ chỉ cái mông của bản thân. Bạch Chi suy nghĩ một chút. Cái mông đau? Máu? Quan hệ giữa hai cái này... Lúc Bạch Chi hiểu ra, trên mặt nàng lập tức choáng váng ra hai đóa mây đỏ, đúng là tình huống ít gặp.

Đó là tình huống ít có, ở trong mắt Bùi Cửu là cực kì không tầm thường. Mặt nàng tại sao lại đỏ lên, là chỗ nào không thoải mái? Bùi Cửu không nói hai lời, trực tiếp ôm lấy Bạch Chi, trầm mặt tiến lên chạy như điên hướng doanh trường quân y.

Bạch Chi hô: “Người làm gì?” Nàng bắt đầu giãy dụa.

“Có bệnh cần xem đại phu, cầm miệng.” Không để ý Bạch Chi kịch liệt giãy dụa, như trước nhiệt huyết ôm nàng đi gặp đại phu. Bạch Chi suýt nữa phun ra một búng máu, quả thật là gà trống choai chưa biết gáy, chẳng biết gì cả.

Bắt đầu từ lúc Bùi Cửu ôm nàng chạy như điên đến doanh trường quân y, Bạch Chi chưa bao giờ buông tha cho hi vọng, nàng muốn giãy dụa khỏi Bùi Cửu, nhưng hấn thật sự nhiệt huyết, kiên trì không ngừng ôm nàng đi qua.

“Mộ tướng quân, thuốc này, một ngày uống ba lần, hãy nhớ lấy, lần này người phong hàn cực kì nghiêm trọng, không giống lúc trước.” Quân y đem thuốc giao cho Bùi Thất, nói với Mộ Đồ Tô.

Ai biết được, lúc này hai người ầm ầm xông vào doanh trường quân y, bên trong không chỉ có quân y, còn có Mộ Đồ Tô cùng Bùi Thất.

Dường như thiên địa vạn vật tất cả đều dừng lại, ba người bên trong nhìn hai người xông tới, hai người xông tới thì có vẻ vô cùng xấu hổ.

Mặt Bùi Thất mang vẻ giận nói: “A Cửu, liếc mắt đưa tình thì đến nơi khác đi, miễn cho dơ bẩn nơi này.”

Bùi Cửu vội vàng giải thích, “Không phải, là Chi... Chi Nhi bị thương.” Không nói hai lời, nâng lên cái mông Bạch Chi. Bạch Chi hét lên một tiếng, “A!” Một khắc kia, nàng muốn bóp chết hấn. Hấn không hiểu nàng chỉ có thể trách hấn không biết, vì sao phải tỏ ra hấn không biết làm gì? Khẳng định sẽ bị mọi người chê cười. Nàng còn mặt mũi nào nữa? Bạch Chi nhắm chặt hai mắt, nhắm chờ chết.

Ai biết...

Bùi Thất kêu to, “Đẻ non? nhanh chóng để quân y nhìn xem.” Chẳng lẽ Bùi Thất còn không biết Bạch Chi giả mang thai?

Bạch Chi mạnh mẽ mở mắt ra... Con cái Bùi gia có phải đều thiếu dây thần kinh hay không?

Nàng căn bản là chưa mang thai, làm sao đẻ non? Những người khác, chỉ có thể đôi mắt to trừng đôi mắt nhỏ. Mộ Đồ Tô ho khan một tiếng, đánh vỡ cục diện xấu hổ, “Hấn là bị thương.”

“...” Ngay cả Mộ Đồ Tô cũng...

Bạch Chi nghẹn một ngụm máu tươi ở cổ họng, thật muốn phun ra. Nàng hi vọng, phun cho ba người đàn ông không có mặt này cả mặt đều là máu.

Quân y lạnh nhạt thu thập máu thuốc trên bàn, nhìn quen không trách nói: “Đây là kinh nguyệt phụ nữ, mỗi tháng đều đến một lần, không phải bị thương, lại càng không mất máu quá nhiều mà chết. Đây là phản ứng theo chu kỳ của thân thể khỏe mạnh.”

“Khụ khụ.” Mộ Đồ Tô ho mạnh.

Sắc mặt Bùi Thất tái nhợt.

Bùi Cửu càng cứng ngắc không thôi, ngay cả đôi mắt cũng cứng ngắc nhìn Bạch Chi, Bạch Chi thì lấy khuôn mặt đỏ rực ảo não nhìn hắn. Đầu là gà trống choai chưa từng gáy, không hiểu, cũng có thể giải thích được. Gây chuyện chê cười, cũng chỉ có thể nghẹn trong lòng mà cười, miễn cho bị thương đến tự tôn.

Đi ra từ doanh trường quân y, Bạch Chi mặc một bộ nam trang tiểu được đồng, nàng mặt mày thanh tú, da dẻ trong sáng nõn nà, cực kỳ giống một mỹ nam tử xinh đẹp quá đáng. Người đầu tiên nhìn nàng mặc nam trang là Bùi Cửu, hắn ngay tại chỗ si ngốc sững sờ một hồi lâu.

“Nếu cô mặc nam trang đạo thanh lâu, ta nghĩ chỉ sợ các nàng nguyện ý bỏ tiền ra để cô cùng các nàng một đêm. Ngay cả nam khách làng chơi, cũng sẽ đối với cô có ý tưởng không trong sạch.”

Bạch Chi tự tin cười, “Đây là hiển nhiên.”

“Cô từ đâu mà tự tin như thế?”

Bạch Chi lại cười không nói. Trước kia nàng giả mạo binh lính lẫn vào quân doanh, cả đội binh lính dùng ánh mắt soi mói nhìn nàng, đối với nàng động tay động chân. May mà nàng kịp thời đầu nhập vào Mộ Đồ Tô, mặc dù đã bị thóa mạ một chút, nhưng đêm đó Mộ Đồ Tô cư nhiên để nàng ngủ lại trong doanh trường của hắn. Cho dù, ngày thứ hai liền phái người mang nàng trực xuất trở về...

Nam trang so với nữ trang càng thoải mái, không cần dẫn theo làn váy, bước chân cũng tương đối lớn hơn một chút. Có điều Bạch Chi phát giác Bùi Cửu luôn luôn kỳ quái nhìn nàng. Bạch Chi không hiểu, hỏi hắn, “Người làm chi?”

“Phụ nữ các cô thật là kỳ lạ, vô cớ mất máu, làm đàn ông vẫn tốt hơn.” Bùi Cửu tự đáy lòng biểu đạt vẻ mặt “làm đàn ông vẫn tốt”.

“Cũng không phải? Đàn ông có thể có tam thê tứ thiếp, đàn bà chỉ có thể hầu hạ một chồng; đàn ông ở ngoài ăn chơi đàng điếm, đàn bà chỉ có thể ở nhà thêu hoa.”

“Xem miệng cô đầy oán khí.”

Bạch Chi bĩu môi, “Hiển nhiên, ta oán khí tận trời. Vì sao đàn ông không thể một chồng một vợ, vì sao đàn ông ăn chơi đàng điếm là chuyện thường tình, đàn bà ở ngoài lại là dâm tiện không chịu nổi?” Bạch Chi nói những lời này, chỉ là vô tâm. Kiếp trước, nàng đọc đủ thứ kinh thư, đối với chế độ như thế không tán thành cho lắm, nhưng làm một thiên kim, chỉ phải như những thiên kim tầm thường khác, nhẫn nhục chịu đựng. Nàng vốn có tính tình phản nghịch, trói buộc bởi lễ giáo, Bạch Uyên lại cầu đến Mộ Đồ Tô. Nàng cắn bản không lo xong bản thân. Lần này sống lại một lần, nàng cố ý không tiếp tục đọc sách, ngược lại mua dao lộng thương. Nàng không tiếp tục dè dặt có lẽ, ngược lại tùy tâm sở dục. Mặc dù hơi tận lực, nhưng so với kiếp trước sống tự tại hơn.

Vừa chịu trói buộc vừa tùy tâm sở dục, có lẽ là thái độ tốt nhất của nàng với cuộc sống.

“Chỉ Nhi...” Bùi Cửu bỗng nhiên trầm xuống, “Cô đang trách cứ ta ăn chơi đàng điếm, không biết gì sao?”

Bạch Chi ngẩn ra, “Ta không có ý này.” Nàng nói lời nói kia, chỉ là tùy ý cảm khái oán giận một chút.

“Gã cho ta đi.” Bùi Cửu mặt đỏ quay đầu không nhìn nàng, “Ta cam đoan cô sẽ là người phụ nữ của ta, nếu như ta đi ăn chơi đàng điếm, sẽ mang cô đi cùng.”

Hứa hẹn này thật kỳ lạ. Là chỉ, cùng nhau phong lưu khoái hoạt, hay là chỉ, hấn chơi của hắn, nàng chơi của nàng, có phúc cùng hưởng?

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Sam Y Tận* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Bạch Chi kì thực có ý với Bùi Cửu, ở trong lòng nhiều lần nghĩ sẵn trong đầu, hi vọng có một ngày Bùi Cửu có thể coi trọng nàng, dù sao tuổi cũng không còn nhỏ . . Nhưng điều duy nhất làm cho nàng lo lắng là Bùi lão tướng quân đứng trong đội ngũ của thái tử, đến lúc đó tam hoàng tử đoạt vị thành công, bọn họ sẽ như thế nào?

Bạch Chi do dự, khiến Bùi Cửu thật bị thương. Hắn nguyên tưởng rằng Bạch Chi sẽ vui vẻ đồng ý. Vì tránh cho hai người xấu hổ, cũng vẫn hỏi một chút tôn nghiêm của bản thân, Bùi Cửu dương miệng, hừ lạnh nói: “Hừ, cư nhiên không thích gia? Gia ở trong thế giới hoa hoa lẫn lộn, gia vừa nói muốn kết hôn với các nàng, các nàng đều vui vẻ, chỉ có cô mặt không đổi sắc như vậy.”

“A Cửu...” Bạch Chi vừa muốn nói gì, bị Bùi Cửu ngắt lời, ”Hiện tại cô hối hận? Hối hận cũng không còn kịp rồi, gia không cưới cô, gia ở kinh thành có bao nhiêu mỹ nữ, làm gì cho cô? A!” Bùi Cửu gấp, “Buồn ngủ muốn chết, ta đi doanh trường ngủ.”

Bùi Cửu không để ý Bạch Chi kêu to, kích động rồi đi. Bạch Chi thấy gọi không được, cũng không tiếp tục gọi.

Không nghe thấy Bạch Chi gọi to, Bùi Cửu mới thả chậm bước chân, trên mặt càng thêm ngưng trọng, đôi mắt sáng ngời cuối cùng hóa thành ảm ảm lộ ra thương cảm, ảm đạm vén màn, lăn đến trên giường, trùm chăn ngủ.

Ở bên ngoài Bạch Chi luôn luôn nhìn theo bóng lưng Bùi Cửu, trong lòng cũng không sáng khoái. Bùi Cửu thật muốn cưới nàng, hay là đùa? Hắn một lát nghiêm túc một lát vui đùa, làm cho nàng không đoán được thật giả.

Nghĩ nhiều cũng vô ích, vẫn là không nghĩ thì tốt hơn, Bạch Chi thở dài, cũng trở lại lều trại, cũng định đi ngủ. Lại ở trên bàn trong lều trại nhìn thấy một phong thư, là thư từ kinh thành gửi tới. Bạch Chi đến quân doanh ngày thứ ba liền viết thư đến kinh thành cùng đến Tô thành, gửi cho Bạch Uyên cùng Liễu thị báo bình an. Phong thư này, chắc là Liễu thị đi? Bạch Chi mở thư, chưa từng đoán được, lại là Bạch Uyên gửi tới? Bạch Chi sững sờ, mở thư nhìn nhìn, không lái nhai việc nhà, chỉ có một dòng chữ, dặn nàng nhớ giữ an toàn, nhanh chóng đến kinh sum vậy. Bạch Chi xem xong, viết một phong thư hồi âm, định giao cho người đưa thư. Đi đến ngoài lều trại đưa thư, hai gã binh lính ở bên ngoài, thấy là Bạch Chi, gật đầu với nàng, “Bạch cô nương, lần này chúng tôi có nhiệm vụ, cô hãy gửi thư đến doanh trường thứ ba phía đông, nơi đó có bồ câu đưa tin.”

Bạch Chi xuyên thấu qua khe hở màn doanh trường, thấy Mộ Đồ Tô đang cùng người gửi thư bàn luận gì đó, chắc là quân sự cơ mật, Bạch Chi không ở lâu, ngoan ngoãn đi doanh trường mà binh lính chỉ, tìm bồ câu đưa tin.

Trông bồ câu đưa tin là một ông cụ, nhìn thấy Bạch Chi, đưa tay nói: “Kinh thành?”

“Vâng.”

“Đưa đây.”

Bạch Chi đem phong thư đưa cho ông cụ, ông cụ tiếp nhận, nhét vào chân một con bồ câu đưa tin, cho phép nó cất cánh. Bạch Chi thấy trong lòng có rất nhiều bồ câu đưa tin, thuận tiện vuốt ve một con gần nhất, vốn định rời đi, đã thấy ông cụ từ trong một chiếc lồng khác lấy ra một con bồ câu đưa tin cánh dính máu, chuẩn bị cắt họng nó. Bạch Chi kinh hãi, “Ông định làm gì?”

Ông già không cho là đúng, “Con bồ câu đưa tin này gãy cánh rồi, đã không làm bồ câu đưa tin được, giữ lại làm chi? Trực tiếp làm nguyên liệu nấu ăn, không lãng phí.”

Bạch Chi nhìn con bồ câu đưa tin to mọng trên tay ông cụ, ánh mắt đậm xanh kia đen thui vô tội, đầu hơi nghiêng, còn chưa nhìn ra mình có nguy hiểm. Bạch Chi cảm thấy đau xót, trí nhớ kiếp trước bùng lên như từng ngọn sóng.

Mộ Đồ Tô có ba bảo vật, bảo mã Tật Phong, bồ câu đưa tin Tia Chớp, cùng với thể tử của hắn – Nam Chiếu công chúa. Trước khi Nam Chiếu công chúa còn chưa xuất hiện, Bạch Chi luôn luôn phấn đấu vì Mộ Đồ Tô, bảo mã Tật Phong cùng bồ câu đưa tin Tia Chớp đều do nàng tự tay nuôi dưỡng. Lúc trước Mộ Đồ Tô cực kì không thích nàng nuôi dưỡng bảo bối của hắn, sau thấy Tật Phong cùng Tia Chớp thân thiết với nàng, liền chậm rãi mềm hoá, ngầm đồng ý để nàng nuôi. Nàng cùng Tật Phong và Tia Chớp có cảm tình thâm hậu, cho đến khi Nam Chiếu công chúa xuất hiện, quyền dưỡng dục thuộc về Nam Chiếu công chúa, mỗi ngày nàng lấy nước mắt rửa mặt. Nàng cho rằng cả hai bọn họ đều quên nàng, nhưng có một ngày sáng sớm thức dậy, nàng thấy Tia Chớp đứng ở cạnh bên song cửa sổ phòng nàng, hướng nàng kêu cô lỗ cô lỗ, giống như hưng phấn kêu gọi. Bạch Chi vì điều này mà vui mừng, đặc biệt phái nha hoàn đến phòng bếp lấy một hộp hạt ngô, đút cho nó ăn. Nàng cho rằng Mộ Đồ Tô tuyệt tình nhưng động vật còn có tình, cũng được. Về sau sáng sớm mỗi ngày, Tia Chớp luôn đậu xuống song cửa sổ, hướng nàng cô lỗ cô lỗ. Cho đến có một sáng sớm, nàng rút cuộc không thấy Tia Chớp xuất hiện, sau nghe nói, cánh Tia Chớp không biết vì sao lại gãy, bị nhốt ở trong lồng, không ra được. Nàng muốn đi gặp Tia Chớp, muốn trị liệu cho Tia Chớp, bị Nam Chiếu công chúa cự tuyệt, niềm an ủi duy nhất của nàng cũng không có. Sau này, nghe nói Tia Chớp bởi vì không thể bay, buồn bực không vui mà chết.

Bạch Chi nói với ông cụ: “Con bồ câu đưa tin này, bán cho ta đi.” Bạch Chi từ trong túi lấy ra một thỏi bạc, đưa cho ông cụ. Ông cụ hoài nghi nhìn Bạch Chi, tiếp nhận bạc, giao ra con bồ câu đưa tin.

Bạch Chi nâng bồ câu đưa tin, vuốt ve đầu của nó, “Xương người bị gãy, còn có thể khỏi hẳn, ta không tin, mày không thể chữa khỏi. Ta đặt cho mày một cái tên, gọi... Tia Chớp, được không?” Con bồ câu đưa tin này cùng Tia Chớp có màu lông không giống nhau, Tia Chớp là màu xám pha vàng, mà con này thuần sắc bình thường. Nhưng Bạch Chi vẫn muốn gọi nó là Tia Chớp.

Trong doanh trường của nàng không có thuốc chữa thương, lúc trước nàng ngủ ở chỗ Bùi Cửu, vết thương khỏi liền bị người cực kì coi trọng nam nữ

khác biệt như Bùi lão tướng quân chuyển đến nơi khác, cho nàng một mình một doanh trướng. Lúc trước nàng trúng tên thuốc đầu ở chỗ Bùi Cửu, Bùi Cửu lại đang ngủ, chỉ phải tìm quân y lấy chút dược.

Bạch Chi đến lầu quân y, không thấy quân y ở trong doanh trướng, nàng vốn định chờ một lát, có điều một lát đã qua vẫn không thấy bóng dáng quân y, Bạch Chi không chịu nổi, tự tìm. Nàng có chút hiểu biết dược liệu, nàng cần thuốc bó xương, không nói chơi.

Đang lúc nàng lục tung tìm dược, sau lưng nàng, có người lớn tiếng hô: “Ai?”

Bạch Chi còn chưa kịp quay đầu, người nọ lập tức đưa tay, muốn đem nàng đặt trên bàn. Bạch Chi cũng có mấy chiêu thuật phòng thân, xoay người vừa chuyển, cánh tay xua về phía sau, người nọ tay mất lạnh lẽ, bắt lấy bàn tay đang hướng hân tập kích. Hai tay Bạch Chi bị bắt, dùng chân gạt chân hân, ai biết, dưới chân đạp phải một cái chày giã thuốc, thân mình bị trượt, trực tiếp áp đảo người phía sau, người nọ xuất phát từ bàn năng, muốn đỡ nàng, hai tay vừa ôm, trực tiếp nắm giữ hai bánh bao lớn trước ngực Bạch Chi.

Người nọ ngẩn ra, “Con gái?”

Bạch Chi một thân nam trang, lại đưa lưng về phía người nọ, làm người nọ tưởng là kẻ trộm.

Nếu là người khác, Bạch Chi khẳng định xoay người cho người nọ một bạt tai, nếu không phải nàng nhận ra người nọ, không muốn có gì liên quan, nàng đành phải nén giận, giã giũa khỏi người hân, định chạy trốn chết.

“Cô lỗ cô lỗ.” Trên bàn Tia Chóp kêu vài tiếng, coi như đang nhắc nhở Bạch Chi, đừng quên nó.

Nàng muốn chạy trốn, người nọ lại không cho phép. Trọng địa quân doanh, chỉ có một người con gái là Bạch Chi, cô gái mặc nam trang này, khẳng định lai lịch không rõ ràng. Hân tiến lên vài bước, đứng yên phía trước Bạch Chi, vốn định lớn tiếng hỏi là ai, nhưng thấy Bạch Chi đứng trước mặt hân, chỉ có thể ngẩn ra. Mộ Đồ Tô nói: “Là nàng?”

Bạch Chi không nói, lách mình từ bên cạnh Mộ Đồ Tô đi qua. Bàn tay Mộ Đồ Tô nhẹ nhàng túm lại, bắt lấy cánh tay Bạch Chi.

“Tướng quân, ngươi muốn làm gì?” Bạch Chi liếc mắt nhìn Mộ Đồ Tô.

Mộ Đồ Tô mặt không biểu cảm nói: “Ta không thích nàng là được, làm gì đối địch ta như vậy? Ta nợ nàng cái gì?”

Bạch Chi giật mình. Đúng vậy, hân nợ nàng cái gì? Hân chẳng nợ cái gì cả. Là nàng mua dây buộc mình, đúc cho bản thân một lòng sắt, cùng hân cách rất xa, đều là nàng một phía tình nguyện. Bạch Chi mím môi, hướng Mộ Đồ Tô cười cười, “Thực xin lỗi, ta chỉ cảm thấy bản thân đã là phụ nữ có chồng, sợ người ta hiểu lầm, mới xa cách với tướng quân.”

“Khụ khụ, phải không?” Mộ Đồ Tô vừa ho khan vừa lạnh lùng nhìn Bạch Chi, yên lặng nhìn Bạch Chi, giống như muốn lấy cái nhìn này nhìn ra ý tưởng chân thật trong nội tâm nàng.

Bạch Chi hiện ngang lăm liết quay đầu nhìn lại, rất thanh minh.

“Cô lỗ cô lỗ.” Trong tay Bạch Chi nâng Tia Chóp, thật là kịp thời đánh vỡ cục diện bế tắc. Hai người đều đem ánh mắt nhìn chăm chú trên người Tia Chóp. Mộ Đồ Tô nói: “Nó bị thương?”

“Ừm.”

“Nàng đến tìm dược phải không? Giao nó cho ta, nàng tiếp tục tìm dược đi.” Mộ Đồ Tô vươn tay, định đón Tia Chóp.

Bạch Chi do dự một lát, đôi mắt nhu nhu, đem Tia Chóp giao cho Mộ Đồ Tô, bản thân trở lại tủ thuốc, tìm dược liệu. Rốt cuộc là quân y, rất nhiều dược liệu, ngân tử chồng chất so với Bạch Chi cao gấp hai lần. Bạch Chi cầm cây thang leo lên leo xuống, thật vất vả Bạch Chi mới lấy đủ, xoay người thời khắc đó, thấy Mộ Đồ Tô ngồi ở ghế tựa, ngủ say. Bỏ câu đưa tin hân đang ôm dường như rất quen thuộc, đầu tiến vào khuỷu tay hân, cũng bình yên ngủ.

Nàng tìm dược, rất lâu sao?

Không bằng để cho bọn họ ngủ thêm một lát. Bạch Chi không đánh thức hân, mà bắt đầu làm việc tiếp theo. Thuốc đắp ngoài da, trước tiên phải giã nát, ngâm nước ấm. Nàng cực lực đè thấp thanh âm giã thuốc, đem dược liệu ngâm vào trong nước ấm, chờ một khắc, là được. Trong lúc chờ đợi không có việc gì để làm, Bạch Chi nhàm chán nhìn quanh bốn phía, cuối cùng vẫn đem ánh mắt chuyển tới Mộ Đồ Tô đang ngồi cách đó không xa cúi đầu ngủ.

Hân ngủ nhanh như vậy, không phải nàng tìm dược lâu, mà là thân thể hân có phong hàn lại một nhọc. Không giống như nàng cùng Bùi Cửu, ăn không ngồi rồi, không có việc gì. Hân có mối thù rộng lớn, phụ trợ tam hoàng tử đoạt binh quyền, tranh ngôi vị hoàng đế. Giác mộng lớn nhất của nàng kiếp trước, đơn giản là làm cho Mộ Đồ Tô yêu nàng, từ đây tương thân tương ái. Sống lại, giác mộng lớn nhất của nàng đơn giản là bắc cóc một vị tướng công yêu mình mang lên núi, cùng cha mẹ trải qua những ngày bình thường. Cho dù sống lại, nàng vĩnh viễn là một cô gái, cùng hân kém khá xa.

Bạch Chi ngửi dược vị thuốc, biết có thể rịt thuốc. Nhưng Tia Chóp đang ngủ trong lòng Mộ Đồ Tô. Bạch Chi lại không muốn quấy rầy Mộ Đồ Tô ngủ, đành phải để Tia Chóp thiệt thòi, nàng quyết định cưỡng chế rút Tia Chóp ra.

Rút ra thân thể Tia Chóp, đầu còn giúc ở trong khuỷu tay Mộ Đồ Tô, Bạch Chi thoáng gia tăng chút sức lực, Mộ Đồ Tô động, Bạch Chi bởi vì dùng sức

hơi mạnh, thân mình ngã ra phía sau, té ngã trên đất.

Mộ Đồ Tô nhìn thấy, nhẹ nhàng cười, khoe miệng lộ ra độ cong xinh đẹp, “Ngu đáng yêu.”

Hắn cười rộ lên, tuyết lớn rét đậm cũng sẽ đột nhiên ngừng. Có điều hắn bỗng nhiên ngưng cười, ánh mắt ảm đạm, hơi thương cảm nhìn Bạch Chi, hắn xoay mặt, không tiếp tục nhìn nàng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Sam Y Tận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40

Mộ Đồ Tô đi về hướng Bạch Chi, đem bỏ câu trong tay đưa ra, hắn nói: “Ta giúp nàng cầm bỏ câu đưa tin, nàng giúp nó thuốc trị thương, được không?”

Bạch Chi gật đầu.

Lúc quân y trở về doanh trường, nhìn thấy hình ảnh cực kỳ ảm áp. Trong tay Mộ tướng quân nâng bỏ câu đưa tin, Bạch Chi dè dặt cẩn trọng vì bỏ câu đưa tin buộc chặt bằng vải, bỏ câu trắng bị hai người hầu hạ nghiêng đầu, lấy một đôi mắt đậu xanh hướng hắn bên này nhìn tới.

Mộ Đồ Tô đang nhìn nàng, Bạch Chi cảm giác được, nhưng nàng lại giả bộ không biết. Dễ dàng đem thương thế của bỏ câu đưa tin trị xong, Bạch Chi giương mắt nhìn lại Mộ Đồ Tô, đôi mắt lóe ra hưng phấn, “Tốt lắm.”

Mộ Đồ Tô gật đầu.

Quân y ở ngoài cửa ho khan hai tiếng, “Tướng quân cùng Bạch cô nương đến sao?”

Hai người đều kinh ngạc một phen, ánh mắt hướng về quân y. Quân y vô cùng lạnh nhạt đi tới tủ thuốc, lấy ra một bao thuốc sớm được bọc tốt, đưa cho Mộ Đồ Tô, “Tướng quân, được đã pha chế xong, nhớ uống trước khi ăn cơm nửa canh giờ. Nhìn sắc mặt tướng quân, phong hàn chưa giảm bớt, nên chú ý nhiều hơn.”

Mộ Đồ Tô gật đầu, vừa tiếp nhận được, một tiểu binh xông vào, quỳ trên mặt đất, chấp tay nói: “Tướng quân, không tốt, Bối lão tướng quân cùng Bối Tiên Phong bị quân địch mai phục, quân ta tổn thất rất lớn.”

Mộ Đồ Tô “đăng” một tiếng đứng lên, nguyên bản sắc mặt hơi trắng bệch càng thêm xanh trắng, hắn nói: “Nhanh chóng phái người trợ giúp tiến đến, nghĩ cách cứu viện Bối lão tướng quân cùng Bối Tiên Phong, nơi quân ta bị mai phục, phái người vẽ bản đồ, triệu tập toàn bộ tướng lĩnh, đến doanh trại chỉ huy tập hợp.”

“Vâng.” Binh lính nhanh chóng lui ra.

Mộ Đồ Tô cũng không ở lại thêm, lập tức đi về hướng doanh trại chỉ huy.

Bạch Chi gạt mình tại chỗ, nghĩ rằng, Bối Thất chắc là Bối Tiên Phong đi. Kiếp trước, Bạch Chi gặp qua Bối Tiên Phong rất có danh tiếng, nghe nói hắn vì cứu Bối lão tướng quân, trong một lần chiến dịch, mất đi hai chân, một thanh niên cực tốt, chỉ có thể sống cả đời trên xe lăn. Cuộc đời này, lần đầu tiên nhìn thấy Bối Thất, nàng chỉ phát hoảng, cảm thấy tương tự, rốt cuộc là bức họa cùng người thật có chút giống, không ngờ tới...

Bạch Chi bỗng nhiên trở mặt, giống như nhớ được chuyện cực kỳ quan trọng.

Nàng vội hỏi quân y, “Quân y, ông có biết lần tác chiến này, là sáu vạn đại quân sao?”

Quân y nghi hoặc nhìn nàng vài lần, chưa trả lời, nhưng từ trong ánh mắt hắn, Bạch Chi biết, lần này nàng đoán đúng rồi. Nếu thật là như vậy, như vậy chính là trận chiến dịch này, Bối Tiên Phong mất đi hai chân, Mộ Đồ Tô tiến đến nghĩ cách cứu viện, mất tích...

Kiếp trước, hắn mất tích hơn ba tháng, mới trở về. Ba tháng kia, là những ngày Bạch Chi khó vượt qua nhất, nhưng nàng tin tưởng vững chắc, Mộ Đồ Tô chưa chết, hắn chỉ là nhất thời chưa về mà thôi. Có điều làm cho nàng vạn vạn không thể tưởng được là, ba tháng sau hắn đã trở về, lại dẫn theo một cô gái trở về, là Nam Chiêu tiểu công chúa. Hắn ở phía trước điện quý ba ngày ba đêm, cầu tiên để tứ hôn. Đó là một Mộ Đồ Tô điên cuồng như thế nào? Bạch Chi chưa bao giờ gặp qua. Nàng chỉ có thể tránh ở dưới mái hiên, không biết khóc cái gì, đau lòng hắn, càng đau lòng bản thân. Cô gái kia dùng ba tháng, làm cho hắn yêu, nàng dùng hai năm, cũng không thể đổi lấy một cái mỉm cười đơn giản. Là nàng không tốt? Hay là cô gái kia quá tốt?

Bây giờ, lúc này đây hắn sẽ hội ngộ Nam Chiêu công chúa mà hắn âu yếm. Bạch Chi dương môi tự giễu cười.

Như thế cũng tốt.

Bạch Chi ôm Tia Chóp, từ biệt quân y. Nàng vừa đi ra doanh trường, đã thấy Bùi Cửu quần áo không chỉnh từ doanh trường đi ra, thần sắc hấn kích động, sắc mặt trở nên trắng, vừa buộc đai lưng trên người, vừa nhắm phía doanh trường chỉ huy.

Bạch Chi từ phía sau Bùi Cửu gọi hấn lại, “A Cửu.”

Bùi Cửu quay lại thấy là Bạch Chi, dừng lại một chút, thần sắc hấn như trước bị vây trong trạng thái kích động. Bạch Chi hỏi hấn, “Vì sao tâm sự chùng chắt? Phát sinh chuyện gì?”

“Mới vừa nghe ngự lâm quân cùng Nam Chiếu quân kịch chiến, cha ta cùng Thất ca gặp nạn, không biết tình huống như thế nào, ta thật lo lắng.”

“Vậy ngươi định làm chi? Đi doanh trường chỉ huy hỏi kết quả? Ngươi lấy thân phận gì?” Trái ngược với Bùi Cửu sợ hãi, Bạch Chi lạnh nhạt rất nhiều. Dù sao nàng biết kết cục. Đây chính là chiến dịch cuối cùng của Bùi lão tướng quân. Về phần nguyên nhân, Bạch Chi không biết, có lẽ liên quan tới việc Bùi Thất bị mất hai chân.

Bùi Cửu không quan tâm, “Cho dù đem ta coi như mật thám, ta cũng phải đi. Ta chỉ có cha ta cùng Thất ca. Bọn họ không thể có việc.”

Bạch Chi ngăn ra, thực không ngờ, Bùi Cửu coi trọng hai người bọn họ như thế.

Bạch Chi tự biết không khuyên được hấn, chỉ có thể từ bỏ, theo hấn đi. Nàng đi phòng bếp lấy mấy cây gậy trúc, làm cho Tia Chóp một chiếc ổ thoải mái. Kiếp trước nàng từng nuôi bồ câu đưa tin, chút việc nhỏ ấy, nàng rất thành thạo hoàn thành.

Làm tổ tiêu phí thời gian thật dài, chờ nàng rút cục thẳng sống lưng, lau mồ hôi trên trán, thở dài, nàng lại phát giác bản thân rất đói. Nàng nghĩ, nàng nên đi ra ngoài tìm chút gì đó ăn. Khi nàng vén màn lên, lại phát hiện Mộ Đồ Tô cầm đầu, một số lớn binh lính tinh nhuệ đang ra quân doanh. Hấn là đi cứu Bùi lão tướng quân cùng Bùi Tiên Phong. Bạch Chi nhìn một đám binh lính rời đi, tâm sinh tiếc hận. Tất cả binh lính rời đi lần này, chỉ sợ không về được. Năm đó Mộ Đồ Tô tiến đến nghỉ cách cứu viện, chỉ có một mình trở về. Bọn họ đánh mất tính mạng, Mộ Đồ Tô lại ôm nỡ nhân về, đây là loại đãi ngộ nào.

Bạch Chi không muốn quản, đây là số mệnh không giống nhau.

Có lẽ là sắc trời khá muộn, phấm màu lam nhạt, Bạch Chi lại thấy Bùi Cửu một thân nhung trang? Nàng nỗ lực chớp chớp, cẩn thận nhìn một lúc, nàng chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng. Hay là nàng hoa mắt? Nhìn lầm rồi? Bạch Chi may mắn trong lòng, không tiếp tục tự đoán. Nàng vốn định đi phòng bếp lấy chút thức ăn, đi qua một lều trại, lại nghe thấy có người kêu “Cứu mạng”? Bạch Chi cho rằng bản thân nghe lầm, dấn vào bên ngoài lều trại kia, tỉ mỉ nghe một lần, bên tai như trước đứt quãng có người kêu cứu mạng. Bạch Chi lập tức vén màn, nhìn đầy phòng mùi rượu, ở trên giường lính, nhìn thấy một người đàn ông mặc áo lót, tiết khô, người trối gồ nằm ở trên giường. Bạch Chi đi lên phía trước hỏi: “Ai làm?”

“Cửu công tử, người mặc chiến y của ta, giả mạo tiểu binh, đi theo Mộ tướng quân nghỉ cách cứu viện Bùi lão tướng quân cùng Bùi Tiên Phong.”

Vậy chẳng phải là chịu chết? Bạch Chi âm thầm nhả một ngụm, xoay người sốt ruột đuổi theo bọn họ.

“Ê ê, trước giúp ta cởi ra đã!” Không thấy Bạch Chi quay đầu, tên binh lính đáng thương kia tiếp tục hò hét, “Cứu mạng a, cứu mạng a!”

Bạch Chi ở cửa doanh địa bị binh lính trông coi chặn lại. Binh lính cực kỳ nghiêm túc nói: “Bây giờ thế cục ác liệt, sinh mệnh an toàn cần phải lo lắng, nghiêm cấm đi ra ngoài, mong rằng Bạch cô nương bao dung.” Nhìn bộ dáng binh lính cẩn thận tỉ mỉ, Bạch Chi liền biết, nếu nàng xông đi ra ngoài, cũng không xông ra được.

Cửa chính là nhất định không ra được. Bạch Chi thức thời rời khỏi. Nàng chưa từng trì hoãn nhiều thời giờ, nếu như trì hoãn lâu, mặc dù nàng đi ra ngoài, nàng cũng không đuổi kịp bọn họ. Còn nữa, bên ngoài bốn phương thông suốt, trì hoãn lâu, ngay cả phương hướng đều tìm không ra. Kiếp trước Bạch Chi từng xuyên đến quân doanh, đã sớm hiểu biết quân doanh bố cục. Sau phòng bếp có một lỗ gà, là người nuôi gà cố ý đào, cho gà ra bên ngoài kiếm ăn.

Bạch Chi tìm lỗ gà, nhìn ra, dường như nàng có thể đi ra ngoài. Mà khi đi thật, lại chỉ đi được một nửa, móng nàng hơi lớn, bị kẹt lại. Lúc này nàng tiến cũng không được, lùi cũng không xong, thống khổ cực kỳ.

“Dì? Tiểu binh ở đâu ra đây? Muốn trộm đi ra ngoài?” Thật vất vả đợi được người, Bạch Chi nghe ra là thanh âm “đầu bếp”. Nàng vốn định tràn ngập phấn khởi nhờ đầu bếp giúp đỡ, nhưng lại nghĩ, như vậy chỉ sợ sẽ lâu lắm.

Bạch Chi cố ý hạ giọng, “Giúp một việc, hung hăng đá ta một cước. Bởi vì ta ngủ quên, tụt lại phía sau. Hiện tại vội vàng đi ra ngoài đuổi kịp đội ngũ.”

“Tại sao không đi cửa chính?”

“Cửa chính không đi được, sẽ bị phát hiện.”

“Như vậy sao? Vậy được rồi. Ta đá ngươi?”

“Đúng thế, đá mạnh vào, không cần... không cần lưu tình.” Bạch Chi thấy chết không sờn nâng móng lên cao, chờ đợi một cú đá!

Đầu bếp nhấc chân, hung hăng đạp xuống. Bạch Chi nhận được lực lượng lao về phía trước, móng vuốt cực thoát ly lỗ gà, thân mình hoàn toàn thoát ra. Bạch Chi đau đến nước mắt chảy ròng, lau móng, rung rung đối với đầu bếp “tốt bụng” hồ to: “Đại ân không lời nào cảm tạ hết được, chờ ta khỏi hoàn mà về, mời ông uống rượu.”

“Tốt.” Đầu bếp đứng ở tường bên kia, hàm hậu cười.

Vì thế, Bạch Chi vừa vuốt móng vừa tìm phương hướng. Trước tiên nàng tìm đến phương hướng ngoài cửa chính, theo dấu chân ngựa tìm kiếm đội ngũ. Bạch Chi tìm thật vất vả, tìm một trận mới tìm được dấu chân vó ngựa, cứ như vậy đuổi theo.

Sắc trời càng thêm ám, tìm Bạch Chi cũng theo đó đập càng thêm nhanh. Nếu như trước khi trời tối, không đuổi theo đội ngũ... Hậu quả có lẽ không chịu nổi. Vừa nghĩ đến Bùi Cửu có khả năng không thể trở về, trong lòng bắt đầu không ngừng mắng tên tiểu tử lỗ mãng kia, sao có thể khinh thường lại ngốc nghếch như vậy? Là quá tin tưởng bản thân? Hay là quá để ý cha hán cùng Thất ca? Bạch Chi bỗng nhiên nghĩ đến, Bùi Cửu từng nói, hán chỉ có Bùi lão tướng quân cùng Bùi Tiên Phong. Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Bùi Cửu chẳng phải xếp thứ chín mới gọi Bùi Cửu sao? Nhưng có vẻ nàng cũng chưa từng nghe qua vài vị ca ca trước hán? Bạch Chi bỗng nhiên ý thức được, nàng chỉ lo suy nghĩ đùa giỡn Bùi Cửu như thế nào, làm thế nào cho Bùi Cửu cưới nàng, lại chưa bao giờ lo lắng đến chuyện nhà hán, cùng với nhà hán trong tương lai. Kiếp trước, nàng khinh thường đi hỏi thăm, khur khur cổ chấp thăm nghĩ muốn Mộ Đồ Tô, sống lại, nàng như trước cố chấp, chỉ nghĩ phiến diện, chưa toàn diện.

Cho nên đây là báo ứng sao? Nếu như lần này có thể đuổi theo Bùi Cửu, nàng quyết định sẽ thật quan tâm hiểu rõ Bùi Cửu cùng với chuyện nhà của hán. Nếu lúc trước lựa chọn hán, sẽ không nên do dự.

Bạch Chi hít sâu một hơi, nhìn con đường phía trước không thấy bóng người, mông mông lung lung, nhìn không đến tận cùng. Con đường phía sau nàng, rốt cuộc là nhấp nhô, hay là bằng phẳng, nàng không thể nào biết được, nàng chỉ có thể đi một bước tính một bước. Hiện tại suy nghĩ duy nhất của nàng, đó là có thể đuổi theo Bùi Cửu, dẫn hán trở về.

Bởi vì lần nghĩ cách cứu viện này chắc chắn sẽ xảy ra bi kịch. Khi đó Bùi gia, cũng dần dần suy yếu, Mộ Đồ Tô ôm mỹ nhân trở về từng bước từng bước ăn mòn!

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Sam Y Tận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41

Bạch Chi từng bước từng bước một tìm dấu chân đội ngũ, nàng đi cực kì dồn dập, sợ bởi vì bản thân đi chậm mà lỡ mất. Nhưng mắt thấy sắp sửa rồi đi biên giới Quang Huy vương triều, tiến vào lãnh thổ Nam Chiếu, Bạch Chi lo lắng càng thêm mãnh liệt.

Hay là, cuộc đời này nàng cũng cùng Bùi Cửu vô duyên?

Khi nàng thấy phía trước có bóng người chổng chất chớp lên, Bạch Chi hí hắt, lại cẩn thận nhìn, tâm sinh vui vẻ. Nàng nhìn thấy, người nọ ngồi ở phía trên tuần mã cao lớn, chẳng phải là Mộ Đồ Tô sao? Đi theo trong đội ngũ phía sau, chắc phải có Bùi Cửu.

Lòng Bạch Chi thoáng nhẹ nhõm, chạy gấp mà đi. Nàng vọt vào trong đội ngũ, tìm Bùi Cửu trong đám người, không phải, không phải, vẫn như trước không phải...

Mộ Đồ Tô ngồi trên tuần mã cao lớn, hán kinh ngạc nhìn Bạch Chi, hỏi nàng: “Sao nàng lại tới đây?”

Bạch Chi nói: “Bùi Cửu mặc quân phục binh lính, xen lẫn trong đội ngũ của người.”

Mộ Đồ Tô ngắt ra, tà ghế nhìn binh lính phía sau, nghiêm túc hạ lệnh, “Tìm ra Bùi Cửu.”

Binh lính trong đội ngũ, hai mặt nhìn nhau, một mảnh yên tĩnh. Bùi Cửu dường như không ở trong đội? Một vị thiếu tướng cưỡi ngựa về phía trước, “Tướng quân, mới vừa rồi người phái một tiểu đội của Lỗ thiếu tướng đến phía trước thăm dò, Cửu công tử có phải theo Lỗ thiếu tướng cùng đi hay không?”

“Vô cùng có khả năng.” Mộ Đồ Tô gật đầu đồng ý, ánh mắt tụ lại, đem ánh mắt nhìn về phía Bạch Chi, nghiêm khắc như trước, “Nàng trở về.”

“Ta có thể đi cùng các người không? Ta cũng có chút công phu.” Bạch Chi muốn chờ Bùi Cửu, cho nên thỉnh cầu Mộ Đồ Tô.

Không nghĩ tới Mộ Đồ Tô một ngụm cự tuyệt, “Không được.”

“Ta chết, không liên quan đến người.” Bạch Chi tức giận nói. Kiếp trước hán không cho nàng ở lại quân doanh, là vì chán ghét nàng. Bây giờ, nàng sớm không phải người kia, vì sao vẫn không cho nàng ở lại? Mộ Đồ Tô không để ý tới lời nói dối của Bạch Chi, nói với một binh lính bên người: “Đưa Bạch cô nương trở về.”

Bạch Chi gắt gao trừng Mộ Đồ Tô, Mộ Đồ Tô làm như không nhìn thấy, không nhìn nàng. Hẩn lạnh lùng, quả nhiên một chút cũng không thay đổi.

Bạch Chi kiên trì một lát, cuối cùng thỏa hiệp. Nàng không thể cầu kinh. Lúc này bọn họ có nhiệm vụ trong người, không thể làm bọn họ phân tán lực chú ý. Cho dù lo lắng cho Bùi Cửu, cũng chỉ có thể chờ tin tức. Bạch Chi đành phải theo đuôi hai binh lính “đẹp đường hồi phủ”.

Bỗng nhiên, ở phía trước, vài vị tiểu tướng đầy mặt là máu nghiêng ngả chao đảo chạy tới, dùng hết toàn bộ sức lực hô một câu, “Tướng quân.”

Bạch Chi quay đầu nhìn, cảm thấy trầm xuống, trong đầu trống rỗng, bên tai tràn ngập thanh âm ong ong. Lỗ thiếu tướng tiến lên, đi đón những binh lính bị thương.

“Bạch tiểu thư, đi thôi.” Binh lính bên cạnh thúc giục Bạch Chi.

Bạch Chi khẽ cắn môi, gật đầu.

Bạch Chi chậm rãi rời xa đội ngũ Mộ Đồ Tô, năm bước lại quay đầu liếc mắt một cái. Nàng không cam lòng đi như vậy, nhưng lại không thể không đi. Nàng chỉ là một cô gái, không giúp được gì, chỉ càng thêm phiền.

Có điều, khi nàng rời xa bọn họ đến mức chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy bóng dáng, Bạch Chi nghe được một tiếng kêu đau tê tâm liệt phế, giống như bị người khác làm thương đến mạch máu. Thanh âm kia... Lỗ thiếu tướng? Lần này không chỉ Bạch Chi quay đầu nhìn lại, ngay cả binh lính theo đuôi phía sau nàng cũng quay đầu kinh ngạc nhìn, kêu lên: “Thảm, hình như trúng kế...”

Bạch Chi nói: “Nên đi gọi viện binh, người chạy nhanh hơn ta, người nhanh đi trước đi.”

Binh lính lo lắng nhìn nàng, cuối cùng trịnh trọng gật đầu, nhanh chân chạy hướng quân doanh. Bạch Chi lo âu tránh ở bên trong bụi cỏ ven đường, nàng không nhận ra rốt cuộc phát sinh chuyện gì, chỉ biết là hình như những binh lính mới vừa rời đây máu trở về, là giả mạo. Kỳ thực những binh lính giả mạo này, phía sau còn có tinh binh Nam Chiếu, thừa dịp Mộ Đồ Tô chưa chuẩn bị, đột kích. Phương xa loạn thành một đoàn, không phân rõ là địch hay bạn. Người nhiều, so với số người Mộ Đồ Tô mang đi nhiều hơn vài lần. Lúc này Bạch Chi mới phản ứng lại, chẳng phải Mộ Đồ Tô đi cứu người sao? Tại sao lại mang ít người như vậy? Là hẩn quá mức tự tin? Cảm thấy dư dả? Hay là có an bài khác?

Lúc sau, bóng người càng lúc càng lớn, cũng càng ngày càng rõ ràng, bọn họ hướng nàng tới gần? Bạch Chi ngừng thở, muốn chạy trốn chân lại cứng ngắc, chỉ có thể cố định tại chỗ.

Đi nhiên đi đến trước mặt nàng.

Là đám người Mộ Đồ Tô. Bọn họ bị Nam Chiếu binh vây quanh chồng chất, trên người Mộ Đồ Tô trúng một mũi tên, tay áo đã nhiễm hồng. Bọn họ bị vây trong hoàn cảnh xấu, rất khó mở một đường máu thoát thân. Nhưng Mộ Đồ Tô cùng binh lính của hẩn vẫn không thỏa hiệp, tiếp tục kiên trì. Bạch Chi che miệng lại, đôi mắt trừng lớn, nước mắt ở trong hốc mắt đảo quanh.

Máu tươi văng khắp nơi. Bụi cỏ, thân cây, trên mặt người sống, chỉ chốc lát sau trong không khí tràn ngập dày đặc mùi máu tươi. Bạch Chi không dám nôn, chỉ dám khóc không tiếng động. Rất tàn nhẫn, đáng sợ... Nàng chưa bao giờ thấy trường hợp như vậy. Tuy nàng biết trên chiến trường cái chết cực kì bình thường, nhưng chưa bao giờ chính mắt nhìn thấy. Cho dù kiếp trước nhiều lần chạy đến quân doanh, chỉ cần có chiến sự, Mộ Đồ Tô đều đưa nàng rời đi trước tiên.

Tướng lĩnh thủ hạ của Mộ Đồ Tô từng người một ngã xuống, Mộ Đồ Tô lại ương ngạnh vùng đại đao như trước, liều chết chống cự.

Nếu như cứu binh không tới kịp, Mộ Đồ Tô sẽ trở thành tù binh. Nàng ngồi chờ chết, hay tiến lên giúp đỡ? Nói vậy cũng sẽ theo bọn họ nằm xuống mà thôi.

Chỉ còn lại một mình Mộ Đồ Tô chưa ngã. Bỗng nhiên có người hướng Mộ Đồ Tô rắc một đoàn bột phấn, nguyên bản Mộ Đồ Tô mạnh mẽ bỗng nhiên tạm dừng, lảo đảo vài bước, không nhận ra phương hướng.

“Mộ tướng quân, người vẫn nên đầu hàng đi. Có phải người không nhìn rõ mọi thứ hay không? Đây là thuốc bột có đặc tính riêng của Nam Chiếu chúng ta, theo chúng ta trở về đi. Đại công chúa muốn bắt sống người.”

Mộ Đồ Tô tức giận vùng đại đao, vùng hai phát, gân xanh trên trán hẩn nổi lên, vô cùng thống khổ nhú mày, thật sự không chịu được, đại đao cắm vào bùn đất chống đỡ thân mình. Bạch Chi nhìn thấy mọi thứ, trong lòng run lên, lúc trước hẩn cũng bị như vậy mà đưa tay chịu trói, đi Nam Chiếu sao?

“Mộ tướng quân, ta có thể thấy được người là một người nặng tình nặng nghĩa, yêu cầu chúng ta đưa ra người đều làm theo. Lão già họ Bùi cùng người đàn ông cụt hai chân kia chúng ta đã đưa trở về. Lúc trước chỉ mệnh lệnh người mang một trăm binh lính chờ tại đây, người nên nghĩ đến sẽ bị bắt sống.”

“Hừ.” Mộ Đồ Tô cười lạnh, “Hiển nhiên nghĩ đến, nhưng các người không nghĩ đến ta đây là dương đồng kích tây sao? Quân chủ lực của ta đã ở sau lưng tập kích sào huyệt của các người.”

Binh lính Nam Chiếu nghiêng răng nghiêng lợi.

“Ta tình nguyện chết, cũng không theo các người.” Hẩn bỗng nhiên đứng lên, mang cây đại đao, quét ngang trên cổ. Người cầm đầu Nam Chiếu kích động tiến lên ngăn cản, lại không ngờ, vừa đụng tới Mộ Đồ Tô, Mộ Đồ Tô phản lại một đao, đặt trên cổ hẩn, “Đa tạ, ta không nhìn thấy các người, người lại tự động đưa lên cửa.”

“Ngươi trúng ‘Manh độc’ do quốc sư Nam Chiêu đặc chế, lấy công phu của ngươi, cùng lắm chỉ duy trì được một khắc, ngươi sẽ té xỉu. Một khắc không thể hộ tống được ngươi trở về quân doanh.” Người nọ bị Mộ Đồ Tô kim kẹp, đột nhiên toàn thân cứng ngắc, miệng phun máu tươi.

Bạch Chi kinh hãi, hần cấn lưỡi tự sát?

Mộ Đồ Tô cũng cảm giác được, lập tức bỏ lại người nọ, xoay người chạy phía tây nam.

Mất hần không nhìn thấy, tại sao lại chạy loạn?

Binh lính Nam Chiêu đuổi theo phía sau hần.

Một khắc trôi qua, chỉ trong nháy mắt. Bạch Chi nghĩ, Mộ Đồ Tô nhất định sẽ bị bắt. Ai tưởng được, những người Nam Chiêu đuổi theo Mộ Đồ Tô lại ngừng lại, quay trở về. Bạch Chi thấy một người nói: “Mộ Đồ Tô chạy vào ‘Vô Hồi Lâm’, việc này có nói cho đại công chúa không?”

“Ngươi muốn chết sao? Vào ‘Vô Hồi Lâm’ hần phải chết không thể nghi ngờ, cho dù không chết, nơi đó có vô số mãnh thú, trong một khắc Mộ Đồ Tô sẽ té xỉu, khẳng định bị mãnh thú ăn không còn xương cốt, đại công chúa có ý phân phó phải bắt sống, chúng ta làm việc không thành, còn muốn lộ ra sao? Đã chết, nhân tiện nói hần tự sát.”

“Vâng.”

Chờ binh lính Nam Chiêu đi xa. Bạch Chi mới dám lặn ra từ trong bụi cỏ. Nàng dõi mắt nhìn về phía Mộ Đồ Tô chạy đi. Một khắc sau hần sẽ té xỉu, đến lúc đó mãnh thú nhất định sẽ nhân cơ hội ăn hần. Bạch Chi nhìn phương hướng thông phía đại bản doanh, như trước vẫn không thấy viện quân.

Nàng chỉ có thể nghĩ cách cứu viện. Bạch Chi nhặt lên đại đao trên đất, sờ sờ vật phẩm trên người binh lính, có dao nhỏ cùng đá lửa. Nàng chịu đựng mùi máu, chịu đựng nồn mưa, dùng máu người chết trên mặt đất viết sáu chữ.

—— Từ Hạo vào Vô Hồi Lâm. Từ Hạo là tự của Mộ Đồ Tô, người bình thường nhìn không hiểu, nhưng Bạch Chi nghĩ người có cấp bậc thiếu tướng sẽ biết.

Nàng hít sâu một hơi, vọt vào “Vô Hồi Lâm”.

Vô Hồi Lâm danh như ý nghĩa, rừng cây tươi tốt, quá mức dày đặc, rắc rối phức tạp, rất dễ lạc đường, đi vào rất khó thoát ra. Trước khi vào Bạch Chi dùng dao khắc trên cây một chữ “Nhất”. Đây là dấu hiệu nàng làm cho bản thân. Mỗi khi đi được vài bước, nàng sẽ khắc một chữ số, có điều rừng cây thật sự quá rắc rối phức tạp, dựa theo cách đi của bản thân, khả năng tìm được Mộ Đồ Tô cực kì nhỏ bé. Mãi đến khi nàng tìm được vết máu trên đất, nàng mới lộ ra sắc mặt vui mừng, không tiếp tục khắc chữ số làm dấu hiệu, trực tiếp theo vết máu tìm đi qua.

Bạch Chi ở bên cạnh dòng suối nhỏ nhìn thấy Mộ Đồ Tô đã ngã xuống. Nàng vọt tới bên cạnh hần, vỗ vỗ mặt hần, “Tướng quân, tỉnh tỉnh.”

Mộ Đồ Tô không có dấu hiệu thức tỉnh.

Bạch Chi ấn huyệt nhân trung, dùng trăm cái đâm vào huyệt đạo của hần, đều không thể tỉnh. Bạch Chi kinh ngạc, đây rốt cuộc là phần gì? Y thuật của nàng cực kì nông cạn, căn bản không thể biết được. Bạch Chi định kéo Mộ Đồ Tô ra ngoài, vừa định nâng hần, một con gấu chó cao lớn hướng hai người đi tới.

Thân mình Bạch Chi run lấy bầy. Nàng chưa bao giờ thực chiến, đây vẫn là lần đầu tiên. Nàng bày ra thế đơn giản, một bộ anh dũng thề sống chết bảo vệ giữ gìn Mộ Đồ Tô, kì thực tay chân đang phát run. Con gấu chó kia hướng nàng rống lên một tiếng, hơi thở từ trong miệng nó phun ra không phải mùi máu tươi, ngược lại có mùi ngọt ngào? Bạch Chi ngẩn ra, lại phát hiện, con gấu chó trèo lên cây, hái trái cây đem tổ ong vò vẽ lấy xuống, lấy tay đảo vài cái, mang theo tổ ong vò vẽ, nhìn cũng không thèm nhìn Bạch Chi liếc mắt một cái, rồi đi.

Bạch Chi ngoài cười nhưng trong không cười, uống phí nàng được một lần to gan.

Bạch Chi tiếp tục cõng Mộ Đồ Tô, màn đêm đã buông xuống, nàng không thấy rõ vết máu trên đất. Nàng vốn định đốt một cây đuốc, chỉ có đá lửa, không có mỡ, không thể làm được. Vì phòng ngừa lạc đường, nàng đóng quân tại chỗ, chờ đợi ngày mai.

Bạch Chi nhặt củi ở gần đó, đốt một đồng lửa, ngồi cạnh đồng lửa sưởi ấm. Nàng xé rách quần áo bản thân làm băng vải, giúp Mộ Đồ Tô bó lại miệng vết thương trên tay, lại lần nữa trở lại cạnh bên đồng lửa. Bụng nàng kêu cô lỗ cô lỗ, thống khổ nhíu mày. Sắp một ngày rồi nàng chưa ăn cơm, nàng đã đói đến nỗi ngực dán vào lưng, đầu cũng trở nên hôn mê theo.

Đây là lần đầu tiên nàng đói bụng kể cả kiếp này lẫn kiếp trước, loại cảm giác này cực kỳ không tốt.

Mùa đông, lạnh.

Cho dù Bạch Chi ngồi bên đồng lửa, cũng cảm thấy lạnh. Nàng nhìn lên mặt trăng phía xa xa, ông trăng tròn tròn, giống bánh nướng, nàng cực kỳ muốn ăn.

“Đến đây.” Mộ Đồ Tô mở mắt ra, câu nói đầu tiên, là nói với Bạch Chi.

Bạch Chi ngẩn ra, “Ngươi tỉnh? Ngươi nhìn thấy?”

“Ừm. Đến đây.” Mộ Đồ Tô vươn cánh tay.

Bạch Chi không hiểu.

“Ta cũng hơi lạnh. Hai người sát lại gần nhau, sẽ ấm hơn một chút.”

“Tại sao ngươi không hỏi vì sao ta ở trong này?” Bạch Chi cảm thấy hần quá mức lạnh nhạt.

“Ta không muốn hỏi.” Mộ Đồ Tô bật cười nói.

“...”

“Chỉ Nhi, mỗi lần nàng phấn đấu quên mình cứu ta, là do nàng quá mức hảo tâm? Hay là muốn ta nợ nhân tình của nàng? Lại hoặc là... kì thực nàng có tình cảm với ta?” Mộ Đồ Tô không chuyển mắt nhìn Bạch Chi. Cuối cùng hần hỏi, nhưng Bạch Chi không ngờ đến hần sẽ hỏi như vậy.

Bạch Chi nói: “Ngươi đã cứu ta, ta chỉ trả nợ ngươi mà thôi.”

“Phải không?” Ánh sáng trong mắt hần trở nên phai nhạt.

Bạch Chi không nói.

“Đến đây. Hai người tựa vào nhau sẽ ấm một lát.”

Bạch Chi ôm hai tay, có chút do dự.

Mộ Đồ Tô không cưỡng cầu, hần biết tính tình Bạch Chi. Quả nhiên, sau một lúc lâu, Bạch Chi đi qua, ngồi xuống kê bên hần. Có lẽ Bạch Chi rất đói, vì không muốn tiếp tục chịu đói, nàng ngồi bên đông lửa một lát liền ngủ, bất tri bất giác ngã vào bờ vai Mộ Đồ Tô.

Mộ Đồ Tô nghiêng đầu nhìn khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của Bạch Chi bị đông lửa chiếu lúc sáng lúc tối, hần nhẹ nhàng lấy mặt cọ cọ mặt nàng, thì non, “Chỉ Nhi...”

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Sam Y Tận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Hôm sau, trời chưa sáng rõ, mưa to đã rơi xuống. Lúc ấy Bạch Chi còn chưa tỉnh hẳn, chỉ cảm thấy bản thân di động trên không, bên trái ấm áp hơn so với bên phải, ngẫu nhiên sẽ có nước rơi vào khuôn mặt. Chờ nàng thấy rõ ràng, mới phát hiện bản thân bị Mộ Đồ Tô ôm ngang, chạy tới một gốc cây đại thụ. Đó là một gốc cây chết, ở giữa có một động lớn, chỉ có thể vừa một người. Mộ Đồ Tô đem Bạch Chi bỏ vào bên trong đại thụ, bản thân ngồi xồm bên ngoài, nháy mắt hóa thành cọc gỗ, không nhúc nhích.

Bạch Chi đứng dậy, đẩy Mộ Đồ Tô đi vào, “Ngươi làm gì? trên tay ngươi có thương tích, không thể bị dính mưa, ngươi đi vào.”

Mộ Đồ Tô bất động.

Bạch Chi còn không hiểu Mộ Đồ Tô hay sao? Chỉ cần là chuyện mà hần quyết tâm, mười con trâu kéo cũng không nhúc nhích, vô cùng cố chấp. Nhưng miệng vết thương trên cánh tay hần không phải vết thương nhỏ, vừa rồi hần ôm nàng, miệng vết thương đã nứt ra, nếu như bị nước mưa làm ướt, càng thêm chuyển biến xấu, đến lúc đó sẽ không phải là ngoại thương đơn giản.

Bạch Chi đành liều mạng đẩy hần đi vào. Nàng còn chưa kịp dùng sức mạnh, Mộ Đồ Tô đã giống như túm con gà con, đem nàng túm trở về trong động. Bạch Chi biết bản thân đang làm chuyện dư thừa, nhưng trong lòng lại sốt ruột, không thể để Mộ Đồ Tô khư khư cố chấp. Luận về sức lực nàng không bằng hần, luận về cố chấp, nàng cũng cam bái hạ phong. Nàng nhìn Mộ Đồ Tô, không hiểu sao đỏ mặt, nàng ngập ngừng nói: “Ngươi đơn giản không muốn cho ta bị mưa. Nhưng trên tay ngươi có thương tích, cũng không thể bị mưa, ta có một biện pháp, đôi ta đều không bị mưa.”

Cọc gỗ Mộ Đồ Tô lấy mất liếc nàng một cái, Bạch Chi hơi xấu hổ nói: “Chúng ta cùng nhau vào động tránh mưa.”

Mộ Đồ Tô nhìn độ rộng trong động, “Chỉ có thể vừa một người.”

“Chúng ta... Chúng ta có thể chồng lên nhau.” Bạch Chi cảm thấy gáy mình đang sung huyết.

Vì thế...

Hai người tiến vào trong động , Bạch Chi ngồi trên người Mộ Đồ Tô.

Cả người Bạch Chi cứng ngắc nhìn mưa càng ngày càng lớn, từ sau lưng truyền đến nhiệt độ cơ thể người, làm cho nàng muốn tới gần lại không dám tới gần, chỉ có thể thẳng thân mình, cứng ngắc ngồi, nhìn ra không trung, ngóng trông mưa sớm dừng lại.

Bỗng nhiên, Mộ Đồ Tô đem thân mình dựa vào, bàn tay không an phận ôm lấy eo nhỏ của nàng, đầu để ở cổ nàng. Bạch Chi kinh hãi, “Làm gì? Tướng quân, người cũng không thể nhân cơ hội chiếm tiện nghi của ta chứ?” Bạch Chi bắt đầu giãy dụa, sau đó giật mình, Mộ Đồ Tô ăn đau hô một tiếng, “Đau”.

Bạch Chi cho rằng bản thân làm đau hắn, không dám tiếp tục động , chỉ có thể run run bị Mộ Đồ Tô ý ôi. Nàng đành phải ủy khuất nói: “Tướng quân...”

“Rất lạnh, ôm nàng ấm áp một chút.” Cũng không biết là cố ý hay vô tình, khi nói chuyện, hô hấp của hắn phun vào vành tai Bạch Chi, ngứa .

Bạch Chi lui thân mình, càng thêm run rẩy lợi hại.

Bàn tay Mộ Đồ Tô ôm bên hông Bạch Chi càng thêm chặt, dường như đem sức nặng trên thân toàn bộ tựa vào trên lưng Bạch Chi. Bạch Chi đỏ mặt lui thân mình ngẩng đầu nhìn trời, chờ đợi trời nhanh dừng mưa một chút, sớm đi ra ngoài. Gây ra hậu quả như vậy, kì thực cũng do mình tự tìm . Ai bảo nàng mềm lòng, sợ miệng vết thương của Mộ Đồ Tô chuyển biến xấu? Ai bảo nàng nghĩ ra chủ ý này?

Mưa rốt cục ngừng lại, hai người ra khỏi động, sau cơn mưa, không khí trong rừng tràn ngập hương cỏ ẩm ướt. Bạch Chi chưa hết đỏ mặt, không dám nhìn Mộ Đồ Tô, đưa lưng về phía hắn nói: “Chúng ta sớm trở về đi.”

Bạch Chi nhấc chân đi vào trong rừng, Mộ Đồ Tô thấy bộ dạng này của nàng, thất thanh cười cười, sau đó theo đuôi.

Nhưng Bạch Chi đi được một nửa lại ngừng, quay qua quay lại, nguyên bản khuôn mặt bởi vì ngượng ngùng mà đỏ trở nên tái nhợt, nàng cúi đầu xoay loạn. Mộ Đồ Tô hỏi: “Sao thế?”

“Không thấy vết máu của người.”

“...”

Chắc là đã bị mưa to cọ rửa. Có điều nàng tới được nơi này, đều dựa vào vết máu. Thật sự là trời không bao giờ không có mây, biến hóa nhanh hơn so với kế hoạch của nàng. Bạch Chi uể oải khô sở, Vô Hối Lâm chẳng lẽ là một nguyên rùa sao? Bọn họ không ra được .

Mộ Đồ Tô đi tới bên cạnh an ủi nàng, “Không có việc gì, chúng ta chậm rãi tìm đường ra.”

Bạch Chi bắt đầu đi giật đầu.

Hai người đi dựa vào cảm giác, trong lòng Bạch Chi hi vọng có thể ở trên một thân cây thấy chữ số của bản thân, nhưng nàng rốt cuộc không nhìn thấy. Bạch Chi ở trong tình trạng kiệt sức, lại đói bụng, đầu vầng mắt hoa, trực tiếp té xỉu.

Chờ Bạch Chi tỉnh lại, là ở trong một căn nhà cũ nát, đồ gia dụng bên trong đơn sơ, chỉ có một chiếc giường, một cái bàn, hai ghế dựa. Trên tường có một cung tên, còn treo một tấm da hổ. Nhìn cái dạng này, giống như nhà của thợ săn.

“Cô nương tỉnh?” Từ ngoài cửa đi tới một hán tử, trong tay hắn cầm một con thỏ bị mũi tên bắn chết, đáng điệu khi cười lộ lên rất thơ ngây.

Đầu tiên Bạch Chi sợ run một chút, nhìn khắp mọi nơi. Không thấy Mộ Đồ Tô, vội vàng hỏi: “Tại sao ta ở nơi này ? Có thấy một người đàn ông đồng hành cùng ta không?”

Người thợ săn ngần ra, nhất thời không trả lời được. Bạch Chi thấy hắn trầm mặc, kinh hãi, điên cuồng giữ chặt hắn, “Hắn xảy ra chuyện gì? Bị dã thú ăn thịt? Hay là người chưa từng nhìn thấy hắn?” Bộ dáng Bạch Chi như muốn ăn thịt người, thợ săn liên tục lắc đầu, “Không, không...”

“Tiểu thư.” Thanh Hà đi vào từ ngoài cửa.

Bạch Chi kinh ngạc nói: “Thanh Hà?” Ánh mắt khóa hướng chiếc bụng nhô cao của Thanh Hà, lại nhìn vị thợ săn kia đi tới bên người Thanh Hà, ngẩng đầu giờ lên con thỏ, cười ngây ngô với nàng, “Này.” Thanh Hà cười cười với hắn, “Hôm nay chàng nướng thỏ được không? Ta muốn tâm sự cùng cô nhân.”

Thợ săn nhìn Bạch Chi, giật đầu rồi đi.

Bạch Chi bỗng chốc không tiếp nhận được, chỉ vào bóng lưng thợ săn, dùng ánh mắt tìm kiếm nhìn về phía Thanh Hà. Thanh Hà cười nói: “Chàng là tướng công của em”

“Vậy hắn biết đứa bé của người...”

“Đây là đứa con của chàng.”

Bạch Chi không hiểu.

Hai người ngồi xuống, Thanh Hà liền đem những việc đã phát sinh nói cho Bạch Chi. Lúc trước nàng ta muốn đi Đồng thành gặp Liễu Kế, ai ngờ, ở trên đường gặp quân Nam Chiếu, thấy nàng là một cô gái, nổi lên ý xấu. Nàng ta bỏ chạy, cuối cùng chạy vào Vô Hối Lâm, bụng nàng đói kêu vang, té xỉu. Tình lại cũng ở trong này, gặp tướng công hiện tại của nàng, A Phúc. A Phúc có chỉ số thông minh thấp, qua tuổi ba mươi, phụ nữ trong thôn đều không đồng ý gả cho hắn. Hắn dốt đặc cán mai, chỉ biết săn thú, dùng con mồi dôi lấy đồ dùng hàng ngày. Khi đó, thân mình nàng rất yếu, A Phúc liền đem tất cả tiền trong nhà chữa bệnh cho nàng, tại đoạn thời gian kia, chăm sóc nàng cẩn thận. Cũng liền như vậy, Thanh Hà sinh lòng cảm kích, thân mình khỏe lên, liền giúp hắn chia sẻ việc nhà. Tam cô lục bà trong thôn tác hợp nàng cùng A Phúc, ban đầu Thanh Hà không đồng ý, cảm tình cùng ân tình nàng vẫn phân biệt rõ ràng. Sau này, nàng muốn ra đi, nhưng thôn của A Phúc có quy định, thôn dân không được phép ra khỏi Vô Hối Lâm. A Phúc liền đem nàng đưa đến lối ra. Sau khi Thanh Hà đi ra ngoài, không chỗ có thể đi, muốn trở về tìm Bạch Chi, lại cảm thấy không có mặt mũi, bồi hồi thật lâu, vẫn là mặt dày mày dạn đi tìm Liễu Kế. Có điều Liễu Kế không muốn giữ lại nàng, đưa một số tiền lớn bảo nàng đi. Những việc đó còn không đủ làm cho nàng đau lòng, nàng vạn vạn không ngờ Liễu Kế sẽ hạ thuốc phá thai trong nước trà.

Nói tới đây, Thanh Hà than thở khóc lóc.

Bạch Chi ngăn ra, “Biểu ca ta sao có thể là người như vậy?” Bạch Chi mặc dù không hiểu Liễu Kế nhiều lắm, nhưng người này, cũng không giống người như vậy. Nàng hỏi Thanh Hà, “Tại sao người lại cùng biểu ca ta có quan hệ?”

Thanh Hà dường như cũng đã hiểu ra, không tiếp tục che che lấp lấp, “Việc này phải nói từ chuyện của người cùng thế tử. Kế thiếu gia nhìn ra người cùng thế tử có quan hệ, đêm đó, người đến chỗ hẹn, Kế thiếu gia uống rượu. Chạy đến biệt viện của người, đi nhầm phòng, cứ như vậy...”

“Cái gì? Cường người?” Bạch Chi đứng lên, không thể tin được nhìn Thanh Hà. Thanh Hà lắc đầu lại gật đầu, “Lúc đó Thanh Hà cũng ốm ờ... Thanh Hà lúc đó tâm địa không thuần khiết, cho rằng có thể từ đây bay lên đầu cánh biển thành phượng hoàng, rốt cuộc chỉ làm trò cười. Tự làm tự chịu, không trách bất luận kẻ nào.”

Bạch Chi không còn lời nào để nói, chỉ hỏi: “Sau này thì sao?”

“Em thật sự không có chỗ nào để đi, đành phải quay lại Vô Hối Lâm, đi đến cửa vào, lại phát hiện A Phúc đứng ở chỗ kia.”

“Hắn...”

Thanh Hà thất thanh nở nụ cười, “Chàng cho rằng em sẽ trở về, mỗi ngày đi săn xong, sẽ đứng ở cửa khẩu chờ em. Cho đến khi mặt trời lặn mới về.”

“Thật sự là kẻ ngốc.” Bạch Chi cũng nở nụ cười.

“Em cảm thấy thế tử cũng là kẻ ngốc.” Thanh Hà xì nở nụ cười hai tiếng. Bạch Chi lúc này mới nghĩ đến Mộ Đồ Tô, vội vàng hỏi: “Đừng rồi, hắn ra sao?”

“Tiểu thư đói choáng váng?”

Bạch Chi gật đầu.

“Người té xỉu không ăn được thứ gì, chỉ có thể uống sữa dương, thức ăn lỏng cùng nước, nhưng lại không thể tự ăn, chỉ có thể dùng miệng đút vào.” Thanh Hà ái muội nhìn Bạch Chi. Trong lòng Bạch Chi lộp bộp một chút, dự cảm không tốt thôi quét toàn thân.

“Vốn việc này Thanh Hà không ngại, nhưng thế tử sống chết không thuận theo, muốn tự thân tự lực, người nói xem, việc mệt mỏi như vậy, cứ muốn cướp làm chi? Không phải kẻ ngốc thì là gì?” Thanh Hà cười càng thêm vui vẻ, Bạch Chi càng muốn vỗ ngực liên tục.

Đây làm sao là kẻ ngốc? Rõ ràng là hắn nhân cơ hội sàm sỡ nàng, lại chiếm tiện nghi của nàng, ăn đậu hũ của nàng.

“Tiểu thư đừng lo lắng bị người ta đồn đãi, thôn dân cho rằng tiểu thư là nương tử của thế tử. Thôn dân đều không biết thân phận chân thật của thế tử, thế tử chỉ nói là một gã tiểu tướng của Quang Huy vương triều.”

“Thôn dân nơi này tại sao lại ở bên trong nơi thâm sơn rừng già như vậy? Còn có quy củ kỳ quái kia.”

“Nghe nói, thôn dân là dân chúng Nam Chiếu bị Bùi tướng quân bắt làm tù binh từ thời Cổ Thuận. Vốn bị tiên hoàng xử tử, Lâm tướng quân không đành lòng, liền đem bọn họ trục xuất vào Vô Hối Lâm tự sinh tự diệt, hơn nữa nếu có thể còn sống, không cho bước ra Vô Hối Lâm. Bọn họ sinh lòng cảm kích, hết lòng tuân thủ hứa hẹn, hơn ba mươi năm, không có một ai bước ra.”

Thời Cổ Thuận... thời kỳ Tiên hoàng còn tại vị. Vị Bùi tướng quân này không phải Bùi lão tướng quân, khi đó Bùi lão tướng quân chỉ là một vị thiếu tướng, có lẽ là phụ thân của Bùi lão tướng quân, gia gia của Bùi Cửu. Nghe nói Bùi gia là thế gia, chưa từng dự đoán được, thật sự là một gia tộc có phẩm chất vô cùng tốt, nhưng đến lúc này, Bùi gia sẽ suy bại... thật đáng tiếc.

Vừa nghĩ đến Bùi Cửu, trong lòng Bạch Chi lại bồn chồn, cũng không biết hắn sống hay chết.

Chương 43

Lúc Bạch Chi gặp lại Mộ Đồ Tô, hắn mặc một bộ áo vải màu xanh giản dị, dù vậy, trông hắn vẫn không giống người thường, dường như trích tiên hạ thế. Mộ Đồ Tô đứng trước hiên nhà, ánh mắt phiêu miểu, không rõ hắn đang nhìn gì.

Dường như hắn nhận thấy có người tới gần, nhìn về hướng Bạch Chi, thấy là nàng, cười thầm. Bạch Chi lại không cười thoải mái được như hắn, vừa nghĩ đến hắn “móm” nàng ăn gì đó, liền không dám đối mặt hắn. Thật sự kỳ quái, rõ ràng là hắn không đúng, vì sao người “khách khứa” ngược lại là nàng?

“Còn đói không?” Mộ Đồ Tô hỏi.

Lời này ...

Bạch Chi quay đầu, không nhìn tới đôi mắt mang cười của hắn, hơi kỳ quái nói: “Ta tỉnh rồi, chúng ta có thể xuất phát trở về.”

“Nàng không biết là nơi này rất đẹp sao? Có sơn có thủy, phong cảnh hợp lòng người.” Mộ Đồ Tô không trả lời vấn đề của Bạch Chi, mà chuyển hướng đề tài, nói sang việc khác. Bạch Chi cũng liền trả lời theo đề tài của hắn, “Quả thật rất đẹp, thăm sơn rừng già, tự làm tự ăn, mặc dù nguyên thủy nhưng chất phác.”

“Nàng cũng thích nơi này?”

“Thích thì thích, nhưng nơi này không thích hợp một tướng quân như ngài! Tướng quân, chúng ta có thể xuất phát trở về.” Bạch Chi quả nhiên không phải người ngồi không, lại đem đề tài vòng vo trở về. Mộ Đồ Tô thấy Bạch Chi vội vàng trở về, tâm sinh đối nghịch, không để ý nói: “Không được.”

“Vì sao?” Bạch Chi sốt ruột.

“Cả người ta đều đau, cần an dưỡng. Chờ ngày nào đó ta khỏe hẳn, lại trở về cũng không muộn.” Mộ Đồ Tô không thêm liếc Bạch Chi một cái, trở về trong phòng. Bạch Chi vội vàng đuổi theo lên trước, mở ra hai tay, ngăn hắn lại, nàng nghiêm túc nói với hắn: “Tướng quân, chớ tùy hứng, người cần kíp báo an toàn cho thuộc hạ của người, người không chỉ phải chịu trách nhiệm với bản thân, cũng nên chịu trách nhiệm với thuộc hạ của người.”

“Tùy hứng? Nàng nói lời này, là quan tâm ta hay là muốn vội vàng trở về tìm Bùi Cửu?” Mộ Đồ Tô lạnh lùng nhìn Bạch Chi, trong mắt rét lạnh dường như không thể hòa tan, cứ như vậy lạnh thấu xương cắm thẳng vào trái tim Bạch Chi. Bạch Chi bỗng chốc ngẩn người, không có biện pháp trả lời.

Mộ Đồ Tô thấy Bạch Chi trầm mặc, trong lòng đau xót, hít sâu một hơi, tiếp tục đi tới, vào nhà. Bạch Chi bỗng nhiên nói từ sau lưng hắn: “Tướng quân, người nói rất đúng, ta không nên che che lấp lấp, đúng vậy, ta sốt ruột trở về, là muốn biết Bùi Cửu sống hay chết.”

Mộ Đồ Tô dừng lại, nhưng cũng không quay đầu, đứng ở chỗ kia vẫn không nhúc nhích. Hắn đưa lưng về phía Bạch Chi, nàng không nhìn thấy nét mặt hắn giờ phút này, chỉ có thể chờ hắn trả lời một cách thuyết phục. Nhưng hắn không trả lời, một câu nói cũng không, yên lặng vào nhà.

Bạch Chi đứng tại chỗ, khê cắn môi, nàng có nên rời đi một mình hay không?

Ý tưởng này, chỉ sợ là si tâm vọng tưởng. . . dường như Mộ Đồ Tô biết nàng sẽ “không lương tâm” như vậy, sớm nói cho thôn dân, nói bọn họ là tiểu tình lữ bị người nhà bỗng đánh uyên ương trốn đi, nhưng Bạch Chi luôn có cảm giác gây ra tội ác, thường thường muốn trở về chịu đòn nhận tội, không sợ tẩm trư lung. Thôn dân sợ nàng trở về sẽ bị “tẩm trư lung”, nói gì cũng không cho nàng rời đi Vô Hối Lâm. Bạch Chi cầu xin không có kết quả, cũng liền chặt đứt ý niệm, thành thành thật thật ở trong thôn, cùng Thanh Hà nói chuyện phiếm, hoặc là cầu nhậu.

Dường như Mộ Đồ Tô làm “thôn dân” làm đến nghiện, sáng sớm sờ soạn theo A Phúc vào rừng săn thú, mặt trời lên cao ba sào mới trở về, mang về rất nhiều con mồi. A Phúc luôn khen Mộ Đồ Tô có khả năng, cả ngày không rời miệng, lỗi tai Bạch Chi sắp có vết chai.

Lại là một ngày mặt trời phơi ba sào, Bạch Chi ngồi cạnh lò than, nhìn Thanh Hà ngồi đối diện. Bụng nàng ta đã cực lớn, ngồi xuống thoát nhìn rất cố sức, trong tay lại vội vô cùng. Vừa khâu áo cho A Phúc, vừa muốn làm quần áo mới cho đứa nhỏ.

Có lẽ Thanh Hà bị Bạch Chi nhìn không chuyển mắt mà thẹn thùng, ngừng tay nhìn Bạch Chi, giống như đang hỏi “Có việc sao”?

Bạch Chi thấy nàng ngừng lại, khoát tay, nhảm chán nói: “Người tiếp tục.”

“Tiểu thư, nữ hồng của người cực kì xuất sắc, có thể giúp em thêu một chữ được không?”

Bạch Chi không hiểu nhìn Thanh Hà.

Thanh Hà lấy ra một đôi giày, nhìn nhìn, đưa cho Bạch Chi, “Giúp em thêu một chữ Phúc.”

“Đưa cho A Phúc?”

Thanh Hà gật đầu, “Vâng. Tướng công hàng năm treo đeo lợi suất, đi nhiều, giày cực kì dễ dàng bị rách, trước kia đều lấy giày cũ của người khác, vài ngày trước em làm cho chàng một đôi giày mới, mỗi ngày không rời chân, bây giờ trời càng ngày càng lạnh, làm cho chàng đôi giày dày một chút, hôm kia thấy chân chàng đều đông thành màu tím.”

Đúng vậy, tới nơi này hơn mười ngày, trời chuyển mát cực nhanh, quần áo bản thân đã không đủ để giữ ấm, không hề rời lò sưởi.

Đúng lúc này, Mộ Đồ Tô cùng A Phúc đã trở lại. A Phúc vừa vào cửa liền lộ ra một khuôn mặt đông lạnh đỏ bừng, trên mặt lại mang theo nụ cười ngốc ngốc, cầm trong tay hai con thỏ, tranh công đưa cho Thanh Hà. Thanh Hà đem con thỏ đặt bên trong gị, lấy tay giúp A Phúc làm nóng bàn tay, “Xem chàng kia, lại quên mang bao tay.”

A Phúc ngốc ngồi bên cạnh Thanh Hà, như trước cười tủm tỉm sờ sờ bụng Thanh Hà. Thanh Hà oán trách nhìn hắn, nhưng khóe miệng lại tràn đầy nụ cười ấm áp hạnh phúc. Bạch Chi nhìn ở trong mắt, trong lòng không hiểu sinh ra một loại cảm khái. Kiếp trước, Thanh Hà gả cho người mình không thích, sau này lựa chọn tư thông cùng quân gia. Tướng công nàng ta hàng năm đi theo Mộ Đồ Tô xuất chinh đánh giặc, chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều. Không phải nàng ta quá yêu quân gia kia, là quân gia kia đối với nàng ta vô cùng tốt. Cho nên lấy sinh mệnh đi yêu hắn. Bây giờ, Thanh Hà như trước lựa chọn A Phúc ngốc đối tốt với nàng ta nhất, mà không phải cố chấp đi yêu Liễu Kế người nàng ta vĩnh viễn không với tới được, cho dù đã từng yêu hèn mọn như vậy.

Một cỗ khí lạnh, đánh gãy suy nghĩ miên man của Bạch Chi. Mộ Đồ Tô ngồi ở bên người nàng, hai tay đông lạnh đỏ bừng đặt ở trên lò than nướng nướng. Bạch Chi ngăn ra, vội lấy tay muốn đẩy tay hắn qua một bên, “Không cần sưởi ấm trực tiếp, tay rất dễ bị nứt da.”

Tay nàng vừa chạm vào tay hắn, liền bị Mộ Đồ Tô cầm. Bàn tay lạnh như vậy trực tiếp xuyên suốt toàn thân nàng, nàng run lên run rẩy. Rốt cục lúc nàng có thể lấy mắt nhìn Mộ Đồ Tô, Mộ Đồ Tô đang cười như không cười nhìn nàng, hào phóng thỏa đáng nói: “Như thế, cảm ơn.”

“...”

Người đàn ông này!

Vợ chồng ngồi đối diện ân ái. Thanh Hà đang bảo A Phúc thử giày. A Phúc hạnh phúc đi giày mới Thanh Hà làm cho, đi qua đi lại, theo như A Phúc thuần khiết ngốc nghếch, hắn tuyệt đối là vô tâm ở trước mặt Mộ Đồ Tô lắc la lắc lư, còn hồn nhiên hỏi Mộ Đồ Tô: “Đẹp mắt không? Đẹp mắt không?”

Mộ Đồ Tô không trả lời, bỗng nhiên quay đầu nói với Bạch Chi: “Ta cũng muốn.”

“...”

“Làm cho ta một đôi.”

“...”

Mộ Đồ Tô mặt không biểu cảm nhìn Bạch Chi, chờ nàng trả lời thuyết phục.

Bạch Chi khó xử kéo kéo khóe miệng, “Bảo Thanh Hà làm giúp người một đôi.”

“Đây là mệnh lệnh.”

“...” Bạch Chi không còn lời nào chống đỡ, chỉ nói: “Được.”

Thanh Hà thấy bộ dáng cam chịu của tiểu thư nhà mình, cười trộm, hảo tâm nhắc nhở Bạch Chi, “Tiểu thư, nhớ bảo tướng quân đưa giày cho người, đó kích cỡ một chút.”

Bạch Chi xua tay, “Không cần, ta biết, dài một thước.”

“...” Lời này vừa nói ra, mọi người đều trầm mặc. Nhất là Mộ Đồ Tô, ánh mắt bị kiềm hãm, đôi mắt bỗng chốc sâu không thấy đáy.

“A, tiểu thư thật là hiểu biết số đo chân của tướng quân.” Thanh Hà tìm tòi nghiên cứu nhìn Bạch Chi, bộ dáng muốn nói lại thôi. Bạch Chi đương nhiên lĩnh hội được ý tứ của Thanh Hà. Chân đàn ông lớn hay nhỏ, ngoại trừ người thân cận biết, người bình thường đều sẽ không chú ý. Càng đừng nói quan hệ Bạch Chi cùng Mộ Đồ Tô như vậy.

Nhưng nàng lại chắc chắn mà chuẩn xác nói ra kích cỡ chân Mộ Đồ Tô, có thể thấy được quan hệ không tầm thường.

Đó đều là sự tình kiếp trước. Bạch Chi vì lấy lòng Mộ Đồ Tô, bất cứ chuyện gì cũng nguyện ý làm, làm giày chỉ là một phần thật nhỏ. Nàng làm rất nhiều giày cho hắn. Hắn đi thì đi, có điều không tươi cười hạnh phúc như A Phúc, mỗi lần giày rách, chỉ nói cho nàng một câu, lại cho ta một đôi. Như thế, mà thôi.

Bạch Chi không dám nhìn Mộ Đồ Tô, dùng cái kim gấp một ít than, đặt lên trên bếp, tùy ý giải thích vấn đề này, “Ồ, nhìn là biết.”

“Ánh mắt Bạch cô nương thật là sắc bén.” Mộ Đồ Tô không để ý từ ngữ nói lại nàng.

Bạch Chi đón nhận đôi mắt sắc bén như ưng của hắn, “Tướng quân quá khen.”

Ánh mắt Mộ Đồ Tô không rời đi Bạch Chi, có lẽ hắn đang nhìn, hắn đang hi vọng, không phải bản thân suy nghĩ nhiều. Nhưng Bạch Chi lại nghiêm nghị nhìn hắn, đôi mắt trong suốt, tuyệt không giả dối. Có lẽ, hắn thật sự suy nghĩ nhiều, ý tứ của nàng rõ ràng như vậy...

Ánh mắt sáng quắc kia của Mộ Đồ Tô phai nhạt xuống, nhìn lửa cháy bên trong lò sưởi, trong mắt nóng lên, như bị gai đâm, thật không thoải mái.

Buổi tối Bạch Chi từ chỗ Thanh Hà chọn một ít vải cùng một ít bông làm giày, ôm đầy nhiều nguyên liệu, định trở về phòng ngày mai làm. Nàng đi ngang qua phòng Mộ Đồ Tô, song cửa sổ mở to, có thể nhìn thấy hắn đang làm gì? Nàng chỉ tò mò nhìn thoáng qua, lại phát hiện hắn đang ngâm chân. Trên mặt lộ ra không phải thoải mái mà là ngũ quan tuần nỷ hẳn lại cùng nhau, thoát nhìn rất thống khổ. Bạch Chi chuyển ánh mắt xuống, thấy chân hắn đỏ lên.

Nàng liền biết, chân hắn lạnh đến phát đau. Bạch Chi nhìn nhìn nguyên liệu trên tay vừa rồi lấy ở chỗ Thanh Hà, lại nhìn Mộ Đồ Tô, môi mấp mí, đi trở về phòng.

Nàng không biết bản thân trúng tà gì, thấp đèn thức đêm làm giày, tựa như Bạch Chi kiếp trước yêu Mộ Đồ Tô, dùng vạn phần nhiệt tình không nghĩ không nghĩ vì hắn làm một đôi giày vừa thích hợp lại thoải mái. Trên đời này chỉ sợ rốt cuộc không tìm ra được người giống như nàng, hiểu biết độ dài, dày, rộng chân hắn.

Gà bắt đầu gáy, Bạch Chi rút cục cần dứt chỉ, một đôi giày tinh tế lại hoàn mỹ đại công cáo thành. Bạch Chi rất vừa lòng kiệt tác của bản thân, cười thầm, đứng lên vươn thắt lưng, định trở về giường ngủ một giấc ngủ đẹp.

Đôi mắt lại tùy ý nhìn quanh, thấy Mộ Đồ Tô đứng ở cạnh bên song cửa sổ sáng quắc nhìn nàng.

Bạch Chi ngẩn ra, giống như làm chuyện đuối lý, chột dạ không thôi.

Mộ Đồ Tô không nói gì cả, xoay người rời đi.

Bạch Chi lại ngẩn ra, mình bị bỏ qua ? Nàng chỉ cảm thấy Mộ Đồ Tô càng ngày càng lạnh, giống như thời tiết bây giờ, tiến vào mùa đông.

Sợ là tuyết sắp rơi đi...

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Sam Y Tận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44

Bạch Chi không buồn ngủ nữa, nằm ở trên giường chỉ chốc lát sau liền rời giường đi phòng bếp. Bình thường canh giờ này, Thanh Hà đang bắt đầu làm điểm tâm cho bọn họ trở về ăn, lại không nghĩ rằng hôm nay đứng ở phòng bếp là Mộ Đồ Tô. Hắn đem một đầu tóc dài tùy ý vẫn ở sau đầu, tay áo xắn cao, cánh tay dài nhô lộ ở bên ngoài, cầm đôi đũa trong tay, đang đảo bát tô. Bạch Chi ngửi được mùi hương, là mùi nấu. Mộ Đồ Tô biết nấu ăn? Bạch Chi nỗ lực nhớ lại đủ loại trong kiếp trước, lại nhớ không nổi bộ dáng hắn xuống phòng bếp.

Bạch Chi đi lên phía trước, hỏi: “Tướng quân, hôm nay sao ngài lại tự mình xuống bếp ?”

“Không tự mình làm, chỉ có thể đói bụng.”

“Hử?” Bạch Chi không hiểu.

“Thanh Hà rút gân, A Phúc đang chăm sóc.”

Hóa ra là như thế. Bạch Chi vẫn không hiểu tiếp tục hỏi: “Tướng quân bảo ta đến nấu cơm là được, đồ ăn ta nấu vẫn có thể nuốt được.” Bạch Chi chỉ cảm thấy bản thân khiêm tốn quá đáng, rõ ràng tài nấu nướng của nàng cao hơn Thanh Hà. Kiếp trước, nàng vì lấy lòng Mộ Đồ Tô, chuyện gì cũng nguyện ý làm, xuống bếp nấu cơm, chỉ là một chuyện. Tục ngữ nói, muốn nắm lấy trái tim của một người đàn ông, trước hết phải nắm được khẩu vị của hắn. Nàng rất đề dặt cẩn trọng chăm sóc khẩu vị của Mộ Đồ Tô, cho nên cùng đầu bếp trong tòa lâu đứng đầu kinh thành học nửa năm.

Mộ Đồ Tô dường như rất hèn mọn đề nghị của nàng, “Tối hôm qua nàng thấp đèn thức đêm thêu giày, ta sao nhẫn tâm đánh thức nàng đến nấu cơm?”

“...” Lối này sao nghe như có ý châm chọc? Nàng liếc mắt nhìn vậy là vì ai? Bạch Chi bắt mắt nhìn Mộ Đồ Tô, Mộ Đồ Tô lại không tiếp tục nói chuyện, chuyên tâm đảo nấu trong nồi. Xem bộ dạng hần ngốc ngốc xào rau, Bạch Chi liền buồn cười, quay người lại, nở nụ cười, lại xoay người, đã thấy Mộ Đồ Tô buông đũa, lấy mặt trứng nàng.

Bạch Chi không nhìn hần phát giận, đi lên phía trước, đứng tại vị trí của hần, nhặt đũa lên, đem nắm Mộ Đồ Tô sào để vào bên trong mâm sứ trắng. Sắc màu không đủ đẹp, mùi tạm tạm, về phần hương vị... kinh nghiệm của Bạch Chi nói cho nàng, cần dừng khí.

Bạch Chi linh hoạt đem nguyên liệu còn thừa trong phòng bếp rửa sạch, thái sợi cắt miếng, mỏng như tờ giấy, độ dày đều đều, hai tay cùng sử dụng. Phổi nguyên liệu nhanh chóng lão luyện, xào rau thoải mái, chỉ chốc lát sau, hai đĩa món ăn giản dị đã ở trong mâm, sắc hương vị trọn vẹn.

Mộ Đồ Tô đứng ở cạnh bên tròn mắt há hốc mồm, rất hoài nghi nhìn Bạch Chi, “Nàng ở nhà chịu ngược đãi mà lớn lên?”

Bạch Chi không để ý tới hần, đem mâm bưng ở trước mặt hần, cười tủm tỉm nhìn hần, “Ném thử...” Nói chưa xong, Bạch Chi tự trở nên sợ run. Xem đầu óc nàng, lại nhất thời rối loạn, quên mất hôm nay đã không như ngày xưa, nàng đã sống lại, không còn là một Bạch Chi luôn luôn biến đổi phương thức giành niềm vui của Mộ Đồ Tô.

Nàng rõ ràng đã thề, sẽ không tiếp tục yêu hần, sẽ không tiếp tục chọc vào thứ tình yêu làm nàng thống khổ vạn phần lưu luyến si mê.

Bạch Chi bỗng chốc kiểm hãm nét mặt, môi run lấy lấy, muốn buông mâm. Nàng bỗng nhiên phục hồi, cũng làm cho tâm tình vừa dâng trào của Mộ Đồ Tô nhất thời băng xuống, mỉm cười treo ở bên miệng, lập tức mất đi tung tích.

“Tướng quân, đồ ăn đã làm xong, ta mang sang đi.” Bạch Chi chuẩn bị bưng mâm lên, lại bị Mộ Đồ Tô lấy tay ngăn trở. Bạch Chi không hiểu ngẩng đầu nhìn hần, chỉ cảm thấy trên mặt hần lạnh như băng như sương. Mộ Đồ Tô cúi mắt, lông mi dài mà nồng đậm chiếu ở đáy mắt, nhìn không ra cảm xúc của hần giờ phút này.

Bạch Chi không hiểu, “Tướng quân, không muốn ăn?”

“Muốn ăn. Muốn ăn...” Mộ Đồ Tô giương mắt nhìn nàng, “Nàng...”

“...” Bạch Chi giật mình, xấu hổ cười nói: “Tướng quân chớ đùa. Trời lạnh, đồ ăn dễ bị nguội, vẫn là thừa dịp nóng... Ô ô...” Bạch Chi còn chưa phát xong bực tức, Mộ Đồ Tô một phen ôm giữa lưng Bạch Chi, hung hăng hôn lên, Bạch Chi liều chết chống cự, lấy tay đẩy thân thể to lớn cứng rắn như đá của Mộ Đồ Tô, ngược lại hần càng ôm nàng chặt hơn.

Hần đang không ngừng ăn mòn thân thể của nàng, không ngừng ăn mòn lý trí của nàng. Khi bàn tay to vuốt ve đến bánh bao của nàng, Bạch Chi bắt đầu phát run, không khống chế được cảm xúc Mộ Đồ Tô, một cổ mùi máu tươi, tràn ngập trong miệng, nhưng hần vẫn như trước không buông miệng, hút môi nàng, muốn nuốt nàng.

Bọn họ chiến đấu kịch liệt, cũng kịch tính. Mộ Đồ Tô áp đảo Bạch Chi, tay đã không chịu khống chế vói vào bên trong quần áo nàng vuốt ve, hần thở hổn hển, vùi đầu hôn cắn cổ tuyết trắng của Bạch Chi. Hai tay Bạch Chi bị Mộ Đồ Tô chế trụ giờ lên đỉnh đầu, nàng vô lực phản kháng, chỉ có thể giả dựa, nhưng tại giờ phút này trên người Mộ Đồ Tô, giả dựa chỉ là phí công.

Bạch Chi không nghĩ ra, nàng rốt cuộc làm gì, để cho Mộ Đồ Tô không khống chế được? Là nàng làm sai cái gì sao?

Bên ngoài phòng bếp gió lạnh ào ào, trong phòng bếp, củi lửa bùng bùng.

“Chết đói...” A Phúc đột nhiên vọt vào phòng bếp, nhìn thấy cảnh tượng Mộ Đồ Tô áp Bạch Chi. Cũng bởi vì người ngoài tham gia, Mộ Đồ Tô cùng Bạch Chi bỗng nhiên cương cứng dừng lại. Mặt A Phúc đỏ lên, “Thực xin lỗi, ta quấy rầy các người, các người tiếp tục chế tạo đứa nhỏ, ta đi đây.” Trước khi hần đi, trong tay cầm lấy hai cái bánh bao nguội, chạy trời chết.

Mộ Đồ Tô lúc này mới nhìn thấy vẻ mặt Bạch Chi đầy nước mắt, cùng với “dấu vết” do hần chế tạo. Hần dường như từ trong điên đại phục hồi lại tinh thần, nhấp nháy môi, ánh sáng trong mắt phai nhạt, vì Bạch Chi sửa sang lại “quần áo không chỉnh” đã lộ ra cái yếm. Hần đem Bạch Chi đang cứng ngắc ôm vào trong lòng, vô cùng thống khổ khẽ nhắm hai mắt, “Chi Nhi, thực xin lỗi.”

Hốc mắt Bạch Chi chứa đầy nước mắt lại phun trào mà ra, nàng hung hăng hé miệng, gắt gao cắn bả vai Mộ Đồ Tô.

Mộ Đồ Tô không hừ một tiếng.

Bầu không khí lúc ăn cơm thật là quý dị.

Bàn ăn bốn người, trừ bỏ A Phúc ăn thật ngon, còn lại ba người đều có tâm sự.

Bạch Chi vô ý thức long long cổ áo, Thanh Hà vẫn nhìn thấy dấu hôn trên cổ nàng. Mộ Đồ Tô mặt không biểu cảm chỉ ăn cơm, không ăn đồ ăn. A Phúc nhìn thấy hần như vậy, kỳ quái hỏi: “Đồ ăn không hợp khẩu vị sao? Ta cảm thấy ăn ngon lắm mà?”

“Ngon thì ăn nhiều một chút, không cần nói chuyện, sẽ nghẹn.” Thanh Hà dùng kiểu cách khuyên đứa nhỏ nói với A Phúc.

A Phúc giật mình, gật đầu. Bình thường Thanh Hà đều sẽ cười bảo hần ăn nhiều, lần này bảo hần không cần nói chuyện, có thể thấy được hôm nay không giống bình thường, hần vẫn nên cảm miệng thì tốt hơn.

Bạch Chi buông bát đũa, cười cười với ba người đang ngồi, “Ta ăn no. Các người chậm rãi ăn.” Bạch Chi thuận tiện đưa đôi giày đã làm tốt cho Mộ Đồ Tô, “Tướng quân, đã làm xong.”

Không đợi Mộ Đồ Tô lên tiếng, Bạch Chi liền đi ra ngoài. Thanh Hà biết phát sinh chuyện gì, nhưng thân phận nàng hèn mọn, không nên hỏi, chỉ có thể chịu đựng, coi như không biết. Mộ Đồ Tô cầm lấy đôi giày Bạch Chi đặt lên bàn, sững sờ ở chỗ kia xuất thần.

Bạch Chi chui trong ổ chăn, lăn qua lộn lại, thế nào cũng không ngủ được. Mối sưng đỏ còn chưa tiêu, dấu hôn loang lổ trên cổ, còn có răng nanh bị đau, không ngừng nhắc nhở nàng, mới vừa rồi nàng cùng Mộ Đồ Tô làm cái gì.

Một nơi khác, Mộ Đồ Tô trở lại phòng, đang thử giày mới. Vừa vặn, lớn nhỏ vừa phải, dường như vì hần đo đạc làm theo yêu cầu. Đây thật là nhìn mà biết sao? Hần không phải đồ ngọc. Nàng thức đêm vì hần thêu giày, bởi vì mệnh lệnh sao? Hần vẫn chưa yêu cầu kỳ hạn. Nàng nâng thức ăn tự tay làm, khẩn thiết chờ đợi cho hần nhắm nháp, loại ánh mắt này, là đối đãi bằng hữu sao? Hần không dám hỏi lại, nàng sẽ luôn tìm các loại lý do làm hần bị thương.

Nàng luôn có thể nhiễu loạn tâm tình hần, hần tức giận thật muốn xé rách mặt nàng, xem nàng có nguy trang hay không. Cũng hoặc là... Nàng đối đãi người đàn ông khác cũng như thế. Nghĩ đến Bùi Cửu, ánh mắt Mộ Đồ Tô bỗng nhiên trầm xuống.

Đêm đó, cả thiên hạ nổi lên trận tuyết đầu tiên Khang Thuận năm thứ chín. Bạch Chi đứng ở trước cửa, nhìn lên bầu trời, trong lòng khổ sở. Nhanh như vậy, Khang Thuận năm thứ mười sắp tới. Kiếp trước, tháng ba Khang Thuận năm thứ mười, nàng gả cho Mộ Đồ Tô.

Bây giờ kiếp này, có phải cũng sẽ vào Khang Thuận năm thứ mười xuất giá, phu quân của nàng lại là người nào?

Vào lúc này, nàng thấy Mộ Đồ Tô ở sườn tây cũng đi tới cạnh bên song cửa sổ, nhìn trận tuyết lớn đầu năm. Trắng như tuyết bao trùm cả thiên không, một mảnh tái nhợt. Trận tuyết đầu to lớn như thế, nói vậy mùa đông năm nay so với năm rồi, sẽ rét lạnh hơn một chút.

“A...” Thanh Hà thét chói tai phá vỡ một mảnh tái nhợt tĩnh mịch. Bạch Chi cùng Mộ Đồ Tô không hẹn mà cùng nhắm phía phòng Thanh Hà. Thanh Hà lúc này đang ngồi dưới đất, dưới chân nàng ta có nước chảy ra, nàng ta thống khổ cầm lấy tóc A Phúc, kêu đau.

Bạch Chi tiến lên, “Thanh Hà, người muốn sinh?”

“Hình như thế.”

“Sao lại sinh non?” Sinh non hơn ba tháng.

Thanh Hà thống khổ lắc đầu, cái trán phủ kín mồ hôi, cầm lấy đầu A Phúc lay động, kêu đau. Bạch Chi trấn an nàng, làm cho nàng ta buông A Phúc ra, lại mệnh A Phúc đi tìm bà đỡ trong thôn. A Phúc vội gật đầu không ngừng, liền xông ra ngoài. Mộ Đồ Tô đứng ở cửa hỏi Bạch Chi, “Ta có thể làm gì?”

“Phiền toái tướng quân đi nấu nước.”

Mộ Đồ Tô gật đầu, làm theo. Bạch Chi đỡ Thanh Hà lên giường, mệnh Thanh Hà nằm thẳng, điều chỉnh hô hấp. Thanh Hà nghe theo, đồng thời, còn có nhin trên đũa, “Tiểu thư, người có tiềm chất làm bà đỡ.”

Bạch Chi tăng thêm giọng điệu, “Hô hấp, bật hơi.”

Thanh Hà ngoan ngoãn làm một “phụ nữ có thai đủ tư cách sắp sinh sản”.

Bà đỡ đến, nhiệm vụ của Bạch Chi hoàn thành, chuyện tiếp theo giao cho bà đỡ, bản thân lui đến ngoài cửa chờ đợi. Hàng xóm trong thôn đều đến, có người an ủi A Phúc, có người đi vào hỗ trợ. Cả một buổi tối, vội đến vội đi, một mảnh cảnh tuyết ngược lại trở nên nóng vội.

Mộ Đồ Tô cùng Bạch Chi là khách nhân, bị thôn dân cường ngạnh an bày ngồi vào trong phòng. Hai người ngồi ở trong phòng nhìn cảnh tượng bận việc bên ngoài, tựa như đang xem diễn.

Mộ Đồ Tô nói: “Thì ra cảnh tượng sinh đứa nhỏ là như thế này.”

Bạch Chi gật đầu, “Đúng vậy, lúc trước cũng cùng Thu Thiên gặp qua một lần. Cũng loạn như vậy đi.”

“Ồ? Như thế nào?”

Bạch Chi nhớ lại, “Ước chừng là tết âm lịch năm trước, buổi tối có hội đèn lồng, gặp một phụ nữ có thai, rất không khéo, nàng ta muốn sinh ngay tại chỗ, bị Thu Thiên kéo tới phía sau, giúp nàng ta đỡ đẻ, là một đứa bé trai mập mạp.”

Mộ Đồ Tô giật mình.

Bạch Chi che miệng nở nụ cười, “Lúc tuổi còn nhỏ ta cho rằng tiểu hài tử là lấy ra từ rốn, lúc ấy ta mới mở mang tầm mắt.”

“Tiểu hài từ từ chỗ nào ra?” Mộ Đồ Tô cũng tò mò hỏi.

Bạch Chi đang muốn trả lời, nói đến bên miệng, nhìn bộ dáng Mộ Đồ Tô không ngại học hỏi kẻ dưới, bỗng dừng nuốt trở về, đỏ mặt không đáp. Mộ Đồ Tô nhìn bộ dáng Bạch Chi như vậy, liền tự nhiên lĩnh hội, hần cười nói: “Từ chỗ nào vào, thì từ chỗ đó ra? Hay.”

Bạch Chi cứng họng nhìn Mộ Đồ Tô không biết liêm sỉ tươi cười.

Hay cái rắm!

Tiếng khóc của trẻ con cất ngang phía chân trời, Bạch Chi gấp gáp xông ra ngoài, Mộ Đồ Tô theo đuôi sau đó, hai người đi vào trong phòng nhỏ khắp phòng là người, thấy đầu Thanh Hà ẩm ướt, môi mím không chịu nổi cười cười với thôn dân. A Phúc ôm đứa trẻ bên trong tã lót, ngốc ngốc cười, ngẫu nhiên đùa đứa trẻ một chút. Thanh Hà vẫy tay, A Phúc liền ôm đứa trẻ đi qua, hai vợ chồng nhìn nhau cười cười, lại nhìn đứa con của bọn hần, trên mặt đồng thời tràn đầy nụ cười hạnh phúc.

“Chỉ Nhi.” Mộ Đồ Tô bỗng nhiên gọi.

Bạch Chi ngẩng đầu nhìn hần, ánh mắt của hần như trước lưu lại ở một nhà ba người đang hạnh phúc, mắt phượng xinh đẹp sáng quắc nóng lên, thần kỳ lóe sáng. Hần bỗng nhiên quay đầu đối diện với nàng, tươi cười ấm áp, “Đứa bé, thật đáng yêu.”

Hần thích trẻ con? Bây giờ Bạch Chi mới biết được. Liễu thị từng nói, một người đàn ông thích trẻ con, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, kì thực sẽ là một người đàn ông ấm áp. Chẳng lẽ Mộ Đồ Tô là loại ngoài ý muốn sao? Hay là... kì thực nàng một chút cũng không hiểu hần?

A Phúc ôm đứa bé qua, để cho bọn họ ôm một cái, Mộ Đồ Tô hơi do dự đưa tay, dè dặt cẩn trọng ôm vào trong ngực, mặt mày giãn ra, trong mắt mím cười, môi mím hơi cong lên hình cung, si ngốc nhìn đứa trẻ trong lòng.

Hần có lẽ sẽ là một người ấm áp, có lẽ nàng chưa từng chân chính hiểu hần...

Bạch Chi nhìn hần như vậy, thế nhưng ngây ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Sam Y Tận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Thanh Hà vui mừng có con, vui vẻ nhất là A Phúc, bé một buổi tối, không rời không bỏ, làm cho Thanh Hà rất tích tỵ. Đây chính là có con đã quên nương tử? Bạch Chi không chịu được, ngại cả thôn đều đến đứng ở nhà A Phúc, tự mình lại ngượng ngừng đi ngủ, đành phải lấy tay chống má, ngồi ở trong phòng gật gù.

Đầu Bạch Chi gật gật, ngẫu nhiên bị tự tỉnh, lại bẹp miệng ngủ, như thế lặp lại vài lần, thấy cổ đau, mới mông mông lung lung mở mắt ra. Không nhìn còn tốt, vừa thấy dọa nhảy dựng, chỉ thấy Mộ Đồ Tô về mặt ý cười nhìn nàng. Bạch Chi bị hần chuyển chủ nhìn như thế, hơi mất tự nhiên hỏi: “Tướng quân, người nhìn cái gì?”

“Mệt sao?”

Bạch Chi ngoài cười nhưng trong không cười, “Không phiền.”

“Cảm thấy buồn ngủ, đến chỗ ta ngủ đi.” Mộ Đồ Tô vỗ vỗ đùi hần, nhưng lại e lệ nhìn Bạch Chi. Bạch Chi không muốn quan tâm hần, xoay cổ, giảm bớt đau nhức một chút, lại tự thế tiếp tục ngủ.

Mộ Đồ Tô trực tiếp đứng lên, ôm lấy nàng. Bạch Chi kinh hô một tiếng, “Người làm chi?”

“Nàng mệt nhọc phải không? Chúng ta đi ngủ.”

“Thả ta xuống dưới. Ta kêu!” Trước mắt bao người, lại làm càn như vậy? Bạch Chi nhìn về phía thôn dân đứng bên cạnh, lại phát hiện bọn họ đang hướng nàng ái muội cười. Bạch Chi ngăn ra, lúc này mới phản ứng, lúc đó đến thôn, thân phận nàng cùng Mộ Đồ Tô là tiểu tình lữ bỏ trốn.

Bạch Chi khê cần môi, hung hăng trừng Mộ Đồ Tô.

Mộ Đồ Tô ôm Bạch Chi ra ngoài, định đi phòng hần? Bạch Chi bất mãn nói: “Tướng quân, nên đi phòng ta.”

“Đã quên nói cho nàng, trước khi nàng ngủ, đứa bé nhà họ Trần phía đông buồn ngủ không chịu được, chạy tới giường nàng chộp mắt một chút rồi.”

“...” Thôn dân quá mức nhiệt tình, chẳng phải sinh một đứa trẻ sao? Đứa trẻ cũng sinh ra rồi không phải sao? Còn tụ tập ở trong này làm chi? Chẳng phải thêm phiền sao? Bạch Chi cầm lấy cổ áo Mộ Đồ Tô, “Ta không mệt nhọc.”

“Đừng giả vờ.”

“...”

Không để ý Bạch Chi “mắt cá chết”, dưới con mắt nhìn trừng trừng của dân chúng, Mộ Đồ Tô đưa Bạch Chi vào phòng hán. Bạch Chi dường như nghe được một vị tiểu kiều thê nói với tướng công nhà nàng: “Vị công tử diện mạo rất tuấn kia mang người xinh đẹp như thiên tiên trong lòng vào phòng làm chi?”

Tướng công vô cùng chắc chắn nói: “Khăng định cũng muốn một đứa trẻ.”

Không đến nửa khắc, Mộ Đồ Tô đi ra từ buồng trong, còn thuận tiện sửa sang lại quần áo hỗn độn. Vị tiểu kiều thê nhìn thấy, ngẩn ra, nở nụ cười, ngượng ngùng tựa vào tường công nhà mình, “Hắn cùng tướng công lúc tân hôn giống nhau tốc chiến tốc thắng...”

Mặt tướng công một trận xanh một trận đen, cuối cùng đỏ thắm, “Đòi người khó tránh khỏi lần đầu tiên như vậy.”

Mộ Đồ Tô sửa sang lại vạt áo bị Bạch Chi túm nhấc, đi phòng Bạch Chi, phòng nàng làm sao có người ngủ chứ? Không có một bóng người. Hắn ngáp một cái, cởi áo lên giường, rất nhanh, đi vào mộng đẹp...

Ngược lại với Mộ Đồ Tô cấp tốc đi vào giấc ngủ, Bạch Chi rồi rầm rất nhiều.

Nàng ôm chăn, mở to mắt, hơi thở tràn ngập hương vị của Mộ Đồ Tô. Gối đầu, trái giường, chăn bông, đều có hương vị thuộc về hắn. Đó là mùi thơm của cơ thể mà nàng quen thuộc nhất lại xa lạ nhất.

Kiếp trước, nàng là tiểu thiếp của hắn, lại chưa từng vào lúc hắn thanh tỉnh cùng giường chung gối. Nàng chỉ dám vào thời điểm hắn uống say, vì hắn sửa sang lại khi hắn nôn, giúp hắn thay quần áo, nhìn hắn bình thân nằm ngủ trên giường, nàng mới dám mạo hiểm, không quang minh lỗi lạc, rón ra rón rén nằm ở bên cạnh hắn, lắng nghe hắn hô hấp, cảm thụ tim hắn đập, ngửi mùi của người đàn ông nàng thích nhất.

Tuy rằng sáng sớm bị Mộ Đồ Tô đá xuống giường vài lần, nhưng sau này nàng thông minh, mỗi lần đều dậy sớm hơn so với hắn, không bị đá xuống giường nữa.

Nàng thích mùi của hắn. Bạch Chi nhẹ ngửi vài cái, tay cầm lấy chăn lại trở nên run run, nước mắt cuộn cuộn rơi xuống. Nàng đã từng khóc. Kiếp trước, vì yêu hắn, nàng hao hết tâm tư, không biết hổ thẹn, thậm chí con mắt hắn liếc nhìn nàng một cái. Bây giờ, hắn nói hắn yêu nàng, nhưng nàng hiểu rõ, nàng không phải người trong mệnh của hắn, Nam Chiêu công chúa vừa xuất hiện, nàng sẽ bị ném sang một bên, loại đau đớn này nàng không muốn trải qua một lần nữa, nàng biết rõ, cho dù sống lại, nàng vẫn như trước không đủ kiên cường.

Mộ Đồ Tô rốt cục muốn ra thôn, trở về quân đội. Bạch Chi không biết vì sao hắn đột nhiên hiểu rõ. Chi biết, ánh mắt hắn nhìn đứa nhỏ cho tới bây giờ đều là dịu dàng, ban đêm, nhìn trời đổ tuyết, sẽ luôn ngăn người, nội tâm hắn có suy nghĩ gì, nàng không biết. Nhớ lúc nàng gọi hắn ăn bữa ăn khuya, hắn luôn hỏi Bạch Chi, “Tuyết ở Tô thành, nàng còn nhớ rõ sao?”

Nàng trả lời: “Lúc Tô thành đổ tuyết, ta cũng không ra.”

“Phải không? Sợ là nàng không nhớ rõ thôi.”

Bạch Chi không hiểu ý tứ hắn trong lời nói này. Mộ Đồ Tô không đáp, nhìn bánh bao nóng hằm hạp nàng đưa đến trên bàn, mỉm cười, “Lúc trời đổ tuyết, ăn bánh bao, là sở thích của ta.”

“Ta biết.” Bạch Chi thật tùy ý đáp.

Mộ Đồ Tô giật mình, lẳng lẳng nhìn nàng. Bạch Chi tự biết bản thân nói lỡ, nàng ngượng ngùng cười, che lấp cho bản thân, “Lúc trước Thanh Hà làm các loại bữa ăn khuya, chỉ có bánh bao, người ăn cái là hết. Việc này thật dễ dàng quan sát.”

Đôi mắt Mộ Đồ Tô phai nhạt rất nhiều, bật cười, “Là ta suy nghĩ nhiều.”

“Tướng quân không nên suy nghĩ nhiều.” Bạch Chi đáp lại hắn, “Tướng quân, ngài chậm rãi dùng, ta cáo từ.”

Một lần ăn bánh bao vào bữa ăn khuya, Mộ Đồ Tô nói với Bạch Chi: “Đêm nay nàng dọn dẹp một chút, ngày mai chúng ta đi ra ngoài.”

Nhưng trời không tốt, sáng sớm nổi lên băng bạc đại tuyết. Thanh Hà đề nghị chờ tuyết ngừng lại rồi đi. Bạch Chi đợi lâu như vậy cũng không vội một ngày này, nhưng nàng không ngờ, chờ không kịp là Mộ Đồ Tô, hắn có ý muốn đội tuyết rồi đi. Hắn đột nhiên làm cho Bạch Chi có chút không hiểu, nhưng hắn to nhất, không thể không theo.

A Phúc đi phía trước dẫn đường cho bọn hắn, hắn quen thuộc “Vô Hồi Lâm” thật giống như bỏ câu đũa thư đối với mục đích, tập trung vào mục đích,

cho dù gió tuyết đan xen, hân cũng có thể chuẩn xác không lầm. Máy ngày liền tuyết rơi chồng chất. Mỗi lần Bạch Chi đi một bước, đều vô cùng gian khổ. Nếu như thân mình giống kiếp trước, đi hai bước đã gục không dậy nổi. Bây giờ, nàng không thể nói thân cường thể tráng, nhưng không đến mức động bất động đã gục.

Có điều tuyết càng lúc càng lớn, cho dù xương cốt nàng cường tráng, nhưng cuối cùng cũng là đàn bà, thể lực theo không kịp, nàng bất hạnh vấp ngã, cả người chui vào trong tuyết. Cả người nàng bị khiêng lên, Mộ Đồ Tô giúp nàng thanh lý tuyết trên người, nắm hai bàn tay đông lạnh của nàng, vuốt vuốt mái tóc nàng hơi hỗn độn, “Lạnh sao?”

Bạch Chi gật đầu. Thật sự là người đàn ông nhiệt huyết, thời tiết như vậy, tay vẫn ấm áp dễ chịu, đi lâu như vậy, ngay cả hơi thở cũng không ngắt một chút.

“Ta công nàng.”

Bạch Chi ngẩn ra, “Không cần.”

“Nói nhiều, đi lên.” Mộ Đồ Tô chìa lưng về phía nàng. Mặc dù hân mặc nhung trang, nhưng nàng cảm thấy tấm lưng kia nhất định sẽ ấm. Nàng nuốt nuốt nước miếng, hít sâu, vẫn trèo lên. Nàng quả thật đi không nổi, chân đông lạnh đã không phải của nàng, sắp rụng xuống.

“Nàng đứng là người đàn bà ngu xuẩn, tại sao không làm cho mình một đôi giày?” Mộ Đồ Tô vừa công nàng, lại oán trách trách cứ nàng.

Hân chú ý tới? Bạch Chi không trả lời, nàng cho tới bây giờ không biết chăm sóc người khác, bản thân cũng không ngoại lệ. Trước kia nàng rất muốn lấy lòng Mộ Đồ Tô, ánh mắt luôn tùy tùng trên người hân, hân hơi có gió thổi cô lay, nàng sẽ cảnh giác toàn thân. Bạch Chi gặt gao đem tay vòng trên cổ Mộ Đồ Tô, vô ý thức đem gương mặt lạnh lẽo của bản thân tựa vào cần cổ ấm áp của hân. Mộ Đồ Tô không hừ một tiếng, tùy ý nàng dựa vào.

Đi hồi lâu, A Phúc nói lộ trình còn hai canh giờ, đề nghị nghỉ ngơi lại tiếp tục đi. A Phúc dẫn bọn hân đi đến nhà gỗ nhỏ trong thôn, bên trong có chăn bông, bát tô, còn có củi lửa. Mộ Đồ Tô đem Bạch Chi bao vây trong chăn bông, mang theo bát tô ra ngoài, nhồi một bát tuyết, đốt lửa đun tuyết.

“Cởi giày ra.”

Bạch Chi biết ý tứ của hân, vội vàng lắc đầu, “Không được, chân bị đông lạnh không thể ngâm nước ấm, sẽ nứt da.”

A Phúc ở bên cạnh gật đầu, “Có vẻ nương tử cũng từng nói, cho nên mỗi lần săn thú trở về, nương tử đều để ta ngồi bên cạnh lò sưởi một lát, chờ ấm áp lại ngâm chân.”

Mộ Đồ Tô trầm tư một chút, lặp lại câu nói vừa rồi, “Cởi giày ra.”

“...” trong lòng Bạch Chi không ngừng mắng người đàn ông này không biết thương hương tiếc ngọc, còn muốn khư khư cố chấp, làm cho nàng nứt da? Cấp trên ra mệnh lệnh, nàng đành phải nghe theo, tâm không cam tình không nguyện cởi giày.

Mộ Đồ Tô đang cởi áo...

Bạch Chi không hiểu, hân quá nóng?

Mộ Đồ Tô không nói hai lời, trực tiếp túm chân nàng qua, trực tiếp vói vào trên bụng hân.

Bạch Chi đột nhiên tròn to mắt, nhìn Mộ Đồ Tô mày cũng không nhăn một chút. Hân lại đem chân lạnh như băng của nàng vói vào trên bụng, ấm áp từ lòng bàn chân vọt tới, không chỉ ấm đôi chân nàng, còn nóng ánh mắt nàng. Hân chăm sóc người khác, thật khó.

“Nhìn cái gì vậy? Không có lò sưởi cho nàng sưởi, chấp nhận một chút.” Mộ Đồ Tô đưa tay phủ lên đôi chân đông lạnh của nàng, ấm áp nhanh hơn.

Đôi tay ấm áp của hân cũng sắp lạnh như chân nàng. Bạch Chi nhìn hân cởi áo khoác, quần áo lại mở ra, cho dù là người đàn ông có nhiệt huyết thì nhiệt độ cơ thể cũng sắp tiêu xài hết, rất không biết giữ ấm. Bạch Chi nắm áo khoác lên, phủ thêm cho hân. Mộ Đồ Tô ngẩng đầu nhìn, Bạch Chi hơi kỳ quái quay đầu: “Nhìn cái gì vậy? Người không có nhiệt độ cơ thể, chân ta không ấm nổi.”

Hai người không tiếp tục nói chuyện. Cho đến khi chân hơi ấm, nước cũng sôi. Mộ Đồ Tô mới buông tay ra, mang chậu gỗ ra xúc tuyết, lại đem nước ấm trong nồi đổ vào, thử thấy nước ấm, đưa đến dưới chân Bạch Chi. A Phúc ngồi ở bên cạnh, nói với Bạch Chi: “Ta cũng muốn rửa chân cho ấm áp, đáng tiếc củi lửa chỉ đủ đun một chậu nước.”

Bạch Chi lúc này mới hiểu rõ, vì sao hân không chọn dùng nước ấm làm ấm chân cho nàng, mà dùng nhiệt độ cơ thể hân. Củi lửa căn bản không đủ duy trì như vậy.

Nháy mắt một cái, Mộ Đồ Tô đã đem nước ấm đưa đến dưới chân nàng.

“Nàng rửa đi. Cho chân ấm áp.”

“Ừm. Cảm ơn tướng quân.”

“Muốn cảm tạ ta, lấy thân báo đáp đi.”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Sam Y Tận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Khi đoàn người Bạch Chi ra Vô Hồi Lâm, đã gần hoàng hôn. A Phúc không thể đi ra, ba người ở cửa Vô Hồi Lâm cáo biệt. Kỳ thực Bạch Chi không muốn cùng Mộ Đồ Tô trở về quân doanh, nàng muốn trở về Tô thành, cùng Liễu thị trải qua những ngày trên núi, cướp một người đàn ông lên núi thành thân sinh con, vô cùng đơn giản, tựa như Thanh Hà. Mượn cơ hội này, làm cho Bạch Uyên cho rằng nàng đã chết, xong hết mọi chuyện.

Nhưng nàng không thể làm như vậy, Bùi Cửu còn chưa rõ tung tích, còn có Bạch Thuật – đứa con Liễu thị yêu nhất. Nàng còn có những ràng buộc chưa xong, cho nên không thể giả chết chạy trốn.

Dọc theo đường đi, Bạch Chi đều bị Mộ Đồ Tô nắm tay đi ra. Nàng cảm thấy rất kỳ quái, lại cảm thấy có tình có lý, quả thật nàng cần người dắt mới có thể an toàn hành tẩu thoát ra. Ra khỏi Vô Hồi Lâm, Bạch Chi liền muốn qua cầu rút ván, rút khỏi tay Mộ Đồ Tô.

Mộ Đồ Tô sao có thể cho phép con bạch nhãn lang này làm như vậy? Gắt gao nắm chặt, nhất quyết không buông tay, cho dù làm đau nàng, cũng không thả. Bạch Chi giận, “Tướng quân, tự trọng!”

[bạch nhãn lang: kẻ vô on bội nghĩa]

Mộ Đồ Tô dắt môi cười, “Bản tướng quân thật đúng không biết tự trọng là cái gì.”

Một khi người ta trở nên không biết xấu hổ, là thật không có cách nào làm gì hắn. Bạch Chi thấy Mộ Đồ Tô như vậy, cũng không tiếp tục từ chối nữa. Tùy ý hắn cầm, cho đến trước cửa quân doanh. Tiểu binh trông coi thấy có người tới, đôi mắt sáng ngời, hướng bên trong kêu, “Mộ tướng quân đã trở lại.” Bản thân tự mình tiến lên nghênh đón Mộ Đồ Tô.

Lúc hắn nhìn thấy, Mộ Đồ Tô nắm chặt tay người phụ nữ của Bùi Cửu công tử, đôi mắt tiểu binh trừng to như chuông đồng. Đây là có chuyện gì?

Mộ Đồ Tô không để ý tới khác thường của tiểu binh, trực tiếp hỏi hắn, “Bùi lão tướng quân cùng Bùi Tiên Phong hiện tại như thế nào?”

Đôi mắt tiểu binh phai nhạt xuống, “Lúc Bùi Tiên Phong được đưa trở về, hai chân đã tàn phế, quân y không thể trị khỏi. Bùi lão tướng quân cũng không quá tốt, cả người thối rữa, ngứa ngáy vô cùng, như vụn con côn trùng cắn xương. Quân y nói bên trong có hoa độc của Nam Chiếu.”

Mộ Đồ Tô hung hăng nói: “Độc nhất là lòng dạ đàn bà, Nam Chiếu đại công chúa, quả nhiên không đơn giản.”

Kết quả như vậy, đối với người đã biết trước như Bạch Chi mà nói, cũng là ngoài ý muốn. Năm đó, hai chân Bùi Thất tàn tật, nhưng Bùi lão tướng quân là lông tóc không tổn hao gì trở về, tại sao lại trúng độc? Chẳng lẽ đã cải biến cái gì? Do nàng cứu Mộ Đồ Tô? Hay do... Bùi Cửu gia nhập?

Bạch Chi kích động hỏi: “Vậy Bùi Cửu công tử đâu?”

Đôi mắt tiểu binh trông coi âm trầm, “Không hề có tin tức. Lỗ thiếu tướng dẫn dắt một đám tinh binh, không ai sống sót.”

Một vị quan quân nghênh đón Mộ Đồ Tô vội vàng đến đây, nhìn thấy Mộ Đồ Tô, lập tức quỳ một gối xuống trước mặt Mộ Đồ Tô, “Mặt tướng ngu dốt, không thể kịp thời cứu ra Mộ tướng quân, tội đáng chết vạn lần.”

“Xin đứng lên, đã không quan hệ, hết thảy chờ chỉ huy nói.”

“Tướng quân, đây là thư Huệ phi nương nương đưa cho người. Huệ phi nương nương nói, nếu như hai tháng còn chưa tìm được tướng quân, trực tiếp đốt phong thư này đi.” Mộ Đồ Tô tiếp nhận lá thư, cẩn thận nhìn xem, sắc mặt càng thêm trầm, ánh mắt dễ nhìn ám xuống, hắn xem xong thư liền quăng vào hỏa đài, đốt thành tro tàn. Hắn không nói hai lời, đi thẳng tới chỉ huy doanh, những quan quân khác theo đuôi sau đó.

Bạch Chi vốn định theo vào, nhưng nàng không phải “quan quân”, không được nghị sự. Nàng chỉ có thể ở bên ngoài chờ tin tức. Nàng làm sao có thể chờ được? Nàng đành phải tiếp tục đến hỏi tiểu binh trông coi.

Tiểu binh quả thật nói nhiều, biết cái gì đều nói cho Bạch Chi. Mộ Đồ Tô mắt xích nửa canh giờ, Bùi lão tướng quân mang Bùi Thất hai chân tàn phế trở lại. Bùi Thất luôn luôn trong trạng thái hôn mê, Bùi lão tướng quân một câu cũng không chịu nói. Cho đến khi quân y nói chân Bùi Thất không thể chữa, Bùi lão tướng quân mới nói một câu nói, đưa Bùi Thất trở về kinh. Tiễn bước Bùi Thất sau hai ngày, cả người Bùi lão tướng quân bắt đầu thối rữa, mỗi ngày ở trên giường lăn lộn, thống khổ không chịu nổi. Về phương diện khác, bởi vì Mộ Đồ Tô dương đông kích tây, thả lỏng cảnh giới của quân Nam Chiếu, đánh lên thành công, quân Nam Chiếu tổn thất thảm trọng, lui binh mấy km, chiến sự hơi có khởi sắc, quân ta có thể thở dốc một hơi. Nhưng về phương diện khác, tình huống thân thể Bùi lão tướng quân càng xuống dốc, những thiếu tướng khác không đành lòng, chưa có sự đồng ý của Bùi lão

tướng quân, cố ý đưa Bùi lão tướng quân trở về kinh thành .

Lấy tính tình của Bùi lão tướng quân, đây là chuyện vô cùng nhục nhã. Ngực Bạch Chi xẹt qua một tầng bóng ma, nàng đã không thể biết trước kết quả này.

Hôm nay Mộ Đồ Tô cố ý rời khỏi Vô Hồi Lâm, trở về quân doanh, rốt cuộc vì sao? Bạch Chi hỏi hôm nay là ngày bao nhiêu. Kết quả chẳng phải một ngày đặc thù nào. Như vậy nhất định là ngày đặc thù của hắn đi.

Bạch Chi ở quân doanh chỉ huy đội lâu ngày, rốt cục đội được bọn họ kết thúc thương thảo, nhân số quan quân thiếu rất nhiều, chỉ có ít ỏi vài người bước ra. Cuối cùng bước ra là Mộ Đồ Tô với khuôn mặt thâm trầm. Bạch Chi biết rõ, nàng không nên quấy rầy hắn vào lúc này, nhưng nàng đã không phải người đứng xem, nàng không thể khống chế xúc động của bản thân.

Bạch Chi lấy thân ngăn trở đường đi của Mộ Đồ Tô, hỏi: “Chuyện của Bùi Cửu, ngươi định làm gì?”

Mộ Đồ Tô vô cùng đơn giản đáp lại một câu, “Thuận theo tự nhiên.”

“Ngươi mặc kệ hắn sống chết sao?”

“Quản như thế nào? Nói không chừng người đã chết, thi thể bị sói hoang tha đi rồi.”

“Phách.” Bạch Chi nhin không được phiền Mộ Đồ Tô một bạt tai. Lực đạo của nàng hơi lớn, mặt Mộ Đồ Tô nghiêng qua một bên, đầu ấn năm ngón tay đỏ tươi ở trên mặt hắn, nhìn thấy ghê người. Bạch Chi cảm giác sâu sắc được bản thân hơi quá đáng, nhưng tát rồi không thể thu lại .

Mộ Đồ Tô mắt lạnh nhìn Bạch Chi, hừ lạnh một tiếng, lướt qua Bạch Chi rồi đi.

Bạch Chi cảm thấy bàn tay của mình rất đau, đau đến mức nàng phát run.

Bạch Chi luôn chờ kết quả. Nhưng nàng đợi được cũng là Mộ Đồ Tô dừng mãnh thiện chiến như thế nào, lấy ba vạn nhân mã bắt tám vạn đại quân Nam Chiếu, đương trường chặt bỏ đầu Nam Chiếu đại tướng quân. Ngự lâm quân đại thắng.

Bạch Chi nhìn các chiến sĩ khải hoàn mà về, lui thành một đoàn. Trận này chiến, giăng co sắp gần một xuân thu.

Ngày đó ánh mặt trời vô cùng chói lọi, tuyết tan, trời lại cực lạnh, lạnh đến tận trong tim Bạch Chi. Ngày thứ hai thu được thư đầu hàng của Nam Chiếu, Mộ Đồ Tô tuyên bố, ngày mai khải hoàn trở về kinh. Ban đêm hôm đó, Bạch Chi bãi phòng doanh trưởng Mộ Đồ Tô.

Lại bị báo cho biết, Mộ Đồ Tô không tiếp khách.

Hắn đang giận nàng? Hay thật sự không định đi tìm Bùi Cửu, hoàn toàn không quan tâm hắn sống hay chết? Cho dù là lý do nào, hắn cũng không phải người đi tìm Bùi Cửu, chỉ quan tâm thắng lợi chiến tranh! Bạch Chi bỗng nhiên cảm thấy, lúc trước một bạt tai kia, rất nhẹ.

Nàng thật muốn vọt vào, lại tát hắn vài cái bạt tai. Nhưng đêm nay là cơ hội cuối cùng, nếu như không nắm chắc, ngày mai bọn họ khải hoàn trở về kinh, rốt cuộc sẽ không còn cơ hội . Bạch Chi quỳ gối trước doanh trưởng Mộ Đồ Tô, Mộ Đồ Tô không ra, nàng tuyệt không đứng lên.

Đêm đó, trời lại nổi lên đại tuyết, cả người Bạch Chi cứng ngắc quỳ gối trên mặt đất lạnh như băng, tuyết từng tấc từng tấc chồng chất càng dày, mặt nàng đã đông lạnh đỏ bừng, thân mình đã cứng ngắc. Mộ Đồ Tô cũng không bước ra gặp nàng.

Ở trong rừng cùng khi ra khỏi rừng, như hai người hoàn toàn khác nhau.

Bạch Chi không biết bản thân khi nào thì hôn mê bất tỉnh. Chờ lúc nàng tỉnh lại, đã ở trên xe ngựa xóc nảy. Trên xe ngựa không có một bóng người, chỉ có mình nàng, mà thân mình nàng, bị trói gô. Bạch Chi lấy đầu ló ra xe ngựa, hung hăng quăng mình xuống. Bạch Chi nghe răng trợn mắt, đau đớn không thôi.

Xe ngựa đang áp tải Bạch Chi im bất ngờ dừng lại, người đang cưỡi ngựa phía trước vội vàng xuống ngựa, chạy vội tới chỗ Bạch Chi, cầm tức nàng. Bạch Chi cũng cầm tức hắn, “Tướng quân, ngươi đây là làm chi?”

Mộ Đồ Tô trực tiếp đem Bạch Chi khiêng lên trên vai, lên ngựa của hắn.

Bạch Chi giãy dụa, Mộ Đồ Tô lại gắt gao đem nàng ôm ở trong ngực, giãy dụa cũng không làm nên chuyện gì. Mộ Đồ Tô không trả lời nàng, trầm mặc giục ngựa. Bạch Chi rốt cục không còn sức lực từ chối, nàng trầm mặc nhìn con ngựa từng bước một đến gần kinh thành.

Hĩa người trầm mặc một đường, cuối cùng Bạch Chi nhin không được hỏi hắn, ” Vì sao ngươi vô tình như thế? Cứ như vậy không quan tâm tới Bùi Cửu sao? Cho dù đã chết, cũng nên thấy thi thể mới buông tha.” Kỳ thực nàng luôn biết Mộ Đồ Tô rất tuyệt tình, nhưng chỉ giới hạn khi đối đãi kẻ địch hoặc người ràng buộc hắn. Mặc dù hắn cùng Bùi Cửu không phải bạn thân, nhưng bạn cờ cũng là một loại bạn, không phải sao?

“Con đường do bản thân hắn chọn, hậu quả nên do bản thân hắn gánh vác. Ta sẽ không giãy dụa cứu người trong chuyện này, có thể cứu ắt cứu, không thể cứu ắt buông tha.”

Con đường do bản thân chọn, hậu quả nên do bản thân gánh vác... Những lời này ở kiếp trước, đã rơi trên bao nhiêu người? Phụ thân nàng – Bạch Uyên, lựa chọn phe thái tử, Bùi gia, lựa chọn phe thái tử, không một ai có kết cục tốt. Ngay cả chính nàng, dùng toàn bộ sức lực yêu Mộ Đồ Tô, đổi lấy cũng chỉ là một câu nói như vậy.

Con đường do bản thân chọn, hậu quả nên do bản thân gánh vác...

Là nàng suy nghĩ nhiều, không nên bởi vì hấn nhất thời thay đổi, mà quên hấn là Mộ Đồ Tô. Hấn cùng với phụ thân hấn Cung Thân Vương giống nhau, lãnh huyết vô tình, giết người như ma, đến chết chỉ trung với một người. Cho dù là tình bạn hay tình yêu...

Bùi Cửu... Bùi Cửu...

Bạch Chi cầu nguyện ở trong lòng, nguyện hấn bình an. Có lẽ nàng không thể tiếp tục cùng Bùi Cửu nối tiếp tiền duyên. Bạch Chi nhìn con đường phía trước, dường như thấy tường thành nguy nga, tầng đá rườm rà, trên tường thành cao viết hai chữ “Kinh thành”.

Kiếp trước, sau khi nàng trèo non lộ suối, là khuôn mặt tươi cười trong suốt nhìn hai chữ kia. Bây giờ chỉ sợ là muốn khóc nhìn hai chữ ấy.

Trải qua ba ngày hai đêm, lúc Bạch Chi lại nhìn đến hai chữ kia, vẫn chưa khóc, mà buồn mình, nhắm mắt làm ngơ, ngồi không trên xe ngựa. Bên tai tràn ngập thanh âm hoan hô của dân chúng, trong đó đủ tiếng phụ nữ hét chói tai. Cũng đúng, mỹ nhân đẹp nhất của các nàng xa cách một năm rồi cực trở về kinh.

Ai có thể nghĩ đến những xót xa cùng gian nguy sau lưng trận chiến này? Không có, một người cũng không có, dân chúng chỉ nhìn thấy thắng lợi, bọn họ hò hét, hô “Mộ tướng quân”, nửa chữ cũng không đề cập tới chủ soái Bùi lão tướng quân.

Bạch Chi bị đuổi về Bạch phủ.

Bạch phủ ở kinh thành to hơn rất nhiều so với Bạch phủ ở Tô thành. Hai bên cửa lớn có hai con sư tử uy vũ, giương nanh múa vuốt, hiển lộ uy phong. Trên bảng hiệu hai chữ “Bạch phủ” cứng cáp hữu lực, hơn mười bậc thềm, cửa lớn son son chói mắt.

Những thứ đó là Bạch Uyên muốn. Tô thành căn bản không thỏa mãn được ông ta.

Bạch Chi trở về cực kì khom mình. Cửa không người nghênh đón, đến đại đường, mới gặp quản gia cắt tay ở nơi đó chỉ huy hạ nhân vội vàng vàng. Thấy Bạch Chi đến, đầu tiên ngăn ra, sau đó đi tới bái kiến, “Đại tiểu thư, người đã trở lại?”

“Ừm.” Bạch Chi nhìn bốn phía phô trương, “Đây là...”

“Nhị tiểu thư sinh được thiên kim, chẳng phải hôm nay tổ chức tiệc đầy tháng sao?”

Khó trách. Toàn bộ đều đi thăm Bạch Thục, nàng trở về, cũng không một người chào đón.

“Tỷ.” Bạch Thuật từ bên ngoài nhảy vào, thẳng đến trong lòng Bạch Chi, ôm trọn vào lòng. Tại gia đình này, cũng chỉ có Bạch Thuật hoan nghênh nàng. Bạch Chi cười nói: “Đệ đến kinh thành khi nào?”

“Sớm hơn tỷ một tháng. Nương bảo đệ nói một câu cho tỷ.”

“Hử?”

Bạch Thuật làm ra khuôn mặt không biểu cảm của Liễu thị, giọng điệu bình thản, “Đừng nhớ, hết thấy đều mạnh khỏe.”

“Vậy thì tốt.” Bạch Chi cười nói.

Bạch Thuật nói: “Tỷ, nương thật sự không cùng chúng ta đến kinh thành sao? Kinh thành rất lớn, lắm chỗ chơi. Nương không đến, thật đáng tiếc.”

“Nương tìm được nơi khiến bà càng đáng giá ở lại. Thuật Nhi, đệ thích kinh thành sao?”

“Thích. Trước đó vài ngày Thuật Nhi còn tiến cung, trong cung rất đẹp, gặp Thất hoàng tử, Thất hoàng tử để đệ đọc sách cùng người. Đệ vui mừng đồng ý rồi, nhưng phụ thân hình như không vui.”

Thất hoàng tử? Bào đệ của Tam hoàng tử, xem như cùng phe với Tam hoàng tử. Thân là người của thái tử, Bạch Uyên tất nhiên không thể vui vẻ nổi. Giống như kiếp trước, Bạch Thuật theo Thất hoàng tử, có đường lui. Bây giờ, điều nàng có thể làm, chính là để Bạch Uyên không tham dự trong đó. Như thế, cũng coi như nàng hồi báo ân dưỡng dục của ông ta. Nếu như ông ta khư khư cố chấp, nàng đành phải bỏ bỏ giữ mình, bảo toàn bản thân.

Lúc Bạch Chi đi gặp Bạch Uyên, Bạch Uyên đang đùa cháu gái ngoại của ông. Bạch Thục cùng tướng công nàng đang nhìn nhau cười, thoạt nhìn cực kì ân ái. Bạch Chi nhìn không ra thật giả. Kiếp trước Bạch Thục không gả cho hấn, cũng không biết cơ duyên xảo hợp kiểu gì, đánh bậy đánh bạ gả cho một phú thương vào Nam ra Bắc.

“Tỷ tỷ.” Người thứ nhất nhìn thấy Bạch Chi là Bạch Thục.

Bạch Chi cười nói: “Muội muội, nhiều năm không gặp, càng đẹp ra.”

“Làm sao so được với tỷ tỷ? Ngàn chọn vạn tuyển, chỉ có rồng trong biển người mới xứng đôi.”

Đây là đang chê cười nàng. Bạch Chi cũng không giận, mỉm cười bỏ qua. Bạch Uyên giao đứa nhỏ cho ma ma, nói với Bạch Chi: “Chỉ Nhi, có chuyện muốn nói với con, đi theo ta.”

“Vâng.” Bạch Chi theo đuôi Bạch Uyên đi thư phòng.

Bạch Uyên trực tiếp bảo nàng sớm lập gia đình một chút. Về hôn sự nói miệng của nàng cùng Mộ Đồ Tô, ông ta sẽ tận lực đẩy lại. Bạch Chi gật đầu. Bạch Uyên về phe thái tử hiển nhiên sẽ không muốn thông đồng cùng phe tam hoàng tử là Mộ Đồ Tô. Bạch Uyên là người thông minh, không muốn lấy đỉnh tanh trời vào người.

“Vậy phụ thân có dự định gì không?”

“Bây giờ, Mộ tướng quân khai hoàn mà về, được sủng ái nhất. Vô duyên vô cớ đưa ra giải trừ hôn nhân, là chuyện hết sức mất lòng. Cho nên chỉ phải để con cầu kết cùng người đàn ông khác, để tự Mộ tướng quân đưa ra giải trừ hôn ước!”

Bạch Chi vô cùng đau đớn, “Thanh danh nữ nhi ở Tô thành quét rác, mới đến kinh thành, lại phải trải qua chuyện này sao? Mệnh nữ nhi thực khổ.”

“Lần này là làm thực. Cha đã nhìn trúng mục tiêu, đương kim tân khoa Trạng nguyên, Triệu Lập.”

Bạch Chi nghi hoặc, “Làm thực như thế nào?”

“Mỹ nhân kế, nếu như không mắc câu, ta sẽ chuẩn bị xuân dược cho con. Bá vương ngành thượng cung!”

“...” Tội gì, lại là chiêu này? Bạch Chi nổi giận.

“Ngày mai tiệc đầy tháng, Triệu Lập sẽ đến đây chúc mừng, tất nhiên con nên hiểu rõ phải làm như thế nào.”

Bạch Chi mím môi, không tình nguyện cho lắm gật đầu. Nhìn mà xem, tiệc đầy tháng, cũng mang theo tính kế, có thể thấy được Bạch Uyên không phải thật tình yêu thương cháu gái ngoại của ông ta. Như thế, Bạch Chi cảm thấy, bản thân còn không tính là quá mức bị ai.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Sam Y Tận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Đêm tiệc rượu đầy tháng đó, Bạch Chi mặc vào bộ quần áo Bạch Uyên cố ý yêu cầu, váy bách hợp màu xanh nước biển, tóc mây nhẹ cắm một cây kim bộ điệu. Hồng Kiều tỉ mỉ thoa son bột nước cho nàng, không lâu sau, một mỹ nhân xinh đẹp hiện ra trước gương đồng.

Hồng Kiều rất đắc ý nhìn Bạch Chi, “Tiểu thư, người thật đẹp, em thấy khách khứa đêm nay, đều phải thần phục dưới chân của tiểu thư.”

Bạch Chi nhìn bản thân trong gương đồng, so với bình thường có tinh thần rất nhiều. Hai tròng mắt có thần, bên trong mắt ẩn chứa nhu hòa, hơi hơi nháy mắt, còn mang theo mấy phần tà mị. Bạch Chi cũng tự giác thấy rất đẹp. Như thế, tân khoa Trạng nguyên Triệu Lập nhất định có thể thu phục. Trước mắt Tân khoa Trạng nguyên chưa tỏ rõ theo phe nào, Bạch Uyên muốn mượn sức hắn trở thành người của thái tử. Nhưng Bạch Chi đáp ứng an bài này, là cảm thấy hắn trung lập, vừa dịp bản thân có thể tự bảo vệ mình, thứ hai là có thể thuận tiện lôi kéo Bạch Uyên, để ông ta không cần tham dự vào trận chiến “đoạt ngôi vị hoàng đế”.

Nghe nói Triệu Lập tuổi trẻ đầy hứa hẹn, tài trí hơn người, mới có hai mươi ba tuổi, chưa có hậu trường, bản thân tự mình đi lên chức vị tân khoa Trạng nguyên. Bạch Chi cảm thấy vừa lòng, hi vọng mỹ nhân kế có thể thực thi thành công, nếu thật sự không được, cũng chỉ có thể dùng ám chiêu kia.

Trăng lên, yến hội sắp bắt đầu, tân khách nói liên không dứt. Bạch Chi ngồi ở trong phòng, nghe Hồng Kiều liên miên lái nhái nói: “Hôm nay thật nhiều người, ngay cả đương triều Văn hũu thừa tướng cũng đến chúc mừng. Mặt mũi lão gia ghê gớm thật.”

Chi là quan ngũ phẩm, có thể mời được nhất phẩm thừa tướng, xem ra Bạch Uyên ở trong quan trường như cá gặp nước.

“Giúp ta nhìn xem tân khoa Trạng nguyên Triệu Lập năm nay trông như thế nào.” Nghe không bằng nhìn, tài trí hơn người, tuổi trẻ đầy hứa hẹn, nếu lớn lên bộ dạng không thanh nhã, Bạch Chi cảm thấy, nàng còn đa nghi một cửa này.

Hồng Kiều thấy Bạch Chi cố ý muốn đi tìm hiểu một người, không khỏi hiểu sai, “Tiểu thư nhìn trúng hắn?”

“Đúng thế.”

Hồng Kiều không nghĩ Bạch Chi trực tiếp như thế, mặt đỏ lên, chạy trốn. Bạch Chi thấy bộ dáng Hồng Kiều thẹn thùng, không khỏi cảm khái, nàng có phải rất không e lệ hay không, dù sao cũng là cô nương mười chín.

Bạch Chi mới chờ một chút, cửa phòng đã bị một người đá văng. Bạch Chi chấn kinh, vội đứng lên hướng cửa nhìn lại, đã thấy Liễu Như đứng ở trước cửa, hướng nàng cười hi hi. Bạch Chi giật mình, “Biểu muội? Tại sao muội lại lên kinh thành?”

Liễu Như từ trên xuống dưới đánh giá Bạch Chi từ mi mắt, “À, Hồng Kiều thực không nói dối, nhanh như vậy đã dời mục tiêu, thích tân khoa Trạng nguyên năm nay?”

Bạch Chi rõ ràng nhìn thấy trong mắt Liễu Như ánh lên hèn mọn, nàng không cho là đúng, “Đúng vậy.”

“Nghe nói Bùi gia Cửu công tử bây giờ sinh tử chưa biết, lúc trước không biết ai đã nghiêm cấm nói với ta, không phải hẳn không được, hiện tại mới bao lâu?” Liễu Như trào phúng nhìn Bạch Chi. Bạch Chi cũng không giận, nói sang chuyện khác: “Chớ không phải là biểu muội ở Đồng thành bị ghét, đến kinh thành du ngoạn?”

Liễu Như ngồi xuống cạnh bàn trà, rót một chén nước, uống vào bụng, “Tỷ đôi nha hoàn? Thanh Hà đâu?”

“Lập gia đình.” Bạch Chi cũng ngồi xuống.

“Tỷ biết Thanh Hà hoài đứa nhỏ của ca ca sao?”

“...” Bạch Chi vốn cũng muốn rót cho bản thân một chén nước, nghe Liễu Như nói như vậy, động tác đổ nước dừng một chút, liếc Liễu Như một cái, “Sao muội biết?”

“Liễu Như đến nhà của ta đi tìm ca ta. Ta vừa vặn nhìn thấy. Đứa nhỏ của nàng mất rồi sao?”

Bạch Chi thuận lợi rót một chén nước, đưa đến bên miệng mân một ngụm, “Ừ” một tiếng, có chút không yên lòng. Liễu Như lấy tay chống đầu, bình tĩnh nhìn ánh nến trên bàn trà, “Nàng nên hận ca ta đi, vô tình như vậy.”

“Trong đó cũng có hậu quả do chính nàng, nửa nợ nửa kia đi.”

“Ta rất thích Thanh Hà, vì yêu dùng cảm tiến đến, không tiếc mình đây thương tích, tuyệt không tự mình chặt đứt ý niệm.”

Bạch Chi ngẩn người, lời này nói đến cảm tình kiếp trước nàng dành cho Mộ Đồ Tô. Sống lại sau, loại tình thần này đã không còn tồn tại, càng trở nên lãnh huyết vô tình. Rõ ràng là bản thân trêu chọc Bùi Cửu trước, sau lại vì tương lai của bản thân, để ý đến sinh tử của Bạch Uyên, đi trêu chọc một người đàn ông khác. Có lẽ hai chữ cảm tình, ở trong mắt nàng, quả nhiên không đáng giá một đồng.

“Nghe nói, đêm nay Mộ Đồ Tô cũng đến.” Liễu Như đỏ mặt, cười có chút si.

Bạch Chi tà nghệ liếc nàng một cái, “Còn đối hán nhớ mãi không quên?”

“Ta theo ca ca lên kinh, chính vì Mộ Đồ Tô. Nếu không, ta mới không một mối trèo non lội suối, chỉ vì bữa tiệc đầy tháng.”

“...” Bạch Chi dờ khóc dờ cười, “Mục đích của muội rất minh xác. Nhưng muội cùng biểu ca đến đây lần này, chỉ vì tiệc đầy tháng? Muội vì Mộ Đồ Tô, vậy biểu ca thật sự vì bữa tiệc này? Mặt mũi cô cháu gái của ta cũng thật đủ lớn.”

“Hiển nhiên không phải, lần này biểu ca đến đây, là vì buôn bán lâu dài.”

Bạch Chi không hiểu.

Liễu Như nghiêng đầu qua, nói với Bạch Chi, “Tỷ cho rằng trận này đã đánh xong? Còn sớm! Đông có giặc Oa, tây bắc có mọi rợ Đại Mạc, lần này hai bên lưỡng bại câu thương, dự định sẽ có chim hoàng oanh ở phía sau. Tỷ cho rằng Quang Huy vương triều còn có tài lực dư thừa trợ giúp quân đội? Quốc khó nhất thời thiếu hụt, lương thảo từ đâu? Nhà của ta.”

Liễu Như tự hào dương đầu liếc Bạch Chi.

“Muội nghe những thứ này từ đâu?” Bạch Chi hơi có suy nghĩ sâu xa.

“Trước đó vài ngày, Tam hoàng tử đích thân tới Đồng thành, mật đàm cùng ca ca ta, ta nghe lén.”

Quả nhiên. Bực này đại sự, Liễu Như có thể nào tùy ý nghe được. Bạch Chi nhắc nhở Liễu Như, “Lúc này chớ đề cập trước mặt người khác, cẩn thận chuốc họa vào thân.”

“Tỷ làm như ta là kẻ ngốc? Ta coi tỷ là người một nhà, mới nói cho tỷ.” Liễu Như liếc Bạch Chi một cái. Bạch Chi lại nghĩ, Tam hoàng tử đích thân tới Đồng thành, mà không phải thái tử. Như thế, Liễu gia đứng ở phe tam hoàng tử, chẳng phải đối lập với Bạch Uyên? Thật sự là đau đầu! Bạch Chi chỉ

ngóng trông, lão hoàng đế nhanh chóng băng hà, hai người mau chóng đoạt vị, thừa dịp Bạch Uyên còn chưa bước chân vào bùn lầy!

Lúc này, Hồng Kiều từ bên ngoài đi vào, nhắc nhở Bạch Chi, “Tiểu thư, lão gia gọi người đi ra ngoài.”

Bạch Chi lên tiếng, định đứng dậy ra ngoài. Liễu Như giương mắt cẩn thận quan sát nàng vài lần, nháy đôi mắt giống như hồn nhiên, liếc Bạch Chi, “Tỷ thực sự không yêu Bùi Cửu, đúng không?”

Bạch Chi nhìn nàng ta, coi như tỏ vẻ không hiểu.

Liễu Như nói: “Nếu như thật lòng yêu một người, không có khả năng thay lòng đổi dạ nhanh như vậy. Cho dù khó khăn lớn cỡ nào, trở ngại lớn cỡ nào, cho dù hận yêu người khác, vẫn sẽ không không chế được bản thân đi yêu hắn, đi quan tâm hắn, thậm chí vì hắn mà đi tìm chết.”

Bạch Chi nở nụ cười, “Biểu muội yêu thật vô tư.” Cũng thật ngốc thật hồn nhiên. Trong mắt chỉ có hắn, yêu thống khổ, yêu khó chịu, lau khô nước mắt, tiếp tục đi yêu hắn. Bạch Chi ở trong đôi mắt Liễu Như, thấy chính bản thân mình trong quá khứ. Ngẩng đầu, nhìn đôi mắt lạnh lùng của Mộ Đồ Tô, lại như trước lộ ra nụ cười nàng cho rằng đẹp nhất, “Mộ Đồ Tô, thiếp yêu chàng, rất yêu chàng.” Nhưng bản thân cười cười, nước mắt lại không không chế được rơi xuống. Bởi vì nàng biết rõ, người hắn yêu không phải nàng, hắn có người khác.

Một Bạch Chi ngốc như vậy, đã mất...

Tiệc đầy tháng cực kỳ náo nhiệt. Hoa viên Bạch phủ to như vậy, bày đầy bàn, quan to hiển quý đáng vẽ khác nhau ngồi ở cạnh bàn, chuyện trò vui vẻ. Bạch Chi tìm bóng dáng người trong nhà, lại bị Hồng Kiều làm gián đoạn, “Tiểu thư, vị kia là tân khoa Trạng nguyên Triệu Lập.”

Bạch Chi theo phương hướng Hồng Kiều chỉ nhìn lại, chỉ thấy một người đàn ông mặc y bào màu đen đang nâng chén cùng người khác tán gẫu thật vui. Người đàn ông kia mày rậm mắt to, cười lộ lên khoe miệng hiện ra hai lúm đồng tiền, tóc thúc chỉnh tề, rất giống Bùi Cửu, nhưng không tuấn lãng như Bùi Cửu.

Bạch Chi cười cười với Hồng Kiều, liền đem ánh mắt dời đi, tiếp tục tìm kiếm người trong nhà. Không nghĩ, lại chống lại đôi mắt của Mộ Đồ Tô. Hắn đang cùng Liễu Kế nói chuyện với nhau, ánh mắt cũng chỉ ngẫu nhiên hướng nàng bên này lờ mờ liếc, không hề cảm tình.

Người này thật nhỏ mọn, còn giận nàng đánh hắn một bạt tai? Bạch Chi cũng không nhìn hắn, bắn khoả chung quanh, tìm bóng dáng Bạch Uyên. Một vòng trở về, mới nhìn thấy Bạch Uyên cư nhiên ngồi ở vị trí phía sau Mộ Đồ Tô. Bạch Chi còn chưa kịp thở dài, phía sau đã có người vỗ nàng một chút, quay trở lại, là Liễu Như. Nàng ta nháy mắt với nàng, lôi kéo nàng đi qua, “Sững sờ ở nơi này làm chi? Đi thôi.”

Vì thế Bạch Chi bị Liễu Như cứng rắn túm đi qua. Nàng cùng Liễu Như trở thành một phong cảnh đặc thù, nhân sĩ đang ngồi đều nhìn bọn họ, Bạch Chi rõ ràng nhìn thấy mục tiêu cũng hướng nàng nơi này nhìn chăm chú. Hắn tròn to mắt ngạc nhiên nhìn hai người. Nàng muốn bảo trì hình tượng thực nữ mà! Bạch Chi thật sự khó khăn ra nước mắt.

Xem ra mỹ nhân kế, vô duyên.

“Các người làm chi?” Bạch Uyên không vui cho lắm nhìn hai người trước mắt chạy như điên mà đến.

“Dùng, chẳng phải chúng ta sợ người chờ lâu sao?” Liễu Như cười hắc hắc, ngồi vào bàn Liễu Kế. Bởi vì không có vị trí, Liễu Như không thể chọn vị trí cách Mộ Đồ Tô gần nhất. Bạch Chi hiển nhiên không cùng bọn hắn ngồi cùng một bàn, nàng ngồi ở bên cạnh Bạch Thuật. Mông còn chưa nóng, Bạch Thuật đã gấp cho Bạch Chi một cái chân gà bự, “Tỷ, tỷ thích ăn chân gà bự nhất.”

Cả bàn đều nhìn hướng Bạch Chi. Tướng ăn chân gà, thiên kim đại tiểu thư cũng không dám khen tặng. Bạch Chi định khiêu chiến “tướng ăn” sao? Đang vào lúc Bạch Chi rất xấu hổ, tướng công Bạch Thước đột nhiên đứng dậy, mời Triệu Lập đi qua, ngồi ở bên cạnh nàng.

Thật sự là... họa vô đơn chí. Tuy rằng nàng biết đây là Bạch Uyên cố ý an bài, nhưng thời cơ không khỏi cũng quá khéo.

“Tỷ, sao tỷ không ăn? Bình thường chẳng phải tỷ thích ăn nhất sao? Còn ăn một lần hai cái chứ.”

Cả bàn ngạc nhiên nhìn. Triệu Lập vừa ngồi xuống, cũng nhìn không được hướng nàng bên này ngắm vài lần. Bạch Chi chỉ cảm thấy sau lưng có người cũng nhìn chăm chăm nàng, lưng lạnh cả người. Hôm nay không phải thời điểm nàng sử dụng mỹ nhân kế sao? Lúc này bảo nàng làm mỹ nhân như thế nào? Bạch Chi dùng tay ngọc thon thon cầm cánh gà, cái miệng nhỏ nhắn nhẹ cắn một miếng, lại ăn một miếng, cố gắng hết sức cố vẽ tào nhả.

Những người đang ngồi cũng bắt đầu vừa động đũa, vừa chuyện trò. Bạch Chi cố nhìn Triệu Lập đang ngồi một bên, cố ý nhìn lâu một chút. Triệu Lập cũng ngoái đầu nhìn lại, hai người ngóng nhìn thật lâu, Bạch Chi mừng thầm ở trong lòng, chớ không phải là... mỹ nhân kế thành công?

“Bạch tiểu thư.” Triệu Lập bỗng nhiên thâm tình chân thành nói với Bạch Chi.

Bạch Chi cố tình ngưng ngừng, hé miệng cười, “Ừm?”

“Khóe miệng cô có nước tương.”

“...” Bạch Chi nháy mắt cứng ngắc. Mỹ nhân kế bị hủy bởi nước tương, ô hô ai tai! Đang vào lúc Bạch Chi muốn vỗ ngực liên tục, buồn nản không thôi,

dùng khăn tay xoa xoa, ngẫu nhiên giương mắt ngắm Bạch Uyên, liền thấy bộ dáng Bạch Uyên như muốn ăn sống xương cốt nàng.

Hiển nhiên, ông ấy rất bất mãn nàng thất bại như vậy.

Xem ra Bạch Uyên quyết định sử dụng ám chiêu. Quả nhiên, Bạch Uyên bắt đầu rót rượu cho Triệu Lập. Bạch Chi nghĩ, rượu của Triệu Lập có bỏ thêm thứ gì hay không? Đáp án rất nhanh đã bày ra .

Luôn luôn liên tục cho đến khi hần uống say, hần cũng không biểu hiện ra bộ dáng phản khởi.

“Tân khoa Trạng nguyên uống say, xem ra đêm nay nghỉ ngơi ở Bạch phủ đi.” Bạch Uyên nói với Triệu Lập đang bất tỉnh nhân sự.

Triệu Lập mơ hồ lên tiếng.

Chỉ chốc lát sau, Triệu Lập đã bị nâng đi. Bạch Uyên nháy mắt với Bạch Chi một cái. Bạch Chi nghĩ, không cần xuân dược? Cùng kế hoạch lúc trước không giống mà? Nhưng đã đi đến bước này, Bạch Chi đành phải cố mà đứng lên, hướng những quan to hiển quý đang ngồi hạ thấp người, nói với Bạch Uyên: “Thân thể nữ nhi không khoẻ, trở về nghỉ ngơi.”

Bạch Uyên gật đầu, “Đi đi.”

Bạch Chi liền đứng dậy, hướng tới phương hướng Triệu Lập bị mang đi đi đến.

Mộ Đồ Tô uống rượu say sưa, ngắm thấy Bạch Chi rời đi, mí mắt buông xuống, lông mi dài mà dày che đi cảm xúc trong đáy mắt. Liễu Như như si như túy nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của Mộ Đồ Tô, “Tướng quân, người có uống say hay không?”

Mộ Đồ Tô giương mắt cười cười với Liễu Như, “Có chút.” Hần đứng dậy, lộ ra một nụ cười thật có lỗi với những người đang ngồi, “Đầu có chút choáng váng, ta đi dạo một chút rồi trở về.”

Hần cũng đi về hướng Bạch Chi rời đi.

Liễu Như muốn đi theo, bị Liễu Kế giữ chặt, nhíu mày với nàng, “Con gái nên dè dặt một chút.”

Liễu Như không phục than thở, nhìn bóng lưng Mộ Đồ Tô rời đi, luôn cảm thấy, lần này hần đứng lên, chắc chắn xảy ra chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Sam Y Tận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48

Bạch Chi đã suy nghĩ tốt, nếu như Bạch Uyên không cho xuân dược, nàng sẽ cởi quần áo trực tiếp ngủ bên cạnh hần, sáng sớm tỉnh lại, hần cũng hết đường chối cãi. Nếu như thực làm, sẽ dùng một chày gỗ đem hần đánh choáng váng, nâng lên giường, hai người cởi sạch quần áo nằm đến bình minh. Đàn ông uống say cùng đàn ông ăn xuân dược, Bạch Chi không muốn chạm vào. Bị tội!

Bạch Chi đi tới tây sương phòng Bạch phủ, thấy quản gia sớm đứng ở chỗ kia chờ nàng lâu ngày. Bạch Chi đi đến, nhìn vào buồng, “Người ở bên trong ?”

Quản gia gật đầu, “Tất cả đã an bày thỏa đáng, tiểu thư tự mình phát huy.” Ông ta đem một bình màu lá cọ đưa cho Bạch Chi, “Thuốc này tiểu thư còn cần sao?”

Bạch Chi tiếp nhận, suy nghĩ một chút. Bạch Chi thu lấy cái chai, nói với quản gia: “Ta cứ nhận trước đi.”

Quản gia gật đầu, nhìn bên trong, cũng không biết nhìn cái gì, lại chăm chú nhìn Bạch Chi, bộ dáng muốn nói lại thôi. Bạch Chi cũng đã nhận ra, tò mò hỏi, “Có việc gì sao?”

Quản gia thanh cổ họng, lời nói thăm thía lại mang theo thương hại: “Tiểu thư, bảo trọng.”

“...” Trong lòng Bạch Chi run lên, cảm thấy lời nói của quản gia có chuyện gì đó. Nhìn bóng lưng quản gia rời đi, Bạch Chi lại nhìn bên trong, có chút không muốn đi vào. Nàng không biết nàng làm như vậy là đúng hay sai, nhưng không thể phủ nhận, tân khoa Trạng nguyên nằm bên trong, so với Mộ Đồ Tô cùng Bùi Cửu càng thích hợp với bản thân. Có điều lợi dụng phương pháp này để có được một người đàn ông, nàng biết rõ là sai, càng muốn sai luôn. Kiếp trước nhận giáo huấn, còn chưa đủ?

Bạch Chi thở dài, đang muốn đi vào, sau lưng đột nhiên bị người ôm lấy, từ thân thể hần phát ra mùi thơm cơ thể, Bạch Chi biết là ai. Nàng đẩy hai cái, “Tướng quân!”

Mộ Đồ Tô mơ hồ “Ủm” một tiếng, như trước ôm nàng từ phía sau. Thân mình Bạch Chi cứng ngắc không dám động, đứng thẳng thắt lưng, nàng người được người hần đầy mùi rượu, uống cũng không ít! Bạch Chi dè dặt cẩn trọng hỏi: “Tướng quân, có chuyện gì quan trọng? Nếu như không có chuyện gì, có thể buông ta ra hay không?”

“Mấy ngày không gặp, nàng có biết ta nhớ nàng bao nhiêu?”

Bạch Chi nhắm cánh cửa trước mặt, nghĩ rằng, phải nhanh chóng đuổi Mộ Đồ Tô, Bạch Chi dịu dàng dỗ hần, “Tướng quân nhớ tới Bạch Chi thật vạn phần vinh hạnh, hôm nay là tiệc đầy tháng của cháu gái, rất hân hạnh được đón tiếp tướng quân tới đây, Bạch Chi tại đây cảm tạ.”

Bạch Chi định xoay người, lại bị Mộ Đồ Tô ôm càng chặt, thiếu chút nữa không thở nổi. Bạch Chi gượng cười, “Tướng quân, có thể buông lỏng ta ra sao? Ta muốn hành đại lễ với ngài!”

“Không buông, ta biết nàng sẽ chạy.”

“Tướng quân...” Bạch Chi hít sâu một hơi, cực lực ngăn chặn bản thân tức giận, “Ta cùng với người không có quan hệ gì, người áp áp ôm ôm như vậy, còn ra thể thống gì nữa?”

“Không có quan hệ gì?” Mộ Đồ Tô thoáng đề cao giọng, cười lạnh nói: “Ôm rồi, hôn cũng hôn rồi, thậm chí sờ cũng sờ rồi, thế còn gọi là không có quan hệ?”

“...” Bạch Chi không ngăn lại được bản thân tức giận, vốn định bỏ qua, nàng có chuyện quan trọng trong người, không nên dây dưa cùng hần. Nhưng Mộ Đồ Tô khi thể bức người, từng chữ như kim châm, nàng có phát tính tình, cũng không ngăn được, ra sức giãy dụa, giãy dụa không ra, trực tiếp há mồm cắn hần, Mộ Đồ Tô hừ cũng không hừ một tiếng, cứ như vậy lẳng lặng nhìn người trong lòng lộn xộn.

Bạch Chi hít sâu một hơi, hung hăng đạp chân hần, Mộ Đồ Tô lúc này mới ăn đau rút lui vài bước. Bạch Chi định nhấc chân bỏ chạy, bị Mộ Đồ Tô túm trở về, áp tới cạnh tường, không chút do dự hôn lên.

Bạch Chi sớm không có sức lực phản kháng, chỉ có thể nức nở khép chặt đôi môi, hai tay tự do đau khổ đâm vào tấm lưng rắn chắc của hần. Nàng từ từ thủ một đạo phòng tuyến cuối cùng – đôi môi của bản thân, cho dù Mộ Đồ Tô nghĩ mọi cách mò ra hàm răng của nàng, nàng vẫn không theo.

Bỗng nhiên, cửa phòng rộng mở “Phanh” một tiếng hình như có vật nặng đập vào, hai người đang tranh đấu đều cả kinh, bỗng nhiên quay đầu, đã thấy đương kim tân khoa Trạng nguyên Triệu Lập bởi vì say rượu mà thân mình bất ổn tựa vào trên cửa, một đôi mắt hơi mê ly cùng kinh ngạc hết sức chăm chú nhìn bên này. Triệu Lập sững sờ tại chỗ, không biết bởi vì rượu mà hồng mặt hay là thấy hình ảnh kích tình mới vừa rồi mà hồng mặt, chỉ thấy mặt hần giống như sắt bị thiêu hồng, hần vội cúi đầu xin lỗi, “Tại hạ thất lễ, mời tướng quân cùng Bạch tiểu thư tiếp tục.” Sau đó té chạy trốn chết. Bạch Chi trơ mắt nhìn con mồi không coi mình vào đâu đâu tẩu, còn không thể lập tức đuổi theo, trái tim nhỏ kia, đau như vạn tiễn xuyên tâm.

Mộ Đồ Tô không để cơ hội cho Bạch Chi lưu luyến không rời nhìn bóng lưng Triệu Lập dần dần biến mất, trực tiếp nắm chặt cảm nàng, cưỡng bức nàng đối mặt hần. Mộ Đồ Tô hít một hơi, “Mới vừa rồi nàng định vào phòng này? Đừng nói cho ta nàng không biết Trạng nguyên ở bên trong?”

“Thì tính sao? Liên quan gì đến tướng quân?” Bạch Chi tức giận, cứ như thế đại nghịch bất đạo nã vào người Mộ Đồ Tô.

Mộ Đồ Tô không nói hai lời, trực tiếp vác Bạch Chi lên, hướng trong phòng đi đến. Bạch Chi kinh hoàng hô, “Người muốn làm gì?”

“Tiếp tục chuyện vừa rồi nàng muốn làm.”

“...” Bạch Chi sợ tới mức lập tức trở nên yếu đuối, “Ta chỉ muốn vào trong phòng uống trà.”

Mộ Đồ Tô căn bản không để ý tới, lấy chân đạp cửa, đem Bạch Chi ném lên giường, rồi tự mình cởi quần áo, hoàn toàn không nhìn mắt Bạch Chi trừng to như chuông đồng. Bạch Chi kinh ngạc hỏi: “Tướng quân...”

Mộ Đồ Tô bay thẳng đến đè nàng lại, Bạch Chi định ngăn trở hần xằng bậy, hần dùng một tay kiềm chế hai tay nàng, giờ lên đỉnh đầu, mặc người xâm lược. Bạch Chi hoảng sợ nhìn Mộ Đồ Tô, chỉ thấy ánh mắt hần sáng quắc, giống như muốn ăn nàng. Nàng không hiểu rõ, vì sao hần đột nhiên như vậy?

Mộ Đồ Tô trực tiếp kéo đai lưng Bạch Chi, quần áo cứ như nụ hoa nở rộ, lộ ra chân nàng dài mảnh khảnh, cùng với đường cong như ẩn như hiện. Bạch Chi hô hấp dày đặc, cao thấp phập phồng mạnh mẽ, càng kích thích lý trí vốn đã căng phồng của Mộ Đồ Tô.

Bạch Chi chưa bao giờ ở trước mặt đàn ông bại lộ như thế, muốn che khuất, hai tay lại bị kiềm chế, không cách nào che giấu. Điều này làm cho nàng rất sợ hãi, như bị cởi sạch quần áo vứt ra ngoài đường.

“Đêm nay xem ra nàng có chuẩn bị mà đến, mặc quần áo tơ lụa như vậy, là muốn làm cho ai dễ coi?” Mộ Đồ Tô kéo môi tự giễu cười cười, bàn tay to nhiều năm nắm binh khí mà có vết chai từng tác từng tác vuốt ve da thịt trơn mịn nõn nà của Bạch Chi. Cả người Bạch Chi rùng mình, cho dù đã rất sợ, trong mắt rung rung, ngoài miệng lại cứng rắn, “Tướng quân, người có biết người đang làm gì hay không?”

Mộ Đồ Tô lập tức hôn lên, Bạch Chi xoay thân chống cự, lại đối lấy Mộ Đồ Tô càng thêm dày đặc hô hấp. Mà bản thân cũng dường như... dường như

cả người nóng lên?

“Ô ô...” Bạch Chi cảm thấy bản thân càng ngày càng mềm yếu vô lực, môi rất nhanh bị Mộ Đồ Tô mở ra, lưỡi cùng lưỡi, lại khẽ liếm lại vòn quanh. Bàn tay không an phận của Mộ Đồ Tô xuyên qua cái yếm dụ hoặc màu đỏ, cảm nhận thân thể nàng run run.

Bạch Chi đột nhiên trợn to mắt, lắc lắc thân mình, giãy dụa như sắp chết. Nàng khóc lên, ngẩng đầu nhìn Mộ Đồ Tô cầu xin tha thứ, “Không cần... Cầu người... Cầu người...”

Mộ Đồ Tô tạm dừng trong nháy mắt, nhưng hần đã tăng vọt tình dục, hô hấp dồn dập, lại nhìn khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của Bạch Chi lấp lánh lệ quang, hần càng muốn bắt nạt nàng. Mộ Đồ Tô kéo xuống tiết khô của nàng, cường ngạnh tách hai chân nàng ra, bằng phương thức quyết tuyệt, tàn nhẫn nhất – tiến vào.

Bạch Chi chỉ cảm thấy hạ thân xé rách. Nước mắt tích ở trong hốc mắt tràn đầy, trừng đôi mắt thống khổ nhìn Mộ Đồ Tô. Nàng gất gao nắm chặt nắm tay, cổ nển không kêu ra. Nhưng rất đau. Nàng rốt cục không nhịn được rên rỉ, “A... Đau... Ô ô...” Tiếng kêu bị cái hôn của Mộ Đồ Tô bao phủ mà kết thúc.

“Kháu kháu.” Ngoài cửa có gã sai vặt gõ cửa, “Bên trong có người không? Xảy ra chuyện gì?” Lại gõ cửa vài cái.

“Làm chi?” Ngoài cửa truyền đến thanh âm Bạch Uyên.

“Lão gia, tiểu nhân nghe thấy hình như bên trong có tiếng phụ nữ thống khổ rên rỉ?”

“Có sao? Người nghe lầm, còn không đi làm.”

“Thật sự có...”

“Còn không đi làm?” Bạch Uyên tức giận trách cứ gã sai vặt.

Vì thế, ngoài cửa một mảnh yên tĩnh...

Bạch Uyên có biết trong buồng đã không phải tân khoa Trạng nguyên mà ông ta muốn hay không?

Bạch Chi cảm thấy, bản thân cực kì không bình thường. Hoặc bản thân là một dâm-oa-đăng-phụ. Bởi vì sau đó, chính nàng không không chế được đi đón ý nói đùa Mộ Đồ Tô, mà Mộ Đồ Tô dường như cũng càng ngày càng làm càn. Hai người như đã cơ khát nhiều năm, gặp dòng suối ngọt, triền miên không nghỉ. Bạch Chi không nhớ rõ, một đêm kia bao nhiêu lần, chỉ nhớ rõ đau cũng vui về...

Đau cũng vui về hưởng thụ qua đi, sáng sớm, bị Bạch Uyên đã lên kế hoạch tốt bắt gian tại giường.

Có điều bất không phải tân khoa Trạng nguyên Triệu Lập ông ta tâm tâm niệm niệm, mà là đại tướng quân Mộ Đồ Tô ông ta một lòng muốn hủy hôn.

Bạch Chi còn nhớ rõ ngày đó trời chưa sáng, Bạch Uyên phá cửa mà vào thấy thân thể Mộ Đồ Tô trần trụi nằm ở trên giường, ông ta thay đổi sắc mặt, một trận xanh, một trận đen, một trận trắng, cảm xúc giao thoa cực kì phức tạp.

Bạch Chi che chắn, bởi vì một đêm chưa ngủ mà thể lực cạn kiệt, sắc mặt thoát nhìn cực kì tiêu tụy. Nhưng tiêu tụy nhất phải nói đến Mộ Đồ Tô vừa chiêm nghiệm cho nên ăn quá nhiều, mặt đã không còn chút máu, mặt không biểu cảm nhìn Bạch Uyên ngậy ngốc đứng ở bên giường, gật gật đầu với ông ta, trực tiếp ôm Bạch Chi vào trong lòng, tiếp tục ngủ.

Bạch Uyên đứng hỗn độn trong gió...

Bạch Chi bị Mộ Đồ Tô ôm vào trong lòng muốn giãy dụa, lại nghe thấy Mộ Đồ Tô trầm thấp ni non, “Tối hôm qua nàng cũng không cự tuyệt ta như vậy.”

Bạch Chi ngẩn ra, nhớ tới tối hôm qua thân mình khát vọng hần, nắm chặt tay, nhin.

Mộ Đồ Tô ôm Bạch Chi, về mặt ý cười đưa lưng về phía Bạch Uyên nói: “Bạch đại nhân, lòng thành của ông ta nhận. Lệnh thiên kim đã là người của ta, ta sẽ chịu trách nhiệm, ông yên tâm.”

Bạch Uyên thiếu chút nữa phun ra một búng máu tươi.

Sau, Bạch Chi mới hiểu rõ đêm đó vì sao bản thân luống cuống như vậy, thì ra Bạch Uyên mệnh quản gia ở trong lư hương bỏ thêm nguyên liệu. Bạch Uyên muốn không phải một người dục hỏa đốt thân mà là hai người đồng thời dục hỏa đốt thân, phòng ngừa vạn nhất!

Lúc đó lòng Bạch Chi rét lạnh. Người cha này, ngay cả con gái cũng đề phòng, không tin tưởng. Vậy nàng, lại “hiếu thuận” để làm gì?

Việc Bạch Chi cùng Mộ Đồ Tô ở tây sương phòng bị Bạch Uyên đương trường bắt gian, hôm đó liền truyền khắp kinh thành. Bạch Chi then quá thành giận, bị Bạch Uyên giam cầm ở khuê phòng, chỉ nghe Hồng Kiều nói đến việc này. Bạch Chi chỉ cảm thấy đau đầu, con đường sau này không biết phải đi

như thế nào .

Hoặc là trực tiếp gả cho Mộ Đồ Tô, hoặc là cạo đầu làm ni cô. Tóm lại, nàng là người phụ nữ mà ngoại trừ Mộ Đồ Tô ai cũng không có khả năng cưới.

Cửa bị người một cước đá văng, Liễu Như đầy mặt là nước mắt vọt vào, muốn đánh Bạch Chi một cái tát, bị nàng nhanh tay lẹ mắt bắt được. Liễu Như phẫn hận nói: “Làm sao tỳ có thể mơ tưởng đến người đàn ông mà ta thích?”

“Đó là ngoài ý muốn.”

“Ngoài ý muốn? Ta thấy là tỳ cố ý quyến rũ.”

“Tùy muội nói như thế nào.” Bạch Chi ngồi xuống, trong lòng thật không thoải mái.

“Đừng tưởng rằng lần này tỳ có thể làm phu nhân tướng quân. Cung Thân Vương không có khả năng đồng ý để Mộ Đồ Tô cưới tỳ làm vợ, nhiều nhất cố mà cho tỳ làm thiếp. Ai bảo tỳ là con gái của Bạch Uyên?”

Bạch Chi dùng một chút. Mặc dù sớm đoán trước, nhưng lòng vẫn nhin không được lọt bộp một tiếng.

Thiếp, lại là thiếp. Cùng kiếp trước không khác gì nhau. Nàng có nên thỏa mãn hay không? Bạch Chi cười cười, ngẩng đầu nhìn Liễu Như đang buồn giận lẫn lộn, “Nếu như Mộ Đồ Tô nói nạp muội làm thiếp, có phải muội cũng nguyện ý hay không?”

Liễu Như ngẩn ra, cự tuyệt trả lời.

Bạch Chi cười lạnh, ánh mắt nhìn ra nơi rất xa, giống như nói với Liễu Như lại như nói với bản thân: “Lòng vòng dạo quanh kết cục vẫn như vậy, con đường bản thân đi, bản thân nên phụ trách. Ta sẽ không cho bị kịch tái diễn một lần nữa.”

Bạch Chi gất gao nắm chặt bàn tay, lòng đã có một ý niệm, xoay quanh trong đầu.

Bản thân làm ra quả, bản thân ăn. Nàng không đủ thông minh, vậy nàng đành phải ngẩng đầu ưỡn ngực, gánh vác hậu quả này.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Sam Y Tận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49

Bạch Chi suy nghĩ, nên làm như thế nào rồi đi Bạch phủ. Nàng đã bị giam cầm, sắp nửa tháng, không ra được. Bạch Chi suy xét việc này, đã nhiều ngày cũng không ăn cơm. Hồng Kiều cho rằng Bạch Chi bởi vì việc đêm đó, thấy Mộ Đồ Tô nhiều ngày không có động tĩnh gì, lo lắng bất an, vội khuyên nhủ: “Tiểu thư, danh tiếng của tướng quân vô cùng tốt, chắc chắn sẽ chịu trách nhiệm với tiểu thư.”

Bạch Chi như trước ngồi ở chỗ kia vẫn không nhúc nhích.

Hồng Kiều hoảng, “Tiểu thư, nếu như người thật sự lo lắng việc này, Hồng Kiều thay người hỏi một chút?”

Đuôi lông mày Bạch Chi giật giật.

Hồng Kiều thấy Bạch Chi vì việc này mà động, cảm thấy vui vẻ, “Hồng Kiều cho dù lên núi đao xuống biển lửa, cũng sẽ giúp tiểu thư hỏi ra đáp án.”

Bạch Chi gật đầu, “Vội người cởi quần áo ra.”

“...” Hồng Kiều ngẩn ra, khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng chốc trở nên rối rắm, khóc tang cái mặt nói: “Tiểu thư, Hồng Kiều còn nhỏ, không bán thân.”

Bạch Chi đỡ trán, nhân nhạ nhìn nàng ta, “Ta chỉ muốn mặc quần áo của người đi ra ngoài. Không hơn.”

“Tiểu thư muốn đi đâu?”

“Trời đất bao la, nơi nào không phải là nhà?” Bạch Chi không trả lời chính diện, chỉ đưa một đáp án ba phải sao cũng được. Hồng Kiều giật mình giương miệng, vội vàng xua tay, “Tiểu thư, người muốn cùng tướng quân bỏ trốn sao? Quan hệ của hai người mọi người đều biết, làm gì phải đi đến bước này? Vạn lần không thể đâu!”

Bạch Chi chỉ cảm thấy Hồng Kiều rất kỳ lạ. Nàng nói: “Ta muốn đi làm ni cô!”

“...” Hồng Kiều sùng sốt, “Ni cô?”

Bạch Chi gật đầu.

Hồng Kiều lập tức dắt cổ họng kêu, “Tiểu thư, người điên rồi? Vì sao phải làm ni cô?”

Bạch Chi nhăn nhu, “Rốt cuộc ngươi là tiểu thư hay ta là tiểu thư?”

Hồng Kiều cúi đầu nhận sai.

Bạch Chi nhìn Hồng Kiều liếc mắt một cái, “Ta đã nhìn rõ cuộc đời, ngươi chỉ cần đưa quần áo của ngươi cho ta, sáng mai trước khi ta ra ngoài, ngươi thành thật đứng ở phòng ta, đừng nghĩ đâm thọc, bằng không, tiểu thư ta nhất định xé rách miệng ngươi.”

Bạch Chi cố ý hung hăng liếc nàng ta một cái, Hồng Kiều chấn kinh, run run gật đầu.

Bạch Chi xua tay, ý bảo nàng ta có thể rời đi, đừng tới quấy rầy nàng. Hồng Kiều vừa đi vừa quay đầu, muốn nói lại thôi đi ra cửa, hai mắt đầm đìa đáng yêu dăm lệ, cho Bạch Chi một lời khuyên cuối cùng, “Tiểu thư, xuất giá làm ni cô không có thịt ăn.”

Bạch Chi trừng, Hồng Kiều liền xám xịt chạy đi ra ngoài.

Bạch Chi không muốn cùng Mộ Đồ Tô trải qua như kiếp trước. Biết rõ kết quả, biết rõ là sai, làm gì lại đi chịu tội? Nàng biết rõ tính tình bản thân, hoặc là quảng cục nợ yêu một cách triệt để, hoặc là nhẫn tâm không yêu, cho dù bây giờ nàng còn để lại cho Mộ Đồ Tô một chút vị trí, nhưng loại sợ hãi này, đã chìm ngập chút mầm móng xao động kia.

Kiếp này đã không có người cản nàng, như vậy nàng đi làm ni cô. Thừa dịp Mộ Đồ Tô còn chưa đặt sinh lễ, làm ni cô trước.

Bạch Chi vốn định ngày thứ hai mặc quần áo Hồng Kiều, giả bộ Hồng Kiều từ cửa sau rời đi. Ai biết, nàng chưa kịp đợi đến ngày thứ hai, vào lúc ban đêm, lại đợi thấy Mộ Đồ Tô.

Nghe nói, hần treo tường đi vào.

Bạch Chi lúc ấy đang nằm bên bàn thêu thùa giết thời gian. Bởi vì nàng đưa lưng về phía cửa phòng, hơn nữa thêu thùa là việc tĩnh tế, nàng một lòng một dạ đâm kim, đối với động tĩnh bên ngoài hơi trì hoãn. Nàng chỉ nghe thấy có tiếng đàn ông kêu rên một tiếng, cũng không chú ý nhiều, tiếp tục việc trên tay.

Thẳng đến khi Bạch Chi nghe được hình như có tiếng bước chân tới gần, nàng dụng tâm lắng nghe, liền phát hiện có người có ý định tới gần bản thân. Toàn thân nàng buột chặt, cầm lấy kim châm trong tay, linh hoạt quay lại, định một mạch đâm tới. Tay lại ở giữa không trung bị người chặn lại! Mộ Đồ Tô nhíu mày nhìn Bạch Chi, “Muru sát chông?”

“Tướng quân, ngươi như vậy không hợp lễ tiết. Nửa đêm xông vào khuê phòng con gái, có phải có chút quá đáng hay không?”

Mộ Đồ Tô bật cười, cũng không lạnh lùng như vừa rồi, nhẹ nhàng rút lấy kim châm trên tay Bạch Chi, nắm lấy tay ngọc của nàng, “Nhớ nàng.”

Bạch Chi ngăn ra, muốn giãy dụa lại không giãy dụa được. Nàng có chút tức giận nói: “Tướng quân, đối với chuyện nửa tháng trước, ta nghĩ ngươi nên hướng ta xin lỗi.”

“Thật có lỗi.” Mộ Đồ Tô rất thành khẩn nhận sai với Bạch Chi.

“...” Bạch Chi cảm thấy không nói được gì, hoàn toàn không như hiệu quả nàng mong muốn.

Về mặt Mộ Đồ Tô sùng nịch tiếp tục nắm tay Bạch Chi, sờ soạng lại sờ, thế nào cũng không chịu buông tay, từ đầu tới cuối, khóe miệng hần đều mỉm cười càng ngày càng nhiều, nụ cười không hề có tạp chất. Bạch Chi đầu tiên là giãy dụa, sau nhìn thấy bộ dáng này của hần, hốc mắt không hiểu sao lại nổi lên sương mù.

Bộ dáng này của hần, rõ ràng là đối với Nam Chiêu tiểu công chúa mới có, vì sao lại ở trước mặt nàng biểu hiện ra ngoài. Nụ cười quý trọng, sùng ái lại hạnh phúc thỏa mãn như vậy.

Mộ Đồ Tô giương mắt nhìn Bạch Chi, thấy bộ dáng Bạch Chi như muốn khóc, đầu tiên là ngăn ra, theo sau ánh mắt phai nhạt xuống, ý cười trên mặt không còn nữa, hần nói: “Cùng ta ở chung, đối với nàng mà nói, thật sự khó như vậy sao?”

Hần hiểu lầm nàng vì sao muốn khóc.

Bạch Chi không đáp. Mộ Đồ Tô buông tay Bạch Chi, ánh mắt nhìn chằm chằm Bạch Chi, “Tấm thân xử nữ đã cho ta, có phải nàng cực hận ta hay không? Ta không chỉ đoạt lấy trinh tiết của nàng, còn có khát khao của nàng với tương lai? Chẳng hạn như tương lai của nàng cùng Bùi Cửu?” Hần cắn bản không định hỏi như vậy, rõ ràng biết đáp án nàng cho hần nhất định sẽ làm hần đau lòng, nhưng hần không không chế được, hần không nhìn nổi bộ dáng nàng nửa chết nửa sống.

Bạch Chi cười cười, “Ngươi chiếm được cơ thể của ta cũng sẽ không chiếm được trái tim của ta, tướng quân cần phải biết đạo lý này.”

Quả nhiên. Mộ Đồ Tô một phen ôm Bạch Chi vào trong lòng, vịn cằm nàng, gần từng tiếng nói: “Ta từng nói muốn trái tim của nàng sao?” Nhưng thống khổ trong đáy mắt hắn, vẫn đột ngột toát ra.

Bạch Chi bỗng nhiên đưa tay ôm lấy toàn bộ tấm lưng khỏe mạnh của hắn.

Mộ Đồ Tô ngẩn ra. Bàn tay giữ cằm nàng mất đi sức lực. Bạch Chi xoay ngược thái độ, đem mặt chôn ở trên ngực hắn, nàng khẽ nhắm hai mắt, trong óc không ngừng xoay quanh những chuyện kiếp trước oanh oanh liệt liệt. Cái ôm này, nàng trả giá bao nhiêu, không có người hiểu rõ hơn nàng. Nàng dường như dùng hết sức lực toàn thân. Nàng vì muốn trái tim của hắn, mặc dù hắn đối với nàng keo kiệt như thế. Nàng không hận hắn, không yêu nàng không phải lỗi của hắn. Nàng chỉ hận bản thân, rõ ràng nhìn không thấy hi vọng, nàng vẫn gian ngoan mất linh, không không chế được đi yêu hắn, yêu đến đau lòng, yêu đến tuyệt vọng, càng yêu đến mức phí hoài bản thân mình. Nàng chỉ muốn một trái tim, tại sao còn khó hơn cả lên trời?

Cái ôm này, nàng không không chế được, không biết là cảm tạ hắn nhất thời mê luyến, hay là ôm một bóng hình của bản thân.

, hay là ôm một người đã từng giống mình lúc trước

“Người sẽ cưới được một cô gái mà người dành hết tình cảm chân thành cả đời, các người sẽ phu thê hòa hợp, ân ái không chia lìa, cả đời người thăm muốn một người là nàng, cẩn thận che chở, coi như báu vật. Người thích ôm nàng cùng nhau cười ngửa, ngắm núi xem sông, người thích cùng nàng ngâm ôn tuyền, khe khẽ nói nhỏ, người thích vẽ lông mày cho nàng, tuy rằng lần đầu tiên sẽ vẽ rất khó coi, nhưng người sẽ dốc lòng học tập. Người sẽ dụng tâm nghe nàng nói từng câu, dù mệt dù khổ người đều muốn ôm nàng cùng nhau ngủ. Nàng không là tình yêu của người, mà là mạng sống của người!”

Bạch Chi nhớ lại những ân ái của hắn cùng Nam Chiêu tiểu công chúa, nàng chỉ có thể ngồi xỏm một góc tro mắt nhìn, vụng trộm lau nước mắt. Trí nhớ rõ ràng như vậy, thật sâu đau đớn nàng, nước mắt không chịu không chế bùng lên, không thể nào ngừng được.

Bạch Chi không tiếng động rơi lệ, Mộ Đồ Tô kinh ngạc nghe Bạch Chi nói xong lời nói này. Bạch Chi nhắm hai mắt lại, nước mắt rơi xuống dưới, lại mở mắt ra, mắt nàng đã phấp phỏng, nước mắt đã chảy hết, nàng không chế cảm xúc của bản thân nói: “Cô gái kia không phải ta.”

Mà nàng, khát vọng cỡ nào cô gái này chính là mình?

Nàng nói lỏng Mộ Đồ Tô ra, lui về phía sau một bước, cách hắn khoảng cách một cánh tay, nàng mở tay ra, bàn tay hướng về phía cửa, “Tướng quân, thứ cho Bạch Chi vô lễ, không tiễn.”

Mộ Đồ Tô lặng lẽ nhìn Bạch Chi, chỉ hỏi: “Mạng của ta, vì sao không phải là nàng?”

Bạch Chi cúi mặt, quay đầu, khẽ cắn môi, “Bởi vì ta sẽ không yêu người.”

Mộ Đồ Tô trầm mặc nhìn nàng, nhìn chăm chú thật lâu, cuối cùng kiên quyết rời đi. Bạch Chi nhìn bóng lưng Mộ Đồ Tô, đôi mắt lại mơ hồ. Nàng nghĩ, nàng sẽ cố gắng buông gánh nặng trong lòng đi làm ni cô ...

Xoay người trở về ngôi, nàng lại khóc ...

Quả nhiên, phụ nữ làm bằng nước.

Vốn Bạch Chi đã lên kế hoạch tốt ngày hôm sau liền tới am ni cô làm ni cô. Nhưng bởi vì tối hôm qua Mộ Đồ Tô đánh hôn mê gia đình trông cửa, làm Bạch Uyên đề cao cảnh giác, tăng số nhân thủ, Bạch Chi thấy không dễ lừa dối, liền lùi lại gần mười ngày. Hồng Kiều giúp Bạch Chi hỏi thăm chung quanh về động tĩnh trong phủ Cung Thân Vương, nhưng nghe nói bảo vệ ngay cả con muỗi cũng không vào được, càng đừng nói đến tìm hiểu động tĩnh. Vì thế Hồng Kiều rất đồng tình Bạch Chi.

Rốt cục một ngày này cũng tới. Hồng Kiều bưng chậu nước vào cho Bạch Chi rửa mặt, Bạch Chi đã sớm mặc quần áo Hồng Kiều, cầm khăn tay che khuất mặt, vừa ho khan vừa rời đi, thuận lợi tránh thoát gia đình trông cửa.

Nàng từ cửa sau vụng trộm chuồn ra, lại xuyên qua mấy hẻm nhỏ, quen thuộc đi ở trên đường Tây Giao.

Kiếp trước, nàng tới Kính Từ am ở Tây Giao không ít lần, nguyên nhân tất nhiên vì lấy lòng Cung Thân Vương phi thích ăn chay niệm phật, mẫu thân của Mộ Đồ Tô. Mẫu thân Mộ Đồ Tô cực kỳ thích nàng, một là bởi vì nàng lấy lòng hợp khẩu vị Cung Thân Vương phi, thứ hai bởi vì đều là người Tô thành, có chút cảm giác thân thiết, hơn nữa nàng thêu hoa mẫu đơn viền vàng giống như đúc, có thể nói là dệt hoa trên gấm. Lúc trước Mộ Đồ Tô chết sống không chịu nạp Bạch Chi, vẫn là Cung Thân Vương phi ở một bên lải nhải, Mộ Đồ Tô hiểu thuận, không có cách nào khác mới đem Bạch Chi nạp vào trong nhà.

Bây giờ, nàng sẽ không đi Kính Từ am xuất gia làm ni cô, nàng sẽ lựa chọn một am ni cô khác, Tây Giao cũng không chỉ có mỗi nơi này.

Nàng đi bộ, lại ở cách đó không xa, nhìn thấy một chiếc xe ngựa tương đối đẹp để quý giá đứng ở ven đường. Bạch Chi nhìn ra, người ngồi trong xe ngựa này, không phú cũng quý. Một khắc kia khi nàng nhìn thấy Cung Thân Vương phi từ bên trong đi ra, trái tim Bạch Chi “bùm bùm” đập nhanh hơn.

Làm sao cho phải? Tối chạm mặt, khó tránh khỏi không chu toàn. Không chạm mặt, làm thế nào mới tránh được?

Bạch Chi tránh ở ven đường một lúc, cuối cùng quyết định, vẫn là không chạm mặt thì tốt hơn. Vậy làm như thế nào mới tránh được? Chi có đường lên trời. Vậy đường lên trời đi đâu tìm đây? Tự mở ra một con đường, đi con đường của mình! Bạch Chi nghĩ vậy, nhắc lần váy lên, bước vào con đường lên núi bị tuyết rét đậm bao trùm.

Bạch Chi phát hiện, bước đi trên tuyết, loại thanh âm kéo kẹt kẹt này, luôn lặp lại. Nàng cảnh giác xoay người, không thấy ai. Bạch Chi thấy bản thân suy nghĩ nhiều, tiếp tục đi tới.

Con đường mới rất thuận lợi, Bạch Chi thông suốt đi ra một con đường bình thường, có điều vừa vặn, lại gặp xe ngựa của Cung Thân Vương phi...

Thực mất công! Bạch Chi dù không cam lòng, lại không thể không thần phục vận mệnh.

“Người nào?” Mã phu rất có khí thế “cáo mượn oai hùm”.

Bạch Chi nói: “Người qua đường.”

Mành xe ngựa bị xốc lên, là ma ma bên người Cung Thân Vương phi, thấy Bạch Chi, có chút kinh ngạc, nói với người bên trong gì đó, ma ma lại nhô đầu ra, “Bạch gia đại cô nương, vương phi gọi cô tới đây.”

Bạch Chi ngồi lên xe ngựa. Điều gì nên đến rồi sẽ đến, chi có thể tùy cơ ứng biến, chỉ mong đừng xảy ra việc gì nhiễu loạn, nàng còn vội vã đi làm nì cô!

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Sam Y Tận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50

Bạch Chi ước chừng ba năm không gặp Cung Thân Vương phi... Khi nàng vào xe ngựa, thấy Cung Thân Vương phi như trước mặc hồng trang thêu mẫu đơn viền vàng, không hiểu sao có loại cảm giác thân thiết. Cung Thân Vương phi nhìn Bạch Chi, giọng điệu như vắng tích, có chút đậm nhạt, “Bạch gia cô nương, thật lâu không gặp.”

Bạch Chi mỉm cười, cực kì lễ phép nói: “Vương phi, mạnh khỏe.”

Cung Thân Vương khoát tay, ý bảo nàng không cần khách sáo. Bà hỏi Bạch Chi, “Cô đang đi đâu?”

Bạch Chi dừng một chút, đang suy nghĩ muốn đem tình hình thực tế nói ra hay không, nhưng lại nghĩ, chuyện bản thân cùng Mộ Đồ Tô, nói vậy Cung Thân Vương phi cũng biết. Nếu như nói đi làm nì cô, khó tránh khỏi sẽ bị vương phi hỏi nhiều. Vẫn là không nói thì tốt hơn, bớt lo. Bạch Chi che lấp nói: “Đi bái Quan Âm bồ tát.”

“Ồ? Cầu cái gì?” Cung Thân Vương phi hỏi lại.

“Không có ý khác, chỉ mong phù hộ thân thể an khang mà thôi.”

Cung Thân Vương phi tà nghệ nhìn nàng, gật đầu, “Chuyện của cô cùng Đồ Tô, ta đều biết.”

Bạch Chi ngẩn ra, hơi có chút ngoài ý muốn, đúng là Cung Thân Vương phi chủ động nói lên việc này. Cung Thân Vương phi tiếp tục nói: “Đồ Tô từ nhỏ tính tình quật cường, một khi bản thân quyết định, sẽ không thay đổi. Cũng không biết tính hấn giống ai.”

Bạch Chi lẳng lẳng lắng nghe, nàng biết, Cung Thân Vương phi nói cho nàng những điều này, tất nhiên là có quyết định của bà. Nàng không quấy rầy, chỉ dùng tâm lắng nghe.

“Ta cùng vương gia đính ước ở Tô thành, mặc dù ta không phải người Tô thành, nhưng đối Tô thành vẫn có chút cảm tình không thể nào hiểu được, vương gia cũng như thế, cho nên ở dưới chân núi Cùng Kỳ xây một trang viên, để ta ở lại. Có điều ta cùng vương gia đều không dự đoán được, đứa con duy nhất của chúng ta cũng động tình ở Tô thành. Không biết đây là số mệnh, hay do ông trời vui đùa?”

Bạch Chi hỏi đáp: “Định mệnh đã định của tướng quân tuyệt đối không ở Tô thành, vương phi cứ yên tâm đi.”

Cung Thân Vương phi giật mình, nhìn Bạch Chi. Bà nhất định giật mình vì nàng vội vàng phủ nhận bản thân. Bạch Chi đậm cười, “Bạch Chi nói tuyệt đối là sự thật.”

Bị Bạch Chi xác định như chém đinh chặt sắt, Cung Thân Vương phi bật cười, “Cô không thích Đồ Tô sao?”

“Không.”

Nàng hiền nhiên muốn trả lời như vậy, nhưng nhìn ánh mắt tinh thần của Cung Thân Vương phi, lòng có bờ ngỡ, không lạnh nhạt như vừa rồi. Cung Thân Vương lấy tay cầm tay Bạch Chi, “Cô thêu hoa mẫu đơn viền vàng, quả thật chỉ có bản lĩnh học hai năm?”

Bạch Chi không ngờ Cung Thân Vương phi sẽ hỏi việc này. Đây vốn là một chuyện bé nhỏ không đáng kể, lại có thể làm cho Cung Thân Vương phi để bụng? Bạch Chi sinh lòng nghi hoặc lắc đầu với Cung Thân Vương phi. Nếu Cung Thân Vương phi chắc chắn vấn đề này, chắc là đã biết cái gì, nếu như nàng lại nói dối, đầu người hẳn là không bảo đảm.

Cung Thân Vương phi bật cười, “Quả nhiên.”

Bạch Chi càng thêm không hiểu.

“Cô mấy tuổi bắt đầu thêu hoa mẫu đơn viền vàng?”

Bạch Chi nghĩ nghĩ, thứ nàng vừa lòng đầu tiên từ khi học nữ hồng là hoa mẫu đơn viền vàng, sau này không nhớ đã ném đi nơi nào, từ đó không thêu hoa mẫu đơn viền vàng nữa. Kiếp trước bởi vì muốn lấy lòng Cung Thân Vương phi, bắt đầu thêu rất nhiều. Nhưng sau khi sống lại, nàng không nhớ rõ bản thân còn thêu thêm lần nào nữa không.

“Chắc là lúc mười tuổi đi.” Bạch Chi nghĩ cũng không nhớ lắm.

Cung Thân Vương phi gật đầu, mỉm cười nhìn nàng, “Nếu như ta nhớ không lầm, cô mười tám tuổi rồi?”

Bạch Chi gật đầu.

Cung Thân Vương phi bỗng nhiên chuyển ngữ điệu, “Tuy ta biết tình cảm của cô cùng Mộ Đồ Tô, nhưng giữa cô cùng Mộ Đồ Tô có rất nhiều vấn đề cần thương thảo. Mộ Đồ Tô nói gần một tháng, vương gia vẫn như trước không gật đầu. Lấy hiểu biết của ta đối vương gia, chuyện này đã mất đường sống cứu vãn. Tuy rằng làm thiệp có chút thiệt thòi cho cô, nhưng ta nghĩ đây cũng không còn biện pháp nào. Hi vọng cô có thể hiểu được, cũng giúp ta khuyên nhủ Mộ Đồ Tô. Làm thê hay làm thiệp đều là người bên gối, cần gì để tâm vào chuyện vụn vặt như vậy? Đúng không?” Bà vỗ nhẹ mu bàn tay Bạch Chi, lời nói thấm thía.

Nhưng tâm tình Bạch Chi không phải mang ơn. Ý tứ Cung Thân Vương phi là để nàng khuyên nhủ Mộ Đồ Tô đang kiên trì muốn nàng làm thê từ, hoặc là không vào Cung Thân Vương phủ, hoặc là thành thành thật thật làm thiệp.

Nàng có chút cảm động sự cố chấp của Mộ Đồ Tô, đồng thời lại thấy Cung Thân Vương phi buồn cười. Nàng không phải Bạch Chi lúc trước vì yêu mà buông tha cho tất cả, mặc dù biết rõ bản thân không hề có tư cách làm chính thê, nhưng “thiếp” nàng cũng cảm thấy không cần bắt đầu. Cung Thân Vương phủ, thật sự không với nổi.

Bạch Chi đáp lại Cung Thân Vương phi, “Lời nói của Vương phi thật có đạo lý, Bạch Chi không xứng với tướng quân, về việc đêm đó, ta...” Nàng còn chưa nói xong, xe ngựa không biết duyên cớ gì, bắt đầu xóc nảy, bên ngoài truyền đến tiếng ngựa hí vang. Thân mình Cung Thân Vương phi bất ổn, giống như lập tức muốn lao ra ngoài xe. Bạch Chi kinh hãi, vươn cánh tay kéo Cung Thân Vương phi trở về, thân mình bản thân cũng không ổn, đứng vào khung cửa xe ngựa, cứu người bị ngộ thương, cực kỳ vô tội bất tỉnh nhân sự, té xỉu.

Khi nàng tỉnh lại, thấm vào hơi thở, là mùi đàn hương nhàn nhạt, đây là hương khí chỉ chùa miếu cùng am ni cô mới có. Bạch Chi hoảng sợ ngồi dậy, đã thấy Mộ Đồ Tô ngồi ở bên giường, mà ở cách đó không xa là Cung Thân Vương phi sắc mặt không tốt lắm.

Mộ Đồ Tô nắm tay Bạch Chi, lòng bàn tay hần nóng rút, cũng không biết do duyên cớ nào. Bạch Chi muốn giãy dụa, lại chưa kịp thực thi, đã bị Cung Thân Vương phi bóp chết. Cung Thân Vương phi đi tới trước mặt Bạch Chi, tà nghệ nhìn nàng, “Cho dù cô có thai, làm thiệp là kết cục đã định.” Cung Thân Vương phi lại nhìn Mộ Đồ Tô, nghiêng răng nghiêng lợi, vừa tức lại bất đắc dĩ nói: “Con, thật sự là trúng tà!”

Nói vậy, Cung Thân Vương phi phẫn hận phẩy tay áo bỏ đi.

Bạch Chi nhất thời không cách nào tiêu hóa, “Mới vừa rồi vương phi nói ta... có... có thai?”

Mộ Đồ Tô nâng tay vén lên lọn tóc tán loạn trước trán nàng, gật đầu.

Bạch Chi trầm nghĩ choáng váng thêm một lần nữa...

Ni cô không làm được, gả cho Mộ Đồ Tô đã thành tất nhiên, nàng mang bầu! Trước khi nàng tỉnh lại, Mộ Đồ Tô cùng Cung Thân Vương phi đã tranh cãi một trận âm ỉ, đơn giản là khúc mắc gần một tháng nay “làm thê hay làm thiệp”. Hôn nhân đại sự, cha mẹ chi mệnh, cho dù giãy dụa như thế nào, lời cha mẹ vẫn là to nhất. Cung Thân Vương kiên trì, Mộ Đồ Tô tiếp tục giãy dụa cũng không có kết quả.

Việc có thai, không chỉ làm cho Bạch Chi chịu đủ kích lớn, ngay cả Mộ Đồ Tô cũng có chút ngoài ý muốn. Bạch Chi thiệt tình không có cách nào chấp nhận trong bụng bản thân chính là đứa con của nàng cùng Mộ Đồ Tô. Nàng còn không có cách nào chấp nhận chuyện bản thân sắp làm mẹ.

Lúc này dường như trở thành biến chuyển của Bạch Chi cùng Mộ Đồ Tô. Bạch Chi không thể làm ni cô, Mộ Đồ Tô không muốn buông tha, thỏa hiệp để Bạch Chi lấy thân phận thiệp tiến vào Cung Thân Vương phủ.

Hôn sự của hai người, sớm định ở thời tiết tháng chạp năm trước. Mộ Đồ Tô muốn dùng “lễ nghi” lấy chính thê cưới Bạch Chi vào cửa, Bạch Uyên mặt

ngoài cực kì cảm tạ, nội tâm kì thực đang nén giận, ở trên bàn cơm, luôn ném tức giận vào Bạch Chi.

Bạch Chi lại không để ở trong lòng, ngược lại toàn bộ Bạch phủ chỉ có duy nhất Bạch Thuật đau lòng nhìn không được, “Cha, nếu tức giận hãy trút xuống người con, đừng đối tỷ như thế.”

Như vậy nhị nương lại tức, muốn đánh Bạch Thuật. Bạch Thuật chạy đến sau lưng Bạch Chi, tìm chỗ dựa vào. Bạch Chi tuy là thiếp, nhưng nhị nương cũng công nhận làm thiếp không phải sẽ không thể như thế, bà là một ví dụ điển hình, mặc dù còn chưa phù chính, nhưng đã là nữ chủ nhân trong phủ, cho nên đối với Bạch Chi, vẫn có điều cổ kị, bàn tay treo ở không trung, ngượng ngùng buông xuống, tiếp tục ăn cơm.

Bạch Thuật được giải trừ nguy cơ không muốn lập tức trở về chỗ ngồi, giương mắt nhìn Bạch Chi, “Tỷ, tỷ lập gia đình, có thể mang đệ đi sao?”

Bạch Chi ngăn ra, có chút kinh ngạc sự ý lại của Bạch Thuật. Rõ ràng đệ đệ ý lại bản thân như vậy sao có thể gọi Nam Chiếu công chúa là “tỷ tỷ”? Trước kia nàng chỉ cảm thấy bản thân không tốt, bây giờ ngẫm lại, lúc trước nàng cùng Bạch Thuật quan hệ cũng không kém, vì sao cuối cùng ngay cả một tiếng “tỷ”, cũng không gọi? Thật là cổ quái.

“Tỷ!” Bạch Thuật thấy Bạch Chi không trả lời, lại gọi một lần.

Mặt Bạch Uyên âm trầm, đối với Bạch Thuật nghiêm túc nói: “Thuật Nhi, đứng đắn vào chỗ ngồi ăn cơm.”

Bạch Thuật tha thiết mong nhìn Bạch Chi, ngồi trở lại vị trí bản thân.

Bạch Chi muốn ăn chua, là cách hôn kỳ năm ngày. Nàng làm cho Hồng Kiều đi chợ mua quất chua, Hồng Kiều cảm về lại là quất ngọt, Bạch Chi có chút uể oải. Dựa vào người khác, không bằng dựa vào chính mình, Bạch Chi quyết định tự đi ra cửa thỏa mãn bản thân.

Hồng Kiều vội vàng ngăn lại, “Tiểu thư, người có thai, bên ngoài trời giá rét đông lạnh, không được!”

“Sợ gì? Nông phụ còn mang bụng to ở ngoài bán đồ ăn đâu, ta bây giờ còn đang bằng!” Bạch Chi sờ sờ bụng, không cho là đúng.

Hồng Kiều ghen đỏ mặt, không biết đáp lại nàng như thế nào. Lão gia đã hạ lệnh không cần thiết giam cầm tiểu thư, nói rõ nàng có quyền đi ra ngoài, làm nha hoàn, ngăn cản là không đúng! Hồng Kiều thờ dài, đành phải cùng Bạch Chi ra ngoài.

Bạch Chi tốt xấu là con gái Bình bộ thị lang, kinh thành không thể so với Tô thành, bí mật khó giữ nếu nhiều người biết, nàng cũng không có dũng khí giống ở Tô thành đứng bên đường mua quất chua. Vì thế, nàng quyết đoán nữ phần nam trang đi ra ngoài. Hồng Kiều là nha đầu tùy thân, tất nhiên là phần thành thư đồng.

Bạch Chi đến kinh thành nhiều ngày, cho dù ở kiếp trước hay bây giờ, cũng chưa từng đi dạo ngắm cảnh. Bây giờ nữ phần nam trang, lá gan to lên, có thể không hề kiêng kị. Đương nhiên, ý tưởng tốt đẹp, dũng khí lại không tốt. Nàng còn chưa có lá gan lớn như vậy, đi tới sông bạc lớn nhất kinh thành, đi thanh lâu nổi nhất kinh thành. Nàng nhiều nhất chỉ dám đi tửu lâu danh tiếng nhất kinh thành!

Tửu lâu đứng đầu kinh thành có món đầu sư tử kho tàu. Nghe đồn, ăn đầu sư tử đều phải xếp hàng. Bạch Chi cảm thấy thần kỳ, mua xong quất chua, canh giờ còn sớm, liền đi tửu lâu thứ nhất kinh thành ăn món đầu sư tử đã thành truyền thuyết.

Ai biết, khi nàng tiến đến, tửu lâu thứ nhất kinh thành đã xếp một hàng dài. Thật là cực kì đồ sộ. Điều này làm cho Bạch Chi máu ăn ngon càng không chịu nổi, lòng hiếu kỳ bành trướng, càng muốn ăn. Vì thế, nàng kiên định xếp hàng không dời đi.

“Thiếu gia!” Hồng Kiều xếp gần ba canh giờ, bắt đầu không kiên nhẫn.

Bạch Chi hướng miệng Hồng Kiều tắc một cái bánh bao, làm cho nàng ta cảm miệng.

Sắc trời dần tối, Bạch Chi rốt cục đứng trên đầu. Bỗng nhiên, phía sau đi tới ba người, không xếp hàng, trực tiếp lướt qua Bạch Chi, liền muốn đi vào. Trong đó một người còn có chút hào khí nói: “Cho hai người các ngươi ném thứ đồ ăn chiêu bài của tửu lâu này, các ngươi tuyệt đối khen không dứt miệng.”

Buồn cười, nàng đợi gần nửa ngày, mới gặp ánh rạng đông, bọn họ cứ như vậy đi vào? thật là tức giận! Nhưng khi Bạch Chi nhìn thấy người đàn ông mặc huyền sắc trường bào trong ba người, nàng tựa như quả hồng mềm, tức giận mới vừa rồi hoàn toàn tan hết.

Cư nhiên là Mộ Đồ Tô!

Bạch Chi cũng không biết vì sao chợt dạ, cúi đầu. Trong lòng không ngừng cầu nguyện, đừng xoay người nhìn qua, đừng xoay người...

Ai biết một hán tử thô kệch phía trước Bạch Chi cư nhiên vô cùng khó chịu hướng bọn họ hô một tiếng: “Người nào không có giáo dưỡng? Xếp hàng!”

Vì thế, ba người đều quay đầu. Đầu Bạch Chi cúi càng thấp. Nàng không biết Mộ Đồ Tô có nhìn thấy nàng hay không, nàng chỉ biết là, hán tử thô kệch phía trước bị thủ vệ tửu lâu thứ nhất kinh thành khiêng đến hậu viện đánh cho một trận.

Cứ như vậy, Bạch Chi bị một người tóm như con chó nhỏ, tóm vào trong nhà gian, Hồng Kiều ở phía sau dùng ánh mắt thương xót nhìn Bạch Chi.

“Ồ? Tô Tô, vị công tử này là ai?” Ba người đi vào bên trong, người đàn ông mặc áo xanh ngồi xuống, luôn luôn chưa dời ánh mắt trên người Bạch Chi.

Mộ Đồ Tô nói: “Bạn tốt.”

“...” Bạch Chi cảm thấy, định nghĩa này không thỏa đáng.

“Rất thanh tú xinh đẹp.” Người đàn ông mặc trường bào nguyệt sắc ngồi một phía khác khoe miệng nhẹ dương thành hình cung, đầy ý cười nhìn Bạch Chi. Bạch Chi thấy người đàn ông này có thể thấy rõ tất cả, giống như nhìn ra thân phận của nàng.

“Ừm!” Người đàn ông áo xanh rất tán thành gật đầu. “Tô Tô, người nên giới thiệu cho chúng ta.” Người đàn ông áo xanh nói với Mộ Đồ Tô đang ngồi uống trà. Mộ Đồ Tô nhìn Bạch Chi, Bạch Chi chợt dạ lập tức cúi đầu, cầm ly trà, mẩn ở bên môi không bỏ. Mộ Đồ Tô chỉ vào người đàn ông áo xanh. “Ngũ hoàng tử.” Lại chỉ vào người đàn ông mặc trường bào nguyệt sắc, “Tam hoàng tử.”

Bạch Chi đang uống nước lúc này uống vào mấy ngụm. Thần sắc Mộ Đồ Tô kích động vỗ nhẹ lưng nàng, “Làm chi dọa thành như vậy?”

“Không.” Bạch Chi nhìn người mặc trường bào nguyệt bạch, hẳn ta cũng đang nhìn nàng. Đó là hoàng đế tương lai trong truyền thuyết? Con cái trong hoàng gia quả nhiên bộ dạng xuất chúng bất phàm, khí chất càng không thể so. Bạch Chi từ ánh mắt đầu tiên đã hiểu được hai người bọn họ đều là quan to quyền quý, có điều không nghĩ tới, một người trong đó lại là hoàng đế tương lai.

Đầu sư tử kho tàu đến. Ngũ hoàng tử khẩn cấp ăn. Bạch Chi nhìn đầu sư tử kho tàu trước mặt, hơi thở xuyên suốt hương khí làm cho người ta khó có thể nhẫn nại, nàng hưng hăng nuốt nước miếng một cái, cầm lấy chiếc đĩa, không chế tướng ăn của bản thân, ăn thông thả thông thả...

Có điều chỉ chốc lát sau, tốc độ nàng dùng chiếc đĩa nhìn không được càng lúc càng nhanh...

Khi nàng đem một đĩa đầu sư tử kho tàu xử lý sau, lại nhìn thấy Mộ Đồ Tô cùng tam hoàng tử tập thể nhìn nàng. Bạch Chi xấu hổ, không biết làm sao. Mộ Đồ Tô đem đĩa đầu sư tử kho tàu trước mặt đưa cho Bạch Chi, “Ăn đi.”

Ngũ hoàng tử đã sớm bắt đầu ăn sang khẩu phần của tam hoàng tử.

Ăn xong đầu sư tử, Bạch Chi cùng ngũ hoàng tử đã no rồi. Lần này ba người bọn họ ra ngoài, coi như ngũ hoàng tử dẫn đường, dẫn dắt hai vị nhân sĩ không phải người kinh thành. Rõ ràng hai người đều là người sinh trưởng ở kinh thành!

Ngũ hoàng tử đề nghị, “Dạo kinh thành, không đi thanh lâu đứng đầu kinh thành, quá đáng tiếc.”

“Cái gì? Đi kỹ viện?” Hồng Kiều luôn thành thành thật thật đi ở một bên kích động.

Ngũ hoàng tử chau mày, cười gian nói: “Huynh đài, còn chưa khai trai?”

Hồng Kiều kinh, mặt đỏ triệt để, bốn người còn lại, mặt đều không đổi sắc. Haiz, khai trai cùng chưa khai trai quả thật khác nhau. Ngũ hoàng tử lôi kéo tam hoàng tử cùng Mộ Đồ Tô tới thanh lâu đi dạo. Bạch Chi cực kì lạnh nhạt đứng lên, chấp tay với ba người, bình tĩnh nói: “Chúc các người vui đùa khoái trá, thanh lâu này, tại hạ...” Lời còn chưa dứt, nàng như con chó nhỏ, bị Mộ Đồ Tô túm đi qua.

Hồng Kiều dậm chân tại chỗ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng, sắp khóc, theo đuôi sau đó.

Thanh lâu đứng đầu kinh thành, danh bất hư truyền, chuyện làm ăn thật sự náo nhiệt, mỗi vị cô nương ra sân khấu giả đều không thấp, tới nơi đây, đều là người có tiền. Đoàn người vào một gian nhà cư, ngũ hoàng tử hưng phấn nhất, cùng tú bà tán gẫu cực kì lửa nóng, tú bà cười gật gù liên tục. Ngũ hoàng tử đưa cho tú bà một nén vàng, tú bà mừng rỡ miệng đều sắp nứt ra rồi. Sau khi tú bà đi, ngũ hoàng tử lóe ánh mắt kiêu ngạo nhìn vài vị “khách làng chơi” đang ngồi mặt không biểu cảm. Ngũ hoàng tử nói: “Cho các người gấp hoa khôi đứng đầu kinh thành, Doãn Hương.”

Tinh thần Bạch Chi buộc chặt, tiếng lòng vừa động. Doãn Hương? Kiếp trước, hồng nhan tri kỷ của Bùi Cửu? Kiếp này có lẽ cũng không ngoại lệ đi? Ít nhất Doãn Hương quen biết Bùi Cửu?

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Sam Y Tận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51

Doãn Hương là một cô gái tuyệt mỹ. Khi nàng ta ôm tỷ bà che mặt xuất hiện trước mặt Bạch Chi, Bạch Chi thừa nhận, bản thân phải kinh diễm một phen. Nàng nghĩ, Bùi Cửu có một mỹ nhân tuyệt thế như vậy làm hồng nhan tri kỷ, không có khả năng không động tâm.

Còn lại những người ở đây khi nhìn thấy Doãn Hương, cũng dùng ánh mắt kinh ngạc, có điều không giống Bạch Chi, lấy kinh diễm mà nhìn nàng. Doãn Hương ôm tỷ bà ngồi một bên, ánh mắt lưu chuyển giữa vài vị nam tử, bắt đầu đạn tấu. Thanh âm uyển chuyển động lòng người, cực kỳ bí ẩn mang theo hi vọng, dường như một dòng suối nhỏ vờn quanh ngọn núi, kéo dài mà lại mượt mà.

Một khúc hoàn tất, ngũ hoàng tử dẫn đầu vỗ tay, khoe miệng khê nhếch, hưng phấn mà hỏi: “Nghe nói Doãn Hương cô nương đạn tấu tỷ bà vang danh khắp kinh thành, hôm nay vừa nghe, danh bất hư truyền. Không biết cô nương có thể gảy bản sở trường “Cành trúc từ” hay không?”

Doãn Hương dịu dàng hạ thấp người với ngũ hoàng tử, “Thực xin lỗi, khúc này ta chỉ đạn vì một người.”

“Ồ? Con thứ chín của Bùi đại tướng quân, Bùi Cửu sao?” Tam hoàng tử bỗng nhiên nâng chén, không chút để ý nói một câu như vậy.

Bạch Chi cùng Mộ Đồ Tô đều ngăn ra. Sức lực tin đồn xem ra không nhỏ. Chỉ thấy Doãn Hương không chút nào che giấu trả lời: “Công tử đã biết, vậy Doãn Hương cũng không cần trả lời.”

Tam hoàng tử cười gật đầu, tỏ vẻ thấu hiểu. Ngũ hoàng tử lại có chút khó chịu, nhanh mồm nhanh miệng, lập tức trả lời: “Bây giờ Bùi Cửu mất tích không rõ, cô còn giữ quy củ này? Nếu như hẳn luôn luôn không xuất hiện, chẳng lẽ cô vĩnh viễn không đạn?”

Doãn Hương mặt không đổi sắc mỉm cười, “Đúng thế.”

Người con gái như vậy... Bạch Chi bỗng nhiên thích cô gái này, tính cách nàng ta rất khiến người khác thích, nói vậy Bùi Cửu cũng thích nàng ta, bằng không, sao lại không hề có kỵ, mặc lời đồn đãi truyền lưu, như trước làm theo ý mình cùng Doãn Hương duy trì liên hệ.

Ngũ hoàng tử dường như chưa bao giờ bị người cự tuyệt thẹn quá thành giận, lấy ra một đồng ngân phiếu, hung ác đặt lên bàn, “Số tiền này, ta mua cô một đêm.”

“Thực xin lỗi, Doãn Hương sớm không bán thân, bây giờ chỉ bán nghệ, công tử nếu như không còn việc khác, Doãn Hương cáo lui.” Doãn Hương rất quả quyết rời khỏi, Bạch Chi từ trong mắt nàng ta nhìn ra sự chán ghét đối với mọi người. Ngũ hoàng tử muốn túm nàng trở về, bị tam hoàng tử quát lớn, “Ngũ đệ!”

Ngũ hoàng tử bĩu môi, cực kỳ không phục. Tam hoàng tử nói với Doãn Hương: “Doãn Hương cô nương chớ trách, ngũ đệ ta từ nhỏ bị làm hư. Nếu Doãn Hương cô nương bán nghệ không bán thân, như vậy còn thỉnh Doãn Hương cô nương tiếp tục diễn tấu. Được không?”

Doãn Hương nhìn bọn họ, gật đầu.

Bạch Chi không hiểu rõ tam hoàng tử vì sao còn muốn để Doãn Hương lưu lại, chỉ phải yên lặng xem xét. Nàng giờ lên ly rượu mãn một ngụm, bị Mộ Đồ Tô ngăn lại. Hồng Kiều đứng phía sau nói bên tai Bạch Chi, “Tiểu thư, em còn chưa từng thấy cô gái thanh lâu nào ngạo mạn như thế.”

Bạch Chi mỉm cười, “Hoa khôi thôi, được sủng mà kiêu.”

Bọn họ yên tĩnh uống rượu nghe khúc, nhìn như cực kỳ thanh nhã, Bạch Chi lại cảm thấy, kỳ thực có càn khôn.

Doãn Hương lại đạn xong một khúc, tam hoàng tử liên tục vỗ tay, lấy ánh mắt thưởng thức nhìn Doãn Hương, “Doãn Hương cô nương đạn thật hay, có thể đạn thêm vài khúc để chúng ta thưởng thức được không?” Doãn Hương thấy bộ dạng hẳn chỉ thưởng thức tỷ bà của nàng, nhẹ nhàng gật đầu. Nhưng Doãn Hương cứ đạn xong một khúc, tam hoàng tử lại yêu nàng ta đàn thêm khúc nữa, lặp lại như thế, đã không biết bao nhiêu khúc. Lấy tính tình Doãn Hương, chỉ ăn mềm không ăn cứng, cộng thêm người tới là khách, việc này không nên cự tuyệt.

Bạch Chi rõ ràng cảm giác ngón tay Doãn Hương như nhũn ra, nhưng nàng ta cắn răng kiên trì, trên khuôn mặt lạnh nhạt rõ ràng có thống khổ. Bạch Chi có thể nhìn thấy, ngũ hoàng tử, tam hoàng tử thậm chí Mộ Đồ Tô không có khả năng không nhìn thấy. Bọn họ chẳng lẽ không thương hương tiếc ngọc sao?

Doãn Hương đạn xong một khúc cuối cùng, ngón tay nàng ta cùng cánh tay đều phát run, huân hương đã thay đổi ba lần, từ khi sắc trời dần tối đã bước vào canh một, Bạch Chi trực tiếp ghé vào trên bàn không có tỉnh thần.

Tam hoàng tử thấy bộ dáng Doãn Hương suy sụp, thật thương tiếc nói: “Doãn Hương cô nương còn khỏe không? Đề trách ta nghe khúc mê mẩn, không nhìn thấy cô đã mệt thành như vậy.”

Doãn Hương không ngu ngốc, khê cấn môi hung hăng nói: “Đa tạ công tử nâng đỡ, nếu như không còn việc khác, Doãn Hương xin cáo từ trước?”

Tam hoàng tử quay đầu hỏi ngũ hoàng tử, “Đệ còn có việc sao?”

Ngũ hoàng tử xua tay, “Có thể, không có việc gì.” Tam hoàng tử lúc này mới quay đầu hướng Doãn Hương, trên mặt đã mất đi thân mật mới vừa rồi, mà là mặt không biểu cảm, “Cô có thể đi rồi.”

Bạch Chi lẳng lẳng nhìn, nghĩ rằng, tam hoàng tử thật là người có thù tất báo. Đáng sợ, khó trách có thể từ trong tay người thừa kế ngôi vị đoạt được ngai vàng. Sau khi Doãn Hương rời khỏi, Hồng Kiều lập tức gấp một cái, nước mắt chảy ròng, xem ra nàng ta nhìn cực kỳ vất vả. Cũng khó trách, nha đầu Hồng Kiều kia luôn luôn ngủ sớm, bây giờ đã canh một, đối với nàng ta mà nói, quá muộn.

Bạch Chi muốn đi trước cáo từ.

Bạch Chi đứng dậy nói với bọn họ nói: “Canh giờ không còn sớm, ta cáo từ trước .”

Ngũ hoàng tử nói: “Đừng, ra ngoài chơi, làm gì mất hứng như thế? Buổi tối ở trong này ngủ đi, bảo đảm ngươi vui vẻ giống như thần tiên. Cùng Tô Tô chiêm nghiệm cùng nhau đi.”

“...” Bạch Chi chỉ cảm thấy lời này rất thâm đáng, nghẹn đỏ mặt, nhìn Mộ Đồ Tô bên cạnh, ai biết, trước mặt hai người Mộ Đồ Tô ôm Bạch Chi lên đùi hẳn, ánh mắt ần ần hướng về phía ngũ hoàng tử, “Vây ngươi giúp hai chúng ta thuê một gian phòng đi.”

Ngũ hoàng tử đương trường ngây ra như phỗng, một hồi lâu, mới giựt mình kêu, “Ta còn nói ngươi không thích nữ sắc, thì ra có ham mê này.” Ngũ hoàng tử lập tức xoay quanh, hướng tam hoàng tử ủy khuất kêu khổ, “Tam ca, trước kia ba chúng ta cùng nhau ngủ, huynh nói Tô Tô có nhân cơ hội xâm sở chúng ta hay không chứ?”

Tam hoàng tử lấy tay vịn cằm, ý cười nhìn Bạch Chi ngồi trên đùi Mộ Đồ Tô, trên mặt thiếu đỏ như sắt, “Tô Tô thích người xinh đẹp gầy yếu, loại hình như chúng ta, Tô Tô ăn không tiêu.” Tam hoàng tử hướng Bạch Chi cười cười. Bạch Chi chỉ cảm thấy mặc dù hẳn cười mê người, nhưng từ trong khung lộ ra nguy hiểm không thể kháng cự.

Đột nhiên cảm thấy, Mộ Đồ Tô so với hẳn tốt hơn nhiều. Ít nhất, nàng nguyện ý tiếp cận người đàn ông tính tình như Mộ Đồ Tô. Loại người như tam hoàng tử, chỉ sợ không phải một cô gái có thể chịu được. Tính tình Mộ Đồ Tô mặc dù lãnh, làm người bất cần ngôn ngữ, nhưng hẳn sẽ không nguy trang, cho dù bình thường không phải nụ cười thiết tình, nhưng ít ra không có cảm giác nguy hiểm cùng sợ hãi. Bạch Chi nhìn không được chuyển ánh mắt về phía Mộ Đồ Tô, nhưng thấy hẳn cũng đang nhìn nàng, trong con ngươi trong suốt không thấy đáy, tràn đầy đều là bóng dáng nhu hòa của nàng. Hai người cách quá gần, nhiệt độ trên mặt đều có thể truyền lại cho nhau, Bạch Chi cảm giác gò má nóng nóng, có lẽ mặt hẳn so mặt nàng còn nóng hơn? Bỗng nhiên, mí mắt Mộ Đồ Tô buông xuống, lông mi dài mà nồng đậm ở đáy mắt chiếu ra bóng râm, Bạch Chi không nhìn thấy cảm xúc của hẳn, chỉ cảm thấy mặt hẳn càng ngày càng gần bản thân ...

“Này này!” Ngũ hoàng tử kêu lên, “Tô Tô, đừng ghé tằm gia.”

Tam hoàng tử bất động thanh sắc dẫn theo ngũ hoàng tử ra ngoài. Đi tới cửa, bỗng nhiên xoay người đối Hồng Kiều đang trừng mắt to xem diễn nói: “Ngươi tự đi ra? Hay là để ta xách ngươi đi ra?”

Hồng Kiều nhìn Bạch Chi, Bạch Chi vốn định đứng lên, lại bị Mộ Đồ Tô đè lại, không lưu tình chút nào cướp đi môi nàng. Hồng Kiều xấu hổ, lập tức che mặt tông cửa xông ra. Ngũ hoàng tử cười nhạt, “Đàn ông chưa khai trai là thế này sao?”

Tam hoàng tử đá ngũ hoàng tử ra, còn sẵn sóc đóng cửa cho bọn họ.

Trong phòng, ánh nến lay động. Bạch Chi lấy tay để ở trên ngực Mộ Đồ Tô, định kháng cự, lại bị Mộ Đồ Tô gắt gao ôm vào trong lòng, không hề có sức lực chống cự. Ngay sau đó, Bạch Chi phát hiện, Mộ Đồ Tô không phải chỉ muốn hôn môi mà thôi, thân mình hẳn càng thêm nóng rực, tay cũng trở nên không yên.

Bạch Chi rùng mình, nghĩ rằng, lại muốn một phen sao?

Mộ Đồ Tô im bất đình chỉ, bàn tay nóng rực cầm tay nàng, khuôn mặt nhu hòa, giống như một đầm nước xanh, “Ta đưa nàng hồi phủ.”

Bạch Chi đầu tiên là ngẩn ra, sau đó gật đầu.

Lúc hai người ra ngoài, Hồng Kiều đang ngồi ở cửa, thấy Bạch Chi đi ra, mặt đỏ chạy vội tới. Bạch Chi thấy chỉ có Hồng Kiều, “Hai vị công tử đâu?”

“Đi về trước rồi.”

Nàng còn tưởng đi tiêu dao khoái hoạt chứ. Mộ Đồ Tô dường như biết Bạch Chi nghĩ gì, cười mỉm, “Đừng nhìn bộ dáng ngũ hoàng tử bất cần đời, hẳn giữ mình trong sạch, về phần tam hoàng tử, có người trong lòng.”

Loại người này cũng có người trong lòng? Không biết là cô gái như thế nào, lại càng không biết nên chúc phúc cho nàng ta hay nên bi ai.

Ra thanh lâu, Bạch Chi không muốn ngồi xe ngựa xóc nảy, muốn đi bộ trở về, đương nhiên càng chủ yếu là muốn Mộ Đồ Tô cùng nàng đi một chút. Vì thế, Hồng Kiều bị chủ nhân từ bỏ, một mình nàng ta lưu trữ hai hàng lệ, ngồi trên xe ngựa cùng chủ nhân vẫy tay nói lời từ biệt, “Tiểu thư, em ở cửa nhà chờ người.”

Mộ Đồ Tô kỳ thực thật ngoài ý muốn chuyện Bạch Chi muốn một mình tản bộ cùng hẳn.

Bạch Chi cảm thấy, đàn ông là loại chỉ cần ban chút ánh sáng mặt trời tính tình liền sáng lạn. Mộ Đồ Tô đương nhiên nắm tay nàng, nhàn nhã trên con đường ban đêm ít ỏi bóng người dắt tay tản bộ. Bạch Chi nhìn sườn mặt hẳn cười như không cười, có chút dờ khóc dờ cười.

“Biết vậy đã sớm chiếm nàng làm sở hữu.” Mộ Đồ Tô không nhìn Bạch Chi nói chuyện, mà nhìn phía trước nói.

Bạch Chi ngẩn ra.

“Trẻ con, thì ra có thể thay đổi nhiều như vậy. Đàn bà một khi có đứa con, đều sẽ khuất phục, Chi Nhi đang chậm rãi chấp nhận ta, không phải sao?”

Mộ Đồ Tô quay đầu, mỉm cười với Bạch Chi. Bạch Chi mỉm môi, không biết trả lời như thế nào. Mộ Đồ Tô nói cực kỳ đúng, nàng đang khuất phục vận mệnh. Bởi vì nàng có đứa nhỏ, hoặc là nói, là vận mệnh túm được cổ họng nàng. Khi đêm đó nàng biết được bản thân có đứa nhỏ, nàng một đêm không ngủ. Nàng chưa bao giờ suy xét qua chuyện nàng cùng Mộ Đồ Tô, nàng chỉ một mặt kháng cự, trốn tránh. Chi biết bức bách bản thân không yêu hắn, kháng cự hắn tới gần, không muốn chạm vào tất cả những gì thuộc về hắn. Rõ ràng rất nhiều việc cùng kiếp trước hoàn toàn không giống nhau. Kiếp trước, hắn chưa bao giờ yêu nàng, là nàng một mình yêu hắn. Kiếp này sống lại, hắn nói thích nàng, hắn dịu dàng, nàng biết nàng làm hắn bị thương.

Mẫu thân nàng không được gả cho người trong lòng, cùng phụ thân luôn luôn tương kính như “băng”, nửa đời sống cực kỳ không vui. Nhưng cuối cùng vẫn dũng cảm đi theo người trong lòng bà, cho dù người trong lòng bà mệnh đã không lâu. Chi vì bà yêu ông ấy. Nàng biết, có một số người không thể nào thay thế.

Thu Thiên và Tổng Kha sống chết cùng nhau, không có kỳ tử vong, đừng khí này ai có thể so sánh? Thu Thiên không phải không sợ chết, chỉ vì nàng ta yêu hắn. Nàng biết, không có Tổng Kha, nàng ta không biết sống thế nào.

Tâm ý của Thanh Hà bị giẫm lên, hai người hại mình, cuối cùng vẫn như trước mỉm cười nhìn cuộc sống, sinh con dưỡng cái, hạnh phúc một đời. Nàng ta có thể bước ra từ trong thương hại, lại dũng cảm đi yêu, đi tranh thủ.

Hai chữ “dừng cảm”, không phải ai cũng có thể viết xong. Cũng không phải có “dừng cảm” thì sẽ có hạnh phúc. Trước đây, nàng dừng cảm cỡ nào, dừng cảm yêu một người đàn ông sẽ không bao giờ yêu mình, có gan làm lại không có gan thừa nhận thống khổ. Sống lại, hai chữ này đã cùng nàng cách biệt, nàng sợ hãi rụt rè, mất đi lý trí, dạy bản thân “Chàng sẽ không yêu mình, mình sẽ không yêu chàng nữa”. Nhưng rõ ràng đã khác, kiếp trước nàng yêu không được đền đáp, bây giờ, hắn đang không ngừng đáp lại nàng. Hắn sẽ vì nàng mà vui, vì nàng mà giận, thậm chí vì nàng mà mất đi lý trí. . .

Nàng muốn tiếp tục dừng cảm một lần, vì bản thân, vì đứa nhỏ. Nàng sẽ không phá thai, cũng không muốn một mình nuôi nấng đứa nhỏ. Như thế đối với bản thân hay đứa nhỏ đều là một loại tàn nhẫn. Sống lại mà thành bộ dáng kia, còn không bằng tự cắt cổ tự sát. Việc đã thành kết cục đã định, không có đường sống cứu vãn, sao nàng không tiếp tục dừng cảm một lần? Nàng có thể thay đổi vận mệnh của mẫu thân, vì sao không ném thư một chút, thay đổi kết cục của nàng cùng Mộ Đồ Tô?

Nam Chiêu tiểu công chúa. . .

Từ đầu đến cuối là tảng đá trong lòng nàng.

“Chi Nhi. . .” Mộ Đồ Tô thấy Bạch Chi trầm tư. Bạch Chi ngửa đầu nhìn hắn, hắn nói: “Ta đồng ý với nàng, trừ nàng ra, ta sẽ không cưới thêm bất luận kẻ nào. Lấy thân phận thiếp gả cho ta, chỉ là tạm thời, tương lai ta sẽ cho nàng danh phận thê tử.”

Bạch Chi cảm giác hắn nắm tay nàng rất chặt. Giống như đang truyền lại sự kiên định của hắn.

Bạch Chi cuối cùng nở nụ cười, “Đây chính là người nói.” Mộ Đồ Tô là người nói được thì làm được.

Con đường phía trước, có lẽ rất khó đi. Có lẽ sẽ làm nàng mình đầy thương tích, vết thương luy luy. Nhưng nàng vẫn muốn thử lại một lần, cho bản thân thêm một cơ hội, cho Mộ Đồ Tô một cơ hội, càng cho ” tình yêu của nàng” một cơ hội.

Nàng đúng là vẫn còn yêu hắn, Mộ Đồ Tô của nàng! Người cái thế anh hùng, khó có thể di tình trong lòng nàng.

Ở cửa Bạch phủ, Bạch Chi bỗng nhiên kéo cổ áo Mộ Đồ Tô, ở trên mặt hắn hôn một cái, “Tướng công, tái kiến.”

Nàng còn chưa đi ra một bước, lại bị Mộ Đồ Tô kéo lại. Mộ Đồ Tô không thể tin được nhìn nàng, có chút thụ sủng nhược kinh, lại có chút ngượng ngùng bị đùa giỡn, hắn nói: “Mới vừa rồi nàng gọi ta là gì?”

“Tướng công.” Tựa như kiếp trước, nàng ân tình đưa tình, ánh mắt mang theo mê luyến nhìn hắn, người đứng trước mặt, là tướng công nàng, người trong lòng nàng.

Mộ Đồ Tô đi lên phía trước, hôn lên môi nàng, ngậm hồi lâu, lưu luyến không rời nói: “Nuông tử.” Lúc hắn buông môi nàng ra, ánh mắt của hắn thần thái sáng láng, hắn vuốt ve mặt Bạch Chi, thấy thế nào cũng nhìn không đủ, hắn vuốt ve đôi lông mày lá liễu, mắt tròn đầy sao, cùng đôi môi đỏ mọng còn mang theo hơi thở ấm nóng của hắn.

Hắn nói: “Tái kiến.”

Tái kiến, không phải tái kiến khi ly biệt. Có lẽ lại gặp nhau. . .

Hạnh phúc của ta, đã thật lâu không thấy.

Tác giả có chuyện muốn nói: có lẽ các bạn sẽ cảm thấy nữ chủ chuyển biến thật nhanh, khi bản thân tôi viết, tôi cũng cảm giác được. Lúc đó ngẫm lại, nữ chủ mang thai, không có khả năng vắc bụng bỏ chạy, chỉ có thể gả cho Mộ Đồ Tô. Đã gả cho, nếu tiếp tục kháng cự, thì có vẻ. . . . Còn không bằng giải sầu, thẳng thắn thành khẩn đối mặt. Nữ chủ còn yêu Tô Tô, đây là chuyện thực không thể chối cãi. Dù sao kiếp trước thật sự quá yêu hắn. Nhưng, nếu các bạn cho rằng bọn họ sẽ hạnh phúc từ đây, thì các bạn sai lầm rồi.= (tác giả còn chưa bắt đầu làm mẹ kế. . .) trước để bọn họ hạnh phúc một trận ~~~ phía sau còn rất nhiều việc, chẳng hạn như Nam Chiêu công chúa, lại chẳng hạn như Bùi Cửu mất tích lâu ngày xuất hiện, lại chẳng hạn như đủ loại chuyện kiếp trước, đều sẽ công bố (tác giả hôm nay nói quá nhiều, cut!)

Chương 52

Khi hai người gặp lại, đã là đại hôn. Hôn lễ Mộ Đồ Tô dành cho Bạch Chi, là đãi ngộ dành cho thê tử. Lục lễ một cái cũng không thiếu, hôn lễ thuận lợi vui vẻ. Nhiều người kinh thành đều nói, đây là một kỳ tích. Phải biết rằng, Mộ Đồ Tô là kinh thành đệ nhất mỹ nam tử, rất nhiều danh môn thực nữ mơ ước, Mộ Đồ Tô qua tuổi trưởng thành, ngay cả một nha đầu thông phòng cũng không, bây giờ rõ ràng kì tích nạp thiếp, lại bài trí phô trương như cưới vợ, thật sự làm cho người ta không khỏi rớt cằm.

Bạch Chi ngồi bên trong kiệu hoa, đầu trùm hi khăn, dây kết mũ phượng rơi bên sườn mặt có chút ngứa. Bạch Chi xốc lên khăn voan, bên tai nghe thấy thanh âm khua chiêng gõ trống, trong lòng cũng trở nên bồn chồn. Trải qua hai kiếp, đây vẫn là lần đầu nàng ngồi kiệu hoa, chẳng qua thiếu một phần chờ mong, rõ ràng động phòng hoa chúc là lúc tâm động nhất, nhưng nàng cùng Mộ Đồ Tô đã động phòng, thật sự đáng tiếc. Hôn lễ này, nàng còn cái gì để chờ mong? Nàng chờ mong rất nhiều, bái thiên địa, kính cha mẹ, ngồi ở hi giường, chờ tướng công thối tất nển.

Kiệu hoa nâng tới Cung Thân Vương phủ, có người đá cửa kiệu, ánh mặt trời bỗng nhiên tiến vào, Bạch Chi cùng Mộ Đồ Tô đều ngẩn ra. Nửa thân mình Mộ Đồ Tô vói vào, nhìn Bạch Chi bật cười, môi thiếp môi nàng, sau đó vội vàng đem hi khăn Bạch Chi xốc lên thả xuống. Bạch Chi vừa tức vừa giận, giờ phút này, còn không quên sầm sỡ một chút.

Dựa theo thường lệ, Mộ Đồ Tô nên cổng Bạch Chi vào phủ, nhưng Mộ Đồ Tô yêu cầu ôm ngang, nói là sợ thương đến đứa nhỏ. Bà mới biết được sau, cười khanh khách không ngừng, nói hần quá mức cẩn thận. Hần thật quý trọng đứa nhỏ của nàng.

Tầm mắt Bạch Chi bị hi khăn che khuất, nàng không nhìn thấy bên ngoài rốt cuộc có bao nhiêu người, nhưng nàng có thể cảm giác được bên ngoài chắc hẳn rất đông, bởi vì nàng vào chủ đường đi ngang qua bàn tiệc, cảm giác được tiếng người ồn ào.

Nhưng ở bên tai lại nghe thấy Bùi Thất lạnh lùng nói ra hai chữ, “Tiện – nhân.”

Có gió thổi qua, tầm nhìn Bạch Chi bởi vì hi khăn vén lên, thấy Bùi Thất ngồi trên xe lăn, lạnh lùng nhìn nàng. Mà phía sau hắn đứng đứng là sư phụ nàng – Hùng Phong. Hùng Phong đang dùng ánh mắt bí thống nhìn nàng, trong mắt lướt qua các loại tâm tình phức tạp. Đôi mắt Bạch Chi rũ xuống, bỗng nhiên có chút uể oải.

“Chỉ Nhi, tất cả có ta.” Mộ Đồ Tô đơn giản như vậy đã nhận ra tâm tư của nàng, thanh âm hẳn không lớn, lại đủ Bạch Chi nghe thấy. Hi khăn che đầy tầm mắt nàng, nhưng nàng lại có thể phán đoán vô cùng chắc chắn, trong mắt Mộ Đồ Tô kiên định.

Bước ra tới bước này, coi như liều mạng tìm hạnh phúc, nỗ lực lại nỗ lực.

Bạch Chi dùng sức vòng tay qua cổ Mộ Đồ Tô.

Đại hôn tiến hành cực kì thuận lợi, bái thiên địa, kính cha mẹ, đưa vào động phòng. Bạch Chi lẳng lặng ngồi bên giường, lắng nghe bên ngoài náo nhiệt vui vẻ. Bạch Chi vốn nhẫn nại, nhưng hôm nay không biết tại sao, ngọn nến mới cháy ba phần, Bạch Chi đã không chịu nổi thường xuyên vén lên hi khăn, nhìn ra cửa, ngóng trông ai đó có thể đi vào.

Rốt cục, có người vào được. Có điều không phải theo cửa chính vào, mà leo cửa sổ vào. Bạch Chi ngẩn ra, “Sư phụ.”

Hùng Phong gật đầu, dựng thẳng một ngón tay bên miệng, mang cái ghế dựa ngồi đối diện nàng, khuôn mặt nghiêm túc, “Mộ tướng quân còn chưa xã giao xong, ta cũng chỉ muốn nói ngắn gọn. Tuy sư phụ chưa dạy ngươi cái gì, nhưng một ngày làm đồ đệ, cả đời là đồ đệ, ta hỏi ngươi chút việc, ngươi nói thực ra.”

Trong lòng Bạch Chi căng thẳng, nàng gật đầu với Hùng Phong.

“Nghe A Thất nói, ban đầu ngươi là người phụ nữ của A Cửu?”

Bạch Chi nói: “Ta muốn làm người phụ nữ của hắn, nhưng chưa thực thi.”

Hiển nhiên, đáp án này ra ngoài dự đoán của Hùng Phong. Ông ấy bỗng chốc trầm mặc, ban đầu muốn nói một đồng lớn, toàn bộ nuốt xuống. Ông không tiếng động thở dài, “A Cửu. . . Bây giờ cũng không biết, sống hay chết.”

Bạch Chi không nói lời nào, nàng đã không hề có lập trường.

“Về chuyện ngươi cùng Mộ tướng quân, ta cũng biết một hai. Ta không biết rốt cuộc ai dụ hoặc ai, việc thành kết cục đã định, tất nhiên chúc đồ đệ ngày sau hạnh phúc.” Hùng Phong đứng lên, muốn rời đi. Mẫn cảm như Bạch Chi, sao không biết Hùng Phong đến đây, muốn nói không phải những lời đó. Nàng mở miệng hỏi: “Sư phụ, ông muốn nói cái gì thì nói đi, không cần lo lắng quá nhiều.”

Hùng Phong dừng lại, mím môi, “Người có biết lúc trước vì sao ta chọn người làm đồ đệ không?”

“Sư phụ cả đời không có con nối dõi, có một thân võ học, muốn có một hậu nhân? Ông nói ta là kỳ tài luyện võ, cho nên...”

“A.” Hùng Phong che miệng cười đến bất đắc dĩ, “Cái này người cũng tin?”

Hai gò má Bạch Chi đỏ bừng, không biết làm sao.

“Ta cả đời không có con nối dõi là thật, mà một thân võ học ta đã sớm chọn tốt hậu nhân, đó là A Cửu. Mặc dù thân mình hấn có hản khí, hàng năm ngâm mình trong thuốc, nhưng hấn quả thật là kỳ tài luyện võ. Nếu không phải hồi nhỏ bị tật xấu, sớm theo Bù lão tướng quân ra chiến trường, hấn tuyệt đối không kém Mộ tướng quân.”

“...”

Hùng Phong lại nhìn đôi mắt trừng lớn của Bạch Chi, nở nụ cười, trêu ghẹo nói: “Người đó, làm sao là kỳ tài luyện võ, bộ đáng thì yếu đuối.”

Bạch Chi oán niệm nhìn Hùng Phong, “Vậy ông gạt ta làm đồ đệ làm chi?”

Hùng Phong vốn khuôn mặt tươi cười, nhất thời kiềm hãm, “Ta nghĩ để người làm thê tử A Cửu... Ta mang A Cửu đi chiến trường cũng không phải do thuận tiện.”

Đáp án này làm cho Bạch Chi không thể nói gì.

Hùng Phong nhức đầu, không thú vị nói: “Nguyên tướng rằng người không chọn A Cửu là vì thanh danh ở ngoài của hấn, quả thật có chút khó khăn, ăn chơi trác táng, bại gia tử không làm nên trò trống gì... Kỳ thực A Cửu không phải người như vậy, hấn...” Hùng Phong không nói thêm gì nữa, mà nhìn Bạch Chi đang chờ ông tiếp tục nói tiếp. Cuối cùng ông thở dài, “Nhiều lời vô ích, vẫn là không nói. Đã biết người không có quan hệ cùng A Cửu, chẳng phải như ta tưởng tượng, trong lòng vì sư để chịu hơn chút, ta đi đây.”

Bạch Chi mím môi, kỳ thực nàng rất muốn truy vấn, vì sao Bù Cửu phải làm bộ thành bại gia tử ăn chơi trác táng, lưu luyến phố hoa. Bạch Chi nhìn Hùng Phong nhảy ra cửa sổ rồi đi, cuối cùng cũng không mở miệng.

Không nên hỏi, nàng cùng Bù Cửu không hề quan hệ, nàng hiện tại là người của Mộ Đồ Tô, muốn cùng Mộ Đồ Tô bạch đầu giai lão, tự nhiên một lòng chỉ nghĩ đến Mộ Đồ Tô. Bạch Chi lo lắng trùng trùng một lần nữa đội hi khăn, chờ chú rể của nàng.

Lúc Mộ Đồ Tô vào phòng, ngọn nến đã cháy tám phần, Bạch Chi ít khi thức đêm sớm tựa vào giường, đang ngủ. Mộ Đồ Tô xóc lên hi khăn trên đầu Bạch Chi, mắt say lơ đãng mông lung si ngốc nhìn, hấn chạm đến mi nàng, mũi nàng, môi nàng, hấn phác họa từng chút một, dường như say mê.

“Chỉ Nhi, rốt cục nàng là của ta.” Mộ Đồ Tô đem môi tới gần môi Bạch Chi, chuồn chuồn lướt nước hôn một cái.

Mùi rượu xông vào mũi, làm Bạch Chi thức tỉnh. Nàng mở mắt ra, thấy hai gò má Mộ Đồ Tô đỏ ửng, mắt phượng mê ly chuyên chú nhìn nàng, cẩn thận tỉ mỉ, vô cùng rõ ràng. Bạch Chi bị hấn nhìn như thế rất ngưng ngĩnh.

Mộ Đồ Tô nói: “Chỉ Nhi.”

“Đây.”

“Chỉ Nhi!”

“Đây.”

“Chỉ Nhi...”

“Đây.”

Mộ Đồ Tô gọi nàng rất nhiều lần, Bạch Chi từng chữ từng chữ đáp lời, có điều Mộ Đồ Tô dần dần không khống chế được cảm xúc, hốc mắt trở nên ướt át, si ngốc nhìn nàng, nắm tay nàng, nắm cực nhanh. Bạch Chi là vật âu yếm hấn mất đi lại có lại, sợ hãi lại mất đi, vui cực mà khóc.

Bạch Chi giật mình, nâng tay vuốt ve gương mặt xinh đẹp quá đáng của hấn, “Tô... Tô, chàng làm sao vậy?” Hồi lâu không gọi hấn Tô Tô. Kiếp trước, trước mặt sau lưng, nàng gọi hấn Tô Tô gọi cực kì vui vẻ. Ban đầu Mộ Đồ Tô lớn tiếng mắng nàng đừng ghé thăm hấn, sau này nàng gọi nhiều, có lẽ không còn sức lực mắng nàng, liền tùy ý nàng gọi Tô Tô, cho đến sau này khi Cung Thân Vương phủ thêm Nam Chiêu tiểu công chúa, thê tử của hấn, nàng liền không tiếp tục gọi hấn. Bởi vì hấn không còn đề cao cỗ họng mắng nàng, mà là một bạt tai đánh hướng nàng, nói vô cùng trịnh trọng mà lại lạnh như băng, Tô Tô không phải cho cô gọi. Từ đây, nàng rốt cuộc không còn gọi hấn như thế.

Bây giờ, lại gọi hấn một tiếng, Bạch Chi cảm thấy xa lạ cùng sợ hãi, nhưng vẫn không nhịn được gọi hấn như vậy.

Mộ Đồ Tô ngẩn ra, sau đó cười nói: “Lại gọi một tiếng.” Mặt mày xinh đẹp giãn ra, đôi mắt bình thường luôn quanh quẩn của hấn, cười toe.

Hắn thật sự là một người đàn ông vô cùng đẹp!

Bạch Chi khẽ cắn môi. Mộ Đồ Tô đem mặt cọ cọ trên tay nàng, ánh mắt nhu tình như nước, “Lại gọi một tiếng, ta thích nàng gọi ta như vậy.”

Bạch Chi nhin không được cười khẽ, mang theo nhịp điệu triền miên lại mềm yếu, tim đập gia tốc, khản trương gọi hắn một tiếng: “Tô Tô.”

Mộ Đồ Tô bỗng nhiên đè Bạch Chi xuống, hai người ngã vào trên giường, bốn mắt ngó nhìn, thật lâu không nói. Hai người đã đạt thành nhận thức chung, nhìn lẫn nhau, nhìn thế nào cũng không đủ. Cuối cùng, vẫn là Bạch Chi bại trận, xoay mặt, không tiếp tục nhìn hắn, “Đừng nhìn.”

Mộ Đồ Tô dùng một tay đem mặt nàng xoay lại, bắt buộc nàng tiếp tục nhìn hắn. Nàng một lần nữa đem tầm mắt dừng trên người Mộ Đồ Tô, Mộ Đồ Tô cúi xuống, bắt đầu hôn môi nàng. Bạch Chi có chút ngốc thừa nhận sự thân thiết của hắn.

Hắn hôn cực kì dịu dàng, như đang nhắm nháp một ly rượu ngon. Hai tay Bạch Chi vòng quanh cổ hắn, cũng không thành thạo đón ý nói đùa. Miệng tràn ngập hương rượu, Bạch Chi bị Mộ Đồ Tô dịu dàng hôn môi như thế, nàng đều cho rằng bản thân đang say.

Mộ Đồ Tô bắt đầu kéo đai lưng Bạch Chi, đưa tay vuốt ve nàng. Bạch Chi nhin không được run run một chút, hơi sợ hãi. Hai người mặc dù đã lên giường, nhưng lần đó trải qua quá mức thâm thiết, lòng Bạch Chi còn sợ hãi, hơn nữa nàng có thai trong người, không chịu nổi ép buộc như vậy.

Mộ Đồ Tô dường như nhận thấy được Bạch Chi khác thường, trấn an nàng, “Ta sẽ dịu dàng. Đừng sợ.” Môi hắn bắt đầu đi xuống, đi qua gương mặt nàng, cằm, cổ, luôn luôn đi xuống. Bạch Chi run run lui thân mình, sợ hãi lại có chút chờ mong.

Lúc môi hắn tới bụng nàng, sắp đi xuống chút nữa, Bạch Chi dường như muốn nhảy lên, “Không được, nơi đó là...” Nhưng đã không kịp, một trận tê dại truyền khắp toàn thân. Tùy ý hắn chui giữa hai chân nàng, bản thân càng ngày càng vô lực.

Quần áo của nàng toàn bộ rơi trên đất, Mộ Đồ Tô cũng bắt đầu cởi áo tháo thắt lưng, hắn rốt cuộc vẫn có chút căng thẳng, đai lưng không giải được. Bạch Chi bỗng nhiên ngồi dậy, giúp hắn giải. Mộ Đồ Tô bối rối mà không dám nhìn nàng, quay đầu nhìn về nơi khác, gò má càng thêm hồng thắm.

Bạch Chi thấy hắn như vậy, bỗng nhiên bật cười. Mộ Đồ Tô quay đầu nhìn nàng, vô cùng kỳ quái nói: “Lại cười ta đem nàng ăn sạch sẽ. Không cho phép.”

Bạch Chi không cảm giác được nguy cơ, như trước cười, “Đường đường tướng quân, thế nhưng... A...” Bạch Chi kinh ngạc nhìn Mộ Đồ Tô. Bởi vì ngón tay thon dài của hắn thế nhưng đang sờ giữa hai chân nàng. Mộ Đồ Tô không để ý bộ dáng nàng hoảng sợ, trực tiếp hôn lên, triền miên lại triền miên.

Bạch Chi cảm thấy thân mình càng trở nên không giống bình thường, rất hư không. Lúc hắn đỉnh thân đi vào, Bạch Chi mới hiểu rõ hư không là cái gì.

Hắn quả thật tuân thủ “dịu dàng”, lần này cũng không đau đớn như lần trước. Lần trước phía dưới của nàng khô cạn bị hắn cưỡng chế tiến vào, lần này nàng thật ẩm ướt, trừ bỏ sưng, tiếp theo là loại cảm giác nói không nên lời, nàng thậm chí muốn rên rỉ, ở dưới thân hắn không ngừng chế được một lần lại một lần rên rỉ, có đôi khi không chịu nổi chế kẹp lấy thắt lưng Mộ Đồ Tô, hi vọng hắn chậm một chút, hi vọng hắn chôn sâu trong cơ thể nàng.

Đàn ông nhiệt huyết sôi trào, mặc dù bị ép buộc một ngày, nhưng một chút cũng không hàm hồ, không ăn thua lỗ, tuyệt đối không bỏ qua. Đàn bà thì khác, nhất là vừa mới “khai bao”, nóng vội, thương thân.

Vì thế, ngày thứ hai, cả người Bạch Chi đau nhức, thật là không đứng dậy được ...

Có điều sáng sớm, lúc nàng còn đang ngủ mơ, nàng “nghĩ thông suốt”. Nàng suy nghĩ, có phải thân thể đàn ông quá mức cường tráng có nhu cầu lớn về phương diện này? Nàng không phải “kỳ tài luyện võ”, thân mình thật sự suy nhược, chỉ sợ ăn không tiêu hắn triền triền miên miên như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Sam Y Tận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53

Bạch Chi suy nghĩ, nàng không thích gia đình kia chút nào, đại hôn đã hơn một tháng, nhưng không hề có ý niệm suy tư về gia đình, chỉ là ngẫu nhiên nhớ về Bạch Thuật. Có lẽ trái tim nàng đối với Bạch Uyên thật sự đã băng giá. Hồng Kiều làm nha hoàn hồi môn đi theo Bạch Chi đến Cung Thân Vương phủ, Hồng Kiều làm người hoạt bát, thích nói chuyện phiếm, cùng gia đình nha hoàn trong phủ qua lại rất tốt, tìm hiểu ra không ít chuyện tình.

Hồng Kiều lại là người không giấu được lời nói, mỗi khi có một tin tức mới, liền chia sẻ cùng Bạch Chi. Bạch Chi hiển nhiên chăm chú lắng nghe, vào Cung Thân Vương phủ, hiểu biết một chút, cũng không hại.

“Nghe nói Cung Thân Vương gia cả đời chỉ cưới một mình Cung Thân Vương phi. Lúc đó Cung Thân Vương là thế tử, vương phi là con gái của một viên

ngoại di cư đến Tô thành, thân phận có chút xa cách. Lúc đó phụ thân của Cung Thân Vương gia – Lục thân vương nói cái gì cũng không cho phép vương phi vào cửa, kết quả vương gia cố chấp, nói cả đời không lấy vợ. Càng làm người ta lú lờ là Cung Thân Vương từ đây thật sự không nhắc lại việc đón dâu. Mười năm qua đi, Lục thân vương không làm gì nổi, phải người đi Tô thành tìm vương phi, lúc đó mới biết mười năm nay, vương phi cũng không lập gia đình, Lục thân vương cảm động, gật đầu. Tiểu thư, a! Xem em này, nên gọi phu nhân! Người nói Cung Thân Vương gia như vậy, tại sao nói thế nào cũng không lung lay? Bắt buộc tiểu thư lấy thân phận thiếp vào cửa?” Nhìn bộ dáng Hồng Kiều giống như đối với việc Bạch Chi lấy thân phận thiếp gả vào cửa, có chút tức giận bất bình.

Lòng Bạch Chi ngược lại so với Hồng Kiều thoải mái hơn rất nhiều. Ý tứ của Vương gia kì thực hết sức minh bạch. Tạm thời không đề cập tới việc ông ấy có thích người như nàng hay không, ông ấy hẳn là không thích xuất thân của nàng. Tuy là đích nữ, nhưng vì là người nhà của Bạch Uyên, ông ta không thích nổi. Biểu tỳ của Cung Thân Vương gia – Huệ phi nương nương là mẫu thân thân sinh của tam hoàng tử, hai người thân cận từ nhỏ, quan hệ không phải bàn cãi, tự nhiên ông ấy đứng về phía tam hoàng tử, Bạch Uyên là người của thái phó, tự nhiên đứng về phía thái tử, hơn nữa Bạch Uyên cũng quản Binh bộ, hai người bị vấy trong quan hệ đối lập, khó tránh khỏi có ma sát. Nếu như con của mình cưới người của thái tử, không có cách nào ăn nói với Huệ phi nương nương, đối với bản thân càng không thể nào nói nổi, khả năng cũng có nguyên nhân xuất phát từ bản thân nàng, hoặc là chưa kết hôn đã mang thai, hoặc là thanh danh bên ngoài không tốt, tóm lại, vì chứa nhiều nguyên nhân, Cung Thân Vương mới không chịu thỏa thuận, chỉ cho nàng làm thiếp Mộ Đồ Tô. Đương nhiên, Bạch Chi có lý do tin tưởng, Mộ Đồ Tô sẽ không noi theo phụ thân hẳn, mười năm không cưới. Cung Thân Vương phi có thể chờ, nàng có lẽ cũng có thể chờ, nhưng mà là chờ ở trong am ni cô.

Bạch Chi đáp lại Hồng Kiều, “Làm khó cho người, theo một chủ tử lấy thân phận thiếp vào cửa.”

“Em có gì mà tự ti, người trong phủ đều biết, thế tử cực kỳ sùng tiểu thư, thường thường không cho tiểu thư xuống giường.”

“...” Bạch Chi cảm thấy, điều này cũng sùng không có một chút quan hệ.

“À? Tiểu thư, hôm nay là chính người vẽ lông mày? Vẽ cũng thật khó coi, Hồng Kiều giúp người vẽ lại đi.” Hồng Kiều vội tìm cây than chì trên bàn trang điểm, bị Bạch Chi đỏ mặt ngăn lại, “Không cần.”

“Nhưng mà tiểu thư, vẽ rất khó coi, ngộ thiện hôm nay ăn cùng vương phi, người như vậy quá thất lễ.”

“...” Bạch Chi có chút rối rắm, muốn vẽ một lần nữa lại cảm thấy không nỡ cũng không ỏn. Lông mày khó coi, hiển nhiên không phải xuất phát từ tay nàng, mà là xuất phát từ tay Mộ Đồ Tô sau khi sáng sớm “vận động” xong.

Sáng sớm trời còn chưa rõ, hẳn đã ở trên người nàng, bắt đầu pháp phồng, đẩy người là mồ hôi. Sau, nàng vốn định đứng lên chải chuốt một chút, miễn cho Hồng Kiều đi vào, nhìn thấy bộ dáng nàng chật vật. Nàng ngồi xuống bàn trang điểm, theo thói quen chỉnh lý bản thân ngay ngắn chỉnh tề, hoá trang. Ai tưởng, Mộ Đồ Tô vận động quá sức còn có khí lực đứng lên, khoác một chiếc áo khoác, đứng ở phía sau nàng, ánh mắt sáng quắc nhìn nàng trang điểm ăn vận. Thấy nàng bắt đầu hoá mĩ, ánh mắt vừa động, tiếp nhận than chì trong tay nàng, lần môi tự do trên chiếc cổ tuyết trắng của nàng, hơi ẩm nóng rực trên cổ, “Đề ta thử xem”

Vì thế, nàng liền mê muội để cho hắn thử.

Lại vì thế, bị kịch xảy ra.

Lông mày của nàng, quả thật bị hắn vẽ xấu thần kỳ. Hắn mặc dù cũng biết tự mình hiểu lấy, nhưng vẫn tiếp tục cường điệu bản thân là người mới, về sau sẽ tốt hơn, có thể quen tay hay việc, đề nghị dừng cô phụ lòng thành của hắn, lông mày xấu, nhất định phải để lại, nói là dùng để hắn “lập chí”. Lúc đó Bạch Chi có thể nói là dở khóc dở cười, miễn cưỡng đồng ý. Bây giờ, Hồng Kiều muốn vẽ lại một lần nữa, nếu như buổi trưa Mộ Đồ Tô lâm triều trở về, không thấy lông mày xấu của nàng, chỉ sợ hắn sẽ “cam chịu”.

“Thôi, cứ như vậy đi.” Cuối cùng Bạch Chi quyết định giữ lại lông mày xấu, vì Mộ Đồ Tô “lập chí”.

Hồng Kiều không hiểu Bạch Chi. Chỉ cảm thấy nữ tử đã gả cho người, đều không thêm đề ý dung mạo bản thân. Lông mày xấu bực này, cũng dám ra ngoài gặp người...

Gần ngộ thiện, Mộ Đồ Tô cùng Cung Thân Vương mới trở về. Hôm nay về mặt Cung Thân Vương hòa hoãn, khóe miệng dương lên, cũng không biết hôm nay vào triều, hoàng đế nói cái gì. Nhưng Mộ Đồ Tô, sắc mặt cùng Cung Thân Vương hoàn toàn tương phản, tái nhợt vô lực, cùng khuôn mặt sáng bóng hồng hào sáng sớm đi vào triều, cách biệt một trời một vực.

Hồng Kiều đem cảnh tượng vừa rồi nhìn thấy nói cho Bạch Chi, “Phu nhân. Người nói có phải tướng quân cãi nhau với Cung Thân Vương hay không?”

Bạch Chi đáp lại: “Nếu là cãi nhau tại sao lại một người mừng một người lo? Hẳn là đã xảy ra chuyện gì.”

Trong lòng Bạch Chi kỳ thực cũng có chút tính toán. Dựa theo kiếp trước, lúc này Mộ Đồ Tô phải nhận chức vụ của Bùi lão tướng quân?

Sự thật quả thế. Ngộ thiện, Cung Thân Vương trực tiếp bàn việc ở trên bàn cơm cùng vương phi, cũng không biết là vừa vận nói trên bàn cơm, hay là cố ý nói cho Bạch Chi nghe. Bạch Chi bởi vì sớm đoán trước, không quá kinh ngạc, ngược lại, vương phi ngạc nhiên hỏi: “Bùi lão tướng quân chiến công lừng lẫy, chiến sự lần này, không có công lao cũng có khổ lao, hơn nữa hai chân Bùi Thất tàn tật, này cũng...”

Chính xác, Bùi lão tướng quân cứ như vậy bị tước binh quyền, không khỏi quá mức tuyệt tình. Đương nhiên, lời này chỉ có người ngoài cuộc như vương phi cùng Bạch Chi nói, Cung Thân Vương chỉ nói: “Đàn bà, không hiểu chuyện.”

Căng thẳng giằng co, bình quyền suy yếu.

Bữa cơm này, Bạch Chi ăn no, trái với Mộ Đồ Tô, thực không nuốt nổi. Điều này làm cho Bạch Chi có chút ngạc nhiên, Bùi lão tướng quân là người của thái tử, ông ta là người của tam hoàng tử, địch bị suy yếu, bản thân tăng mạnh, chẳng phải nên giống Cung Thân Vương, miệng không thể khép lại hay sao?

Trở về phòng, Bạch Chi giúp Mộ Đồ Tô thay triều phục, Mộ Đồ Tô bỗng nhiên nói với Bạch Chi: “Chi Nhi, cùng làm quan, lẽ ra nên đồng tâm hiệp lực, tại sao lại lục đục đoạt quyền với nhau?”

Bạch Chi giúp Mộ Đồ Tô mặc y phục hàng ngày, vừa buộc nút thắt, vừa hỏi hân, “Chàng cũng lòng dạ đàn bà?”

Mộ Đồ Tô cười nói: “Cổ lệ vậy. Ta do Bùi lão tướng quân dạy dỗ, ông ấy dạy ta rất nhiều thứ. Cả đời Bùi lão tướng quân có một đứa con gái, bốn con trai đầu đều chết trận sa trường, lại bởi vì một sự cố, thế thiếp nữ nhân gặp nạn, chỉ còn lại Bùi Thất Bùi Cửu Bùi Thập. Bây giờ, hai chân Bùi Thất tàn tật, Bùi Cửu mất tích không rõ, Bùi Thập gả cho con thái phó, tốt thì tốt, nhưng mà...” Mộ Đồ Tô cười cười, không tiếp tục nói.

Bạch Chi chưa từng nghĩ, nghe được tình huống gia đình Bùi Cửu, lại xuất phát từ miệng Mộ Đồ Tô. Nàng chỉ biết Bùi Cửu xếp thứ chín, lại không biết ngoại trừ Bùi Thất, những ca ca khác đều không còn sống...

Mộ Đồ Tô thấy Bạch Chi nghe được chuyện về Bùi Cửu mà sững sờ, ánh mắt hân cũng phai nhạt một chút, cúi người hôn nàng một ngụm, giả bộ cười hỏi: “Hôm nay thân thể có chỗ nào không khỏe?”

Bạch Chi lắc đầu, “Không, có điều gần đây thèm ăn chút này nọ.”

“Muốn ăn cái gì?”

Bạch Chi nghĩ nghĩ, “Sơn tra cao. Còn có... đầu sư tử kho tàu ở tửu lâu thứ nhất kinh thành.”

Mộ Đồ Tô véo khuôn mặt Bạch Chi, “Béo thành như vậy, xác định muốn ăn những thứ đó?”

Từ khi Bạch Chi mang thai tới nay, miệng nàng chưa từng ngừng nghỉ, sau khi vào Cung Thân Vương phủ, có thể nói ngày càng nghiêm trọng, chưa nói đến chuyện không thịnh không vui, thức ăn cũng càng ngày càng kén, chuyên lựa chọn những nơi riêng để thưởng thức. Đương nhiên, số lần tửu lâu đứng đầu bị điểm danh rất nhiều, Mộ Đồ Tô phái người mang tới cho Bạch Chi đồ thêm.

Bạch Chi có cảm giác bản thân yếu ớt, may mà gả cho một tướng quân có tiền có thế, nếu là người bình thường, không chịu nổi nàng ép buộc như vậy. Bạch Chi tâm huyết dâng trào, nói với Mộ Đồ Tô: “Lần này chàng đi cùng thiếp tới tửu lâu ăn đi? Không cần mang về.”

Mộ Đồ Tô nhìn bên ngoài, hôm nay mặc dù tuyết còn rơi, tuy không lớn, nhưng cũng tích dày hai ba tấc. Hân hơi do dự, thời tiết như vậy ra ngoài có thỏa đáng hay không? Bạch Chi cho hân ăn thuốc an thần, “Đi xe ngựa, không có việc gì.”

Lúc này Mộ Đồ Tô mới gật đầu đồng ý.

Hai người ngồi chung một chiếc xe ngựa, bên trong xe ngựa trang bị kỹ càng, sợ có gió thổi vào. Bạch Chi cảm thấy bức mình, mặt càng đỏ ửng, hơn nữa nàng ngồi phía trước Mộ Đồ Tô, Mộ Đồ Tô phía sau vây quanh nàng, càng làm nàng không được tự nhiên.

Mộ Đồ Tô oán giận, “Nàng ghét bỏ ta họa mi như vậy? Trước khi ra cửa còn cố ý rửa mặt mệnh Hồng Kiều họa lại một lần nữa.”

Bạch Chi mỉm cười, “Việc xấu trong nhà không được nói ra ngoài.”

“...” Mộ Đồ Tô không nói, nhẹ nhàng cắn lỗ tai nàng giải hận. Bạch Chi co thân mình trốn thế công của hân, ai biết tay hân lại không thành thật, vuốt thân thể nàng. Bạch Chi xoa sạch tay hân, “Tướng quân, tự trọng.”

“Ta luôn luôn đối với nàng cực kì không tự trọng, nàng biết mà.” Không chỉ bản tay Mộ Đồ Tô lộn xộn, môi cũng để ở cổ nàng, tự do đi tới đi lui. Bạch Chi cảm thấy ngứa, thân mình néo vài cái, không hề ý thức được thân thể của mình đang cùng phía dưới hân ma sát, chỉ chốc lát sau lại thấy chỗ mông như có vật cứng.

Bạch Chi xấu hổ nói: “Hạ lưu.”

Mộ Đồ Tô cũng thấy bản thân rất dễ xúc động, có chút xấu hổ, nhưng ngoài miệng cũng không tha thứ người khác, “Ai bảo nàng trêu chọc ta?”

Nàng đâu có? Bạch Chi quay đầu lên án hân, đã thấy Mộ Đồ Tô hồng mặt, rõ ràng kỳ quái, lại không nhận thua, cường bức bản thân nghiêm túc nhìn Bạch Chi. Bạch Chi thấy bộ dáng này, buồn bực nở nụ cười.

“Cười cái gì?” Mộ Đồ Tô không hiểu.

Bạch Chi lắc đầu, không chế bản thân tràn ra ý cười.

“Chi Nhi.” Mộ Đồ Tô bỗng nhiên nhẹ giọng gọi nàng một tiếng. Bạch Chi quay đầu, đã thấy Mộ Đồ Tô mạnh cúi người, hung hăng hôn lên, Bạch Chi đầu tiên có chút ngạc nhiên, cũng không cự tuyệt, cuối cùng bản thân lại vô lực tựa vào trong lòng Mộ Đồ Tô, tay cầm lấy làn váy.

Hồ hấp của Mộ Đồ Tô càng ngày càng nặng, cho đến khi hắt đầy ra Bạch Chi, điều chỉnh tốt, mới bình ổn xuống.

Bạch Chi cứ như vậy “vô tội” nhìn hấn, cảm thấy hấn biến thành như thế, tuyệt đối không phải lỗi lầm của chính mình. Cực độ không hề có tính tự giác.

Từ lâu đứng đầu tuyệt đối là nơi có phân tầng giai cấp. Phàm là người có tiền có thế, hoặc lên lầu hai, hoặc có phòng riêng. Kinh thành người có tiền có thế nhiều lắm, chỗ ngồi thì có, nhưng phòng riêng lại không có.

Bạch Chi thấy ông chủ từ lâu cực độ khó xử suy nghĩ biện pháp, xua tay nói: “Không thể bắt công, lầu hai có chỗ nào tùy tiện ngồi là được.”

“Cám ơn tướng quân phụ nhân, cám ơn!”

Hai người ngồi vào vị trí bên rào chắn, cúi đầu có thể thấy được tình cảnh dưới lầu một.

Mộ Đồ Tô ngồi ngay đối diện Bạch Chi, cười như không cười nhìn nàng. Bạch Chi bị hấn nhìn sợ hãi, “Tô Tô, chàng nhìn cái gì?”

“Ra về toàn kinh thành đều biết nàng là người phụ nữ của ta.”

“...” Bạch Chi nhìn đôi mắt hấn, “Bởi vì việc này mà vụng trộm vui vẻ?”

Mộ Đồ Tô nở nụ cười, không phủ nhận cũng không thừa nhận, ánh mắt tùy ý quét qua dưới lầu, nhưng lại nhất thời không thu về được. Bạch Chi theo ánh mắt của hấn nhìn lại, chỉ thấy hoa khôi thanh lâu Doãn Hương từ bên ngoài bước vào, đang cùng tiểu nhị nói chuyện. Ánh mắt nàng ta bất định, nhìn bốn phía chung quanh, như sợ bị người phát hiện nàng tồn tại.

Bạch Chi thấy Mộ Đồ Tô nhú mày, như có đăm chiêu nhìn chằm chằm Doãn Hương.

“Nàng ta có chỗ nào không hợp sao?” Bạch Chi hỏi Mộ Đồ Tô.

Mộ Đồ Tô quay đầu nhìn Bạch Chi, Bạch Chi cũng đang nhìn hấn, trong mắt có chân thật kiên định đáng tin. Coi như đang nói cho Mộ Đồ Tô, không cho nói dối không cho tặc trách qua loa. Mộ Đồ Tô mím môi, “Có thám tử báo, ở kinh thành nhìn thấy Bùi Cửu! Nhưng Bùi Cửu không trở về Bùi phủ, cũng không biết là thật hay giả.”

Bạch Chi trầm mặc...

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Sam Y Tận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54

Kì thực Bạch Chi không muốn gặp Bùi Cửu. Nàng không biết lấy mặt mũi nào đối mặt Bùi Cửu, luôn cảm thấy thực xin lỗi hấn. Mộ Đồ Tô thấy ánh mắt Bạch Chi phai nhạt rất nhiều, ăn đầu sư tử nàng thích nhất cũng không ngon nghề như lúc trước, hấn tự biết nàng suy nghĩ cái gì, trong lòng có chút khó chịu, nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài.

Dưới lầu Doãn Hương dường như không ở lại ăn uống, mà dùng hộp gỗ đóng gói mang đi, thần sắc nàng vội vàng, cảm giác như có chút gì đó không thích hợp.

Bạch Chi bên này, cũng nhai kĩ nuốt chậm ăn xong đầu sư tử kho tàu, bây giờ đang dùng chiếc đũa cao sơn tra. Mộ Đồ Tô hỏi: “Còn muốn ăn gì không?”

Bạch Chi lắc đầu, bộ dáng như không nuốt trôi, “Có chút no rồi.”

Đây hoàn toàn không phải sức ăn bình thường của Bạch Chi. Nói quá thì ngay cả một nửa cũng không đến. Là điều gì làm cho nàng không có khẩu vị? Thông minh như Mộ Đồ Tô, hấn đều biết, nhưng hấn không muốn nói, chỉ miễn cưỡng mỉm cười với Bạch Chi, “Ăn xong rồi, muốn đi dạo hay không? Hôm nay buổi chiều ta rảnh.”

Bạch Chi mỉm cười, “Thân thể có chút không khoẻ, muốn hồi phủ ngủ một giấc.”

Mộ Đồ Tô cứng ngắc nghiêm mặt, gạt đầu, tâm lại trầm xuống. Chuyện tới bây giờ, vì sao hấn vẫn lo sợ bất an?

Sau khi Bạch Chi hồi phủ, cả người mềm nhũn, rửa mặt, liền lên giường đi ngủ. Mấy ngày này mang thai hay ngủ, ngẫu nhiên nôn một chút, nhưng khẩu vị vẫn cực tốt như trước. Bạch Chi cũng không biết bản thân ngủ bao lâu, tỉnh lại là lúc trời đã hơi tối, tiến vào đêm. Bạch Chi giấy dựa đứng lên, trong

phòng không một bóng người, ánh nến lay động, thời tiết khắc nghiệt mùa đông lạnh đến mức tận cùng. Đã là cuối năm, không nhiều ngày nữa chính là tết âm lịch.

Bạch Chi phủ thêm áo khoác, xốc chăn, hơi lạnh tiến vào trong thân thể, nàng không khỏi rung mình một cái. Mộ Đồ Tô giờ phút này đang ở phòng, thời tiết lạnh như vậy nếu không kịp thời giữ ấm, chỉ sợ sẽ cảm lạnh. Bạch Chi thấy trên ghế quý phi có áo khoác của Mộ Đồ Tô, liền cầm lên, định đưa đi qua.

Nàng đi tới phòng Mộ Đồ Tô, vốn định gõ cửa, lại nghe thấy bên trong có tiếng tranh cãi. Là cuộc nói chuyện giữa Cung Thân Vương và Mộ Đồ Tô.

“Phụ vương, Bùi gia đã không hề có tính uy hiếp, vì sao người muốn đuổi tận giết tuyệt?” Ngự khí Mộ Đồ Tô hơi kích động.

Cung Thân Vương nói: ” Nhân từ đối với kẻ địch là tàn nhẫn đối với chính mình. Bùi gia dù sao cũng là nguyên lão, con có cam đoan toàn bộ ngự lâm quân sẽ phục tùng? Ngày nào Bùi lão tướng quân chưa chết, khó bảo toàn việc Đông Sơn tái khởi.”

“Ông ấy lấy gì để Đông Sơn tái khởi? Hồ phù con cầm, hoàng thượng sớm hạ lệnh cho ông ấy cáo lão hồi hương.”

“Đồ Tô, ta biết rõ con cùng ông ta có tình cảm thầy trò, nhưng con phải hiểu rõ, ông ta là người của thái tử. Đương kim thái tử là dạng người gì, con và ta đều hết sức rõ ràng, thói nát không chịu nổi, mê muội mất cả ý chí, nếu như chúng ta rơi vào trong tay hắn, có thể nào sinh tồn?”

Mộ Đồ Tô trầm mặc .

“Phụ vương từ nhỏ đã dạy con, cho con lập lời thề, con đều quên sao?”

“Không dám quên.” Mộ Đồ Tô trầm mặc một lát, “Một lòng phụ tá tam hoàng tử thuận lợi đăng cơ. Cho dù phải trả giá bất cứ đại giới nào...”

Bạch Chi lấp bắp kinh hãi, lảng lảng nhìn cửa gỗ từ đàn trước mắt. Cho dù bất cứ đại giới nào sao? Lời thề này, cũng quá nặng? Bạch Chi không muốn tiếp tục nghe nữa, miễn cho bị bọn họ tóm được. Trên đường trở về, đã thấy Hồng Kiều đứng trước cửa nhìn nàng.

“Chuyện gì?”

Hồng Kiều cầm lấy tay Bạch Chi, sờ sờ, “Phụ nhân, trời rất lạnh, người muốn làm gì gọi em là được, cảm lạnh làm sao bây giờ? Người là phụ nữ có thai đó!” Hồng Kiều căng thẳng hốc mắt cũng đỏ lên , Bạch Chi nhìn thấy bộ dáng này, xi cười hai tiếng, cầm áo khoác trong tay đưa cho Hồng Kiều rồi bước vào nhà. Trong phòng bay ra mùi thơm bữa ăn khuya của Mộ Đồ Tô. Bạch Chi quay đầu nói với Hồng Kiều: “Ai ra lệnh cho người làm?”

“Vương phi.”

“Ừm.” Bạch Chi cởi áo khoác, lại nằm vào trong chăn, nghĩ rằng, sự dễ bụng của nàng đối Mộ Đồ Tô có lẽ còn chưa đủ, chuyện này, phải là nàng xử lý, không cần vương phi quan tâm.

Nửa đêm, Bạch Chi đang ngủ mơ hồ, phát giác có người sờ nàng. Nàng trợn mắt nhìn, đã thấy Mộ Đồ Tô đem nàng chen vào mép giường, tay đang sờ bụng nàng. Bạch Chi ngẩn ra, buồn ngủ hoàn toàn bị xua tan, “Tô Tô, chàng làm chi?”

“Tại sao đến bây giờ bụng còn chưa nổi?”

“Có lẽ thời gian chưa đủ dài.”

Mộ Đồ Tô nhích môi lại gần, “Nàng nói có phải đại phu chẩn đoán sai rồi hay không? Nếu không chúng ta lại nỗ lực?” Bạch Chi còn chưa kịp mở miệng, môi đã bị Mộ Đồ Tô che lại, sự tình phía sau, Bạch Chi đã không cách nào phản kháng. Nàng chỉ biết là, Mộ Đồ Tô quả thật còn đang nỗ lực, không hề kiêng kỵ thiên quân vạn mã.

Bạch Chi luôn luôn không biết, hậu quả phụ nữ có thai thu nạp “thiên quân vạn mã” thật nghiêm trọng. Mộ Đồ Tô đối với việc này, cũng hoàn toàn không biết, chỉ như một thanh niên lỗ mãng, tùy tính mà phát.

Việc này xảy ra vào ba ngày sau, Mộ Đồ Tô vào triều sớm, Bạch Chi thức dậy muộn, tới gần buổi trưa, mới từ trên giường ngồi dậy. Đang muốn đứng lên, lại thấy bụng một trận quặn đau, ở trên giường lăn vài vòng. Hồng Kiều thấy vậy, vội vàng chạy đi gọi đại phu, lúc đại phu tới, dưới thân Bạch Chi đã chảy rất nhiều máu.

Đại phu chẩn đoán, miệt mài quá độ, đứa nhỏ sinh non .

Kết quả này, Bạch Chi không có cách nào thừa nhận, vương phi đứng ở bên cạnh càng thêm châm chọc khiêu khích, “Sinh hoạt vợ chồng, Đồ Tô không hiểu, cô cũng không hiểu? Không biết bản thân có thai, việc này nên hết sức tránh sao?”

Bạch Chi không nói. Nàng quả thật không hiểu, hơn nữa, nàng chưa từng được giáo dục về phương diện này. Nàng chỉ biết, Mộ Đồ Tô muốn, nàng liền cho. Mộ Đồ Tô cũng không làm đau nàng, luôn hết sức dịu dàng, mà nàng cũng thích hưởng thụ dưới thân hắn, mỗi lần đều là cá nước thân mật, cũng không cảm thấy không ổn.

“Cô là hồ ly tinh, nhất định là không ngừng quyến rũ Đồ Tô!” Vương phi ban đầu vốn nể mặt đứa nhỏ, hòa thuận với nàng, bây giờ đã trở nên nói năng lỗ mãng . Bạch Chi mất đứa nhỏ tâm tình không tốt, bị vương phi nói như thế , nước mắt không khỏi rơi xuống.

Lúc Mộ Đồ Tô gấp gấp trở về, Bạch Chi đang ngồi bên cạnh bàn trà, ăn canh hạt sen Hồng Kiều vừa bung tới. Bạch Chi không muốn quan tâm đến Mộ Đồ Tô, coi hắn như không khí. Mộ Đồ Tô mím môi, gọi Bạch Chi, Bạch Chi không trả lời.

Mộ Đồ Tô liền ngồi xuống, đầu dựa vào nàng, “Chi Nhi!”

Bạch Chi như trước ăn canh hạt sen trong chén, một miếng lại tiếp một miếng. Mộ Đồ Tô nháy mắt với Hồng Kiều, làm cho nàng ta rời đi. Hồng Kiều thức thối rồi đi, còn thuận đường đóng cửa lại. Trong phòng chỉ còn Bạch Chi cùng Mộ Đồ Tô, Mộ Đồ Tô nhân tiện nói: “Thân thể còn không khoẻ sao?”

Bạch Chi lắc đầu, nước mắt cũng không chịu chảy xuống. Mộ Đồ Tô cảm thấy rất tội lỗi, vội ôm Bạch Chi dỗ nàng, “Đều là ta sai, ta nên chú ý một chút, không biết việc này cũng có thể sinh non. Về sau ta không làm, được không?”

Bạch Chi khóc càng to.

Mộ Đồ Tô nâng mặt Bạch Chi, xoa xoa nước mắt cho nàng, “Đội nàng dưỡng thân mình cho tốt, chúng ta lại nỗ lực, không khóc.”

Bạch Chi cảm thấy vừa tủi thân vừa khổ sở. Muốn nói chút lời hay lại không biết nói từ đâu, trong lòng tích tụ, không chỗ phát tiết, đành phải ôm Mộ Đồ Tô, hung hăng cắn bả vai rắn chắc của hắn. Mộ Đồ Tô cố nén đau, để cho nàng hả giận. Việc này đều do hắn dựng lên, hậu quả cũng nên do hắn phụ trách. Chỉ đổ tại hắn, đối với việc này hoàn toàn không biết gì. Chuyện nam nữ, hắn vốn không để bụng, cầu thả, chỉ biết Bạch Chi đã là người phụ nữ của hắn, hắn danh chính ngôn thuận ôm ấp nàng, không hề cổ kị.

Ai biết, “bà mối” giữa bọn họ, bởi vì hắn âu yếm quá độ mà hương tiêu ngọc vẫn, vấn đề này, đáng giá suy nghĩ sâu xa một phen.

Tâm tình Bạch Chi còn chưa bình phục, ngày thứ hai đã nghênh đón hai người chế giễu. Nhị nương nàng cùng muội muội Bạch Thục.

Bạch Chi tức giận mệnh Hồng Kiều đi pha trà, cùng hai người các nàng ngồi đối diện. Nhị nương dùng ánh mắt thương xót cầm tay Bạch Chi, vỗ vỗ mu bàn tay, “Chi Nhi, việc này về sau chú ý là được, các người mới tân hôn, muốn thân mật là chuyện thường tình. Đừng thương tâm quá mức.”

Bạch Thục dù sao không lão luyện bằng nhị nương, khéo miệng luôn bất chợt tràn ra ý cười, cố nén, giả bộ đứng đắn nói: “Người có thai, ba tháng đầu cùng ba tháng cuối tốt nhất không nên làm chuyện phòng the, tỷ phu mạnh như vậy, càng nên chú ý mới phải.”

Bạch Chi mím môi, hơi xấu hổ. Nhị nương cùng Bạch Thục còn nói chút gì đó, Bạch Chi đã nghe không vào, chỉ lễ phép gật đầu đáp ứng.

Sau khi các nàng rời đi, lại có một gã gia đình gõ cửa. Bạch Chi tâm tình không tốt, không hề bình tĩnh hỏi: “Có chuyện gì?”

Gia đình từ trong tay áo lấy ra một phong thư đưa cho Bạch Chi, “Phu nhân, có vị cô nương nói là cho người.”

Bạch Chi nhìn chằm chằm lá thư, nghi hoặc tiếp nhận, không mở ra trước mặt gia đình, mà xua tay với hắn, “Người đi xuống đi.”

Gia đình lui ra, Bạch Chi mới mở thư, phía trên chỉ có một câu nói.

—— thỉnh đến thanh lâu đứng đầu kinh thành. Bùi Cửu.

Bạch Chi giật mình, phong thư này thật là Bùi Cửu viết sao? Vì sao lại ở thanh lâu? Trong lòng Bạch Chi có chút do dự, cũng không biết rốt cuộc là thật hay giả. Nàng gọi Hồng Kiều tới, để nàng ta đi chuẩn bị một bộ nam trang, đưa nàng tới thanh lâu đứng đầu kinh thành. Nàng không cho Hồng Kiều cùng vào, mà làm cho Hồng Kiều tự trở về.

“Ta sẽ về vào giờ Dậu, nếu không thấy ta trở về, người hãy nói cho tướng quân.” Bạch Chi dặn Hồng Kiều như thế.

Hồng Kiều cái hiểu cái không gật đầu. Lúc Bạch Chi đang định xuống xe ngựa, Hồng Kiều ở phía sau hỏi: “Phu nhân, người đây là cam chịu sao?”

Bạch Chi không hiểu.

Hồng Kiều chịu đựng khổ sở nói: “Đứa nhỏ còn có thể có một lần nữa, không cần buông tha, phu nhân!”

Bạch Chi lạnh mặt, liếc nàng ta một cái, “Trở về.”

Hồng Kiều tâm sự nặng nề lệnh mã phu lái xe đi. Bạch Chi vào thanh lâu, nghênh đón nàng là tú bà: “Tiểu công tử, coi trọng vị cô nương nào sao? Các cô nương nơi này đều là đẹp nhất kinh thành, cam đoan làm vừa lòng công tử.”

Bạch Chi nhìn quanh mọi nơi, vẫn chưa nhìn thấy Bùi Cửu.

“Bạch công tử.” Trên lầu có người bỗng nhiên ngừng gọi nàng. Bạch Chi ngẩng đầu nhìn, là một cô gái hoàn toàn không quen, cười rộ lên vô cùng ngọt ngào. Cô bé kia nói với tú bà, “Mẹ, đây là người của Doãn Hương tỷ.”

Tú bà ngăn ra, cười nói: “Như vậy sao, vậy công tử cứ tự nhiên.” Tú bà không tiếp tục tiếp đón Bạch Chi nữa mà đi tiếp đón những người khác. Cô bé kia vẫy vẫy chiếc khăn trong tay, tiếp đón Bạch Chi, “Bạch công tử, đi lên đi.”

Bạch Chi cảm thấy trầm xuống, hít sâu một hơi, nhấc chân đi lên cầu thang, đi theo cô bé đến một sương phòng.

Đẩy cửa đi vào, đầu tiên ánh vào mi mắt là một bức họa chim sẻ ngâm dây kết. Bạch Chi đi vào, ngửi được một mùi thuốc bắc nồng đậm, nàng không nhận ra vị thuốc, dường như không phải được thảo Trung Nguyên?

“Hóa ra là cô?” Chưa thấy người đã thấy tiếng, Doãn Hương đi ra từ sau bức rèm, váy tơ lụa cao cổ màu vàng sáng, búi tóc đơn giản, trên tóc có một cây trâm ngọc bích. Không giống con gái thanh lâu, vàng bạc quần thân, trang điểm xinh đẹp, nàng ta có vẻ mộc mạc lại không mất khí chất.

Bạch Chi hỏi: “Là cô tìm ta?”

Doãn Hương nói: “Lúc trước cảm thấy bộ dạng vị công tử này quá thanh tú, ta thường thức qua vô số đàn ông, lại chưa từng hoài nghi cô là đàn bà! Ta nên gọi cô là phu nhân tướng quân sao?”

Bạch Chi không đáp, tất nhiên nghe ra ý tứ nàng ta trào phúng. Doãn Hương bật cười, ánh mắt cũng phai nhạt rất nhiều, “Cô là người trong lòng A Cửu, ta không nên nói nặng lỗ mãng với cô, có điều ta cảm thấy, sao cô có thể phản bội A Cửu? Chỉ vì Bùi gia lâm họa, A Cửu sinh tử không rõ sao?”

Bạch Chi đáp: “Cô bảo ta đến, để hỏi những điều này sao?”

Doãn Hương nói: “Đi theo ta.” Nàng xoay người, vén màn đi vào một gian khác bên trong. Bạch Chi đi vào, đã thấy Bùi Cửu nằm ở trên giường không nhúc nhích, sắc mặt cực kì tái nhợt, nếu không phải còn có một hơi thở, Bạch Chi cho rằng hắn đã chết.

Bạch Chi còn chưa hỏi sao lại thế này, Doãn Hương đã nói: “Hắn bị đưa tới đã là bộ dạng này. Người đưa hắn đến mặc quần áo nước ta, nhưng nghe khẩu âm giống như người ngoại quốc. Ông ta cho ta một bao dược thảo, dặn ta mỗi ngày cho hắn uống thuốc một lần, bảy bảy bốn mươi chín ngày sẽ phục hồi như cũ. Bây giờ kỳ hạn sắp đến, thỉnh thoảng A Cửu nói mê, trừ bỏ gọi Bùi Thất cùng Bùi lão tướng quân, gọi nhiều nhất chính là cô, Bạch Chi!”

Bạch Chi trầm mặc. Nhìn bộ dạng Bùi Cửu, trong lòng rất không dễ chịu, nếu như hắn tỉnh lại, nhất định phải đối mặt rất nhiều sự tình trước kia chưa bao giờ trải qua. Đây là chuyện tàn nhẫn cỡ nào?

Bạch Chi nói: “Cô không nên một mình giữ hắn lại, đưa Bùi Cửu đến Bùi phủ đi.”

“Phu nhân, chẳng lẽ cô không biết sao? Bùi lão tướng quân vài ngày trước đây đã tự sát! Bây giờ Bùi gia đang làm lễ tang, nếu ta đem A Cửu qua đó, chẳng phải thêm phiền? Không bằng chờ A Cửu tỉnh lại rồi nói.”

“Tự sát?” Bạch Chi kinh hãi, tại sao một chút tiếng gió nàng cũng không nghe được?

“Cũng khó trách, phu nhân trốn tránh nơi thâm sâu, chuyện Bùi gia, sao làm phiền đến cô?” Doãn Hương cười lạnh, vì Bùi Cửu lau đi mồ hôi chảy ra nơi thái dương. Bùi Cửu lúc này lại nói mê, “Thất ca, chạy, chạy mau! ... Bạch Chi, nàng ở nơi nào?”

Doãn Hương đau xót, ánh mắt rung rung nhìn Bạch Chi, “Ta tìm cô đến, là muốn làm cho ánh mắt đầu tiên khi hắn tỉnh lại, nhìn thấy cô! Hôm nay hắn sẽ tỉnh.”

Bạch Chi trở mắt nhìn Doãn Hương, bỗng chốc không thể nói rõ ràng. Nàng chỉ có thể ông nói gà bà nói vịt: “Cô yêu hắn, đúng không?”

Doãn Hương ngẩn ra.

Bạch Chi nói: “Yêu một người như vậy, tốt sao? Rõ ràng biết trong lòng hắn có người khác, rõ ràng biết hắn không có cách nào đáp lại tình yêu của cô.” Không biết là Bạch Chi đang nói với Doãn Hương, hay là đang nói với Bùi Cửu nằm trên giường chảy mồ hôi, sắc mặt tái nhợt.

Bỗng nhiên, Bạch Chi hiểu được, nếu như Mộ Đồ Tô không quá tuyệt tình, kiếp trước, có lẽ nàng sẽ mang đến cho Mộ Đồ Tô nhiều quấy nhiễu, tựa như hiện tại nàng và Bùi Cửu. Bởi vì nàng không đủ tuyệt tình. Nàng vạn vạn không thể ngờ được, Bùi Cửu sẽ yêu nàng. Nhưng nàng không yêu Bùi Cửu, cũng không muốn thương hại hắn.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Sam Y Tận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55

Bạch Chi ngồi ở gian ngoài, Doãn Hương ngồi ở buồng trong chờ đợi Bùi Cửu thức tỉnh, hai người không tiếp tục nói chuyện. Cô bé kia là thị nữ của Doãn Hương, hồn nhiên ngồi đối diện Bạch Chi, chống đầu ngơ ngác nhìn nàng. Bạch Chi hỏi: “Có việc?”

“Tỷ rất đẹp.” Cô bé nói chi tiết.

Bạch Chi mỉm cười, “Cám ơn.”

“Mặc dù Doãn Hương nhà ta cũng là đại mỹ nhân, nhưng tỷ và Doãn Hương không giống nhau, tỷ uyển chuyển mạnh mẽ, nếu ở thanh lâu, khẳng định vượt qua Doãn Hương nhà ta.”

Bạch Chi không biết đây là khen nàng, hay là đang nói nàng đủ phong tình. Bạch Chi không được tự nhiên cầm lấy ly trà trên bàn, uống mấy ngụm. Cô bé tiếp tục nói: “Doãn Hương rất thích A Cửu ca ca, nhưng A Cửu ca ca bắt lực!”

“Phốc.” Bạch Chi phun ra một ngụm nước, kinh ngạc nhìn cô bé. Cô bé lại không cho là đúng, thoải mái nói: “Doãn Hương nhiều lần trải qua đêm xuân cùng huynh ấy, A Cửu ca ca cũng không chạm vào nàng. Có phải A Cửu ca ca cũng không chạm vào tỷ hay không?”

Bạch Chi có chút đau đầu, “Ta chưa bao giờ trải qua đêm xuân cùng A Cửu ca ca nhà ngươi.”

Cô bé dùng ánh mắt sáng quắc nhìn nàng. Bạch Chi bị nhìn trong lòng có chút bối ngỡ, mắt tự nhiên hỏi: “Sao thế?”

Cô bé nói: “Tỷ không thích A Cửu ca ca đúng không?”

“Ngươi dùng cái gì để nhìn ra?”

“Thích một người đương nhiên muốn cùng hắn cộng phò mây mưa, tạo ra các loại cơ hội.”

“...” Quả nhiên là con gái xuất thân từ thanh lâu, nói chuyện rõ ràng trực tiếp. Bạch Chi quyết định không tiếp tục cùng nàng ta nói chuyện phiếm, cầm ly trà, lại bùng đến bên miệng nhấp mấy ngụm. Cô bé cũng thức thòi, thấy Bạch Chi không quan tâm tới nàng, nàng cũng không nói chuyện, cứ như vậy nhìn chằm chằm Bạch Chi.

Thẳng đến khi... sắp đến giờ Dậu, Bùi Cửu vẫn không tỉnh.

Bạch Chi ngồi không được, đứng lên, đi vào buồng trong, thấy Doãn Hương đang vắt khăn lông, lau mồ hôi cho Bùi Cửu. Bạch Chi hỏi: “Khi nào Bùi Cửu có thể tỉnh?”

“Không biết, nếu như chuyện người nọ nói là thật, chính xác là hôm nay.”

“Ta phải đi.” Bạch Chi nói.

Doãn Hương không thể tin được nhìn Bạch Chi, đó là ánh mắt so với băng còn khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo. Bạch Chi hít sâu một hơi, bắt buộc bản thân quyết tâm. Đã cô phụ Bùi Cửu, sẽ không tiếp tục cho hắn dịu dàng, như vậy chỉ biết mang đến cho hai bên sự quấy nhiễu, đồng thời cũng sẽ tổn thương Mộ Đồ Tô.

“Thực xin lỗi, ngày mai ta lại đến, hôm nay không còn sớm.”

Bạch Chi xoay người định rời đi, Doãn Hương bỗng nhiên lạnh lùng gọi nàng lại, “Trái tim của cô rất cục làm bằng gì?”

Bạch Chi dừng một chút, không quay đầu nhìn nàng ta, cũng không chính diện trả lời. Nàng nói: “Ta đã là phu nhân tướng quân, cô hiểu không?” Bạch Chi cất bước, Doãn Hương đáp lại nàng, “A Cửu thân có hàn độc, đại phu nói khả năng hắn sống không quá hai mươi tuổi, cô biết không?”

Bạch Chi dừng lại bước chân, xoay người nhìn Bùi Cửu nằm ở trên giường, sững sờ tại chỗ. Trên mặt Doãn Hương sớm phủ kín nước mắt, nàng ta đi từng bước một về hướng Bạch Chi, từng chữ khoan tìm nói: “A Cửu sống rất mệt mỏi, bởi vì hắn ấy này. Mẹ đẻ A Cửu là vợ cả của Bùi lão tướng quân, mẫu thân hắn yếu đuối, không nên sinh nở, ngày A Cửu ra đời chính là ngày giỗ của mẫu thân. Sau này hắn được mẫu thân Bùi Thất – Trương thị nuôi nấng. Hắn đề nghị đi ra ngoài du ngoạn, Trương thị mang theo ba đứa con cùng A Cửu ra ngoài, ai ngờ, gặp sóng gió, cả chiếc thuyền bị đánh tan, chỉ có A Cửu còn sống, cô có biết vì sao không? Bởi vì Trương thị dùng sinh mệnh đem Bùi Cửu đẩy lên mặt nước, cho đến một khắc cuối cùng, may mà có thuyền cứu giúp. Trương thị chỉ có một đôi tay, roi xuống nước có ba đứa con của bà cùng A Cửu, bà lựa chọn cứu A Cửu! Cô bảo A Cửu đổi mặt với đứa con cuối cùng Trương thị lưu lại – Bùi Thất như thế nào? Bùi lão tướng quân chỉ còn lại Bùi Thất cùng A Cửu, Bùi Thất là con thứ, lại thêm A Cửu từ nhỏ trí tuệ hơn người, hiển nhiên chú trọng A Cửu nhiều hơn một ít. A Cửu không muốn làm cho Bùi Thất mất đi tình thương của mẹ lại mất đi tình yêu của cha, không muốn bởi vì ánh sáng của bản thân mà làm ám đạm Bùi Thất. Lại bởi vì khi tuổi nhỏ hắn ngâm trong nước lạnh quá lâu, thân bị hàn độc, căn bản không nhìn rõ tương lai của bản thân. Cho nên hắn cố ý phóng túng, làm cho bản thân trở nên không chịu nổi. Cố ý làm cho Bùi lão tướng quân thất vọng về hắn, coi trọng Bùi Thất, cố ý làm cho mọi người thất vọng về hắn, càng trân trọng Bùi Thất. Một mình hắn vắng vẻ trong ngục tù của bản thân, luôn luôn không có cách nào tự kềm chế, cô có biết mùi vị của việc luôn luôn không được yêu sao?”

Đây có lẽ là lần đầu tiên Bạch Chi biết được kỹ càn về Bùi Cửu. Nàng chỉ có cảm giác Bùi Cửu không như lời đồn. Thì ra, hắn thật sự có ẩn tình khác. Bạch Chi nhìn Bùi Cửu nằm trên giường mồ hôi ướt đầm, trong lòng đau đớn.

“Sao cô có thể tàn nhẫn như vậy!” Doãn Hương oán hận lại phần nộ trừng mắt nhìn Bạch Chi, đồng thời, hốc mắt nàng ta phun trào ra đầy nước mắt.

Bạch Chi không tốt hơn so với nàng, nước mắt cũng chảy ra, tứa vào góc tường, lau lệ. Có đôi khi biết chân tướng chưa hẳn là chuyện tốt. Nàng không biết Bùi Cửu luôn luôn sống khổ sở như vậy, bởi vì ấy này, đem bản thân che giấu, làm một người không chân thực, nỗ lực để người ta chán ghét hắn,

không coi trọng hấn. Lúc hấn thấy Bùi Thất được coi trọng, hấn nghĩ như thế nào?

“Vậy cô muốn ta làm như thế nào? Ta đã là phụ nữ có chồng, ta nhất định phải cô phụ Bùi Cửu. Cô nói xem, ta nên làm như thế nào?” Bạch Chi hồng đôi mắt, nhìn Doãn Hương cách nằng không xa.

Doãn Hương cũng trầm mặc ...

Sự tình sớm thành kết cục đã định, không thể quay về.

Bạch Chi nói: “Không đối gat cô, lúc trước ta ôm tâm tình cực kỳ đơn giản với Bùi Cửu. Không thể nói, không có hấn thì không được. Ta cho rằng Bùi Cửu không tiếp nhận cảm tình giống như lời đồn, tương lai ta cũng không ảnh hưởng tới hấn, ta chỉ là một cô gái trong phần đông những cô gái của hấn, có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Ta không muốn động chạm với cảm tình. Trong lòng ta luôn có một người mà ta vĩnh viễn không chạm tới, bởi vì sợ hãi, ta dùng các loại lý do tránh né hấn, ta không có dũng khí mở cửa lòng. lúc đó, ta muốn tìm một người đàn ông không tiếp nhận cảm tình để an ổn cuộc đời.”

Thật sự có một số việc, luôn ra ngoài dự đoán của bản thân. Nàng vốn đã định trở về kinh cùng Bùi Cửu, đem hôn sự định ra. Việc đã kế hoạch tốt lại thoát ly ngoài tầm kiểm soát trong biến hóa, bởi vì có con mà nàng gả cho Mộ Đồ Tô, thật vất vả muốn mở lòng, an ổn bản thân, lại không ngờ, Bùi Cửu không phải người đậm mật với cảm tình, ngược lại, là người cực kỳ nặng cảm tình.

Doãn Hương hỏi: “Theo như lời cô nói người cô không chạm tới được chính là tướng công bây giờ của cô – Mộ Đồ Tô?”

Bạch Chi không đáp, xem như cam chịu. Doãn Hương nói: “Cô đi đi. Về sau, không cần đến quấy rầy A Cửu.”

Bạch Chi nhìn Bùi Cửu nằm trên giường, bởi vì khoảng cách xa, nàng vẫn chưa phát hiện khóe mắt Bùi Cửu chảy xuống nước mắt.

Sau khi Bạch Chi rời đi, Doãn Hương ngạc nhiên thấy Bùi Cửu tỉnh, hấn mở to mắt, nhìn lên phía trên, ánh mắt trống rỗng. Trong lòng Doãn Hương co rụt lại, hiểu rõ, lời nói mới vừa rồi của Bạch Chi, hấn đều nghe thấy được.

“A Cửu.” Doãn Hương dịu dàng gọi hấn một câu.

Bùi Cửu nói: “Doãn Hương, cô từng nói tới cảm giác đau lòng, thì ra là như vậy. Rõ ràng thật bi thương, nhưng vẫn không khống chế được tiếp tục đi yêu đi tưởng niệm một người.”

“A Cửu...” Doãn Hương càng khô sò, nước mắt mờ hồ hai mắt.

Bùi Cửu nhắm mắt lại, hai tay che khuôn mặt tái nhợt của bản thân, “Làm sao bây giờ? Nàng rõ ràng nói không thích ta, rõ ràng đã có người đàn ông khác, nhưng ta lại vẫn thích nàng.”

Doãn Hương xoay mặt, lau lệ nói, “Ta biết tâm tình của người, A Cửu.”

Rõ ràng thật bi thương, lại vẫn không có cách nào khống chế tiếp tục đi yêu một người. Loại tâm tình này, không chỉ một người có.

Bạch Chi vội vàng rời thanh lâu, lại gặp Mộ Đồ Tô đang gấp gấp như lửa cháy lan ra đồng cỏ hương bên này đuổi tới. Hai người vừa chạm vào nhau, Mộ Đồ Tô kéo Bạch Chi từ đầu đến chân nhìn một lần, “Có việc gì không?”

Hồng Kiều ở phía sau thò đầu ra thăm dò, “Giờ Dậu đến.” Sợ Bạch Chi trách tội nàng.

Bạch Chi tự biết Mộ Đồ Tô là người thông minh, nàng đến thanh lâu hiển nhiên không phải tìm cô nương, nàng cũng không giấu diếm, nói thẳng: “Bùi Cửu ở bên trong.”

Mộ Đồ Tô mím môi, nỗ lực nở ra một nụ cười, “Bùi gia xảy ra chuyện, hấn còn có tâm tình phong lưu khoái hoạt?”

“Không, hấn luôn luôn chưa tỉnh.” Bạch Chi đáp.

Mộ Đồ Tô ngắt ra, “Là sao?”

“Có lẽ chuyện xảy ra khi hấn ở Nam Chiếu. Hấn bị một người Nam Chiếu đưa vào, không biết duyên cớ gì, luôn hôn mê bất tỉnh. Mấy ngày nay Doãn Hương đều chăm sóc hấn, nói là hôm nay có thể tỉnh lại, bảo thiếp đến xem, có điều khi thiếp đi, Bùi Cửu còn chưa tỉnh.”

Đôi mắt Mộ Đồ Tô bỗng chốc trở nên sâu thẳm, cũng không biết hấn đang suy xét điều gì, cuối cùng hấn véo mặt Bạch Chi, “Vậy sáng mai đến xem, hiện tại thân thể nàng chưa khỏe, ban đêm rất lạnh, sau này hạn chế ra ngoài.” Hấn đem áo khoác trên người khoác cho Bạch Chi, dùng nhiệt độ cơ thể của hấn bao bọc Bạch Chi.

Bạch Chi tươi cười nhìn hấn, cùng hấn lên xe ngựa.

Trong xe ngựa, Mộ Đồ Tô luôn ôm Bạch Chi, cũng không cố kỵ Hồng Kiều ngồi bên xấu hổ.

Trở lại trong phòng, Bạch Chi rửa mặt, nằm lên giường trước, Mộ Đồ Tô trở về sau, cũng thay quần áo đi ngủ. Bạch Chi đưa lưng về phía hấn, hấn liền

ôm Bạch Chi từ sau lưng, cũng không biết đang nói cùng Bạch Chi, hay đang lằm bằm lầu bầu, “Đừng rời khỏi ta, Chi Nhi.”

Hắn lo sợ bất an, Bùi Cửu đã trở lại, đứa bé cũng không còn nữa....

Hắn cho rằng Bạch Chi đang ngủ, kỳ thực Bạch Chi vẫn chưa ngủ. Bạch Chi mở to mắt, xoay người đối diện Mộ Đồ Tô, Mộ Đồ Tô ngẩn ra, có chút ngoài ý muốn. Bạch Chi ôm cổ Mộ Đồ Tô, đem mặt cọ trên mặt hắn, có chút mệt mỏi nhẹ giọng nói, “Thiếp đã phụ Bùi Cửu, sẽ không phụ chàng. Thiếp sẽ không rời đi, chỉ cần chàng không phụ thiếp.”

Mộ Đồ Tô đem mặt càng gần sát Bạch Chi một chút, khoe miệng khẽ nhếch cười, “Tuyệt không cô phụ.” Nói xong, môi liền hôn lên đôi môi có chút khô ráp của Bạch Chi.

Bạch Chi ngờ ngác đón ý nói đùa đáp lại hắn.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Sam Y Tận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

Ngày hôm sau Mộ Đồ Tô hỏi Bạch Chi có muốn tới thanh lâu gặp Bùi Cửu hay không, nếu như hai người mất đi mây lại, hắn cường điệu hắn sẽ đi chơi gái. Mặc dù đôi mắt hắn mang cười nói ra lời nói này, người sáng suốt vừa thấy sẽ biết hắn đang nói giỡn, nhưng Bạch Chi cũng không ngoan, chỉ nói, “Đi đi, tốt nhất có thể một phát trúng luôn, sinh một đứa trẻ.”

Mộ Đồ Tô bóp mũi nàng, oán hận nhìn nàng. Nàng không thể biểu hiện để ý tới hắn một chút sao, có ham muốn chiếm hữu mãnh liệt một chút sao?

Về phần chuyện của Bùi Cửu, Bạch Chi cự tuyệt, nàng đồng ý với Doãn Hương, sẽ không cùng Bùi Cửu có liên quan gì nữa, nàng phải tuân thủ hứa hẹn, mặc dù nàng vạn phần quan tâm tình huống thân thể của Bùi Cửu. Hành động của Bạch Chi lần này, làm cho Mộ Đồ Tô sùng sốt, cuối cùng tự kỷ nghĩ rằng nàng lo lắng cảm thụ của bản thân, tâm viên ý mã một hồi lâu, lời kéo Bạch Chi nói: “Chi Nhi bản khoán cảm thụ của ta như thế, ta tự nhiên sẽ khao nàng.”

[tâm viên ý mã: Tâm như con khỉ, ý như con ngựa. Chỉ những người có tư tưởng, tâm tình không khống chế được, suy nghĩ lung tung, sớm nắng chiều mưa, thất thường, nghĩ đông nghĩ tây, tâm phiến ý loạn]

Lần đầu tiên, Bạch Chi cảm giác Mộ Đồ Tô cũng có thể trở nên lằm la lằm lét. Trong lòng Bạch Chi có dự cảm không tốt, đề phòng hỏi: “Khao như thế nào?”

Mộ Đồ Tô dày đặc ý cười, “Cả ngày hôm nay, ta sẽ thuộc về nàng.”

Bạch Chi cũng cười khê, “Thật không?” Nàng nhếch lông mày, rất có ý tứ khiêu khích. Mộ Đồ Tô không sợ chết gât đầu, “Làm trâu làm ngựa cũng không tiếc.”

“Hôm nay tuyệt roi nhiều, thiếp hi vọng trước tết âm lịch, chàng thuộc về thiếp.” Bạch Chi mỉm cười.

“Có thể.” Mộ Đồ Tô sáng khoái đáp.

Bảy ngày sau, ngày cuối cùng trong năm. Là ngày Mộ Đồ Tô thực hiện hứa hẹn.

Bạch Chi nghĩ nghĩ, “Đầu tiên thiếp muốn đi tắm ôn tuyền, chàng giúp thiếp kỳ lưng.”

Đối với Bạch Chi mà nói, đây là chuyện để Mộ Đồ Tô làm trâu làm ngựa hầu hạ nàng, nhưng đối với Mộ Đồ Tô mà nói, đây là chuyện quá tốt đẹp. Lúc này Mộ Đồ Tô hôn một cái ngoài miệng Bạch Chi, “Việc này ta thích lắm.”

Bạch Chi mỉm cười, nàng suy nghĩ, lời này nói quá sớm !

Chỗ sâu trong rừng trúc phía tây Cung Thân Vương phủ, có một suối nước nóng thiên nhiên, chuyên môn dùng cho vương phi dưỡng nhan, sau đó không biết vì sao vương phi chỉ dùng một đoạn thời gian thì không tiếp tục dùng nữa, vắng vẻ đã nhiều năm, sau lại dùng cho Mộ Đồ Tô. Kiếp trước Bạch Chi vừa mới vào cửa, không ít lần đề cập đến chuyện muốn tắm ôn tuyền, đều bị Mộ Đồ Tô quyết đoán cự tuyệt. Nhưng hắn cự tuyệt cũng không thể ngăn cản bước chân Bạch Chi, nàng lợi dụng sự sủng ái của vương phi, được vương phi cho phép, tắm qua vài lần. Có một lần còn vừa vặn gặp Mộ Đồ Tô, hai người trần trụi đối mặt, đều bị xấu hổ. Bạch Chi bởi vì kích động, đương trường hôn mê. Từ lần đó về sau, Bạch Chi không đi tắm ôn tuyền nữa, không phải Mộ Đồ Tô uy hiếp, mà nàng không có mặt mũi đi, nếu như lại thêm một lần ngẫu ngộ, nàng nhất định lại bởi vì kích động mà té xỉu.

Bạch Chi tựa vào tảng đá, đưa lưng về phía Mộ Đồ Tô. Da thịt trên lưng nàng trắng nõn như tuyết, bóng loáng như tơ lụa. Vị trí nước suối ngâm vừa vặn

tới bờ ngực phập phồng, càng kích thích giác quan của Mộ Đồ Tô.

Mộ Đồ Tô tấm ướt khăn đặt trên lưng Bạch Chi, mềm nhẹ xoa xoa, nếu so sánh với lực đạo bình thường của hắn, đây đã là lực đạo hắn hết sức khống chế. Bạch Chi dán tay trên tảng đá, lấy tay chống đầu, an nhàn nhắm mắt lại, hưởng thụ, khóe miệng cũng không khống chế được mỉm cười.

Loại cảm giác này cực kỳ thoải mái. Trước kia đều là nha hoàn tắm rửa cho nàng, một chút cảm giác cũng không có, bây giờ Mộ Đồ Tô tắm rửa cho nàng, rõ ràng kỹ thuật rất kém, nàng lại cảm thấy hết sức thoải mái. Chẳng lẽ trong tiềm thức nàng có ham mê muốn cho Mộ Đồ Tô hầu hạ?

Có điều cảm giác sau lưng càng ngày càng không đúng. Nguyên bản chỉ có khăn vải qua lại chà xát, sau lại thêm cảm giác lấy tay chà xát lưng, sau nữa... cả người Mộ Đồ Tô dán lên lưng nàng, tay đã xuyên qua lưng nàng, thân về phía trước, hai tay bao lại hai đôi ngực, xoa nhẹ vài cái. Bạch Chi ngẩn ra, định phản kháng, lại cảm giác dưới thân có vật cứng rắn. Mộ Đồ Tô lấy mặt dán vào cổ Bạch Chi, hơi nóng ôn tuyền bao phủ, nhưng Bạch Chi vẫn có thể cảm giác được hơi nóng thổi ra của Mộ Đồ Tô, triển miên mà lại tỉnh dục, “Chỉ Nhi...”

Bạch Chi thối một ngụm, “Sắc lang.”

Mộ Đồ Tô khẽ cắn vành tai nàng, lực đạo vuốt ve hơi mạnh một chút, đồng thời hô hấp dày đặc rất nhiều, “Không khống chế được! Muốn gần gũi nàng, giữ lấy nàng.” Tay hắn dần dần đi xuống.

Bạch Chi kịp thời bắt lấy, lạnh nhạt nói: “Tô Tô cũng đừng quên, hôm nay do thiếp định đoạt. Không cho động tay động chân.”

Mộ Đồ Tô cắn bả vai lạnh lẽo lộ ra bên ngoài của Bạch Chi “Nàng có ý, rõ ràng biết ta sẽ không khống chế được!”

Bạch Chi tiếp tục lạnh nhạt, “Quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy, thỉnh Tô Tô tiếp tục kỷ lưng cho thiếp đi.”

Mộ Đồ Tô “Ồ” một tiếng, tay lại không lùi về, ngược lại ngày một nghiêm trọng, trực tiếp nắm chặt hai đỉnh hồng mai của nàng. Bạch Chi ăn đau quay đầu giận trừng hắn, vừa quay đầu, môi liền bị hắn che lại, gắt gao đặt nàng lên tảng đá, không cho nàng gãy dựa dù chỉ một chút. Bàn tay “đại nghịch bát đạo” đi xuống, quặn rũ dục vọng của nàng. Bạch Chi vốn định gãy dựa, khép chặt đôi môi không cho hắn đạt được, ai ngờ hắn lại “cứng rắn”, trực tiếp từ phía sau tiến vào, sưng lên đau đớn, khiến nàng không nhận được rên rỉ, hắn thừa dịp hư mà vào. Mộ Đồ Tô chậm rãi, tốc độ thật chậm, hắn chịu đựng xúc động mãnh liệt, nhu tình nói: “Chỉ Nhi, ta yêu nàng.”

Bạch Chi nghe được lời này, bỗng chốc trở nên mềm nhũn, bị Mộ Đồ Tô áp đảo ghé vào tảng đá, từng đợt lại từng đợt. Mộ Đồ Tô xoay nàng lại, thuận lợi tiến vào, vòng eo đang đưa biên độ càng lúc càng lớn. Bạch Chi tựa như một kẻ đáng thương, nắm chặt bàn tay, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại, mồm miệng cố nén rên rỉ.

Vào lúc đàn ông có dục vọng, bàn về “đạo làm quân tử”, chỉ có thể tự tìm khổ ải. Bạch Chi cho rằng người cực kỳ đề ý mặt mũi như Mộ Đồ Tô, chắc chắn sẽ tuân thủ ước định, cũng không nghĩ tất cả là nhìn nhầm.

Xong việc, hai người thở dốc, Mộ Đồ Tô đứng dậy, giúp Bạch Chi vắn về lọn tóc ẩm ướt trước trán, khóe miệng phẩm ý cười, “Về sau chúng ta sẽ thường xuyên đến đây!”

“...” Bạch Chi sợ tới mức cả người mềm nhũn.

Hai người ngâm mình tắm rửa xong xuôi, trực tiếp cưỡi ngựa đi phía đông kinh thành săn thú... Tuy trời rét đậm thiếu con mồi, nhưng cũng không ảnh hưởng tới tâm tình săn bắn. Bạch Chi cưỡi ngựa không quá giỏi, nhưng ít ra có thể chạy trên đường. Bạch Chi muốn một mình một con ngựa, nhưng Mộ Đồ Tô kiên trì không cho, hắn lấy cớ, “Nếu con ngựa chán kinh, mang nàng chạy mát, ta không đuổi được làm sao bây giờ?” Cứ như vậy trực tiếp khiêng Bạch Chi lên ngồi trước hắn.

Hai người có ba cây cung, thi đấu xem ai săn được con mồi nhỏ mà nhẹ. Con mồi nhỏ mục tiêu cũng nhỏ, khảo nghiệm chính là kỹ thuật bắn cung. Điểm này Bạch Chi vẫn có chút tài mọn, Hùng Phong đã dạy nàng mấy chiêu chủ yếu, Thu Thiên cũng có ý huấn luyện nàng. Cũng không phải nói chơi.

Một con thỏ xuất hiện trong tầm mắt, Bạch Chi lưu loát kéo cung tên, không chút do dự bắn tới, trực tiếp trúng đích. Mộ Đồ Tô cưỡi ngựa chạy đi, cảm lấy con thỏ vừa rồi Bạch Chi bắn trúng, cái đầu không nhỏ, là một con thỏ mẹ.

Mộ Đồ Tô thơm gò má Bạch Chi, “Thưởng nàng.”

“Bên này...” Thái độ Bạch Chi khác thường, nghiêng mặt, muốn bên kia.

Mộ Đồ Tô thụ sủng nhược kinh, làm theo mệnh lại hôn một cái.

Bạch Chi lại chỉ vào đôi môi ướt át, “Nơi này...”

Mộ Đồ Tô nghiêng đầu đi hôn, đang lo lắng có muốn hôn toàn thân nàng hay không... Ai biết, vừa đem môi thiếp đi qua, Bạch Chi há mồm cắn một cái, cắn bờ môi của hắn, không cắn ra máu, lại rất đau.

“Thường chàng.” Bạch Chi vụng trộm cười, ánh mắt quan sát trong tầm nhìn, tìm con mồi kế tiếp.

Mộ Đồ Tô che miệng lại, nhìn Bạch Chi bởi vì bất nạt hắn mà đắc ý, dờ khóc dờ cười. Nề mặt mới vừa rồi hắn bất nạt nàng, lần này hắn tạm thời tha nàng. Hai người cưỡi ngựa tìm kiếm con mồi kế tiếp, đi không xa, đã thấy một cái động, có mấy con thỏ nhỏ bật nhảy nơi nơi, chắc là một ổ, thỏ mẹ

không ở bên người, chạy ra tìm mẹ? Hai người không hẹn mà cùng nhớ tới con thỏ mẹ vừa rồi bắn chết.

Bạch Chi nói: “Tội nghiệt .”

Mộ Đồ Tô nói: “Nếu không cũng giết chúng nó đi.”

Bạch Chi cả kinh, nghiêng đầu nhìn Mộ Đồ Tô. Mộ Đồ Tô lại không chuyển mắt nhìn chăm chăm đám thỏ, “Trời đông giá rét như thế, mất thỏ mẹ, chúng nó không hề có năng lực sinh tồn. Hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Cùng với chậm rãi tra tấn mà chết, không bằng chết một cách sáng khoái.”

Bạch Chi dường như thấy được Mộ Đồ Tô kiếp trước nàng quen biết. Không thích kéo dài, thích giải quyết dứt khoát. Giải quyết sự tình, vĩnh viễn dùng phương thức tàn nhẫn nhất lại quyết tuyệt. Bạch Chi kiên quyết phủ nhận ý kiến của hắn, “Nhưng ba con thỏ này, thiếp muốn nuôi.”

Mộ Đồ Tô nói: “Cũng được, nuôi lớn ăn thịt thỏ.”

“Chàng...” Bạch Chi tức giận sôi lên.

Mộ Đồ Tô lưu loát xuống ngựa, vốn định đi bắt thỏ, đã có ba mũi tên đồng thời phóng tới. Mộ Đồ Tô phản ứng nhanh nhẹn, dường như đồng thời lấy tay tiếp được ba mũi tên kia. Bạch Chi đầu tiên cả kinh, sau đó dời mắt nhìn lại phương hướng bắn ra mũi tên. Chỉ thấy cách đó không xa, có mấy con ngựa cao lớn, trên tuần mã đều có người.

Những con ngựa này đang tới gần nàng. Càng ngày càng gần, Bạch Chi mới nhìn thấy rõ ràng, ngồi trên ngựa đúng là thái tử đương triều cùng Bùi Cửu?

“Quả nhiên là Mộ đại tướng quân, thân thù như thế, dễ dàng bắt được ba mũi tên.” Thái tử ngồi trên ngựa, không hàm hồ chút nào khen ngợi Mộ Đồ Tô. Mộ Đồ Tô hướng thái tử chấp tay, “Tên pháp của thái tử thượng đẳng, đồng thời bắn ra ba mũi tên, lại chuẩn xác như thế.”

Thái tử cười ha ha, “Ta làm sao có trình độ này, là A Cửu bắn.”

Mộ Đồ Tô hiển nhiên lấp bắp kinh hãi. Ở trong mắt hắn, Bùi Cửu nhiều nhất hiểu chút công phu mèo cào, lại không biết tài bắn cung tinh chuẩn như này. Bùi Cửu cười cười với Mộ Đồ Tô, xuống ngựa, cầm lên ba con thỏ nhỏ sợ hãi trên đất, trực tiếp đi qua sát bên người Mộ Đồ Tô, hướng Bạch Chi đi đến.

Hắn đem ba con thỏ đưa tới tay Bạch Chi, ánh mắt thật đậm, mỉm cười, “Nếu như ba con thỏ này có con phải chết, cô sẽ lựa chọn con thỏ nào?”

Bạch Chi không rõ dụng ý của hắn. Mộ Đồ Tô nghe lời nói, trong lòng có chút không sáng khoái, muốn ngăn cản, lại thấy bộ dáng thái tử như muốn xem kịch vui, hết sức minh bạch, hắn không thể nhúng tay.

Bùi Cửu nhìn nhìn ba con thỏ, “Thực khéo, hai đực một cái. Hai con thỏ đực màu trắng cùng một con thỏ cái màu xám. Vì kết làm một đôi, chết con nào mới tốt?” Ánh mắt hắn cực kỳ sắc bén, không buông tha Bạch Chi cự tuyệt trả lời.

Thái tử cũng nói vào một câu, “Tướng quân phu nhân, chọn một con. Cô không trả lời, A Cửu chưa từ bỏ ý định, chúng ta cũng sẽ cùng chịu lạnh.”

Thái tử đây là khí thế bức người.

Bạch Chi quyết đoán lựa chọn con thỏ cái màu xám, trực tiếp ném ra ngoài. Con thỏ kia bị ném xuống lăn vài vòng trên mặt đất, sau đó cuống cuồng bật rời đi. Bạch Chi nói: “Đề hai con thỏ đực này ở cùng nhau đi, màu sắc giống nhau, hiển nhiên là một đôi.”

“...” Mọi người trầm mặc.

Bùi Cửu bỗng nhiên nở nụ cười, đem hai con thỏ đưa cho Bạch Chi, “Cô nuôi dưỡng cho tốt.” Lúc đi qua sát bên người Mộ Đồ Tô, Bùi Cửu bỗng nhiên ngừng bước, nghiêng đầu nhìn Mộ Đồ Tô, “Ta thay thế vị trí của Thất ca, về sau còn thỉnh Mộ đại tướng quân chỉ giáo nhiều hơn.” Hắn cầm trong tay đúng là lệnh bài của Bùi Thất.

Mộ Đồ Tô cười nói: “Hiển nhiên.”

Bùi Cửu gật đầu, lên ngựa.

Thái tử nói: “Mộ đại tướng quân, bản cung sẽ không quấy rầy người cùng tiểu tình nhân thân thiết, cáo từ. Nhớ giúp bản cung chuyển cáo tam đệ, những thứ của bản cung không phải nói lấy là có thể lấy.”

“Cung tiễn điện hạ. Thần nhất định chuyển cáo.” Mộ Đồ Tô cắn răng cúi đầu.

Bạch Chi ngồi trên ngựa, nhìn bóng lưng cao ngất của Mộ Đồ Tô, lại nhìn Bùi Cửu càng lúc càng xa. Có chút ngưng thần. Ngăn ngừa bảy ngày, Bùi Cửu lại có ánh mắt như vậy, lạnh lùng, xa cách. Mà đối Mộ Đồ Tô, còn có nồng đậm hận ý. Không còn là Bùi Cửu cười cười nói nói gọi Mộ Đồ Tô là “Tô Tô”...

Tết âm lịch, năm mới có lẽ không phải một năm an bình, có lẽ là một năm thăng trầm đi.

Chương 57

Đêm trừ tịch, kinh thành cực kì náo nhiệt. Từng nhà giăng đèn kết hoa, người đi qua đi lại nối liền không dứt. Bạch Chi vừa vuốt con thỏ nhỏ trên bàn, vừa dốc lòng chờ đợi Mộ Đồ Tô đi góc phố mua cao đường trắng.

Vào lúc này, nàng cùng Mộ Đồ Tô nên trở về phủ Cung Thân Vương. Mộ Đồ Tô lại nhất thời hưng trí, lôi kéo Bạch Chi dạo chợ đêm. Bạch Chi cảm thấy không tốt, lại không đành lòng làm mất hứng Mộ Đồ Tô, đành phải đồng ý. Đêm nay tân niên, dựa theo tập tục, buổi tối nên trở về ăn cơm tất niên. Hai người lại chuồn ra chơi đùa, trong lòng Bạch Chi có chút lo lắng.

Có một cô gái đeo mặt nạ đi qua bên người Bạch Chi. Còn nghe thấy nàng ta nói với người bên cạnh: "Mặt nạ này thật đẹp, ta mua nhiều cái một lần."

Bạch Chi thuận tiện ngắm chiếc mặt nạ trong tay nàng ta một chút, có yêu ma quỷ quái, còn có tiên nữ, thủ công khéo léo tinh tế, giống như đúc. Bạch Chi giật mình, hỏi cô gái qua đường, "Xin hỏi, mặt nạ này mua ở đâu?"

"Ở nơi đó." Cô gái đeo mặt nạ chỉ vào phía trước, Bạch Chi nhìn lại, có một quán nhỏ, đang được rất nhiều thiếu nữ vây quanh chật như nêm cối. Bạch Chi lộ ra tươi cười cảm tạ với cô gái, "Cảm ơn."

Chờ Mộ Đồ Tô trở về, nàng cũng đi mua một cái chơi đùa.

Quầy hàng mặt nạ có một cô gái đi ra, vẻ mặt vui mừng nhìn mặt nạ trong tay.

Mà Bạch Chi vừa vặn thấy nàng kia... một khắc đó, một tảng đá lớn đã quăng vào mặt hồ bình tĩnh, làm nàng hoảng sợ. Gương mặt kia... Nàng chết cũng không có khả năng quên. Một đôi mắt to tròn linh động, mặt mày mỉm cười, vĩnh viễn hồn nhiên. Bạch Chi cảm giác máu toàn thân như bị tháo nước, cho dù mặc áo khoác lông hồ của Mộ Đồ Tô, cũng cảm thấy vô cùng rét lạnh. Nàng gắt gao bọc áo khoác trên người, nhìn gương mặt kia đeo mặt nạ, hướng nàng mỉm cười đi tới.

Là một gương mặt trắng, một chiếc mặt nạ trắng mỉm cười. Cười tươi đẹp như vậy, cười đến mức lông tóc dựng đứng.

Bọn họ cứ như vậy sát bên người mà qua, không chút nào quen biết. Nhưng tại một khắc đó, Bạch Chi quên hô hấp, ý nghĩ trống rỗng, tất cả mọi vật trên thế gian đều yên lặng, chỉ có gương mặt quen thuộc lại sợ hãi không muốn gặp kia.

Bạch Chi chịu đựng thân thể choáng váng sắp ngã, nỗ lực thanh tỉnh. Nàng không thể choáng váng, không thể sợ, không thể chỉ đối mặt đã sợ tới mức té xỉu.

Mộ Đồ Tô... Tô Tô của nàng...

Bạch Chi nghĩ đến cái gì, vội vàng nhìn quanh bốn phía tìm hân.

Không thấy... Không thấy... Như trước không thấy...

Bạch Chi bỗng chốc trở nên sợ hãi, rốt cuộc tìm không thấy Mộ Đồ Tô. Nàng ôm môi, nơi nơi nhìn quanh, không hề bóng dáng. Nàng không tốt, bỗng dưng khóc ra. Nàng nhất định phải tìm được Mộ Đồ Tô, nhất định. Nhưng nàng lại không dám đi, sợ nàng đi, bỏ lỡ Mộ Đồ Tô trở về tìm nàng.

"Chi Nhi?" Mộ Đồ Tô mua cao đường trắng trở về, thấy Bạch Chi sốt ruột nhìn quanh, tò mò hỏi.

Bạch Chi lại vuốt ve gương mặt mang theo độ ấm của hân, vẫn là mặt mày quen thuộc, mũi quen thuộc, môi quen thuộc, thật sự, không phải hư ảo. "Chi Nhi, sao nàng lại khóc?" Mộ Đồ Tô không hiểu rõ nhìn mặt Bạch Chi đầy nước mắt, lau cho nàng, nhìn nàng vui quá mà khóc.

Bạch Chi cầm lấy vạt áo Mộ Đồ Tô, bả đầu tựa vào trước ngực hân, trầm thấp cô hống, "Tô Tô, thiếp thật yêu chàng, có thể mất đi chàng hay không?"

Mộ Đồ Tô ngăn ra, ánh mắt nhu hòa như nước, vuốt lần tóc đen buông xuống của Bạch Chi, "Đồ ngọc."

Bạch Chi gắt gao nắm chặt vạt áo trong tay, thật lâu không chịu nói ra. Nếu như lại mất đi Mộ Đồ Tô một lần nữa, nàng nghĩ, không biết nàng sẽ thế nào? Lại lựa chọn tự sát? Hay là... Nàng không muốn suy nghĩ, nàng thậm chí muốn nắm chắc hiện tại.

Kiếp này, rõ ràng khác kiếp trước, rõ ràng khác, Mộ Đồ Tô yêu nàng.

Mộ Đồ Tô nhìn sắc mặt nàng tái nhợt, hơi đau lòng, muốn mang nàng trở về, lại bị Bạch Chi cự tuyệt. Mộ Đồ Tô không hiểu. Bạch Chi mân môi môi khô rấp, "Thiếp muốn được ở cùng chàng một mình. Lập tức."

Lời này cực kỳ giống làm nũng. Mộ Đồ Tô nghe cảm thấy buồn cười, lại cảm thấy Bạch Chi rất đáng yêu, nhin không được xi cười hai tiếng, nắm tay Bạch Chi nói: “Ta mang nàng đi dạo? Hay là tìm một gian khách sạn?”

Bạch Chi mù quáng gật đầu. Cái gì cũng được, chỉ cần có thể bên cạnh Mộ Đồ Tô.

Kỳ thực Mộ Đồ Tô rất ít đi dạo ở kinh thành, đối với kinh thành cũng không quá hiểu biết. Hắn nắm tay Bạch Chi, bước đi không hề có mục đích, vừa vặn đi đến một gốc cây đại thụ treo đầy túi gấm màu đỏ. Hai người nhìn một đám túi gấm treo ở trên cây.

“Đây là gì?” Bạch Chi tò mò hỏi.

Mộ Đồ Tô cũng không biết.

Cụ già trông coi một bên nghe vậy, giúp Bạch Chi giải đáp, “Cây này gọi là cây tình nhân, những túi gấm màu đỏ phía trên đều là cô nương viết tên tình nhân, kiếp sau, hi vọng tiếp tục yêu nhau.”

Mộ Đồ Tô cười thúc giục Bạch Chi, ” Nhanh viết!”

Bạch Chi cự tuyệt, “Không cần! Thiếp mới không cần đòi sau lại yêu chàng đâu. Sắc lang!”

Mộ Đồ Tô dài mặt, bay thẳng đến chỗ ông cụ muốn một túi gấm màu đỏ cùng giấy mực, hỏi ông cụ, ” Nên viết như thế nào?”

“Tên cô nương cùng tên của người là được. Nhưng cô nương viết sẽ linh nghiệm hơn.”

Thốt ra lời này, Mộ Đồ Tô liền thu tay, nhìn Bạch Chi. Giống như nàng không đáp ứng, hắn sẽ không từ bỏ ý định. Bạch Chi đành phải bắt đầu đi tiếp nhận giấy bút, dùng bút tích viết tên của bản thân còn có tên của Mộ Đồ Tô.

Giấy bị nhét vào bên trong túi gấm màu đỏ, được cụ già giắt lên cây. Bạch Chi dương đầu, nhìn ông cụ treo lên, không khỏi lo lắng hỏi, “Như vậy có roi không?”

“Roi xuống không thể tránh được, nhưng tâm ý đã có, như thường, cô nương không cần lo lắng.”

Gò má Bạch Chi đỏ ửng, không hề tự tại nói thêm, “Ai, ai lo lắng.”

Mộ Đồ Tô lại ôm lấy thắt lưng nàng, thấu đi qua nhìn xem, “Chỉ Nhi. Sao gò má nàng lại hồng nhuận như thế? Sao vậy?”

“Tránh ra.” Bạch Chi đẩy Mộ Đồ Tô, Mộ Đồ Tô lại sát càng gần. Ông cụ đứng bên cạnh cười ha ha, “Đúng là một đôi bích nhân!” Hai người hoàn toàn không nghe thấy, vui đùa âm ỉ càng lúc càng xa.

[một đôi bích nhân: trai gái xứng đôi vừa lứa]

Vào đông rất lạnh, không nên ở ngoài đi dạo quá lâu. Bạch Chi cáo biệt thời gian hai người ở chung, về Cung Thân Vương phủ. Hai người vừa bước vào phòng, đã thấy Hồng Kiều lau tay dặm chân, căng thẳng nhìn xa ngóng trông cái gì.

Hồng Kiều thấy Bạch Chi cùng Mộ Đồ Tô đã trở lại, vội vàng nghênh đón, “Tướng quân, phu nhân, cuối cùng hai người cũng trở lại.”

Bạch Chi trầm xuống, trừ tịch rời nhà đi chơi, tự gánh lấy hậu quả. Mộ Đồ Tô nhìn rõ, vỗ vai Bạch Chi, trấn an nói: “Việc nhỏ. Không cần lo lắng.”

Bạch Chi lại không thấy như vậy, Cung Thân Vương phi kiếp này không thích nàng, nhìn nàng không vừa mắt, bây giờ kéo con bà đi chơi đêm trừ tịch, tất nhiên sẽ đổ tức giận lên người nàng.

Thình lình bất ngờ, chò bọn họ không phải Cung Thân Vương phi mà là Cung Thân Vương luôn luôn không hỏi đến chuyện của bọn họ.

Ông ta nhìn cũng không nhìn, trực tiếp nói với Bạch Chi: “Cô ra ngoài trước.”

Bạch Chi gật đầu, cùng ánh mắt Mộ Đồ Tô gặp nhau, Mộ Đồ Tô đáp lại nàng một nụ cười dịu dàng, Bạch Chi lại càng bất an, không tình nguyện lui xuống, thuận đường đóng cửa lại cho bọn họ. Vào khoảng khắc đóng cửa, Bạch Chi nhìn thấy nét mặt ngưng trọng trên mặt Cung Thân Vương.

Bọn họ nói gì? Trong lòng Bạch Chi bỗng chốc trở nên trầm trọng, vừa nghĩ đến gương mặt vừa rồi gặp ở quầy hàng, tâm càng trầm. Là về nàng sao?

Bạch Chi bị Hồng Kiều an bày ở phòng bên cạnh. Bạch Chi ngồi cạnh bàn trà, vừa uống trà vừa chờ đợi, mấy ấm trà uống xong, đi nhà xí vài lần, vẫn không thấy Cung Thân Vương đi ra. Có chuyện gì phải bàn lâu như vậy? Lòng Bạch Chi càng thêm bất an.

Hồng Kiều nhắc nhở Bạch Chi, “Phu nhân, đã canh hai, tắm rửa ngủ đi.”

Bạch Chi lại không có lòng dạ nào. Chuyện này đặt tại trước mặt, nàng làm sao có thể ngủ được? Như thế, Bạch Chi lại mệnh Hồng Kiều đi đun một ấm nước, pha trà. Lặp lại vài lần, Bạch Chi thật sự không chịu được, ghé vào trên bàn ngủ.

Cho đến ngày thứ hai tỉnh lại, Bạch Chi phát hiện bản thân nằm trên giường, nhưng bên cạnh không có Mộ Đồ Tô. Là hắc chuyển nàng lên giường ngủ sao? Hắc cùng Cung Thân Vương nói chuyện cả đêm? Là chuyện gì quan trọng như vậy? Bạch Chi miên man suy nghĩ, vội vàng gọi Hồng Kiều. Hồng Kiều bưng một chậu nước ấm đi vào, tắm ướt khăn mặt đưa cho Bạch Chi. Bạch Chi vừa rửa mặt vừa hỏi: “Tối hôm qua ngủ ai ôm ta lên giường?”

“Là tướng quân.”

“Tối hôm qua hắc nói chuyện bao lâu? Ngủ cùng ta sao?”

“Không biết, khi đó em cũng ngủ. Lúc thức dậy, cũng không thấy tướng quân đi ra từ trong phòng, có lẽ ngày hôm qua một mình phu nhân ngủ..”

Ánh mắt Bạch Chi đậm xuống, trong lòng cảm thấy bất an. Nhưng nàng bất an thì làm được gì? Chuyện của Mộ Đồ Tô nàng không quản được, chỉ có tin tưởng hắc, mới là chuyện nàng nên làm. Nhưng nàng không hề tự tin. Vừa nghĩ đến khuôn mặt kia, cảm giác thất bại lại thôi quết mà đến.

“Đúng rồi, mới vừa rồi ma ma bên người vương phi nói vương phi có việc muốn gặp người. Chờ người tỉnh lại, đi Bắc Uyển tìm bà.”

“Phải không? Thay quần áo.” Bạch Chi xốc chăn, cấp tốc đứng dậy.

Vương phi tìm nàng, không biết có chuyện gì quan trọng? Là về chuyện Cung Thân Vương tìm Mộ Đồ Tô nói cả đêm?

Đáp án là Bạch Chi suy nghĩ nhiều. Vương phi tìm Bạch Chi để nói chuyện ban đầu nàng lo lắng, đêm trừ tịch bắt cóc con bà đi ra ngoài không ăn cơm tất niên, liên miên lái nhai suốt, Bạch Chi hoàn toàn vô cảm, trải qua một đêm ép buộc, những lời nói của vương phi, nàng có thể vào tai trái ra tai phải.

Năm đó Nam Chiêu tiểu công chúa bị vương phi chán ghét như thế nào? Chi cần được Mộ Đồ Tô yêu, cái gì cũng thế. Vương phi chỉ có khả năng đơn giản cầu nhau, tròn trắng mắt, không có ác ý gì với nàng.

Nàng chỉ sợ Cung Thân Vương, vì tam hoàng tử đoạt ngôi vị hoàng đế, ngay cả con cũng nguyện ý giết!

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Sam Y Tận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

Bạch Chi rõ ràng cảm giác được gần đây Mộ Đồ Tô cực kì bận rộn. Sáng sớm rời đi, buổi tối nàng ngủ trước. Luôn không nhìn thấy hắc. Như thế vài ngày, Bạch Chi sinh lòng nghi hoặc. Quyết định nói chuyện cùng Mộ Đồ Tô.

Bạch Chi gạt đầu như đảo tỏi, lấy tay chống đầu, mí mắt rũ xuống, con buồn ngủ kéo đến. Hồng Kiều thấy bộ dáng Bạch Chi như vậy, đẩy đẩy mặt Bạch Chi “Phu nhân. Nếu người mệt mỏi như vậy. Đi ngủ trước đi”.

Bạch Chi nâng đôi mắt mông lung, khoát tay. Nhéo nhéo trán, có chút mệt nhọc. Bây giờ là giờ nào ...

Canh hai ...

Đã trễ thế này rồi. ... Bạch Chi nhìn ra bên ngoài, trắng như tuyết, trên nóc nhà như đội một cái mũ màu trắng. Tuyết lớn như vậy, hắc còn bên ngoài, rốt cuộc vội vã bận việc gì.

“Tiểu thư. Nếu không người ngủ trước đi”. Hồng Kiều rất đau lòng Bạch Chi.

Bạch Chi lắc đầu. “Chờ một chút”. Nếu như lại kéo dài, ta sẽ không hề có cảm giác an toàn.

May mà nàng kiên trì. Chỉ chốc lát sau, Mộ Đồ Tô đội tuyết chạy vào nhà. Thấy Bạch Chi ngồi ở trong phòng chưa ngủ, hơi kinh ngạc, Bạch Chi mỉm cười với Mộ Đồ Tô. “Đã trở lại”. Mộ Đồ Tô gạt đầu, hơi có chút luống cuống.

Bạch Chi đi lên phía trước, cởi tấm áo khoác dính tuyết của hắc, phải đi tuyết đọng trên trường bào, cầm lấy bàn tay lạnh như băng của hắc, lấy tay chính mình sưởi ấm. Mộ Đồ Tô bật cười, vẻ mặt sùng nịnh nhìn Bạch Chi. “Sao có thể để Chi Nhi giúp ta sưởi ấm tay. Việc này theo đạo lý phải để vị phu làm”.

Bạch Chi cũng cười. “Chúng ta còn phân rõ ràng như vậy sao”.

Mộ Đồ Tô ngắt ra, đôi mắt dịu dàng như nước chăm chú nhìn Bạch Chi. Bạch Chi giúp Mộ Đồ Tô xoa tay. Nguyên bản muốn đem tay làm nóng ít nhất cũng cần một lát, không ngờ, chỉ hai ba lượt, tay liền nóng lên, độ ẩm phát ra từ trong cơ thể. Bạch Chi ngắt người, ngắt đầu nhìn Mộ Đồ Tô, khoe miệng hắc dĩ nhiên mỉm cười.

“Sắc lang”. Bạch Chi thối hần một ngum. Mộ Đồ Tô nghiêng thân dựa vào nàng, cúi người cắn lỗ tai nàng, mềm nhũn nói: “Chi Nhi, thật lâu rồi ta chưa ăn nàng, hôm nay đúng dịp nàng chưa ngủ, không bằng...”.

Bạch Chi nguyên bản thân mình đang mềm nhũn, vừa nghe hần nói như vậy mới bỗng nhiên nhớ tới lý do bản thân không ngủ. Vội vàng đẩy Mộ Đồ Tô ra. “Tô Tô. Thiếp có lời hỏi chàng”.

Mộ Đồ Tô dừng một chút. Khó hiểu nhìn Bạch Chi.

Bạch Chi nói: “Vài ngày nay chàng bận việc gì. Tuy rằng thiếp không nên hỏi. Nhưng...” Bạch Chi nhìn Mộ Đồ Tô. Lại phát hiện khuôn mặt nguyên bản mang tình dục của Mộ Đồ Tô, bỗng nhiên mất hết hưng trí. Hần mỉm cười. Sờ sờ làn tóc đen của Bạch Chi. Trong mắt mang theo thành khẩn. “Nếu như ta nói. Không cho phép nàng ghen”.

“Ghen”. Bạch Chi khẽ nhũn mày. “Có phụ nữ bên ngoài”.

Mộ Đồ Tô nheo mắt nàng. Nghiến răng nghiến lợi “Nàng lặp lại lần nữa”.

Bạch Chi lại nói : “Có phụ nữ bên ngoài”.

Mộ Đồ Tô không chút do dự ôm lấy nàng áp đảo lên giường. Kéo quần áo trên người. Hôn nàng. Bạch Chi lấy tay để trước ngực hần. Cầu xin tha thứ nói: “Thiếp sai rồi. Thiếp sai rồi...”.

Mộ Đồ Tô hét giận hung hăng mút trên cổ nàng một cái. Trên cổ Bạch Chi lập tức hiện ra một dấu hôn. Mộ Đồ Tô nói: “Nếu ta muốn đi tìm phụ nữ. Như vậy sẽ không ôm nàng ngủ mỗi ngày. Có tình lực muốn nàng”.

Bạch Chi tự mình tỉnh lại, lộ ra dáng vẻ thật có lỗi. Mộ Đồ Tô ghé vào trên người nàng không đứng dậy. Nói với nàng: “Lúc trước Nam Chiêu bị đánh bại, lui binh ngàn dặm. Nhưng chúng ta không đủ quốc khố trợ giúp quân đội thừa dịp thắng truy kích, lại sợ Nam Chiêu tái chiến. Hoàng thượng quyết định sửa mối quan hệ bang giao. Lần này đến đây cùng sứ giả là Nam Chiêu đại công chúa. Ta cùng với nàng ta gặp mặt một lần. Cho nên mấy ngày nay đều là ta ở cùng nàng lo liệu”.

“Đại công chúa”. Bạch Chi ngẩn ra. Nếu như nghe thấy là tiểu công chúa có lẽ nàng sẽ không giật mình như vậy. Dù sao nàng có chuẩn bị tâm lý. Kiếp trước, Nam Chiêu đại công chúa là một truyền kỳ ở Nam Chiêu quốc. Nam Chiêu đại công chúa cùng Nam Chiêu tiểu công chúa được coi như “Tinh đế liên”. Đồng thời sinh ra, diện mạo lại không giống nhau. Tính tình cũng không giống. Dáng vẻ Nam Chiêu đại công chúa xinh đẹp thần kỳ, thích múa đao múa kiếm. Mười ba tuổi đã dũng mãnh thiện chiến. Từ nhỏ mặc giáp đánh giặc bảo vệ quốc gia. Năm mười sáu tuổi chung tình với thái tử gốc của quốc gia thua trận. Không để ý tất cả những người hãm mộ giết mình, cho dù vua cùng hoàng hậu Nam Chiêu cực lực phản đối, nàng ta vẫn khư khư cố chấp, là một cô gái có tư tưởng cực kì độc lập.

Đương nhiên, đây là Nam Chiêu đại công chúa ở kiếp trước. Lần này Nam Chiêu đại công chúa vẫn là bộ dáng kia.

Mộ Đồ Tô thấy dáng vẻ Bạch Chi đắm chiêu, nhẹ gõ trán nàng, “Đừng suy nghĩ miên man. Đại công chúa đã có phu quân, sẽ không xảy ra chuyện nàng lo lắng”.

Bạch Chi hỏi: “Chàng vẫn một mình ở cùng nàng ta sao”. Lòng Bạch Chi vẫn có nỗi lo.

Mộ Đồ Tô gật đầu. Bạch Chi không còn lời nào để nói. Mộ Đồ Tô gọi Bạch Chi. Bạch Chi ngoái đầu lại nhìn hần. Bốn mắt nhìn nhau. Bạch Chi thấy đáy mắt hần bắt đầu lửa cháy lan ra đồng cỏ, càng cháy càng to. Bạch Chi hiểu rõ tư tưởng hần, môi dán lên môi hần, hai tay khoát lên trên cổ Mộ Đồ Tô, “Sắc lang”.

Mộ Đồ Tô như sói nuốt vào mỷ thực đưa lên cửa, ôm chặt Bạch Chi, dúi đầu vào ngực nàng...

Xem ra, vài ngày nay, hần thật sự rất đói bụng.

Bạch Chi vẫn chưa yên tâm, nhưng đã không có lý do gì tiếp tục đi hỏi Mộ Đồ Tô. Nàng tìm chuyện gì đó để bản thân làm, quên đi chuyện phiền lòng này. Bạch Chi gọi Hồng Kiều. Trên đường đi mua vải cùng kim tuyến, nàng có chút ngứa tay, muốn thêu một đóa hoa mẫu đơn viền vàng, thuận tiện đưa tặng cho vương phi, cải thiện quan hệ một chút. Kiếp trước, nàng vừa đem hoa mẫu đơn viền vàng tặng vương phi, vương phi liền thích nàng. Ngay cả Mộ Đồ Tô cũng không thể tin nhìn nàng, luôn luôn hỏi nàng có phải nàng thêu hay không. Tuy rằng nàng luôn kiêu ngạo gật đầu, nhưng về mặt hần luôn không tin. Nàng biết nữ hồng chẳng có gì lạ. Hần kỳ quái là việc nàng có thể thêu được bông hoa xuất sắc như vậy.

Bỗng nhiên Bạch Chi nghĩ đến lúc trước Bạch Thuật hỏi phủ. Trên tay là chiếc khăn nàng thêu. Tuy rằng sau này Bạch Thuật trả lại cho Mộ Đồ Tô. Nhưng Bạch Chi luôn cảm thấy chiếc khăn kia không sạch sẽ, lại thêu một chiếc khác cho hần. Dù sao kiếp này Mộ Đồ Tô sẽ không hoài nghi nó làm ra từ bàn tay nàng.

Lần này Bạch Chi ngồi kiệu ra ngoài. Đồng rể tây ngọat đi tới Bạch phủ. Hồng Kiều hỏi Bạch Chi qua cửa kiệu. “Phu nhân, Muốn vào Bạch phủ ngồi sao”.

Bạch Chi vốn định nói không cần, lại bỗng nhiên nghĩ tới Bạch Thuật. Từ khi nàng gả ra ngoài, đã lâu không gặp thằng bé ấy. Bạch Chi nhân tiện nói: “Đi

xem đi”.

“Vâng”. Hồng Kiều bảo kiều phu đi tới Bạch phủ.

Sau khi trái tim nàng trở nên lạnh lùng với Bạch Uyên. Bạch Chi ít xen vào chuyện của Bạch gia. Không ngờ, gần gần ba tháng, Bạch Uyên đã thăng lên nhị phẩm, nhận chức Binh bộ thị lang. Nàng vào Bạch phủ vốn định đi gặp Bạch Uyên. Lại bị báo lại, Bạch Uyên đang tiếp khách, không tiện. Bạch Chi đành phải trực tiếp đi gặp Bạch Thuật.

Ba tháng không gặp, Bạch Thuật cao lên không ít. Thấy Bạch Chi, nguyên bản bộ dáng héo rũ đọc sách bỗng chốc giống như cây cỏ lâu ngày mới được tưới mưa. Nhảy đến bên người Bạch Chi. Khuôn mặt tươi cười nghênh đón. “Tỷ”.

Bạch Chi gật đầu. “Nếu như học hành mệt mỏi thì nên nghỉ ngơi. Không cần miễn cưỡng bản thân như vậy”.

Bạch Thuật ngây ngô cười. “Vẫn là tỷ yêu đệ nhất. Cha cùng nương luôn bắt đệ đọc sách. Muốn đệ so sánh cùng những người trong hàn lâm viện. Áp lực rất lớn. Thuật Nhi không thích những thứ nhỏ nhặt, thích múa đao lộng thương. Tỷ phu nói, đợi đệ lớn lên, sẽ cho đệ đi theo huynh ấy”.

Theo như lời nói của Bạch Thuật, tỷ phu chắc là Mộ Đồ Tô. Bạch Chi cười hỏi. “Đệ chạm mặt tỷ phu khi nào?”.

“Hoàng cung, lúc đó tỷ phu đang luận bàn cùng một cô gái áo hồng. Nhưng trong quá trình không may làm ngộ thương thị nữ của cô gái áo hồng. Không tiếp tục so chiều nữa”. Bạch Thuật không thấy trợn mắt trợn mũi, có chút tiếc nuối.

Thật kỳ lạ, luận bàn võ nghệ, cũng có thể ngộ thương. Theo như sự dè dặt cẩn thận của Mộ Đồ Tô, khả năng không lớn. Hiển nhiên cũng không thể phủ nhận khả năng này. Hơn nữa có thể do mắt thị nữ của đại công chúa có tật hoặc cố ý ngộ thương bản thân... Hấp dẫn sự chú ý của người khác.

Bạch Chi ngắt ra, miên man suy nghĩ. Thị nữ của đại công chúa có phải là tiểu công chúa hay không. Dù sao nàng đã nhìn thấy nàng ta. Nàng ta ở kinh thành. Lấy thân phận gì? Nam Chiêu tiểu công chúa, hay là... vi hành. Bạch Thuật thấy sắc mặt Bạch Chi không tốt. Lắc lắc đầu vẫy Bạch Chi, “Tỷ”.

Bạch Chi lấy lại tinh thần, cười cười với Bạch Thuật. “Nhớ nhé, học được thì học, không thể học thì bỏ văn theo võ. Võ học, cần phải nắm bắt từ nhỏ. Đệ nhìn tỷ tỷ mà xem, thân thể như vậy”. Bạch Chi vỗ ngực, bộ dáng nam tử khí khái.

Bỗng nhiên phía sau có người vỗ nàng, Bạch Chi thiếu chút nữa không thờ được. Lực đạo này...

Bạch Chi mạnh xoay người trọn mắt trùng trùng. Đã thấy Bùi Cửu hướng nàng cười xán lạn.

“Cửu ca, huynh lại tới”. Bạch Thuật thấy Bùi Cửu, dường như rất quen thuộc.

Bùi Cửu xoa xoa tóc Bạch Thuật. “Nhiệm vụ phu tử giao cho đã hoàn thành chưa. Nếu xong rồi. Theo ta đi bán bia ngắm đi”.

“Được...”. Bạch Thuật cười nói vui vẻ với Bạch Chi: “Tỷ, đệ phải nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ”. Lại nhìn Bùi Cửu. “Cửu ca, chờ đệ một lát”. Bạch Thuật tích cực đi viết chữ, cùng bộ dáng héo rũ vừa rồi cứ như hai người.

Bạch Chi buồn cười nhìn Bạch Thuật. Nói với Bùi Cửu: “Người thực khéo, nắm được nhược điểm của Thuật Nhi”.

Bùi Cửu cười rộ lên. “Ta còn biết nhược điểm của rất nhiều người. Làm không biết mệt”.

Bạch Chi ngắt ra. Lặng lẽ nhìn về phía Bùi Cửu. Bùi Cửu hướng nàng cười. Trông rỗng. Nhìn không ra rốt cuộc hần suy nghĩ gì. Chỉ có thể công nhận nụ cười của hần cực kỳ trống rỗng. Không phải phát ra từ nội tâm. Có lẽ đã rất quen, Bạch Chi có thể nhìn ra bi thương trong mắt hần.

Đôi mắt Bạch Chi phai nhạt, hỏi: “A Cửu...”.

“Ừm. Giác mộng bây giờ của ta là gì, giác mộng trước kia của ta là gì. Còn nhớ rõ sao?”.

Bùi Cửu bỗng nhiên tới gần Bạch Chi. Thân mình Bạch Chi lùi lại. Đề phòng nhìn Bùi Cửu. Hai người bốn mắt tương đối, chỉ có lạnh như băng. Bùi Cửu nói: “Giác mộng trước kia của ta là tới một ngọn núi, có sơn có thủy, có phong cảnh, còn có người con gái ta yêu nhất”.

Bạch Chi hít thở không thông.

“Giác mộng bây giờ... Ha ha”. Bùi Cửu không tiếp tục nhìn chăm chăm nàng. Mà nhìn tuyệt động bên ngoài trắng xóa. “Không buông tha bất kỳ kẻ nào làm hại đến Bùi gia”. Bùi Cửu nhìn lại Bạch Chi. “Trong đó bao gồm Mộ Đồ Tô”.

“Tô Tô chàng...”. Bạch Chi thốt ra tên Mộ Đồ Tô. Đã thấy đôi mắt Bùi Cửu biến hóa, kịp thời cầm khẩu.

Bỗng nhiên Bùi Cửu nở nụ cười. “Dâm phụ”. Hần nói cực giống nói đùa. Trong đôi mắt có thứ tình cảm nàng nhìn không ra. Nghiêm túc lại giống như đang nhớ lại. Đôi mắt Bùi Cửu chuyên chú nhìn nàng như vậy. Mà lại giống như không nhìn nàng.

Bạch Chi sợ hãi Bùi Cửu như thế. Bên trong đôi mắt lóe nước mắt cực kỳ kỳ bí. Bùi Cửu trước mắt đã không phải người đàn ông hồn nhiên đem toàn bộ cảm xúc biểu lộ trên mặt như lúc trước. Hần ẩn giấu bản thân, không cho người khác nhìn thấy, cũng không để bản thân chạm đến.

“Cô thật đẹp”. Bỗng nhiên Bùi Cửu nói: “Từ rất lâu rất lâu ta đã muốn nói với cô. Cô thật đẹp. Đẹp đáng yêu. Đẹp rung động. Đẹp làm cho ta oán hận”. Bùi Cửu không tiếp tục nói nữa, bởi hắn thấy Bạch Thuật đang đi tới.

Bạch Thuật đến, trên mặt tràn đầy nụ cười. “Cửu ca, đệ xong rồi. Có thể đi bắn bia ngắm”.

Bùi Cửu cười rộ. “Vậy đi thôi”.

“Tỷ, cùng đi không?”. Bạch Thuật mời Bạch Chi.

Bạch Chi lắc đầu. “Không được. Các người đi đi”. Nàng lại nhìn Bùi Cửu. Hắn đang mỉm cười với nàng. Trông rỗng như trước.

Bóng lưng một cao một thấp. Trong lòng Bạch Chi cảm thấy không ổn. Bạch Uyên quấy rầy Bạch Chi không yên. Ông đi ra từ trong góc, dường như đã nhìn thật lâu. Ông ta không trực tiếp nói với Bạch Chi, mà nói với bóng lưng Bùi Cửu: “Bùi lão tướng quân chết. Đối với hắn là đã kích quá lớn. Nếu chỉ đơn thuần tự sát. Có lẽ hắn sẽ không hận như vậy”.

Bạch Chi hoảng sợ nhìn về phía Bạch Uyên.

“Bùi lão tướng quân tính tình cương liệt. Cả đời chiến công hiển hách. Lại bởi vì điều này mà thất bại. Hơn nữa Mộ tướng quân xoay chuyển càn khôn. Để ông ta bị các đại thần vũ nhục, quyền lực bị cướp đoạt. Hơn nữa cả đời chín đứa con đều bất hạnh. Bùi gia bại ở trong tay ông. Người đàn ông cương liệt như vậy sao có thể chịu được”.

Dữ dội tàn nhẫn. Đối đãi một lão tướng quân như vậy.

Bạch Chi nhìn bóng lưng Bùi Cửu, khoác áo khoác, lại có thể xuyên qua áo khoác nhìn thấy thân mình mỏng manh suy nhược của hắn. Trong lòng nàng khổ sở không thôi. Từ khi lập quốc đến bây giờ, trải qua mấy đời, Bùi gia trung thành vì nước nhiều năm như vậy. Chặng qua trong cuộc chiến tranh đoạt ngôi vị hoàng đế bị thua một bậc, liền bị đem ra hiến tế, thậm chí hung hăng đập một cước, tùy ý vũ nhục. Cho dù là ai cũng không thể chấp nhận”.

Tới một ngọn núi. Có sơn có thủy. Còn có người con gái ta yêu nhất. Như vậy, giấc mộng ban đầu đối với hắn mà nói, sớm như mây khói tan đi, một đi không trở lại.

Mà chính nàng thì sao? Nàng cũng thế, bắt đầu tương lai mờ mịt của bản thân. Giấc mộng ban đầu của nàng ở kiếp trước, muốn ở bên cạnh Mộ Đồ Tô, nguyện nắm tay không chia lìa, nàng nỗ lực thực hiện giấc mộng của bản thân. Kiếp trước như thế. Bây giờ cũng như thế. Quá mức cố chấp. Là giảm lên vết xe đổ, hay là nỗ lực giao tranh? Nàng nghĩ, quyền chủ động không ở bản thân nàng.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Sam Y Tận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59

Bạch Chi tự nhận bản thân tương đối đa nghi, cho dù chiếm được đáp án của Mộ Đồ Tô, Bạch Chi cũng lo lắng, cho nên lại thức đêm chờ Mộ Đồ Tô trở về, nói chuyện cùng hắn, muốn cùng hắn tiếp đón Nam Chiêu đại công chúa. Mộ Đồ Tô trầm tư một lát, “Thật muốn đi sao?”

Bạch Chi khẳng định gật đầu. Mộ Đồ Tô xi cười, theo thói quen định nheo mắt nàng, “Chi Nhi nhà ta bụng dạ hẹp hòi như vậy, thích ăn dấm chua như vậy?”

Bạch Chi không cho là đúng gật đầu, “Thiếp chính là người keo kiệt, chàng là của thiếp, thiếp không nhận được chàng cùng người khác thường xuyên trao đổi.”

Mộ Đồ Tô vừa nghe, giật mình, lập tức cười nói: “Chi Nhi nhà ta trở nên thành thật, lại đáng yêu như thế.” Mộ Đồ Tô nâng mặt Bạch Chi muốn hôn lên, Bạch Chi quay mặt trốn tránh, truy vấn hắn, “Rốt cuộc có đồng ý hay không?”

Mộ Đồ Tô trực tiếp đem Bạch Chi áp tới cạnh tường, nâng cằm nàng, hôn lên, “Vậy xem nàng thỏa mãn ta như thế nào.”

“...”

Bạch Chi suy nghĩ, nếu nàng lựa chọn nói cho hắn vào sáng sớm trước khi hắn rời đi, có lẽ sẽ không như vậy. Hối hận đã muộn, nàng không đáp ứng, chuyện sẽ không thành. Nàng đành phải ngênh đón, cùng hắn tham hoan.

Hôm sau, sáng sớm Mộ Đồ Tô gọi Bạch Chi dậy, ban đầu Bạch Chi còn không muốn bắt đầu sớm như vậy, thỉnh linh Mộ Đồ Tô liền nói: “Nếu nàng không đứng dậy? Vậy Nam Chiêu đại công chúa...”

Bạch Chi “Vèo” ngồi dậy, túm người Mộ Đồ Tô, kinh sợ nhìn hấn, sợ hấn rời đi.

Mộ Đồ Tô lấy đầu trạm vào trán Bạch Chi, lại bóp gương mặt nàng, ý cười trong suốt, “Nhìn nàng khang trang như vậy, sao ta lại vui vẻ như thế?”

“Chàng đắc ý đi.” Bạch Chi nghiêng răng nghiêng lợi nói. Mộ Đồ Tô tâm tình khoái trá.

Vì tránh hiềm khích, Mộ Đồ Tô yêu cầu Bạch Chi mặc nam trang. Bạch Chi cũng có ý tưởng như thế, rất vui mừng phối hợp. Bạch Chi mệnh Hồng Kiều đi tìm một bộ nam trang thích hợp, nam trang vừa tới tay, Mộ Đồ Tô tiếp nhận nhìn nhìn, gương mặt liếc Bạch Chi, “Mặc của ta đi.”

Bạch Chi nhìn hấn một cái, “Thiếp thấy chàng cố ý, biết rõ thiếp không mặc vừa quần áo của chàng, to như vậy, có thể làm vậy mặc.”

“Thật to như vậy?” Bộ dáng Mộ Đồ Tô như không biết chuyện. Bạch Chi không quan tâm đến hấn, nếu là lúc trước, nàng còn có thể, mấy ngày nay “thăng thân thành khản đọi chò”, nàng đã triệt để thăm dò hấn, sắc lang! Sở trường giả vờ giả vịt!

“Ta không tin nàng không mặc được, nếu không thử xem.”

“Thật sự không mặc được.” Bạch Chi không muốn thử.

Mộ Đồ Tô từ phía sau đưa hai bàn tay to vuốt ve, bao trước ngực nàng, một đường trượt xuống dưới, thân mình tựa vào sau lưng Bạch Chi, thổi khí bên tai nàng” Xương cốt có vẻ rất gầy yếu. Thật sự không được.”

Bạch Chi nắm lấy bàn tay đang trượt xuống dưới của Mộ Đồ Tô, nghiêng răng nghiêng lợi oán hận nói: “Sắc lang, đến giờ rồi.”

Mộ Đồ Tô mất hứng, cắn cắn vai Bạch Chi, đứng lên, giang hai cánh tay, bộ dáng thiếu gia cần hầu hạ chờ đợi mặc quần áo. Bạch Chi đứng dậy giúp Mộ Đồ Tô mặc quần áo đeo đai lưng. Bởi vì thân mình dựa gần, Mộ Đồ Tô cúi đầu liền nhìn thấy mùi thơm từ làn tóc đen của Bạch Chi. Mộ Đồ Tô tham lam thật sâu người người, khoe miệng khe khẽ, “Chi Nhi, nàng thật thơm.”

Bạch Chi sợ hấn nhất thời tâm viên ý mãn, giúp hấn mặc xong, liền đẩy hấn ra ngoài. Mộ Đồ Tô lưu luyến không rời nhìn Bạch Chi, tựa hồ muốn cùng Bạch Chi thương lượng cho hấn ở lại trong phòng, Bạch Chi trực tiếp lấy mặt tường hấn, mở cửa đem hấn đẩy ra, “Ở cửa chờ một lát.”

Ngay sau đó, khép chặt cánh cửa bằng gỗ từ đàn lạnh như băng. Mộ Đồ Tô nhìn cửa bật cười. Chi Nhi của hấn đối hấn càng thêm cởi mở, dường như đã hoàn toàn chấp nhận hấn? Nghĩ như thế, độ cong khoe miệng Mộ Đồ Tô càng lúc càng lớn, cười có chút ngu dần.

Vừa vặn một màn này, bị Cung Thân Vương nhìn thấy. Lòng mày lập tức nhăn lại, nói với tùy tùng bên người mấy câu. Tùy tùng giật mình tròn to mắt, sợ hãi nhìn Cung Thân Vương. Mặt Cung Thân Vương trầm xuống nói: “Đi thôi.”

“Đối với thế tử như vậy có quá bất công hay không?”

Đôi mắt Cung Thân Vương lạnh lùng, tùy tùng lập tức cầm khẩu, thành thật lui xuống. Cung Thân Vương lại nhìn Mộ Đồ Tô đang thành thật đứng chờ cửa ở phía trước, không nói được lời nào, xoay người rời đi.

Bạch Chi mặc một cầm bào màu lam, cao lớn vững chãi đi ra, phong lưu phóng khoáng. Mộ Đồ Tô thấy bộ dáng này của Bạch Chi, xi cười nói: “Nàng định đi hẹn hò với cô nương? Ăn mặc phong tao như vậy.”

Bạch Chi làm ra bộ dáng công tử, đuôi lông mày khẽ nhíu, “Bên ngoài tô vàng nạm ngọc bên trong thói rửa, cũng không gì hơn cái này.”

“Ồ? Cái gọi là ...” Mộ Đồ Tô chọc chọc ngực Bạch Chi. Bạch Chi chấn kinh, nhảy cách ra ba trượng, giận trừng Mộ Đồ Tô, “Quần tử động khẩu không động thủ.”

“Ta luôn luôn không phải quân tử, tất nhiên nàng hết sức rõ ràng.” Mộ Đồ Tô tiện đà véo mặt Bạch Chi, cười thần thái sáng láng. Bạch Chi thấy hấn như vậy, cũng không giận, theo hấn ngây ngô cười.

Nếu ngày cứ trôi qua như vậy, coi như một loại hạnh phúc.

Nam Chiếu đại công chúa không giống những cô gái bình thường, không thích đi dạo kinh thành, xem phong thổ, nàng ta thích quan sát binh khí, thăm viếng tiêu cực Quang Huy vương triều, còn có... linh quán. Phụ nữ Nam Chiếu tác phong lớn mật, đã là chuyện mọi người đều biết. Nhưng tới nơi tha hương, còn không quên thăm viếng linh quán, việc này không khỏi có chút hơi quá.

Mà Bạch Chi, chọn đúng là ngày Nam Chiếu đại công chúa dự định đi linh quán. Sau khi biết, Bạch Chi ôm cổ con ngựa, không chịu đi. Mộ Đồ Tô nhân tiện nói: “Nàng xác định không đi?”

Bạch Chi gật đầu. Nàng lớn mật là sự thật, nhưng quang minh chính đại đi linh quán, nàng không làm được.

Việc này, đàn ông bình thường cũng sẽ không muốn cho phụ nữ của mình đi, nhưng Mộ Đồ Tô tâm tư quỷ dị, muốn cho Bạch Chi đi. Để cho nàng nhìn xem, những người đàn ông tùy ý có được thì chỉ thường thôi, mặt hàng như hấn chỉ có thể ngộ mà không thể cầu... .

Hơn nữa hấn cũng muốn cùng Bạch Chi ở chung một chỗ, cho dù là chỗ nào, chỉ cần nàng ở bên cạnh hấn, là được.

Vì thế, trên đường cái kinh thành xuất hiện một cảnh tượng như vậy. Đương triều Mộ đại tướng quân ôm một vị mỹ nam tử rất tuấn tú phong tao lên xe ngựa.

Nơi ước hẹn cùng Nam Chiêu đại công chúa là lầu lầu đứng đầu kinh thành. Nam Chiêu đại công chúa ở hoàng cung không quen, trực tiếp ở lầu lầu đứng đầu kinh thành, rất lớn mật, không sợ bị người hành thích. Bọn họ chạm mặt ở cửa, khi Bạch Chi xuống xe ngựa, ngẩng đầu, nhìn thấy Nam Chiêu đại công chúa một thân quần áo hồng, ngẹn hồng nhìn trần trối.

Đúng là cô gái áo xanh làm quân kỹ? Dường như nàng ta cũng nhìn thấy Bạch Chi, mắt phượng xinh đẹp hơi nheo lại, hướng Bạch Chi mỉm cười. Bạch Chi không được tự nhiên, có chút vô thố.

“Công chúa, đều chuẩn bị xong.” Một cô gái mặc váy ngắn màu xanh lục thêu nhiều hoa sơn trà, trên người ngân khí vang lên đinh đinh đang đang bỗng nhiên nhảy vào tầm mắt Bạch Chi. Là bộ dáng cung nữ điển hình của hoàng cung Nam Chiêu.

Đôi mắt Bạch Chi nhất thời tròn to, hoảng sợ nhìn cô gái kia.

“Ngọc Linh, đem những thứ đó để lên xe ngựa đi.”

Nàng kia gật đầu, ôm bao vây trong tay đi sát qua bên người Bạch Chi, đưa lên xe ngựa. Từ trong trận gió khi nàng đảo qua, Bạch Chi rõ ràng ngửi được mùi hương đã lâu. Đây là mùi hương kiếp trước nàng thích dùng nhất. Huân thảo, ngải diệp cùng với bạch chi – một loại trùng tên với nàng điều phối mà thành. Sau bởi vì giống với mùi hương của Nam Chiêu tiểu công chúa, bị Nam Chiêu tiểu công chúa hạ lệnh cường chế cấm đeo loại túi hương này. Bây giờ, nàng sớm thay đổi mùi hương khác, vô cùng đơn giản, chỉ có mùi hương thu lan. . .

Dường như Mộ Đồ Tô không quá để ý tới Ngọc Linh, trực tiếp không nhìn nàng ta, mà đi hỏi Nam Chiêu đại công chúa, “Công chúa muốn mang vật gì?”

“Bạc.”

Mộ Đồ Tô ngẩn ra, “Mang một bao bạc?”

“Để phòng ngừa. Nếu như thích ai, trực tiếp chuộc thân, tiện thể một chút.” Nam Chiêu công chúa nói. Dường như, nàng ta thường xuyên làm loại chuyện này?

Rốt cuộc Mộ Đồ Tô cũng là con dân Quang Huy vương triều, ăn không tiêu tác phong của Nam Chiêu đại công chúa, ngượng ngùng cười.

Trong xe ngựa ngồi Nam Chiêu đại công chúa cùng thị nữ của nàng. Bởi vì nam nữ có khác, Mộ Đồ Tô ngồi bên ngoài xe ngựa, đương nhiên còn có Bạch Chi. Có điều bên ngoài mặc dù tuyết không rơi, cũng là mùa tuyết, trời hơi lạnh. Bạch Chi lạnh gò má tím tái, cùng khuôn mặt nhỏ nhắn hồng nhuận buổi sáng hoàn toàn đối lập.

Mộ Đồ Tô nhìn thấy Bạch Chi như vậy, nhẹn không được đau lòng, đem Bạch Chi ôm vào trong ngực. Bạch Chi kinh hãi, nhỏ giọng nói: “Ồ bên ngoài, có người nhìn.”

“Sợ cái gì? Nàng là người phụ nữ của ta.” Mộ Đồ Tô có chút đứng lý hợp tình. Bạch Chi khó xử giãy dụa, “Nhưng hiện tại thiếp là nam nhi, thiếp...” Ánh mắt Bạch Chi tùy ý quét về phía sau, bỗng nhiên phát hiện mảnh vén lên một khe hở nhỏ, bên trong lộ ra một đôi mắt đen trắng rõ ràng. Bạch Chi phát hoảng, cả người run run.

Sẽ không sai... Kiếp trước Nam Chiêu tiểu công chúa cũng từng nhìn nàng như vậy, phía dưới đôi mắt bình tĩnh, đã có gợn sóng lưu động, ần nấp mà ngoan lệ. Bạch Chi khẽ cắn môi, gắt gao nắm chặt tay.

“Chi Nhi...” Mộ Đồ Tô thấy Bạch Chi bất an sợ hãi, có chút lo lắng nhìn Bạch Chi. Bạch Chi ngẩng đầu nhìn chằm chằm Mộ Đồ Tô đang lo lắng cho mình, bỗng nhiên cảm thấy hiểu rõ tất cả.

Đã không giống kiếp trước, bây giờ Mộ Đồ Tô yêu nàng, dùng đôi mắt thân thiết như thế nhìn nàng, nàng làm gì phải lo sợ không đâu?

Bạch Chi bật cười, như là buông hết tất cả, tựa vào trong lòng Mộ Đồ Tô. Mộ Đồ Tô đối với việc Bạch Chi ngã vào lòng có chút kinh ngạc, sau đó hưởng dụng mỉm cười ngọt ngào, ôm Bạch Chi, nắm tay cả đôi, lấy nhiệt độ cơ thể giữ ấm cho Bạch Chi.

“Không sợ người ngoài?”

“Không sợ, dù sao bị nhìn thấy cũng là Mộ đại tướng quân ở bên đường ôm nam tử đánh xe ngựa mà đi, mục đích là linh quân, bị người chê trách cũng là Mộ đại tướng quân...”

“...” Mộ Đồ Tô có chút buồn bực.

Bạch Chi cảm thấy tay hắn đã không đủ ấm, tự giác đưa tay tiến vào tay áo của hắn, một tắc lại một tắc, càng lúc càng nóng. Mà Mộ Đồ Tô cảm thấy trong tay áo như chui vào một khối băng, lạnh hít sâu một hơi.

Bạch Chi thấy hắn như vậy còn để nàng tùy ý, tâm tình có chút tốt.

Kiếp này, Mộ Đồ Tô yêu – sủng là nàng. Nàng không có gì phải sợ .

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Sam Y Tận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60

Kinh thành rất nhiều quý tộc, những nơi tiêu khiển khác nhau cũng đột ngột từ mặt đất mọc lên, linh quán chính là một trong số đó. Nhưng bởi vì đa số nữ tử Quang Huy vương triều được giáo dục ” tam tông tứ đức”, phần lớn linh quán không thể mở cửa quang minh chính đại. Vì thế, Nam Chiêu đại công chúa rất không vui.

Khi Nam Chiêu đại công chúa xuống xe ngựa sừng sững đứng trước cửa lớn một nơi cực kì hui quanh, đại công chúa nói: “Nước các ngươi không thịnh hành đào kép sao ? Chuyện làm ăn thăm đăm như thế.”

Mộ Đồ Tô cười nói: “Đây là tác phong của chúng ta.”

Nam Chiêu đại công chúa hừ lạnh một tiếng, liếc Bạch Chi, có chút tán thành, “Khó trách phụ nữ nơi đây tướng tá nhìn đã thấy ngốc.”

Bạch Chi trả lời lại một cách mỉa mai, “Cũng đúng, phụ nữ Nam Chiêu bởi vì không có tác phong này, cực kì ghét bỏ ép buộc, ly hôn với tướng công là chuyện cực kỳ tầm thường.”

Nam Chiêu đại công chúa khẽ chớp lông mi, không tức giận, ngược lại hơi có hứng thú với Bạch Chi, “Ồ, xem ra cô rất hiểu biết Nam Chiêu?”

Bạch Chi nhìn thị nữ Ngọc Linh bên cạnh Nam Chiêu đại công chúa, có chút thăm thía nói: “Ta là người Tô thành, truyền thuyết về Nam Chiêu đại công chúa cùng tiểu công chúa, truyền đến chỗ chúng ta cũng chẳng có gì lạ.”

Ngọc Linh mặt không đổi sắc nhìn Bạch Chi, vẫn chưa có nét mặt khác đặc biệt. Nhưng Nam Chiêu đại công chúa, bỗng nhiên nở nụ cười, quay mặt nói với Mộ Đồ Tô: “Lúc trước ngươi chọn hầu hạ ta, nguyên tưởng rằng ta sẽ thuận tiện có chút duyên phận sương sớm, ngươi lại uống rượu giải sầu cả buổi tối, nhìn cũng không thèm nhìn ta, chính là vì nàng đi?” Nam Chiêu đại công chúa chỉ vào Bạch Chi, vô cùng trắng trợn.

Mộ Đồ Tô kéo Bạch Chi, thoải mái nắm tay Bạch Chi, trên mặt cười cực kì lạnh nhạt, “Cho nên còn thỉnh đại công chúa quên đi ý niệm ban đầu.”

Ngọc Linh bỗng nhiên xen mồm, “Đại tướng quân thích đàn ông?”

Bạch Chi thiếu chút nữa bật cười, tình địch của nàng cư nhiên còn chưa nhìn ra nàng là phụ nữ? Nam Chiêu đại công chúa dường như cũng không muốn mở miệng, mà trực tiếp đem Ngọc Linh kéo tới trước người Bạch Chi. Bởi vì quá đột nhiên, Bạch Chi cùng Ngọc Linh đều không kịp phản ứng.

Nhưng Mộ Đồ Tô lại nhanh tay lẹ mắt, nắm tay Bạch Chi lôi đi, đem Bạch Chi ôm trọn trong lòng, Ngọc Linh vốn bị ném tới trên người Bạch Chi, nhưng bởi vì không có người đánh phải cùng mặt đất tiếp xúc, té ngã, nhìn rất chật vật.

Nam Chiêu đại công chúa thấy thế, đầu tiên là ngẩn ra, ánh mắt sâu sắc, thất thanh nở nụ cười. Ngọc Linh khẽ cắn môi, ngẩng đầu nhìn không phải Bạch Chi mà là Mộ Đồ Tô, trong mắt rung rung, vô cùng ủy khuất.

Mộ Đồ Tô trực tiếp không nhìn nàng ta, mà nói với Nam Chiêu đại công chúa tính cách quái đản: “Đại công chúa, còn đi linh quán không?”

Đại công chúa kiểm chế không cười, “Dĩ nhiên.” Đem ánh mắt nhìn Ngọc Linh đang ngồi trên đất, “Ủy khuất cho ai xem?”

Ngọc Linh hấp cái mũi, đứng lên, lại khôi phục thái độ bình thường, mặt lạnh theo Nam Chiêu đại công chúa vào linh quán. Bạch Chi nhìn bóng lưng Ngọc Linh, cảm thấy kỳ quái, Nam Chiêu đại công chúa sao có thể đối với muội muội như vậy?

Mộ Đồ Tô bóp mặt Bạch Chi, “Đi vào đừng có mà nhìn thẳng mắt.”

Bạch Chi không cho là đúng, “Vô cùng có khả năng.”

Mộ Đồ Tô lại bóp mặt Bạch Chi mạnh hơn một chút. Bạch Chi kêu đau cầu xin tha thứ, Mộ Đồ Tô thở dài, “Nàng đúng là, làm đau nàng, nàng mới biết hối cải.”

Tính cách Bạch Chi là như vậy. Bạch Chi cũng không phủ nhận, bị Mộ Đồ Tô kéo vào linh quán.

Tiếp đón bọn họ là một tên râu ria cặn bã, quần áo không chỉnh. Vì thế Bạch Chi có chút kinh ngạc, Mộ Đồ Tô tuy nhìn quen sòng to gió lớn cũng vì loại hình “tú bà” như thế mà toát mồ hôi một phen.

Càng kinh ngạc là phản ứng của Nam Chiêu đại công chúa, trực tiếp hỏi: “Người Mặc Bắc?” Mặc Bắc ở biên giới phía tây Quang Huy vương triều, phía

trên Nam Chiêu, là một nơi hoang vắng, thiếu mưa, cần cỗi nhiều nạn hạn hán. Phò mã ngọc của Nam Chiêu đại công chúa là thái tử Mạc Bắc, bị tiền công do bại trận. Ban đầu thái tử không ngọc, bởi vì trên đường gặp bất trắc, mới thành choáng váng.

Tú bà đầu tiên là ngẩn ra, vuốt cằm. Nam Chiêu đại công chúa gật đầu, ngồi ở ghế tựa, Ngọc Linh đem gói đồ đặt ở trên bàn bên cạnh Nam Chiêu công chúa. Nam Chiêu đại công chúa nói thẳng: “Tại sao các người không đốt huân hương? Linh quán tại Mạc Bắc đều thịnh hành thứ này?”

Tú bà có chút không được tự nhiên, “Ồ chỗ này không có thói quen đó, nếu khách quan thích, ta liền đi đốt. Cô thích huân hương gì?”

“Vậy thì đốt bạch chi đi.” Thị nữ Ngọc Linh của Nam Chiêu đại công chúa đem ánh mắt ngấm hướng Bạch Chi bên này.

Huân hương tên bạch chi, vẫn là lần đầu nghe nói, nhưng tú bà tập mãi thành thói quen, xoay người vào trong phòng, cũng không thấy quái dị. Mộ Đồ Tô lại vì điều này mà nhìn Ngọc Linh, “Sao cô biết tục danh người ta yêu nhất?”

Yêu nhất... Bạch Chi vừa nghe, dờ khóc dờ cười.

Sắc mặt Ngọc Linh lại trắng xanh, “Chuyện của tướng quân đại nhân, truyền khắp kinh thành. Lấy nghi thức cưới vợ nạp Bạch gia đại tiểu thư.” Nàng ta nắm bắt trọng điểm—— Bạch Chi là thiếp Mộ Đồ Tô. Mộ Đồ Tô lại đáp: “Chỉ sợ kinh thành còn chưa truyền ra, ngoại trừ Bạch gia đại tiểu thư, những người khác ta sẽ không nhúng chàm.”

Bạch Chi ở bên, rất xấu hổ. Mộ Đồ Tô ở bên ngoài tương đối hàm súc, nói rõ ràng như thế nhằm vào Ngọc Linh, làm cho nàng không hiểu. Chẳng lẽ Ngọc Linh làm gì đó với Mộ Đồ Tô?

Ngọc Linh khẽ cắn môi, không đáp lại. Nhưng Nam Chiêu đại công chúa lại nhân nhân nhìn hai người bọn họ “đổi chọi gay gắt”, không làm người hoà giải, “Được rồi, không hợp thì giải tán, làm gì phải trong bóng có kim như vậy.”

Mộ Đồ Tô quay đầu nói với Nam Chiêu đại công chúa: “Đại công chúa lo lắng quá, ta với nàng vốn không hợp.”

“Được rồi, người không vừa mắt Ngọc Linh nhà ta, thế này đã được chưa?” Nam Chiêu đại công chúa nói chuyện rất trắng trợn, Ngọc Linh có chút không nhìn được. May mà tú bà kịp thời lấy một lô đỉnh từ trong buồng đi ra, phía trên lượn lờ khói trắng, Bạch Chi vừa ngửi, nhú mày, sao không giống hương vị bạch chi. Tuy chỉ hơi biết về thảo dược, nhưng không phải, vẫn có thể đoán ra. Mùi này không giống Bạch Chi.

“Bạch chi đốt một mình mùi hương không thơm, ta bỏ thêm lá đậu cùng thu lan, còn có một ít hương liệu khác.” Dường như tú bà nhìn ra vẻ mặt Bạch Chi, bắt đầu giải thích. Như thế Bạch Chi liền không còn lời nào để nói.

Nam Chiêu đại công chúa trực tiếp nói với tú bà: “Đào kép đâu?”

“Mời khách quan đi bên này...” Tú bà vươn cánh tay, chỉ vào buồng trong thần bí. Nam Chiêu đại công chúa đối với nơi thần bí này không cảm thấy quái dị, vỗ bả vai Ngọc Linh, “Ngọc Linh, linh quán người tìm quả nhiên có chút thần bí.”

Ngọc Linh mặt không biểu cảm gật đầu đáp lại.

Bạch Chi nhìn hai người trao đổi, sinh lòng nghi hoặc. Quan hệ hai người nhìn như không tốt, nhưng tại sao Nam Chiêu đại công chúa lại mang nàng ta đi qua, còn giả trang làm thị nữ? Mục đích của bọn họ là gì? Bạch Chi không có đầu mối. Hiện tại dĩ nhiên hoàn toàn khác xa kiếp trước. Kiếp trước Ngọc Linh do Mộ Đồ Tô mang đến, hai người sớm tương thân tương ái. Nhưng bây giờ xem ra, dường như Mộ Đồ Tô đối với Ngọc Linh không có hảo cảm. Vừa vặn tương phản cùng kiếp trước?

Nam Chiêu đại công chúa quay ra, Bạch Chi ngẫu nhiên thoáng nhìn, đã thấy ánh mắt tú bà sáng ngời, mặt mang nụ cười quỷ dị, chậm rãi đóng lại cửa buồng trong. Cả người Bạch Chi kinh sợ, dự cảm không tốt nảy lên trong lòng.

Chẳng lẽ có âm mưu. Bạch Chi lôi kéo Mộ Đồ Tô, bất an nói: “Thiếp vừa thấy sắc mặt tú bà khác thường, linh quán này không an toàn.”

Mộ Đồ Tô nhú mày.

“Linh quán này do ta tìm.” Ngọc Linh đứng chỗ kia, bình tĩnh nhìn bọn họ.

Mộ Đồ Tô cười lạnh, “Thì sao?”

“Người đoán.” Ngọc Linh đi tới bên cạnh lư hương, lấy tay hướng nơi khói trắng lượn lờ bay lên phất vài cái, có chút say mê ngửi mùi hương. Đây là biểu hiện quen thuộc của Nam Chiêu tiểu công chúa, luôn lộ ra nét mặt không biểu cảm, giống như không có quan hệ đến chuyện gì trọng đại.

Bạch Chi cảm thấy choáng váng đầu. Mà Mộ Đồ Tô cũng nhú mày, nhéo trán của bản thân, từ từ nhắm hai mắt lại mạnh mẽ mở mắt ra, cực lực làm cho bản thân duy trì tỉnh táo.

“Huân hương này ở Mạc Bắc gọi là mộng hân dược, ở Nam Chiêu chúng ta gọi thuốc ngủ. Ở nơi này của các người cùng loại với mê dược? Nhưng công hiệu cực kì kỳ lạ, không phải là đơn giản choáng váng như vậy.”

Bỗng nhiên Bạch Chi cảm giác thấy tay chân vô lực, hình như có vụn con kiến đang cắn đốt. Nàng ôm ngực té xuống từ trên ghế.

“Chỉ Nhi. . .” Mộ Đồ Tô muốn đi nâng dậy, vừa đứng lên, hai chân vô lực, lại lần nữa ngã ngồi trên ghế. Mặt Mộ Đồ Tô âm trầm, lạnh lùng nhìn Ngọc Linh, “Đây là bầy do Nam Chiêu đại công chúa thiết kế.”

“Không, nàng ta cũng chỉ là một con son dương mặc người xâm lược.” Đôi mắt Ngọc Linh lạnh nhạt, “Nàng ta có nơi cần đi, người đừng lo, nói thế nào nàng cũng là tỷ tỷ ta, mặc dù lãnh huyết vô tình lại không chịu để tâm, nhưng ta sẽ không hại nàng, hơn nữa tỷ phu đã đợi lâu ngày cũng không cho phép ta làm như vậy. Về phần người. . .” Ngọc Linh nhìn Mộ Đồ Tô, lại nhìn Bạch Chi, “Còn có người Mộ Đồ Tô đại tướng quân yêu nhất. . .” Bạch Chi cảm nhận được bên trong mắt nàng ta lạnh như băng.

“Cô là Nam Chiêu tiểu công chúa?” Mộ Đồ Tô thật sâu chau mày lại.

Ngọc Linh đi tới bên người Mộ Đồ Tô, lấy tay vuốt ve mặt Mộ Đồ Tô, Mộ Đồ Tô hung tợn trừng mắt nàng, xoay mặt. Ngọc Linh lại nở nụ cười, “Phụ nữ Nam Chiêu coi trọng mỹ mạo, yêu nhất đàn ông tướng mạo đẹp. Ta thích đi theo tỷ tỷ, bởi vì tỷ phu đẹp mắt, đáng tiếc tỷ phu là tên ngốc, sau khi bị tỷ tỷ khai bao chỉ nguyện ý thân cận cùng tỷ tỷ. Ta luôn luôn ngóng trông, có thể gặp một người đàn ông làm ta động tâm một lần nữa, đại tướng quân, chàng thần kỳ xinh đẹp, chàng biết không?”

Mộ Đồ Tô cũng không cho nàng ta sắc mặt tốt. Ngọc Linh không vội, yên lặng nhìn chăm chú vào hắn, dường như đang chờ đợi được lực hoàn toàn phát huy công hiệu.

Bạch Chi ngã ngồi ở một bên tuy chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng Ngọc Linh, lại có thể tưởng tượng được nét mặt đắc ý của nàng ta lúc này. Bạch Chi không thể tưởng được cô gái vĩnh viễn không thể vượt qua trong lòng nàng lại là người thấp hèn như thế. Nàng không đủ hoàn mỹ, cô gái trước mắt đưa lưng về phía nàng là mục tiêu trong lòng nàng không thể trèo lên được, bây giờ loại niềm tin này như quân lính tan rã.

Bạch Chi dùng hết khí lực còn thừa lại cười lạnh đứng lên, “Bằng vào cô có thể đạt được tình yêu của Tô Tô? Ta không tin.”

Nàng kiên quyết không tin, kiếp trước Mộ Đồ Tô điên cuồng yêu một cô gái như vậy, nàng chết cũng không tin.

Ngọc Linh đá nàng một cước, hung hăng đá vào trên đùi nàng, “Ta đây sẽ cho cô nhìn một kỳ tích xuất hiện.”

Mí mắt Bạch Chi càng ngày càng nặng, vào lúc nàng nỗ lực bảo trì một chút thanh tỉnh cuối cùng, nàng nhìn thấy cửa buồng trong phía sau Nam Chiêu tiểu công chúa mở ra, một bóng người bước đến, thân hình cao lớn, rất giống. . . Cung Thân Vương?

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Sam Y Tận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61

Bạch Chi bị một trận rét lạnh làm tỉnh. Nàng mở to đôi mắt mỗi một, cảm thấy đầu vô cùng đau đớn. Nàng xoa bóp thái dương, muốn từ trên giường đứng lên. Thân mình nàng vừa ngồi dậy, đã thấy bản thân cả người trần trụi. Bạch Chi còn chưa kịp kinh hãi, bên cạnh có người đàn ông phát ra tiếng rên rĩ. Bạch Chi kinh ngạc nghiêng đầu nhìn lại, đã thấy người đàn ông kia dĩ nhiên mở mắt ra, mị nhãn hướng nàng, quyến rũ từng mắt nhìn, “Khách quan, cô tỉnh?”

Bạch Chi gắt gao che chắn, không lưu tình chút nào đá người đàn ông không rõ kia xuống giường, sợ hãi hét lên một tiếng.

Rốt cuộc sao lại thế này? Đây là đâu? Làm sao nàng có thể toàn thân trần trụi bên cạnh còn ngủ một người đàn ông toàn thân trần trụi? Nàng nỗ lực nhớ lại, chỉ nhớ rõ mình theo Mộ Đồ Tô cùng Nam Chiêu đại công chúa vào linh quán. Nam Chiêu đại công chúa ghét bỏ vì không huân hương, tú bà liền đi chuẩn bị huân hương. Sau khi tú bà đốt huân hương. . . Nàng hoàn toàn không nhớ được.

“Khách quan, ngày hôm qua người ta ra sức lấy lòng cô như vậy, rõ ràng cô cực thích người ta, thế nào sáng sớm, đã đá người ta xuống dưới? Sao xa lạ như vậy? Sợ ta bắt cô chịu trách nhiệm sao? Khách quan yên tâm, người ta tối hôm qua là bị cô bao một đêm mà thôi.”

Bạch Chi gắt gao nắm chặt mảnh chăn trước ngực, nước mắt xoạch xoạch rơi xuống, “Cút.”

Đào kép có chút bất đắc dĩ rời đi.

Rốt cuộc sao lại thế này? Nàng cùng người đàn ông khác cộng phó mây mưa? Tại sao lại như vậy? Tuyệt đối không có khả năng, nàng không tin. Bạch Chi cấp tốc tìm quần áo trên giường, không muốn tại gian phòng này thêm một giây, nàng lấy tốc độ nhanh nhất mặc quần áo, khi nàng sắp mặc xong, định mở cửa bước ra, nghênh diện mà đến là Cung Thân Vương đã đợi lâu ngày. Mặt Cung Thân Vương như màu đất, âm trầm lại phần nộ nhìn Bạch Chi.

“Vương gia.” Bạch Chi hét đường chối cãi.

“Nghe nói đại công chúa vô cơ mắt tích, ta liền hoá tốc tới xem, lại không nghĩ rằng sẽ nhìn thấy chuyện không nên xem. Lúc trước thanh danh cô đã không tốt, ta vốn cực không vừa lòng cô, nếu không phải Đồ Tô yêu cô, ta thật không muốn cô vào cửa. Ta vì lúc trước mềm lòng mà hối hận.” Cung Thân Vương nghiêng răng nghiêng lợi, thổi râu trừng mắt, có thể thấy giận dữ tới cực điểm.

“Vương gia, ta hoàn toàn không nhớ được hôm qua xảy ra chuyện gì? Tất cả đều không phải ta mong muốn.”

“Hừ. Cô nghĩ loại giải thích này ta sẽ tin sao?” Cung Thân Vương không cho là đúng.

Bạch Chi dĩ nhiên biết chuyện này, cho dù nàng giải thích thế nào, Cung Thân Vương cũng không tin, chỉ có bản thân khám phá ra hôm qua rốt cuộc phát sinh chuyện gì. Nhưng nàng thật sự không nhớ được chút nào cả, dù bản thân suy nghĩ như thế nào đều uổng công.

Đang trong lúc nàng thống khổ vạn phần vì trí nhớ trống rỗng, cách đó không xa lại truyền đến một trận thét chói tai. Bạch Chi ngẩn ra, thanh âm này sao nàng có thể quên được? Thanh âm của Ngọc Linh. Đường như Cung Thân Vương cũng nghe thấy, đi theo tiếng thét chói tai. Bạch Chi cảm thấy rất bất an, cũng liền đi theo.

Khi Cung Thân Vương đẩy cửa bước vào, đó là một mảnh hỗn độn, giống như phát ra một trận kịch chiến, mà ở trên giường truyền đến từng tiếng khóc nức nở, Ngọc Linh bực chán lui ở góc giường, có thể nói là than thở khóc lóc.

Mà Mộ Đồ Tô hoảng sợ nhìn Bạch Chi, ánh mắt sáng quắc, “Chi Nhi!”

Bạch Chi lui về phía sau hai bước, đầy mắt giạt mình cũng không tin. Tại sao có thể như vậy? Mộ Đồ Tô cùng Ngọc Linh ngủ với nhau? Toàn thân trần trụi? Mộ Đồ Tô thấy Bạch Chi cực kì bài xích, cảm thấy cả kinh, lập tức vò lấy một bộ quần áo khoác ở trên người, nhắm phía Bạch Chi.

Trên đường lại bị Cung Thân Vương chặn ngang. Ánh mắt Cung Thân Vương thanh lãnh nhìn Mộ Đồ Tô, “Bây giờ con không phải giải thích chân tướng sự tình cho Bạch Chi, mà là nói rõ cho ta chuyện này giải quyết như thế nào?”

Bạch Chi đứng ở bên kia, không biết làm sao. Nàng vạn phần đau lòng lại mâu thuẫn. Nàng ngủ cùng người đàn ông khác, Mộ Đồ Tô lại ngủ cùng người phụ nữ khác, hơn nữa đối tượng là Ngọc Linh, nàng sợ Ngọc Linh nhất, không muốn đối mặt Ngọc Linh nhất, nơi trước kia nàng đã từng thống khổ nhất.

“Một thị nữ, có can hệ gì?” Đầy mắt Mộ Đồ Tô là nét mặt Bạch Chi, một nụ cười một cái nhăn mày, đều làm cho hắn toàn thân cảnh giác. Hắn biết rõ chuyện này đối với Bạch Chi mà nói là một đả kích, đây là phản bội. Phản bội hứa hẹn giữa bọn họ. Nhưng trí nhớ ngày hôm qua, trong đầu hắn trống rỗng, hoàn toàn không nhớ được. Tại sao hắn có thể làm ra việc này? Lòng hắn cũng rất đau, sợ hãi nàng xoay người rời đi, sẽ không bao giờ trở lại bên người hắn. Hắn bất an ngó nhìn Bạch Chi, mong đợi Bạch Chi có thể đáp lại hắn một nét mặt, chẳng sợ chỉ là một nét mặt. Nhưng Bạch Chi luôn luôn cúi đầu, hắn không nhìn thấy nét mặt nàng, không biết nội tâm nàng đang thay đổi.

“Nàng là Nam Chiếu tiểu công chúa, thị nữ cái gì?” Cung Thân Vương giận dữ.

Mộ Đồ Tô ngạc nhiên, không dám tin nghiêng đầu nhìn về phía Ngọc Linh khóc lóc trên giường.

Ngọc Linh tiếp thu ánh mắt mọi người, ngược lại khóc càng lớn.

“Con hừ trong sạch Nam Chiếu tiểu công chúa, con biết là hậu quả gì sao?” Cung Thân Vương hung hăng trừng mắt Mộ Đồ Tô, ý tứ trong mắt lại hết sức minh bạch, kẻ thức thời là trang tuần kiệt.

Thông minh như Mộ Đồ Tô, sao nhìn không ra ý tứ trong mắt Cung Thân Vương? Đó là để hắn cưới Nam Chiếu tiểu công chúa. Bây giờ thế cục Quang Huy vương triều cùng Nam Chiếu đang căng thẳng, có ưu thế là Nam Chiếu quốc. “Tĩnh đề liên” của Nam Chiếu, đều là hòn ngọc quý trên tay Nam Chiếu vương, sủng ái có thừa. Nếu có cưới hỏi, vừa cùng cô được thế cục căng thẳng của Quang Huy vương triều, tiếp theo, phe đảng tam hoàng tử sẽ có chỗ dựa vững chắc cường đại như Nam Chiếu quốc, tất nhiên là dệt hoa trên gấm.

Mộ Đồ Tô không biết chuyện này là kế do Cung Thân Vương nghĩ ra, nghĩ rằng thật sự là chuyện ngẫu nhiên, nhưng có một khẳng định, tất cả đều không phải hắn mong muốn. Mộ Đồ Tô từ bên hông thị vệ rút ra một thanh kiếm, ném cho Ngọc Linh, “Phụ trách với cô, quả quyết không có khả năng, giết ta đi.”

Ngọc Linh có chút kinh ngạc nhìn Mộ Đồ Tô, ánh mắt to mà tròn mang nước mắt, yên lặng nhìn hắn, sau đó không khống chế được khóc lớn lên, rất thâm trầm.

Cung Thân Vương cho Mộ Đồ Tô một cái tát, “Vì cái loại đàn bà không biết xấu hổ này?” Cung Thân Vương giận dữ chỉ vào Bạch Chi. Bạch Chi gất gao cắn răng, không muốn kích động giải thích. Bởi vì nếu nàng giả vờ yêu đuổi như Nam Chiếu tiểu công chúa, cũng không có ai thương hại nàng.

“Tôi hôm qua ở một phòng khác nàng cùng đào kép tham hoan một đêm, người có biết hay không?” Cung Thân Vương lớn tiếng chỉ trích Bạch Chi, không hề suy nghĩ cho tự tôn của Bạch Chi. Mộ Đồ Tô hiển nhiên ngẩn ra, ngờ ngác nhìn về phía Bạch Chi. Bạch Chi cũng cố lấy dũng khí ngẩng đầu nhìn Mộ Đồ Tô. Nàng hi vọng hắn có thể tin tưởng nàng, nàng vẫn chưa làm ra chuyện có lỗi với hắn.

Hai người “xa xa” tương vọng, Mộ Đồ Tô bỗng nhiên nói: “Chi Nhi sẽ không làm ra chuyện này.”

Bạch Chi gất gao nhắm mắt, mới vừa rồi bị Cung Thân Vương nói như vậy, nàng vẫn chưa khóc, ngược lại bị lời nói đơn giản của Mộ Đồ Tô, làm khóc. Nàng che mặt, muốn ức chế cũng không thể ức chế khóc lên.

“Ngươi bắt trị.” Cung Thân Vương lại quăng một bạt tai, Mộ Đồ Tô đứng tại chỗ, cúi đầu xuống. Không nói một lời. Cung Thân Vương dùng vẻ mặt âm ảm nói với Nam Chiêu tiểu công chúa trên giường sắp khóc đến tắt thở: “Bốn vương nhất định sẽ đòi lại công bằng cho công chúa.”

Cung Thân Vương lại giống như biến sắc mặt lạnh lùng nói với Mộ Đồ Tô nói: “Việc này chỉ có thể để hoàng thượng giải quyết.” Đường như Cung Thân Vương không muốn tiếp tục nhìn Mộ Đồ Tô, quay thân rời đi, nhìn Bạch Chi, một mặt ghét bỏ, hừ lạnh một tiếng rời đi.

Bạch Chi đi tới bên người Mộ Đồ Tô, trên mặt còn mang nước mắt. Mộ Đồ Tô nhìn Bạch Chi, trên mặt hơi tái nhợt, “Chi Nhi, nàng cũng tin tưởng ta sao?”

Bạch Chi có chút do dự. Nàng biết rõ nàng không nên như vậy, hấn đã lựa chọn vô điều kiện tin tưởng nàng.

Trên mặt Mộ Đồ Tô lập tức càng thêm tái nhợt, tự mình đưa cọt cười cười.

Mà Nam Chiêu tiểu công chúa bị bỏ quên ở một bên bỗng nhiên hô một câu, “Các ngươi khinh người quá đáng.”

Lúc hai người ngoài đầu nhìn lại, Nam Chiêu công chúa dĩ nhiên cảm lấy thanh kiếm Mộ Đồ Tô đặt trên giường, nàng ta không tới giết Mộ Đồ Tô, mà không chút do dự một kiếm đâm hướng bản thân. Trên chân lập tức có máu văng khắp nơi, tất cả quá nhanh, Mộ Đồ Tô không kịp ngăn lại, khoảnh khắc khi Nam Chiêu tiểu công chúa ngã vào trên giường, khoảnh khắc Mộ Đồ Tô chạy như điên đi qua, Bạch Chi dường như nhìn thấy tình yêu của bản thân, nằm trong vũng máu, có lẽ muốn chết...

Chiều này của Nam Chiêu tiểu công chúa rất thái quá!

Sự thật giống như Bạch Chi dự đoán, Nam Chiêu đại công chúa mất tích, Nam Chiêu tiểu công chúa hủy trong sạch tự sát, Nam Chiêu vương cùng hoàng thượng Quang Huy vương triều đều mặt rỗng giận dữ. May mà Nam Chiêu đại công chúa có tin tức, bị tướng công tiền nhiệm của nàng ta mang về Mạc Bắc. Hiện nay chưa giải quyết đó là vấn đề Nam Chiêu tiểu công chúa. Hoàng thượng không nói hai lời, tuyệt bút vung xuống, trực tiếp hạ chỉ tử hôn. Có điều hôn sự chỉ tại bảy ngày sau.

Thánh chỉ không thể làm trái, mặc dù Mộ Đồ Tô không nguyện ý, cũng phải theo.

Một khắc kia khi thánh chỉ ban xuống, trên mặt Bạch Chi cũng không có biểu hiện gì. Chỉ cảm thấy buồn cười, lòng vòng dạo quanh, lại như vậy. Nàng là thiếp, Nam Chiêu tiểu công chúa lại là thê. Nếu chia sẻ một người đàn ông... dù kiếp này Mộ Đồ Tô yêu nàng, vậy thì sao? Thiếp luôn luôn không bằng thê, kiếp trước nàng ném thù loại thống khổ này. Nàng vốn tưởng rằng Mộ Đồ Tô sẽ đáp ứng lời hứa hẹn chỉ cần một mình nàng. Nàng tin tưởng Mộ Đồ Tô sẽ thực hiện hứa hẹn, nàng dùng kiếp trước hiểu biết hấn, biết rõ hấn là người hết lòng tuân thủ hứa hẹn như vậy. Nhưng nếu có người cứng rắn đưa cho hấn, hấn không có quyền cự tuyệt, chỉ có thể nhận. Có điều hiện thực này, nàng không muốn nhận.

Nhưng nàng không muốn nhận thì phải làm thế nào đây? Kiếp trước Mộ Đồ Tô cưới Nam Chiêu tiểu công chúa, nàng không từ bỏ ý định, ở lại trong phủ Cung Thân Vương, lấy nước mắt xót xa đúc thành trái tim héo rữa. Những ngày như vậy nàng thực lòng không muốn tiếp tục trải qua. Hơn nữa, bọn họ không có đứa nhỏ... Cuộc sống của ba người, tất nhiên có một người rời khỏi. Không hề thắc thỏm, chắc chắn là nàng.

Bạch Chi muốn để Mộ Đồ Tô hưu nàng, nhưng không thể là hiện tại. Nếu hiện tại làm ra chuyện quá khích như thế, Mộ Đồ Tô tất nhiên cho rằng nàng đang phản kháng, sẽ cùng nàng cùng nhau phản kháng, đến lúc đó, hấn làm ra chuyện quá khích, liên lụy rất nhiều. Nàng không muốn hủy hấn, dù sao Mộ Đồ Tô là thật tâm với nàng.

Tốt nhất chỉ có thể để Mộ Đồ Tô thuận lợi cưới Nam Chiêu tiểu công chúa, sau đó hưu nàng.

Hưu thiếp dễ dàng hơn hưu thê nhiều lắm...

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Sam Y Tận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62

Hoàng thượng hạ chỉ tử hôn, Mộ Đồ Tô làm đau Bạch Chi. Trong quá trình này, hấn luôn luôn nhìn chăm chú vào Bạch Chi, muốn từ trong ánh mắt nàng nhìn ra một tia gọn sóng thậm chí là tức giận, nhưng Bạch Chi cho hấn là sự thuận theo, bên trong rất không buồn không vui, có điều thân thể cảm giác đau, làm cho nàng không khỏi rên rỉ, kêu đau.

“Vi sao nàng không tức giận? Nàng tức giận đi, nàng oán giận với ta đi!” Mộ Đồ Tô phập phồng trên người nàng, vẻ mặt so với nàng vì thân thể đau đớn mà biểu hiện ra ngoài, càng hơn thống khổ. Bạch Chi ôm lấy cổ Mộ Đồ Tô, hung hăng cắn vào bả vai hấn, dường như dùng hết tất cả sức lực.

Bọn họ ai cũng không chịu thua, hấn tiến lên càng kịch liệt, nàng cắn càng đau...

Chờ hai người bình ổn, Mộ Đồ Tô vô lực lăn xuống từ trên người Bạch Chi, nói: “Chỉ Nhi, trong lòng nàng từng có ta hay không?”

Bạch Chi nói: “Không.” Ánh mắt Bạch Chi trống rỗng nhìn thẳng nóc phòng, nói rất lãnh tình.

Mộ Đồ Tô trầm mặc. Bạch Chi không dám nhìn hắn, sợ nhìn thấy mặt hắn, nước mắt sẽ nhịn không được rơi xuống. Đối với nàng mà nói, nàng yêu Mộ Đồ Tô, không thể thiếu nửa phần so với kiếp trước. Nhưng vận mệnh nói cho nàng, tơ hồng của nàng cùng Mộ Đồ Tô là bẽ tắc, duyên kiếp cắt bỏ nó, nên luôn luôn dây dưa, đến chết không rời. Nàng không muốn tiếp tục thừa nhận thống khổ như kiếp trước, cùng với việc để hai người lòng dạ tích tụ như vậy, không bằng rơi nước mắt cắt đứt. Không phải nàng chưa nghĩ tới việc cùng Nam Chiêu công chúa ganh đua cao thấp, nhưng nàng không hề có phần thắng. Bây giờ thế cục của Quang Huy vương triều, không thể trêu vào Nam Chiêu, nếu Nam Chiêu công chúa có chút bất mãn, phủ Cung Thân Vương phủ phải làm như thế nào? Quang Huy vương triều làm sao có thể xong việc? Cung Thân Vương không thích nàng, cuộc sống của nàng ở trong này ngày càng bước tiếp bước gian nan, nàng không hề có ý chí chiến đấu, giống như không còn sức lực như lúc mới sống lại, nỗ lực phản kháng vận mệnh.

Rời đi là đường ra duy nhất của nàng. Lúc trước đến kinh thành, một là muốn để Bạch Uyên trung lập, tránh bị thương về sau, rơi vào bị kịch. Hai là, nếu như nàng không nghe Bạch Uyên, muốn ở lại vùng núi qua ngày, thì phải tìm lý do, nhưng nàng không tìm được. Không phải con gái ruột của Bạch Uyên? Theo như tính tình có thù tất báo của Bạch Uyên, sẽ tìm sát thủ giết cha mẹ ruột nàng, chính nàng cũng không thể bảo toàn.

Bây giờ, nàng cố gắng rời đi không hề mang gánh nặng. Thiếp bị huơ, rất khó để xoay người lập gia đình. Đối với một quân cờ vô dụng, Bạch Uyên ném đi như giày cũ, sẽ không xen vào chết sống của nàng nữa, nàng cũng có thể trở lại vùng núi, sống cùng cha mẹ, cùng Thu Thiên, cùng yên tĩnh trong núi, bình an cả đời này.

Bạch Chi nói: “Tô Tô, huơ thiếp đi, cầu chàng.”

Mộ Đồ Tô lại trầm mặc, qua một lát, cánh tay dài vươn tới, đem Bạch Chi ôm vào lòng, giọng điệu hơi nặng, vừa tức vừa hận, “Trừ phi ta chết!”

Bạch Chi lấy tay để ở ngực Mộ Đồ Tô, nghe tiếng tim hắn đập cường kiện mạnh mẽ, phanh, phanh, phanh... đôi mắt Bạch Chi rủ xuống, đưa tay vòng trên cổ hắn, chậm rãi ngủ thiếp đi.

Chẳng qua còn có bảy ngày mà thôi.

Bây giờ, nháy mắt liền trôi qua. Hôn sự của đại tướng quân cùng Nam Chiêu công chúa, thổi kèn tung bay trên tường thành, chiêu cáo thiên hạ, hôm nay là ngày đại hỉ.

Bạch Chi ở lại trong phòng không muốn đi ra. Hồng Kiều đứng một bên, trong mắt mang theo thương xót, lại có chút bất khoan nói: “Phu nhân, hôm nay tướng quân đại hôn, nếu người không đi, sợ là không tốt.”

Bạch Chi cúi mặt, giống như đang trầm tư lại giống như đang trầm mặc, một lát sau, Bạch Chi đứng dậy, “Hôm nay là ngày đại hỉ, không đi quả thật không tốt, ta nhất định phải mặc một bộ quần áo đẹp nhất mới được. Hồng Kiều, lấy chiếc váy trắng trăm hoa luyến điệp của ta tới đây.”

“Váy trắng?” Hồng Kiều hơi chần chờ hỏi lại Bạch Chi. Bạch Chi gật đầu, cho nàng sự khẳng định. Hồng Kiều do dự hỏi Bạch Chi, “Phu nhân, hôm nay là ngày mừng, mặc màu trắng, có phải hơi không thỏa đáng hay không?”

“Không sao. Người nghe theo là được.” Bạch Chi hoàn toàn nghe không vào.

Hồng Kiều không còn cách nào khác, đành phải làm theo, trong lòng không hiểu rõ.

Ý tưởng của Bạch Chi lại hết sức rõ ràng. Cái này gọi là “trí tử lại hậu sinh”. Mọi người sẽ bất mãn với nàng, Cung Thân Vương có lẽ sẽ tức giận, vương phi cũng tức giận nàng, thậm chí Mộ Đồ Tô cũng sẽ cảm thấy nàng quá mức không chịu nổi.

Làm người đàn ông của mình bị mất mặt ở bên ngoài, là tối kỵ.

Sự thật giống như Bạch Chi đoán trước, khi nàng mặc bộ váy trắng trăm hoa luyến điệp tham dự, tất cả quan to hiển quý đều ngạc nhiên, có người châu đầu ghé tai, có người bên trong ánh mắt ẩn giấu chê cười, còn có người xấu hổ, tức giận nhất đương nhiên là Cung Thân Vương, bởi vì nàng đến muộn, khách đã đến đầy đủ, tức giận với nàng trước mặt khách khứa không hay, chỉ lấy mặt trừng nàng. Bạch Chi làm như không nhìn thấy, ngồi ổn định, chờ đợi nghi thức bắt đầu.

Nàng cứ độc lập như thế, trong đại điện một mảnh đỏ rực vui mừng, nàng mặc giống như “tang phục”, điềm xấu lại xúi quẩy.

Ngồi đối diện Bạch Chi là Bùi Cửu. Hôm nay hắn mặc một bộ áo xanh, khoe miệng có chút râu lõm chồm, giống như lời thôi lếch thếch tới đây. Ánh mắt hắn sáng quắc nhìn mặt Bạch Chi ngồi đối diện. Bạch Chi ngẫu nhiên cùng đôi mắt hắn chạm nhau, có chút không khoẻ, nàng cúi đầu nhìn về nơi khác.

Mộ Đồ Tô cùng Nam Chiêu công chúa tiến vào đại điện. Nam Chiêu công chúa đầu đội khăn, không nhìn thấy nét mặt, nhưng Mộ Đồ Tô, mặt dài ra, lạnh như băng không có bộ dạng của chú rể.

Khi Mộ Đồ Tô thấy Bạch Chi một thân “tang phục” tham dự, mắt đầy kinh ngạc. Bạch Chi đón ánh mắt của hắn, cười cười. Mộ Đồ Tô xoay mặt, không nhìn nàng, trên nét mặt lạnh như băng bỗng nhiên hồng nhuận lên.

Nhất bái thiên địa, nhị bái cao đường, phu thê giao bái, đưa vào động phòng. Thật bình thường, không có sự cố gì xảy ra. Bạch Chi nhìn hai người vào động phòng, trong lòng đau đớn, nhin không được nhớ tới cảnh tượng đại hôn kiếp trước của Mộ Đồ Tô cùng Nam Chiêu công chúa.

Ngày đó, nàng luôn khóc, trốn ở trong phòng khóc, Thanh Hà gọi nàng đi ra ngoài, nàng chết cũng không ra, cho đến khi ánh mắt đỏ bừng, sưng đau, nàng mới ngừng lại được. Sau khi dừng lại, trước mắt mơ hồ một mảnh, cái gì cũng không thấy rõ. Nàng sợ bản thân khóc bị mù, lau nước mắt, trốn trong chăn bình tĩnh. Nhưng làm thế nào cũng không bình tĩnh được, đành phải đi ra ngoài giải sầu. Nhưng hai cái đùi cũng không chịu khổng chế đi tới nơi bọn họ động phòng, nàng nghe thấy tiếng rên rỉ của Nam Chiêu công chúa, thanh thanh chói tai, toàn tâm đau đớn, nàng nhảy vội vào ao nuôi cá. Lúc ấy nàng đã biết bơi, không chết đuối, vào buổi tối tháng ba, nàng ướt sũng ngồi bên bờ ngăn người cho đến khi té xỉu. Nàng hôn mê ba ngày ba đêm, lúc tỉnh lại, nàng hi vọng cứ như vậy ngủ tiếp đi, không bao giờ tỉnh lại nữa.

Lần này, Mộ Đồ Tô lại cùng Nam Chiêu công chúa đại hôn. Nàng đã có kinh nghiệm, sẽ không giống lần trước tuyệt vọng tự mình hại mình như vậy. Nếu khóc, có lẽ cũng không có nước mắt. Nàng chỉ nhìn theo chú rết tân nương đang bị đưa vào động phòng, thật lâu, thật lâu.

Vui chơi giải trí bắt đầu, Bạch Chi liền đứng dậy chuẩn bị rời đi. Cung Thân Vương bỗng nhiên nói từ phía sau lưng nàng: “Ta làm như cô mong muốn.”

Bạch Chi biết rõ Cung Thân Vương đang cùng nàng nói chuyện. Ông ta chưa chỉ tên nói họ, chính là để nàng không cần đáp lại ông. Bạch Chi hít sâu một hơi, nhắc chân rời đi. Trên đường trở về phòng, gặp Bùi Cửu. Hoặc là nói, Bùi Cửu ở đằng kia chờ nàng.

Bạch Chi chậm lại bước chân, đi đến bên người Bùi Cửu, nàng hỏi: “Đến nhìn ta chê cười sao?”

Bùi Cửu nhìn lại nàng, một người đàn ông đã từng hồn nhiên từ khi nào đôi mắt trở nên sâu sắc như thế? Bạch Chi không nhìn thấu thứ tình cảm vốn bao hàm trong đôi mắt sâu sắc của hắn. Bùi Cửu nói: “Hôm nay cô mặc áo trắng, là phá đám sao?”

“Chẳng phải đã rõ ràng?” Bạch Chi hào phóng thừa nhận, “Lòng ta khó chịu, đồ kị thiêu đốt, mặc áo trắng để nguyên rủa.” Không biết vì sao, Bạch Chi đối với Bùi Cửu, mỗi khi nói chuyện, luôn mang theo ý chế nhạo.

Bùi Cửu bắt đầu cười cười, đưa cho Bạch Chi một túi gấm, “Có lẽ buổi tối hôm nay cô sẽ mất ngủ, đốt một chút hương trong túi gấm, có lẽ cô sẽ ngủ ngon.”

Bạch Chi nhìn túi gấm, vẫn chưa nhận.

“Thế nào? Sợ ta cho cô độc được?” Bùi Cửu vẫn đưa tay như trước, chưa thu tay.

Bạch Chi lắc đầu, nhưng vẫn không nhận. Chi hỏi: “Đây là gì?”

“Hôm đó ta vừa tỉnh, biết được phụ thân tự sát, Bùi gia ngã đau, có lẽ lúc trước ta đã ngủ lâu quá, mất ngủ vài ngày, Doãn Hương đốt hương này cho ta, chứng mất ngủ của ta cũng biến mất, dùng rất tốt.”

Bạch Chi tiếp nhận, khoe miệng mỉm cười, “Đa tạ.”

“Hai người chung một chồng, ta cuối cùng cảm thấy cô không được.” Bùi Cửu nhìn Bạch Chi nói rất thành khẩn. Bạch Chi ngẩn ra, không hiểu rõ cho lắm. Bùi Cửu nói tiếp: “Ta từng tới Nam Chiêu. Nam Chiêu là nơi cực kỳ đáng sợ, phụ nữ có thể trưởng thành ở nơi đáng sợ như vậy, cô không đâu được.”

“Thì sao?” Bạch Chi nhún mày.

“Rời xa Mộ Đồ Tô đi.”

Bạch Chi có chút muốn cười, không nghĩ tới, kẻ hiểu nàng, lại là Bùi Cửu. Bạch Chi gắt gao nắm chặt túi hương trong tay, “Ban đêm lạnh, Bùi tiên sinh vào nhà đi, ta cáo từ trước.” Bạch Chi định nhắc chân chạy lấy người, khi đi ngang Bùi Cửu, Bùi Cửu lại kéo cánh tay Bạch Chi. Bạch Chi sửng sốt. Bùi Cửu nói: “Cô gái ngốc.”

Ba chữ này dường như đâm vào nơi mềm mại nhất trong lòng nàng, nàng không nhận được cả người run lên, mắt có chút ướt át.

“Cô yêu hắn, thật khờ.” Nói xong, Bùi Cửu buông cánh tay Bạch Chi ra, để nàng rời đi con đường nhỏ u tĩnh này. Bạch Chi sửng sốt lạnh run đứng trong thời tiết trời đông giá rét, lạnh đến tận xương tủy.

Nàng ngốc, chưa bao giờ thay đổi.

Bạch Chi trở về phòng mình, cởi quần áo, mệnh Hồng Kiều đi đun nước ấm rửa mặt. Bạch Chi rửa ráy xong, vốn định cởi áo lên giường đi ngủ, ánh mắt ngẫu nhiên thoáng nhìn, nhìn thấy túi gấm mới vừa rời vào nhà tùy tay ném xuống. Nàng dùng một chút, cầm trong tay, mở túi gấm ra, một trận hương khí xộc thẳng vào mũi. Mùi này cực kỳ dễ ngủ, Bạch Chi muốn phân rõ loại hương này, có lẽ là quá mức nồng nàn về thảo dược, nàng không nhận ra, đành phải thôi.

Nàng gọi Hồng Kiều đi lấy lư hương, đem hương này đốt lên. Bạch Chi hít sâu một hơi, nỗ lực để đầu óc trống rỗng, đi tới bên giường, cởi quần áo, nằm xuống đi vào giấc ngủ.

Nàng mơ một giấc mơ, trong mơ tất cả đều là một người, khi thì cười sang sảng với nàng, khi thì cao giọng đọc thơ, khi thì thống khổ kêu to. Hắn càng

chạy càng xa, nàng đuổi theo không bỏ. Giấc mơ này rất mệt, đôi nàng như nhũn ra, toàn thân như nát vụn. Nhưng trời không phụ người có lòng, nàng đuổi theo hắn, người nọ xoay người, đúng là Bùi Cửu.

Hắn cười với nàng, tươi đẹp mà lại ưu thương. Bạch Chi chỉ cảm thấy tim đột nhiên ngừng đập, không hô hấp được.

Hôm sau tỉnh lại, nàng bị một người ôm chặt, khuôn mặt tái nhợt mà tuần lã, trong hô hấp lộ ra mùi rượu. Bởi vì Bạch Chi giật giật, đánh thức hắn. Hắn cười, “Nàng tỉnh?”

Bạch Chi gạt đầu, nghi hoặc hỏi hắn, “Tại sao chàng ngủ ở nơi này? Chàng không phải...” Chẳng phải hắn nên ngủ ở tân phòng, động phòng cùng Nam Chiêu công chúa sao?

“Nàng ta chỉ là vật bài trí.”

Nhưng nàng ta là một vật bài trí không an phận.

Bạch Chi kính trà cho nàng ta, bởi vì hôm qua Mộ Đồ Tô bỏ rơi nàng ta, cả người tức giận, liền toàn bộ trút lên Bạch Chi. Mộ Đồ Tô sớm cùng Cung Thân Vương vào triều, không ở bên người Bạch Chi chờ nàng.

Bạch Chi ở cửa chờ Ngọc Linh đại giá quang lâm, Ngọc Linh lại chậm chạp không đến. Muốn để nàng ở ngoài chịu lạnh sao? Để nàng chờ một hai canh giờ? Bạch Chi mới không nhẫn nại như vậy. Chờ một lát không thấy Ngọc Linh xuất hiện, nàng trực tiếp đi về.

Đương nhiên, việc “chẳng phân biệt được tôn ti” như thế, không thể bỏ qua. Bạch Chi bị vương phi gọi đi thuyết giáo, sao chép kinh văn. Bạch Chi đi, nghe xong vương phi thuyết giáo nửa canh giờ, sau đó lại phạt nàng chép “kim cương kinh”, Bạch Chi kiên cường, không sao, làm vương phi tức giận vô bản, nể nàng tạo phản.

Bạch Chi lại ương ngạnh, vung áo chạy lấy người.

Nghe nói, vương phi tức giận hôn mê tại hiện trường.

Vì sao lại nghe nói? Bởi vì Cung Thân Vương trở về, trực tiếp đem Bạch Chi nhốt vào phòng củi. Tất cả đều như Bạch Chi mong muốn. Ban đêm, cửa phòng củi bị mở ra, Mộ Đồ Tô đứng ở cửa, lẳng lặng nhìn Bạch Chi. Bạch Chi cũng mặt không biểu cảm nhìn Mộ Đồ Tô.

“Nàng đang ép ta hừ nàng, đúng không?” Mộ Đồ Tô nhìn nàng, trên mặt chết lặng.

Bạch Chi nằm trong đồng rom, nhìn hắn, “Đúng.”

Mộ Đồ Tô đi tới trước mặt nàng, nắm cầm nàng, tay kia nắm chặt thành nắm đấm. Mộ Đồ Tô nói: “Nàng làm tất cả là ý vào ta yêu nàng!”

“Không dám. Thiếp làm tất cả, chỉ vì muốn bo bo giữ mình. Thiếp vốn không muốn gả cho chàng, trong lòng chàng biết rõ ràng.” Bạch Chi nhìn hắn, ánh mắt đen trắng rõ ràng lại làm Mộ Đồ Tô nhìn xem càng thêm đau đớn.

Sao nàng không có một chút nét mặt? Ân ái trước kia, như bọt nước, hư ảo mà yếu ớt.

“Nàng yêu Bùi Cửu, phải không?”

Bạch Chi kinh ngạc.

Mộ Đồ Tô bật cười, “Nói mê cũng là lên tên của hắn. A!” Mộ Đồ Tô đứng lên, đưa lưng về phía Bạch Chi. Bạch Chi đoán được nét mặt hắn lúc này, nàng nói mê có lẽ chỉ có một lần đó, nhưng cố tình bị Mộ Đồ Tô nghe được.

Khéo làm cho người ta đau lòng.

“Bạch Chi, nàng đi đi, ta thả nàng.” Bỗng nhiên Mộ Đồ Tô nói như vậy.

Bạch Chi không nhìn thấy mặt hắn, hắn bước nhanh rồi đi, cửa phòng củi chưa khóa. Ngày đông trời lạnh gió suru suru thổi vào, làm Bạch Chi run run.

Rất cực, như nguyện .

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Sam Y Tận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63

Mặc dù cửa phòng củi mở to, Bạch Chi vẫn đem cửa phòng đóng lại, ngủ một đêm ở nơi này. Sáng sớm bị khí thể Hồng Kiều phá cửa mà vào làm tỉnh lại. Hồng Kiều như lửa cháy đến nơi nói với Bạch Chi: “Phu nhân, không tốt, tướng quân viết một hưu thư, mệnh em giao cho người.”

Lúc này Bạch Chi mới phát hiện trong tay Hồng Kiều có một phong thư. Bạch Chi tiếp nhận, cũng không nhìn, chỉ thu vào trong lòng, mặt không biểu cảm nói: “Hồng Kiều, thu dọn đồ đạc, chúng ta đi.”

Hồng Kiều không dám tin nhìn Bạch Chi, “Phu nhân, người...” Đôi mắt Hồng Kiều bỗng chốc trở nên thương xót, “Phu nhân, nếu người đau lòng, hãy khóc ra đi.”

“Chỉ sợ người cần phải sửa miệng, gọi ta tiểu thư, ta hiện tại là khuê nữ đó.” Bạch Chi lại lấy giọng điệu chế nhạo cười cười với Hồng Kiều.

Điều này làm cho Hồng Kiều càng khổ sở.

Bạch Chi trở lại phòng mình, mặc dù trong phòng không có người, nhưng vẫn có thể nghĩ được hơi thở người khác. Bạch Chi buông đôi mắt, có chút ngẩn ngơ, không tự giác đi về phía chiếc giường chưa dọn. Nàng hỏi: “Hôm qua tướng quân ngủ tại đây?”

“Đúng vậy, phu nhân... tiểu thư.” Hồng Kiều hoảng sợ thấy bản thân dùng lầm từ, vội vàng sửa chữa.

Bạch Chi nhìn giường, thấy nơi ngày hôm qua Mộ Đồ Tô nằm, cau mày, trên mặt lạnh như băng không biểu cảm. Rõ ràng lúc đó đã lấy dũng khí cho bản thân, một lần lại một lần, cuối cùng vẫn lùi bước.

“Tiểu thư...” Hồng Kiều thấy Bạch Chi sững sờ, cảm thấy bị ai, có chút không đành lòng nhìn Bạch Chi. Bạch Chi quay lại, tặng cho Hồng Kiều một nụ cười thật to, “Đi thôi.”

Tất cả đều sẽ qua. Chỉ cần nàng còn sống, còn có thể có cuộc đời khác. Bạch Chi xóa đi bất an trong lòng, thu dọn tất cả đồ vật của bản thân. Hồng Kiều đang thuận tay thu dọn giường, trong tay sờ thấy vật gì, quay lại hỏi Bạch Chi, “Tiểu thư, khăn tay của người.”

Bạch Chi quay đầu, nhìn chiếc khăn trên tay Hồng Kiều, cảm thấy rất quen mắt, hình như là của mình. Nàng nhận lấy từ tay Hồng Kiều, nhìn vài lần, lại cảm thấy xa lạ. Tuy rằng đây là hoa mẫu đơn viền vàng nàng thích theo nhất, nhưng thủ pháp thêu chiếc khăn này vẫn tương đối trúc trắc, đường thêu cũng mới. Bạch Chi quan sát cẩn thận, kinh ngạc phát hiện, phía dưới khăn tay thêu một chữ, Bạch! Cách thêu chữ, Bạch Chi liếc mắt một cái liền có thể nhận ra được, đây là xuất từ tay mình. Bản thân mình thêu, sao không biết? Nếu như là của mình, tất nhiên phải thêu từ rất lâu trước đây, đã ra khỏi trí nhớ của nàng. Những thứ đã ra khỏi trí nhớ của bản thân, tại sao nàng lại mang theo trên người mà không biết? Hiển nhiên, thứ này không phải do nàng bảo quản. Tối hôm qua Mộ Đồ Tô ngủ ở nơi này... Như vậy là hấn bảo quản? Hấn lấy từ đâu? Nếu là lúc mới gặp khi ấy không cẩn thận làm rơi, tú công đã là lạc hậu, không có khả năng là như thế trúc trắc. Chẳng lẽ sớm hơn? Bạch Chi nỗ lực tìm tòi đầu óc bản thân, hoàn toàn nhớ không được!

“Tiểu thư, người làm sao vậy?” Hồng Kiều thấy Bạch Chi mất hồn, vội vàng quan tâm hỏi. Bạch Chi lắc đầu, mệnh nàng tiếp tục thu dọn.

Bạch Chi không phải người hay để ý, vật mang theo khi gả cũng không nhiều, vài bộ quần áo, còn có chút đồ linh tinh, đã có thể ra khỏi nhà. Bạch Chi đi cực kì yên lặng, nha hoàn gia đình trong phủ Cung Thân Vương đều tự vội việc mình, coi như không biết chuyện này, xem như Bạch Chi cầu kinh, về nhà mẹ đẻ ở mấy ngày.

Có điều đến Bạch phủ, cả nhà tràn ngập ý tứ xa lánh. Không nói đến nhị nương cùng Bạch Thược, ngay cả nha hoàn gia đình trong Bạch phủ cũng dùng ánh mắt khác thường nhìn nàng. Người duy nhất hoan nghênh nàng, hiển nhiên chỉ có Bạch Thuật, hấn cầm cũng tên trong tay, mặc quần áo nhẹ nhàng, trực tiếp đến cửa nghênh đón. Bạch Chi thấy trên người Bạch Thuật dính tuyết, phui phui tuyết trên người cho hấn, dờ khóc dờ cười, “Luyện võ là việc nhỏ, thân thể là việc lớn, đừng bắt cản như vậy.”

Bạch Thuật dựng thẳng một ngón trỏ, lay động trước mặt Bạch Chi, “Không phải vậy.”

Hai người lại đồng thời đem lực chú ý tập trung đến ngón tay dựng thẳng lên của Bạch Thuật. Bạch Chi kinh ngạc, “Tay chảy máu, sao đệ không cầm máu?”

“Tay bị đông lạnh, không có cảm giác đau! Cũng không biết xước ngón tay khi nào, có lẽ mới vừa rồi ngấm tên quá dùng sức, làm bị thương.” Bạch Thuật không sao cả, định lau vết máu lên quần. Bạch Chi lập tức bắt lấy tay hấn, từ trong lòng lấy ra khăn tay, cầm máu cho Bạch Thuật. Bạch Thuật vốn đang ngoan ngoãn, nhìn thấy chiếc khăn kia, bỗng chốc hoảng, lập tức nắm lên chiếc khăn trong tay Bạch Chi, “Tỷ, tại sao lại cầm khăn của tỷ phu?”

Bạch Chi ngẩn ra, “Đệ xác nhận là chiếc này?”

“Ừm... hình như khăn của tỷ có vẻ khéo hơn một chút. Nhưng đối với tỷ phu mà nói, đã xem như trâu bò. Lúc tỷ tỷ thêu còn chưa tinh thông, đã tặng cho huynh ấy làm tín vật đính ước?”

Bạch Chi ngẩn ra, từ trong tay áo khác lấy ra chiếc khăn buổi sáng nhặt được trên giường, “Chiếc này sao?”

“Đúng vậy, nhìn xem, đầu sợi bất mỗi một đồng, viền vàng cũng biến dạng, nói vậy khi đó thêu, không đốt đèn, như người mù sờ tường, dựa vào cảm giác. Thứ tuyệt đẹp, chính là chữ Bạch phía dưới khăn.” Bạch Thuật chỉ vào chữ Bạch trên khăn, rất không tự giác định bình luận kỹ thuật thêu chiếc khăn này cực kém.

Mặc dù đây là tác phẩm lúc đầu của Bạch Chi, nhưng Bạch Chi vẫn không hề sáng khoái, nào có thấp kém như vậy! Cũng là nói, nàng thêu hoa mẫu đơn viền vàng lúc sơ kị, nhưng lúc này nữ hồng của mình đã có trụ cột. Ước chừng là mùa đông năm nàng 8 tuổi?

Nhưng vào năm ấy trí nhớ quá mức xa xôi, nàng thật sự không nhớ được, có chuyện gì xảy ra, nàng cùng Mộ Đồ Tô có liên hệ gì. Nhưng chiếc khăn trong tay cũng đã chứng minh rồi, trước kia nàng cùng Mộ Đồ Tô dĩ nhiên có liên hệ.

Bạch Uyên lâm triều trở về, liền gọi Bạch Chi vào thư phòng. Bạch Chi suy nghĩ tốt về những tính toán trong tương lai, trở lại ngọn núi ở Tô thành, cùng cha mẹ và Thu Thiên qua nửa đời sau, mà nàng cũng tin tưởng, người không hề có giá trị như nàng, Bạch Uyên sẽ không giữ lại.

Ai biết, nàng vừa vào thư phòng, Bạch Uyên liền hung hăng ném một nghiên mực về phía Bạch Chi, trong nháy mắt đầu Bạch Chi giao hòa giữa đen và hồng, thật sự dữ tợn. Bạch Chi gạt gao che cái trán đỏ máu, không rên một tiếng đứng tại chỗ.

“Tại sao ta lại sinh ra một đứa con gái như ngươi? Ta thấy ngươi không nên gọi Bạch Chi, trực tiếp gọi là ngu ngốc đi.” Bạch Uyên máu giận sôi lên, vỗ bàn, mãnh liệt nhìn Bạch Chi. Bạch Chi ôn hoà đáp lại: “Cha hối hận đã muộn, cái tên ngu ngốc này, cha giữ lại dùng cho đứa con tiếp theo của cha cùng nhị nương đi.”

Bạch Uyên lại đập bàn một cái, “Làm càn, ngươi nói chuyện với ai?”

“Nếu cha muốn quở trách việc nữ nhi bị hù, nữ nhi cảm thấy không cần thiết, nếu cha nhìn nữ nhi không vừa mắt, hãy để nữ nhi trở về Tô thành.”

“Tô thành? Ngươi còn đi chỗ đó làm chi?” Bạch Uyên nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cùng mẫu thân ngươi giống nhau!”

Bạch Chi lúc này liền khó chịu, “Mẫu thân như vậy, còn không phải tạ phụ thân ban tặng? Có nhị nương đã quên chính thất. Mẫu thân nọ cha, nhiều năm như vậy, sớm đã trả xong. Con cũng không cảm thấy mẫu thân có lỗi với cha quá nhiều!”

“Nghiệt tử, nghiệt tử!” Bạch Uyên lại đem giấy bút ném trên mặt Bạch Chi, Bạch Chi đón nhận. Nàng muốn nói cỡ nào, rằng nàng cũng không phải con đẻ của ông ta, nhưng nàng không thể xúc động. Bạch Uyên có thể lực, theo như tính cách của ông ta, nếu biết chân tướng, nhất định sẽ giết phụ mẫu nàng.

“Người đâu!” Bạch Uyên hô to một tiếng.

Hai tên gia đình đẩy cửa mà vào. Gia đình nhìn thấy Bạch Chi “đen mặt”, liền phát hoảng, giạt mình ở tại chỗ một hồi lâu. Bạch Uyên nói: “Đem đại tiểu thư đuổi về phòng, giam cầm một tháng.”

“Vâng.” Gia đình đáp lại, lại nhìn Bạch Chi, Bạch Chi mặt lạnh quét qua, hai gia đình run run cả người, lui một bước. Trước khi đi, Bạch Chi nói với Bạch Uyên: “Cha quan tâm chăm sóc đến nữ nhi như thế, nữ nhi vẫn nên báo đáp cha, muốn thăng quan phát tài, đổi chủ mới được!”

“Cút!” Bạch Uyên vỗ bàn, giận đến cực điểm.

Bạch Chi mặt không đổi sắc đi ra ngoài, đi đến phòng mình, lại tự giác đóng cửa lại, mệnh Hồng Kiều múc nước, rửa mặt. Mặt rửa sạch sẽ, Bạch Chi mới phát hiện, miệng vết thương trên trán rất lớn, còn đang không ngừng chảy máu. Hồng Kiều vừa giúp Bạch Chi bôi thuốc cầm máu, vừa đau lòng nói: “Tiểu thư, cùng tướng quân bực bội làm chi, Hồng Kiều cảm thấy, trên đời không còn có ai thương tiếc người như tướng quân vậy.”

Bạch Chi ngẩng đầu nhìn Hồng Kiều, xem thường, “Ngươi không nói chuyện, không ai bảo ngươi câm.”

Hồng Kiều liền úy khuất tiếp tục bôi thuốc cho Bạch Chi.

Bạch Chi thường thường mất ngủ, có lẽ việc cần suy nghĩ nhiều quá, nàng luôn nghĩ về sau nên làm cái gì bây giờ? Sau khi bị giam cầm, nàng phải cần Bạch Uyên đồng ý mới rời đi, hay là một mình lẩn trốn? Nhưng một mình lẩn trốn hậu quả thật nghiêm trọng. Bạch Uyên nhất định sẽ phái người tìm nàng, như vậy có phải sẽ liên lụy đến cha mẹ đang an hưởng tuổi già ở Tô thành hay không? Nàng đã là quân cờ vô dụng, vì sao Bạch Uyên không cho nàng tự sinh tự diệt, ném như giấy cũ, mà vẫn tiếp tục khống chế nàng? Bạch Chi phiền lòng, phiền thì không ngủ được. Không ngủ được lại muốn ngủ, vì thế Bạch Chi dùng túi hương Bối Cửu tặng. Hiệu quả vô cùng tốt, nàng đi vào giấc ngủ rất nhanh. Có điều... Nàng lại nằm mơ. Chính là giấc mơ kỳ quái, những hạnh phúc nàng cùng Mộ Đồ Tô trải qua không ngừng xuất hiện, nhưng nàng không nhìn rõ mặt Mộ Đồ Tô, khi nàng nỗ lực truy đuổi, rốt cục bắt được người đàn ông kia, xoay người lại là Bối Cửu! Dường như có một lực lượng kỳ quái, không ngừng ăn mòn đầu óc nàng, báo cho nàng, tất cả những thứ đã trải qua là nàng cùng Bối Cửu, người đàn ông nàng muốn làm bạn cả đời là Bối Cửu, người nàng yêu nhất là Bối Cửu. Bối Cửu của nàng, nàng muốn nắm chặt Bối Cửu.

Tỉnh mộng, Bạch Chi mới phát hiện là nằm mơ, lập lại như thế vài lần, trí nhớ Bạch Chi bắt đầu không tốt, rất nhiều chi tiết trong cuộc sống lúc trước đều quên. Chẳng hạn như hôm nay tắm rửa hay không, hôm qua thêu cái gì, thơ cổ lúc trước hay đọc cũng quên rất nhiều. Không chỉ nàng như thế, Hồng Kiều cũng có bệnh trạng này. Hồng Kiều kêu khổ giống Bạch Chi, Bạch Chi liền đem hương Bối Cửu tặng đốt cho Hồng Kiều.

Nàng nghĩ, có lẽ do giấc ngủ không đủ, tinh thần không tốt, hương này dường như có thể làm người ta nghiện, Bạch Chi bắt đầu dùng chưa bao giờ gián đoạn. Hơn nữa bị Bạch Uyên giam cầm một tháng, không có việc gì để làm, ngủ là chuyện lớn nhất, thời gian dùng càng ngày càng dài.

Khi thời gian Bạch Chi bị giam cầm trôi qua, nàng ngênh nhón người khách đầu tiên tới chơi.

Một thân áo xanh, tóc thúi chỉnh tề, mặt mày trong sáng, khi cười, một loạt răng trắng chỉnh tề sạch sẽ làm cho người ta nhìn càng nhẹ nhàng khoan

khoái.

Sắc mặt Hồng Kiều hồng nhuận bật hướng Bạch Chi, “Tiểu thư, Bùi công tử đến.”

Trong lòng Bạch Chi chấn động, vừa nhấc đầu, đã thấy Bùi Cửu ngược sáng đứng thẳng trước cửa, cao lớn vững chãi, cánh tay thon dài hướng Bạch Chi duỗi ra. Bạch Chi hé miệng, trong mắt rung rung, chạy vào trong lòng Bùi Cửu.

“A Cửu!” Bạch Chi cố gắng không khóc, nhưng lại không ức chế được sự nhớ nhung trong lòng, “Cha giam cầm ta một tháng, một tháng qua, ta luôn luôn nhớ tới chàng, rốt cục ta có thể thoát khỏi Mộ Đồ Tô, hưu thư cũng mang đến.”

Bùi Cửu ôm Bạch Chi, bên trong mắt lóe tinh quang, khóe miệng gọi lên, bởi vì lông mi quá dài, không có cách nào nhìn ra tình cảm sâu nhất nơi đáy mắt hẳn.

Hắn chỉ ôm chặt Bạch Chi, “Vậy thì không thể tốt hơn ... nàng rốt cục là của ta.”

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Sam Y Tận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64

Dường như Bạch Uyên rất đồng ý Bạch Chi cùng Bùi Cửu ở bên nhau. Bạch Chi bị giam cầm một tháng, Bùi Cửu tới chơi, muốn dẫn Bạch Chi ra ngoài giải sầu, trên mặt Bạch Uyên mặc dù chưa lộ ra nét mặt vui sướng, nhưng cũng không ngượng nghịu. Điều này làm cho Bạch Chi cực kì vui mừng, nàng chờ Bùi Cửu hồi lâu, thật có thể nói là khó có thể tách rời, muốn cùng hắn lúc nào cũng dính với nhau.

Hồng Kiều dặn dò: “Tiểu thư, bên ngoài trời giá rét, nhớ mặc nhiều quần áo một chút.”

Bạch Chi gật đầu, tiếp nhận áo khoác trong tay Hồng Kiều. Bùi Cửu dựa vào cửa hiên ở phía sau yên lặng nhìn Bạch Chi chăm chú, đôi mắt sâu sắc, dường như đang nhìn một bức họa, một bức họa chỉ thuộc về bản thân. Như vậy, trả giá đại giới cũng đáng. Bạch Chi quay đầu nhìn về phía Bùi Cửu, gọi hắn một câu, “A Cửu, chúng ta đi đâu?”

Bùi Cửu nghĩ nghĩ, “Nàng muốn đi đâu?”

Bạch Chi không cần suy nghĩ, “Đi từ lâu đứng đầu kinh thành chúng ta thường đi được không?”

Bùi Cửu giật mình, bọn họ chưa từng đi tới từ lâu? Chắc là cùng Mộ Đồ Tô. Trong lòng Bùi Cửu xẹt qua một tia mát mát, cười nói với Bạch Chi: “Tốt.”

Bởi vì trời tương đối lạnh, mảnh xe ngựa che thêm một tầng thật dày, rất cồng kềnh, không ra gió, Bạch Chi ngồi trên xe ngựa, chỉ cảm thấy ngực buồn, có chút hờn giận. Bùi Cửu nhìn ra Bạch Chi khác thường, đem mảnh cửa sổ vén lên, lộ ra ô cửa nhỏ.

Bạch Chi thấy Bùi Cửu tri kỷ như thế, gò má nóng lên, bộ dạng phục tùng cười trộm. Bùi Cửu nâng tay vén lọn tóc buông xuống của Bạch Chi, “Chỉ Nhi, mấy ngày nữa ta cầu hôn với cha nàng, được không?”

Bạch Chi trở mặt nhìn Bùi Cửu, có chút không thể tin được. Bùi Cửu nói: “Ta sẽ không để nàng làm thiếp, nàng sẽ làm thê của ta. Sẽ không để nàng chịu thiệt thòi, sẽ không để nàng khổ sở, sẽ không để nàng khóc.”

Bạch Chi nhếch đôi môi, bả đầu nhẹ nhàng tựa vào bờ vai Bùi Cửu, mặt khẽ chuyển, dúi vào bờ vai hắn, “Cảm ơn chàng còn cần ta.”

“Ta sao có thể không cần nàng.” Bùi Cửu cúi đầu, hôn trán nàng, “Nàng yêu ta như vậy, mà ta cũng yêu nàng như thế.”

Khóe miệng Bạch Chi mỉm cười, cảm thấy mỹ mãn hưởng thụ nhắm mắt lại. Trí nhớ về nàng cùng Bùi Cửu, tất cả đều tốt đẹp, tốt đẹp như vậy, không hề có khuyết điểm, vừa nghĩ đến những chuyện đã trải qua, nàng liền không nhịn được nở nụ cười.

Một chiếc xe ngựa lướt qua, sắc mặt Mộ Đồ Tô nháy mắt trắng xanh lại nhanh chóng chuyển sang tái nhợt, cuối cùng tức giận cầm chặt ly rượu trong tay, mạnh uống một ngụm rượu. Ngũ hoàng tử đưa lưng về hướng cửa sổ không rõ chân tướng. “Tô Tô, người sao thế? Cảm xúc sao lại mãnh liệt như vậy?”

Một người khác cùng thấy chiếc xe ngựa vừa lướt qua ngoài cửa sổ, hắn vô cùng thông cảm nhìn Mộ Đồ Tô, “Uống rượu đừng uống say, cẩn thận bị mẫn nữ Nam Chiếu trong phủ cường hiếp.”

Mộ Đồ Tô vốn định đổ rượu vào miệng, lập tức thả lại trên bàn, bộ dáng cam chịu.

Ngũ hoàng tử vỗ bàn cười ha ha, “Vẫn là tam ca một câu nói ra chân tướng! Tỷ tỷ của Nam Chiêu tiểu công chúa chẳng phải đã thừa dịp lúc thái tử Mạc Bắc si ngốc, cưỡng gian sao? Lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, là tác phong của Nam Chiêu, Tô Tô đừng uống say.”

Mộ Đồ Tô lấy trông trắng mắt liếc ngũ hoàng tử, “Nói chuyện có thể suy nghĩ một chút được không?”

Ánh mắt Mộ Đồ Tô cực kì dọa người, ngũ hoàng tử lập tức cầm khẩu không nói, ủy khuất nhìn về phía tam hoàng tử, hi vọng tam hoàng tử giúp một chút. Ai biết, tam hoàng tử lấy đôi đũa chọc vào cái mỡ đang tru lên của ngũ hoàng tử, “Chờ đệ có người yêu, đệ sẽ biết.”

Vì thế ngũ hoàng tử cười nhạt, “Tam ca, đó là huynh có người yêu quá sớm, khiến cho bản thân không thể nở nụ cười.” Nói hết lời, ngũ hoàng tử hoảng sợ thấy chính mình nói sai, vừa giận vừa tức. Hắn mở miệng, tại sao luôn nói sai.

Bỗng nhiên Mộ Đồ Tô nặng nề buông chiếc đũa trong tay, sợ tới mức hai người không nhìn được gương mặt nhìn về phía hắn. Mộ Đồ Tô nhìn thẳng tam hoàng tử, “Người đã nói, chỉ cần người có thể thành công, sẽ đồng ý yêu cầu của ta.”

“Hiển nhiên.”

Mộ Đồ Tô gắt gao nắm chặt tay, hiện nay chỉ có nhẫn nại, tiếp tục nhẫn nại...

Đi đến từ lâu đứng đầu kinh thành, Bạch Chi khẩn cấp gọi thực đơn, nàng thích ăn đầu sư tử kho tàu nhất, còn có sơn tra cao không hề có trong trí nhớ. Khi Bạch Chi gọi điểm tâm này, bản thân cũng cảm thấy kỳ quái.

Bùi Cửu nhận thấy nàng khác thường, hỏi nàng: “Sao thế?”

“Ta chỉ cảm thấy kỳ quái, vì sao ta chưa từng ăn sơn tra cao, nhưng trong tiềm thức của ta lại tin tưởng vững chắc cái này ăn sẽ ngon?”

Bùi Cửu cười cười, “Có lẽ đây là ấn tượng ban đầu của nàng đi.”

Bạch Chi có chút đồng ý gật đầu, cười với Bùi Cửu. Bùi Cửu lại cười không được tự nhiên như mới vừa rồi. Bạch Chi thập phần tự giác ngồi ở vị trí ban đầu, Bùi Cửu ngồi đối diện nàng, hai người lẳng lặng nhìn đối phương.

Bạch Chi bị nhìn có chút ngượng ngùng, cúi đầu không tiếp tục nhìn Bùi Cửu. Bùi Cửu tựa lưng vào ghế ngồi, nhàn nhàn nói: “Chỉ Nhi, nàng thích ta từ lúc nào?”

Bạch Chi vừa nghe, mặt loát đỏ bừng, mắt cũng không dám nhìn hắn, ấp úng xoay mặt, “Chàng còn nhớ rõ hội hoa đăng ở Tô thành năm đó, chàng dùng tiếng nói lạnh lạnh nói ra đáp án ‘Si thanh si sắc si mộng si tình, bách bối si tình’ sao?”

“Giai sơn giai thủy giai phong giai nguyệt, thiên thu cảnh đẹp?” Bùi Cửu nghi hoặc hỏi.

Bạch Chi ngại ngùng cười cười. Bùi Cửu liền biết. Hắn suy nghĩ, nếu như lúc ấy hắn gặp nàng trước, đáp ra đáp án này, người trong lòng nàng có phải sẽ là hắn hay không? Hắn cũng sẽ không cần vì có được nàng, đồng ý yêu cầu của quốc sư Nam Chiêu.

Nhưng hắn không hối hận, là hoàng thượng có lỗi với Bùi gia trước.

“Chỉ Nhi, nếu có một ngày ta mất tích, nàng sẽ đi tìm ta sao?” Bùi Cửu hỏi.

Bạch Chi lóe đôi mắt động lòng người, bên trong ảm đạm nhìn Bùi Cửu, “Sẽ.”

“Nếu ta chết thì sao?”

Bạch Chi ngần ra, nhú mày, “Ta cũng không thích cái ‘nếu’ này.”

Bùi Cửu thấy Bạch Chi vì giả thiết của hắn mà tức giận, thoải mái cười to, “Chỉ Nhi ngốc, ta còn chưa cho nàng hạnh phúc, sao nỡ chết đi?” Bùi Cửu dùng chiếc đũa gõ đầu nàng. Bạch Chi không kịp trốn tránh, ăn đau, lấy tay ôm đầu, miệng chu lên, hơi làm nũng, “Chàng nói đi, trừ phi ta thật hạnh phúc, bằng không không cho chàng chết.”

“Một lời đã định.”

“Chàng sẽ làm ta hạnh phúc, đúng không?” Bạch Chi hỏi.

“Ừ, sẽ làm Chỉ Nhi hạnh phúc tựa hoa, nở rộ xán lạn lại tốt đẹp.” Bùi Cửu trêu ghẹo. Bạch Chi cãi lại, “Vậy A Cửu sẽ hạnh phúc tựa như đại thụ, phồn vinh mà tươi tốt.”

“Vì sao là đại thụ, không phải hoa?” Bùi Cửu giả bộ bất mãn. Bạch Chi giải thích nói: “Nhìn bộ dáng chàng như cái vỏ cây già, làm sao giống một đóa hoa?”

“...” Bùi Cửu lại cam chịu. Mỗi khi nói chuyện cùng Bạch Chi, hắn luôn là người chịu thiệt. Bạch Chi thấy Bùi Cửu không nói chuyện, lấy tay quơ quơ

trước mặt Bùi Cửu, bị Bùi Cửu vừa vịn nắm lấy. Trước con mắt của công chúng, cứ như vậy cầm lấy tay nàng, Bạch Chi nhìn không được mặt đỏ tai hồng, “Không cần như vậy.”

“Ta thấy nàng cực kỳ tình nguyện? Còn không giãy dựa mà? Hửm?” Bùi Cửu dùng một tay khác vuốt ve mu bàn tay nàng. Bạch Chi sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, vội rút tay trở về.

Đúng vào lúc này, tiểu nhị đi tới, bê lên đồ ăn Bạch Chi gọi, Bạch Chi khẩn cấp cầm đũa ăn. Bùi Cửu nhìn bộ dáng nàng “gấp gáp”, thất thanh nở nụ cười.

Tiểu nhị nhìn vị khách hàng quen Bạch Chi, có chút kỳ quái. Đây không phải tiểu thiếp của Mộ tướng quân sao? Sao có thể cùng Cửu công tử phong lưu thành tính tới chỗ này dùng bữa, hơn nữa ngôn hành cử chỉ có chút thân mật? Chẳng lẽ nàng bị Cửu công tử mê hoặc? Vụng trộm trốn tướng quân cầu thả cùng hắn? Tiểu nhị nhiệt tâm rất không quen nhìn loại hành vi trơ trẽn này của Bạch Chi, nhưng tự mình chỉ là tiểu nhân vật, không nên biểu hiện ra bất mãn của bản thân. Chỉ có thể âm thầm phỉ nhổ đôi câu nam nữ. Lần thứ hai bụng đồ ăn lên, cố ý bỏ thêm chút nguyên liệu, nguyên liệu này mỹ kỳ danh gọi là... bã đậu.

Món thứ hai bụng lên, cái mũi linh mẫn của Bạch Chi vừa ngửi, “Sao có hương vị bã đậu?”

Tiểu nhị lau mồ hôi một phen, chột dạ nói: “Ảo giác.”

Bạch Chi vốn tưởng rằng đây là ảo giác của chính mình, ai biết, Bùi Cửu trực tiếp đem sơn tra cao đưa cho tiểu nhị, “Vậy người ăn thử xem.”

Sắc mặt tiểu nhị tái nhợt, khó xử nhìn Bạch Chi. Nét mặt Bạch Chi như kiểu “đôi tốt với người”, “Ăn đi.”

Tiểu nhị vô cùng gian khổ vờn tay, nắm lấy một khối sơn tra cao để vào miệng, ăn. Bùi Cửu nói: “Ăn ngon không?” Tiểu nhị thống khổ gật đầu. Nghĩ rằng, cho dù xuống địa ngục, hai người cũng sẽ đi cùng hắn.

Bạch Chi nói: “Vậy người ăn hết đi. Lại mang cho ta một phần khác là được.” Biểu hiện của Bạch Chi rất hào phóng. Tiểu nhị kinh ngạc tròn to mắt, nhìn hai người đang ngồi cười cực kỳ ăn ý. Không thể chọc vào quyền quý! Tiểu nhị bị thống đem toàn bộ sơn tra cao trên bàn nhét vào miệng...

Vì Mộ tướng quân hy sinh lòng lấy.

Khi bụng sơn tra cao lên, đã thay đổi một tiểu nhị khác.

Bạch Chi ăn sơn tra cao, cười như làm trộm, “Chàng cũng ngửi thấy mùi bã đậu.”

“Không, là ta tin tưởng nàng.”

“...”

Bùi Cửu uống trà, “Chúng ta yêu nhau, chẳng phải cần tin tưởng lẫn nhau sao?”

Bạch Chi đỏ mặt, rầu rĩ ăn điểm tâm. Bùi Cửu thấy Bạch Chi thường xuyên đỏ mặt, trong lòng ần ần phát đau. Nàng chưa bao giờ từng có bộ dạng như vậy đối hắn, bộ dáng này quả nhiên chỉ có đối với người âu yếm sao? Quả nhiên nàng không yêu hắn.

Chỉ qua một lần, hắn đã đau lòng như vậy. Người nàng yêu là hắn không sai, dùng tấm lòng bao hàm tình yêu gọi hắn, nhưng điều kiện tiên quyết, lại đắm chìm bên trong tình yêu của nàng đối với người kia. Bùi Cửu hỏi Bạch Chi, “Ăn no chưa? Ta đưa nàng trở về.”

“Đã trở về rồi sao?” Bạch Chi không hiểu lắm. Có lẽ nàng kỳ vọng quá lớn, mới có chút thất vọng. Hai người ra ngoài, ăn một bữa cơm đã xong rồi sao?

Bạch Chi hoàn toàn thất vọng thể hiện trên mặt. Nàng không ản giấu được tâm tình, vừa thấy liền biết tâm tư của nàng, bỗng nhiên Bùi Cửu nắm tay nàng, “Ta muốn sớm đi chuẩn bị sinh lễ, cưới hỏi nàng đang hoảng, đến lúc đó, bọn họ sẽ không dùng ánh mắt kỳ dị nhìn chúng ta.”

Nguyên bản khuôn mặt thất vọng của Bạch Chi, nhất thời biến hóa, khóe miệng mang ý cười.

Bùi Cửu nghĩ, vì tránh đêm dài lắm mộng, hắn làm cho Bạch Chi trở thành người của hắn sớm một chút...

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Sam Y Tận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65

Động tác của Bùi Cửu cực nhanh, chỉ ba ngày, liền nâng sinh lễ đến đây cầu hôn. Bạch Uyên ở đại đường mặt mày hớn hờ ửng phỏ, Bạch Chi thì tại khuê phòng cười như con cóc. Hồng Kiều thấy bộ dáng Bạch Chi thiếu nữ động tình hạnh phúc yêu nhau có thể ở bên nhau, nói móc một chút, “Tiểu

thư rốt cục có thể được toại nguyện. Nhìn cái miệng xem, không khép lại được.”

Bạch Chi nói: “Người nhanh tới đại đường nhìn xem, hôn kỳ định vào lúc nào?”

“Theo tính cách của Cửu công tử, khẳng định là càng nhanh càng tốt.”

Bạch Chi vừa nghe, tâm tình sung sướng không thôi, nhưng vẫn hy vọng muốn biết hôn kỳ ra sao, nàng như trước thúc giục Hồng Kiều đi đại đường nhìn một cái. Hồng Kiều không có cách nào, đành phải dờ khóc dờ cười đi nghe lên.

Trong đại đường, chỉ có Bạch Uyên cùng Bùi Cửu.

Bạch Uyên nói: “Hôn sự của người cùng Bạch Chi, ta tâm niệm đã lâu, không ngờ, người còn sốt ruột hơn so với ta.” Bạch Uyên cười ha ha, hoàn toàn không có bộ dáng âm trầm như bình thường. Bùi Cửu là tâm phúc bên người thái tử, người vô cùng có khả năng lập tức thay thế danh hiệu tướng quân của Mộ Đồ Tô. Thêm nữa, Bạch Chi đã gả một lần, giá trị con người tụt xuống, bây giờ, Bùi Cửu lại nguyện ý dùng kiệu tám người khiêng cưới nàng vào cửa làm chính thê, đây là chuyện Bạch Uyên ước còn chẳng được.

Bùi Cửu chỉ cười cười, “Sợ đêm dài lắm mộng.”

“Nhưng Bùi Tiên Phong, có một chuyện, ta cực kì tò mò, lúc trước người chỉ nói cho ta, chỉ cần đem Chi Nhi nhốt trong phòng một tháng, Chi Nhi sẽ đồng ý hôn sự này. Ta xem thái độ gần đây của Chi Nhi đối với người, luôn cảm thấy nàng yêu người, đây là cơ gì?” Bạch Uyên cũng là người am hiểu, rõ ràng Bạch Chi yêu Mộ Đồ Tô, sao chỉ trong một tháng, liền thay lòng đổi dạ? Sự tình cực kì kỳ quái.

Bùi Cửu chỉ nói: “Đây là bí phương gia truyền của tại hạ, khó lòng bẩm báo.”

Bạch Uyên ngăn ra, ha ha cười nói: “Như vậy! Tóm lại, Chi Nhi cam tâm tình nguyện gả cho người, luôn tốt hơn so với bị ta bức bách.”

“Việc này nếu có thể thành, không thể không nhắc đến công lao của nhạc phụ đại nhân. Nếu không phải ông ở trước mặt hoàng thượng đề nghị Nam Chiêu công chúa gả cho Mộ Đồ Tô, trên triều, ông lại khắp nơi đối nghịch cùng Cung Thân Vương, làm cho tức giận của ông ta đối với ông trút lên trên người Chi Nhi, do đó tạo áp lực với Mộ Đồ Tô, Mộ Đồ Tô cũng sẽ không thể bỏ được Chi Nhi như thế.”

“Mộ Đồ Tô có tiếng hiếu thuận, mà Cung Thân Vương có tiếng tâm ngoan thủ lạt, thêm Nam Chiêu công chúa ở phủ, Cung Thân Vương vì ổn định thế lực Nam Chiêu, nhất định không để Nam Chiêu công chúa chịu thiệt thòi, Chi Nhi hiển nhiên là chướng ngại, lại là nữ nhi của bản quan, Cung Thân Vương động thủ, nhất định sẽ không nương tay.”

“Đúng vậy, Bạch đại nhân vì suy nghĩ cho Chi Nhi, mới hao tâm tổn sức như thế.” Bên trong mắt Bùi Cửu lóe quang mang cơ trí, nhìn Bạch Uyên chột dạ xấu hổ cười. Bùi Cửu nhắc cô họ, “Tốt lắm, Bạch đại nhân, hôn kỳ định vào giữa tháng được không?”

“Bùi Tiên Phong coi trọng Chi Nhi như thế, tất nhiên là lựa chọn ngày hoàng đạo, bản quan không có ý kiến.”

“Như vậy hôn sự đã định ra rồi, tiểu tể* còn có việc trong người, cáo lui trước.”

Bạch Uyên gật đầu, gọi gia đình đưa hán rời đi. Hồng Kiều luôn luôn núp ở phía sau đường nghe lên tự mình lĩnh ngộ gật đầu, chạy đến phòng Bạch Chi báo cáo “quân tình”.

“Tiểu thư, người biết vì sao Mộ tướng quân hưu người không?”

“Phẩm hạnh ta không hợp, làm hấn tức giận.” Bạch Chi thấp phần không cho là đúng. Ở trí nhớ bây giờ của Bạch Chi, nàng nhớ cực kì mơ hồ, chỉ biết nàng rõ ràng yêu thương Bùi Cửu, lại bị bức ép gả cho Mộ Đồ Tô, nhận hết ủy khuất, sống rất không thoải mái, khó khăn lắm mới trốn ra “địa ngục”, không muốn nhớ lại đoạn chuyện cũ không thoải mái này.

“Kỳ thực Mộ tướng quân là vì bảo vệ người! Hấn biết Cung Thân Vương sẽ đối xử bất lợi với người, mà bản thân lại không đủ năng lực bảo vệ người...” Hồng Kiều còn chưa nói hết, Bạch Chi lập tức tiếp lời, “Cho nên lựa chọn hưu ta, bảo vệ ta? Vớ vẩn! Con mắt nào của người nhìn thấy hấn đối đãi tốt với ta?”

Hồng Kiều mím môi, liên tục lắc đầu. Hình như trong trí nhớ của nàng, chưa từng có.

“Không cần nghĩ tới người đàn ông này, việc ta giao người làm, đã tìm hiểu ra chưa?” Bạch Chi sốt ruột hôn kỳ của bản thân, vội vàng hỏi Hồng Kiều. Hồng Kiều gật đầu như đả oai, “Hiển nhiên. Hồng Kiều ra trận, còn hơn thiên quân vạn mã!”

“Được rồi, đừng múa mép khua môi, khi nào?”

“Giữa tháng sau.”

“Giữa tháng sau?” Bạch Chi bấm đốt ngón tay, “Vì sao muộn như vậy? A Cửu rõ ràng nên sớm cưới ta chứ!”

“Nhất định là ngày hoàng đạo.”

“Ai biết! Nhưng bây giờ cách giữa tháng sau những một tháng, trong một tháng này chẳng lẽ không có ngày hoàng đạo khác sao?”

Bộ dáng Bạch Chi hận không thể gả, khiến cho Hồng Kiều cười há to miệng. “Nếu như tiểu thư không tin, có thể đến chùa miếu hỏi một chút, dù sao nhân rồi cũng là nhân rồi, nếu có ngày hoàng đạo, trực tiếp đi Bùi phủ tìm Cửu công tử cũng được.”

“Này...” Bạch Chi có chút thẹn thùng, nào có nữ tử giống nàng, khẩn cấp muốn thành hôn như vậy? Có chút khác với lẽ thường. Hồng Kiều nói: “Nhìn xem, ngại hôn kỳ muộn, lại không dám đi tranh thủ, tiểu thư, người muốn gây chuyện gì?”

Bạch Chi bất cứ giá nào, “Đi, chúng ta tới chùa miếu.”

Hồng Kiều không thể chống đỡ được lác đầu, như thế này mới đúng!

Cũng không biết hôm nay là ngày gì, chùa chiền đều hương khói nghi ngút, người đi qua đi lại nói liên không dứt, xe ngựa của Bạch Chi trực tiếp đỗ tại giữa sườn núi. Bất đắc dĩ, Bạch Chi đành phải đội khăn lạnh đi bộ lên núi.

Càng gần đỉnh núi, Bạch Chi càng không thờ nổi, cảm thấy cực kì khổ sở. Hồng Kiều nói: “Tiểu thư, nhiều người như vậy, mặc dù lên tới nơi, đến phiên ta, cũng đã buổi tối, không bằng sáng mai lại đến đi.”

“Không được bỏ dở nửa chừng, tiếp tục.” Bạch Chi khê cần môi, tiếp tục đi tới. Hồng Kiều thấy Bạch Chi nỗ lực như vậy, rất bất đắc dĩ, có lẽ tiểu thư nhà nàng cực kỳ yêu Cửu công tử đi.

Hôm nay Mộ Đồ Tô cùng vương phi dâng hương xong, định đi xuống núi trước, ở cửa lên núi, lại ngẫu nhiên gặp Bạch Chi. Hắn cứ như vậy ở trên cao nhìn xuống xem Bạch Chi nỗ lực đi lên trên, cứng cỏi mà cố chấp. Mộ Đồ Tô nắm chặt tay, yên lặng nhìn nàng, mong đợi nàng có thể ngẩng đầu, liếc hắn một cái. Theo tính cách Bạch Chi, nàng sẽ trực tiếp không nhìn hắn, cùng hắn gặp thoáng qua. Nhưng hắn cũng không hy vọng kết quả này.

Kết quả, lại như hắn suy nghĩ. Chẳng qua không phải Bạch Chi cố ý không nhìn hắn, mà là từ đầu đến cuối nàng cũng không ngẩng đầu liếc hắn một cái, chuyên tâm leo núi. Mộ Đồ Tô quay lại nhìn bóng lưng Bạch Chi, nỗ lực khuyên bản thân không cần đoán mò, nàng lên núi làm chi? Nhưng chân lại không nghe sai sử, đi theo phía sau nàng.

Trên núi phía đông kinh thành có rất nhiều chùa miếu, Bạch Chi quyết định lựa chọn chùa miếu ít người nhất, nhưng dù vậy, Bạch Chi vẫn phải đợi đến chạng vạng, không biết mỏi mệt. Mà Mộ Đồ Tô cũng ở cách đó không xa yên lặng nhìn chăm chú vào nàng. Rốt cuộc là chuyện gì, làm cho nàng kiên trì như thế?

Rốt cuộc đến phiên Bạch Chi. Bạch Chi khấu đầu ba cái phía trước bồ đoàn, hồi hòa thượng bên cạnh: “Ta muốn hỏi nhân duyên.”

“Mời cô nương nói.”

“Khi nào ta đại hôn?”

Hòa thượng không ngờ Bạch Chi trực tiếp như thế, “Năm nay, không có.”

Bạch Chi sững sờ, không biết phản ứng như thế nào. Nhưng Hồng Kiều không phục, thì thầm, “Làm sao có thể? Giữa tháng sau tiểu thư nhà ta đại hôn, ông tính tính giữa tháng sau xem.”

Giữa tháng sau đại hôn? Mộ Đồ Tô như bị sét đánh, trở mắt ở đằng kia.

“Giữa tháng sau mặc dù là ngày hoàng đạo, nhưng là ngày cô nương nhiều tai nạn, càng không đại hôn.”

“Nói bậy.” Hoàng đế chưa vội thái giám đã vội, Hồng Kiều càng thêm không phục, “Khó trách nơi này hương khói quanh quệ so với chùa miếu khác, nhất định là con lừa ngốc nhà ông nói lung tung.”

“A đi đà phạt! Cô nương không cần nói lung tung.”

Bạch Chi một câu cũng không nói, mắt hồng mắt vía đứng dậy rời đi. Hồng Kiều vội vàng đi theo, khuyên giải Bạch Chi, “Tiểu thư, nhất định bọn họ nói lầm, hôn sự của tiểu thư cùng Cửu công tử tất nhiên có thể thuận lợi hoàn thành.”

Có người lác mình chặn đường đi của bọn họ. Bạch Chi giương mắt nhìn lại, là Mộ Đồ Tô, sắc mặt nàng lộ ra chán ghét.

“Nàng muốn thành thân cùng Bùi Cửu?” Sắc mặt Mộ Đồ Tô tái nhợt, thống khổ nhìn Bạch Chi.

“Cùng người có quan hệ gì đâu?” Bạch Chi nhìn cũng không muốn nhìn hắn.

Mộ Đồ Tô lại bóp cảm nàng, hung hăng nói: “Nhìn ta nói chuyện.”

Bạch Chi ăn đau nhứt mồm, theo dõi mắt hắn nói: “Lúc trước nếu không phải vì ngươi, ta sớm thành thân cùng A Cửu! Ngươi có biết ngươi phiền toái đến mức nào sao? Ta đã không phải tiểu thiếp của ngươi, mời ngươi không cần động tay động chân với ta.” Bạch Chi xoay mặt, thoát khỏi tay hắn, bước nhanh rời đi. Mộ Đồ Tô thất hồn lạc phách nhìn chằm chằm mặt đất, như mất linh hồn, trong đầu không ngừng hiện lên lời nói mới vừa rồi của Bạch Chi. Hắn thê lương nở nụ cười.

Mới vừa rồi trong con người nàng toát ra chán ghét, là thật, nhìn hấn một cái, cũng cảm thấy ghê tởm.

Thì ra, nàng luôn yêu Bùi Cửu, là hấn, hoành đảo đoạt ái! Nhưng bản thân thật đáng chết, rõ ràng biết địa vị của mình trong lòng nàng, vì sao vẫn không cam lòng như vậy, thậm chí ôm nàng, gọi “Chi Nhĩ”?

Hấn đã bắt trị.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Sam Y Tận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

Bạch Chi đang chờ đợi hôn kỳ, triều đình xảy ra rất nhiều chuyện. Chẳng hạn như, hoàng thượng bệnh tình nguy kịch, thái tử tạm thời chấp chính, thế lực của tam hoàng tử bị ép không gượng dậy nổi. Đồng thời, Mạc Bắc náo động, nghe đồn muốn thừa dịp này mà vào, tấn công Quang Huy vương triều.

Nhưng đây chỉ là nghe đồn, còn chưa được chứng thực. Nhưng lời đồn này, đủ để cho triều đình khủng hoảng. Bảy năm trước Mạc Bắc bị Nam Chiếu công phá, lấy thái tử làm con tin đưa tới Nam Chiếu, mới bảo vệ được quốc gia. Bọn họ nhận ra quân đội hùng mạnh là lợi thế củng cố đất nước, dùng thời gian bảy năm nuôi quân tinh nhuệ, phản công Nam Chiếu, cuối cùng thành công, đổi về thái tử của bọn họ. Thế xác và tinh thần của Quang Huy vương triều đã mỏi mệt, sớm không còn khí lực nghênh chiến. Nếu đánh tiếp, tất bại!

Bùi Cửu thường xuyên đến Bạch phủ, vào thư phòng Bạch Uyên, ngày ngốc một ngày. Hồng Kiều đoán, “Tiểu thư, người nói Cửu công tử, có phải mỗi ngày đều thúc giục lão gia sớm tổ chức hôn kỳ hay không?”

Bạch Chi làm như Hồng Kiều không có đầu óc, mắt tròn trắng, “A Cửu đang làm chính sự.”

“Có chính sự gì quan trọng hơn hôn sự của hấn với tiểu thư?” Hồng Kiều ngoéo miệng, cực kỳ bất mãn. Bạch Chi nhìn Hồng Kiều khẩn cấp như vậy, cười nói: “Ta nói người, hoàng đế còn chưa vội thái giám đã vội, hay là người khẩn cấp muốn làm nha hoàn hồi môn của ta, muốn thông đồng với Cửu công tử?”

Hồng Kiều ngẩn ra, vội vàng quỳ xuống kêu oan, một phen nước mắt một phen nước mắt lên án sự trung thành của nàng. Bạch Chi thấy nàng sợ tới mức nước mắt chảy ròng, có chút hoảng, vội nâng nàng dậy, dỗ khóc dỗ cười lau lệ cho nàng, “Người làm chi? Ta chỉ nói đùa.”

“Tiểu thư, đây cũng không phải là nói đùa, đề cập đến vấn đề đạo đức của em. Hồng Kiều chưa từng đọc sách, nhưng biết rõ một đạo lý, thò không ăn cỏ gần hang!”

“...” Đây là kiểu so sánh gì? Bạch Chi lấy ngón tay chọc chọc trán Hồng Kiều, “Người đây là đem bản thân so sánh với thỏ, còn A Cửu nhà ta là cò?”

“Tiểu thư, em sai lầm rồi...” Hồng Kiều vội trốn tránh Bạch Chi công kích, chạy ra bên ngoài, thò đầu nói với Bạch Chi: “Tiểu thư, em thấy người khát nước, em đi nấu nước pha trà cho người.” Công phu của Hồng Kiều nhanh như chớp, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Bạch Chi suy nghĩ, có lẽ Hồng Kiều đúng là một con thỏ, gặp chuyện chạy nhanh không ai sánh bằng.

Đại hôn đã đến. Lòng Bạch Chi tràn đầy chờ mong ngày này. Khách khứa ăn uống linh đình, khuôn mặt tươi cười trong suốt, bộ dáng hưởng lạc thiên hạ thái bình. Đây là lần thứ hai Bạch Chi ở phòng mình, xuất giá. Một lần lúc trước, Bạch Chi xem nhẹ, mà đoạn trí nhớ kia cũng mơ hồ, đối với người mình chán ghét, nàng luôn chưa từng nghĩ tới việc lưu giữ lại nhiều trí nhớ. Rốt cục nàng có thể thuộc về A Cửu, người đàn ông nàng thích lâu như vậy. Vừa nghĩ đến bộ dáng A Cửu, Bạch Chi liền tràn đầy ý cười. Bà mồi sơ tóc cho nàng nhìn thấy, vui tươi hơn hờ nói: “Còn chưa xuất giá đâu, tân nương đã chịu không nổi sao?”

Bạch Chi cười yếu ớt, “Tâm tình rất vui.”

“Động phòng càng vui hơn.” Bà mồi tặc cười nháy mắt hướng Bạch Chi. Bạch Chi kinh ngạc một trận, nhất thời không biết biểu hiện như thế nào, chỉ cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Tin tức tiểu thiếp bị huỷ của Mộ tướng quân tái giá, lan nhanh truyền xa ở kinh thành. Chỉ vì lần này người được gả là cấp dưới trực hệ của Mộ Đồ Tô, Bùi Tiên Phong. Mặc dù Bùi Cửu vẫn là Bùi Tiên Phong, nhưng bởi vì quy về đẳng thái tử, đẳng thái tử lại đang tạm thời có ưu thế, Bùi Cửu vô cùng có khả năng thăng chức rất nhanh, mà Mộ Đồ Tô sắp đại bại.

Nam Chiếu tiểu công chúa biết được tin tức Bạch Chi phải lập gia đình, có chút kỳ quái, nhưng thấy bộ dáng Mộ Đồ Tô buồn bức không vui, lại làm ra một bộ hiền lương thực đức. Hơi thờ vào động chưa tan, cực lạnh, Mộ Đồ Tô nghe gió thổi bôn chồn bên ngoài, nỗi lòng có chút phức tạp.

Nam Chiếu tiểu công chúa Ngọc Linh tay cầm một bộ áo khoác, định phủ thêm cho Mộ Đồ Tô, Mộ Đồ Tô giống như được báo trước, nghiêng thân, dự

định trở về phòng. Ngọc Linh có vẻ bất khoái thu hồi áo khoác, thương xót nói: “Tướng quân, việc chàng hưu Bạch Chi, ta không tham gia nửa phần, vì sao tướng quân muốn đối đãi với ta như thế? Nói như thế nào ta cũng do tướng quân dùng kiêu lớn tám người khiêng nâng vào cửa, phụ vương viết mấy phong thư, ta còn chưa trả lời đâu.” Lời nói này giống như ai oán giống như uy hiếp, làm cho tâm tình phiền chán của Mộ Đồ Tô tăng thêm phần nộ. Mộ Đồ Tô cười lạnh với nàng, “Nếu như muốn sống tiếp tục làm tướng quân phu nhân, làm ơn dùng giọng điệu thân thiết viết thư đưa tới Nam Chiếu!”

Đôi môi Ngọc Linh khép chặt, gắt gao nhìn chăm chú vào Mộ Đồ Tô. Mộ Đồ Tô nói: “Đừng cho là ta không biết Nam Chiếu các cô bàng môn tà đạo! Ta chỉ không biết các cô thông đồng cùng Bùi Cửu khi nào. Thế nào? Nam Chiếu lựa chọn phụ tá thái tử?”

Ngọc Linh nghe khuôn mặt mê mang.

Mộ Đồ Tô bỗng nhiên lấy ra một cây hương lớn bằng ngón giữa. Ngọc Linh nháy mắt không còn lạnh nhạt, gắt gao mím môi.

“Hương này, nhiều thế hệ hoàng thất Nam Chiếu các cô cực kì trân quý, chỉ có năm bao! Tương truyền đây là quốc sư đầu tiên của Nam Chiếu nghiên cứu phát triển mà thành. Tụ tập không chỉ có cổ độc am hiểu nhất của Nam Chiếu, còn có nước suối Vong Xuyên ở cực bắc Mạc Bắc, đương nhiên, còn có rất nhiều thành phần không biết. Hương này do ai mở bao, đó là người hạ cổ, người hạ cổ chỉ cần đem tóc của người bị hạ cổ đốt thành tro tàn dính trên hương, làm cho người bị hạ cổ ngửi hương đi vào giấc ngủ một tháng, người bị hạ cổ sẽ điên cuồng mà yêu người hạ cổ. Tên gọi của hương này, là ‘Thương tâm’. Thật là một cái tên dễ nghe.”

Ngọc Linh biết chân tướng bị vạch trần, thẹn quá thành giận, “Việc này, sao chàng biết? Đây là bí mật của hoàng tộc ta, ngoại trừ ta cùng quốc sư, không có người hiểu.”

“Tỷ tỷ cô để ta truyền lời cho cô, những gì gây ra trên người nàng, nàng sẽ hoàn trả gấp bội!”

Ngọc Linh hung hăng cắn răng, “Bản công chúa phải về Nam Chiếu, gọi phụ vương diệt các người.”

Mộ Đồ Tô lại nói: “Đã quên nói cho cô, trong khoảng thời gian này cô chuẩn bị ‘Thương tâm’ cho ta, ta vô phúc tiêu thụ, lãng phí thật đáng tiếc.”

Ngọc Linh đương trường bị dọa ngốc. Đôi mắt Mộ Đồ Tô âm trầm yên lặng nhìn chăm chú vào Ngọc Linh, “Đời này ta ghét nhất bị người khác tính kế, tính kế ta một lần, ta muốn cô trả giá đại giới thảm trọng. Người đâu!”

Từ đường ngoài hành lang chạy đến vài tên thị vệ. Mộ Đồ Tô nói: “Phu nhân thông dâm cùng súc sinh, thấy tình yêu này thảm thiết, bản tướng quân liền thành toàn nàng! Mang nàng đi gặp súc sinh kia đi.”

Hai mắt Ngọc Linh tròn trừng, cực kỳ kiêu ngạo, “Người dám! Ta là Nam Chiếu tiểu công chúa, người có biết hậu quả?”

“Cô quên lời nói đại công chúa nói cho cô sao? Những gì gây ra trên người nàng, nàng sẽ hoàn trả gấp bội. Cô tính kế nàng, làm hại nàng rơi vào trong tay thái tử Mạc Bắc, nàng sẽ dễ dàng tha cho cô sao? Theo ta biết, sở dĩ Nam Chiếu tiểu công chúa không giống người chị song sinh Nam Chiếu đại công chúa, là vì hồi nhỏ Nam Chiếu tiểu công chúa bị phóng hỏa, không cẩn thận hủy dung mạo, suốt ngày lấy mặt nạ da người gặp người khác. Bởi vì dung mạo bị hủy, cực kỳ thích đồ vật đẹp, thấy đều muốn chiếm làm của riêng. Tiểu công chúa lấy bộ mặt nào gặp người? Đại công chúa dư sức tạo ra một tiểu công chúa giả.”

“Mộ Đồ Tô!” Ngọc Linh giống như điên cuồng muốn xé rách Mộ Đồ Tô, thị vệ một bên chen chúc ngăn nàng lại. Ngọc Linh ôm nỗi hận nhìn Mộ Đồ Tô, Mộ Đồ Tô lại không cho là đúng, mắt lạnh nhìn nàng, “Chuyện lớn nhất cô làm sai, chính là muốn giữ lấy ta. Mà ta, chỉ cho phép Bạch Chi giữ lấy ta!”

Mộ Đồ Tô định trở về phòng. Ngọc Linh lại dắt cổ họng điên cuồng cười, “Cả đời nàng cũng không muốn giữ lấy người. Người có biết phương pháp giải ‘Thương tâm’ là gì sao? Không phải người bị hạ cổ chết, thì phải là người mà lúc trước người bị hạ cổ yêu nhất chết! Ha ha, người Bạch Chi yêu nhất là người, nhưng Mộ Đồ Tô, các người vĩnh viễn không thể tiếp tục yêu nhau, vĩnh viễn không có khả năng ở cạnh nhau, vĩnh viễn!” Ngọc Linh bị thị vệ cường chế lôi đi, mà thanh âm của nàng lại quanh quẩn trong không trung, thật lâu chưa tắt.

Vĩnh viễn không thể tiếp tục yêu nhau, vĩnh viễn không thể ở cạnh nhau, vĩnh viễn...

Ngọc Linh là người hạ cổ, nguyên bản người bị hạ cổ là Mộ Đồ Tô, Mộ Đồ Tô lại thay binh đổi tướng, nghe nói người bị hạ cổ là một con hổ. Trong một nhà giam bí mật ở ngoại ô, thường thường truyền đến một trận tiếng hổ tru lên, cùng với tiếng một cô gái thét chói tai.

Chạng vạng, tiếng chiêng trống vang lên, chủ rước tân nương bắt đầu hành lễ. Cho dù Bạch Chi bị hi khăn che mặt, cũng không che giấu được tươi cười hớn hớn. Nàng cầm hoa cầu hôn Bùi Cửu cùng cầm hoa cầu hôn bên kia, tuy chỉ có thể nhìn thấy giày...

Bạch Chi ngẩn ra. Trước kia nàng từng làm giày cho Bùi Cửu, vừa thấy liền biết cỡ giày, sao hôm nay nhìn, dường như giày của Bùi Cửu nhỏ hơn một chút?

“Chi Nhi!” Bùi Cửu gọi nàng một tiếng. Bạch Chi hoàn hồn, lại phát hiện bản thân không còn tiếp tục đi, đứng trệ ở cửa đại đường. Nhất thời mặt Bạch Chi hồng thắm, vội vàng nhắc chân đi vào.

Nhất bái thiên địa, nhị bái cao đường...

Người tụng lễ còn chưa đọc xong “Phu thê giao báỉ”, bỗng nhiên có người chạy vào, hô, “Bùi Cửu tiếp chỉ!”

Người đến là Mộ Đồ Tô, trong tay hắn cầm một quyển hoàng cầm, là thánh chỉ. Bùi Cửu nhíu mày nhìn Mộ Đồ Tô, rất bất mãn hắn “kịp thời”. Bạch Chi bởi vì kinh hoàng, xóc lên hi khăn, trở mắt nhìn Mộ Đồ Tô. Mộ Đồ Tô không nhìn nàng, sợ bản thân không khống chế được, nhìn thấy nàng vì người khác mặc áo cưới, đây là chuyện tàn nhẫn cỡ nào?

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, khu vực phòng thủ phương bắc báo nguy, mệnh Bùi Tiên Phong ra roi thúc ngựa tiến đến trợ giúp. Không được sai lầm. Khâm thủ.”

Bùi Cửu nghiêng răng nghiêng lợi, “Tạ chủ long ân.”

Bùi Cửu đứng dậy, hướng tới trước mặt Mộ Đồ Tô đang thờ hồn hèn, mỉm cười nói: “Tướng quân thật sự đã làm hết phận sự, khẩn cấp đến tuyên chỉ như thế.”

“Hoàng mệnh làm khó, mời Bùi Tiên Phong, quân đội đã đợi bên ngoài.”

“Tướng quân không đi sao?”

“Hiển nhiên đồng hành cùng ngài.”

“Như vậy a...”

Bỗng nhiên Bùi Cửu ôm ngang Bạch Chi đang sững sờ một bên, nói với Mộ Đồ Tô: “Một mình mang gia quyến, quân pháp xử trí như thế nào?”

“Năm mươi đại bản. Còn muốn bảo đảm chi tiết lên hoàng thượng.” Mộ Đồ Tô hí mắt, đem ánh mắt chuyển tới Bạch Chi đang được Bùi Cửu ôm trên tay.

“Như vậy ta nguyện ý chịu năm mươi đại bản này. Về phần hoàng thượng, còn thỉnh ngài trở về bảo đảm.” Bùi Cửu không để ý biểu tình mọi người ghen ghét nhìn trần trối, cúi đầu với Bạch Uyên, “Phu thê giao báỉ cùng động phòng, ta cùng Chi Nhi sẽ hoàn thành ở nơi khác, còn thỉnh nhạc phụ đại nhân yên tâm.”

Bạch Chi vừa nghe, mặt ngượng ngùng cúi xuống, khóe miệng lại dương lên nụ cười hạnh phúc.

Mộ Đồ Tô nắm chặt tay, nhìn xuống không bùng nổ.

Vĩnh viễn không thể tiếp tục yêu nhau, vĩnh viễn không thể ở cạnh nhau, vĩnh viễn...

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Sam Y Tận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67

Bạch Chi mặc một thân áo cưới theo quân, luôn có một phen ý nhị. Bạch Chi đề nghị với A Cửu để nàng đổi trang phục, nhưng bởi vì hoàng mệnh làm khó, ngay cả thời gian thay quần áo cũng không có. Điều này làm cho Bạch Chi cực kỳ xấu hổ, nàng cùng A Cửu cười tuần mã cao lớn một thân hồng trang rêu rao khắp nơi, nàng cũng không dám nhìn nét mặt khác nhau của dân chúng bốn phía.

Thậm chí nàng nghe bên cạnh có người nói: “Tiểu thiếp của Mộ tướng quân thành tân nương của Bùi Tiên Phong, có phải Mộ tướng quân đưa cho Bùi Tiên Phong hay không?”

“Ta thấy hình như là thế, từ khi Mộ tướng quân cưới Nam Chiếu công chúa, lập tức hừ. Chắc là Nam Chiếu tiểu công chúa quá anh dũng, Mộ tướng quân không dám chọc! Trước kia, Mộ tướng quân cực kỳ cung chiêu tiểu thiếp này mà!”

“Đúng vậy!”

Bạch Chi cũng không thích bọn họ đem nàng cùng Mộ Đồ Tô kéo vào một chỗ. Bùi Cửu thấy nàng mất hứng, nghiêng thân tới gần nàng, “Sao thế?”

Bạch Chi bị hắn làm ra động tác vô cùng thân thiết trước công chúng liền phát hoảng, vội lắc thân mình, để hắn tiết chế một chút, Bùi Cửu ngược lại càng thêm làm càn, hướng bên tai nàng thổi nhiệt khí, nhìn thấy bộ dáng Bạch Chi, hắn cười há to miệng. Ánh mắt Bùi Cửu bỗng nhiên chuyển hướng Mộ Đồ Tô chậm rì rì cười ngửa ở phía sau, ánh mắt hai người chạm vào nhau, trên mặt Bùi Cửu tràn đầy ý cười đắc ý, mặt Mộ Đồ Tô lại càng thêm âm lãnh.

Sinh thời, không thể tiếp tục yêu nhau, không thể ở cùng nhau. Mộ Đồ Tô ngóng nhìn bóng lưng Bạch Chi. Hắn suy nghĩ, nếu như lúc trước hắn nhận túi

huong của Nam Chiếu tiểu công chúa, có lẽ hân cũng sẽ yêu tiểu công chúa, cùng nàng ta phu thê tình thâm, sẽ không tiếp tục đau lòng vì Bạch Chi, không tiếp tục ảo tưởng kỳ tích có thể xuất hiện, bọn họ còn có thể ở cùng nhau, còn có thể giống như trước kia, cùng đi từ lâu đứng đầu kinh thành ăn đầu sư từ kho tàu, sơn tra cao, buổi tối ôm nhau mà ngủ.

Dưới ánh nhìn của dân chúng, quân đội ra khỏi kinh thành. Nửa canh giờ, bọn họ tới trạm dịch ngoại ô kinh thành, định ở đây ngủ một đêm. Bùi Cửu lại đề nghị, thừa dịp rảnh rỗi, đem hôn lễ hoàn thành. Mà “Cao đường” bởi vậy do người lớn nhất trong đội ngũ – Mộ Đồ Tô đảm nhiệm. Một hàng binh lính gặp việc vui, lại là hân tử thô lỗ, không chú ý tới mặt Mộ Đồ Tô dần dần chuyển xanh, còn hùa nhau đẩy Mộ Đồ Tô lên cao đường. Mộ Đồ Tô lạnh lùng, bọn lính lúc này mới hiểu được sát ngôn quan sắc*, lập tức đình chỉ cãi vã. Bùi Cửu cũng không sợ chết, ôm Bạch Chi đi tới trước mặt Mộ Đồ Tô, “Tướng quân, chẳng lẽ ngươi không chúc phúc chúng ta sao?”

Mộ Đồ Tô gắt gao nhìn chằm chằm Bùi Cửu, đôi mắt tràn ngập tức giận. Khóe miệng Bùi Cửu khẽ nhếch cười nhìn lại hân, ai cũng không thấy, chỉ có Mộ Đồ Tô có thể nhìn thấy trong mắt hân sâu nhất hận ý. Hân cướp đi kiều ngạo tự tôn của Bùi gia, còn gián tiếp hại chết phụ thân hân. Mộ Đồ Tô thấu hiểu, hân tức giận không phải vì điều này, mà là Bùi Cửu lợi dụng Bạch Chi để trả thù hân!

Mộ Đồ Tô nói một phen lời nói có thâm ý, “Ngươi thật sự yêu nàng sao? Dùng một trái tim đầy ngập chân tình, không hề tạp niệm yêu nàng sao?”

Bùi Cửu ngẩn ra. Mộ Đồ Tô lại nhìn Bạch Chi, Bạch Chi nhú mày, cũng không cho Mộ Đồ Tô sắc mặt tốt. Người đàn ông trước mắt này, vì sao dùng ánh mắt thương tình nhìn nàng? Rõ ràng là hân chỉ thấy người mới cười không nghe người cũ khóc, coi như nàng thương hại hân, nhưng lời nói của hân thực sự quái dị.

“Tướng quân giáo huấn phải.” Bùi Cửu bỗng nhiên nở nụ cười, đôi mắt sâu sắc nhìn chằm chằm Mộ Đồ Tô, “Ta chắc chắn dùng một trái tim đầy ngập chân tình yêu nương tử của ta, không rời không bỏ.” Hân bỗng nhiên ôm sát Bạch Chi. Bạch Chi dọa, vội nghiêng đầu nhìn hân, Bùi Cửu hướng nàng hé miệng cười, “Nương tử, nàng sẽ dùng chân tình đối đãi sao?”

Bạch Chi ngẩn người, mặt đỏ bừng, oán trách nhìn hân, rất không quy củ, trước mặt người bên ngoài nói chút lời nói làm chút chuyện xấu hổ. Bùi Cửu thấy Bạch Chi ngượng ngùng cúi đầu, nở nụ cười. Ánh mắt Mộ Đồ Tô chăm chú nhìn bộ dáng Bạch Chi phục tùng cười. Hân thích nhất bộ dáng tiểu nữ tử của nàng phục tùng cười yếu ớt, vừa mịn vừa xấu hổ, chỉ vì một người. Nhưng tươi cười như vậy, cuộc đời này sẽ không bao giờ nở rộ vì hân nữa. Mộ Đồ Tô nhìn không được muốn đưa tay vén sợi tóc trước trán nàng, tay vươn ra treo giữa không trung, đã thấy Bùi Cửu phóng tới một đạo ánh sáng lạnh. Giống như nói với hân “Thử xem”. Mộ Đồ Tô trào phúng khẽ cười, thu tay. Bùi Cửu nói: “Tướng quân, lên cao đường đi? Chúng hôn cho ta cùng Chi Nhi?”

Mộ Đồ Tô nhìn thấy binh lính dưới đài lòng tràn đầy chờ đợi nhìn hân, hân biết rõ, bây giờ là thời kỳ phi thường, nếu như hai đại chủ tướng có mâu thuẫn, sẽ cực kỳ ảnh hưởng tới sĩ khí. Thế lực của tam hoàng tử bị rơi vào yếu thế, trận chiến này, hân không thể thua, không thể để thái tử chui chỗ trống, tìm lý do làm suy yếu quyền lực của hân. Mộ Đồ Tô chịu đựng nỗi đau như dao cắt trong ngực, mỉm cười nói với Bùi Cửu: “Bùi Tiên Phong coi trọng bản tướng quân như thế, tự nhiên cung kính không bằng tuân mệnh.” Hân mặt mang tươi cười ngồi trên cao đường.

Binh lính dưới đài tập thể hô to, trên mặt tràn đầy vui vẻ. Bùi Cửu nhìn chăm chú vào khuôn mặt Mộ Đồ Tô không hề gợn sóng, nhất thời nảy sinh một phần kính ý, thật sự là trung thần. Loại tinh thần này, hân không làm được.

“Phu thê giao bái, đưa vào động phòng!” Binh lính tưng lên cao vút kêu xong, dưới đài bắt đầu châu đầu ghé tai, bắt chọt truyền đến tiếng cười dâm uế. Bỗng nhiên Bùi Cửu ôm lấy Bạch Chi, chế nhạo đám binh lính kia, “Hôm nay Bản Tiên Phong động phòng, không cho các ngươi nhìn lên!”

“Ha ha, Tiên Phong đi thôi. Chúng ta canh chừng cho người.” Binh lính cùng kêu lên. Bùi Cửu hướng bọn họ cười cười, quay lại nhìn về phía Mộ Đồ Tô, “Tướng quân, ta không khách khí.”

Mộ Đồ Tô không trả lời. Bùi Cửu đang muốn làm cho hân nổi giận, trước mặt binh lính, xé rách da mặt sao? Trên mặt Mộ Đồ Tô đậm cười, trái tim lại như đang lấy máu, “Xin cứ tự nhiên.”

Trên mặt Bùi Cửu lại không có nét mặt thất vọng, hướng Mộ Đồ Tô cười sáng sủa, đem ánh mắt chuyển hướng Bạch Chi. Bạch Chi lại nhìn chằm chằm giày Bùi Cửu. Bùi Cửu tươi cười trong suốt vừa ôm nàng đi tới “phòng” bọn họ, vừa hỏi: “Chi Nhi, nàng nhìn cái gì?”

Bạch Chi quay đầu nhìn về phía Mộ Đồ Tô, “Chân chàng khó giữ ấm. Ta mới nhìn thấy giày trên chân Mộ Đồ Tô, tuy có chút cũ, nhưng thật sự ấm. Ta muốn làm giày cho chàng. Giày lúc trước làm cho chàng, chàng cảm thấy thế nào?”

Tươi cười trên mặt Bùi Cửu nháy mắt cứng ngắc, hân nói: “Lúc trước?”

Bạch Chi nói: “Chàng không nhớ rõ sao? Ở Vô Hồi Lâm...”

Bùi Cửu biết Bạch Chi cùng Mộ Đồ Tô mất tích ở Vô Hồi Lâm, cảm tình của bọn họ bắt đầu ở Vô Hồi Lâm sao? Nếu lúc trước hân không nghĩa vô phần cô* đi cứu phụ thân cùng Thất ca, không kịp trở về, Bạch Chi cùng Mộ Đồ Tô có nhiều kỷ niệm cùng nhau như vậy hay không?

Hân cảm giác bản thân đang sinh hoạt trong bóng dáng tình yêu của bọn họ, buồn thờ không nổi. Bạch Chi, thật sự yêu hân sao? Hay là yêu tình yêu thuộc về Mộ Đồ Tô? Bạch Chi thấy vẻ mặt Bùi Cửu ngưng trọng, bất an hỏi: “A Cửu, chàng làm sao vậy?”

“Chi Nhi, nàng có thể nói với ta, quá khứ của chúng ta sao? Rốt cuộc hạnh phúc thế nào?” Bùi Cửu mỉm cười, mắt đầy chân tình chăm chú nhìn Bạch Chi, lòng lại đang hò hét, không cần nghe, hân sợ sau khi hân lắng nghe, sẽ càng khó sống, càng không biết làm sao. Nhưng nếu như không nghe, hân đối với phần tình yêu khắc sâu tới quá dễ dàng này, hoảng loạn, vừa đau vừa hận. Bạch Chi thấy Bùi Cửu nghiêm cẩn thỉnh cầu nàng như vậy, chối từ không xong, liền nói về trí nhớ bản thân, những đoạn ngắn làm nàng khó quên. Trong đó, những ngày trong Vô Hồi Lâm là khắc sâu nhất. Ấm chân cho nàng,

nàng mê muội làm gãy cho hắn, đôi tuyệt công nàng ra khỏi rừng... bỗng nhiên Bạch Chi như nghĩ đến cái gì, linh quang vừa hiện, mệnh Bùi Cửu buông nàng ra. Bùi Cửu làm theo buông nàng ra. Bạch Chi cười nói: “Ta mang chàng tới nơi này, cái gì cũng sẽ biết.”

Bùi Cửu nghiêng đầu không hiểu. Bạch Chi cười giống một cô gái nhỏ hạnh phúc, “Nơi đó vừa vặn cách nơi này không xa. Sẽ không trì hoãn chúng ta động phòng.”

“...” Bùi Cửu tựa hồ bị lời này biến thành dở khóc dở cười. Xem ra việc động phòng, chẳng phải chỉ có một mình hắn “tự mình đa tình”?

Bạch Chi lôi kéo Bùi Cửu ra trạm dịch, mọi người nhìn theo bọn họ vào động phòng thấy bọn họ thay đổi phương hướng, đều rút cằm, hai mặt nhìn nhau, bọn họ muốn đi đâu động phòng? Vùng hoang vu đã ngoại tìm kích thích? Không bị cản trở!

Mộ Đồ Tô thấy hai người tay trong tay rời đi, đôi mắt thâm trầm bỗng chốc trở nên sâu sắc, nháy mắt lại nhiễm sương mù, tâm mắt càng thêm mơ hồ.

Bùi Cửu vào chuồng ngựa dắt ra tọa kỵ của hắn, Bạch Chi sờ sờ bòm con ngựa kia, trấn an nói: “Tật Phong ngoan, làm phiên ngựa!”

“Ồ? Sao nàng biết nó gọi Tật Phong?” Bùi Cửu mặt mang ý cười nhìn Bạch Chi. Trong trí nhớ của nàng, chẳng lẽ còn có bóng dáng hắn sao? Bạch Chi ngọt ngào mỉm cười, giả bộ thần bí lắc ngón tay, “Không thể nói.”

Bùi Cửu trực tiếp mân ngón tay nàng. Bạch Chi kích động rút về, giận trừng hắn. Bùi Cửu không nhìn bộ dáng nàng cực kỳ tức giận, tự nhủ nói: “Tuy rằng chỉ là một con ngựa, nhưng nàng có thể nhớ được, ta thật sự rất vui, Chi Nhi.” Mặc dù Bạch Chi yêu hắn, là chuyện hắn cảm thấy hạnh phúc nhất, nhưng nàng nhớ được con ngựa của hắn, là trí nhớ chỉ thuộc về hắn và nàng, không có người chen chân.

Bạch Chi không thấu hiểu lắm cử chỉ bỗng nhiên của Bùi Cửu, nhưng thích được Bùi Cửu ôm, ngoan ngoãn tựa vào trong lòng Bùi Cửu, hưởng thụ khuôn ngực ấm áp người đàn ông của mình.

Nơi Bạch Chi muốn dẫn Bùi Cửu đến, bởi vì canh giờ khá muộn, không có người ở. Bùi Cửu nhìn xem bốn phía, phát hiện nơi này ngoại trừ đại thụ treo đầy túi gấm, không có gì khác. Bạch Chi vẽ mặt chờ đợi lôi kéo Bùi Cửu đến dưới tàng cây, chỉ vào túi gấm màu đỏ trên cây lạch lạch không đều, “Chàng nhớ được sao? Cây tình nhân này.”

Hắn không nhớ! Trong lòng Bùi Cửu thê thê thăm thăm lưu luyến, trí nhớ này không phải của hắn. Bạch Chi cũng không quản Bùi Cửu có nhớ hay không, cũng không chú ý hắn có trả lời hay không, bởi vì nàng luôn luôn tìm túi gấm màu đỏ của mình. Nàng tìm kiếm rất nhiều, lại không tìm thấy túi gấm có hoa tai cùng tấm ván gỗ khắc tên mình. Nàng rõ ràng nhớ lúc ấy, vị trí lão tiên sinh giúp bọn họ đặt vào là nơi này? Dưới chân Bạch Chi bỗng nhiên kéo kẹt một chút, giống như nàng đạp vào cái gì, Bạch Chi cúi đầu vừa thấy, là một túi gấm màu đỏ trên cây tình nhân rơi xuống. Bạch Chi cầm lấy tình tế nhìn một phen, lại nhìn thấy trên tấm ván gỗ khắc chính là tên của bản thân. Bạch Chi cảm thấy vui vẻ, khăn cấp mở ra, mở ra tờ giấy bên trong, ánh vào mi mắt, đúng là “Mộ Đồ Tô – Bạch Chi”. Đây không phải giả, nàng nhận ra bút tích của bản thân, bút pháp của nàng không giống bình thường, rất ít người có thể bắt chước được.

Tại sao lại như vậy? Rõ ràng trong trí nhớ của nàng, đây là nàng cùng Bùi Cửu thề non hẹn biển kiếp sau. Nhưng trong túi gấm màu đỏ sao lại là tên Mộ Đồ Tô?

“Chi Nhi? Nàng làm sao vậy?” Bùi Cửu hướng nàng đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Sam Y Tận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68

Bạch Chi gắt gao mân đôi môi hướng Bùi Cửu lắc đầu. Nàng cần bình tĩnh một chút, bỗng chốc không có cách nào thấu hiểu rốt cuộc là chuyện gì xảy ra. Vì sao trí nhớ của nàng cùng sự thật không giống nhau? Là nàng nhớ lầm hay là...

Bùi Cửu nhìn Bạch Chi kích động nắm chặt tờ giấy trong tay, tâm trầm xuống, dự cảm không tốt nảy lên trong lòng. Bùi Cửu đi lên phía trước xoa xoa tóc đen của nàng, “Rốt cuộc như thế nào?”

“Không có gì.” Bạch Chi cười xán lạn hướng Bùi Cửu, thoát nhìn như không có chuyện gì xảy ra. Nếu Bùi Cửu vẫn là Bùi Cửu lúc trước, hẳn khẳng định sẽ thực cho rằng không có gì. Nhưng dĩ nhiên hắn không phải Bùi Cửu lúc trước, có thể chạm đến kích động nơi đáy mắt Bạch Chi.

Nhất định sai lầm chỗ nào, mà đáp án chính là tờ giấy trong tay nàng.

“Chi Nhi, canh giờ không còn sớm, chúng ta về đi.” Bùi Cửu cười sáng sủa hướng Bạch Chi, đôi mắt lóe ra. Bạch Chi si ngốc nhìn hắn cười yếu ớt lộ ra

kúm đồng tiền, trái tim lép bộp nhảy không ngừng, dường như thiếu nữ mới tình đầu mặt đỏ tai hồng. Bạch Chi cúi đầu, ngượng ngùng gật gật.

Nàng yêu Bùi Cửu, nhất định không sai... Đối với người đàn ông có tên “Mộ Đồ Tô” trên tờ giấy, nàng chưa từng có một chút cảm giác, thậm chí còn chán ghét hẳn. Tình cảm rõ ràng như thế, làm sao trí nhớ có thể hỗn loạn? Nhưng tờ giấy này, bút tích quen thuộc như vậy, cũng sẽ không sai.

Bạch Chi cảm thấy ý nghĩ mơ hồ, không cho bản thân tiếp tục suy nghĩ. Mặc kệ sai lầm chỗ nào, nàng nhìn vào trái tim của bản thân, đó là đúng.

Bạch Chi cùng Bùi Cửu trở về, hai người vừa đến trạm dịch, gặp một binh lính ở ngoài cửa nhìn quanh. Bạch Chi cảm thấy kỳ quái, bộ dáng binh lính giống như đang kiểng chân chờ đợi người trở về, như vậy, “người về” mà hắn trông là chỉ nàng cùng Bùi Cửu?

Hai người đến gần, binh lính kia liền vọt đi qua, chấp tay với Bùi Cửu, “Tiên Phong, biên phòng truyền đến tin tức gấp rút, quân Mạc Bắc hỏa thiêu lương thảo quân ta, Mộ tướng quân đi trước tới Đồng thành mua lương thảo, phái ta tại đây chờ Tiên Phong, đề Tiên Phong cấp tốc đi biên phòng trợ giúp.”

Bùi Cửu nhíu mày, gật đầu nói: “Chờ xuất phát!”

“Vâng.” Binh lính chấp tay vào nhà.

Bạch Chi cảm thấy đây là chuyện cấp tốc, lại nhìn Bùi Cửu không có một chút cảm giác kích động, cảm thấy có chút không hợp với lẽ thường. Bùi Cửu quay đầu nói với Bạch Chi: “Nàng cũng đi vào dọn dẹp một chút.”

Bạch Chi lo lắng nói: “Chàng hành quân đánh giặc, ta tiến đến có thích hợp hay không? Nếu không ta không đi thì tốt hơn?”

Bùi Cửu kéo tay Bạch Chi, “Hành quân đánh giặc là đánh lâu dài, nàng quả thật nỡ bỏ phu quân tân hôn một mình đi sao?”

Bạch Chi dờ khóc dờ cười, “Chàng cũng thật không ra dáng Tiên Phong, không lấy giang sơn làm trọng, nhĩ nữ tình trường.”

“Chẳng phải nàng cũng thế? Không có bộ dáng người vợ nhớ chồng sốt ruột, còn ngóng trông biệt ly cùng phu quân.” Bùi Cửu thoát nhìn rất ủy khuất, cực kỳ giống nàng dâu nhỏ bị bắt nạt, Bạch Chi thấy cái dạng này của hắn, nhin không được che miệng cười trộm, “Ta thấy thân nhưng trang này của chàng nên giao cho ta mặc.”

“Ước gì.” Bùi Cửu nắm tay Bạch Chi, lung lay hai ba cái, mang theo ý làm nũng. Nét cười trên mặt Bạch Chi tươi như hoa, trong lòng lại bẽ tắc, có chút không khoái. Người nàng yêu, là một người yêu mỹ nhân không yêu giang sơn sao? Nhưng trong đầu nàng, có một bóng dáng, hẳn có một đôi mắt nhìn xa xăm, mím môi, thâm trầm mà kiên định. Cái loại khí thế này, sao có thể là người nhĩ nữ tình trường?

Dưới sự kiên trì của Bùi Cửu, Bạch Chi không biết xấu hổ theo quân đi biên phòng. Đây không phải lần đầu tiên Bạch Chi đến biên phòng, tuy rằng lần trước là ở biên giới Nam Chiếu cùng Quang Huy vương triều, hiện tại là ở biên giới Mạc Bắc cùng Quang Huy vương triều, binh lính canh gác thâm nghiêm, bốn phương trống rỗng, sa mạc vồn quanh.

Chạy xe ngựa vền vền bảy ngày, đi đến quân doanh binh lính biên phòng, lại phát hiện lều trại đều bị thiêu hủy, binh lính mặt xám mày tro, mất sĩ khí, tựa như bại binh, cúi đầu, ngồi dưới đất, hít cát đến từ sa mạc.

Bùi Cửu nhíu mày, “Trận đánh này thực không dễ đánh.”

Bạch Chi hỏi: “Vì sao?”

“Bảy năm trước Mạc Bắc bại bởi Nam Chiếu, thái tử bị đưa tới làm con tin, Mạc Bắc vương vì sĩ nhục này, bảy năm tìm cách củng cố quân lực. Nam Chiếu sợ Mạc Bắc trả thù, thừa dịp thái tử còn sĩ nhục, bắt buộc đàm hòa. Nhưng cũng chỉ thái bình nửa năm, thái tử Mạc Bắc cùng Nam Chiếu đại công chưa đột nhiên ly hôn. Hai nước bắt đầu căng thẳng. Nhưng song phương đều lựa chọn án binh bất động, đem mạnh mỗi chuyển hướng ta.”

Hai nước lựa chọn Quang Huy vương triều, kì thực xem như cho quốc gia bệnh sắp chết này một bạt tai vang dội, đánh tỉnh quốc gia này. Hoàng đế Khang Thuận được cho là một hôn quân, tham sắc đẹp, không để ý triều chính, hậu cung lại bị Huệ phi một tay che trời. Thế lực trong triều chia cắt làm hai, tranh đấu gay gắt, mặc dù quốc gia nguy nan, cũng muốn cướp công. Người như Bạch Chi, cũng có thể nhận thấy quốc gia không được. Lũ lụt hạn hán, triều đình không có ngân lượng cứu thiên tai; lực lượng quân sự lại kém xa Nam Chiếu cùng Mạc Bắc, nếu còn tiếp tục như vậy, sớm muộn gì sẽ bị Nam Chiếu, Mạc Bắc thôn tính. Nam Chiếu cùng Mạc Bắc lựa chọn lúc hoàng đế Khang Thuận bệnh tình nguy kịch, dụng ý không cần nói cũng biết, cho Quang Huy vương triều một kích trí mạng.

Mà trận chiến dịch này, mấu chốt cuối cùng là vong quốc hay không.

Bạch Chi ưu sầu nhìn về phía Bùi Cửu, nàng vốn tưởng rằng Bùi Cửu sẽ càng lo lắng hơn so với nàng, kì thực bằng không. Hắn chỉ mặt không biểu cảm nhìn binh lính ủ rũ ở tiền phương, không mang theo một tia tình cảm, dường như đang nhìn một bức tranh không thuộc về bản thân, không động tình.

Nàng còn có tình cảm lo cho nước cho dân, vì sao hắn làm Tiên Phong ngự lâm quân của Quang Huy vương triều, một chút cũng không có? Dường như Bạch Chi không nhận ra Bùi Cửu. Đây là Bùi Cửu mà nàng biết sao?

Rốt cuộc Bùi Cửu cũng là người có năng lực. Chuyện đầu tiên khi hắn đến quân doanh, đó là chỉnh đốn binh lính mất sĩ khí, cho bọn họ tới ốc đảo duy nhất tắm rửa, giết hai mươi con ngựa cho bọn họ no bụng, buổi tối triệu tập binh lính còn lại, đốt lửa trại, nói cho bọn họ thế cục bây giờ.

Bạch Chi nhìn thấy trên mặt mỗi binh lính toát ra vẻ mặt lo nước lo dân giống nàng, bọn họ cúi đầu, nghe Bùi Cửu nói: “Ta biết rõ lần giằng co này, thế

đan lực bạc, giống như chịu chết! Nhưng làm một đội viên tiên phong, các người nên hiểu rõ, chỉ đội chúng ta dùng làm gì? Là mở đường cho hậu viện, tạo ra điều kiện tốt nhất cho bọn họ, đánh thẳng trung tâm. Ba ngày sau khai chiến, ta hi vọng các vị lấy tinh thần quyết tử cho đất nước tái sinh đi nghênh chiến.” Bùi Cửu vẫn chưa có vũ, nói xong liền ngồi xuống, không rên một tiếng. Bầu không khí cực kì yên tĩnh, không khí dường như cũng đọng lại, chỉ nghe thấy tiếng gỗ cháy bùm bùm vang lên.

Không lâu sau, không biết nơi nào có người vỗ tay, tiếp theo lại có người vỗ tay, cuối cùng vỗ tay như sấm, nghe thấy tiếng binh lính cao vút hô một tiếng, “Giết!” Thanh âm vang dội, phấn chấn lòng người. Bạch Chi ngồi bên cạnh Bùi Cửu, hốc mắt ướt át, lại nhìn hướng Bùi Cửu, trong mắt hấn chột lóe qua vui mừng.

Hắn rốt cuộc cũng yêu giang sơn, không phải sao?

Đêm đó, bọn lính ngay tại chỗ ngã trên cát vàng ngủ. Bạch Chi bị Bùi Cửu đưa lên xe ngựa. Bạch Chi đỏ mặt hỏi: “A Cửu, ngủ cùng nhau đi.”

Bùi Cửu cười nói: “Tốt.”

Giống như khi đến đây, Bạch Chi gối lên đùi Bùi Cửu. Bùi Cửu cúi đầu sáng quắc nhìn Bạch Chi chăm chú, Bạch Chi vốn không buồn ngủ, nhìn thấy ánh mắt Bùi Cửu, càng ngượng ngùng, ôn nhu hỏi: “A Cửu, ta có gì đẹp?”

“Chỉ Nhi rất đẹp.”

“Đừng trêu ghẹo ta.” Bạch Chi oán trách nhìn hấn, “Nói đúng đắn.”

Ý cười trên mặt Bùi Cửu ngưng lại, “Mới vừa rồi ta nói với các tướng sĩ, nàng đều hiểu sao?”

Bạch Chi ngẩn ra, ánh mắt âm đạm xuống, “Đã hiểu. Nhưng ta tin, ta tin A Cửu sẽ không bỏ lại ta, đi tìm chết.”

Bùi Cửu thấy Bạch Chi muốn rơi lệ, cười càng vui vẻ, “Bùi Cửu ta cũng không ái quốc, sẽ không vì nước hy sinh thân mình. Nếu không đánh được, đánh thua thì già chết, bị công chúa Mạc Bắc cứu, làm phò mã, đến lúc đó đón nàng sang, cho nàng làm thiếp.”

Hắn nói cực kì không đứng đắn, Bạch Chi nắm lên cánh tay hấn, há mồm cắn, “Chàng đem ta đón sang, lấy dung mạo khuynh quốc khuynh thành của ta, nói không chừng sẽ lọt mắt thái tử, làm thái tử phi.” Nàng nói cực kì tức giận, còn quyết miệng.

Bùi Cửu thấy bộ dáng này của Bạch Chi, càng nhìn càng vui mừng, cười hi hi ôm lấy nàng, “Chỉ Nhi, ta yêu nàng.”

“Ta cũng yêu chàng.” Bạch Chi ôm lại hấn, khoe miệng nhện không được nở ra nụ cười ngọt ngào.

Ba ngày trôi qua, Mộ Đồ Tô chưa kịp tới, đội “tử sĩ” tiên phong đi nghênh chiến. Bỗng chốc trận doanh quanh quẽ rất nhiều, chỉ có ba bốn binh sĩ canh gác. Bạch Chi đứng ở cửa khẩu, nhìn đất sa mạc mênh mông không bờ, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Là con dân của Quang Huy vương triều, phải ủng hộ trượng phu đi nghênh chiến, nhưng làm một thê tử yêu trượng phu, nàng không có cách nào hào phóng như vậy. Nàng không biết con đường phía trước rốt cuộc thế nào, cái gì nàng cũng làm không xong, chỉ có thể hướng lên trời cầu nguyện, hấn bình an.

Đêm đó Mộ Đồ Tô gấp gấp trở về, hấn dẫn theo hơn mười xe lương thảo, không hỏi Bùi Cửu đi đâu, tựa như Bùi Cửu, thu xếp chỉnh đốn quân doanh. Bạch Chi giống như một người xem diễn, đứng ở một bên nhìn hấn chỉ huy binh lính làm việc. Hấn có một gương mặt nhìn nghiêng nhu hòa không hợp với thân phận, trong tuấn lãng mang theo chút kiên cường không dễ phát hiện. Ánh mắt hấn kiên định mà hữu lực, dường như đang nỗ lực đi hoàn thành một việc, không tản mạn, cũng không phớt lờ. Dường như hấn là Bùi Cửu trong trí nhớ nàng, từng động tác, từng vẻ mặt. Bạch Chi lại nghĩ tới tờ giấy kia, viết tên nàng cùng tên Mộ Đồ Tô.

Mộ Đồ Tô quay lại nhìn nàng, đôi mắt bỗng nhiên trở nên nhu hòa, nhưng chỉ chột lóe mà qua, sau đó coi thường nàng, xoay người đi chỉ huy binh lính khác. Thân mình hấn thẳng thắn, có cảm giác quá đáng cô đơn. Bạch Chi ngẩn ra, có chút xuất thần.

Quân doanh một lần nữa được chỉnh đốn tốt, có quân trướng, ban đêm không cần ăn ngủ ngoài trời. Bạch Chi bị binh lính mang đến bên ngoài một lều trại, binh lính tất cung tất kính nói với Bạch Chi: “Phu nhân, đây là lều trại tướng quân chuẩn bị cho người, người nghỉ ngơi đi.”

Bạch Chi mỉm cười gật đầu với hấn, thấp người tiến vào lều trại. Vừa thấy, là một nơi dùng chân vùi vàng, dùng cỏ chõng chất thành giường, phía trên trải vải bông. Một chiếc bàn dùng gỗ tùy tiện chế thành, phía trên châm một ngọn nến, ánh nến lay động, có thể thấy được đêm nay gió lớn.

Bạch Chi nhìn ngọn đèn mờ nhạt hình như có tác dụng thôi miên, cảm thấy mệt mỏi. Luôn luôn không chú ý, nàng đi đến bên giường, lên giường liền ngủ.

Bạch Chi không biết đã ngủ bao lâu, nàng bị từng trận ồn ào đánh thức. Nàng còn chưa mở mắt ra, liền nghe thấy bên ngoài hô, “Cháy, cứu hoả!”

Một cỗ khói đặc lượn lờ trước mặt Bạch Chi, nàng đột nhiên ngồi dậy, lều trại nguyên bản còn tốt đẹp bỗng chốc điên cuồng bốc cháy, Bạch Chi lấp bấp kinh hãi, hít một ngụm khói đặc, nghẹn liên tục ho khan. Nàng gất gao che miệng mũi, xúc chán lên muốn đi ra, thanh đỡ lều trại ầm ầm rơi xuống, Bạch Chi lại lùi về bên giường...

Vào lúc Bạch Chi đang không biết làm sao, chung quanh khói đặc tận trời, một bóng đèn hướng nằng vọt tới, nằng còn chưa kịp nhận ra là địch hay bạn, bóng đèn kia đã bỏ một churong về phía nằng, nhất thời nằng không hề hay biết ngã xuống ——

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Sam Y Tận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69

Một cỗ mùi rượu thuần hương thấm vào trong mũi Bạch Chi, Bạch Chi cau mày, mở mắt. Đầu tiên đập vào mắt là lều trại màu trắng, cái mũi linh mẫn của nằng lúc này mới ngửi ra mùi rượu là rượu sữa dê. Quang Huy vương triều không uống rượu sữa dê, chỉ có dân cư Mạc Bắc mới uống loại rượu này. Bạch Chi ngẩn ra, hoảng sợ ngồi dậy, phát hiện phía trước nằng ngồi một người đàn ông, hần thân mặc áo khoác lông chồn bạc, cho dù ở bên trong, hần cũng đội mũ. Viên mũ có lông chồn bạc viền quanh, không thấy rõ mặt hần, nhưng vẫn như cũ có một đôi mắt phượng bí hiểm màu lam đậm đang nỉm cười nhìn nằng chăm chú, mỗi mông hoàn toàn không có ý cười. Người này... Bạch Chi cảm giác rất nguy hiểm. Người mắt cười miệng không cười là đáng sợ nhất.

“Người là ai?”

“Thái tử Mạc Bắc.” Người nọ cực kì thành khẩn trả lời nằng.

Bạch Chi ngẩn ra, trí nhớ cuối cùng của nằng rõ ràng là ở trong doanh trướng Quang Huy vương triều, xảy ra một trận hoà loạn khó hiểu, nằng bị người nào đó tập kích ngắt đi, tỉnh lại liền ở trong doanh trướng Mạc Bắc? Như vậy xem ra, người nào đó chính là người Mạc Bắc? Trận hoà loạn kia cũng là Mạc Bắc đánh lên? Bạch Chi lòng sinh oán hận, cực kì không có thiện ý nhìn thái tử Mạc Bắc trước mắt.

Thái tử Mạc Bắc Cung Dạ Yến không nhìn sự không thiện ý của nằng, tự nói: “Cô nhận thấy trận chiến này tất yếu phải đánh sao? Lấy thế cục của Quang Huy vương triều bây giờ, thua không thể nghi ngờ.”

“Lời này nói với ta làm chi? Đi tìm Mộ Đồ Tô mà nói, ta chỉ là một người phụ nữ.”

“Ta muốn nói với Mộ Đồ Tô... Đáng tiếc, không có cơ hội.” Cung Dạ Yến xoa bóp thái dương, uống rượu sữa dê trên bàn. Hần uống cực kì tao nhã, cùng người Mạc Bắc mà Bạch Chi vốn hiểu biết khác biệt rất nhiều.

Hơn phân nửa lãnh thổ Mạc Bắc đều là sa mạc, hoang vắng, hoàn cảnh cực kì ác liệt, không giống Quang Huy vương triều, non xanh nước biếc, chim hót hoa thơm. Phần đa bọn họ lấy nghề chăn nuôi sinh sống, quốc đô ở phía bắc, một năm chỉ có mùa đông kéo dài. Đông dài, chưa bao giờ gián đoạn mùa tuyết, mệnh danh gọi “Tuyết vực”. Mạc bắc có hai loại chủng tộc, da vàng mắt đen tóc đen cùng với da trắng mắt lam tóc vàng. Giai cấp chế độ của bọn họ so với Quang Huy vương triều càng tàn khốc, quý tộc được hưởng quyền lực cao nhất, còn nô lệ heo chó không bằng. Mà người da trắng mắt lam tóc vàng chính là đặc trưng của nô lệ...

Nhưng vị thái tử trước mắt tuy tóc đen, mặc dù đôi mắt không phải màu xanh lam, lại có thể liếc mắt một cái nhìn ra được nó chẳng phải thuần màu đen. Thái tử Mạc Bắc lại có đặc trưng của nô lệ?

Bạch Chi sợ hãi nhìn Cung Dạ Yến, Cung Dạ Yến cực kỳ phản cảm cái dạng này của nằng, ném một ly rượu sữa dê, bay hướng Bạch Chi, Bạch Chi vốn định trốn tránh, hai chân lại trầm xuống không di chuyển được, cực kỳ chật vật té ngã trên đất, cốc rượu sữa dê cũng nện trên đất, mảnh sứ vỡ ra, làm bị thương mặt nằng. Bạch Chi cũng không so đo những việc này, nằng để ý là chân nằng. Trên chân nằng bị xiềng xích cầm giữ, hai chân căn bản không chuyển động được, nếu trên người có thêm gông xiềng, điển hình là nô lệ Mạc Bắc! Bạch Chi cực kì phẫn nộ, oán hận nhìn về phía hần, “Người làm chi?”

“Phòng ngừa cô chạy trốn. Đàn bà các cô, thích trốn nhất, không phải sao?” Cung Dạ Yến nhàn nhàn lại rót một ly rượu, mặt không biểu cảm uống lên, Bạch Chi theo dõi hần hỏi: “Người bắt ta đến, có mục đích gì? Giết tiền thì không có, cướp sắc thì cứ việc! Muốn giết muốn đánh, tự nhiên muốn làm gì cũng được. Đừng ở chỗ này làm bộ làm tịch, thực buồn nôn.”

Động tác rót rượu của Cung Dạ Yến rõ ràng dừng một chút, ánh mắt có chút thất thần, bật cười nói: “Thì ra cô gái làm cho đàn ông vừa yêu vừa hận, đều là loại hình này.”

Bạch Chi không hiểu lời này của hần, cũng không muốn hiểu, nằng nói: “Cho tý sáng khoái.”

“Gấp làm gì?” Cung Dạ Yến nói: “Kế hoạch vừa mới bắt đầu, cô chỉ cần ngoan ngoãn làm con tin là được.”

“Con tin?” Bạch Chi sợ hãi, “Người muốn lợi dụng ta dụ dỗ A Cửu sao? Người định làm gì A Cửu?”

“A Cửu?”

“Chính là Bùi Tiên Phong!”

“Ồ, A Cừu sao...” Cung Dạ Yến híp mắt lại, “Không phải hần.”

Không phải A Cừu? Bạch Chi nhăn mày, không phải A Cừu vậy là ai? Phụ thân nàng? Phụ thân nàng ở kinh thành. Mẫu thân nàng? Không hề có giá trị lợi dụng. Biểu ca nàng? Nàng không tin nàng có năng lực làm cho biểu ca lấy thân phạm lao vào nguy hiểm. Bạch Chi lại nhìn Cung Dạ Yến, hiển nhiên từ miệng hần không hỏi ra cái gì. Trong lòng Bạch Chi sốt ruột, rốt cuộc là ai?

Cung Dạ Yến uống hai bầu rượu, trên mặt nhiễm đỏ ửng, khuôn mặt lạnh như băng, bỗng chốc nhu hòa rất nhiều. Uống rượu có lẽ làm cho thân mình nóng lên, hần cởi ra áo khoác chôn bạc. Lúc này Bạch Chi mới hoàn toàn nhìn thấy mặt hần, ngoài cửa có binh lính đi vào, hướng hần quỳ xuống, “Điện hạ, tất cả đã chuẩn bị thỏa đáng.”

“Phải không?” Lúc này Cung Dạ Yến mới từ ghế tựa đứng dậy. Lúc hần đi qua trước mắt nàng, Bạch Chi thấy một khuôn mặt tuyệt mỹ, không phải xinh đẹp như Mộ Đồ Tô, mà là một loại xinh đẹp kiều mị không thuộc về đàn ông. Nếu chỉ cần nhìn hần, Bạch Chi sẽ không nhận ra hần là đàn ông.

Cung Dạ Yến nhận thấy Bạch Chi nhìn hần nhiều vài lần, lạnh lùng nói với thị vệ: “Thường nàng vài cái bạt tai.”

“Vâng.” Bạch Chi ở trong trạng thái mộng lung, bị ăn vài cái bạt tai. Cung Dạ Yến nói: “Lần sau cô tiếp tục nhìn chăm chăm ta, cũng không phải là vài cái bạt tai đơn giản như vậy. Chim ưng của ta thích nhất ăn tròng mắt người.” Cung Dạ Yến cười nhạo nói.

Lúc này Bạch Chi mới phát hiện, binh lính từ khi vào cửa đến bây giờ, ánh mắt luôn luôn nhìn trên mặt đất, không dám nhìn thẳng Cung Dạ Yến. Bạch Chi thầm nghĩ ở trong lòng, thái tử Mạc Bắc, quả thực là một người đàn ông trong lòng tâm lý vận vẹo.

Cung Dạ Yến chuẩn bị rời đi lều trại, hần lại đội mũ. Lúc hần rời đi Bạch Chi nói: “Nước ta không thể mất, cô nhận ra rồi chứ.”

“Đây là đương nhiên.” Khóe miệng Cung Dạ Yến mỉm cười, khẳng định Bạch Chi “ngao ngễ”. Hần trả lời như thế, ngược lại làm cho Bạch Chi rất kinh ngạc. Chẳng phải hần muốn tiêu diệt quốc gia nàng sao? Vì sao lại cổ vũ sĩ khí địch nhân, diệt uy phong của bản thân? Khẳng định Quang Huy vương triều không thể bị tiêu diệt? Không có khả năng hần cảm thấy Quang Huy vương triều có cơ hội xoay người, mà là lần xâm phạm này, mục đích không phải muốn diệt?

Bạch Chi định nhân cơ hội chạy trốn rất nhiều lần, nhưng vòng cổ thật sự quá nặng, nàng không có cách nào xê dịch, đành phải làm một con son dương mặt người xâm lược. Đêm dài nhân tĩnh, hàn khí rất nặng, Bạch Chi bực chán nghe gió lạnh gào thét ngoài lều trại. Không cần nhìn, nàng cũng biết bên ngoài cát cuồng bay loạn, rét lạnh khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo. Cung Dạ Yến đối với nàng không tệ, còn đốt than cho nàng, ấm áp hàn khí trong lều trại, tránh cho nàng bị đông lạnh cả người cứng ngắc.

Bỗng nhiên, màn lều trại bị vén lên, gió lạnh bên ngoài cuồng theo đi vào, Bạch Chi bị gió lạnh thổi trúng không mở ra được mắt, miễn cưỡng lộ ra khe mắt nhìn thấy một bóng đen hướng nàng đi tới. Bạch Chi cảnh giác trừng lớn mắt, thấy bóng dáng quen thuộc, “Mộ tướng quân?”

Trong tay Mộ Đồ Tô cầm một cây kiếm, máu dính trên thân kiếm đều đông lại. Hần thở hổn hển, thấy xiềng xích dưới chân Bạch Chi, giờ kiếm muốn chém đứt, nhưng xiềng xích lại không chút sút mẻ.

Chẳng lẽ người Cung Dạ Yến chờ, là Mộ Đồ Tô? Lòng Bạch Chi không hiểu, nhưng lúc này không phải thời điểm cho nàng nghĩ nhiều, nàng vội vàng ngăn hần lại, “Tướng quân, người nhanh chóng rời đi, đây là bẫy!”

“Ta đến, không định còn sống đi ra ngoài!” Mộ Đồ Tô lại giờ kiếm chém xiềng xích dưới chân Bạch Chi.

Bạch Chi kinh ngạc nhìn Mộ Đồ Tô, không có cách nào thấu hiểu, vì sao hần phải làm như vậy!

Đúng lúc này, phía sau vây quanh một vòng người, không chỉ có binh lính Mạc Bắc, còn có binh lính Nam Chiếu Bạch Chi cảm thấy nhìn quen mắt. Đây là tình huống gì? Quân Mạc Bắc cùng quân Nam Chiếu trở thành quân đồng minh?

Một bóng dáng đỏ ửng đi tới, ánh mắt sắc bén. Dù không mặc nhung trang, lại có một thân tướng lãnh uy tín. Bạch Chi nhận ra nàng, là Nam Chiếu đại công chúa.

“Mộ tướng quân, người cũng thật làm ta thất vọng!” Nam Chiếu đại công chúa nhìn Mộ Đồ Tô mặt không biểu cảm nói.

Mộ Đồ Tô dừng lại bàn tay đang giờ kiếm, xoay người nhìn về phía Nam Chiếu đại công chúa, “Đại công chúa khác biệt chỗ nào? Cùng Mạc Bắc thông đồng làm bậy?”

Sắc mặt Nam Chiếu đại công chúa tái nhợt, hừ lạnh một tiếng, “Ta sẽ hết lòng tuân thủ hứa hẹn. Việc này người không cần hỏi đến.” Cung Dạ Yến luôn che mặt đứng bên cạnh nàng ta nhìn không ra cảm xúc bỗng nhiên một tay vòng lấy cổ Nam Chiếu đại công chúa, ôm nàng ta vào trước ngực, giọng điệu mềm mại nói: “A Sinh, nên nói lời từ biệt! Đừng lưu luyến không rời, vì phu sẽ ghen!”

Gò má Nam Chiếu đại công chúa đỏ ửng, giẫy dụa từ trong lòng Cung Dạ Yến, nói với Mộ Đồ Tô: “Con đường là do người chọn, người ngủ yên dưới suối vàng đi.” Nam Chiếu đại công chúa nói xong, xoay người rời đi.

Bạch Chi nghe không hiểu, nhìn về phía Mộ Đồ Tô, Mộ Đồ Tô chỉ lẳng lặng nhìn Cung Dạ Yến. Cung Dạ Yến nói: “Biết rõ là đường chết, còn muốn đến, nói vậy người đem hồ phù giao cho Bùi Tiên Phong đã khai hoàn mà về?”

Bùi Cửu đã về? Bạch Chi kinh ngạc, nhìn về phía Mộ Đồ Tô, đôi mắt Mộ Đồ Tô chợt lóe kinh ngạc, sau đó hiểu rõ nói: “Ngươi cùng Bùi Cửu nội ứng ngoại hợp? Hay là nói ngươi âm thầm cấu kết cùng thái tử?”

“Ta vốn tưởng rằng Mộ tướng quân thông minh hơn người, thì ra chỉ là giá áo túi com nhi nữ tình trường. Mới vừa rồi ngươi nhìn thấy ta cùng A Sinh phu thê tình thâm? Chớ không phải là các ngươi cùng Nam Chiêu đại công chúa vẫn chưa định ra hứa hẹn?” Hắn chưa nói gì, Mộ Đồ Tô đã hiểu rõ, hắn đã biết toàn bộ chân tướng.

Mộ Đồ Tô cười khê, “Thái tử Mạc Bắc phát động chiến tranh, là muốn trợ giúp tam hoàng tử? Nước cờ này đi ta cũng thật không biết có tác dụng gì?”

“Giang sơn cùng mỹ nhân, hai cái chọn một, ta chỉ cần mỹ nhân! Ta nhân cơ hội này uy hiếp A Sinh. Ai bảo nàng lòng dạ hẹp hòi, nhất định phải trả thù muội muội nàng? Bản thân ta xuống tay không hay, đành phải cùng các ngươi định ra hứa hẹn, trợ giúp tam hoàng tử đoạt vương vị làm điều kiện trao đổi? Nếu ta đánh tiếp, quốc gia các ngươi diệt vong, nàng liền không có biện pháp thực hiện hứa hẹn, coi tính cách nàng bụng dạ hẹp hòi, nhất định không muốn cùng ta ân ái ái ái. Ta sẽ lấy nước mắt rửa mặt vượt qua quãng đời còn lại, chẳng phải bi ai?” Mặc dù không nhìn thấy mặt hắn, giọng điệu mang theo đùa cợt, nhưng Bạch Chi dám khẳng định, đây là lời tâm huyết của hắn. Hắn là một nam nhân cực độ vận vẹo bệnh trạng, duy độc chỉ ôn nhu với Nam Chiêu đại công chúa.

“Như thế?” Mộ Đồ Tô nói: “Vậy ngươi dùng kế để ta tới nơi này, muốn ta chết, cũng là mưu kế?”

“Ngươi có chết hay không, không ảnh hưởng. Chỉ là ta nợ nhân tình của một người, thuận tiện trả nợ, còn nữa ta rất chán ghét ngươi. Đàn ông mà A Sinh tán thưởng, phải chết.”

“Nếu ta không theo ý nguyện của ngươi?” Mộ Đồ Tô nâng kiếm trong tay, hai người tuy có khoảng cách, nhưng kiếm lại chỉ hướng hắn.

“Có thể thử xem!” Cung Dạ Yến mỉm cười nhìn hắn. Phía sau hắn một đám binh lính lao lên, binh khí gặp nhau, đao quang kiếm ảnh. Cung Dạ Yến dẫn bọn lính, “Chớ để thương người vô tội.” Cứ như vậy ầm ầm rồi đi.

Bạch Chi nhìn Mộ Đồ Tô lấy một địch trăm, mặc dù võ nghệ hắn rất cao, nhưng đao kiếm không có mắt, trên người bị đâm nhiều lần, quần áo đen không nhìn thấy máu, nhưng trên người hắn vẫn đang nhỏ giọt. Bạch Chi muốn tiến lên giúp hắn, chân có xiềng xích, không cách nào nhúc nhích.

Chẳng lẽ muốn nàng trở mặt nhìn hắn chết trước mặt nàng sao? Dù sao hắn vì cứu nàng mà đến, cho dù vô tâm cũng không thể vô tình. Vì sao nam nhân này phải tới cứu nàng? Biết rõ là tới chịu chết, bọn họ sớm không thân cũng chẳng quen, không hề liên quan. . .

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Sam Y Tận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70

Bạch Chi sao có thể trở mặt nhìn Mộ Đồ Tô mạo hiểm vì nàng mà đến phải chết đi? Nàng liều mạng nhấc chân, định tới gần hắn một chút, xiềng xích trên chân lạc mất cả chân nàng, vết máu loang lổ thấm ướt giày nàng, nàng thống khổ rống lên một tiếng, phát ra tiếng xiềng xích, đánh bại một binh lính, nhưng nàng đã mất lực, vung một lần nữa, ngã ngối dưới đất. Hành động của nàng làm rung động một ít binh lính, Mộ Đồ Tô hoảng sợ ngoái đầu nhìn lại, hướng nàng vọt qua, thấy trên chân nàng một vòng vết máu màu đỏ, chân đang phát run, tức giận mắng, “Nàng điên rồi!”

Bạch Chi cho hắn một cái mỉm cười, “Không muốn nợ người khác!”

Mộ Đồ Tô gất gao mím môi, nguyên bản khuôn mặt tức giận lóe ra một tia mềm mại, trong mắt đầy đau tức: “Cô gái ngốc.”

“Cẩn thận.” Phía sau có người định đánh lén, Bạch Chi đẩy Mộ Đồ Tô sang một bên, lấy thân thay hắn chắn một kiếm, đâm trúng vai nàng, máu nóng cuộn cuộn, cứ thế chảy ra. Nhất thời sắc mặt Bạch Chi tái nhợt, nhưng trên mặt lại có sự kiên định chân thật đáng tin cậy.

Muốn giết Mộ Đồ Tô, phải bước qua xác nàng.

Bởi vì Bạch Chi bị thương, bọn lính ngược lại lộ ra hoảng sợ, ào ào lui về phía sau, cho rằng Bạch Chi là một nhân vật nguy hiểm. Lúc này Bạch Chi mới nhớ trước khi đi Cung Dạ Yến phân phó cho bọn họ, đừng thương đến người vô tội!

Hắn ám chỉ người vô tội, là nàng? Bỗng nhiên Bạch Chi rút ra con dao nhỏ bên hông Mộ Đồ Tô, chỉ vào cổ, “Nếu các ngươi còn dám động một chút, ta sẽ tự vẫn tại nơi này.”

Bạch Chi nhìn thấy mặt bọn lính đều trắng bệch. Xem ra nàng đoán đúng rồi. Mặc dù nàng không biết vì sao Cung Dạ Yến phải nói lời nói “thả hổ về rừng”, nhưng giờ phút này nàng phải lợi dụng điểm ấy. Bạch Chi lôi kéo Mộ Đồ Tô, “Lấy ta làm con tin, áp chế bọn họ.”

Mộ Đồ Tô ngẩn ra.

Bạch Chi kiên định nhìn hấn.

Hai tay Mộ Đồ Tô nắm chặt, nhắm lại hai mắt, rút con dao nhỏ trong tay Bạch Chi, đặt lên cổ nàng ỏ. Bọn lính thấy vậy, hai mặt nhìn nhau, một tên lính cầm đầu xoay người rời đi, tin tưởng là hấn đi tìm Cung Dạ Yến giải quyết vấn đề.

Nhưng Cung Dạ Yến vẫn chưa đến, binh lính tiến lên phía trước nói với Mộ Đồ Tô: “Điện hạ nói, cho dù ngươi ra khỏi quân doanh chúng ta, ngươi cũng không đi được. Chung quanh là sa mạc, căn bản không tìm thấy phương hướng. Nếu như ngươi khư khư cố chấp, điện hạ sẽ để ngươi rời đi. Đến lúc đó không ai nhất xác cho ngươi, phơi thây hoang dã, cũng đừng trách điện hạ của chúng ta không có tình người.”

Mộ Đồ Tô cười lạnh. Bạch Chi lại nói: “Hãy chuẩn bị tốt lạc đà cùng lương khô. Thay chúng ta cảm tạ điện hạ.”

Mộ Đồ Tô cả kinh, “Chi Nhi, nàng không cần đi cùng ta.”

“Tướng quân, ngươi đã đến tận đây, chẳng phải tới cứu ta sao? Ta đã ở bên cạnh ngươi, có lý nào ngươi lại bỏ mặc ta không để ý?” Từng chữ từng chữ Bạch Chi nói sắc như dao, không có chút khiếp đảm nào của nữ tử. Mộ Đồ Tô yên lặng nhìn khuôn mặt nhu nhược của Bạch Chi. Nhất thời cảm thán, thân mình mảnh mai như vậy sao có thể kiên định như thế? Nguyên cùng hấn đồng sinh cộng tử? Hấn biết nàng đã thay lòng, không ngờ nàng lại cùng chết với hấn.

Mộ Đồ Tô đậm cười, “Bùi Cửu là người đàn ông tốt, chúc nàng cùng hấn hạnh phúc vĩnh cửu.”

Bạch Chi còn chưa kịp hoàn hồn, Mộ Đồ Tô đã bỏ một chường hướng nàng. Có lẽ Mộ Đồ Tô sẽ không quên cái liếc mắt cuối cùng của Bạch Chi, kinh ngạc... Trong mắt kinh ngạc xen lẫn rất nhiều tình cảm, hấn nhìn nhưng không hiểu rõ, cũng không muốn hiểu rõ.

Hấn yêu nàng, cũng không nhẫn tâm để nàng chịu chết một chỗ cùng hấn. Nếu trong lòng nàng đã không có hấn, mà người kia trong lòng nàng sẽ cho nàng một cuộc sống an ổn, hấn không có quyền lợi cướp đoạt. Hấn biết rõ cưới Nam Chiêu tiểu công chúa sẽ làm nàng tổn thương, lại vẫn làm như vậy. Bởi vì từ nhỏ phụ vương không ngừng nói cho hấn, hấn sinh ra để trợ giúp tam hoàng tử. Vì tam hoàng tử mà sống, vì tam hoàng tử mà chết, liều lĩnh. Hấn làm theo lời thề trước đây, nhất định phải phụ nàng.

Như thế cũng tốt.

Nàng yêu một người đàn ông khác, cùng hấn không quan hệ. Nàng sẽ không vì hấn rời đi mà khổ sở. Thế giới của nàng, cũng không có dấu vết của hấn, như thế, cũng tốt.

Bạch Chi mềm nhũn ngã vào trong lòng Mộ Đồ Tô, Mộ Đồ Tô đem nàng dè dặt cẩn trọng đặt trên mặt đất, dặn binh lính, “Nhớ bôi thuốc vết thương trên đùi cho nàng.” Mộ Đồ Tô nhìn cũng không thèm nhìn Bạch Chi liếc mắt một cái, đi ra doanh trường.

Cung Dạ Yến đứng bên cửa sổ doanh trường, nhìn Mộ Đồ Tô dắt một con lạc đà rời đi. Khóe miệng hấn nở nụ cười giống như một đóa hoa yêu dị, kinh diễm nhưng rét lạnh. Tất cả như hấn đoán, bước phát triển tiếp theo, hấn đột nhiên cực độ chờ mong.

Nếu như hấn chết, ai là người thống khổ? Nếu như hấn không chết, ai là người thống khổ? Nhìn khuôn mặt người ta thống khổ vạn vẹo, bỗng nhiên Cung Dạ Yến sinh ra một loại khoái cảm trả thù. Đầu ném thử đi, cái loại cảm giác so với đau lòng càng đau lòng! Hấn cười xoay người, nhìn gương mặt ngủ say trên giường. Nàng đang cau mày, giữa mi mày có nỗi ưu sầu không thể đánh tan, Cung Dạ Yến lấy tay vuốt lên nếp nhăn trên trán nàng, đôi mắt đau lòng mà lại thần thương, “A Sinh, nàng làm cho ta thống khổ cả đời, mà ta cũng không nỡ làm tổn thương nàng nửa phần. Trên đời sao có thể có cô gái đáng giận như nàng?” Hấn biết rõ sở dĩ cô gái này đồng ý hòa hảo cùng hấn, không phải vì hứa hẹn với Cung Thân Vương, nàng là người không bao giờ coi trọng lời hứa! Nàng vì không muốn để hai quốc giao phong chính diện, tạo thành thế chân vạc giữa ba nước, không chế cân bằng, ủng hộ tam hoàng tử trí mới vẹn toàn. Sao hấn có thể không biết? Nhưng hấn vì có được nàng, trợ trụ vì ngược? Hấn thực không phải một thái tử dù tư cách!

Nam Chiêu đại công chúa xoay mình, chân trượt, bả vai lộ ra, cổ loang lổ dấu hôn, có thể thấy được mới vừa rồi hoan ái kịch liệt. Cung Dạ Yến nhìn dấu hôn này, tâm tình cực tốt, si ngốc nở nụ cười. Hấn cởi bỏ áo ngoài, chui vào chăn...

“Ừm...”

“Thoải mái không?”

“Cung Dạ Yến! Đừng được nước lấn tới.”

Bạch Chi được cởi bỏ xiềng xích trên chân, được ngủ giường êm gối ngọc giống như đãi ngộ với khách quý. Nhưng đêm đó, nàng mắt tích chẳng biết đi đâu. Đây là việc Cung Dạ Yến vốn không ngờ đến. Vì tránh cho kẻ hoạch thay đổi, hấn lựa chọn phong tỏa tin tức này.

Năm ngày sau, Bùi Cửu nắm giữ ấn soái chống cự đại quân Mạc Bắc, kỳ tích, lấy ít thắng nhiều, làm cho Mạc Bắc lui ba thành trì. Bùi Cửu khai hoàn trở về kinh, thái tử ra khỏi thành đón chào, rất được sủng ái. Khang Thuận đề phong Bùi Cửu làm đại tướng quân, thay thế Mộ Đồ Tô đang mất tích. Tặng mỹ nhân, ngàn lượng hoàng kim.

Việc vui đáng giá cao hứng, lại chưa từng làm cho Bùi Cửu đại tướng quân mở miệng cười. Điều biết tại chiến dịch này hấn mất đi thê tử mới cưới, mặc dù hoàng thượng tặng mỹ nhân đền bù, lại không đổi được một Bạch Chi mà hấn muốn. Hấn phải rất nhiều người tới sa mạc tìm nàng, toàn bộ đều không có tin tức.

Mỗi ngày qua đi, lòng hần cũng càng lúc càng trầm, càng lúc càng bất an.

“Cửu gia, Thắt gia lại học máu !” Gia tộc nhắm phía thư phòng, bẩm báo cho Bùi Cửu đang dựa vào bàn viết. Bùi Cửu lập tức buông bút trong tay, lao ra thư phòng, hướng tới chỗ ở của Bùi Thắt. Bùi Thắt ngồi trên giường, nhắm mắt dưỡng thần. Sắc mặt hần tái nhợt, khoe miệng còn có vết máu chưa lau sạch. Đại phu vừa bắt mạch cho hần, bắt động thanh sắc lác đầu, đem tay Bùi Thắt thả lại trong chăn, đứng dậy rời đi.

Bùi Cửu đi theo sau đó, hai người đứng ngoài cửa, trên mặt đều ngưng trọng.

“Ta thấy Thắt gia cũng chỉ còn hai ba ngày.” Đại phu có chút sầu não nói chuyện không may cho Bùi Cửu.

Bùi Cửu ngưng trọng gật đầu. Hần sớm chuẩn bị tâm lý thật tốt. Lúc hần trở về kinh, Bùi lão tướng quân tự sát, Bùi Thắt bởi vì chân bị thương không trị được, nhiều bệnh quân thân, đại phu đã phán tử hình, hần đã chuẩn bị tốt. Tính thời gian, đã đến!

Đại phu lại nói: “Cửu gia, mặc dù những ngày gần đây thời tiết có xu thế chuyển ấm, nhưng người vẫn phải chống lạnh. Hần độc của người cũng không nhẹ, muốn chú ý nhiều hơn, tránh bệnh tình tăng thêm.”

“Đa tạ Vương đại phu nhắc nhở.” Bùi Cửu gật đầu xác nhận.

Tiền bước Vương đại phu, lòng Bùi Cửu, nhất thời trầm như tảng đá lớn, ép hần không thở nổi... Sợ hãi ngày tận thế của bản thân sẽ đến. Vừa nghĩ đến Bạch Chi, lòng Bùi Cửu bị thiết, đau khổ tự giễu mà cười. Chi Nhi của hần, còn sống không?

Lại mấy ngày, Bùi Cửu thu được một phong thư, đợi hần mở ra nhìn, trên mặt lập tức dần hiện ra vui mừng quá đỗi. Hần lập tức lệnh quân gia chuẩn bị ngựa, mang vài vị tùy tùng, tự mình ra khỏi thành.

Rốt cuộc là ai, có thể mời đại tướng quân, làm cho đại tướng quân mặt mày hớn hở? Đáp án miêu tả sinh động, Chi Nhi của hần.

Khi Bùi Cửu ở mười dặm ngoài sườn núi nhìn thấy Bạch Chi mặt xám mày tro, môi trắng bệch, quần áo tàn phá không chịu nổi, hần chấn kinh. Bạch Chi ngồi trên ngựa, phía sau có Mộ Đồ Tô đang hấp hối. Hai người bọn họ, sao lại ở cùng nhau?

Bạch Chi khóc nhìn về phía Bùi Cửu, “A Cửu, cứu hần, hần sắp chết !”

Sau này Bùi Cửu mới biết, hai người bọn họ ở trong hoang mạc, trải qua những gì. Chuyện thứ nhất sau khi Bạch Chi tỉnh lại là đi tìm Mộ Đồ Tô, thừa dịp đêm dài nhân tĩnh, Cung Dạ Yến phòng bị sơ hở, nàng trộm một con ngựa đi tìm Mộ Đồ Tô. Trên người hần có thương tích, máu chảy không ngừng, rồi đi như thế, hần phải chết không thể nghi ngờ.

Nàng tìm một đêm không có kết quả, vốn định chờ ban ngày tìm đường ra, lại ngẫu ngộ Mộ Đồ Tô ngã vào hoang mạc ngất đi. Nàng vội thuốc cho hần, đợi hần thức tỉnh. Hai người ở trong hoang mạc cùng tìm kiếm đường ra, lại thế nào cũng không ra được, thức ăn nước uống đều hết sạch, sợ hãi nguy cơ đói khát. Trần trọc trong sa mạc, không có nước giải khát, bắt đực đi giết ngựa, uống máu ngựa! Sau này lại giết lạc đà, uống máu lạc đà, ngạc nhiên phát hiện bụng lạc đà có chứa nước. Nguyên tưởng rằng nước này cũng đủ cho bọn họ thuận lợi rồi đi. Chân nàng có thương tích, đi không được bao xa, thân mình Mộ Đồ Tô bị thương lại cố ý cõng nàng đi từng bước một, cước bộ chậm, nước hết trước so với mong muốn. Bạch Chi vốn định chịu đựng, dù sao nàng dựa vào trên lưng Mộ Đồ Tô, uống hay không uống cũng không ngại, vì thế giả vờ uống nước, kì thực đem số nước còn lại không nhiều toàn bộ giành cho Mộ Đồ Tô. Không ngờ, bản thân lại hôn mê. Chờ nàng tỉnh lại, mới biết sở dĩ nàng tỉnh lại, là Mộ Đồ Tô lấy máu cho nàng uống. Nàng là gánh nặng, Mộ Đồ Tô cũng không buông tha cho nàng, cổ vũ nàng, để nàng ảo tưởng có thể còn sống đi ra ngoài, tương lai có thể có cuộc sống hạnh phúc thế nào? Nhiều lần, Mộ Đồ Tô lấy máu cho nàng uống. Có vài lần nàng cũng định lấy máu của bản thân làm quà đáp lễ cho hần, nhưng đều bị hần ngăn cản. Hần gọi chung là, “Nàng có người chờ, hần đang đợi nàng, nàng không thể chết được. Ta không có bất luận kẻ nào, chết cũng không uất ức.” Hần còn nói: “Không được cùng người yêu ở gần nhau, là một việc cực kì đáng buồn. Cho nên, nàng vì Bùi Cửu, không thể chết được.”

Bọn họ đều sống. Có điều, hần sắp chết ...

Bạch Chi ngày đêm không ngừng chăm sóc Mộ Đồ Tô, nhất cử nhất động của hần, đều làm cho nàng hết hồn. Bùi Cửu đứng ở phía sau nhìn Bạch Chi như vậy. Tuy rằng trong mắt nàng không có yêu không có đau, lại có lo lắng cùng thân thiết. Trong lòng hần vô cùng khổ sở rối rắm. Không phải ghen tuông, mà là để tay lên ngực tự hỏi. Hần vạn vạn không nghĩ đến Mộ Đồ Tô sẽ cổ vũ Bạch Chi như thế, hần nên buông tay, hay vẫn làm bộ làm tịch?

Doãn Hương tới. Nàng cùng Bùi Cửu nhìn chăm chú vào vẻ mặt Bạch Chi đang thân thiết hỏi đại phu. Doãn Hương nói: “A Cửu, nàng đã là người của người.”

“Đúng vậy, nàng là của ta.” Bùi Cửu thì thầm tự nói, tựa hồ chưa từng dụng tâm trả lời.

Doãn Hương nhìn Bùi Cửu như vậy, lo sợ bất an, “A Cửu, ta hi vọng người vui vẻ.”

“Ta sao có thể không vui vẻ?” Bùi Cửu quay lại nhìn Doãn Hương, khoe miệng nhếch lên, “Đường làm quan quang minh, tay cầm binh quyền. Cô gái ta yêu cũng yêu ta, tương lai sẽ vì ta sinh con đẻ cái, về sau con cháu đầy đàn, hầu hạ dưới gối. Sao có thể không vui vẻ?”

“Như thế thì tốt.” Doãn Hương ngưng ngưng cười, tâm lại nặng trĩu.

Hi vọng có thể như thế.

“Hôm nay ngươi đến, là hần, lại đưa thư sao?”

Doãn Hương giật mình, nắm chặt cổ tay áo, lắc đầu nói: “Làm sao có thư, ngươi lo lắng nhiều.”

“Mang đến đây đi, Doãn Hương có thể lừa mọi người trên thế gian, cũng không gạt ta.” Bùi Cửu nhìn Doãn Hương trốn tránh đôi mắt, nghiêm cẩn nói. Doãn Hương thờ dãi, đem thư trong cổ tay áo đưa ra. Bùi Cửu mở thư, nhếch miệng tự giễu cười, “Hần thật sự đã đoán chắc ngày.”

Doãn Hương kinh hãi, “Chẳng lẽ Thất gia ...”

Doãn Hương còn chưa nói xong, gã sai vặt bên người Bùi Thất vội vàng vọt tới, vẻ mặt nước mắt quý gối trước mặt Bùi Cửu, “Cửu gia, Thất gia... Thất gia đi.”

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Sam Y Tận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71

Về việc Bùi Thất rời đi, dường như đã được biết trước, tâm tình Bùi Cửu rất bình tĩnh. Tang sự diễn ra thuận lợi vui vẻ, ngay cả thái tử cũng đến phủ viếng thăm. Bùi gia có thể nói là quang cảnh xưa tái hiện, mặc dù là biểu hiện trong tang lễ. Mà trong đó, rối rắm nhất là Bạch Chi. Nàng vừa muốn chăm sóc Mộ Đồ Tô hôn mê bất tỉnh, vừa muốn an ủi vợ chồng phu mới cưới mất huynh.

Đầu đêm đó, Bạch Chi muốn gác đêm cùng Bùi Cửu, hai người quý gối trước linh đường, không khí nặng nề mà lại quý dị. Bỗng nhiên Bùi Cửu gọi Bạch Chi một tiếng, Bạch Chi ngoái đầu nhìn lại, thấy Bùi Cửu không nhìn nàng, mà cúi đầu thiêu tiền giấy hỏi nàng, “Chỉ Nhi, nàng yêu ta từ lúc nào?”

Bạch Chi ngẩn ra, không biết vì sao hần hỏi việc này, nàng đáp: “Có lẽ chàng không biết, trong hội hoa đăng, lúc chàng đáp ra đáp án “si thanh, si sắc, si mộng, si tình, bách bối si tình”, lộ ra cặp mắt cơ trí mà lại tự tin, ta liền biết, chàng là người ta muốn tìm.” Có lẽ, đã tìm thật lâu, hai kiếp? Hoàn hảo, là kết cục tốt. Trong trí nhớ Bùi Cửu làm sao có việc này? Như vậy người nàng vốn yêu chẳng phải hần. Hần cười thê lương, đem Bạch Chi ôm vào trong lòng, “Chỉ Nhi, vậy nàng có biết ta yêu hay không yêu nàng?”

Bạch Chi lại ngẩn ra, không đáp được, chỉ nói: “Chàng từng nói yêu ta!”

“Phải không?” Bởi vì Bùi Cửu mất huynh làm tang sự vội vàng, lại thêm tâm tình không tốt, chưa kịp chăm sóc bản thân, bên môi có chút râu mới mọc, cọ cọ khuôn mặt mềm mại của Bạch Chi. Bạch Chi cảm thấy Bùi Cửu tâm sự chông chênh, muốn hỏi lại biết không hỏi được gì, chỉ ngoan ngoãn nằm ở trong lòng Bùi Cửu, lo lắng cho hần.

Có một số việc giống như tia chớp, không thể biết trước. Bùi Cửu tính tình đại biến, từ sau khi tang sự của Bùi Thất qua đi, hần bắt đầu lưu luyện bụi hoa, trở về “bản tính”, thường thường qua đêm không về, để lại Bạch Chi một người thủ phòng trống. Lúc mới bắt đầu trong lòng Bạch Chi cực kì khó chịu, lòng có oán niệm, định vấn hồi Bùi Cửu, cuối cùng không có kết quả. Thời gian lâu, Bạch Chi cũng chết lặng, một lòng một dạ chăm sóc Mộ Đồ Tô thật lâu không thể tỉnh. Một tháng qua đi, Bùi Cửu nạp hai vị thiếp, đều là mỹ nhân vang dội kinh thành, có thể nói là diễm phúc. Bạch Chi bị xem như không nhìn thấy, không được sủng hạnh. Bạch Chi muốn nhắm mắt làm ngơ, trực tiếp chuyển ra khỏi biệt viện thái tử xây dựng cho hai người, rời xa Bùi Cửu. Những lúc hai người bất hạnh gặp nhau, Bùi Cửu luôn nói móc nàng, “Nếu nàng cảm thấy ủy khuất, chúng ta có thể ly hôn.”

Bạch Chi luôn không thèm trả lời rời đi, không cho hần đáp án. Nàng muốn ly hôn, nhưng nàng yêu hần, yêu hèn mọn, luyến tiếc. Vừa tan nát cõi lòng, vừa mỉm cười gât lệ, giả bộ như chưa từng khổ sở. Những ngày như vậy duy trì được hai tháng.

Tháng năm, trời trong nắng ấm, thích hợp ra khỏi thành săn bắn. Hàng năm hoàng gia sẽ ra khỏi thành đi săn, đoàn của tam hoàng tử dừng mãnh thiện chiến hàng năm đều được quán quân. Năm nay, có lẽ có ngoại lệ. Thiếu vị dũng tướng như Mộ Đồ Tô, mà bên thái tử lại thêm một kỳ tài như Bùi Cửu.

Lần đầu, ánh mặt trời lóe sáng.

Hồng Kiều nói với Bạch Chi: “Phu nhân, chớ bảo Hồng Kiều lắm miệng, cô gia có chút không bình thường, vài ngày trước đó, em thấy cô gia say mềm mà về, không đi săn của hai tiểu yêu tinh kia, mà ngủ một mình trong thư phòng. Không phù hợp với biểu hiện tham hoan của cô gia trong khoảng thời gian này.”

Lúc này Bạch Chi đang xem sách, vẻ mặt cực đậm, gât gât đầu, coi như nghe, lại tiếp tục xem y thuật, nghiên cứu nguyên nhân Mộ Đồ Tô bệnh lâu không dậy nổi.

Việc này, có người báo lại. Nói là có vị kêu Thu Thiên cô nương cầu kiến. Trên khuôn mặt chất phác của Bạch Chi lúc này mới hơn một phần cảm xúc, lông mi run rẩy, để người ta đón vào. Thu Thiên vẫn như trước là Thu Thiên, mặc võ y đỏ ửng, tùy tiện ngồi bên người Bạch Chi, gõ bàn nói: “Chỉ Nhi, về bệnh trạng của Mộ Đồ Tô, tướng công nhà ta có đầu mối, đề ta đưa hần mang về.”

Bạch Chi đã lâu thấy Mộ Đồ Tô bất tỉnh, mà bản thân lại không có đầu mối, đành phải tìm “thần y” cũng chính là tướng công Thu Thiên, ai biết, thật sự có hi vọng. Bạch Chi vừa hưng phấn, vừa có nghi hoặc, “Vì sao phải đem Mộ Đồ Tô đưa đến Tô thành?”

“Tướng công nói đại mạc có một loại cây, làm người hôn mê lâu dài, cực kỳ tương tự với cây dùng cho lạc đà ăn, thường thường bị lạc đà nhấm lẫn. Bởi vì lạc đà tương đối đặc thù, tự mình chứa đựng đồ ăn, độc sẽ không phát tác ngay lập tức, nhưng nếu người ăn phải...” Thu Thiên giương mắt nhìn Bạch Chi, không tiếp tục nói. Nhưng Bạch Chi cũng đã lĩnh ngộ. Hẳn là trúng độc từ nước trong bụng lạc đà, lúc đó nàng tiếc không uống, toàn bộ nước đều cho Mộ Đồ Tô.

“Chẳng phải Tô thành có suối nước nóng sao? Bên cạnh suối nước nóng có loại cây đặc thù, mùi hương của cây này đúng là khắc tinh của loại cây kia, ý của tướng công nhà ta, chính là đưa Mộ Đồ Tô nằm cạnh suối nước, nếu cảm thấy bản, có thể trực tiếp ném vào. Tóm lại, muốn ở bên suối nước nóng ít nhất bảy bảy bốn mươi chín ngày.

Bạch Chi lĩnh hội, vuốt cằm, nói với Hồng Kiều đang sùng sờ một bên: “Đi dọn dẹp một chút.”

“Tiểu thư, người cũng đi?”

Bạch Chi dừng lại một chút, cũng không biết bản thân có nên đi hay không. Thu Thiên thấy nàng do dự, cho dù tùy tiện cũng biết bản khoản của nàng, giải thích nghi hoặc: “Ta đưa đi cũng được, người ở nơi này đi.”

Bạch Chi định gật đầu, ngoài cửa bỗng nhiên có thanh âm Bùi Cửu, “Nơi này nàng cũng không thể ở được.”

Bạch Chi quay đầu nhìn hắt, lại thu được một tờ hưu thư. Bạch Chi ngẩn ra, còn chưa mở miệng, Bùi Cửu nhân tiện nói: “Hưu thư có bảy điều, nàng cũng biết nàng phạm điều thứ mấy?”

“Không biết.”

“Bất trung.”

“...” Bạch Chi cắn chặt răng nhìn hắt chăm chăm, Bùi Cửu lại thẳng thắn vô tư nhìn nàng, khinh thường, không hề có chút không nỡ. Trong mắt Bạch Chi chứa đầy nước mắt, đoạt lấy hưu thư, cố nén nước mắt tràn mi mà ra, nói với Thu Thiên: “Thu Thiên, chúng ta đi thôi.”

Thu Thiên nhìn Bùi Cửu thật sâu, yên lặng gật đầu.

Bạch Chi rời đi Bùi phủ, tâm tình cực kỳ trầm trọng, dọc theo đường đi luôn trầm mặc không nói, Thu Thiên vỗ bờ vai nàng, không có lời an ủi. Bởi vì lúc đó nàng ta nhìn thấy trong cặp mắt kia của Bùi Cửu cũng đã sớm chứa đầy nước mắt. Nàng ta không biết, điều này có ý nghĩa gì.

Nàng chỉ biết, tướng công phân phó cho nàng, mang Mộ Đồ Tô trở về Tô thành. Trong đoạn thời gian đi theo, đem một bao thuốc bột hạ vào trong nước trà, cho Bạch Chi uống. Nàng không biết vì sao tướng công chắc chắn Bạch Chi sẽ cùng trở về như vậy, cũng không biết tướng công cho nàng bao thuốc bột này rốt cuộc là cái gì.

Nhưng nàng tin tưởng tướng công nàng.

Thu Thiên làm theo, từ đây Bạch Chi hôn mê bất tỉnh. Ở trong khoảng thời gian Bạch Chi hôn mê, phong vân biến đổi, nghiêng trời lệch đất.

Mộ Đồ Tô tỉnh lại ở Tô thành, trong hơi thở ngửi được mùi đàn hương nhàn nhạt, hân mê mang mờ mắt ra, đã thấy Thu Thiên mỉm cười với hắt, “Dự đoán được hôm nay ngươi có thể tỉnh.”

Mộ Đồ Tô giật mình, không phản bác, cũng không đồng ý, mà hỏi: “Đây là sao?”

“Tô thành, Mộ tướng quân.”

“Tô thành?” Mộ Đồ Tô thì thầm tự nói, như là nghĩ đến cái gì, bỗng nhiên vội vàng xao động, “Ta nhớ ta cùng Chi Nhi thoát đi đại quân Mạc Bắc, tiến vào hoang mạc, sao có thể đến Tô thành ở phía nam? Chi Nhi đâu?”

“Tĩnh tĩnh ngày, lúc này nàng cũng nên tỉnh. Đi theo ta.” Thu Thiên đi ra cửa phòng, chưa sót cười.

Mộ Đồ Tô đi theo, vào một gian phòng, bên trong có Liễu thị còn có phụ thân Bạch Chi. Tổng thần y thấy Mộ Đồ Tô đi vào, liền đưa những người khác rời đi. Trước khi Tổng thần y đóng cửa, còn nói lời thăm thía với Mộ Đồ Tô: “Hãy đối xử tốt với nàng, đây là thỉnh cầu cuối cùng của Bùi Cửu đối với ngươi.”

Sở dĩ Tổng thần y làm cho Bạch Chi hôn mê, là sợ nàng không chấp nhận được tin dữ.

Mộ Đồ Tô ngẩn ra, còn chưa hiểu rõ, người trên giường đã có động tĩnh. Mộ Đồ Tô xông lên, gọi một tiếng, “Chi Nhi.”

Bạch Chi ần ần mở mắt ra, thấy Mộ Đồ Tô, dè dặt cổ họng, mềm mà nhẹ hô, “Tô Tô...”

Nàng gọi hắt, Tô Tô. Trong ánh mắt nàng tràn ngập hân mộ cùng hạnh phúc.

Bạch Chi nâng tay lên, vuốt ve cái mũi anh tuấn của hắt, khóe môi si ngốc cười cười.

Mộ Đồ Tô cũng cười si ngốc, lấy tay vỗ về mặt nàng, nhẹ nhàng hô một tiếng, “Chi Nhi, ta yêu nàng.”

Bạch Chi điềm tĩnh từ từ nhắm hai mắt, lấy mặt cọ ở bàn tay có vết chai của hắn, biểu thị, nàng thỏa mãn.

Phía đông kinh thành, có một phần mộ. Doãn Hương đứng trước mộ phần, nhìn phần mộ rõ ràng có khắc “Bùi Cửu chi mộ”, người lập mộ: ái thiếp Bạch Chi. Doãn Hương nhìn trời, như nói với Bùi Cửu, lại như lầm bầm lầu bầu, “Hôm nay là ngày vui của tam hoàng tử, mà khối mộ này, là một tên ngốc.” Doãn Hương ngửa đầu, nước mắt từ khóe mắt cuộn cuộn chảy xuống.

Ngày đó, hoàng gia săn bắn, Bùi Cửu dùng một mũi tên đâm thủng trái tim thái tử, thái tử tử vong tại đường trường, Bùi Cửu cũng bị bắt. Động cơ giết người của Bùi Cửu là báo thù, lão hoàng đế muốn tru diệt cửu tộc của hắn, lại phát hiện, toàn bộ Bùi gia chỉ còn một mình Bùi Cửu, thế tử đã hư, thiếp bị phân phát, không có con.

Nhận sự trợ giúp của tam hoàng tử, Doãn Hương gặp được Bùi Cửu, gây rất nhiều, thêm hận độc trong người, không điều dưỡng, bị tra tấn đến hấp hối. Doãn Hương đứng ở nhà giam, đau lòng hỏi, “Đáng giá sao?”

Bùi Cửu chỉ cười, “Tất cả đại phu trên thế gian ngay cả quốc sư Nam Chiếu tiếng tăm lừng lẫy đều nói, ta chỉ sống được ba năm. Sớm ba năm muộn ba năm lại có can hệ gì? Cùng với việc vô dụng chết đi, không bằng làm chút chuyện xấu rồi chết.”

“A, đừng cho là ta không biết, người cùng Nam Chiếu quốc sư ký khế ước.”

Bùi Cửu ngăn ra, không nói một lời.

Doãn Hương nói: “Ta biết người bị Nam Chiếu bắt được, vừa vận hàn độc phát tác, Nam Chiếu quốc sư cứu người. Ông ta nói cho người, người sống không quá ba năm, người mất hết can đảm, muốn chờ chết lại không cam lòng, Nam Chiếu quốc sư nói cho người tình hình trong nước, người cũng tự biết nếu Quang Huy vương triều nằm trong tay thái tử tất nhiên sẽ lụn bại. Mà Nam Chiếu cũng không muốn Quang Huy vương triều mất nước, bởi vì Nam Chiếu cần bản không nắm chắc có thể chống lại Mạc Bắc đang không ngừng lớn mạnh, chỉ có thể đứng ba chân vạc, mới là kẻ sách tốt. Mà Nam Chiếu có một loại hương truyền kỳ, người yêu Bạch Chi mà không được, bị dụ hoặc, nên cùng Nam Chiếu gia hạn khế ước, trợ giúp tam hoàng tử lên ngôi! Có điều vì sao, người muốn dùng phương pháp tàn nhẫn như thế đối đãi với bản thân? Ta không hiểu.”

“Bởi vì, ta không muốn sống chẳng.” Bùi Cửu thật bình tĩnh nói ra lý do.

Doãn Hương vào thời điểm ấy, cũng không biết. Cho đến khi hắn bị xử trảm, lão hoàng đế qua đời tam hoàng tử đăng cơ, nàng đến Tô thành, thấy Bạch Chi to bụng cảm theo gió đồ ăn đi ở trên đường. Mộ Đồ Tô từ phía sau theo tới, đoạt lấy giỏ đồ ăn trong tay nàng, đồ nàng, tươi cười đầy mặt cùng nàng nói nói cười cười, Doãn Hương mới hiểu rõ, lý do hắn đối đãi tàn nhẫn với bản thân như thế.

Bởi vì, thành toàn.

Phương pháp hóa giải “Thương tâm cổ”, ngoại trừ người yêu cùng người được yêu chết đi, còn có loại phương pháp giải cổ thứ ba, người hạ cổ chết đi.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Sam Y Tận* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 72: Ngoại truyện

Mùa đông giá rét năm 7 tuổi Mộ Đồ Tô phát hiện mình không phải do mẫu phi sinh ra. Huệ phi nương nương là em gái của Cung thân vương gia, ngày đó Huệ phi nương nương mang theo tam hoàng tử đồng lứa tuổi với MỆT tới phủ. MỆT đi dạo tới ngoài cửa thư phòng tình cờ nghe thấy cuộc nói chuyện của phụ thân cùng Huệ phi, nội dung nói về năm ấy Huệ phi cùng vương phi đồng thời lâm bồn, Huệ phi sinh con chết non, Cung thân vương phi sinh được một đứa bé trai. Huệ phi không sinh được long thai, lại sợ năm tháng trôi qua nhan sắc tàn phai, mất đi thánh sủng của hoàng đế, cấu kết với Cung thân vương đem con trai của Cung thân vương vào cung thay thế – cũng chính là tam hoàng tử Thiếu Hiên. Cung thân vương vốn định nói với vương phi đứa bé sinh ra bị chết non nhưng lại sợ vương phi sức khỏe yếu ớt, không chịu được cú sốc, đành kiếm một đứa trẻ mang vào phủ thay thế – cũng chính là Mộ Đồ Tô. Mộ Đồ Tô được nuôi nấng và dạy dỗ với tư tưởng trợ giúp tam hoàng tử đăng cơ, sống vì tam hoàng tử, và sống vì trấn an vương phi.

MỆT rất nghe lời và hiếu thuận. Từ sau khi biết chuyện, MỆT không còn gần gũi Cung thân vương như trước, tính tình cũng dần dần trở nên không hoạt bát.

Mùa đông năm 16 tuổi, MỆT theo vương phi tới Tô thành đi Bạch Mã tự bái phạt. Trong chùa nhằm chán cộng với tâm trạng phiền muộn, mặc dù ngoài trời tuyết đang rơi nhưng MỆT không cần nghĩ muốn ra ngoài hít thở không khí. Ngày ấy MỆT xuống núi và gặp tuyết lở, bị vùi trong đồng tuyết thật dày. Khi tỉnh lại, ánh mắt đầu tiên MỆT nhìn thấy là một tiểu cô nương với gương mặt đông lạnh đỏ bừng đang tươi cười nhiệt tình nhìn hắn, trên tay

là hai chiếc bánh bao nóng hầm hập được gói trong chiếc khăn tay. Đã lâu MDT không thấy được đôi mắt nhiệt tình như vậy, xung quanh hắn là những con mắt lạnh lùng, thờ ơ với tất cả. Vào một ngày đông giá rét ngắt trời, thời khắc đó hắn không cảm thấy lạnh, nụ cười cùng chiếc bánh bao của tiểu cô nương đã sưởi ấm lòng hắn, sưởi ấm trái tim hắn. Tiểu cô nương ấy chính là Bạch Chi. MDT và Bạch Chi không kịp nhiều lời với nhau vì có người ở chiếc xe ngựa gần đó thúc giục. Thứ mà MDT nhớ được chính là vị phu nhân từ ái bước xuống từ chiếc xe ngựa đợi Bạch Chi cùng chiếc khăn tay gói bánh bao hắn cầm trong tay, trên khăn thêu một đóa mẫu đơn vàng giống thứ mà mẫu phi yêu thích, góc khăn có thêu một chữ Bạch. Chiếc khăn này chính là chiếc khăn mà vào kiếp sau khi Bạch Chi trọng sinh, Bạch Thuật được MDT dùng chiếc khăn này băng bó, Bạch Chi không nhớ ra chiếc khăn này MDT có từ khi nào bởi vì tiểu cô nương ngày ấy đã không nghĩ gì về lần gặp gỡ định mệnh đó. Còn MDT, khi ở Bạch Mã tự gặp Bạch Chi, Bạch Chi bỏ chạy đánh rơi chiếc khăn MDT đã nhận ra nàng (hoặc giả MDT đã nhận ra nàng khi tới phủ ở nhờ và nhìn thấy nẫu thân Bạch Chi, đó là lý do vì sao tình cảm MDT giành cho Bạch Chi lại đến nhanh như vậy).

Lại nói tiếp trong kiếp trước, từ đó hàng năm MDT đều theo vương phi tới Bạch Mã tự bái phật, ý không ở trong lời, mỗi lần hắn đều một mình đi lang thang rừng núi, ngóng trông lại một lần nhìn thấy nàng nhưng chưa từng gặp mặt.

Lại một mùa xuân trôi qua, cũng như mọi năm, hắn tới Tô thành. Lần này đang đi dạo trong Bạch Mã tự, ngang qua hoa viên nở đầy mẫu đơn hắn nhìn thấy một cô nương ngâm thơ ngồi trên tảng đá. Một phút thất thần, hắn thấy một vị phu nhân từ phật đường đi ra gọi “Thục nhi”. Khuôn mặt vị phu nhân từ ái ấy MDT vẫn luôn ghi nhớ, và thời khắc ấy hắn cho rằng người mà hắn muốn tìm chính là Bạch Thục. MDT đã tiến lên hỏi thăm danh tính và hai người đã tự định chung thân. Tuy nhiên việc này không được Cung thân vương gia và vương phi đồng ý, Bạch Thục chỉ có thể làm thiếp, việc đặt sinh lễ của MDT bị trì hoãn. Vì sợ BT hiểu lầm, ban đêm MDT đột nhập vào Bạch phủ tìm cơ hội giải thích. Do không biết địa hình trong phủ nên MDT đã bắt lấy một nha hoàn dẫn đường, tìm đến chỗ ở của con gái tri châu. Nha hoàn lầm tưởng MDT là hái hoa tặc, BC lại xinh đẹp, tư sắc vượt trội Bạch Thục nên đã dẫn MDT tới chỗ Bạch Chi. Khi MDT tới BC đang tắm, quay mặt vào trong nên MDT không nhìn thấy rõ ràng, chỉ thấy da thịt nàng trắng nõn nà, xấu hổ quá nên quay mặt đi, tay toát mồ hôi. Cho đến khi có nha hoàn đến gọi, BC quay mặt lại MDT mới biết mình nhận lầm người, chạy trốn chết.

Hôm sau MDT tới phủ cầu hôn Bạch Thục nhưng không gặp BT mà gặp BC. BC nói nàng không đồng ý cuộc hôn nhân này và chất vấn hắn vì sao không cầu hôn nàng mà lại cầu hôn Bạch Thục, hắn có còn nhớ đã đoán đố đèn giúp nàng vào hội đèn lồng hai năm trước hay không. Lúc ấy MDT thấy BC rất quái lạ, cũng cười nhạo sự kiêu ngạo của nàng.

Bạch Chi si mê MDT, trước hôn lễ một đêm, BC đã kê đơn MDT và sáng ra bị bắt gian tại trận, MDT hết đường chối cãi, cô dâu từ BT đổi thành BC.

Cả đời MDT có hai nhiệm vụ tâm tâm niệm niệm muốn hoàn thành, 1 là trợ giúp tam hoàng tử đăng cơ, 2 là cưới tiểu cô nương cho hắn ấm áp ngày ấy và mang đến cho nàng những điều tốt nhất. BC làm cho MDT không thể hoàn thành tâm niệm thứ hai của mình, tính kế hắn. Hắn cũng không có quá nhiều cảm giác với Bạch Thục, chỉ là muốn hoàn thành một nhiệm vụ. Đối tốt với nàng, tựa như trong thời tiết tuyết bay tán loạn kia, nàng mang theo khuôn mặt nhiệt tình tươi cười đưa cho hắn chiếc bánh bao nóng hầm hập, làm ấm hắn – một cái xác không hồn.

MDT đối với Bạch Chi có một loại tình cảm khác thường, loại tình cảm hắn không hiểu. MDT chán ghét khi BC nhìn hắn, ánh mắt nhiệt tình lại sáng ngời. MDT chán ghét cho dù nàng lọt vào ánh mắt lạnh lùng của hắn, vẫn lộ ra gương mặt mỉm cười. Càng chán ghét BC chăm sóc hắn cẩn thận. Nhưng điều MDT chán ghét nhất, chính là hắn phát hiện một ngày mình không thấy BC, trái tim sẽ không an ổn. Loại cảm xúc này làm cho MDT bất an, làm cho hắn phiền lòng. Vì thế, MDT đối với BC càng lạnh bạc. Nhưng mỗi lần nhìn thấy biểu tình bi thương của BC, MDT lại sợ hãi nàng rời hắn mà đi. MDT chỉ là một quân cờ, chỉ có thể bị lợi dụng. Cái gọi là quan tâm cùng yêu, đều chỉ vì muốn lợi dụng hắn. MDT từng hỏi BC, hắn đối đãi với nàng như thế, vì sao nàng còn tốt với hắn như vậy, xuất phát từ mục đích gì?

BC dường như si mê MDT, “Thiếp yêu chàng, mục đích của thiếp là khiến cho chàng yêu thiếp. Chúng ta yêu nhau”.

Tác giả không nhắc đến chuyện MDT trúng cổ, cũng không nhắc đến Nam Chiêu tiểu công chúa trong ngoại truyện nhưng ta có thể tự sâu chuỗi các sự kiện để kết nối mạch truyện. Trong quá trình viết truyện tác giả cũng đã dừng rất nhiều lần và cũng nói trước rằng có rất nhiều tình tiết bà đã lãng quên, do đó ngoại truyện có thể không rõ ràng lắm, nhưng ngoại truyện có thể giúp chúng ta giải quyết một số tình tiết về kiếp trước.

Mộ Đồ Tô biết “Bạch” của hắn chính là Bạch Chi, nguyên do là chiếc khăn thêu hoa mẫu đơn của nàng. Ngày ấy chẳng qua là nhân hạ nên nhầm chán, lần đầu tiên bước vào gian phòng của nàng, lúc ấy nàng đang thêu thùa, vừa đứng dịp hoàn công, hắn thấy trên khăn của nàng có một chữ “Bạch” xinh đẹp. Loại cảm xúc ấy khó có thể hình dung.

Diên cuồng vui vẻ, lại diên cuồng bi thương ...

Nỗi diên muốn đối tốt với nàng. Hắn chạy trốn chết, tựa như lần đầu tiên nhìn thấy thân thể nàng đẹp kinh người. Hắn từng thề, sẽ đối tốt với nàng, đem những thứ tốt nhất trao cho nàng. Nhưng hắn đã làm những gì? Tự trách tràn ngập toàn thân, hắn không thể tha thứ chính mình.

Khi hắn thấy nàng như một mảnh lá khô rụng xuống trước mặt hắn, tầm mắt của hắn nháy mắt trở nên đen tối.

Sau khi BC nhảy lầu tự sát, MDT đã hôn mê ba ngày ba đêm. MDT biết tất cả mọi người trong phủ đều biết hắn đối xử không tốt với nàng, hắn chán ghét nàng, cực độ chán ghét nàng. Từ đó trở đi MDT trở nên ngày càng vô tình, ngày càng trầm mặc. MDT trở thành thân tín bên cạnh tam hoàng tử, giết người như ngóc, trợ giúp tam hoàng tử đánh hạ giang sơn. Ngày tam hoàng tử đăng cơ, cũng chính là ngày MDT được thăng quan tiến chức, ai cũng ngỡ rằng MDT hôm đó sẽ là người nổi bật, nhưng vào ngày trọng đại đó không một ai thấy mặt MDT.

Ngày ấy, lại là một ngày mùa đông tuyết rơi như lông ngỗng, MDT đã mặc chiếc áo trắng BC thích nhất, như một bông tuyết, thả mình từ Vọng Tô đài rơi xuống ...

Kết thúc một cuộc đời ...

Bạn đang đọc truyện *Bạch Nhật Sam Y Tận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.